กระบี่ไร้พ่ายบุปผาร้อนรัก

น.นพรัตน์

1

ประวัติศาสตร์ไทย

น. นพรัตน์

ยุทธจักร) ที่ท่านถืออยู่ในมือนี้ ตัวเอกของเรื่องอาศัยกระบี่คู่มือ ท่องไปทั่วยุทธจักร พ้นผ่าอันตรายนานัปการ จวบจนไต่เต้าสู่จุดสุดยอดฝีมือ ไม่ว่าลีลาดำเนินเรื่องสำนวนความเรียงล้วนแปลกใหม่ บรรยายทิวทัศน์ เขียนความรู้สึกลึกซึ้ง สมกับเป็นคลื่นลูกใหม่ของเส้นทางวรรณกรรมกำลังภายในอย่างแท้จริง.....**น. นพรัตน์**)

ภาคที่ ๑ ยอดนักสู้

บทที่ ๑

พยัคฆ์น้อยแผลงฤทธิ์

คืนขึ้นสิบห้าค่ำเดือนแปด เดือนเพ็ญกระจ่างอยู่กลางฟ้า

ภูเขาล่งตงซัวนอกเมืองเซียงเอี้ยงมณฑลโอ้วปัก เป็นนิวาสถานเดิมของขงเบ้ง มีอีกชื่อหนึ่งว่าอ้อเล้งกัง (สันเขามังกรหมอบ) ที่นอกเมืองตะวันตกของเซียงเอี้ยงยี่สิบลี้ ยังปักตั้งหลักหินสลักข้อความยกย่องขงเบ้งว่า

"กำหนดกุศโลบายแยบยล ขุนนางจงรักสองรัชกาล"

สันเขาอ้อเล้งกัง ภูเขาเขียวหญ้าขจี ทำเลสถานที่คล้ายพยัคฆ์ตะคุ่มมังกรหมอบ ทางเหนือของภูเขาล่งตงซัวประมาณสิบลี้ มีหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ตั้งชื่อหมู่บ้านยิกง้วยซึง

ชาวหมู่บ้านยิกง้วยซึงยึดอาชีพกสิกรรมเป็นหลัก สตรีในหมู่บ้านทอผ้าเลี้ยงตัวไหม ครองชีวิตอย่างสมถะ นับเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่สุขสันโดษแห่งหนึ่ง

เมื่อถึงคืนเพ็ญคืนแปด (ไหว้พระจันทร์) ทั่วทั้งหมู่บ้าน พลันครึกครื้นขึ้นมา ม่านพลบค่ำพอคลี่คลุมกลางท้องทุ่ง ทั่วพสุธา ริมราวป่า ข้างลำธารล้วนจุดโคมกระดาษหลากสีสารพัน มีการละเล่นนานาชนิด

เด็กทั้งหลายรวมกันเป็นกลุ่มก้อน ถือโคมกระดาษวิ่งเล่นอย่างสนุกสนาน เด็กเกเรบางคนพาลซ่อนตัวในเงามืด ดีดลูกกระสุนขว้างก้อนหิน ซัดโคมของฝ่ายหนึ่งดับไป เด็กที่ถือโคมเห็นโคมกระดาษในมือกลายเป็นลูกไฟกลุ่มหนึ่ง จะถือก็ใช่ที่ จะทิ้งก็ใช่ที่ ตระหนกจนร้องไห้โฮออกมา

ท่ามกลางความสนุกสนานรื่นเริง ปรากฏเด็กหนุ่มร่างกำยำผู้หนึ่งยืนอยู่ริมดงไม้ ก้มศีรษะครุ่นคิด หาได้เข้าร่วมกับการละเล่นของเด็กทั้งหลายไม่

เด็กหนุ่มผู้นี้แซ่ซิมนามแกฮุ้น ปีนี้อายุสิบเจ็ดปี

หมู่บ้านยิกง้วยซึงมีครอบครัวใหญ่สองตระกูล ตระกูลหนึ่งแซ่ซิม ตระกูลหนึ่งแซ่ปึง ตระกูลซิมยึดอาชีพกสิกรรม อยู่ที่นี่มาหลายชั่วอายุคน ตระกูลปึงโยกย้ายมาจากกังหนำ สืบเชื้อสายบัณฑิตรอบรู้

ซิมง่อฮุยแห่งตระกูลซิม เป็นผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านยิกง้วยซึง ทั้งยังเป็นผู้กล้าใฝ่สันโดษ ชืดชาชื่อเสียงลาภยศ ซิมแกฮุ้นเป็นบุตรโทนของท่านเอง

ตระกูลปึงความจริงเป็นตระกูลใหญ่แดนกังหนำ ปึงเซี้ยเทียนความจริงเป็นจอมยุทธ ฉายาเซียงกังไต้เฮียบ (วีรบุรุษเซียงกัง) แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด เมื่อสิบกว่าปีก่อนพลันโยกย้ายมาที่นี้ ถอนตัวเร้นกายใฝ่สันโดษ ไม่ถามไถ่ความผิดถูกในยุทธจักร ท่านก็มีบุตรโทนคนหนึ่งอายุอ่อนกว่าซิมแกฮุ้นหกปี

ซิมแกฮุ้นเป็นเด็กหนุ่มที่เจริญก่อนวัย ฝึกวิทยายุทธ

กับบิดา ปรกติเป็นหัวหน้าของเด็กทั้งหลาย คืนนี้ที่ไม่เข้าร่วมการละเล่น มิใช่ไม่กระตือรือร้นสนใจ หากแต่กำลังติดตามเรื่องราวที่น่าตื่นตระหนกประการหนึ่ง

บนลานที่ว่างอันครึกครื้นสนุกสนาน ท่ามกลางเด็กทารกนับร้อย ปรากฏชายกลางคนสามคน ลอบเบียดเสียดผ่านกลุ่มคนมุ่งหน้าไปยังริมดงไม้

ซิมแกฮุ้นตาแหลมคม จำแนกออกว่าทั้งสามล้วนเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ดังนั้นสะกิดความสนใจขึ้น ย่องฝีเท้าติดตามไป

ได้ยินคนใบหน้ามีปานเขียวผู้หนึ่งกล่าวว่า

"คืนนี้มันมิอาจไม่ตาย!"

คนชุดแดงอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"คืนนี้พวกเราผนึกกำลังฆ่ามัน วันพรุ่งนี้ในยุทธจักรก็ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักพวกเราแล้ว"

คนชุดเหลืองอีกผู้หนึ่งหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

"ชื่อเสียงยังพอทำเนา ฟังว่ามันพกบันทึกเกียเทียนเจ่กเกียม (กระบี่เดียวสะท้านฟ้า) ติดตัว หากถูกพวกเรา

ได้ไป เมื่อถึงเวลายังมีผู้ใดกล้าตอแยพวกเราซาเสึกซึ้งม้อ (มารร้ายสามสี) อีก....."

ที่แท้คนทั้งสามเป็นชาวมิจฉาชีพอันชั่วช้า ก่อการร้ายที่ละแวกล่งตงซัว ฉายาซาเสึกซึ้งม้อ (มารร้ายสามสี) คนหนึ่งเรียกว่าแซมิ่นซิ่ว (เจ้าป่าหน้าเขียว) เท้งลุ้ย คนหนึ่งเรียกว่าอั้งเพ้าไกว่ (ตัวประหลาดแดง) คูโซ่ว คนหนึ่งเรียกว่าอึ้งซาแขะ (คนเสื้อเหลือง) เต๋งกุย

ตัวประหลาดแดงกล่าวอีกว่า

"พวกเรานัดพบกันในคืนสารทตงชิว หากว่าพวกเขายังไม่มา เซียวชิวจุ้ยผ่านมาก่อน ก็ย่ำแย่แล้ว"

ซิมแกฮุ้นพอได้ยินชื่อเซียวชิวจุ้ย รู้สึกคุ้นหูยิ่ง พลันนุกใจได้คิด

.....บิดากับท่านลุงบึ่งทุกครั้งที่จับเข่าสนทนา มักกล่าวถึงคนผู้หนึ่ง ให้การยกย่องเป็น "เซียวไต้เฮียบ" (วีรบุรุษแซ่เซียว) หรือว่าเซียวชิวจุ้ยคือไต้เฮียบท่านนั้น ?

(เซียวชิวจุ้ยเป็นตัวเอกเรื่องนักสู้คะนองศึก ซึ่งผมเรียบเรียงเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔)

เจ้าป่าหน้าเขียวกล่าวว่า

"พวกเขาไม่มา พวกเราจู่โจมโค่นมัน สร้างความดีความชอบเอง ไยมิใช่ประเสริฐกว่า"

คนเสื้อเหลืองมีนิสัยสุขุมรอบคอบ ดังนั้นทัดทานว่า

"เล่าตั๋ว มิใช่ผู้น้องหยามเหยียดตนเอง แต่ด้วยว่าวิทยายุทธของพวกเรา ยังด้อยกว่าเซียวชิวจุ้ยมากนัก คืนนี้หากไม่มีกุ้ยชิวตั๊กอ้วง (จอมพิษมือปีศาจ) อย่าหมายโค่นเซียวชิวจุ้ยลงได้"

"เราไม่เชื่อเซียวชิวจุ้ยมีวิทยายุทธปานนี้"

"เมื่อหนึ่งเดือนก่อน เจี่ยงเกาฮิวกับมือดีแห่งเชียงซัวทั้งเจ็ดซุ่มสังหารเซียวชิวจุ้ย สุดท้ายถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้นในสิบกระบวนท่า"

เจ้าป่าหน้าเขียวกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"เจี่ยงเกาฮิวตายแล้ว..... ...ข่าวนี้เชื่อถือได้จริง ๆ?"

"นี่เป็นเกาฮุ้นชิว (มือกวักวิญญาณ) ฮุยซัวะฮุยสี่เอ๊ย (นายที่สี่แซ่ฮุย) บอกต่อเรา ด้วยศักดิ์ศรีของฮุยสี่เอ๊ยไหนเลยหลอกลวงพวกเรา?"

ตัวประหลาดแดงถามว่า

"ไม่ทราบฮุยสี่เอ๊ยจะเดินทางมาหรือไม่?"

คนเสื้อเหลืองกล่าวว่า

"พี่รองวางใจ นอกจากฮุยสี่เอี้ยแล้ว อ้วยฉี่อ้วยซาเอี้ย (นายที่สามแซ่อ้วย) ตังเจาะตังยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่ตัง) ล้วนรุดมา"

ตัวประหลาดแดงกล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อรุดมา ก็สามารถจัดการกับเซียวชิวจุ้ยแล้ว"

"แต่เพื่อความรอบคอบ ยังต้องพึ่งพาวิชาพิษของจอมพิษมือปีศาจ"

เจ้าป่าหน้าเขียวพลันกล่าวว่า

"เดือนเพ็ญลอยอยู่กลางฟ้า ตอนนี้ได้เวลาแล้ว พวกเราจัดเตรียมเหยื่อล่อเถอะ"

ขาดคำ ยื่นสองมือปราดออก คว้าจับต้นคอของเด็กชายที่วิ่งเล่นกันสองคน ก้าวยาว ๆ เข้าดงไม้ ตัวประหลาดแดงและคนเสื้อเหลืองพากันติดตามรั้งท้าย

เด็กที่ลานที่ว่างทั้งหลายยังไม่รู้สึกตัวว่า พวกพ้องของตนถูกลักพาตัวไปสองคน

ซมแกฮุ้นร้อนรุ่มใจยิ่ง ทั้งคิดรุดไปช่วยเหลือเด็ก

ทั้งสอง ทั้งคิดขัดขวางการลอบสังหารครั้งนี้ แต่ก็สำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของมารร้ายสามสี

ดังนั้นซิมแกฮุ้นฉุดดึงเด็กชายที่กำลังวิ่งเล่นผู้หนึ่งมา สั่งให้เด็กชายนั้นแจ้งเหตุต่อบิดาของตน จากนั้นติดตามมารร้ายสามสีไป

---- ---- ---- ----

มารร้ายสามสีคร่ากุมเด็กทั้งสองถึงลานที่ว่างกลางดงไม้แห่งหนึ่ง

บนลานที่ว่างชุมนุมด้วยผู้คนสิบเจ็ดสิบแปดคน มีคนสองคนถือโคมกระดาษสาดแสงรำไร แสงโคมอ่อนจางส่องต้องใบหน้าร่างกายคนเหล่านั้น ดูไปลี้ลับน่าสะพึงกลัวยิ่ง

ผู้นำขบวนนี้กลับเป็นบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี เค้าใบหน้างามคมคายผู้หนึ่ง

ตัวประหลาดแดงพอรุดถึง ก็เรียกหาอย่างนอบน้อม

"ฮุยสี่เอี้ย (นายที่สี่แซ่ฮุย)"

.....ที่แท้บุรุษหนุ่มนี้เป็นมือกวักวิญญาณฮุยซัวะ

ฮุยซัวะถามว่า

"เหยื่อล่อเล่า ?"

เจ้าป่าหน้าเขียวเหวี่ยงร่างเด็กทั้งสองลงกับพื้น กล่าวอย่างนอบน้อม

"เราลักพาเด็กมาจากในหมู่บ้าน ปิดสถัดจุดทั้งสองไว้"

ฮุยซัวะผงกศีรษะรับ แหงนหน้ามองท้องฟ้าแว่บหนึ่ง กล่าวว่า

"ยี่กอ (พี่รอง) และซากอ (พี่สาม) ไฉนยังไม่มา?"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังมาแต่ไกลว่า

"มาแล้ว"

เสียงขาดคำ คนก็มาถึงเบื้องหน้า

เป็นคนชุดดำรูปกายสูงใหญ่ มือซ้ายฉุดลากคนหน้าเหลืองซีดผู้หนึ่งมาด้วย

คนในบริเวณน้อมกายคารวะคนชุดดำ เรียกหาว่า

"ก้วยซาเอี๊ย (นายที่สามแซ่อ้วย)"

... .คนชุดดำนี้เรียกว่าอ้วยฉี

อ้วยฉี้ผงกศีรษะ แนะนำว่า

"คนข้างกายเราคือกุ้ยชิวตั๊กอ้วง(จอมพิษมือปีศาจ) เสียงพะฮุ้นเสียงเฮีย"

คนทั้งหมดส่งเสียงทักทาย น้ำเสียงกลับไม่กระตือรือร้นเท่าใด ที่แท้จอมพิษมือปีศาจจิตใจชั่วช้าสามานย์ เคยวางยาลอบสังหารพ่อตาทั้งครอบครัว เพียงเพื่อครอบครองตำราพิษ ทั้งยังทำร้ายบิดามารดาของตนเอง กระทั่งชาวมิจฉาชีพก็ไม่ยอมคบค้าสมาคมด้วย

จอมพิษมือปีศาจแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายพบเห็นเรา คงไม่สบอารมณ์กระมังอั้งเฮีย ท่านแบะปากหมายความอย่างไร ?"

"อั้งเฮีย" ที่ว่าเป็นมหาโจรนามอั้งคาฉิก เห็นในบริเวณมีมือดีมากหลาย คาดว่าจอมพิษมือปีศาจไม่กล้าทำอย่างไรตนเอง ดังนั้นสูดลมหายใจลึก ๆ กล่าวว่า

"ไม่หมายความอย่างไร เสียงเฮียพอใจมาก็มา คงไม่กะเกณฑ์ให้พวกเราตั้งแถวต้อนรับท่านกระมัง ?"

จอมพิษมือปีศาจยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"ไม่แน่นัก"

อั้งคาฉิกพลันแผดร้องค้ำหนึ่ง ยกมือกุมอก ล้มลงเกลือกกลิ้งกับพื้น น้ำลายทะลักฟูมปาก ท่าทีเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง

.....ที่แท้อั้งคาฉิกถูกพิษแล้ว !

..... จอมพิษมือปีศาจแพร่พิษตั้งแต่เมื่อใด ?

ฮุยซัวะขมวดคิ้วกล่าวเบา ๆ กับอ้วยฉี้ว่า

"ซากอ ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ไม่ควรแตกแยกภายใน"

อ้วยฉี้ผงกศีรษะ กล่าวกับจอมพิษมือปีศาจว่า

"เสียงเฮีย ผู้ใหญ่ไม่ถือสาผู้น้อย เราขอขมาแทนมันเอง"

จอมพิษมือปีศาจคล้ายกริ่งเกรงอ้วยฉี้อยู่บ้าง ดังนั้นรับคำ งอนิ้วดีดออก อั้งคาฉิกพลันชะงักเสียงครวญคร่ำส่งยโงนเงนลุกขึ้นยืน

ฮุยซัวะกล่าวอีกว่า

"เสียงเฮีย ถึงเวลาแพร่พิษขุดหลุมพรางแล้ว"

จอมพิษมือปีศาจยิ้มอย่างเยือกเย็น ยื่นนิ้วสามนิ้วชี้ไปยังเด็กชายที่อยู่บนพื้นผู้หนึ่ง ปากกล่าวว่า

"เราจะแพร่พิษอยู่บนร่างเด็กทั้งสองนี้ ทิ้งพวกมันไว้ที่ข้างทาง เซียวชิวจุ้ยพอผ่านมา ย่อมต้องหยุดยั้งลงตรวจดู ขอเพียงกระทบถูกร่างพวกมัน จะถูกพิษในบัดดล เมื่อถึงเวลาพวกท่านจะลงมือหรือไม่ ก็ไม่มีความสำคัญแล้ว"

ภายใต้แสงโคมสาดส่อง นิ้วของคนผู้นี้เป็นสีเขียวคราม ปลายนิ้วทั้งกุดทั้งเรียบ ที่แท้มีข้อนิ้วเพียงสองข้อ

นี่เป็นผลจากการใช้พิษมากเกินไป ข้อนิ้วข้อสุดท้ายถูกพิษกัดกร่อนมลายไป

พลันได้ยินเสียงตวาดคำหนึ่ง คนผู้หนึ่งถลันออกจากหลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ก้าวยาว ๆ มาทางด้านนี้

คนผู้นี้กลับเป็นซิมแกฮุ้น

ซิมแกฮุ้นเห็นจอมพิษมือปีศาจจะแพร่พิษต่อเด็กในหมู่บ้าน ถึงกับเดือดดาลทะยานจิต แสดงตนออกไปโดยไม่ขบคิดใคร่ครวญใด ๆ

ชาวมิจฉาชีพเหล่านี้ชุมนุมอยู่ที่นี้ เพื่อลอบสังหารเซียวชิวจุ้ย ดังนั้นหวาดระแวงไปต่างๆนานาเสียงตวาดพอดังยังเข้าใจว่าเป็นเซียวชิวจุ้ยปรากฏกายขึ้น อดสะท้านใจมิได้

จากนั้นค่อยจำแนกออกว่าเสียงตวาดอ่อนเยาว์ มารร้ายสามสีค่อยเคลื่อนไหว

คนทั้งสามแยกย้ายเป็นสามทิศทาง สาดพุ่งลงที่เบื้องหน้าซิมแกฮุ้น ซิมแกฮุ้นใจหายวาบ ฟาดผ่ามือออกตามสัญชาตญาณ

เจ้าป่าหน้าเขียวแค่นเสียงอย่างเย็นชา ยกมือซ้ายกวัดแกว่งหลอกล่อ รวบมือขวาลง ก็คว้าจับมือขวาของซิมแกฮุ้นไว้

จากนั้น ซิมแกฮุ้นรู้สึกแขนซ้ายตึงวูบ ถูกตัวประหลาดแดงคว้าจับไว้ คนเสื้อเหลืองก็ยื่นมือตะปบคว้าสองเท้าซิมแกฮุ้น คนทั้งสามหามซิมแกฮุ้น กระโดดโลดลิ่วกลับไปยังกลางลาน

ฮุยซัวะเพ่งตามองซิมแกฮุ้นแว่บหนึ่ง แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเด็กชนบทไม่รู้ความ ฆ่าเถอะ!"

คำ "ฆ่า" เปล่งจากปากมัน คล้ายกำลังกล่าวทักทาย "ท่านสบาย" ปลอดโปร่งเฉื่อยชาไร้ความรู้สึกใด

เจ้าป่าหน้าเขียวและตัวประหลาดแดงคลายมือจาก

การคร่ากุมซิมแกฮุ้น คนเสื้อเหลืองกลับใช้กำลังกดร่างซิมแกฮุ้นลง ถึงกับคิดหักกระดูกสันหลังซิมแกฮุ้นตายทั้งเป็น

ทันใด เสียงกู่ดังสดใส สุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"รับกระบี่ !"

ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่สั้นแวววาวเล่มหนึ่งแทงปราดใส่คนเสื้อเหลืองอย่างไม่คาดหมาย

เสียงกู่ครั้งนี้ไม่ดังเท่าใด ฝีมือไม่รวดเร็วเท่าใด แต่แทงจากแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึง ทั้งจู่โจมจากข้างกายคนเสื้อเหลือง คุกคามคนเสื้อเหลืองคลายมือหลบหลีก เสียงคว้ากเมื่อขาอ่อนถูกกรีดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง

เห็นเงาร่างเตี้ยเล็กสายหนึ่งกระโดดปราดขึ้นจากพื้น คนลงมือกลับเป็นหนึ่งในสองเด็กชายที่ถูกลักพาตัวมา !

แสงจันทร์คืนตงชิวสุกสกาวเป็นพิเศษ เห็นเด็กชายผู้นี้หน้าตาคมคายแจ่มใส คิ้วเรียวยาวจรดจอน ตาดำขลับสุกใส แม้มีอายุเพียงสิบขวบ แต่ก็ปรากฏเค้าอันอาจหาญ มือถือกระบี่สั้นเล่มหนึ่ง สะท้อนประกายแวววับใต้แสงจันทร์

ซิมแกฮุ้นพอเห็นเด็กชายผู้นี้ ต้องร้องเรียกด้วยความยินดี

"บึ่งตี่ (น้องแซ่บึ่ง)"

เด็กชายนั้นหมุนตัวไป เรียกอย่างยิ้มแย้ม

"ซิมกอกอ (พี่แซ่ซิม)"

รอยยิ้มนี้บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ปราศจากท่าทีแตกตื่นลนลานแม้แต่น้อย

ในมารร้ายสามสี นับคนเสื้อเหลืองเจ้าเล่ห์เพทุบายที่สุด คิดไม่ถึงจะพลาดท่าเสียทีแก่เด็กชนบทผู้หนึ่ง ต้องถามโพล่งว่า

"เจ้า.....เจ้าเป็นใคร ?"

เด็กชายนั้นยืดอกกล่าวเสียงกังวาน

"บึ่งกองิ้มแห่งหมู่บ้านยิกง้วยซึ่ง"

คนเสื้อเหลืองคำรามก้อง ประกบนิ้วทั้งห้าปักใส่บึ่งกองิ้มทำร้ายมันกลางชุมนุมชน สร้างความเจ็บแค้นแก่คนเสื้อเหลืองยิ่ง พอลงมือก็จู่โจมด้วยอำมหิต หาได้คาดคิดไม่ว่า เด็กชนบทนี้หากไม่ส่งเสียงตวาดล่วงหน้า คงพ้นขาของมันขาดไปข้างหนึ่งแต่แรกแล้ว

บึ่งกองิ้มเป็นโคถึกน้อยไม่กลัวพยัคฆ์ พลิกกระบี่สั้นพ่นใส่นิ้วทั้งห้าของคนเสื้อเหลือง คนเสื้อเหลืองแผ่พุ่งพลังใส่ฝ่ามือ เสียงดังเมื่อกระบี่พ่นถูกสันมือ ตัวกระบี่ถูกกระแทกเบนเบือน โดยที่ไม่อาจระคายผิวฝ่ามือข้างนั้น

คนเสื้อเหลืองแผดเสียงหัวร่อ สะอึกเข้าประชิดใกล้มือหนึ่งคว้าใส่หัวไหล่บึ่งกองิ้ม อีกมือหนึ่งขณะจะกระแทกลง ซิมแกฮุ้นพลันโถมเข้ามา ต่อยหมัดใส่ใบหน้าคนเสื้อเหลือง

คนเสื้อเหลืองแค่นหัวร่อ ปัดหมัดซิมแกฮุ้นพ้นห่างไป ตวัดเท้าเตะออก ก็เตะซิมแกฮุ้นกลิ้งตีลังกาไปทอดหนึ่ง

บึ่งกองิ้มคิดดิ้นหลุดจากเงื้อมมือคนเสื้อเหลือง จนใจที่อายุน้อยเรี่ยวแรงน้อยนิด ไม่อาจดิ้นหลุดได้ พลันนึกได้อุบายหนึ่งยกเท้าถีบออก

เท้านี้พอดีเหยียบใส่ปากแผลที่ขาอ่อนของคนเสื้อเหลือง !

คนเสื้อเหลืองคำรามก้อง สะบัดเหวี่ยงบึ่งกองิ้มออกไป เจ็บปวดจนย่อกายลง ใช้มือกุมบาดแผลไว้

บึ่งกองิ้มที่ปลิวลิ่วไป พอดีร่วงฟาดลงบนร่างของซิมแกฮุ้น ซิมแกฮุ้นรีบถามว่า

"บึ่งตี๋ ท่านไฉนอยู่ที่นี่ ?"

ที่แท้บึ่งกองิ้มเป็นบุตรโทนของบึ่งเซี้ยเทียนแห่งหมู่บ้านยิกงว้ยซึ่ง ปรกติซิมแกฮุ้นเข้าใจว่า อีกฝ่ายหนึ่งเป็นลูกหลานบัณฑิต น้อยครั้งจะไปมาหาสู่ วันนี้เผชิญภัยร่วมกัน หนึ่งเด็กหนุ่มและหนึ่งเด็กชายกลับนิยมยกย่องขึ้นมา

บึ่งกองิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ที่หน้าหมู่บ้าน ได้ยินคำสนทนาของพวกเขาทั้งสาม จึงเบียดตัวเข้าไป จงใจให้พวกเขาจับตัวมา ดูว่ามีเรื่องสนุกสนานอะไร เห็นท่านได้รับอันตรายจึงลงมือ"

เจ้าป่าหน้าเขียวและตัวประหลาดแดงล้วนบันดาลโทสะ พุ่งปราดเข้ามาดุจวิญญาณภูตพราย หนึ่งฟาดฝ่ามือใส่บึ่งกองิ้ม หนึ่งลงมือต่อซิมแกฮุ้นด้วยอำมหิต

พลันได้ยินผู้คนสองคนตวาดว่า

"หยุดมือ"

"รับฝ่ามือ"

เงาร่างสองสายทะยานปราดเข้ามา ปะทะฝ่ามือกับเจ้าป่าเขาเขียวทั้งสองที่กลางอากาศ เงาร่างสี่สายค่อยแยกย้ายผละจาก ทั้งตัวลงสู่พื้น

ซิมแกฮุ้นและบึ้งกองมร้องด้วยความยินดีว่า

"บิดามาแล้ว"

เห็นในบริเวณเพิ่มชายชราสองคน คนหนึ่งสวมเสื้อเนื้อหยาบใส่รองเท้าผ้า คนหนึ่งแต่งกายเป็นบัณฑิตคงแก่เรียน

ชายชราสวมเสื้อเนื้อหยาบคือซิมง่อฮุย บัณฑิตสูงอายุคือบึ้งเซี้ยเทียนเอง

มารร้ายสามสีจดจำบึ้งเซี้ยเทียนออก เจ้าป่าหน้าเขียวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นวีรบุรุษเซียงกังบึ้งเซี้ยเทียน"

ซิมง่อฮุยร้องเพ้ยคำหนึ่ง ต่อยหมัดออกอย่างหักโหม เพลงหมัดที่ใช้คือทิซั่วคุ้ง (หมัดลวดเหล็ก) อันกร้าวแกร่ง

เจ้าป่าหน้าเขียวยกมือปิดป้อง บึ้งเซี้ยเทียนสืบเท้าออกไป ตัวประหลาดแดงก็ไขว้สองมือจู่โจมใส่

คนทั้งสี่แบ่งเป็นสองคู่ ลงมือหักหาญกัน ซิมง่อฮุย

ทำงานกสิกรรม มีกำลังวังชากล้าแข็ง ทุกหมัดล้วนหนักแน่นเปี่ยมพลัง บึ่งเซี้ยเทียนมีเพลงฝ่ามือว่องไวประเปรียวพากันต่อสู้กับสองมารเป็นพัลวัน

ทันใด เสียงกู่เสียงหนึ่งดังขึ้น สั่นสะเทือนใบไม้สั่นไหว นกกาที่อาศัยในดงไม้บินเตลิดขึ้นมาด้วยความตระหนก

ได้ยินเสียงตึก คนผู้หนึ่งทิ้งตัวลงยังกึ่งกลางวง กลับเป็นคนชุดเทาคลุมหน้า สองตาเจิดจ้าเป็นประกายผู้หนึ่ง

คนในบริเวณน้อมกายคารวะ เรียกหาว่า

"ตังยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่ตัง)"

ฮุยซัวะและอ้วยฉี่พากันเรียก "ยี่กอ" (พี่ที่สอง) คนชุดเทาตังเจาะแค่นเสียงอย่างเย็นชา หมุนตัวกวาดมองสภาพในบริเวณเที่ยวหนึ่ง ที่แท้เท้าซ้ายของมันขาดด้วนเสมอเข่า ซอกแขนยันไม้เท้าที่หลอมจากเหล็กด้ามหนึ่ง

ตังเจาะกล่าวว่า

"ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ยังพัวพันกับคนประดานี้ไยกัน ?"

ขาดคำ ดีดตัวไปด้านหลัง พอยื่นมือปราดออก

ก็จี้สกัดจุดเฮงตงของซิมแกฮุ้นไว้ จากนั้นเปลี่ยนจากนิ้วเป็นฝ่ามือ ผลักซิมแกฮุ้นเข้าชนใส่บึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มได้แต่ยื่นแขนโอบไว้ ตังเจาะพลันสะอึกเข้าประชิดใกล้จี้นิ้วดุจสายฟ้า บึ่งกองิ้มรู้สึกชาวูบที่หว่างเอว ล้มลงอีกผู้หนึ่ง

ตังเจาะสยบจุดเด็กสองคน ท่าร่างยังไม่หยุดยั้ง พุ่งถอยต่อไปสอดแทรกไปยังหว่างกลาง บึ่งเซี้ยเทียนกับตัวประหลาดแดง บึ่งเซี้ยเทียนเพียงงงงันวูบ ก็รู้สึกปวดแปลบที่จุดตงเก๊ก ล้มลงกับพื้น

จากนั้นตังเจาะปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าซิมง่อฮุย ซิมง่อฮุยเห็นคนเท้าด้วนผู้หนึ่งยืนหันหลังให้กับตน ต้องหยุดยั้งชะงักมือลง

ตังเจาะพลันยื่นนิ้วจี้ผ่านหมัดเหล็กของซิมง่อฮุยเข้าไป ซิมง่อฮุยถูกจี้ที่จุดตงอวง ส่งเสียงร้องดังพิกล ล้มลงเป็นคนสุดท้าย

ตังเจาะใช้ไม้เท้ายันพื้น หันหลังให้กับศัตรู ชั่วพริบตาก็จี้สกัดจุดผู้คนสี่คน กระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับ เป็นฝีมือที่เลิศพิสดารถึงเพียงไหน

ตังเจาะกล่าวอีกว่า

"เซียวชิวจุ้ยกำลังจะมาแล้ว พวกเราไปดักรอที่ทางหลวงก่อน ค่อยกลับมาบดขยี้คนทั้งสิ้นเป็นผุยผง"

คนทั้งหมดส่งเสียงสนับสนุน จอมพิษมือปีศาจรวบร่างเด็กในหมู่บ้านอีกคนหนึ่งไว้ในซอกแขน ติดตามฮุยซัวะและพวกวิ่งตะบึงสู่ทางหลวงนอกดงไม้

ได้ยินเสียงต๊ก ตังเจาะลอยตัวขึ้นดุจเหยี่ยวสีเทาตัวมหึมา ลอยข้ามศีรษะคนทั้งหมดไป ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าคนทั้งหมด เสียงต๊กดังอีกครา ก็ล่วงหน้าไปไกลโข

หมู่มารร้ายพอจากไป ซิมง่อฮุยค่อยเปล่งเสียงแหบแห้งว่า

"ปึงเฮีย หลานเรา ฮุ้นยี้ พวกเจ้าไม่เป็นไรกระมัง?"

ปึงกอง้มและซิมแกฮุ้นผีมืออ่อนด้อย เมื่อถูกสกัดจุด ไม่สามารถกล่าววาจา เพียงพยายามขยับตัวแสดงว่าไม่เป็นไร

ได้ยินปึงเซี้ยเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"บ้วงอิวสี่ซัวะ (สี่มารหฤโหด) คนพบเศร้าโศก ภูตพบกำสรวล เทพพบกังวล นับว่าร้ายกาจสมคำร่ำลือ

จริง ๆ"

ซิมง่อฮุยรวบรวมเรี่ยวแรงออก

"คนชุดเทาใช่เป็นเล่ายี่ (อันดับสอง) ฉายาตักเกี้ยโชยลี้ (ท่องโดดเดี่ยวพันลี้) "ใช่หรือไม่?"

"ถูกต้อง บุรุษหนุ่มนั้นเป็นเล่าสี่ (อันดับสี่) ฉายาตักชีวกงจือ (กงจือมืออำมหิต) ฮุยซัวะ ชายกลางคนร่างกำยำเป็นเล่าซา (อันดับสาม) ฉายาทิถะฮ้วยเปี่ยง (แส้ทรงพลัง) อ้วยฉี"

"อย่างนั้นเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่).....

"พี่ใหญ่ของสี่มารหฤโหดฉายาเก้าซี้เจ่กแซ (ทูตมรณะ) เงี่ยมเจ่กเต้ง ครั้งนี้พวกเราตกอยู่ในเงื้อมมือคนประดานี้ เกรงว่า....."

ซิมง่อฮุยกล่าวอีกว่า

"คนเหล่านี้คิดซุ่มสังหารเซียวไต้เฮียบ...."

พลันได้ยินเสียงฟ้าร้องครืนครั่น แสงจันทร์สลัวลงปรากฏเมฆดำแผ่ปกคลุมเต็มฟ้า ซิมง่อฮุยกล่าวว่า

"หรือว่าจะเกิดฝนตก?"

บึ้งเซี้ยเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฝนตกหนักดงไม้แน่นขนัด มือดีซุ่มอยู่ข้างทาง บวกกับฉาบพิษบนตัวเด็กน้อย ขอเพียงเซียวได้เฮียบหยุดยั้งลงตรวจดู จะถูกพิษในบัดดล"

"บึ่งเฮีย ท่านมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำกว่าเรา ดูว่าสามารถเปล่งเสียงร้องเตือนภัยต่อเซียวได้เฮียบหรือไม่...."

เอ่ยถึงตอนนี้ เสียงลมทวีความแรงขึ้น ต้นไม้แกว่งไกวไหวเอน สุ้มเสียงซิมง่อฮุยเบาจนแทบไม่ได้ยิน

บึ่งเซี้ยเทียนผืนยิ้มกล่าวว่า

"ผู้พี่โง่เขลาไม่มีพลังฝีมือระดับนี้จริง ๆ"

พลันเห็นประกายสายฟ้าแลบแปลบปลาบ เสียงอสนีบาตฟาดทลาย คล้ายผ่าถูกอันใด ในดงไม้บังเกิดเสียงเพียะพะสับสน คืนตงชิวอันสดสวย กลับกลายเป็นราตรีภาพปักษ์อันน่าสะพึงกลัว

ซิมง่อฮุยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่ทราบเด็กที่ออกมาวิ่งเล่น กลับถึงบ้านโดยปลอดภัยหรือไม่....."

พลันได้ยินเสียงร้องสับสนดังมาแต่ไกล จอมพิษมือปีศาจแผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"เซียวชิวจุ้ย เจ้าถูกพิษของเรา ดูว่ายังจะ....."

คำพูดหลังจากนั้นถูกเสียงลมพัดกลบไป ได้ยินไม่ชัดเจน

บึ้งเซี้ยเทียนทั้งหลายเงี่ยหูฟัง พลันแว่วเสียงลมหวีดหวือ ในกระแสลมแรง ยังได้ยินอย่างชัดเจน บึ้งเซี้ยเทียนฉุกคิดขึ้น

... ... ตังเจาะลงมือแล้ว !

... .คนผู้นี้มีสองสุดยอด นอกจากวิชาตัวเบาแล้ว ยังใช้ไม้เท้าเหล็กหนักสามสิบหกชั่งได้อย่างคล่องแคล่วถนัดมือ

..... คำนวณจากเสียงลมไม้เท้า แสดงว่าเซียวชิวจุ้ยแม้ถูกพิษ ยังคงลงมือ

ได้ยินเสียงครืนครั่น ประกายสายฟ้าพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า บึ้งเซี้ยเทียนทั้งสี่ล้วนใจสั่นสะท้าน ซิมง่อฮุยอุทานว่า

,,นี่ เกรงว่าไม่ใช่ประกายสายฟ้า....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินคนผู้หนึ่งแผดเสียงร้องว่า

"กระบี่เดียวสะท้านฟ้า....."

เสียงร้องขาดหายแต่กลางคัน คล้ายไก่ตัวหนึ่งถูกเชือดคอขาดไป

ได้ยินเสียงหวีดหวือ แสดงว่าตั้งเจาะจู่โจมอย่างสุดกำลัง ยังมีเสียงอาวุธดังสับสน คนทั้งหลายกลุ้มจู่โจมเข้าไป

ลมภูเขาโหมกระหน่ำ ฝนเม็ดโป้ง ๆ ตกกระหน่ำลง

ประกายสายฟ้าวูบขึ้นอีกครา เสียงแผดร้องดังติดตามมา คนผู้หนึ่งร้องอย่างหวาดหวั่นขวัญเสียว่า

"รีบหนี....."

ไม่ทันขาดคำ เปลี่ยนเป็นแผดร้องออกมา

เสียงไม้เท้ายังคงดังหวีดหวือ ยังมีเสียงพลังฝ่ามือลมกระบี่ และกระแสพลังแส้ ปึ่งเซี้ยเทียนฉุกคิดขึ้น

.....สามมารหฤโหดลงมือแล้ว !

พลันได้ยินเสียงโครม เงาร่างสายหนึ่งลอยลิ่วเข้าดงไม้ ร่วงฟาดลงที่ข้างกายปึ่งเซี้ยเทียนทั้งหลายดังป้าบใหญ่

ในลมรุนแรงฝนโหมหนัก คนผู้นั้นดิ้นรนลุกขึ้น

กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราว หลั่งโลหิตโทรมหน้า คล้ายปีศาจร้ายจากนรก กลับเป็นแส้ทรงพลังอ้วยฉี

อ้วยฉีพอลุกขึ้นยืน สายตาเหลือบเห็นคนบนพื้นทั้งสี่ ต้องแสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย ยกมือหมายฟาดใส่บึ่งเซี้ยเทียนทั้งสี่

พลันได้ยินเสียงคำรามก้อง บนร่างอ้วยฉีปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมาเจ็ดแปดสาย ล้มหงายลงเสียชีวิต

.....ที่แท้อ้วยฉี ถูกกระบี่สิบกว่าแห่ง พอเกร็งกำลังขึ้น ปากแผลทุกแห่งล้วนปริออก ล้มตายอย่างอนาถ

.....คนผู้นี้สามารถฟันกระบี่ใส่อ้วยฉีสิบกว่าแห่งทุกกระบี่รวดเร็วสุดยอด กระทั่งโลหิตยังไม่ไหลซึมออกมา อ้วยฉีพอใช้กำลัง โลหิตค่อยฉีดพุ่งออก นับเป็นฝีมือที่น่าตระหนกเพียงไหน

จากนั้นเป็นเสียงหวีด วัตถุดำมะเมื่อมสิ่งหนึ่งลอยเข้ามา พอตกถึงพื้น ก็หักสะบั้นกลายเป็นสามท่อน กลับเป็นไม้เท้าเหล็กของตังเจาะ !

ไม้เท้าเหล็กถูกฟันหักเป็นสามท่อน ทุกท่อนล้วนแปดเปื้อนโลหิต

บึ่งกองิ้มเห็นเช่นนั้น หัวใจน้อย ๆ นึกลำดับภาพเหตุการณ์ฉากหนึ่งขึ้น

.....คืนลมฝนโหมหนัก ศัตรูพวกมากซุ่มทำร้าย เซียวไต้เฮียบหาญสู้โดยไม่พรั่น สังหารศัตรูติดต่อกัน นี่จึงเป็นวีรบุรุษผู้กล้าที่แท้จริง

ยามนี้ ฝนเริ่มอ่อนลง พลันเห็นเงาร่างสีขาวถลันวูบเข้าดงไม้ กลับเป็นกงจื้อมืออำมหิตฮุยซัวะ !

ฮุยซัวะผมเผ้ายุ่งเหยิง ชุดขาวแปดเปื้อนดินโคลน สองเท้ามีโลหิตไหลซึม ลนลานหลบหนีเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้

เสียงฝนเบาบางลง พลันได้ยินสุ้มเสียงวิงวอนว่า

"เซียวไต้เฮียบโปรดไว้ชีวิต .. ...."

กลับเป็นจอมพิษมือปีศาจเสียงพะฮุ้น

ได้ยินสุ้มเสียงทุ้มหนักเปี่ยมพลังเสียงหนึ่งดังว่า

"มอบยาขจัดมา"

จอมพิษมือปีศาจรับคำว่า

"ทราบแล้ว ผู้ต่ำต้อยถูก .....สี่มารหฤโหดคุกคามบังคับ จำต้องลงมือ....."

จากนั้นเงียบงันชั่วขณะ คาดว่าเซียวชิวจุ้ยรับประทานยาขจัดพิษลงไป ค่อยกล่าวว่า

"ยาขจัดของเด็กเล่า ?"

"เซียว... ....เซียวไต้เฮียบ ผู้ต่ำต้อยหลังจากมอบยาขจัดออกไป ไม่ทราบ.....จะละเว้นชีวิตสุนัขของผู้ต่ำต้อยหรือไม่ ?"

"มอบมา"

"ทราบแล้ว.....—"

ได้ยินเสียงฉาด คนผู้หนึ่งถูกเตะปลิวลิ่วเข้าดงไม้ร่วงฟาดลงกับพื้น เซียวชิวจุ้ยกล่าวอีกว่า

"ไสหัวไป คราหน้าหากคิดฆ่าเรา ก็เสาะหาเราอย่าได้ทำร้ายคนไร้ความผิด"

จอมพิษมือปีศาจทางหนึ่งรับคำ ทางหนึ่งลุกขึ้นตะกายหลบหนีไป

ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง ฝนค่อยขาดเม็ด แสงจันทร์สาดลอดชั้นเมฆลงมา เห็นนอกดงไม้ปรากฏเงาร่างสีขาวสายหนึ่งถลันวูบ ซอกแขนยังหนีบเด็กผู้หนึ่งโลดแล่นจากไป

.....เซียวชิวจุ้ยไปแล้ว

พลันได้ยินเสียงกู่ร้องคำหนึ่ง บึ่งเซี้ยเทียนกระโดดปราดขึ้น ที่แท้โคจรพลังทะลวงจุดที่ถูกบีดสกัดเป็นผลสำเร็จ

บึ่งเซี้ยเทียนพอได้รับอิสระ ก็ตบคลายจุดให้กับซิมง่อฮุยก่อน มิคาดเงาร่างวูบแล้ววูบอีก คนสามคนปรากฏออกจากเงามืด กลับเป็นมารร้ายสามสี !

เจ้าป่าหน้าเขียวกล่าวว่า

"พวกเจ้าคิดไปหรือ พวกเราฆ่าพวกเจ้าก่อนค่อยไป"

บึ่งเซี้ยเทียนแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"การศึกเมื่อครู่พวกท่านไปที่ใด ?"

ตัวประหลาดแดงกล่าวว่า

"ผู้อื่นลงมือ พวกเราจึงไม่ ทอดตาทั่วทั้งแผ่นดินมีผู้ใดรับกระบี่เดียวสะท้านฟ้าของเซียวชิวจุ้ยได้ ?"

ซิมง่อฮุยกล่าวอย่างเหยียดหยาม

"ผู้อื่นกล้าเสี่ยงชีวิต พวกท่านกลับเป็นเต่าที่หดหัวในกระดอง"

คนเสื้อเหลืองตวาดด้วยโทสะ ไขว้สลับสองมือด้วย

ท่าลิ้วแซกั้วง๊วย (ดาวตกขับจันทร์) ฟาดใส่ทรวงอกซิมง่อฮุย

.....คนเสื้อเหลืองพลาดท่าถูกปึ่งกองิ้มทำร้าย รู้สึกเสื่อมเสียหน้ายิ่ง ดังนั้นคิดฆ่าคนในที่นี้ให้สิ้นซาก มิให้แพร่งพรายเรื่องราวออกไป

ซิมง่อฮุยพลิกฝ่ามือคลี่คลายสภาวะฝ่ามือของคนเสื้อเหลือง เบี่ยงตัวบิดเอว ใช้ออกด้วยท่าไคเก็งเซียเตียว (น้าวเกาทัณฑ์ยิงเหยี่ยว) โถมจู่โจมออก

คนเสื้อเหลืองจู่โจมพลาดผิด ก็พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า จากท่าดาวตกขับจันทร์เป็นชังฉะเน้ยฮวย (บั๊กดอกบัวคู่) กดใส่ร่างท่อนล่างของซิมง่อฮุย

ซิมง่อฮุยส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง สั่นสะท้านสมาธิจิตใจของคนเสื้อเหลือง จากนั้นใช้ออกด้วยท่าฮุงกิมทุ้ย (แยกค้อนทองคำ) กระแทกหมัดลงหา

เห็นแน่ชัดว่าหมัดทั้งสองจะต่อยถูกขมับซ้ายขวาของคนเสื้อเหลือง พลันปรากฏฝ่ามือคู่หนึ่งยื่นปราดเข้ามาคว้าจับสองหมัดซิมง่อฮุยไว้

เป็นตัวประหลาดแดงเอง

คนเสื้อเหลืองฉกฉวยโอกาสพลิกสองมือวูบ หนึ่งพั่นใส่ลำคอ หนึ่งกระแทกใส่ทรวงอกซิมง่อฮุย

บึ่งเซี้ยเทียนคิดโถมเข้าช่วยเหลือ มิคาดเจ้าป่าหน้าเขียวสอดมือเข้ามา พัวพันบึ่งเซี้ยเทียนเอาไว้

ได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง ซิมง่อฮุยถูกกระแทกถอยไปเจ็ดแปดก้าว ปะทะชนกับลำต้นไม้ รูดตัวล้มลงช้า ๆ

ตัวประหลาดแดงสะอึกตามติดเข้าไป ถีบใส่ทรวงอกซิมง่อฮุยอีกเท้าหนึ่ง ซิมง่อฮุยกระอักโลหิตคำหนึ่งก็สิ้นใจตาย

บึ่งเซี้ยเทียนลืมตาแทบฉีกขาด เร่งมือตีโต้ แต่พลังฝีมือของท่านยังด้อยกว่าเจ้าป่าหน้าเขียว พริบตาที่เสียสมาธิ ถูกเจ้าป่าหน้าเขียวฟาดใส่ฝ่ามือหนึ่ง ร่างหมุนคว้างไปหลายรอบ

คนเสื้อเหลืองพลันยื่นเท้าเกี่ยวบึ่งเซี้ยเทียนล้มหงายลง เจ้าป่าหน้าเขียวแผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ดูว่าเจ้าหนีรอดจากเงื้อมมือพวกเรามารร้ายสามสีได้หรือไม่ ?"

พลางตวัดสองมือฟาดกระหน่ำลง

บึ้งกอง้มยามร้อนรุ่มใจ เลือดลมโคจรเร็วขึ้น กลับทะลวงคลายจุดให้กับตนเอง ส่งเสียงร้องว่า

"บิดา"

ในเสียงร้อง พลันได้ยินเสียงเช้งเช้ง ประกายกระบี่สองสายแทงปราดเข้ามาดุจสายฟ้า ล้วนแทงใส่ฝ่ามือทั้งสองข้างของเจ้าป่าหน้าเขียว !

เจ้าป่าหน้าเขียวแผดร้องคำหนึ่ง เจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

เจ้าของกระบี่เป็นบุรุษสวมเสื้อยาวสีเหลืองสองคน คนทางซ้ายหน้าเหลืองซีดราวเพิ่งฟื้นไข้ แต่ท่วงท่าสุภาพอ่อนโยน คนทางขวาหน้าตาเหี้ยมหาญดุดัน กระบี่ในมือล้วนสั่นพลิ้วดังอึงอล แสดงว่าบรรจุพลังไปในตัวกระบี่

ตัวประหลาดแดงทั้งสองพอเห็นเสื้อยาวสีเหลือง กระบี่ที่สั่นพลิ้วของคนทั้งสอง ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป คนเสื้อเหลืองกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่านทั้งสองใช่สังกัดเทียนอู้มึ้ง (สำนักขนนกฟ้า) หรือไม่ ?"

คนหน้าเหลืองซีดยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เรากังซัวเจ่กเกี่ยม (กระบี่แดนดิน) จกฮิว"

คนหน้าตาเหี้ยมหาญถลึงตาใส่กล่าวเสริมขึ้น

"เราตุยฮวงเจ่กเกี่ยม (กระบี่ไล่ลม) เซียวฮ้อ"

คนเสื้อเหลืองกลอกตาตลบหนึ่ง ประสานมือกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นจกยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่จก) และเซียวซาเฮียบ (ผู้กล้าที่สามแซ่เซียว)....."

ไม่ทันขาดคำ เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ !

เจ้าป่าหน้าเขียวที่เกลือกกลิ้งอยู่บนพื้นพลันตวาดก้อง ตวัดสองเท้าเตะใส่กระบี่แดนดิน

เจ้าป่าหน้าเขียวพอลงมือ คนเสื้อเหลืองที่เชื่องเชื่อดุจกวางดาว พลันยื่นนิ้วสองนิ้วบั๊กใส่ดวงตากระบี่ไล่ลม ตะกุยกรงเล็บข้างขวาใส่ท้องน้อยกระบี่แดนดิน

ตัวประหลาดแดงก็ลงมือ พ้นสันมือขวา มือซ้ายตะปบคว้าครอบคลุมใส่กระบี่ไล่ลม

มารร้ายสามสีทราบว่า คนของสำนักขนนกฟ้ามีวิทยายุทธสูงเยี่ยม ดังนั้นพอลงมือก็จู่โจมด้วยอำมหิต

เห็นเท้าของเจ้าป่าหน้าเขียวขณะจะเตะถูกทรวงอกท้องน้อยกระบี่แดนดิน กระบี่แดนดินพลันตบกระบี่ลง

กระบี่นี้ "ตบ" ลง หาได้ "ฟัน" ลงไม่ เจ้าป่าหน้าเขียวรู้สึกสองเท้าชาวูบ ร่างร่วงฟาดลงกับพื้น

พริบตานั้น กรงเล็บของคนเสื้อเหลืองตะกุยถึงกระบี่แดนดิน พลันยกเท้าเตะใส่ข้อมือคนเสื้อเหลือง เตะกระดูกข้อมือมันหักสะบั้นไป

กระบี่ไล่ลมกลับเหี้ยมหาญดุดันกว่ามากนัก

ตัวประหลาดแดงพอจู่โจมลงมือ กระบี่ไล่ลมก็พุ่งสวนเข้าหา เสือกกระบี่แทงปราดออก

กระบี่เดียวก็ทะลุอกไป !

ตัวประหลาดแดงไม่ทันแผดร้องออกมา กระบี่ไล่ลมก็ถอนกระบี่ออก ยกมือต้านนิ้วมือของคนเสื้อเหลืองไว้

.....สำนักขนนกฟ้านอกจากซ่งจือเซาะแล้ว กระบี่แดนดินมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด รองลงมาคือกระบี่ไล่ลมที่เหี้ยมหาญดุดัน

กระบี่แดนดินทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเจ้าไสหัวไปเถอะ"

เจ้าป่าหน้าเขียวและคนเสื้อเหลืองระงับขวัญอันแตกตื่นลง มองดูซากศพตัวประหลาดแดงบนพื้น ค่อยพาร่างที่รับบาดเจ็บจากไป

บึ้งเซี่ยเทียนตบคลายจุดให้กับบึ้งกองิ้มและซิมแกฮุ้นทั้งสอง ซิมแกฮุ้นพอได้รับการคลายจุด ก็ฟุบร่างลงบนซากศพซิมง่อฮุย เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

บึ้งกองิ้มที่ปราดเปรื่องเห็นบิดาหน้าซีดขาว แสดงว่าถูกเจ้าป่าหน้าเขียวทำร้ายบาดเจ็บไม่น้อย รีบประคองบิดานั่งลง ตนเองคุกเข่าโขกศีรษะต่อกระบี่แดนดินทั้งสอง กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยกราบขอบคุณผู้อาวุโสทั้งสองที่ช่วยชีวิตพวกเรา....."

กระบี่แดนดินฉุดดึงบึ้งกองิ้มลุกขึ้น กล่าวว่า

"ชนชาวเราพบเห็นเรื่องอยุติธรรม ย่อมชักกระบี่เข้าช่วยเหลือ เราสองซือเฮียตี๋ความจริงติดตามร่องรอยของไต้เฮียบท่านหนึ่งมาถึงที่นี้"

บึ่งกองิ้มเงยหน้าถามว่า

"ไต้เฮียบท่านนั้นใช่แซ่เซียวหรือไม่ ?"

กระบี่ไล่ลมรีบถามว่า

"เจ้าทราบข่าวของเขาหรือ ?"

"เมื่อครู่ เหล่าโจรร้ายและยอดฝีมือที่ใช้พิษซุ่มทำร้ายเซียวไต้เฮียบในที่นี้ ถูกเซียวไต้เฮียบเข่นฆ่าขับไล่ไปสิ้น เพียงหลงเหลือมารร้ายสามสี"

กระบี่แดนดินค่อยคลายใจลง เห็นบึ่งกองิ้มหน้าตาคมคายแจ่มใส บังเกิดความรักเอ็นดู ถามไถ่ชื่อแซ่ของบึ่งกองิ้ม

กระบี่ไล่ลมก็นิยมชมชอบซิมแกฮุ้นที่รูปกายกำยำ รับซิมแกฮุ้นเป็นศิษย์ นำพากลับภูเขาแชเซี้ย

บึ่งเซี้ยเทียนก็สั่งให้บึ่งกองิ้มกราบกระบี่แดนดินเป็นอาจารย์ จากนั้นติดตามอาจารย์ออกท่องเที่ยว ฝึกเพลงกระบี่เล่าเรียนตำรับตำรา

เวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปสิบปี

บทที่ ๒

รถธารเลือดปรากฏ

สิบปีให้หลัง

คืนสารทตงชิว จันทร์เพ็ญเด่นฟ้า ม้าเร็วตัวหนึ่งบรรทุกชายหนุ่มเสื้อขาวผู้หนึ่ง ควบตะบึงสู่ภูเขาล่งตงซัว

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นหลักหินที่สลักอักษร "ล่งตงซัว" ซึ่งเป็นลายมือของจอมกวีโต่วโพ่วเด่นชัดถนัดตา ชายหนุ่มชุดขาวพึมพำว่า

"ถึงแล้ว....."

สีหน้าอันอิดโรยปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ กระตุ้น

ม้าควบขับสู่บ้านยิกง้วยซิง

จุดหมายปลายทางของชายหนุ่มชุดขาว เป็นบ้านโบราณหลังหนึ่ง

เมื่อควบม้าถึงหน้าบ้านโบราณ เห็นบ่าวชราผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตู ชะเง้อคอมองดู คล้ายรอคอยอันใด

ชายหนุ่มชุดขาวพลันพลิ้วลงจากหลังม้า ยื่นมือประคองบ่าวชรานั้นไว้ เรียกหาว่า

"ตงเจ่ก (อาตง)....."

บ่าวชราตงเจ่กลืมตาฝ้าฟาง เหม่อมองชายหนุ่มชุดขาว ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่นปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ตะกุกตะกักว่า

"เสียวเอี้ย (นายน้อย) .....ในที่สุดท่านกลับมาแล้ว"

ชายหนุ่มชุดขาวกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ตงเจ่ก ทางบ้านที่แท้เกิดเรื่องใด บิดาจึงส่งคนตามตัวข้าพเจ้ากลับมา ?"

ตงเจ่กกล่าวอย่างยากเย็น

"เสียวเอี้ย กระบี่แดนดินจกซิงแซ (ท่านผู้แซ่จก)

.....ไม่ได้กลับมาด้วย ?"

"ตงเจ่ก เราบึ่งกองิ้มไม่ใช่เด็กอีกแล้ว ไม่ว่าเกิดเรื่องใด ข้าพเจ้าสามารถรับเหตุการณ์ได้ .....ซือแป่ท่านผู้เฒ่า ความจริงคิดมา แต่โรคเก่ากำเริบ ต้องล้มป่วยลง....."

ตงเจ่กหลับตาลง คล้ายคิดรวบรวมเรี่ยวแรงกล่าววาจา บึ่งกองิ้มเห็นเช่นนั้น พลันฉุกใจคิด

.....ตงเจ่กรับใช้ตระกูลบึ่งร่วมสามสิบปี ปรกติมีสุขภาพแข็งแรง ตอนนี้ไฉนอ่อนล้าระโหยปานนี้ ?

.....ภายในบ้านตระกูลบึ่งมืดทะมึน มิเพียงไม่พบเห็นเงาร่างผู้คน กระทั่งสุ้มเสียงผิดปรกติก็ไม่ได้ยิน

นึกถึงตอนนี้ บึ่งกองิ้มเกร็งกำลังใส่ฝ่ามือซ้าย ถ่ายทอดกำลังภายในสายหนึ่งเข้าสู่ร่างตงเจ่ก

บึ่งกองิ้มกราบกระบี่แดนดินเป็นอาจารย์ ฝึกวิทยายุทธของสำนักขนนกฟ้า สำนักขนนกฟ้าแม้มีเพลงกระบี่เป็นเลิศ แต่ด้านวิชากำลังภายใน ก็ลึกล้ำกล้าแข็งยิ่ง

ตงเจ่กพอได้รับการถ่ายทอดพลังจากบึ่งกองิ้ม ค่อยคึกคักกว่าเดิม เล่าว่า

"นายน้อย.....เรื่องราวเป็นเช่นนี้ คืนเดือนเพ็ญเมื่อหนึ่งเดือนก่อน พวกเราพลันถูกเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นปลุกตื่นขึ้น คล้ายมีม้าเจ็ดแปดสิบตัว ล้อรถหกเจ็ดสิบข้างแล่นตะบึง บ่าวทั้งหลายพากันออกมา เห็นนายผู้เฒ่าอยู่ในห้องโถง สีหน้ากลับกลายเป็นซีดขาว แต่ยังบอกต่อพวกเราว่า "ไม่มีเรื่องใด พวกเจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยว"

แต่เมื่อถึงวันที่สอง เอียเท้าน้อยพลันหายสาบสูญรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง เอียเท้าใหญ่ก็หายสาบสูญ จากนั้นเฮ้งเล่าตั๋ว บึ่งตัง ลั้งน้อยก็สาบสูญไปทีละคน พวกเขาล้วนมีร่างกายแข็งแรง แต่อยู่ดี ๆ ก็หายสาบสูญไป

พวกเราจับตาดูท่าทีของนายผู้เฒ่า เห็นนายผู้เฒ่าบัดเดี๋ยวทอดถอนใจ บัดเดี๋ยวตบโต๊ะ มีอยู่คืนหนึ่งได้ยินนายผู้เฒ่ารำพึงว่า "ไม่ได้ ต้องตามตัวงั้มยี้กลับมา ซือแป่ของงั้มยี้อาจสามารถแก้ไขเหตุการณ์ครั้งนี้....."

วันรุ่งขึ้น นายผู้เฒ่าก็ใช้เฒ่าเต็งส่งจดหมายถึงนายน้อย แต่รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ห้องนอนของงู้โหงวแปดเปื้อนโลหิต คนก็ไม่ทราบสาบสูญไปที่ใด....."

เล่าถึงตอนนี้ ต้องส่งเสียงไอออกมา ชั่วครู่ค่อยเล่าต่อ

"ดังนั้นนายผู้เฒ่าใช้ให้อาเท้าในหมู่บ้านส่งจดหมายอีกฉบับหนึ่งถึงท่าน หวังให้ท่านกลับมาโดยเร็ว แต่ทว่า .....เช้าวันที่สองน้องแซ่เตี่ยก็หายสาบสูญไปอีกคนหนึ่ง

ค่ำคืนนั้น นายผู้เฒ่าไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน เดินมือไพล่หลังอยู่ในห้องโถง จวบจนฟ้าสางสว่าง พลันกระทืบเท้ารำพึงว่า "ต่อให้เป็นฮ้วยฮ้อเซีย (รถธารเลือด) ก็ออกจะทำเกินเลยแล้ว"

จากนั้นออกจากบ้านไปปลุกชุนอวงที่เป็นยามเฝ้าหมู่บ้าน ใช้ให้ส่งจดหมายฉบับที่สามถึงนายน้อย ค่อยสั่งบ่าวเฒ่าดูแลนายน้อยให้ดี เมื่อสั่งเสียจบ ก็ถือกระบี่เข้าสู่ห้องศิลา....."

บึ้งกองมร้องโพล่งด้วยความตระหนกว่า

"ห้องศิลา ? !"

พริบตานั้น ห้วงสมองปรากฏภาพเหตุการณ์เมื่อวัยเด็กขึ้น

.....บึ้งเซี้ยเทียนเป็นพ่อม่ายเมื่อวัยกลางคน จึงทะนุถนอมบึ้งกองิ้ม ปรกติน้อยครั้งจะดุด่า แต่ทุกครั้งที่บึ้งกองิ้มคิดลอบเข้าห้องศิลา ต้องถูกบิดาดุด่าเป็นการใหญ่

.....บึ้งเซี้ยเทียนมีฉายาวีรบุรุษเซียงกัง นอกจากเพลงฝ่ามือเซียงเซี้ย ยังฝึกปรือเพลงกระบี่เซียวเซียง แต่นับแต่ซ่อนตัวที่หมู่บ้านแล้ว ยิ่งง้วยซึม ไม่เคยจับกระบี่อีก

.....ตอนนี้บิดาถือกระบี่เข้าสู่ห้องศิลา แสดงว่าเกิดเรื่องไม่คาดฝัน

ตงเจ่กทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

"นายผู้เฒ่าพอเข้าสู่ห้องศิลา .....ก็ไม่ได้ออกมาอีก บ่าวเฒ่ารอเป็นเวลาสามวัน นายน้อยยังไม่กลับมา อดบุกเข้าห้องศิลามิได้ ไหนเลยจะคาด.....พอผลักประตูเข้าไป เห็นประกายสีแดงปกคลุมทั่วทั้งห้อง พลังฝ่ามือสายหนึ่งกราดฟาดมาถึง บ่าวเฒ่ารู้สึกหน้ามืดวูบวาบ จากนั้นสิ้นสติสมประดี

วันที่สองบ่าวเฒ่าฟื้นคืนสติมา พบว่าถูกทิ้งอยู่เบื้องนอก นับแต่นั้นก็อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงตลอดเวลา บ่าวเฒ่าทราบว่าคนในห้องศิลามีวิทยายุทธสูงเยี่ยม ได้แต่กล้ำ

กลืนมีชีวิต รอคอยนายน้อยกลับมา....."

บึ้งกองิ้มเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ตงเจ่ก ท่านนั่งพักผ่อนก่อน ข้าพเจ้าจะเข้าไปดู"

ตงเจ่กรีบคว้ามือบึ้งกองิ้มไว้ กล่าวว่า

"นายน้อย ไปไม่ได้ ยังคงรอจู้ซิงแซมาสมทบ....."

"บิดาผู้เฒ่ามีภัย ผู้เป็นบุตรไหนเลยนิ่งดูดายได้ ?"

ตงเจ่กกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"รถธารเลือด นายผู้เฒ่าเอ่ยถึงรถธารเลือด"

บึ้งกองิ้มสะท้านคราหนึ่ง ถึงกับตะลึงลานกับที่

เมื่อครู่ตงเจ่กเล่าว่า บึ้งเซี้ยเทียนรำพึงถึงรถธารเลือด แต่บึ้งกองิ้มห่วงใยกังวลความปลอดภัยของบิดา ไม่ทันฉุกใจคิด ยามนี้ตงเจ่กกล่าวย้ำอีกครา บึ้งกองิ้มค่อยได้คิด

เนื่องเพราะรถธารเลือดเป็นเรื่องราวและวัตถุที่น่าสะพึงกลัวที่สุด ลี้ลับเลื่อนลอยที่สุด สั่นขวัญสะท้านวิญญาณที่สุด และกระตุ้นความสนใจผู้คนที่สุดของบู๊ลิ้มในรอบร้อยปีนี้ !

รถธารเลือดเป็นของวิเศษประจำฮ้วยฮ้อไผ่ (สำนักธารเลือด)

สำนักธารเลือดเป็นนิกายอสูร เป็นสำนักแนวทางอธรรม

ครั้งกระโน้นสำนักธารเลือดมีขุมกำลังกล้าแกร่งที่สุด นอกจากสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง ที่มีรากฐานกว่าร้อยปีแล้ว สำนักมาตรฐานทั้งสิบสองสำนัก ไม่มีสำนักใดกล้าแตะต้องตอแยสำนักธารเลือด

เจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่หนึ่ง ฉายาฮ้วยโซ่ยเทียนฮ้อ (เลือดล้างธารฟ้า) เส็งเชี่ยงฮวง หลังจากนั้นเจ้าสำนักทุกรุ่นล้วนแผ่ขยายขุมกำลังของสำนัก จรรโลงวิทยายุทธของสำนักออกไป เมื่อถึงเจ้าสำนักรุ่นที่สิบเอ็ดฮ้วยเอี้ยซิ้งเจี้ย (หัตถ์เทพเงาโลหิต) อาวเอี้ยงต๊ก ยิ่งเป็นผู้เหี้ยมหาญที่ยากพบพาน สร้างเสริมสำนักธารเลือด จนไล่ตามสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงทัน

ดังนั้นสิบสองสำนักใหญ่พากันอบรมยอดฝีมืออายุเยาว์คนหนึ่ง สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงก็ส่งศิษย์ฝ่ายละสี่คน รวม

ทั้งสิ้นยี่สิบคน ซุ่มสังหารอาวเอี้ยงต๊กบนภูเขาโพวท้อ ในคืนเดือนมืดลมแรง

อาวเอี้ยงต๊กอาศัยกำลังเพียงลำพัง รับมือยอดฝีมือยี่สิบคน สุดท้ายรับบาดเจ็บสาหัส หลังจากถ่ายทอดตำแหน่งเจ้าสำนักแก่อ้วยปุยฮ้วย ก็อำลาโลกไป

ส่วนยอดฝีมืออายุเยาว์ทั้งยี่สิบคน ไม่มีชีวิตรอดไปแม้สักคนเดียว !

มิหนำซ้ำเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่สิบสองอ้วยปุยฮ้วย ฉายาฮ้วยจงบ้วนลี้ (รอยเลือดหมื่นลี้) ยังมีพลังการฝึกปรือเหนือล้ำกว่าอาวเอี้ยงต๊ก พอรับตำแหน่งเจ้าสำนัก ก็ล้มล้างสำนักซงซัว ฮ้วงซัวและก้วะซังซัวในสิบสองสำนักมาตรฐานไป

รอยเลือดหมื่นลี้อ้วยปุยฮ้วยยังแต่งตั้งฮิวมกฮ้วยโน้ว (ทาสเลือดอเวจี) เป็นหัวหน้าองครักษ์ คนผู้นี้ไร้ชื่อไร้แซ่ คล้ายคนคล้ายปีศาจ ร่องรอยลึลับสุดหยั่งคาด กระทั่งเจ้าสำนักเตียมซังก็ตายในเงื้อมมือมัน

ครั้นแล้ว เจ้าสำนักเสียวลิ้มเจ่กต๋งไต้ซือ เจ้าสำนักบู๊ตึงง้วนฮือเต้าเจี้ยงหาญสู้อ้วยปุยฮ้วยกับทาสเลือดอเวจี ทั้ง

สองฝ่ายล้วนรับบาดเจ็บสาหัส ห้าปีให้หลังเจ่กต๋งไต้ซือและง้วนฮือเต้าเจี้ยงล้วนเสียชีวิต เป็นเหตุให้สำนักธารเลือดเหิมเกริมอีกครา

ช่วงเวลานั้น ในยุทธจักรปรากฏเจ็ดยอดฝีมือขึ้นเรียกว่าซาเจี่ยสี่คี้ (สามธัมมะสี่พิสดาร)

สามธัมมะหมายถึงยอดฝีมือค่ายสำนักมาตรฐานประกอบด้วยเทียนเสียงไต้ซือแห่งเสียวลิ้ม ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแห่งปั๊ตึง และเซาะฮงซิ้งนี้แห่งเห็งซัว

สี่พิสดารประกอบด้วยยอดฝีมือจากทั่วทุกภูมิภาคหนึ่งคือไต้เมาะเซียงเจี้ย (หัตถ์เซียนทะเลทราย) เซียเจียมฮ่วง จากทะเลทรายคอเบียะ หนึ่งคือเซี่ยงคงซิ้งจี้ (ดรรชนีนภากาศ) ซึ่งจือฮุ้นแห่งแผ่นดินตงง้วน หนึ่งคือเกียบอื้อเล่าไกว่ (เฒ่าประหลาดมหาภัย) เงี่ยมซังมั้งกลางทะเลตั้งไฮ้ หนึ่งคือเทียนอู้คี้เกี่ยม (กระบี่ขนนกฟ้า) ซึ่งจือเซาะที่มีวิทยายุทธเป็นเอกเทศ

แต่ก่อนหน้าสามธัมมะสี่พิสดาร ยังมียอดคนอีกสองท่าน ที่มีเกียรติภูมิยิ่งกว่า หนึ่งคือวีรบุรุษอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเซี่ยวชิวจุ้ย หนึ่งคืออัจฉริยะหมายเลขหนึ่ง

แห่งยุทธยิ่มค้วง

เซียวชิวจุ้ยบุกบั่นยุทธจักรตั้งแต่เยาว์วัย คบหามิตรสหายสุดคณานับ ผ่านภัยอันตรายนับครั้งไม่ถ้วน เมื่อวัยฉกรรจ์ได้ล้มล้างพรรคอำนาจอันชั่วร้าย พอย่างเข้ามัชฌิมไม่อาจทนดูสำนักธารเลือดก่อการร้าย ใช้กระบี่เดียวสะท้านฟ้ากระแทกอ้วยปุยฮ้วยพลัดตกลงในวังน้ำวน แต่ตนเองก็รับบาดเจ็บสาหัส กอปรกับท้อแท้รันทด จึงถอนตัวจากยุทธจักร

ยิ่มค้วงเป็นเด็กกำพร้า ถูกข่มเหงคะเนงร้ายตั้งแต่เล็ก ภายหลังเป็นเท่ามัก (หัวหน้ากลุ่ม) คนหนึ่งของสำนักธารเลือด ดูแลของวิเศษในสำนัก หลังจากที่อ้วยปุยฮ้วยเสียชีวิต ฟังว่ายิ่มค้วงพบเห็นเคล็ดวิชาของสำนักธารเลือดจากในรถธารเลือด นับแต่นั้นมีวิทยายุทธรุดหน้าก้าวไกล

รถธารเลือดความจริงเป็นรถศึกของสำนักธารเลือด รถศึกแล่นไปที่ใด เลือดหลั่งเป็นท้องธาร ชาวธัมมะอธรรมล้วนประหวั่นพรั่นพรึง แต่บนรถธารเลือดจารึกเคล็ดวิชาสำนักธารเลือด กลับเป็นที่มุ่งมาดปรารถนาของชาวยุทธจักร

อ้วยปุยฮ้วยเมื่อเสียชีวิต ขุมกำลังสำนักธารเลือดก็อ่อนโทรมลง ดังนั้นสามธัมมะสี่พิสดารนำกำลังชาวยุทธจักรบุกสำนักธารเลือด สามธัมมะผนึกกำลังจู่โจมทาสเลือดอเวจี ต่อสู้กันหนึ่งวันหนึ่งคืน ค่อยกระแทกทาสเลือดอเวจีพลัดตกลงสู่หุบเหวลึกล้ำ

ผลจากการศึกครั้งนี้ สำนักธารเลือดก็ถูกขุดรากถอนโคนโดยสิ้นซาก

หลังจากนั้น สี่พิสดารผนึกกำลังต่อสู้กับกำพร้าแห่งบู๊ลิ้ม ใช้เวลาสามวันสามคืน คุกคามยิ่มค้วงกระโดดลงหน้าผา สี่พิสดารเองก็รับบาดเจ็บบอบช้ำ ดังนั้นปล่อยให้รถธารเลือดแล่นตะบึงจากไป

นับแต่นั้นรถธารเลือดปรากฏขึ้นในยุทธจักรครั้งแล้วครั้งเล่า รถศึกแล่นผ่านที่ใด ก่อเกิดเป็นมรสุมโลหิตคละคลุ้ง กระตุ้นให้ชาวยุทธจักรติดตามแสวงหาโดยไม่สิ้นสุด

นี่คือที่มาของรถธารเลือด !

บึ้งกองิ้มคิดไม่ถึงการหายสาบสูญของบิดา กลับมีส่วนพัวพันกับรถธารเลือดที่ลี้ลับโชกเลือด อดหวาดหวั่นมิได้

จากนั้นหวนนึกถึงตนเองเป็นลูกหลาน ขณะที่บุพการีคับขันอันตราย กลับรีรอลังเล นับเป็นผู้คนได้อย่างไร ?

บึ้งกอง้มพลันตบไหล่ตงเจ่กเบา ๆ กล่าวว่า

"ตงเจ่ก ท่านเฝ้าอยู่หน้าประตู ข้าพเจ้าจะเข้าไปดู"

ตงเจ่กกล่าวอย่างงุนงง

"นายน้อย เรื่องนี้อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับรถธารเลือด"

บึ้งกอง้มเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ กล่าวว่า

"ตงเจ่ก ท่านเฝ้าอยู่เบื้องนอก"

เมื่อผ่านห้องโถง ก็มาถึงห้องนอนของบิดา

.....ห้องศิลาหวงห้ามนั้นอยู่ด้านซ้ายของเตียงเหล็กในห้องนอนของบิดา

บึ้งกอง้มสืบเสาะถึงซ้ายมือของหัวเตียง เห็นประตูข้างบนผนังห้องปิดแง้มไว้ ต้องร้องดัง ๆ ว่า

"บิดา ผู้บุตรกลับมาแล้ว"

ขาดคำ ผลักประตูศิลาออก ชักกระบี่ออกถือมั่น

หลังประตูไม่มีความเคลื่อนไหวผิดปกติใด แต่ปรากฏประกายสีแดงจาง ๆ สะท้อนออกมา

บึ้งกอง้มใจเต้นระทึก กุมกระบี่กระชับมั่น ก้าวยาว ๆ เข้าห้องศิลา

ห้องศิลาเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ภายในห้องศิลาโล่งกว้าง เว้งว่างเปล่าไร้สิ่งของใด ซ้ายมือของห้องศิลามีทางสายหนึ่งเลี้ยวโค้งไป ประกายสีแดงจาง ๆ สาดลอดจากทางสายนั้นเอง

บึ้งกอง้มกระโดดปราดถึงปากทางสายนั้น พอเดินถึงสุดทาง ประกายสีแดงยิ่งเข้มข้น คล้ายประกายโลหิตก็ปาน

ที่เบื้องหน้าเป็นห้องศิลาอีกหลังหนึ่ง อากาศอับชื้นยิ่ง ขวามือของห้องศิลาก็มีทางเดินอีกสายหนึ่ง

บึ้งกอง้มถือกระบี่เดินเข้าสู่เส้นทางสายนั้น พลันได้ยินสุ้มเสียงที่คาดคิดไม่ถึงชนิดหนึ่ง

เป็นเสียงม้าร้อง !

เสียงม้าร้องกึกก้องปานฟ้าร้อง บังเกิดเสียงสะท้อนสะท้านเลื่อนลั่น

บึงกองมใจสั่นสะท้าน ใต้เท้าพลันสะดุดถูกของสิ่งหนึ่ง แทบเสียหลักล้มลง

เป็นซากศพซากหนึ่ง !

ซากศพที่แห้งกรังราวถูกสูบเลือดไปจนหมดสิ้น เสียชีวิตไปนานวันซากหนึ่ง

บึงกองมเพ่งตามอง จดจำออกว่าเป็นซากศพของบ่าวไพร่บ้านตระกูลบึง.... บึงตังนั่นเอง

นี่เป็นห้องศิลาอีกหลังหนึ่ง ภายในห้องกระจัดกระจายด้วยซากศพ มีทั้งชายและหญิง มีทั้งคนของตระกูลบึงและมิใช่คนของตระกูลบึง มีทั้งชาวหมู่บ้านยิกง้วยซึ่ง และมิใช่ชาวหมู่บ้านยิกง้วยซึ่ง

บึงกองมสำรวจมองเที่ยวหนึ่ง ไม่พบเห็นบิดาอยู่ในจำนวนผู้ตาย ค่อยคลายใจลง ไม่นานก็เดินถึงสุดห้องศิลา เห็นทางขวามือมีทางเดินอีกสายหนึ่ง สุดทางเดินปรากฏประกายสีแดงเจิดจ้าบาดตา

บึงกองมสะกิดเท้าโลดผ่านทางเดิน ปลายเท้าเพิ่งสัมผัสพื้น ก็ได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาคำหนึ่ง

เสียงแค่นที่ยะเยียบเย็นชานัก

บึ่งกองิ้มใจหายวาบ เห็นบนพื้นที่ห่างไป นั่งไว้ด้วยเงาร่างหนึ่งดำหนึ่งขาวสองคน ยังมีคนผู้หนึ่งนอนทอดกายกับพื้น กลับเป็นบึ่งเซี้ยเทียน

บึ่งเซี้ยเทียนหลับตาพริ้ม ใบหน้าเผือดขาวดุจกระดาษ สิ้นใจตายเป็นเวลานานแล้ว !

"บิดา"

บึ่งกองิ้มแผดร้องสุดเสียง เสียงร้องครานี้สะท้านฟ้าสะเทือนดิน ถ่ายทอดผ่านห้องศิลาทั้งสามหลัง ผ่านห้องนอนของบึ่งเซี้ยเทียน กระทบโสตของตงเจ่ก

ตงเจ่กรับฟังจนมือเท้าเย็นเฉียบ หวนนึกถึงนายผู้เฒ่ากับนายน้อยมีภัย ตนเองไหนเลยนิ่งดูดายได้ ดังนั้นโซซัดโซเซไปยังห้องอาวุธ หยิบดาบเล่มหนึ่งรุดไปยังห้องศิลา

"ผู้ใดฆ่าบิดาเรา ?"

บึ่งกองิ้มกำกระบี่กระชับมั่น เอ็นเขียวบนหลังมือขึ้นโปน ปลายกระบี่สั่นระริก กล่าวถามด้วยความพลุ่งพล่านถึงที่สุด

คนหนึ่งดำหนึ่งขาวงงงันวูบ จากนั้นคนชุดดำพลันกระโดดปราดขึ้น ที่แท้เป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบเศษ หน้าตาเยือกเย็นชั่วร้ายผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มชุดดำพอผุดลุกขึ้น ก็ยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อของบึงกอง้ม กระชากดึงเข้ามา อ้าปากกัดใส่เส้นเลือดใหญ่บนศีรษะของบึงกอง้ม

ฟันของมันทั้งแหลมทั้งคมคล้ายเขี้ยวสุนัข คล้ายกับผีดิบก็ปาน

บึงกอง้มยามเศร้าเสียใจ ไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด พลันคำรามก้อง พุ่งศีรษะชนใส่อย่างสุดกำลัง

การต่อสู้เช่นนี้ ไหนเลยมีกระบวนท่าอันใด หากแต่คล้ายอันธพาลกลางถนน แต่การพุ่งชนครั้งนี้แฝงกำลังภายในของสำนักขนนกฟ้าเปี่ยมล้น ชายหนุ่มชุดดำถูกชนจนตาพร่าพราย ฟันหลุดไปสองซี่ ต้องคลายมือจากการคร่ากุม

บึงกอง้มยกเข่ากระทุ้งใส่ กระแทกหมัดลงโดยพร้อมเพรียง แยกย้ายต่อใส่ศีรษะและปลายคางของอีกฝ่ายหนึ่ง

ชายหนุ่มชุดดำกลับหดศีรษะถอยปราดไปแปดเชี้ยะ ถ่มพื้นที่เปื้อนเลือดออกมา ชักพู่กันออกมาคู่หนึ่ง แยกย้ายจี้ใส่จุดยู้กึงและเฮงตงของบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มทั้งเศร้าโศกทั้งเดือดดาล หวนนึกถึงคนทั้งสองต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของบิดา ดังนั้นตวัดกระบี่ด้วยท่าซังปวยฮู้เตียบ (ผีเสื้อบินเคียงคู่) เสียงติงติงเมื่อปัดพู่กันทั้งสองด้ามเบนเบือน จากนั้นใช้ออกด้วยท่าตั๊กเล้งปุกชั่ง (มังกรพิษพ้นจากถ้ำ) พุ่งผ่านหว่างกลางพู่กันทั้งสองด้ามไป

กระบวนท่านี้รับอย่างเหมาะเจาะ ตีโต้ไปอย่างสวยงาม ชายหนุ่มชุดดำใจหายวาบ หดตัวถอยปราดไปอีกครา

ท่าหดตัวของคนผู้นี้ลี้ลับพิสดารยิ่ง ถอยปราดคราเดียวเจ็ดแปดเชี้ยะ ถอยร่นถึงเบื้องหน้าชายกลางคนชุดขาวนั้น

ชายกลางคนชุดขาวนั่งแน่วนิ่งกับพื้น พลันกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ขนนกฟ้า..... เจ้าเป็นอะไรกับซ่งซิงแซ (ท่านผู้แซ่ซ่ง) ?"

บึ่งกองิ้มขู่คำรามอีกว่า

"บิดาเราถูกผู้ใดฆ่าตาย ?"

พลางสะบัดกระบี่ควับ ควับ ควับ ร่ายรำเพลงกระบี่ขนนกฟ้า ตะลุยไล่ชายหนุ่มชุดดำมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

ชายกลางคนชุดขาวแค่นเสียงอย่างเย็นชา พลันตบมือซ้ายใส่พื้นดิน ยืดกายลุกขึ้น ยื่นมือบีบเค้นใส่ลำคอบึงกอง้ม

บึงกอง้มไหนเลยเคยเห็นฝีมือที่รวดเร็วปานนี้ ยามกะทันหันบังเกิดไหวพริบ วกกระบี่กลับมา ปาดใส่ข้อมืออีกฝ่ายหนึ่ง

ชายกลางคนชุดขาวแค่นเสียงอย่างเย็นชา พลันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า เปลี่ยนจากตะปบเป็นฟาดออก

ฝ่ามือนี้กราดเกรี้ยวยิ่ง บังเกิดเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ บึงกอง้มไม่ทันหดกระบี่กลับมาป้องกันตัว เพียงเบี่ยงตัวคราหนึ่ง เสียงฉาดเมื่อไหล่ซ้ายถูกฝ่ามือฟาดใส่ร่างปลิวลิ่วกลับไป

ชายหนุ่มชุดดำตวัดพู่กันหมายซ้ำเติมใส่ ชายกลางคนชุดขาวพลันกระแทกนั่งลงบนพื้น กล่าวว่า

"อย่าได้ก่อเรื่องแล้ว คนผู้นี้อาจเป็นศิษย์ของซ่งจือเซาะ"

ชายหนุ่มชุดดำลดมือลง ปากกล่าวว่า

"ซือแป๋ ปล่อยทิ้งไว้จะเป็นชนวนเภทภัย"

ชายกลางคนชุดขาวกล่าวว่า

"มันมีวิทยายุทธกล้าแข็งกว่าบิดามัน แต่ยังมิใช่คู่มือเรา เกรงกลัวไปไย ?"

บึ้งกอง้มถูกชายกลางคนชุดขาวกระแทกถอยไปเจ็ดแปดก้าว กลางหลังปะทะกับผนังห้อง ดังนั้นฝืนใจเกร็งลมปราณ ตวัดกระบี่ขึ้นอีกครา

ชายกลางคนชุดขาวนั่งกับพื้น แสดงว่าสองเท้าเป็นอัมพาต แต่พลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง มิหนำซ้ำคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นจากที่ใด ที่แท้พบเห็นจากที่ใด ไม่ทันนึกทบทวนโดยละเอียด

บึ้งกอง้มปรกติฉลาดปราดเปรื่อง เนื่องเพราะพบเห็นบึ้งเซี้ยเทียนตกตายตำตา ขาดความยับยั้งชั่งใจ เพียงคิดล้างแค้นแทนบิดา ทั้งคนทั้งกระบี่โถมแทงออกไป

กระบี่นี้ปลายกระบี่อยู่หน้า ตลอดทั้งร่างอยู่หลัง เป็นท่าไม้ตายในเพลงกระบี่ขนนกฟ้า นามเชี่ยงฮ่งก่วงยิก (รุ้งยาวพุ่งหาอาทิตย์)

ชายกลางคนชุดขาวชมดูจนร้องชมเชยว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี"

เห็นประกายกระบี่พุ่งถึงทรวงอก พลันประกบสองมือหนีบปลายกระบี่ไว้

บึ้งกอง้มออกกำลังชักดึง ไม่สามารถชักกลับมา พาลบิดหมุนข้อมือรอบหนึ่ง

การบิดหมุนครั้งนี้ ชายกลางคนชุดขาวหากไม่ปล่อยมือ สองมือจะถูกพื้นขาด ชายกลางคนชุดขาวรีบคลายมือออก ตาทอประกายอำมหิตวูบ ตวาดว่า

"หาที่ตาย"

เสียงขาดคำ กลิ้งตัวตามพื้นดินทอดหนึ่ง ฟาดฝ่ามือออก ก็ฟาดใส่ท้องน้อยบึ้งกอง้ม

บึ้งกอง้มอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง เซถอยไปเจ็ดแปดก้าวค่อยทรงกายมั่น

ชายกลางคนชุดขาวตวาดสำทับว่า

"ยังไม่ไสหัวไปอีก ?"

บึ่งกองิ้มคำรามก้อง ฟาดพื้นกระบี่โถมเข้าหาใหม่ ในใจฉุกคิดอีกครา

.....สุ้มเสียงคนผู้นี้คุ้นหยิ่ง คล้ายเคยได้ยินจากที่ใดจริง ๆ

บึ่งกองิ้มจู่โจมกระบี่ด้วยท่าบ๊วยฮวยโหงวล่ง (ดอกเหมยห้าบาน) กระบี่นี้พอใช้ออก ก่อเกิดเป็นดอกเหมยห้ากลีบ มีเพียงกลีบเดียวที่เป็นท่าจริงจัง บึ่งกองิ้มพลังการฝึกปรือจำกัด เพียงกรีดควงเป็นดอกเหมยสามกลีบเท่านั้น

ชายกลางคนชุดขาวอดตาพร่าพรายมิได้ ดังนั้นหลับตาลง ผลักกระแทกสองมือออก

พลังฝ่ามือคล้ายมรสุม กระแทกดอกเหมยแตกกระจาย ทั้งยังกระแทกบึ่งกองิ้มปลิวถอยไป ปะทะกับผนังห้องดังโครมใหญ่

ผนังศิลาสั่นไหวเกรียวกราว หลังผนังศิลาพลันบังเกิดเสียงม้าร้องสะท้านขวัญดังขึ้นอีกครา !

บึ่งกองิ้มรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ชายกลางคน

ชุดขาวสองอาจารย์กับศิษย์ก็งงงันวูบ

ได้ยินเสียงระเบิดกึกก้อง ผนังศิลาแตกทลาย ม้าพ่วงพีสีแดงสดแปดตัว ลากรถเหล็กสีแดงคันหนึ่งพุ่งทะยานออกมา

ม้าแดงทั้งแปดยกขาหน้าขึ้น ส่งเสียงร้องก้องอีกครา

ชายกลางคนชุดขาวตบสองมือใส่พื้นดิน ลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมา โถมไปในรถเหล็ก ปากตวาดว่า

"อย่าปล่อยให้มันหนีไป"

ชายหนุ่มชุดดำก็กู่ร้องเสียงแหลมเล็ก กระโจนเข้าไปภายในรถ

บึ้งกองงึ้มเห็นศัตรูสังหารบิดาคิดจากไป ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น ยกกระบี่แทงปราดใส่

ยามนั้น ม้าแดงทั้งแปดตัวควบตะบึงจากแหล่ง ก่อเกิดเป็นกระแสพลังรุนแรง ไม่เพียงกระแทกปลายกระบี่ของบึ้งกองงึ้มเบนเบือน หากมิใช่บึ้งกองงึ้มเบี่ยงตัวทันเวลา คงตายใต้เกือกม้าทั้งสามสิบสองข้างแล้ว

ม้าพ่วงพีทั้งแปดเพิ่งลากรถเหล็กออกไป หน้าประตูพลันปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น เสียงโครมเมื่อถูกรถม้าพุ่งชนใส่อย่างถนัดถนี่

คนผู้นั้นปลิวกระเด็นขึ้นไปกลางอากาศ ปากแผดเสียงร้องว่า

"รถธารเลือด !"

บึ่งกอง้มชมดูจนขวัญสั่นสะท้าน ร้องเรียกว่า

"ตงเจ่ก....."

ผู้ที่ถูกรถม้าพุ่งชนอย่างถนัดถนี่ กลับเป็นบ่าวเฒ่าผู้จงรักของตระกูลบึ่ง.....ตงเจ่กนั่นเอง

พริบตานั้น หว้งสมองบึ่งกอง้มปรากฏภาพคนชุดขาวที่ยโสอำมหิตขึ้น ส่งเสียงร้องอีกว่า

"ฮุยซัวะ.....ชายกลางคนชุดขาวนั้นคือกงจื้อมืออำมหิตฮุยซัวะ"

รถม้าทลายห้องออกไป บึ่งกอง้มไล่ติดตามถึงประตูใหญ่ เห็นเบื้องนอกเวิ้งว้างวังเวง ทั้งรถทั้งคนไม่ทราบไปที่ใดแล้ว

แสงจันทร์ลูบไล้ประตูใหญ่ ลูบไล้ร่างกายบึ่งกอง้มที่ห่างไปยังแว่วเสียงเพลงของเด็กทั้งหลายเนื่องในคืนสารทตงชิวดังมา

บึ่งกอง้มยืนตะลึงลานกับที่ รู้สึกแสงจันทร์นุ่มละมุนดุจมือของสตรี ตนเองกลับหลั่งน้ำตาของชายชาตินักสู้ออกมาสองหยด

บทที่ ๓

ตรุณีผู้สดสวย

ปึงกองิ้มติดตามร่องรอยของรถธารเลือดโดยไม่ลดละ เห็นรถธารเลือดแล่นผ่านที่ใด โลหิตชโลมพสุธา กระทั่งเง็กเตียงไต้ซือแห่งคุนลุ้น งิ้มเก้าทั่งแห่งเก้าฮั้วซัว ฮ่อกวกแห่งภูเขาโบ้ยข่วยซัว ยังตายใต้ล้อรถธารเลือด

ปึงกองิ้มสำนึกตัวว่า พลังฝีมือเป็นรองพวกเขาเหล่านั้น แต่ยังอาจหาญไม่กลัวตาย ตนที่ติดตามรถธารเลือด มิใช่เพื่อช่วงชิงสมบัติ หากแต่เพียงเพื่อล้างแค้น

วันนี้ บึ้งกอง้มเดินทางถึงเมืองเซียงเอี้ยง

ซึ่งความจริง เมืองเซียงเอี้ยงห่างจากหมู่บ้านยิกง้วย ซึ่งเพียงสามสิบกว่าลี้ แต่รถธารเลือดร่องรอยลึกลับ ข้ามมณฑลโอ้วปั๋ก เข้าสู่มณฑลโอ้วน้ำ วกเข้าสู่มณฑลอานฮุย เมื่อห้าวันก่อนค่อยกลับเข้าโอ้วปั๋ก ปรากฏขึ้นที่เมืองเซียงเอี้ยง บึ้งกอง้มพอทราบข่าวจึงรีบรุดมา

เซียงเอี้ยงเป็นเมืองโบราณ หันหน้าหาแม่น้ำฮั่นจุ้ย เป็นเมืองยุทธศาสตร์ที่สมัยโบราณต่างแก่งแย่งช่วงชิง

บึ้งกอง้มเข้าสู่เมืองเซียงเอี้ยง เดินอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนคราคร่ำ รู้สึกหิวโหยเล็กน้อย ที่แท้เลยเวลาเที่ยงแล้ว ดังนั้นตกลงใจรับประทานอาหารรองท้องก่อน

เดินไประยะทางหนึ่ง เห็นเบื้องหน้ามีเหล้าสุรายี่ห้อไขว่อี่เล้าปรากฏกลิ่นหอมของสุราอาหารโชยออกมา บึ้งกอง้มถึงกับท้องลั่นโครกคราก ดังนั้นแวะเข้าไป

ชั้นล่างของเหล่าสุราชุมนุมด้วยอาคันตุกะชุดยาวสีขาว เมื่อขึ้นถึงชั้นบน กลับไม่พบเห็นแขกเหรื่อแม้สักคนเดียว

บึ้งกอง้มตื่นตัวขึ้น พลันเห็นบนบันไดเพิ่มอาคัน

ตุกะชุดขาวผู้หนึ่ง คนผู้นี้ไว้หนวดเรียว ตัดเล็มเป็นระเบียบเรียบร้อย ท่วงท่าแคล่วคล่องประเปรียวยิ่ง

คนชุดขาวไว้หนวดเรียว พอเอ่ยปากก็กล่าวว่า

"บึ่งเสียวเฮียบเชิญ"

บึ่งกอง้มงงงันวูบ คนผู้นี้เป็นใคร ทราบได้อย่างไรว่าตนเองแซ่บึ่ง ?

เห็นบนเหลาสุราจัดโต๊ะหลายสิบโต๊ะ มีแต่โต๊ะกลางห้องนั่งไว้ด้วยคนชุดขาวร่างเตี้ยเล็กก้มศีรษะต่ำผู้หนึ่ง นอกจากนั้นไม่มีผู้ใดอีก

ดังนั้นบึ่งกอง้มเลือกโต๊ะว่างตัวหนึ่งทรุดนั่งลง ขณะจะออกปากถาม คนชุดขาวไว้หนวดเรียวพลันปรบมือสองครา ก็ปรากฏผู้รับใช้เจ๊ดแปดคนยกน้ำชา รินสุรา จัดตะเกียบ ส่งอาหารมา

ชั่วพริบตาบนโต๊ะเพิ่มอาหารหอมกรุ่นแปดเก้าอย่าง ทุกจานเพิ่งปรุงเสร็จ สีสันสดสวยชวนรับประทานยิ่ง

บึ่งกอง้มเหลียวมองคนชุดขาวไว้หนวดเรียว คนชุดขาวไว้หนวดเรียวผายมือเป็นความหมายให้รับประทานก่อน บึ่งกอง้มต้องครุ่นคิด

.....คนเหล่านี้ไม่เพียงมีคนเดียว พวกเขาเชิญชวนตนรับประทานอาหาร แสดงว่ามีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง หรือในอาหารมีพิษ ?

นึกถึงตอนนี้ บึ้งกอง้มต้องหัวร่อเยาะตนเองขึ้นมา

.....บึ้งกอง้มเอยบึ้งกอง้ม เจ้าเข้าใจว่าตนเองเป็นบุคคลสำคัญเยี่ยงไร ผู้อื่นจึงต้องวางแผนแพร่พิษต่อเจ้า ?

ดังนั้นบึ้งกอง้มประสานมือต่อคนชุดขาว ถือตะเกือบรับประทานเป็นการใหญ่

เพิ่งรับประทานเสร็จ ขณะจะผุดลุกขึ้นกล่าวขอบคุณ ถามไถ่ต้นสายปลายเหตุจากอีกฝ่ายหนึ่ง พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านคือบึ้งกอง้ม ?"

บึ้งกอง้มหมุนตัวไป พบว่าคนเอ่ยปากคือคนชุดขาวร่างเตี้ยเล็กซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะกลางห้องนั้น

คนชุดขาวมือถือถ้วยชาใบหนึ่ง ถ้วยชาเล็กยิ่ง มือที่ถือถ้วยเล็กเรียวยิ่งกว่า ข้อมือทั้งขาวทั้งเล็กยิ่ง

สุ้มเสียงคนผู้นี้ก็ไพเราะเสนาะหูยิ่ง บึ้งกอง้มยาม

กะทันหันกลับลืมตอบคำถามไป

คนชุดขาวพลันตบฝ่ามือลงบนโต๊ะ ร้องว่า

"ท่านหูหนวกหรือไร ?"

ปึ่งกองงึ้มสะท้านใจเล็กน้อย อดบังเกิดโทสะคุกรุ่นมิได้ พาลไม่แยแสตอบคำ

คนชุดขาวพลันขยับกายวูบ ร่างยังอยู่ในท่านั่ง ก็ลอยตัวข้ามโต๊ะหกตัว ทิ้งตัวลงที่หน้าโต๊ะซึ่งห่างจากปึ่งกองงึ้มสามตัว ด้วยท่าร่างดุจเดิม คล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

ปึ่งกองงึ้มอดชมเชยมิได้

"ตัวเบาอันยอดเยี่ยม"

คนชุดขาวแบะปากกล่าวว่า

"ผู้ใดให้ท่านชมเชย ?"

ปึ่งกองงึ้มงงงันวูบ ขณะจะสวนคำไป กลับเห็นแสงอาทิตย์สาดลอดหน้าต่างเข้ามา ส่องต้องใบหน้าร่างกายและเสื้อผ้าของคนชุดขาว จนผู้คนต้องตาพร่าพราย ดังนั้นกล้ำกลืนคำพูดที่คิดตอบโต้เอาไว้

คนชุดขาวกล่าวอีกว่า

"ถลึงตามองทำอะไร ไม่ยอมรับนับถือหรือ ?"

บึ้งกอง้มก็เป็นคนทระนงถือดี อดสวนคำมิได้

"ต่ำใต้กว้างไพศาล ไม่แน่ว่าต้องถลึงมองท่าน"

คนชุดขาวหน้าแดงสดใส ผุดลุกขึ้นร้องว่า

"ท่าน.....ท่าน....."

คนชุดขาวไว้หนวดเรียวกริ่งเกรงทั้งสองทุ่มเถียงแตกหัก รีบเดินเข้ามาเรียกหาว่า

"บึ้งเสียวเฮียบ"

บึ้งกอง้มรู้สึกคนผู้นี้มีมารยาทอันดี ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านอา ขอถามนามสูงส่งของท่าน"

"เราแซ่ซิงนามซิมฮั้ง สหายชาวยุทธจักรให้เกียรติขนานฉายาเป็นจูกัวะซุนบึ้ง (เจ้าปัญญา) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองธงขาวสังกัดเซี้ยงคงบั้ง (พรรคนภากาศ)"

บึ้งกอง้มผุดลุกขึ้นด้วยความตระหนก ร้องโพล่งว่า

"ท่าน.....ท่านคือเจ้าปัญญาซิงไต้เฮียบแห่งพรรคนภากาศ ?"

.....พรรคนภากาศเป็นค่ายสำนักใหญ่ที่สุดในยุทธ

จักร สืบต่อจากสำนักธารเลือด หัวหน้าพรรคคือบุคคลในสามธัมมะสี่พิสดาร.....ดรรชนีนภากาศซิงจือฮุ้น

.....พรรคนภากาศแบ่งเป็นห้ากองธง หัวหน้ากองธงทั้งห้าล้วนเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ เพียบพูนด้วยสติปัญญาความกล้าหาญ หัวหน้ากองธงขาวซิงชิมฮั่งจัดอยู่อันดับแรกในห้ากองธง มีสติปัญญาปราดเปรื่องเป็นเลิศ

ซิงชิมฮั่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"บึ้งเสียวเฮียบ ฟังว่าในรอบเดือนนี้ท่านติดตามวัตถุเรื่องราวหนึ่ง จากโอ้วปั๊กเข้าโอ้วน้ำ ลึกเข้าอานฮุยแล้วย้อนกลับโอ้งปั๊ก ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่ ?"

บึ้งกองมิ้งงงงันวูบ คนผู้นี้ไฉนล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของตนโดยกระจ่างปานนี้ จากนั้นครุ่นคิด พรรคนภากาศเป็นพรรคใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน ย่อมสืบทราบเรื่องนี้ได้ไม่ยากนัก ดังนั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าไล่ติดตามรถธารเลือด....."

คนชุดขาวพลันตัดบทว่า

"รถธารเลือดตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

บึ้งกองมิ้งรู้สึกคนผู้นี้ไร้มารยาทยิ่ง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าแม้ทราบก็ไม่บอกต่อท่าน"

คนชุดขาวผุดลุกขึ้น ร่างเตี้ยเล็กสั่นสะท้าน คล้ายมีโทสะยิ่ง บึ่งกองิ้มหมุนตัวไปช้า ๆ ค่อยเห็นคนชุดขาวโดยชัดตา

คนชุดขาวผิวกายขาวละเอียดอ่อน สวมชุดขาวสะอาดราวหิมะ ไม่แปดเปื้อนฝุ่นละอองแม้ธุลี บึ่งกองิ้มความจริงคิดถลึงตาใส่ แต่พอประสานสบกับดวงตาที่ลึกล้ำดั่งมหรรณพของอีกฝ่ายหนึ่ง คล้ายถลำลึกลงไป ไม่สามารถรั้งกลับมา

คนชุดขาวกล่าวสำทับว่า

"รีบบอกมาว่ารถธารเลือดอยู่ที่ใด จะละเว้นชีวิตท่านสักครา"

บึ่งกองิ้มบังเกิดโทสะอีกครา ต่างเป็นมนุษยชาติคนผู้นี้ถาศัยอะไรฆ่าฟันผู้คนตามอำเภอใจ ต้องแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อายุยังเยาว์ ไฉนพูดจาเขื่องโขปานนี้ ?"

คนชุดขาวแทนที่จะมีโทสะ กลับยิ้มออกมา เผยเห็นฟันซี่เล็ก ๆ ขาวราวกับมุก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมพูดจาเขื่องโข โดยเฉพาะกับคนเช่นท่าน"

"ท่านนอกจากพูดจาเขื่องโข ยังดื้อด้านไร้เหตุผลดุจสตรี"

คนชุดขาวพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ลอยตัวโลดข้ามโต๊ะสามตัว ยกมือยื่นนิ้วเรียวงามทั้งห้า ปาดใส่ใบหน้าบึ้งกองิ้ม

เป็นท่าร่างที่รวดเร็วดุจหมอกควัน กระบวนท่าจู่โจมที่รวดเร็วดั่งสายฟ้า

บึ้งกองิ้มหงายร่างท่อนบน ใช้ท่วงท่าทิบั่งเกี๊ย (สะพานเหล็ก) หลบหลีกจากท่าปาดจู่โจมนี้ แต่ใบหน้ายังอดปวดแสบปวดร้อนมิได้

คนชุดขาวปาดจู่โจมพลาดผิด พลันพลิกข้อมือวูบลดมือลงหา ตะปบคว้าใส่ปกเสื้อบึ้งกองิ้ม

บึ้งกองิ้มอยู่ในท่วงท่าสะพานเหล็ก ไม่สามารถหลบหลีก ได้แต่พลิกสองมือคว้าม้านั่งที่ใต้ตะโพก ยกขึ้นกันปะทะ

คนชุดขาวพอตะปบลง ม้านั่งอันแข็งแกร่งถูกตะกุย

เป็นรอยเล็บห้ารอยขึ้น

คนชุดขาวไม่ลงมือสืบต่อ พุ่งถอยกลับไปอย่างว่องไว ก้มศีรษะมองดูนิ้วมือตนเอง

นิ้วทั้งห้าทั้งเรียวทั้งแหลม ทั้งไว้เล็บยาวเป็นพิเศษ

ปึงกองิ้มชมดูจนงงงันวูบ คนชุดขาวพลันถลึงตาใส่ตวัดสองมือขึ้น ในมือเพิ่มสายรัดเอวสีเขียวอ่อนเส้นหนึ่ง

คนชุดขาวควงสายรัดสีเขียวเป็นวงแล้ววงเล่า งดงามจับตายิ่ง มิคาดสายรัดเอวคล้องเป็นวง ครอบลงยังลำคอปึงกองิ้ม

ปึงกองิ้มค่อยสะท้านตื่นจากภวังค์ชื่นชม ถอยกายไปด้านหลัง สายรัดเอวเส้นนั้นคล้ายคนแขนยาวผู้หนึ่ง ยืดเหยียดติดตามมา

ปึงกองิ้มอับจนปัญญา ได้แต่ชักกระบี่จากฝัก ฟันใส่สายรัดเอวนั้น

กระบี่นั้นกลับฟันถูกอากาศธาตุ

ที่แท้วงกลมของสายรัดเอวล้วนสลายหายวับ กลับกลายเป็นกระบี่ที่ยาวเป็นพิเศษเล่มหนึ่ง พุ่งตรงใส่ทรวงอกปึงกองิ้ม

บึงกองิ้มใจสั่นสะท้าน วกกระบี่กลับมาปิดป้องกระบี่และสายรัดเอวพอกระทบกัน ต่างรู้สึกถึงพลังอันกล้าแข็ง ต้องพุ่งถอยไปด้านหลัง

บึงกองิ้มเพิ่งยืนหยัดมั่น สายรัดเอวก็ม้วนจู่โจมมาอีกครา

นี่เป็นอาวุธพิสดารชนิดหนึ่ง บัดเดี๋ยวยาวบัดเดี๋ยวสั้น ทั้งอ่อนทั้งแข็ง ร้อยเปลี่ยนพนแปลง ยากที่จะต้านรับได้

บึงกองิ้มยามร้อนรุ่มนึกได้อุบายหนึ่ง มุดปราดไปที่ใต้โต๊ะ จากนั้นทะลึ่งปราดขึ้น แทงออกกระบี่หนึ่ง

กระบี่นี้นามจ้าจ้วไคโล่ว (พ่นงูเบิกทาง) วิถีกระบี่เกรี้ยวกราดยิ่ง ได้ยินเสียงซ่า หมวกนักศึกษาคนชุดขาวถูกเขี่ยหลุดลงมา ผมดำขลับยาวสยายพลันลุ่ยสยายลงบนหัวไหล่คนชุดขาว ดุจธารน้ำตกสายหนึ่ง

.....ที่แท้คนชุดขาวกลับเป็นสตรี !

บึงกองิ้มใจหายวูบ ร้องโพล่งว่า

"ท่าน.....ท่าน....."

ดรุณีชุดขาวหน้าแดงเปล่งปลั่ง พลันโถมปราดเข้า

มา จี้นิ้วเรียวงามดุจลำเทียนออกสามนิ้ว

ดรรชนีไม่ทันจี้ถึง พลังดรรชนีก็แหวกจู่โจมถึงก่อน บึ้งกอง้มรู้สึกชาวูบที่ข้างเอว ชายโครงและแขนขวา กระบี่ร่วงหล่นลงบนพื้นดังเคร้ง ร่างก็ล้มระทวยลง คนแม้ล้มลง ปากยังร้องว่า

"ดรรชนีนภากาศ !"

.....ทอดสายตาทั่วยุทธจักร วิชาดรรชนีที่ปิดสกัดจุดทำร้ายคนกลางอากาศ มีแต่ดรรชนีนภากาศ

.....พลังดรรชนีที่ดรุณีชุดขาวใช้ออก คือดรรชนีนภากาศเอง

ได้ยินซิงซิมฮั่งร้องโพล่งว่า

"เสียวเจี้ยะ คนผู้นี้ไม่อาจ....."

ดรุณีชุดขาวกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"เพราะเหตุใด ?"

"เมื่อครู่บริวารเห็นเพลงกระบี่ของเขา แสดงว่าเป็นกระบี่ขนนกฟ้า

ดรุณีชุดขาวเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ที่แท้เป็นศิษย์ของซ่งเจกเจ่ก (อาแซ่ซ่ง) มิน่าเล่าจึงยโสทระนงปานนี้"

ซิมซิมฮั่งกล่าวว่า

"ในความเห็นของเรา เขามิใช่ไม่ยอมบอก หากแต่ไม่ล่วงรู้ร่องรอยของรถธารเลือด"

บึ้งกอง้มนอนทอดกายบนพื้น ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว กระทั่งผงกหัวขึ้นยังทำไม่ได้ ได้แต่คร่ำครวญในใจ

.....ครั้งนี้โชคร้ายนัก กลับเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้แก่ดรุณีนางหนึ่ง

ยามนั้น พลันบังเกิดเสียงทึบ คล้ายกับหน้าต่างบานหนึ่งถูกกระแทกทลาย เงาร่างสายหนึ่งทะลวงหน้าต่างเข้ามา

บึ้งกอง้มกลอกตามอง เห็นผู้มาสวมรองเท้าสีเขียวเข้ม ถุงน่องรองเท้าล้วนหรูหรา สัมผัสพื้นเหลาอย่างแผ่วเบา

ผู้มาส่งเสียงหัวร่อดังพิกล กล่าวว่า

"หัวหน้าซิง ท่านจำเราไม่ได้แล้ว ?"

ดรุณีชุดขาวแค่นเสียงอย่างเหยียดหยาม ซิงซิมฮั่งรีบกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเงี่ยมกงจื้อ เสียคารวะแล้ว"

ขณะเดียวกัน บึ้งกองมรู้สึกตนเองถูกคนประคองลุกขึ้น ที่แท้เป็นคนชุดขาวสองคน ขึ้นบันไดเหลามาประคองตนเองไปหลังฉากกั้นบานหนึ่ง

บึ้งกองมร่างอ่อนระทวย ได้แต่เอนกายพิงผนังห้อง สายตามองลอดรอยร่องของฉากกั้นออกไป พอดีเห็นสภาพทางเบื้องนอก

การมองครั้งนี้ เห็นดรุณีชุดขาวผมยาวสยายประบ่านางหนึ่งยืนหันหน้ามาทางด้านนี้ นางแม้หน้าเย็นชาราวน้ำแข็ง แต่ยังผุดผาดดังผลท้อ มาตรแม้นไม่ยิ้มไม่แย้มยังคงสวยสดสุดเปรียบปาน

บึ้งกองมพอจับจ้องมอง ก็ไม่สามารถรั้งสายตากลับมาอีก รู้สึกตนเองได้พานพบประสบพักตร์ดรุณีชุดขาวแม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต

ช่วงเวลานั้น บึ้งกองมไม่ได้ใส่ใจสดับฟังคำโต้ตอบของคนทั้งหมด จวบจนได้ยินดรุณีชุดขาวกล่าวว่า

"ท่านสำรวมปากคำให้ดี"

จากนั้นแว่วเสียงหัวร่อฮาฮา สุ้มเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"เซี่ยวง้อม่วยจื้อ (น้องสาวเซี่ยวง้อ) กล่าวรุนแรงไป เมื่อสิบปีก่อน น้องเรายังฉุดมือเรา ให้เราเป็นเพื่อนท่านไปซื้อขนม....."

คนกล่าววาจาเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ สวมใส่อาภรณ์เลิศหรู เค้าใบหน้าก็งามสง่ายิ่ง เพียงแต่หว่างคิ้วมีจุดสีแดงจุดหนึ่ง หางตาและมุมปากประดับด้วยรอยยิ้มอันโฉดชั่วชนิดหนึ่ง

ดรุณีชุดขาวกระซากเสียงว่า

"ท่านหากกล่าวเหลวไหลอีก ข้าพเจ้าจะ....."

ซิงชิมฮั่งรีบกล่าวว่า

"เงี่ยมกงจื้อ บิดาท่านสบายดี ?"

เงี่ยมกงจื้อนั้นค่อยตอบว่า

"บิดาสบาย รบกวนให้กังวลใจแล้ว"

จากนั้นกล่าวกับดรุณีชุดขาวว่า

"ใช่แล้ว ซึงซี่แป๊ะ (ลุงแซ่ซึง) สบายดีหรือ เรากำลังคิดสู่ขอบุตรีของท่านจากท่านผู้เฒ่า"

ดรุณีชุดขาวซึงเซียวง้อขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ พลันจู่โจมลงมือ

นางตวัดสายรัดเอวสีเขียวพุ่งวาบออกดุจอสรพิษ สายรัดเอวพุ่งผ่าอากาศ กลับบังเกิดเสียงดังดุจคมดาบก็ปาน

เงี่ยมกงจื้อยังยิ้มแย้มแจ่มใส เห็นสายรัดเอวกำลังจะพุ่งถึงทรวงอก เงี่ยมกงจื้อพลันยกมือตะปบคว้าสายรัดเอวไว้ สายรัดเอวเส้นนั้นก็อ่อนระทวยลง

เงี่ยมกงจื้อประคองสายรัดเอวนาบกับใบหน้า จุ๊ปากจิ๊กจิ๊กกล่าวว่า

"หอมยิ่งนัก ร่างของม่วยจื้อคงหอมยิ่งกว่า"

เงี่ยมกงจื้อความจริงยกมือไพล่หลัง ไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไร ก็คว้าจับสายรัดเอวไว้

ซึงเซี่ยวง้อรีบคลายมือจากการถือสายรัดเอว ร้องว่า

"ท่านหน้าด้านนัก"

เงี่ยมกงจื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ม่วยจื้อแก้สายรัดเอวกำนัลให้ ยังรักหน้าอันใด ?"

ซิงชิมฮั่งต่อให้หนักแน่นกว่านี้ ก็อดบันดาลโทสะมิได้ สะอึกไปบดบังอยู่เบื้องหน้าซึงเซี่ยวง้อ ประสานมือต่อเงี่ยมกงจื้อ กล่าวว่า

"บริวารขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของบ้อเซ้งกงจื้อ (กงจื้อไร้น้ำใจ) ก่อน"

กงจื้อไร้น้ำใจยิ้มพลางกล่าวว่า

"หัวหน้าซิง ท่านไยต้องลำบากไป"

เสียงขาดคำ ยกมือผลักออก มือพอยกขึ้น ก็บรรลุถึงทรวงอกซิงชิมฮั่ง

ในมือซิงชิมฮั่งพลันเพิ่มหอกเงินคู่หนึ่ง ปิดป้องอยู่เหนือทรวงอก มือของกงจื้อไร้น้ำใจเท่ากับผลักเข้าหาปลายหอกคู่นั้น

กงจื้อไร้น้ำใจร้องคำ "ประเสริฐ" มือข้างนั้นพลันหดกลับไปด้านหลังอีกครา คล้ายไม่ได้ลงมือก็ปาน

ซิงชิมฮั่งงงงันวูบ ทั้งสองยืนเผชิญหน้ากัน ยามกระทันหันซิงชิมฮั่งไม่ทราบลงมือดี หรือไม่ลงมือดี

ทันใด ขาของซิงชิมฮั่งถูกเกี่ยววูบ เป็นกงจื้อไร้น้ำใจใช้วิชาเซ่าตึ้งคา (เท้ากวาดพสุธา)

ยอดฝีมือประกระบวนท่า ความจริงสังเกตหัวไหล่อีกฝ่ายหนึ่ง แต่กงจื้อไร้น้ำใจฝึกวิทยายุทธจากสำนักมหาภัยทะเลตังไฮ้ วิชาฝีมือประหลาดพิสดารถึงที่สุด ร่างท่อนบน

ไม่ขยับ กลับใช้เท้ากวาดพสุธาออก กวาดซิงชิมฮั่งกลิ้งลงบันไดเหลาไป

พลันปรากฏคนชุดขาวสองคนถลันขึ้นเหลา แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา กลุ้มจู่โจมใส่กงจื้อไร้น้ำใจ

กงจื้อไร้น้ำใจหัวร่อฮาฮา พลันแยกสองมือออก กลับคว้าจับดาบทั้งสองเล่มไว้ พอบิดนิ้วทั้งห้า บังเกิดเสียงเป๊าะเป๊าะ เมื่อบิดปลายดาบทั้งสองเล่มหักสะบั้น

พริบตานั้น สองแขนของกงจื้อไร้น้ำใจคล้ายยืดยาวกว่าเดิม ปักปลายดาบทั้งสองท่อนใส่ทรวงอกคนชุดขาวทั้งสอง คว้านทรวงอกทั้งสองเป็นรูโลหิตรูหนึ่ง

คนชุดขาวทั้งสองแผดร้องโหยหวน ชุดขาวแปดเปื้อนโลหิตจนแดงฉาน ยังไม่ทันล้มลง กงจื้อไร้น้ำใจก็ตวัดเตะออกสองเท้า เตะคนทั้งสองลอยออกนอกหน้าต่างไป!

กงจื้อไร้น้ำใจค่อยหมุนตัวไปยังซึ่งเซี่ยวง้อ ซึ่งเซี่ยวง้อหน้าเผือดขาว ถอยกายไปสองก้าว กงจื้อไร้น้ำใจยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องกลัว เราอ่อนโยนต่อสตรีเป็นพิเศษ"

ซึงเซี่ยวง้อถลันออกไป ในมือเพิ่มกระบี่สั้นสีเงินแวววับคู่หนึ่ง ทั้งจี้ แทง เกี่ยว ปาด ฟาดฟัน ทุกกระบวนท่าไม่ห่างจากร่างกงจื้อไร้น้ำใจ

กงจื้อไร้น้ำใจลอยตัวขึ้น บัดเดี๋ยวขึ้นบัดเดี๋ยวลง บัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา หลบหลีกติดต่อกันสิบกว่ากระบี่ แต่กระบี่คู่ของซึงเซี่ยวง้อยังไม่ห่างจากจุดสำคัญบนร่างกาย

ทันใด เสียงอุทานดังอย่างตระหนก เงาร่างสองสายแยกย้ายผละจากกัน

ที่แท้ซึงเซี่ยวง้อโถมแทงสี่กระบี่ กงจื้อไร้น้ำใจถอยปราดไปสี่ก้าว ซึงเซี่ยวง้อขยับกายวูบ วกอ้อมไปด้านหลังกงจื้อไร้น้ำใจ แทงออกอีกสองกระบี่

กงจื้อไร้น้ำใจไม่หลบหลีกอีก ผลักฝ่ามือไปด้านหลัง การผลักครั้งนี้ พอดีผลักใส่อกอูมของนาง

ซึงเซี่ยวง้อเป็นดรุณีพรหมจรรย์ ไหนเลยยอมปล่อยให้กงจื้อไร้น้ำใจกระทบถูก ต้องหน้าแดงวูบ ชักกระบี่กลับกระโดดหลบเลี่ยง

กงจื้อไร้น้ำใจตวัดมือกลับ ก็คว้าจับโกร่งกระบี่ของกระบี่ทั้งสองเล่มไว้

ท่าตวัดมือกลับนี้ประหลาดพิกลยิ่ง คนทั่วไปตวัดมือไปด้านหลัง เคลื่อนไหวไม่สะดวก แต่กงจื้อไร้น้ำใจตวัดมือกลับไป กลับแคล่วคล่องปราดเปรียวยิ่ง

กงจื้อไร้น้ำใจพอคว้าโกร่งกระบี่ไว้ ก็กระตุกเข้าหาตัว ซึงเซี่ยวงอ้อไหนเลยกล้ากระชากช่วงชิง รีบคลายมือพุ่งถอยไปด้านหลัง

กงจื้อไร้น้ำใจเหวี่ยงกระบี่ทิ้ง หัวร่อฮาฮาออกมา

ซึงเซี่ยวงอ้อขบริมฝีปากล่างจนซีดขาว พลันงอนิ้วหัวแม่มือข้างขวากับใจกลางฝ่ามือ ยื่นนิ้วเรียวงามทั้งสี่นิ้วไปเบื้องหน้า นิ้วมือกลับสั่นระริกเล็กน้อย

กงจื้อไร้น้ำใจชะงักเสียงหัวร่อแต่กลางคัน กล่าวย้ำทีละคำ

"ม่วยจื้อ ท่านคิดใช้ดรรชนีนภากาศจริงๆ ?"

ยามนั้นปรากฏคนชุดขาวเจ็ดแปดคนโถมขึ้นบันไดเหลา ผู้นำขบวนพอเห็นเช่นนั้น รีบยื่นมือขวางกันไว้กล่าวว่า

"อย่าได้รบกวนสมาธิเสียวเจี้ยะ นางจะใช้ดรรชนีนภากาศ"

คนชุดขาวเหล่านั้นพากันถอยห่างไป กระทั่งคนนำขบวนก็ลงบันไดไปหลายก้าวค่อยหยุดยั้งลง

ซึ่งเซี่ยวง้อคล้ายเกาทัณฑ์ที่เหนี่ยวจนสุดล้า พลันตวัดมือขึ้น บังเกิดเสียงซี่ซี่ พลังดรรชนีสี่สายแหวกจู่โจมใส่กงจื้อไร้น้ำใจ

กงจื้อไร้น้ำใจพลันลอยตัวหลบหลีก ปรากฏพลังดรรชนีสองสายพุ่งใส่พื้นโต๊ะ อีกสองสายพุ่งใส่พื้นเหลาล้วนทิ้งเป็นรอยลึกล้ำสองรู

กงจื้อไร้น้ำใจพอลอยตัวขึ้น ซึ่งเซี่ยวง้อก็ยกมือขึ้นสูง ในเสียงซี่ซี่ จี้พุ่งพลังดรรชนีออกอีกสี่สาย

กงจื้อไร้น้ำใจร้องเสียงพิกล บิดกายกลางอากาศบินเฉียง ๆ ไปห้าเชี้ยะ หลบรอดเป็นคำรบสอง

พลังดรรชนีทั้งสี่สายจี้ใส่ขื่อไม้ที่ห่างไปสี่ห้าเชี้ยะ บังเกิดเสียงเกรียวกราว ผงไม้ร่วงพรูลงมา

พลังดรรชนีที่กล้าแกร่งนัก !

ซึ่งเซี่ยวง้อจี้พุ่งพลังดรรชนีครั้งเล่า กงจื้อไร้น้ำใจก็หักเหท่าร่างกลางอากาศหลายครั้งหลายครา กลับสามารถเคลื่อนย้ายร่างกลางอากาศสี่ครั้งซ้อน ๆ

ซึงเซี่ยวงอจู่โจมถึงตอนท้าย หน้าผุดผาดกลับกลายเป็นเผือดขาวราวหิมะ ร่างอ้อนแอ้นสั่นระริกเล็กน้อย แสดงว่าทุ่มเทใช้พลังดรรชนีนภากาศเกินไป เรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อแล้ว

พริบตาดุจประกายไฟ กงจื้อไร้น้ำใจพลันพุ่งโฉบเข้าหาดุจวิหคมหึมา

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ระวัง!"

คนร้องเตือนกลับเป็นซิงชิมฮั่ง ที่แท้ซิงชิมฮั่งลอบกลับขึ้นเหลาสุรามาอีกครา

ซึงเซี่ยวงอยกมือจี้พุ่งพลังดรรชนีออกอีกสี่สาย พลังดรรชนีครั้งนี้ไม่กราดเกรี้ยวเช่นตอนแรก แต่ในความคิดของนาง อย่างน้อยสามารถคุกคามกงจื้อไร้น้ำใจล่าถอย จากนั้นตนเองจะผนึกกำลังกับท่านอาซิงและพวก จัดการกับอีกฝ่ายหนึ่ง

มิคาดกงจื้อไร้น้ำใจโยกร่างไปทางซ้าย ด้วยท่วงท่าพิสดาร คล้ายเป็นคนอัมพาตครึ่งซีกร่าง แว่วเสียงทึบทึบสี่ครั้ง พลังดรรชนีทั้งสี่สายจี้ใส่จุดสำคัญบนร่างซีกซ้ายของ

กงจื้อไร้น้ำใจสี่แห่ง บังเกิดเสียงดังดุจพุ่งถูกไม้ผุก็ปาน

ซึงเซี่ยวง้อกรีดร้องคำหนึ่ง ซิงชิมฮั่งขู่คำรามว่า

"ฮูซีกง (พลังศพเปื่อย) แห่งตังไฮ้ !"

เพิ่งขาดคำ กงจื้อไร้น้ำใจพุ่งโฉบลงดุจเหยี่ยวใหญ่ มือหนึ่งคว้าใส่หัวไหล่ซึงเซี่ยวง้อ มือหนึ่งตะปบชีพจรข้อมือของนาง บิดไพล่ไปด้านหลัง

เหล่าคนชุดขาวคิดฮือเข้ามา กงจื้อไร้น้ำใจตวาดว่า

"ผู้ใดกล้าเข้ามา เราจะฆ่าบุตรีของบั่งจู้พวกเจ้า"

คนชุดขาวทั้งหลายชะงักร่างลง ไม่กล้าคุกคามเข้าหาแม้สักก้าวเดียว สีหน้าปรากฏแววร้อนรุ่มกังวลเปี่ยมล้น

ซึงเซี่ยวง้อทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตวาดว่า

"เงี่ยมอู้ลั้ง ท่านคิดทำอย่างไร ?"

--- ----สามธัมมะสี่พิสดาร หลังจากผนึกกำลังโค่นกำพร้าแห่งบู๊ลิ้มยืมค้วง ต่างเร้นกายระยะเวลาหนึ่ง จวบจนเมื่อเจ็ดปีก่อน ค่อยนัดประลองยุทธบนยอดเขาฮั้วซัว เพื่อชิงตำแหน่งยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน

----.----คราครั้งนั้น สามธัมมะสี่พิสดารต่อสู้กันเจ็ดวันเจ็ดคืน ต่างบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย เมื่อกลับไปก็ค้นคว้าวิธี

ทำลายวิทยายุทธของอีกฝ่ายหนึ่ง ผลจากการศึกษาค้นคว้าเฒ่าประหลาดมหาภัยเงี่ยมซังมั้งฝึกปรือพลังศพเปื่อยเป็นผลสำเร็จ

..... พลังศพเปื่อยคือการถ่ายเทเลือดลมทั่วทั้งร่างไปยังซีกร่างหนึ่ง ลบทำลายจุดสำคัญอีกซีกร่างหนึ่งโดยสิ้นเชิง มาตรแม้นถูกผู้คนฟาดใส่ คล้ายฟาดถูกไม้ผุก็ป่าน

.....แต่พลังศพเปื่อยมีจุดอ่อนข้อหนึ่งคือ เพียงสามารถย้ายจุดเคลื่อนตำแหน่งชั่วครู่ชั่วยาม หากใช้เป็นเวลานาน จะสูญเสียพลังฝีมือไป

.....กงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั้งอู้เป็นบุตรโทนของเฒ่าประหลาดมหาภัยเงี่ยมซังมั้ง มาตรแม้นอายุยังเยาว์ แต่เล่าเรียนวิทยายุทธจากบิดาจนหมดสิ้น ทั้งมีนิสัยเจ้าชู้กรุ้มกริ่มและชมชอบการฆ่าฟัน ขนานฉายาตนเองเป็นกงจื้อเจ้าสำราญ แต่ชาวยุทธจักรยามอยู่ลับหลังเรียกหาเป็นกงจื้อไร้น้ำใจ

.....ไม่เพียงไร้น้ำใจ ทั้งยังไร้คุณธรรม

.....กงจื้อไร้น้ำใจกลับใช้พลังศพเปื่อยของตังไฮ้ทำลายพลังดรรชนีนภากาศ คร่ากุมซึงเซี่ยวง้อไว้

บึงกองิ้มอยู่หลังฉากกั้น เห็นเหตุการณ์ทุกฉากตอนโดยละเอียด สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง

บึงกองิ้มมีจิตใจอาจหาญเที่ยงธรรม เห็นกงจื้อไร้น้ำใจอาละวาดอย่างชั่วช้า ถึงกับลืมว่าตนเองถูกซึงเซี่ยวง้อคร่ากุม หากมิใช่ถูกสยบจุดไว้ คงโถมออกไปแต่แรกแล้ว

เห็นซึงเซี่ยวง้อตระหนกจนหน้าถอดสี ผมดำขลับสยายลงประบ่า หน้าผากกลมมนมีหยาดเหงื่อผุดพราย สร้างความเวทนาจับใจ

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งสะอึกเข้าใกล้ จุดสำคัญบนร่างได้รับการตบคลาย บึงกองิ้มกระโดดปราดขึ้น ก็ถูกคนผู้นั้นกดร่างไว้ กลับเป็นเจ้าปัญญาซิงชิมฮั่ง

ซิงชิมฮั่งกระซิบว่า

"บึงเสียวเฮียบ เมื่อครู่อภัยที่ล่วงเกิน ตอนนี้ต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากท่านสักครา"

บึงกองิ้มชมดูจนพลุ่งพล่านดาลเดือดแต่แรก รับคำครานี้คิดโถมออกไป ซิงชิมฮั่งยื่นมือขวางกั้นไว้ ยัดเยียดกระบี่เข้ามาในมือบึงกองิ้ม กล่าวว่า

"เช่นนี้ทำไม่ได้"

บึ้งกองมีค่อยได้คิด ตนไม่มีกระบี่ กลับโถมออกไปโดยผลีผลาม รังแต่หาที่ตายเท่านั้น ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านอาซิงเห็นควรทำอย่างไร ?"

"กงจื้อไร้น้ำใจมีวิชาผีมือลี้ลับ มาตรว่าเรากับเสียวเจี้ยะผนึกกำลัง ก็ไม่แน่นักว่าจะเป็นคู่ของเขา ตอนนี้เสียวเจี้ยะตกอยู่ในเงื้อมมือเขา พวกเราคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการ"

"ข้าพเจ้าขอรับฟังคำสั่งท่านอาซิง"

"คำ "คำสั่ง" ไม่กล้ารับ ตอนนี้หากคิดช่วยเหลือเสียวเจี้ยะ มีเพียงวิธีเดียว เสียวเฮียบใช่เป็นศิษย์ของซ่งไต้เฮียบหรือไม่ ?"

บึ้งกองมีกล่าวตามความสัตย์

"มิใช่ ซ่งซิงแซเป็นซือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่ของอาจารย์) เจ้าสำนักของข้าพเจ้า จนบัดนี้ยังไม่เคยพบหน้ามา"

"มิใช่ศิษย์ของซ่งไต้เฮียบ อย่างนั้นย่ำแย่แล้ว"

บึ้งกองมีกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านอาซิงหมายความอย่างไร ข้าพเจ้าเป็นศิษย์

สำนักขนนกฟ้าจริง ๆ"

"อย่างนั้นท่านเป็นศิษย์ผู้ใด ?"

"อาจารย์แซ่จกนามฮิว....."

"ที่แท้เป็นกระบี่แดนดิน คิดไม่ถึงเขาเป็นซือตี๋ของซ่งไต้เฮียบ"

ความหมายในคำพูดคือ ซ่งจือเซาะมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ผู้เป็นซือตี๋กลับด้อยกว่ามากนัก

บึ้งกองิ้มรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ ซิงซิมฮั่งกล่าวอีกว่า

"ท่านเมื่อเป็นศิษย์สำนักขนนกฟ้า ยังมีหนทางอยู่"

พลางโน้มหน้าไป กระซิบที่ข้างหูบึ้งกองิ้ม ถ่ายทอดบอกแผนประการหนึ่ง

บทที่ ๔

ในห้วงคับขัน

ยามนั้นปรากฏคนของพรรคนภากาศฮือขึ้นเหลาสุรายี่สิบกว่าคน กงจื้อไร้น้ำใจยังคงคร่ากุมซึงเซี่ยวง้อ ทรุดนั่งลงบนม้านั่ง ยื่นมือยกบ้านรินสุรา จิบสุราคำหนึ่งกล่าวว่า

"ม่วยจื้อ ท่านก็ดื่มสักคำ"

ซึงเซี่ยวง้อเป็นบุตรีของหัวหน้าพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ไหนเลยเคยถูกหยอกเอินเช่นนี้ ถึงกับขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว ปิดปากสนิทไม่ตอบคำ

กงจื้อไร้น้ำใจกล่าวอีกว่า

"ม่วยจื้อ ท่านยิ่งมีโทสะ ยิ่งสวยสะคราญ"

พลางโน้มหน้าลง หมายหอมแก้มนาง เห็นซึงเซี่ยวงอคับแค้นจนใบหน้าสั่นระริก คล้ายกิ่งหลิวสั่นไหวในสายลม กระทั่งปีศาจราคะเช่นกงจื้อไร้น้ำใจยังสำรวมตน ไม่กล้าหอมแก้มนาง

กงจื้อไร้น้ำใจยิ่งเพ่งพิศ ยิ่งรักชอบนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ม่วยจื้อ เราจะนำท่านกลับเกาะมหาภัย ผูกสัมพันธ์เป็นสามีภรรยาก่อน ค่อยเรียนต่อบิดาท่าน....."

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"หยุดปาก !"

กงจื้อไร้น้ำใจเงยหน้าขึ้น เห็นม่านประตูห้องชั้นในถูกเลิกขึ้น คนผู้หนึ่งสวมชุดยาวสีเหลือง คิ้วเรียวจรดจอน ไว้เคราสามแฉก กลางหลังสะพายกระบี่ ยืนหยัดอยู่หน้าประตู

กงจื้อไร้น้ำใจพลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง แต่ยังไม่แน่

ใจ ยามนี้อาทิตย์ลอยอยู่กลางฟ้า ในเหลาสุรากลับสลัวลง เค้าหน้าคนผู้นั้นก็ลางเลือนไม่ชัดเจน

กงจื้อไร้น้ำใจเลียบเคียงถามว่า

"ท่านที่นับถือคือ....."

คนผู้นั้นตวาดสอดขึ้น

"เมื่อพบเห็นเรายังไม่กราบกราน ?"

กงจื้อไร้น้ำใจงงงันวูบ ซิงซิมฮั่งพลันเร่งฝีเท้าออกไป กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ซ่ง คนไร้ยางอายนี้ฉุดคร่าเสียวเจี๋ยะไว้ ขอผู้อาวุโสผดุงความยุติธรรม"

กงจื้อไร้น้ำใจพอฟัง ไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป

.....คนผู้นี้คือกระบี่ขนนกฟ้า ซ่งจือเซาะ

.....ครั้งกระโน้นซ่งจือเซาะท่องทั่วยุทธจักร ล้างแค้นโดยสมใจ ไม่ว่าผู้ใดก็ระย่นย่อยำเกรง

คนผู้นั้นยังยืนอยู่แต่ไกล แต่แค่นเสียงหนัก ๆ มองดูมือขวาของกงจื้อไร้น้ำใจ

กงจื้อไร้น้ำใจ ยังคร่ากุมซึงเซี่ยงง้อไม่ผ่อนคลาย ยามกะทันหันไม่ทราบสมควรปล่อยมือดี หรือไม่ปล่อยมือดี

หากปล่อยมือ วันหน้าคิดคร่ากุมซึงเซี่ยวง้อ เกรงว่าไม่ง่ายนัก หากไม่ปล่อยมือ ซ่งจือเซาะพโรธดาลเดือดขึ้นมา คงไม่น่าเล่นแล้ว

กงจื้อไร้น้ำใจเมื่อลังเล คนผู้นั้นตวาดว่า

"ยังไม่ปล่อยมืออีก ?"

พลางยกมือฟาดออกแต่ไกล

กงจื้อไร้น้ำใจหลบเลี่ยงตามสัญชาตญาณ ฝ่ามือนี้ไม่ได้ฟาดใส่มัน หากแต่ฟาดใส่ซิงชิมฮั่ง ซิงชิมฮั่งร้องเสียงพิกล กลิ้งตกบันไดดังโครมคราม

กงจื้อไร้น้ำใจตระหนกกว่าเดิมด้วยวิทยายุทธของซิงชิมฮั่ง ตนหากคิดเอาชัย ต้องเปลืองมือเปลืองเท้าไม่น้อย ตอนนี้ซ่งจือเซาะอยู่ห่างวาเศษ ฟาดฝ่ามือออกโดยปราศจากสุ้มเสียง ก็ฟาดซิงชิมฮั่งตกบันไดไป

ยอดฝีมือชาวยุทธจักร สามารถฟาดฝ่ามือทำร้ายคนในระยะห่างร้อยก้าว แต่ท่าฝ่ามือที่ปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ ยิ่งเป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ

กงจื้อไร้น้ำใจไม่กล้าอิดเอื้อนอีก ได้แต่คลายมือจากการคร่ากุม ซึ่งเซี่ยวง้อ ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ซ่งแป๊ะแปะ (ลุงแซ่ซ่ง) ผู้หลาน....."

ซ่งจือเซาะพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไสหัวไป"

ขาดคำพลันชักกระบี่ กรีดใส่กลางอากาศสามครา

ได้ยินเสียงซ่าซ่าสามครั้ง หน้าต่างกระดาษที่ด้านหลังกงจื้อไร้น้ำใจถูกกรีดขาดเป็นทางรวมสามสาย

.....ฟาดฝ่ามือทำร้ายคนแต่ไกล เป็นวิทยายุทธร้ายกาจอยู่แล้ว กรีดกระบี่ใส่อากาศ กลับไปบังเกิดเสียงลมกระบี่ นับว่าพิสดารสุดคาดคิด

วิทยายุทธเหล่านี้ กงจื้อไร้น้ำใจกระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา คาดว่าเป็นท่ากระบี่พิสดารของเพลงกระบี่ขนนกฟ้า ดังนั้นรีบถอยร่นไป ปากกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ผู้หลานจะไสหัวไป"

ขาดคำ หมุนตัววิ่งตะบึงลงจากเหลา

คนผู้นั้นรอจนกงจื้อไร้น้ำใจจากไปไกล พลันยักไหล่คราหนึ่งพร้อมกับแลบลิ้นออกมา

.....ด้วยวัยวุฒิของซ่งจือเซาะ ไฉนยักไหล่แลบลิ้นออกมา ใช่เป็นเรื่องน่าประหลาดหรือไม่ ?

"ซึงเซี่ยวงอ้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่าน.....ท่านไม่ใช่ซ่งแป๊ะแปะ"

คนผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เสียวเจี๊ยะ เขาคือบึ่งเสียวเฮียบ"

คนกล่าววาจาคือซิงชิมฮั่ง ซิงชิมฮั่งกล่าวพลางขึ้นบันไดเหลาพลาง ไหนเลยมีทีท่าถูกกระแทกทำร้ายบาดเจ็บ ?

ที่แท้หลายปีมานี้ ซ่งจือเซาะไม่ได้ปรากฏขึ้นในยุทธจักร รูปโฉมของท่านเมื่อเจ็ดปีก่อนคือ สวมชุดยาวสีเหลือง กลางหลังสะพายกระบี่ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของท่านมาก่อน ดังนั้นซิงชิมฮั่งแนะนำให้บึ่งกองมปลอมเป็นซ่งจือเซาะ เพื่อขู่ขวัญกงจื้อไร้น้ำใจล่าถอยไป

เนื่องเพราะบึ่งกองมรู้จักเพลงกระบี่ขนนกฟ้าสามารถหลอกให้กงจื้อไร้น้ำใจหลงเชื่อ นอกจากนั้นบึ่งกอ

งิ้มยังมีเค้าหน้าคมคาย ดังนั้นปลอมเป็นซ่งจือเซาะได้อย่างแนบเนียน

แน่นอน ฝ่ามือที่บึ้งกองิ้มฟาดซิงชิมฮั่งกลิ้งตกบันไดเหลา ย่อมเป็นการเล่นละครของซิงชิมฮั่ง ท่ากระบี่กรีดใส่อากาศ ยิ่งเป็นการล้อเล่นเช่นทารก ขณะที่บึ้งกองิ้มจู่โจมกระบี่ออก คนของพรรคนภากาศสามคนซุ่มอยู่นอกหน้าต่าง ใช้ดาบกรีดหน้าต่างกระดาษขาดเป็นช่องหนึ่ง

ซิงชิมฮั่งพอแสดงตน บึ้งกองิ้มก็ลบยาปลอมแปลงโฉม เปลื้องชุดยาวสีเหลืองออก ซึ่งเซี่ยวง้อพลันขยี้เท้าอย่างขุ่นเคือง ร้องว่า

"วันนี้ท่านช่วยเรา วันหน้าเราจะช่วยท่านเป็นการตอบแทน เมื่อถึงเวลาจะได้ไม่ติดค้างกัน"

กล่าวจบ หมุนตัวลงจากเหลาด้วยความอับอายขุ่นเคือง

ซิงชิมฮั่งเห็นเช่นนั้น กริ่งเกรงเสียวเจี๊ยะเกิดเรื่องได้แต่กล่าวกับบึ้งกองิ้มว่า

"เสียวเจี๊ยะเราเจ้าอารมณ์ ขอเสียวเฮียบอย่าได้ถือ

สา ได้รับการช่วยเหลือจากเสียวเฮียบ ผู้แซ่ชิงจะเรียนต่อปั้งจู้ วันหน้าค่อยกล่าวขอบคุณ"

จากนั้นติดตามลงจากเหลาสุรา

คนของพรรคนภากาศก็แบกซากศพผู้ตายทั้งสองขึ้นจากไปจนหมดสิ้น ทอดทิ้งบึ่งกอง้มอยู่บนเหลาสุราแต่ผู้เดียว

บึ่งกอง้ม หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ คล้ายเป็นความฝันตื่นหนึ่ง ต้องนึกถึงคนชุดขาวร่างเตี้ยเล็กที่นั่งโต๊ะกลางห้อง กระบี่ที่เขี่ยหมวกนักศึกษาร่วงหล่น ผมดำขลับที่ยาวสยายดุจธารน้ำตก ช่วงคอที่ขาวระหงดั่งหิมะ.....

แต่แล้วหวนนึกถึงดรรชนีนภากาศซึ่งจือฮุ่นมีศักดิ์ศรีปานใด ซึ่งเซี่ยวง้อเป็นที่ทะนุถนอมเพียงไหน ตนเองเป็นตัวอะไร กลับละเมอเพ้อฝันปานนี้

จากนั้นฉุกคิดถึงดรรชนีนภากาศ กระบี่ขนนกฟ้าเฒ่าประหลาดมหาภัยก่อนนี้เป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ต่างอาศัยความฮึกหาญองอาจ ทุ่มเทความเพียรพยายาม ค่อยมีความสำเร็จเช่นวันนี้ ตนเองไม่บากบั่นพากเพียร กลับละเมอเพ้อฝัน นับเป็นลูกผู้ชายอื่นใด ?

บึ่งกองิ้มพอได้คิด ค่อยปลอดโปร่งโล่งใจ หันกายลงจากเหลาสุรา ซื้อม้าตัวหนึ่งควบขับออกเดินทาง

บึ่งกองิ้มตั้งใจกลับไปเซ่นไหว้บิดาก่อน ค่อยติดตามหารถธารเลือด แต่ภายในเมืองเซียงเอี้ยงมีผู้คนแออัด ได้แต่กระตุ้นม้าเหยาะย่างไปช้า ๆ

เห็นสองฟากข้างทางมีกิจการค้าสารพัดสารพัน แผงลอยมากมายหลายหลาก สรรพเสียงจ้อกแจ้กจอแจ บึ่งกองิ้มเหลียวซ้ายแลขวา พลันพบเห็นใบหน้าที่คุ้นตาใบหนึ่ง อดเพ่งตามองเป็นพิเศษมิได้

การเพ่งมองครั้งนี้ ค่อยพบว่าอีกฝ่ายหนึ่งคือกงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั้งอู้ !

บึ่งกองิ้มรีบรั้งสายตากลับมา แสร้งเป็นทอดตาชมทิวทัศน์ ลอบกระตุ้นม้าออกเดินทาง ได้ยินเสียงอุทานดังเอ๊ะ กงจื้อไร้น้ำใจกระตุ้นม้าติดตามมา

บึ่งกองิ้มใจเต้นระทึกขึ้น เห็นประตูเมืองปรากฏอยู่เบื้องหน้า กงจื้อไร้น้ำใจยังคงติดตามมาโดยไม่เลิกรา

พอออกจากประตูเมือง ที่ห่างไปเป็นเนินเขาลูกหนึ่ง มีทางน้อยคดเคี้ยวสายหนึ่งตัดผ่านดงไม้ นั่นเป็น

ทางลับที่ทอดสู่ภูเขาล่งตงซัว

ยามนั้นกงจื้อไร้น้ำใจที่ด้านหลังเอ่ยปากแล้ว กล่าวว่า

"สหายที่เบื้องหน้าชะงักเท้า"

บึงกองมทราบว่าหากไม่ตอบคำ อีกฝ่ายหนึ่งต้องเคลือบแคลงสงสัยกว่าเดิม ได้แต่กล่าวว่า

"เรื่องอันใด ?"

เพิ่งขาดคำ กงจื้อไร้น้ำใจขู่คำรามว่า

"ปีศาจเจ้าเล่ห์ ด้วยสุ้มเสียงของเจ้านี้ ยังคิดตบตาบิดาอีก ?"

บึงกองมใจหายวาบ สองเท้าหนีบท้องม้า ม้าคู่ขาพุ่งทะยานออกไปดุจเกาทัณฑ์

กงจื้อไร้น้ำใจไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น ไสม้าไล่ติดตามมา

ทั้งสองหนึ่งหนีหนึ่งไล่ ชั่วพริบตาควบม้าขึ้นเนินดิน กงจื้อไร้น้ำใจตวาดว่า

"ดูว่าเจ้ายังจะหนีไปที่ใด ?"

บึงกองมบันดาลโทสะ หวนนึกถึงตนเองเป็นลูกผู้

ชายชาตรี ไฉนหลบหนีโดยไม่ทันต่อสู้ ดังนั้นดึงบังเหียนม้า ม้าพ่วงพีส่งเสียงร้องก้อง หยุดลงแต่กลางคัน

กงจื้อไร้น้ำใจก็หยุดม้าลง กล่าวว่า

"เจ้าก่อกวนทำลายเรื่องของเรา บิดาจะสับเจ้าเป็นท่อน ๆ"

บึ้งกองมไม่ตอบคำ พลิกตัวลงจากหลังม้า ดึงกระบี่จากฝักช้า ๆ จ่อกระบี่จี้ใส่กงจื้อไร้น้ำใจ ทุ่มเทพลังสมาธิทั้งมวลกับปลายกระบี่

.....นี่เป็นท่าแรกเริ่มต้นของเพลงกระบี่ขนนกฟ้า แม้คิดแปลกปลอมก็ปลอมไม่ได้

กงจื้อไร้น้ำใจตื่นตัวขึ้น ถามว่า

"กระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะเป็นอะไรกับเจ้า ?"

บึ้งกองมกล่าวอย่างแช่มช้า

"อาจารย์เรากระบี่แดนดินจกฮิว ซ่งจือเซาะเป็นซือแป๊ะเรา"

กงจื้อไร้น้ำใจคลายใจลง ครั้งกระโน้นซ่งจือเซาะชำระบุญคุณความแค้นสมใจ ตัดสินความผิดถูกด้วยกระบี่เป็นที่ครั่นคร้ามของกงจื้อไร้น้ำใจ ยามนี้ฟังว่าบึ้งกองม

เพียงเป็นหลานศิษย์ของซ่งจือเซาะ ก็ไม่มีข้อกริ่งเกรงอีก

กงจื้อไร้น้ำใจถึงกับหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ประเสริฐ เราฆ่าเจ้าแล้วค่อยแจ้งต่อซ่งจือเซาะ"

เสียงขาดคำพลันลงมือ ฟาดฝ่ามือใส่บึ่งกองิ้มดังหวีดใหญ่

บึ่งกองิ้มถลันหลบ กงจื้อไร้น้ำใจสะอึกไปขวางหน้าบึ่งกองิ้มอีกครา ฟาดออกอีกฝ่ามือ

กงจื้อไร้น้ำใจยิ่งลงมือยิ่งรวดเร็ว บึ่งกองิ้มหลบหลีกติดต่อกันสามสี่ฝ่ามือ ยังไม่มีโอกาสตีโต้ พาลตัดใจยืดอกรับฝ่ามืออย่างหักโหม เสือกกระบี่แทงสวนไป

กงจื้อไร้น้ำใจส่งเสียงดังอืมม์ หมุนตัวหลบกระบี่บึ่งกองิ้มเบนเบี่ยงสภาวะกระบี่ ใช้ออกด้วยท่าบ๊วยฮวยโหงวล่ง (ดอกเหมยห้าบาน) ม้วนใส่ต้นแขนอีกฝ่ายหนึ่ง

เห็นกระบี่นี้กำลังจะพ้นถูก กงจื้อไร้น้ำใจพลันพลิกแขนคราหนึ่ง กลับวกมือไปด้านหลัง คล้ายกระดูกข้อแขนหลุดจากข้อ จากนั้นยื่นมือตะปบปราด ก็คว้าจับตัวกระบี่ไว้ เสียงเป๊าะเมื่อบิดกระบี่หักเป็นสองท่อน

บึ่งกองิ้มกระโดดพุ่งถอย มือถือกระบี่หักครึ่งท่อน

ยังโถมแทงออกด้วยท่าเชี่ยงฮ้งก้วงยิก (รุ้งยาวพุ่งหาอาทิตย์)

กระบี่นั้นทั้งรวดเร็วทั้งเร่งร้อน หากมิใช่กระบี่หักไปครึ่งหนึ่ง คงแทงถูกกงจื้อไร้น้ำใจแต่แรก

ยามนั้นพลันได้ยินเสียงโครม บึ้งกอง้มปลิวลิ่วไปด้านหลังดุจว่าวขาดป่าน

ที่แท้กงจื้อไร้น้ำใจร่างท่อนบนไม่เคลื่อนไหว แต่ท่อนล่างกวาดออกเท้าหนึ่ง บึ้งกอง้มไม่ทันระวัง จึงถูกเตะปลิวกระเด็นไป

การปลิวกระเด็นครั้งนี้พอดีตกลงบนหลังม้าคู่ขา ม้าตัวนั้นตะกุยเท้าทั้งสี่พุ่งทะยานจากแหล่ง

กงจื้อไร้น้ำใจงงงันวูบ จึงตวาดด้วยโทสะ ลอยตัวขึ้นดุจวิหคตัวมหึมา ทิ้งตัวลงบนหลังม้า กระตุ้นม้าไล่ติดตามไป

ในแสงสีสายัณห์ ม้าพ่วงพีทั้งสองควบขับเข้าภูเขาล่งตงซัว บรรลุถึงสันเขาอ้อเล้งกังอันเขียวชอุ่มสดใส

บึ้งกอง้มคุ้นกับภูมิประเทศแถบนี้เป็นอย่างดี ดังนั้นวกม้าเข้าดงไม้ คิดหมายสลัดหลุดจากการติดตามของกงจื้อ

ไร้น้ำใจ

เมื่อเป็นเช่นนี้ กงจื้อไร้น้ำใจติดตามไม่สะดวก พลันคำรามก้อง ลอยตัวขึ้นจากหลังม้า โลดทะยานถึงเหนือศีรษะบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มรู้สึกแสงอาทิตย์สลัวลงวูบ พอเงยหน้าขึ้น กงจื้อไร้น้ำใจก็ฟาดฝ่ามือลงหาแล้ว

บึ่งกองิ้มยามฉุกละหุกไม่ทันใช้กระบี่ ได้แต่พลิกฝ่ามือซ้าย รับฝ่ามือนี้เอาไว้

ผลจากการปะทะ บึ่งกองิ้มรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน กงจื้อไร้น้ำใจยังจี้นิ้วใส่จุดโกยฮู้ของบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มลดไหล่เลี่ยงจากดรรชนี ฟาดฝ่ามือใส่ข้อศอกกงจื้อไร้น้ำใจ มิคาดฝ่ามือพอฟาดถูก ข้อศอกของกงจื้อไร้น้ำใจนุ่มระทวยราวไร้กระดูก

กงจื้อไร้น้ำใจฉกฉวยโอกาสฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังบึ่งกองิ้ม บึ่งกองิ้มอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง โลหิตล้วนพ่นใส่หัวม้า แต่ยังตวัดกระบี่แทงย้อนกลับไป

ท่ากระบี่ที่ใช้ เป็นกระบวนท่าในเพลงกระบี่ขนนกฟ้า นามเต็งเทียนลิบตี่ (ยืนหยัดท้าฟ้าดิน)

กงจื้อไร้น้ำใจกู่ร้องเสียงพิกล ลอยตัวหลบจากกระบี่นั้น

บึ้งกองิ้มขณะจะไสม้าต่อไป พลันรู้สึกลำตัวม้าสั่นสะเทือนคราหนึ่ง ที่แท้กงจื้อไร้น้ำใจทิ้งตัวลงบนตะโพกม้าด้านหลังของตนเอง

บึ้งกองิ้มใจหายวูบ ดีดตัวพ้นจากอานม้า บิดกายกลางอากาศ ตวัดกระบี่แทงย้อนกลับไป

กระบี่นี้ใช้อย่างเฉียบพลัน กลับแทงถูกหัวไหล่กงจื้อไร้น้ำใจ โลหิตสาดกระเซ็นออก

กงจื้อไร้น้ำใจคิดไม่ถึงตนเองกลับถูกชายหนุ่มไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่งทิ่มแทงทำร้าย ถึงกับขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ลื่นไถลลงจากหลังม้า ตวัดสองมือซัดเข็มละเอียดสีดำออกหลายสิบเล่ม

เข็มพิษกลุ่มนี้ซัดใส่ตะโพกม้าของบึ้งกองิ้ม ม้าตัวนั้นแผดเสียงร้องคำหนึ่ง ส่วนหัวพุ่งชนใส่ลำต้นไม้ ปรากฏน้ำลายฟูมปาก ล้มลงตายไป

บึ้งกองิ้มเพิ่งทิ้งตัวลงสู่พื้น พลันได้ยินเสียงพลังฝ่ามือไล่หลัง ทราบว่ากงจื้อไร้น้ำใจจู่โจมด้วยโทสะ ดังนั้น

ขวางกระบี่ครึ่งท่อนในมือเข้าปะทะ

ได้ยินเสียงเพียะ กระบี่ครึ่งท่อนในมือถูกช่วงชิงไป ถูกกงจื้อไร้น้ำใจบิดหักเสมอโกร่งกระบี่

บึ้งกอง้มพลันหมุนตัวกลับไป ผลักฝ่ามือออกใจกลางฝ่ามือ ฟาดใส่ทรวงอกด้านซ้ายของกงจื้อไร้น้ำใจอย่างว่องไว

พลันเห็นร่างซีกซ้ายของกงจื้อไร้น้ำใจกลับกลายเป็นขาวโพลน ร่างซีกขวาเบ่งพองแดงคล้ำ ฝ่ามือของบึ้งกองง้มพอฟาดลง คล้ายฟาดถูกไม้ผุก็ปาน

เป็นพลังศพเปื่อยแห่งตังไฮ้เอง !

กงจื้อไร้น้ำใจพลันฟาดฝ่ามือขวาออก ฝ่ามือนี้ฟาดถูกไหล่ซ้ายของบึ้งกองง้มอย่างถนัดถนี่ ฟาดจนบึ้งกองง้มปลิวลิ่วไป กลางหลังปะทะกับลำต้นไม้ต้นหนึ่ง ค่อยร่วงฟาดลงกับพื้น

กงจื้อไร้น้ำใจหัวร่อฮาฮา พลันหลับตาลง สูดลมหายใจลึก ๆ ชั่วครู่ค่อยผ่อนลมปราณคืนสู่สภาพเดิม

ที่แท้พลังศพเปื่อยแม้ไม่กลัวดาบกระบี่หมัดฝ่ามือ แต่การย้ายจุดเคลื่อนชีพจร ต้องสูญเสียเรี่ยวแรงอักโข

วันนี้กงจื้อไร้น้ำใจใช้พลังศพเปี่ยยติดต่อกันสองครั้ง ต้องสูดลมหายใจโคจรพลังชั่วขณะ ค่อยคืนสู่สภาพเดิม

กงจื้อไร้น้ำใจพอลืมตาขึ้น เห็นบึ่งกองิ้มยืนพิงลำต้นไม้ แววตาแม้ปวดร้าว แต่ปราศจากแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อย ต้องฉุกใจคิดขึ้น

.....วันนี้หากไม่ฆ่าเด็กน้อย ตำแหน่งยอดผีมืออายุเยาว์แห่งแผ่นดินของตน ต้องถูกสั่นคลอนแน่นอน

พริบตานั้น กงจื้อไร้น้ำใจตาทอประกายอำมหิตสืบเท้าเข้าหาบึ่งกองิ้มทีละก้าว

ทันใด ส่วนลึกของดงไม้พลันบังเกิดเสียงกู่แหลมเล็กดังขึ้น

เสียงกู่แหลมเล็กคล้ายสุนัขป่าหอนโหย กงจื้อไร้น้ำใจรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

จากนั้นบังเกิดเสียงกู่แหลมเล็กอีกครา เสียงกู่คล้ายสุนัขจิ้งจอก แสดงว่าเปล่งจากปากสตรี

เสียงกู่ครั้งแรกลากหางเสียงยาวนาน เสียงกู่ครั้งที่สองกระชั้นสั้นยิ่ง คล้ายเข็มแหลมคมทิ่มแทงใส่แก้วหูผู้คนสุดที่จะทานทนได้

เสียงกู่ทั้งสองครั้งคล้ายอยู่ห่างหลายลี้ แต่กระทบโสตผู้คนอย่างชัดเจน

กงจื่อไร้น้ำใจงงงันวูบ ยามนั้นเสียงกู่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นดังขึ้นอีกครา กลับอยู่ห่างไม่ถึงหนึ่งลี้

กงจื่อไร้น้ำใจหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา ถลึงตาใส่บึ่งกองิ้มคราหนึ่ง จากนั้นหมุนตัววิ่งหลบหนีไป

ในยามนั้น เสียงกู่ดังขึ้นเป็นคำรบสาม ครั้งนี้ยิ่งเคลื่อนใกล้เข้ามา คล้ายดังอยู่เบื้องหน้า กระแทกกระเทือนจนใบไม้ร่วงพรูเต็มฟ้า นกกาหลายตัวบินเตลิดขึ้นไป

บึ่งกองิ้มไม่เคยได้ยินว่า มีชาวยุทธจักรที่ใช้เสียงกู่ข่มขวัญผู้คน คำนวณจากคลื่นเสียง ผู้มามีระดับความเร็วน่าตระหนกจริง ๆ

.....เพียงไม่ทราบผู้มาเป็นศัตรูหรือสหาย ?

.....

ผู้มาเป็นชายชราร่างเตี้ยเล็ก ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลน สวมใส่เสื้อยาวสีเขียวเข้มผู้หนึ่ง

ชายชรารูปกายเตี้ยเล็ก กลับสวมเสื้อยาวรุ่มร่า"

คล้ายเด็กผู้หนึ่งขโมยเสื้อผ้าผู้ใหญ่ในบ้านมาสวมใส่ คิดแอบอ้างเป็นผู้ใหญ่ก็ปาน

แต่ขอเพียงเห็นแววตาที่ลึกซึ้งชั่วร้าย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รู้สึกขบขัน กลับรู้สึกตะครั่นตะครอขึ้นมา

ชายชราเตี้ยเล็กถลันออกจากหลังต้นไม้ต้นหนึ่ง พอแสดงตน ก็จับจ้องมองบึงกอง้มโดยไม่กะพริบ

บึงกอง้มฝืนใจกล่าวว่า

"ผู้เยาว์บึงกอง้ม ขอกราบขอบคุณผู้อาวุโสที่ช่วยชีวิต"

ชายชราเตี้ยเล็กยิ้มพลางกล่าวว่า

"ช่วยชีวิตเจ้า ?"

ชายชราช่วยชีวิตตนโดยไม่ตั้งใจ แต่เมื่อครู่กงจื้อไร้น้ำใจถูกเสียงกู่ขู่ขวัญหลบหนีไปจริง ๆ ดังนั้นบึงกอง้มกล่าวอย่างนอบน้อม

"เมื่อครู่ผู้อาวุโสส่งเสียงกู่ ขู่ขวัญผู้ที่ประสงค์ร้ายต่อผู้เยาว์หลบหนีไป"

"ผู้ที่ประสงค์ร้ายต่อเจ้า ? เป็นผู้ใด ?"

"เป็นกงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั้งอู้"

พลันได้ยินสุ้มเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"บุตรชายของเงี่ยมเล่าไกว่ (เฒ่าประหลาดแซ่เงี่ยม) หรือมันอยู่ที่ใด ?"

สุ้มเสียงนี้แหบแห้งแหลมเล็ก คล้ายมีเสมหะติดลำคอ แต่คลื่นเสียงแหลมเล็กระคายหู สร้างความตระหนกแก่บึ่งกองิ้มจนสะท้านเฮือกใหญ่

หลังต้นไม้ซึ่งบึ่งกองิ้มเอนพิงอยู่ ปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมา กลับเป็นสตรีชราผมหงอกขาว แต่พอกแป้งประทินโฉม สวมเสื้อกระโปรงลายดอกไม้ ท่วงท่าดุร้ายนางหนึ่ง

บึ่งกองิ้มหวนนึกถึงเสียงกู่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นเมื่อครู่ จึงประสานมือต่อสตรีชรา กล่าวว่า

"ผู้เยาว์กราบขอบคุณ... ..."

สตรีชราเสื้อลายกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"บุตรชายของเงี่ยมเล่าไกว่เล่า ?"

"เขาพอได้ยินเสียงกู่ของผู้อาวุโสทั้งสอง ก็หลบหนี"

ไป"

ชายชราเตี้ยเล็กและสตรีชราเสื้อลายสบตากันวูบ ชายชราเตี้ยเล็กกล่าวว่า

"เจ้าเป็นศิษย์สำนักขนนกฟ้าหรือ ?"

"ผู้เยาว์สังกัดสำนักขนนกฟ้า....."

ชายชราเตี้ยเล็กทั้งสองแหงนหน้ากู่ร้องเสียงแหลมเล็กอีกครา ท่าทีกระตือรือร้นยินดียิ่ง ชายชราเตี้ยเล็กกล่าวว่า

"เด็กน้อยเมื่อเป็นศิษย์ของซ่งจือเซาะ ก็ใช้เพลงกระบี่ขนนกฟ้าเล่นกับเราสองสามีภรรยาสักครา"

ปึ่งกองึ้มเห็นอีกฝ่ายหนึ่งเข้าใจผิดว่า ตนเป็นศิษย์ของซือแป๊ะเจ้าสำนัก รีบกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ไม่....."

สตรีชราเสื้อลายเหลือกตาสอดคำขึ้น

"ไม่สู้ก็ไม่ได้ ศิษย์สำนักขนนกฟ้าไม่มีความกล้าหาญหรือ ?"

ปึ่งกองึ้มกล่าวอย่างไม่พอใจ

"ผู้อาวุโสทั้งสองเมื่อครู่ช่วยชีวิตผู้เยาว์ ผู้เยาว์ย่อม

สำนึกขอบคุณ แต่ท่านทั้งสองไม่ควรหยามดูแคลนสำนักอาจารย์เรา....."

ชายชราเตี้ยเล็กตัดบทว่า

"ไม่ต้องกล่าวมากความ.....งิ้นฮู้ (จิ้งจอกเงิน)"

สตรีชราเสื้อลายตวัดมือขวา กลับชักกระบี่แวววับเล่มหนึ่งซัดพุ่งให้กับบึ้งกองิ้ม ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ให้กระบี่แก่เจ้าเล่มหนึ่ง ร่ายรำเพลงกระบี่ขนนกฟ้าออกมาเถอะ"

บึ้งกองิ้มพอฟังชายชราเตี้ยเล็กเรียกหาสตรีชราเสื้อลายเป็น "จิ้งจอกเงิน" พลันฉุกคิดว่าอาจารย์ผู้มีพระคุณเคยกล่าวขวัญถึงบุคคลประหลาดที่ยากตอแยที่สุดคู่หนึ่ง

นั่นเป็นสามีภรรยาคู่หนึ่ง ฉายาทิลั้งงิ้นฮู้ (สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงิน)

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินมีจิตใจโหดเหี้ยมฝีมืออำมหิต หวังไล่ตามสามธัมมะสี่พิสดาร แต่ในที่สุดไม่ได้รับการบรรจุชื่อ ถือเป็นความคับแค้นอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นเที่ยวรังควานศิษย์ของสามธัมมะสี่พิสดาร หวังกระตุ้นให้พวกท่านลงมือ

ด้วยศักดิ์ศรีของคนทั้งสอง ความจริงไม่ควรลงมือต่อศิษย์ของผู้อื่น แต่คนทั้งสองยังคงกระทำการตามอำเภอใจ ดังนั้นกระตุ้นเพลิงโทสะของเฒ่าประหลาดมหาภัยขึ้น พอลงมือก็ฆ่าบุตรโทนของคนทั้งสองทิ้ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินเดือดดาลปานคลุ้มคลั่ง สาบานเข่นฆ่าศิษย์ของสามธัมมะสี่พิสดารให้สิ้นซากเป็นการล้างแค้น

บึ้งกองิ้มพอเผชิญหน้ากับสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินต้องนึกถึงคำบอกเล่าของกระบี่แดนดินขึ้นมา

.....สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินมีวิทยายุทธสูงเยี่ยม ตอนนี้สามารถเอาชนะสามธัมมะสี่พิสดารหรือไม่ ยากที่จะบอกได้ โดยเฉพาะพวกเขาฝึกยอดวิชาเทียนซัวะตี่เจาะ (พิฆาตฟ้าดับดิน) ยิ่งมีอานุภาพเกรี้ยวกราด เจ้าหากเผชิญหน้าพวกเขา อย่าได้ปะทะเด็ดขาด

แต่เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ต่อให้บึ้งกองิ้มคิดหนีก็หนีไม่รอด !

บึ้งกองิ้มพาลตัดใจ จากนั้นบังเกิดความฮึกหาญ

ประดัง โอบกระบี่ชี้ฟ้า กล่าวเสียงกังวาน

"อย่างนั้นผู้เยาว์ขอรับคำแนะนำสั่งสอน"

ท่าจี้เทียนเจ่กเกี่ยม (กระบี่เดียวชี้ฟ้า) นี้ เป็นท่าแรกเริ่มต้นของยี่สิบสี่ท่าเพลงกระบี่ขนนกฟ้า เมื่อตั้งท่าขึ้นเฉกเช่นคนเดียวเฝ้าด่าน ทหารทั้งกองทัพยังไม่สามารถทะลวงผ่าน สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินเห็นเช่นนั้น ต้องสบตากันด้วยความตื่นเต้นสงสัยแว่บหนึ่ง

ทั้งสองไล่ล่าฆ่าศิษย์ของสามธัมมะสี่พิสดาร ไม่ว่าผู้ใดพอพบหน้า ต่างคร่ำครวญขอชีวิต หลบหนีอย่างทุลักทุเล ไหนเลยเคยเห็นชายหนุ่มที่โอบกระบี่ เตรียมรับมือเช่นนี้

สุนัขป่าเหล็กแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ศิษย์สำนักขนนกฟ้าไม่เลวจริง ๆ....."

จิ้งจอกเงินสอดคำขึ้น

"เราจะขอดูว่ามันมีฝีมือใด"

เสียงขาดคำพลันลงมือ เงาเล็บวูบขึ้นแว่บหนึ่งก็ตะกุยถึงเบื้องหน้าบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มเห็นนางไว้เล็บยาวถึงสี่นิ้ว รีบถอยกายไป

ก้าวใหญ่ ยืดระยะห่างออกไป ใช้ออกด้วยท่าซาท้ำอีนง้วย (สามบึงพิมพ์จันทร์)

นี่เป็นท่ากระบี่ที่กระบี่แดนดินภาคภูมิใจที่สุด จุดประสงค์อยู่ที่สยบคน โดยไม่ทำร้ายคน กระบี่แทงใส่ส่วนศีรษะ รอจนคู่ต่อสู้หลบหลีก กระบี่ก็ลดถึงระดับอก คู่ต่อสู้หากหลบหลีบอีก กระบี่นี้จะจู่โจมใส่ส่วนเท้า นี่คือความพิสดารของสามบึงพิมพ์พระจันทร์

.....จันทร์แม้ประดับอยู่กลางฟ้า แต่เงาจันทร์ปรากฏอยู่ในบึง จันทร์ดวงใดเป็นจันทร์แท้จริง ?

กระบี่นี้พอใช้ออก จิ้งจอกเงินถูกคุกคามถอยไปสามก้าว ต้องกล่าวว่า

"เป็นเพลงกระบี่ขนนกฟ้าจริง ๆ"

นางพอถดถอย ก็สะอึกเข้าหาใหม่ ตะกุยกรงเล็บออกอีกครา

บึ่งกองิ้มใจสั่นสะท้าน ใช้มือดัดตัวกระบี่งอโค้ง พอปล่อยมือออก ปลายกระบี่ก็ดีดตรง แทงปราดออกไป

นี่เป็นท่าไม้ตายของเพลงกระบี่ขนนกฟ้า นามน่อ

คุกซึ้งเกี่ยม (ดัดกระบี่ด้วยพิโรธ)

จิ้งจอกเงินร้องเสียงพิกล ถอยปราดกลับไปอีก จากนั้นสะอึกเข้ามา ตะกุยกรงเล็บออกเป็นคำรบสาม ปากยังส่งเสียงกู่แหลมเล็กออกมา

บึ้งกองงิ้มถูกเสียงกู่ทำลายสมาธิจิตใจ ต้องหลับตาลง จู่โจมกระบี่ออกด้วยท่าเชี้ยงฮ้งก้วงยิก (รุ้งยาวพุ่งหาอาทิตย์)

จิ้งจอกเงินพลันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า งอข้อมือคว้าใส่ตัวกระบี่ มือซ้ายดันใส่ข้อมือบึ้งกองงิ้ม ช่วงชิงกระบี่ไปได้

จิ้งจอกเงินพอลงมือประสบผล ค่อยเหลียวหน้าไปกล่าวกับสุนัขป่าเหล็กว่า

"เด็กน้อยนี้เพียงคู่ควรรับมือสามกระบวนท่า"

สุนัขป่าเหล็กกล่าวว่า

"สามกระบวนท่าก็ไม่เลว คราก่อนพบพานจมูกโค (คำด่านักพรต) สำนักบู๊ตึง เพียงครึ่งกระบวนท่าก็จบสิ้นชีวิต"

"ท่านเล่า วิทยายุทธใช่เสื่อมถอยหรือไม่ ?"

"กำลังจะทดลองดู"

เสียงขาดคำ ยืดกายถึงเบื้องหน้าจิ้งจอกเงิน ตบฝ่ามือใส่ใบหน้านาง

จิ้งจอกเงินก้มศีรษะหลบเลี่ยง ยกมือซ้ายขึ้นปิดป้อง สุนัขป่าเหล็กพลันตวัดเท้าเตะกระบี่เหล็กหลุดจากมือนาง กรีดเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง ปักฉึกกับพื้นดินเหลืองเบื้องหน้าปิงกอง้ม ห่างไม่ถึงครึ่งเชี้ยะ

จากนั้นสุนัขป่าเหล็กขู่คำรามว่า

"ถอนกระบี่"

ปิงกอง้มเพิ่งถอนกระบี่ขึ้นจากพื้น สุนัขป่าเหล็กก็ม้วนสะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่ออก โบกจู่โจมใส่เบื้องหน้าปิงกอง้ม

พลังแขนเสื้อรุนแรงแสบเคืองนัยน์ตา แต่ท่าไม้ตายของสุนัขป่าเหล็ก กลับเป็นกรงเล็บที่ตะกุยจากเบื้องล่างขึ้นมา ฉกฉวยโอกาสที่ปิงกอง้มลืมตาไม่ขึ้น ควักหัวใจปิงกอง้มออกมาในท่าเดียว

ปิงกอง้มแม้ลืมตาไม่ขึ้น แต่ยังมีปฏิกิริยาประเปรียว

เสือกกระบี่ออกด้วยท่าน่อเกี่ยมค้วงฮวย (กระบี่คลุ้มบุปผาคลั่ง)

เพลงกระบี่ขนนกฟ้ามีทั้งสิ้นยี่สิบสี่ท่า กระบี่แดนดินจกฮิวเรียนรู้เพียงสิบเอ็ดกระบี่ บึ้งกองึ้มมีไหวพริบปราดเปรียว เรียนรู้ท่ากระบี่ทั้งสิบเอ็ดท่าจนหมดสิ้น

ในสิบเอ็ดท่ากระบี่นี้ บึ้งกองึ้มชมชอบใช้ท่ารุ้งยาวพุ่งหาอาทิตย์ที่กราดเกรี้ยว ท่าดอกเหมยห้าบานที่ล้ำลึก ท่ายืนหยัดท้าฟ้าดินที่อาจหาญ และท่ากระบี่คลุ้มบุปผาคลั่งที่พลิกแพลงกลับกลาย

เห็นบุปผากระบี่เป็นจุดแต้ม ๆ แทงใส่แขนเสื้อของสุนัขป่าเหล็ก เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้สุนัขป่าเหล็กสามารถตะกุยบึ้งกองึ้มตายคามือ ต้นแขนก็ถูกปลายกระบี่แทงบาดเจ็บ เป็นที่เสื่อมเสียหน้านัก

สุนัขป่าเหล็กหดแขนเสื้อกลับ ถอยกายไปสามก้าว คิ้วขาวโพลงเลิกชี้ชัน คล้ายสุนัขป่าหิวโหยคิดตะปบเหยื่อ

บึ้งกองึ้มพอลืมตาขึ้น ก็เห็นสารรูปอันดุร้ายของอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นยกกระบี่ช้า ๆ จ่อจี้ใส่สุนัขป่าเหล็ก

สุนัขป่าเหล็กโถมปราดเข้ามาดุจพายุหอบหนึ่ง ร่าง

ยามลอยอยู่กลางอากาศ ก็กราดฟาดฝ่ามือทั้งสองลงดั่งขุนเขาโถมทับ

บึ่งกองิ้มแทงกระบี่ขึ้นไปด้วยท่ากระบี่เดียวชี้ฟ้า แทงใส่ใจกลางฝ่ามือของสุนัขป่าเหล็ก

พลังกระบี่ฝ่ามือพอกระทบกัน คมกระบี่ถูกกระแทกเบนเบือน พลังฝ่ามือยังคงกดกระแทกลง

บึ่งกองิ้มพลันกลิ้งหลบไปด้านข้าง เสียงโครมเมื่อพื้นดินยุบเข้าไปแถบหนึ่ง

จิ้งจอกเงินถูกสุนัขป่าเหล็กเตะกระบี่หลุดจากมือ สร้างความขุ่นข้องใจ ปรารถนาให้บึ่งกองิ้มรับมือสุนัขป่าเหล็กอีกหลายท่า ดังนั้นร้องว่า

"ท่าที่สอง"

สุนัขป่าเหล็กพลันกระโดดปราดเข้าไป ตวัดเท้าเตะกระบี่หลุดจากมือบึ่งกองิ้ม กล่าวว่า

"นางเฒ่า เราใช้เพียงสองกระบวนท่าครึ่งก็....."

บึ่งกองิ้มในมือปราศจากกระบี่ ยังฟาดฝ่ามือออก สุนัขป่าเหล็กไขว้สลับสองมือรับฝ่ามือนี้ไว้ บึ่งกองิ้มเปลี่ยน

เป็นต่อยหมัดซ้ายออก สุนัขป่าเหล็กตวัดเท้าเตะใส่ ก็เตะหมัดเบนเบือน

บึ่งกองิ้มไม่ขบคิดมากความ พุ่งศีรษะชนใส่ ชนถูกศีรษะสุนัขป่าเหล็กดังโครมใหญ่

สุนัขป่าเหล็กเซถอยไปห้าหกก้าว เลือดลมในอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน สร้างความขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำร้องว่า

"เด็กน้อยที่ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี....."

จิ้งจอกเงินกล่าวว่า

"พวกเรานำมันเป็นเครื่องทดสอบพลังพิฆาตฟ้าดับดิน!"

....พลังพิฆาตฟ้าดับดินเป็นยอดวิชาที่สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินคร่ำเคร่งฝึกขึ้น เพื่อชิงดีชิงเด่นกับสามธัมมะสี่พิสดาร ครองความเป็นใหญ่ในยุทธจักร

.....พลังพิฆาตฟ้าดับดินชั่วร้ายอำมหิตยิ่ง พอกระแทกถูก ชีพจรทั่วร่างจะขาดสะบั้น คิดตายก็ไม่ได้ คิดมีชีวิตก็ไม่สำเร็จ มิหนำซ้ำทุกฝ่ามือมีอานุภาพเพิ่มพูนกว่าเดิมสี่เท่าตัว

แต่นับแต่สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินฝึกปรือสำเร็จ น้อยครั้งจะใช้ออก เพื่อมิให้ถูกศัตรูทราบระแคะระคายล่วงหน้า ครั้งนี้คิดใช้พลังพิฆาตฟ้าดับดินต่อบึงกอง้ม แสดงว่าแค้นบึงกอง้มที่ใช้ศีรษะชนใส่สุนัขป่าเหล็กคราหนึ่ง

จิ้งจอกเงินกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก สุนัขป่าเหล็กก็ย่อตัวลง คล้ายคางคกที่เป่าลมตัวหนึ่ง ทั้งประหลาดพิกลทั้งดุร้ายยิ่ง

จิ้งจอกเงินกระโดดปราดขึ้นไป ขี่อยู่บนหลังของสุนัขป่าเหล็ก ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สุนัขป่าเหล็กก็ร้องคักดังพิกล จากนั้นจิ้งจอกเงินผลักกระแทกสองมือออก

สองฝ่ามือนี้พอผลักออก บังเกิดเป็นมรสุมคลุ้มคลั่งกล้าแข็งกว่าพลังฝ่ามือตนเองสี่เท่าตัวจริง ๆ

บึงกอง้มตวาดก้อง ไขว้สลับสองมือฟาดออก พอกระทบถูกมรสุมคลุ้มคลั่ง ถึงกับสองแขนชาวูบ ยากที่จะต้านทานได้ ดังนั้นหมุนตัวหลบเลี่ยง

ได้ยินเสียงระเบิดกึกก้อง ต้นไม้ใหญ่โค่นล้มลงพลังฝ่ามือชะงักงันวูบ จากนั้นม้วนกวาดใส่บึงกอง้ม

พลังฝ่ามือโค่นต้นไม้ใหญ่ล้มลง แต่อานุภาพฝ่ามือยังไม่เสื่อมถอย

บึ่งกองิ้มสำนึกตัวว่าไม่อาจรอดพ้น ได้แต่เสี่ยงกับการถูกกระแทกชีพจรหัวใจขาดสะบั้น ต้านปะทะฝ่ามือนี้เอาไว้

บทที่ ๕

อานุภาพยอดดรรชนี

ยามนั้น มือข้างหนึ่งยื่นปราดเข้ามา คว้าจับคอเสื้อของปิงกองิ้ม จับโยนออกไปดุจลูกหนังใบหนึ่ง

ปิงกองิ้มลอยลิ่วไปวาแล้ววาเล่า ถูกจับโยนขึ้นบนต้นไม้ดังสวบใหญ่

ดงไม้แผ่กิ่งก้านสาขาหนาทึบ ปิงกองิ้มถูกจับโยนไปสองวา กลับไม่ปะทะกับใบไม้แม้สักใบเดียว

ขณะเดียวกัน พื้นดินที่ปิงกองิ้มยืนอยู่เมื่อครู่ถูกสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินกดกระแทกเป็นหลุมใหญ่แห่งหนึ่ง

จิ้งจอกเงินร้องเสียงเกรี้ยวกราด

"เป็นผู้ใด ?"

คนผู้หนึ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"พวกท่านมิใช่ต้องการหาเราหรอกหรือ ?"

บึ่งกอง้มเหลียวหน้าไปตามเสียง ต้องตะลึงลานกับที่

บนต้นไม้ใหญ่ที่ห่างไปวาเศษ มีคาคบขวางยื่นออกมา บนคาคบขวางปรากฏกึ่งใบรกครึ้ม นั่งไว้ด้วยผู้คนสองคน นั่งอย่างปลอดโปร่งราวนั่งบนม้านั่งภายในบ้านก็ปาน

คนที่นั่งทางขวาสวมเสื้อผ้าสีแดง มองแต่ไกลคล้ายดอกไม้สดดอกหนึ่ง หยุดสีสันสนธยาไว้ นางคือบึ่งเซี่ยวง้อเอง

ข้างกายนางนั่งไว้ด้วยชายกลางคนสวมชุดยาวสีเขียวอ่อน ใต้คางไว้เคราสามแฉก มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มกำลังผงกศีรษะแย้มยิ้มให้

บึ่งกอง้มยามกะทันหันไม่ทราบคารวะตอบอย่างไร

ได้แต่ผงกศีรษะตอบ

ได้ยินเสียงขู่คำรามดังว่า

"ท่านเป็นใคร ?"

คนถามไถ่คือสุนัขป่าเหล็ก ชายกลางคนยิ้ม

ชายกลางคนยิ้มเล็กน้อย ยกมือช้า ๆ นิ้วของท่านเรียวยาวขาวสะอาด งอนิ้วหัวแม่มือเข้าหาฝ่ามือ อีกสี่นิ้วชี้ขึ้นฟ้า

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียง

"ดรรชนีนภากาศซึงจือฮุ้น !"

บึ่งกอง้มรู้สึกสมองลั่นอึงอล พอเงยหน้ากวาดมองใหม่ แสงสีสนธยาชอนไชเข้าดวงตาจนพร่าพราย ยามกะทันหันไม่อาจเห็นชัดตา

ได้ยินสุนัขป่าเหล็กถามย้ำว่า

"ท่านคือซึงจือฮุ้น ?"

ซึงจือฮุ้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พี่ท่านอายุสูงวัย ไฉนร้อนใจปานนี้ ?"

ปากกล่าววาจา คนพลิ้วกายลงมา หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินอย่างปลอดโปร่ง กลับ

สร้างความตระหนกแก่ทั้งสองจนถอยกายไปก้าวใหญ่

จิ้งจอกเงินร้องเสียงแหลมเล็ก

"ซึงจือฮุ้น วันนี้เราสองสามีภรรยาจะขอรับทราบดรรชนีนภากาศของท่าน"

ซึงจือฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราจะน้อมรออยู่ที่นี่"

เพิ่งขาดคำ จิ้งจอกเงินโถมจู่โจมเข้าไปลงมือ

จิ้งจอกเงินยกมือตะกุยใส่ ตะกุยถึงกลางคัน พลันเปลี่ยนเป็นตะกุยใส่ตำแหน่งบนกลางล่างของซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นพลันกล่าวถามปึงกองิ้มว่า

"อาจารย์ท่านสบายดี ?"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งจี้ออกสามดรรชนี ทุกดรรชนีล้วนจี้ใส่ใจกลางฝ่ามือจิ้งจอกเงิน คล้ายกับจิ้งจอกเงินเสนอฝ่ามือเข้าหาดรรชนีของซึงจือฮุ้นก็ปาน

จิ้งจอกเงินกู่ร้องด้วยโทสะ หดมือถอยปราดกลับไปที่เดิม ซึงจือฮุ้นก็ชักดรรชนีกลับอย่างปลอดโปร่ง คล้ายไม่ได้จี้นิ้วออกก็ปาน

ปึงกองิ้มชมดูจนคึกคักอักโข ค่อยทราบว่ามรรคาบู๊

ลึกล้ำไพศาลปานนี้ ดังนั้นตอบเสียงกังวาน

"อาจารย์เรากระบี่แดนดินจกฮึง รบกวนผู้อาวุโสไต่ถามถึง"

ซึงจือฮุ้นเบือนหน้าไป กล่าวอย่างสงสัยใจ

"อาจารย์ท่านมิใช่ซ่งเล่าตี๋ (น้องแซ่ซ่ง) หรือ ?"

จิ้งจอกเงินพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กอีกครา โถมจู่โจมเข้ามาเป็นคำรบสอง

นางตะกุยบนสามครั้ง ตะกุยกลางสามครั้ง ตะกุยล่างสามครั้ง ทั้งยังตะกุยใส่ซ้ายขวาสองครา ใช้ออกทั้งสิ้นสิบเอ็ดกรงเล็บ

บึ่งกองมชมดูจนใจหายวาบ ไม่กล้าเอ่ยปากตอบคำกริ่งเกรงรบกวนสมาธิของซึงจือฮุ้น ซึงจือฮุ้นกลับกล่าวว่า

"ท่านกล่าววาจาได้อย่างเต็มที่"

กล่าวถึงกลางคัน จิ้งจอกเงินก็ถอยปราดกลับไป

นางตะกุยออกสิบเอ็ดกรงเล็บ ทุกกรงเล็บใช้ออกเพียงครึ่งหนึ่ง ก็ปรากฏรรชนีนิ้วหนึ่งจี้ใส่ใจกลางฝ่ามือของนาง ขอเพียงนางตะกุยกรงเล็บลง ใจกลางฝ่ามือต้องถูกทะลวงเป็นรู ๆ หนึ่ง

จิ้งจอกเงินถอยร่นพลาง ตะกุยกรงเล็บคุ้มครองอยู่

รอบข้าง ป้องกันมิให้ซึงจือฮุ้นตะลุยรุกไล่

ซึงจือฮุ้นไม่ได้ตะลุยรุกไล่

ปึ่งกองมค่อยคลายใจลง ตอบว่า

"ซ่งซิงแซเป็นซือแป๊ะของผู้เยาว์"

จิ้งจอกเงินส่งเสียงร้องปานคลุ้มคลั่ง โถมเข้ามาเป็นคำรบสาม ครั้งนี้ผมเผ้านางลุ่ยสยาย สารรูปน่าสะพึงกลัวยิ่ง แสดงว่าทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

จิ้งจอกเงินโถมถึงกลางคัน ซึงจือฮุ้นก็สะอึกเข้าหาจิ้นวพุ่งผ่านหว่างกลางกรงเล็บจิ้งจอกเงินเข้าไป

จิ้งจอกเงินเบี่ยงตัวทันเวลา แต่ยังรู้สึกชาวูบที่จุดทั้งตงต้องกระแทกนั่งลง

สุนัขป่าเหล็กรีบกระโดดโลดแล่นเข้าไป ไม่ทันเอ่ยปากถาม ซึงจือฮุ้นชิงกล่าวว่า

"เราจี้ใส่จุดทั้งตงของนาง"

สุนัขป่าเหล็กยกมือตบคลายจุดให้กับจิ้งจอกเงินทั้งสองสบตากันวูบ พลันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด โถมเข้าหาโดยพร้อมเพรียง

ทั้งสองคนหนึ่งเหินบิน คนหนึ่งกลิ้งตัวตามพื้นดิน

พอถึงเบื้องหน้าซึงจือฮุ้น ผู้ที่เหินบินเปลี่ยนเป็นเกลือกกลิ้ง ผู้ที่เกลือกกลิ้งเปลี่ยนเป็นเหินบิน

จิ้งจอกเงินลอยตัวเหินบิน บั๊กนิ้วใส่ใบหน้าซึงจือฮุ้น สุนัขป่าเหล็กก็กลิ้งตัวตามพื้นดิน ฟาดผ่ามือใส่จุดเถี่ยวฮ้วงของซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นตวัดแขนเสื้อม้วนจู่โจมใส่ชีพจรข้อมือจิ้งจอกเงิน ยกเท้าขวาเหยียบลง เหยียบใส่ข้อมือสุนัขป่าเหล็ก

.....ขอเพียงแขนเสื้อม้วนถูกชีพจรข้อมือ จิ้งจอกเงินต้องถูกกระแทกปลิวกระเด็น ขอเพียงเท้าเหยียบถูกข้อมือ สุนัขป่าเหล็กก็ไม่สามารถขยับตัว ไหนเลยจู่โจมได้อีก ?

บึ้งกอง้มต้องร้องคำ "ประเสริฐ" แต่แล้วสภาพการต่อสู้พลันแปรเปลี่ยนไป

สุนัขป่าเหล็กฟาดผ่ามือใส่พื้น ลอยตัวขึ้นไป กางนิ้วทิ่มสกัดใส่ดวงตาซึงจือฮุ้น จิ้งจอกเงินกลับทิ้งตัวลงกางเล็บตะกุยใส่ข้อเท้าซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นพลันก้าวเท้าออกไป เพียงก้าวเดียวก็

อ้อมไปด้านหลังสุนัขป่าจิ้งจอกเงิน เพียงเท้าเดียวก็พลิกสถานะจากรับเป็นรุก

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินล้วนตะกุยพลาดผิด เผยช่องโหว่ที่กลางหลัง พลันได้ยินทั้งสองกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราดพลิกตัวกลับไป

ทั้งสองเปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่บนเท้าอยู่ล่าง มือทั้งสี่ข้างแยกย้ายตะกุยใส่ร่างท่อนบนและล่างของซึงจือฮุ้น ตะกุยใส่จุดเส้นที่ผิดแผกแตกต่างสี่แห่ง

มิคาดยามนั้น ซึงจือฮุ้นพลันล้มตัวลงนอนกับพื้น

ซึงจือฮุ้นพอล้มตัวลง สุนัขป่าเหล็กก็จู่โจมถูกอากาศธาตุ ซึงจือฮุ้นกลับยื่นมือคว้าใส่ ชีพจรข้อมือของจิ้งจอกเงิน สะบัดเหวี่ยงคราหนึ่ง

ซึงจือฮุ้นไม่ได้เหวี่ยงออกไป หากแต่เหวี่ยงขึ้นไปปะทะชนกับสุนัขป่าเหล็กดังโครมใหญ่ คนทั้งสองพากันโซซัดโซเซถอยไปสิบกว่าก้าว ค่อยทรงกายมั่น

กระบวนท่านี้ใช้ออกอย่างแยบยล เหมาะเจาะสอดคล้องถึงที่สุด กระทั่งบึ้งกองิ้มก็ไม่ทราบร้องชมเชยอย่างไรดี

ซึงจือฮุ้นผุดลุกขึ้น ตบฝุ่นละอองตามร่างกาย กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านทั้งสองมีวิทยายุทธน่าตระหนกจริง ๆ หลายปีมานี้ ผู้ที่สามารถคุกคามเรากลิ้งตัวตามพื้นดิน มีแต่ท่านทั้งสองนั้น"

คำพูดนี้กล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจ ช่วยรักษาหน้าให้กับทั้งสอง แต่สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินสบตากันวูบพลันก็ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง

สุนัขป่าเหล็กย่อตัวลงวูบ ร่างเบ่งพองดุจคางคกใหญ่ตัวหนึ่ง จิ้งจอกเงินกระโดดขึ้นบนหลังของสามี กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราวขึ้นมา

ปึ่งกองมร้องว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ซึง พวกเขาจะใช้วิชาพิฆาตฟ้าดับดิน"

ซึงจือฮุ้นหน้าเคร่งขรึมลง ยกมือซ้ายป้องอก พับนิ้วหัวแม่มือ งอนิ้วทั้งสี่เล็กน้อย สีหน้าเริ่มซีดขาวลง

ปึ่งกองมเงยหน้าขึ้น อาทิตย์สนธยาไม่แสบเคืองตาเช่นเมื่อครู่อีก เสื้อผ้าสีแดงของซึงเซี่ยวง้อพัดพลิ้วอยู่

ท่ามกลางใบไม้เขียวขจี ผมยาวสลวยของนางเป็นประกายทองดำใต้แสงสีสายัณห์ เนื่องเพราะหันหลังให้กับแสงอาทิตย์ กลับไม่อาจเห็นโฉมหน้าโดยชัดตา

พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสไพเราะดังว่า

"หน้าโง่ มองดูอะไร บิดาจะใช้ดรรชนีนภากาศแล้ว"

คนเอ่ยปากคือซึงเซี่ยวง้อเอง

บึ้งกอึ้มหน้าแดงวูบ พอเหลียวหน้ามอง เห็นสุนัขป่าเหล็กแบกภรรยาสืบเท้าเข้าหาซึงจือฮุ้นทีละก้าว สารรูปน่าขบขันยิ่ง แต่ซึงจือฮุ้นหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ยืนหยัดดุจขุนเขาบรรพต ผิดแผกแตกต่างจากเมื่อครู่มากนัก

สุนัขป่าเหล็กจึงจอกเงินเดินวนอยู่รอบกายซึงจือฮุ้น ยิ่งเดินยิ่งรวดเร็ว พอเดินถึงตอนท้าย เพียงเห็นเป็นเงาคนกลุ่มหนึ่ง ซึงจือฮุ้นยกมือซ้ายป้องอก ลดมือขวาลงแนบลำตัว ยังคงยืนหยัดแน่วนิ่ง กระทั่งดวงตาก็ไม่กระพริบ

เห็นใบไม้ม้วนปลิวปรายเต็มฟ้า สุนัขป่าเหล็ก

จิ้งจอกเงินพลันหยุดยั้งลง ผลักผ่ามือออก

พริบตานั้น มรสุมพลังอันเกรี้ยวกราดหอบหนึ่งกดกระแทกใส่ซึ่งจือฮุ้น อากาศรอบข้างคล้ายผนึกแข็งตัวไป

แต่อากาศที่ผนึกแข็งตัวพลันแตกทำลาย

ซึ่งจือฮุ้นกระดิกนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อยคราหนึ่ง จากนั้นกระดิกนิ้วนาง นิ้วกลาง นิ้วชี้อีกคราบังเกิดเสียงซี่ซี่ แหวกผ่าอากาศไป

พลังดรรชนีทั้งเจ็ดสายจู่โจมทำลายมรสุมพลังอันเกรี้ยวกราดไปโดยสิ้นเชิง

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินหน้าแปรเปลี่ยนไป ส่งเสียงกู่หนึ่งยาวหนึ่งสั้น หมุนตัววิ่งหลบหนี หายลับไปในดงไม้อย่างรวดเร็ว

บนพื้นดินที่สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินยืนหยัดเมื่อครู่เพิ่มคราบโลหิตสองสาย

นี่คืออานุภาพของดรรชนีนภากาศ !

ชั่วครู่ให้หลัง ซึ่งจือฮุ้นค่อยเหลียวหน้ามา

กล่าวด้วยสีหน้าที่กลับคืนสู่สภาพเดิมว่า

"คนทั้งสองนี้มีฝีมือไม่เลว เพียงแต่จิตใจอำมหิตไปบ้าง หากไม่เดินในแนวทางชั่วร้าย พลังพิฆาตฟ้าดับดินจะเข้าสู่อาณาจักรอีกชั้นหนึ่ง"

บึงกองิ้มเห็นซึงจือฮุ้นใช้ดรรชนีเจ็ดนิ้ว ทำลายพลังพิฆาตฟ้าดับดินด้วยความเยือกเย็นไม่ลนลาน สร้างความนับถือเลื่อมใสยิ่ง ขณะจะกล่าววาจา ซึงเซี่ยวง้อชิงกระโดดลงจากคาคบไม้ เชิดปากน้อย ๆ กล่าวว่า

"ท่านช่วยข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ขอให้บิดาช่วยท่านครั้งหนึ่ง พวกเราไม่ติดค้างกันและกันอีก"

กล่าวจบ กระตุกแขนเสื้อซึงจือฮุ้น กล่าวอีกว่า

"บิดา พวกเราไปหาซิงเจกเจ่ก (อาแซ่ซิง) เถอะ เขาคงตามหาข้าพเจ้าจนร้อนใจแล้ว"

ซึงจือฮุ้นยิ้มให้กับบึงกองิ้ม กล่าวว่า

"บุตรีเราได้รับการตามใจจนเคยชิน หลานแซ่บึงอย่าได้ถือสา พรรคเรามีเรื่องต้องสะสางจริง ๆ เราขออำลาก่อน"

กล่าวจบ ยื่นมือกุมแขนบุตรี เงาร่างสีเขียวพลิ้ว

วูบ ก็หายลับสาบสูญไป

ใต้แสงสีสายัณห์ นกกาโบยบินกลับรวงรัง ทิวทัศน์รอบข้างงามอย่างเศร้าสร้อย บึ่งกอ้งมอดมีจิตใจเลื่อนลอยมิได้

พลันเห็นแสงสีทองแพรวพราวตา เจิดจ้าจนผู้คนลืมตาไม่ขึ้น ที่แท้อาทิตย์สนธยาก่อนสิ้นแสง กลับเจิดจรัสถึงปานนี้

บึ่งกอ้งมยืนอยู่ริมดง อดกรีดวาดมือมิได้ แต่กรีดวาดไม่ออก ห้วงสมองคล้ายปรากฏความคิดใดวูบผ่าน ขณะจะไขว่คว้าเอาไว้ พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังขึ้น

บึ่งกอ้งมหันควับไปตามเสียง เห็นเงาไม้รกครึ้มปรากฏคนสองคนเดินออกมา

เป็นสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงิน !

.....ที่แท้สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินยังไม่ไป

ทั้งสองคร่ำเคร่งฝึกพลังพิฆาตฟ้าดับดิน ยังไม่อาจต้านดรรชนีนภากาศของซึงจือฮุ้นได้ พากันรับบาดเจ็บหลบหนี แต่ยังกบดานอยู่ในดงไม้ คิดรอจนซึงจือฮุ้นจาก

ไป ค่อยฆ่าปิดปากปิ่งกองิ้ม มิให้เปิดโปงผลการพ่ายแพ้ของทั้งสองออกไป

ซึ่งจือฮุ้นนำบุตรีจากไปจริง ๆ ทั้งสองรออีกชั่วขณะค่อยปรากฏออกมา

ปิ่งกองิ้มพอพบเห็นสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงิน พลันกระทำเรื่องประการหนึ่ง

ปิ่งกองิ้มหมุนตัวหลบหนี !

เมื่อครู่ปิ่งกองิ้มเห็นซึ่งจือฮุ้นสำแดงพลังดรรชนีนภากาศ พลันบังเกิดความหาญฮึกขึ้น

.....ซึ่งจือฮุ้นสามารถบัญญัติยอดวิชา ก่อตั้งพรรคนภากาศ ตนเองไฉนไม่สามารถ ?

.....ตนต้องมีชีวิตต่อไป เพื่อล้างแค้นแทนบิดาและปราบคนพาลเช่นกงจื้อไร้น้ำใจ

หากเป็นเมื่อกาลก่อน ด้วยนิสัยอันดื้อรั้น ปิ่งกองิ้มต้องสู้ตายแน่นอน แต่ตอนนี้ปิ่งกองิ้มกลับหมุนตัวหลบหนี

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินงงงันวูบ จากนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา โอบกระหนาบเข้ามาทางซ้ายขวา

ปิ่งกองิ้มหลบหนีระยะหนึ่ง พลันรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ

ถลาล้มลงบนลำต้นไม้ต้นหนึ่ง ส่งเสียงหอบหายใจออกมา

ที่แท้บึ่งกอง้มถูกกงจื้อไร้น้ำใจและสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินทำร้ายบาดเจ็บ ต่อให้คิดหนี ก็ไม่อาจหนีไปไกล

.....หรือคราครั้งนี้ ต้องตายใต้เงื้อมมือของบี่ศาจเฒ่าทั้งสอง ?

บึ่งกอง้มเหลียวหน้าไป เห็นสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินตาทอประกายชั่วร้ายอำมหิต สืบเท้าเข้ามาทีละก้าว

ทันใด บึ่งกอง้มเห็นใต้ต้นไม้มีถ้ำเล็ก ๆ แห่งหนึ่งปากโพรงมืดทะมึน ไม่อาจเห็นสภาพเบื้องล่างโดยชัดตา

บึ่งกอง้มตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กระโดดปราดไปในถ้ำโพรงนั้น

ขณะเดียวกัน สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินลงมือโดยพร้อมเพรียง

เสียงโครมกึกก้อง ต้นไม้ถูกพลังฝ่ามือของสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินกระแทกโค่นล้มทลาย กิ่งใบปลิวเวียนว่อน แต่บึ่งกอง้มชิงมุดไปในถ้ำโพรงแล้ว

จิ้งจอกเงินบันดาลโทสะ แหวกกิ่งใบออก เห็น

ถ้ำโพรงแคบเล็ก บึงกองิ้มเมื่อซ่อนตัวอยู่ภายใน ก็ไม่อาจทำอย่างไรบึงกองิ้มได้

สุนัขป่าเหล็กกระชากเสียงว่า

"เด็กน้อย ไสหัวออกมาให้กับเรา"

พลางย่อตัวมุดตามเข้าไป

สุนัขป่าเหล็กร่างเตี้ยเล็ก การมุดครั้งนี้แทบเบียดเข้าถ้ำโพรงไป บึงกองิ้มตวาดก้อง พลันแทงออกกระบี่หนึ่ง

หากเป็นยามปกติ สุนัขป่าเหล็กย่อมไม่ครั่นคร้ามต่อท่ากระบี่ของบึงกองิ้ม แต่ตอนนี้คืบคลานทั้งมือทั้งเท้าอุดอยู่ที่ปากถ้ำ เห็นประกายเย็นเยียบพุ่งมาปะทะหน้า รีบหดตัวกลับไป

มาตรว่าสุนัขป่าเหล็กถดถอยออกจากถ้ำโพรงทันเวลา ยังถูกลมกระบี่กวาดใส่ แก้มขวาถูกกรีดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง

.....ผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้นี้ กลับสามารถฝากรอยแผลอยู่บนแก้มขวาของมัน

สุนัขป่าเหล็กส่งเสียงกู่ปานสุนัขป่าหอนโหย เกรี้ง

กำลังฟาดฝ่ามือออก คิดขุดรากถอนโคนต้นไม้ พร้อมกับกระแทกบึ่งกอง้มภายในโพรงตายคามือ

เสียงโครมกึกก้อง พลังฝ่ามือพอกระแทกลง รากไม้แหลกละเอียด ดินทรายปลิวคละคลุ้ง สาดซัดใส่ถ้ำโพรงดุจห่าฝน

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินสบตากันวูบ ตระเตรียมกระแทกบึ่งกอง้มตายอยู่ในโพรงทั้งเป็น

.....บึ่งกอง้มหากมุดออกจากถ้ำโพรงต้องตาย แม้ไม่ออกจากโพรงไม้ ยังคงต้องตายใต้เงื้อมมือสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงิน

.....ครั้งนี้บึ่งกอง้มต้องตายแน่แล้ว !

.....

ฟ้าไม่คุกคามคนสิ้นหนทาง

ยามนั้น บึ่งกอง้มพลันพลัดตกลงไป

บึ่งกอง้มพอพลัดตกลงไป ค่อยทราบว่าที่ซึ่งยืนอยู่มิใช่โพรงไม้ หากแต่เป็นหลุมถ้ำแห่งหนึ่ง

จากนั้นกลางหลังบึ่งกอง้มฟาดกับพื้นดังโครม ปวดแปลบจนน้ำตาแทบเล็ดหลั่งออกมา

พื้นเบื้องล่างเป็นพื้นหินอันแข็งแกร่ง รอบข้างมืดทะมึนเป็นแผ่นผืน เมื่อเงยหน้ามองขึ้นไป ก็เห็นท้องฟ้าราตรี ที่แท้อยู่ลึกลงในดินประมาณวาเศษ

ได้ยินสุนขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินส่งเสียงตวาดด่าทอลงมา แต่ทั้งสองไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ากระโดดลงไปโดยผลีผลาม ได้แต่ระดมด่าคำหยาบออกมา

ปึงกองมิคิดไม่ถึง ผู้อาวุโสชาวบู๊ลิ้มทั้งสอง กลับด่าทอผู้เยาว์คนหนึ่งเช่นนี้ ดังนั้นตนยิ่งปฏิเสธการตายในเงื้อมมือคนโฉดทั้งสองนี้

ปึงกองมระงับสติเล็กน้อย ค่อยพบว่าถ้ำศิลาโล่งกว้าง อากาศอับชื้นยิ่ง ทุกที่ทางเต็มไปด้วยดินโคลน ตะไคร่เขียว ไม้ผุกร่อนและเห็ดป่า

ที่แท้โพรงไม้นี้อยู่ใกล้กับทางเดินภายในถ้ำ เวลาพอนานเข้า ส่วนในกลวงของลำต้นไม้สุมเต็มไปด้วยเศษไม้ ตะไคร่เขียว เห็ดป่าและดินโคลน ปึงกองมมุดเข้าไปในโพรงไม้ สุนขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินพอกระแทกฝ่ามือใส่ ดินโคลนก็ยุบทลาย กลับกระแทกปึงกองมร่วงลงใน

ถ้ำศิลา

ถ้ำศิลาทั้งลึกทั้งยาว ทั้งมืดครึ้มทั้งลื่นไถล ไม่ทราบทอดถึงที่ใด ?

บึงกองมอดถอนใจมิได้ ริมโสตคล้ายได้ยินผู้คนทอดถอนใจเช่นกัน

บึงกองมกระโดดปราดขึ้นด้วยความตระหนก พอเงี่ยหูฟัง เพียงได้ยินเสียงน้ำหยดลงจากซอกหิน

บึงกองมทดลองอุทานดังอา ก็ได้ยินเสียงอุทานสะท้อนมา

เสียงอุทานคดเคี้ยวเลี้ยวลด คาดว่าภายในถ้ำมีทางแยกไม่น้อย

ได้ยินจิ้งจอกเงินด่าทออีกว่า

"เจ้าลูกเต่า หากเก่งกล้าก็กระโดดขึ้นมาให้กับมารดา"

สุนัขป่าเหล็กก็กระชากเสียงว่า

"เจ้าไม่ขึ้นมา พวกเราจะเฝ้าที่ปากถ้ำ ปล่อยให้เจ้าอดตายทั้งเป็น"

บึงกองมค่อยได้คิด ต่อให้ตนเองหมกตัวอยู่ภายใน

ถ้ำ หนีรอดจากเงื้อมมือสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงิน สุดท้ายยังคงต้องอดตาย

นึกถึงตอนเศร้าเสียใจ บึ่งกองิ้มอดก้มศีรษะมองดูกระบี่ในมือมิได้

.....เบื้องบนเป็นยามวิกาล ประกายกระบี่รางเลือนยิ่ง หากแม้นกระบี่เล่มนี้ตกอยู่ในมือกระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะซ่งซือแป๊ะ จะเปล่งประกายเพียงไหน

.....แต่กระบี่อยู่ในมือบึ่งกองิ้ม ประกายของกระบี่หมองมัวกระไรปานนั้น

.....บึ่งกองิ้ม เจ้ายินยอมพร้อมใจหรือไม่ ?

ในประกายกระบี่ร่ำไร บึ่งกองิ้มบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า

.....ค่ำคืนสารทตงชิว กลางลมฝนโหมกระหน่ำ วีรบุรุษเซียวชิวจุ้ยจู่โจมกระบี่ดุจอสนีบาตฟาดฟ้า เข่นฆ่าศัตรูคู่ต่อสู้

.....เป็นกระบี่เดียวสะท้านฟ้า

.....เราแม้สู้เซียวไต้เฮียบไม่ได้ แต่ก็จะเลียนเยี่ยงท่าน

บึงกองิ้มพลุ่งพล่านดาลใจ ถือกระบี่ในมือเดินไปยังเบื้องหน้าทีละก้าว

.....ไม่ว่าเบื้องหน้าเป็นอะไร ในความมืดมีอะไร บึงกองิ้มก็จะบุกฝ่าสักครา

.....*คนผู้หนึ่งตกอยู่ในฐานะอันเลวร้าย ยังอาจหาญไม่คลาย คนผู้นี้หากไม่ตาย ต้องประสบความสำเร็จแน่นอน*

.....บึงกองิ้มสามารถประสบความสำเร็จหรือไม่ ?

บึงกองิ้มยิ่งเดินไป ยิ่งยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ถ้ำศิลายิ่งนานยิ่งลึก ยิ่งนานยิ่งมืด

อย่างแช่มช้า บึงกองิ้มมาถึงที่ซึ่งแห้งกรังกว่าและแคบเล็กกว่า พอยื่นมือลูบคลำ ก็คลำพบร่องเล็ก ๆ สายหนึ่ง เมื่อลูบคลำต่อไป พบว่าเป็นรอยร่องของผนังศิลาซึ่งก่อด้วยแรงงานมนุษย์ชั้นหนึ่ง

เมื่อมาถึงที่นี้ คล้ายมีแสงสว่างจุดหนึ่ง มองเห็นเค้าของห้องศิลาโดยคร่าว ๆ

.....แสงสว่างจุดนี้กลับเป็นประกายฟอสฟอรัส

.....ประกายฟอสฟอรัสนี้เกิดจากซากกระดูกของสิ่งมีชีวิตที่ตายแล้ว

ปึงกองมิอดสยิวกายเฮือกหนึ่งมิได้ เร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม ใต้เท้าพลันเตะถูกสิ่งหนึ่ง ร่างแทบสะดุดล้มลง พอก้มกายเก็บขึ้นมา ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

.....ของสิ่งนี้กลับเป็นหัวกะโหลกอันหนึ่ง !

เบ้าตาที่ลึกกลวงทั้งสองรู เปล่งประกายเขียวปั๊ดรำไรสองจุด ส่งกลิ่นเหม็นน่าฉุนเฉียว ปึงกองมิรีบขว้างหัวกะโหลกทิ้งไป

ยังไม่ทันระงับฝ่นอันแตกตื่นลง พลันได้ยินเสียงแค่นยะเยียบเย็นชาคราหนึ่ง

ปึงกองมิได้ยินอย่างชัดเจน ถึงกับสมองพองโตแทบระเบิด จากนั้นฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง

.....มาตรว่าในโลกมีภูตผีจริง ๆ ก็เพียงแต่มิใช่มนุษย์ ในโลกยังมีมนุษย์บางคนชั่วร้ายอำมหิตกว่าภูตผีอีก

ปึงกองมิกลับคืนสู่ความเยือกเย็นในบัดดล คลำเปะปะพลางถามพลาง

"ผู้ใด ?"

ไม่มีผู้ใดตอบคำ บึ้งกอง้มกลับคลำพบโครงกระดูกหลายโครง แสดงว่าเสียชีวิตไปนานปี

บึ้งกอง้มคลำต่อไป ก็คลำพบโครงกระดูกที่สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยอีกโครงหนึ่ง ต้องเคลือบแคลงสงสัยต่อโสตประสาทของตนเองขึ้นมา

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังอีกครา บึ้งกอง้มถึงกับขนลุกเกรียว ตวาดถามว่า

"เป็นผู้ใด ?"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังจากแทบเท้าว่า

"แล้วเจ้าเป็นใคร ?"

บึ้งกอง้มคิดไม่ถึง "โครงกระดูก" พูดได้ ต้องถอยกายไปด้วยความตระหนก กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน.....ท่านเป็น....."

คำ "ใคร" กลับไม่สามารถเปล่งจากปากได้

"โครงกระดูก" นั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"เราไม่ได้กินเนื้อคนเป็นเวลานานแล้ว"

บึ้งกอง้มพลันหวนนึกถึงความสอนของขงจื๊อที่ว่า "คนไม่ประหลาดใจ ความประหลาดแพ้พ่ายเอง" ดังนั้น

ปลุกปลอบกำลังขวัญกล่าวว่า

"ท่านที่แท้เป็นคนหรือภูตผี ?"

"โครงกระดูก" นั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"มีขวัญกล้าไม่น้อย"

ในเสียงกล่าว พลันทะลึ่งปราดขึ้นยืน

บึ้งกองิ้มแม้เห็นไม่ชัดตา แต่ยังรู้สึกได้ ดังนั้นยกกระบี่ขึ้นป้องอก เตรียมรับการจู่โจม

มิคาด รู้สึกชาวูบที่ข้อมือ กระบี่ของบึ้งกองิ้มถูกช่วงชิงไป คนก็ถูกฟาดปลิวลิ่วไปปะทะกับผนังถ้ำดังโครมใหญ่

"โครงกระดูก" นั้นบิดกระบี่หักดังเป๊าะ กล่าวว่า

"เจ้ายอมรับชะตากรรมเถอะ"

สุ้มเสียงพอดัง คนก็ติดตามถึงเบื้องหน้าบึ้งกองิ้ม

บึ้งกองิ้มแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยามร้อนรุ่มใจกลับใช้มือแทนกระบี่ นิ้วทั้งห้าใช้ออกด้วยท่าดอกเหมยห้าบาน พุ่งใส่สองตาของ "โครงกระดูก" นั้น

"โครงกระดูก" นั้นพลันอุทานดังเอ๊ะ กลับไม่หลบหลีก เสียงทึบทึบสองครา นิ้วชี้นิ้วกลางบึ่งกอง้มบั่กถูกดวงตาคู่นั้น

"โครงกระดูก" กลับไม่มีลูกตา เหลือเพียงรูลึกกลวงสองรู

บึ่งกอง้มส่งเสียงร้องด้วยความตระหนก ตวัดเท้าเตะออก คิดเตะ "โครงกระดูก" พ้นห่างไป เท้านี้เตะใส่ท่อนล่างของ "โครงกระดูก" กลับกวาดถูกอากาศธาตุ

....."โครงกระดูก" กลับไม่มีเท้า !

....."โครงกระดูก" ไม่มีตาไม่มีเท้า มิใช่วิญญาณปีศาจเป็นอะไร ?

"โครงกระดูก" นั้นออกปากอีกครา กลับถามว่า

"เจ้าเป็นอะไรกับจกฮิว ?"

คนผู้นี้ไม่มีตา ทราบสังกัดสำนักอาจารย์ของบึ่งกอง้มได้อย่างไร ?

บึ่งกอง้มระงับสติแล้วกล่าว

"นั่นเป็นอาจารย์เรา ท่านที่นับถือ....."

คนผู้นั้นพลันกู่ร้องเสียงพิกล ฟาดฝ่ามือใส่ผนังศิลา พริบตานั้นห้องศิลาสั่นคลอนแคลน คล้ายแผ่นดินไหวก็ปาน

บึ่งกองิ้มสมองลั่นอึงอล คลื่นเสียงกระทบกระทั่งอาการบาดเจ็บกำเริบ กลับสิ้นสติสมประดีไป

บทที่ ๖

ยอดคนในห้องศิลา

ขณะที่บึ้งกองมีฟื้นคืนสติมา รอบกายยังคงมืดมิดดุจเดิม

บึ้งกองมทราบว่าตนเองยังไม่ตาย มิหนำซ้ำอาการบาดเจ็บทุเลาราวปาฏิหาริย์ ภายในร่างยังบังเกิดกระแสอบอุ่นชนิดหนึ่งแล่นวนเวียนไปมา สร้างความปลอดโปร่งสบายยิ่ง

.....นี่เป็นอาการที่ยอดคนบู๊ลิ้มถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างตนเอง ช่วยรักษาบาดเจ็บให้

ปึ่งกองิ้มผุดลุกขึ้น กลับโผพุ่งขึ้นสูงร่วมวา ศีรษะปะทะกับผนังศิลา ชนจนน้ำตาไหลออกมา คิดไม่ถึงตนมีวิทยายุทธรุดหน้าอย่างกะทันหันปานนี้

ยามนั้น พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังขึ้นอีกครา

ปึ่งกองิ้มพอฟัง ทราบว่าตัวประหลาดนั้นยังอยู่ พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"ผู้อาวุโส เป็นท่านถ่ายทอดพลังรักษาบาดเจ็บให้กับข้าพเจ้า ?"

ตัวประหลาดนั้นไม่ตอบคำ ย้อนถามเสียงเย็นชา

"จกฮิวตายแล้วหรือไม่ ?"

ปึ่งกองิ้มอดบังเกิดโทสะมิได้ กล่าวว่า

"ท่านหมายความอย่างไร ?"

ตัวประหลาดคล้ายงงงันวูบจึงกล่าว

"เด็กน้อยมีความกล้าหาญ น่าเสียดายที่สังกัดสำนักอาจารย์ผิด"

ปึ่งกองิ้มกล่าวเสียงกร้าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านถอนคำพูด"

"คำพูดอะไร ?"

"คำพูดที่ลบหลู่สำนักอาจารย์เรา"

"เราไม่ถอนคำพูดจะเป็นไร ?"

ปึงกองิ้มพลันยื่นมือตะปบคว้ากระบี่หักครึ่งท่อนที่ตกอยู่บนพื้น แทงปราดออกด้วยกระบวนท่าในเพลงกระบี่ขนนกฟ้า นามต้อคั่วกิมเนี้ยม (ม่านทองห้อยย้อย)

ตัวประหลาดนั้นหัวร่อฮาฮา ประกบสองมือหนีบกระบี่เล่มนั้นไว้ ปึงกองิ้มคิดถอนดึงกระบี่ ตัวประหลาดนั้นชิงคลายมือออกกล่าวว่า

"ที่เจ้าใช้เป็นเพลงกระบี่ขนนกฟ้า เพลงกระบี่ขนนกฟ้าหาใช่เช่นนี้ไม่ ?"

ปึงกองิ้มบังเกิดโทสะอีกครา พลันได้ยินเสียงเช้งดังกระหึ่ม ในห้องศิลามืดมิด เกิดประกายรุ้งทองสายหนึ่งขึ้น

รุ้งทองสายนี้เจิดจ้าดุจกลางวัน ปึงกองิ้มรู้สึกในมือเบาหวิว จากนั้นประกายสีทองหายวับ ตัวประหลาดนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"นี่จึงเป็นท่าม่านทองห้อยย้อย"

บึ้งกองิ้มเพิ่งทราบว่าประกายสีทองเมื่อครู่เป็นกระบี่ จากนั้นค่อยพบว่ากระบี่หักครึ่งท่อนในมือเหลือเพียงโกร่งกระบี่ กระบี่หักครึ่งท่อนแหลกละเอียดไปสิ้น

.....ฝ่ายตรงข้ามพอแผ่พุ่งพลังกระบี่ ก็กระแทกกระบี่คมกล้าแหลกละเอียดสิ้น นี่เป็นพลังการฝึกปรือถึงระดับไหน ?

.....กระบวนท่าม่านทองห้อยย้อย สามารถใช้ถึงขอบเขตขั้นนี้ เป็นวิชากระบี่ต่อสู้เพียงไหน ?

.....ตัวประหลาดที่ไม่ทราบนามผู้นี้ สามารถใช้เพลงกระบี่ขนนกฟ้าออกมา ทั้งยังใช้ได้เหนือกว่าอาจารย์ผู้มีพระคุณ นับเป็นบุคคลชนชั้นใด ?

ตัวประหลาดนั้นพลันเปล่งเสียงหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อแฝงความเศร้าสร้อยอยู่หลายส่วน อ้างว้างอยู่หลายส่วน หาญฮึกอยู่หลายส่วน และอำนาจบารมีอยู่หลายส่วน

.....*คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร ?*

ตัวประหลาดนั้นหัวร่อชั่วขณะ ค่อยชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"ฟังจากท่าเท้าที่เจ้าเตะเราเมื่อครู่ แสดงว่าเป็นท่า

สามบึงพิมพ์จันทร์ เจ้าลองใช้กระบวนท่านี้ออกมาดู"

พลางยื่นมือไปด้านหลัง ปลดกระบี่มาเล่มหนึ่ง

กระบี่ยาวและสวยงาม สีสันดั่งรุ้งทอง ตัวกระบี่แดงราวเพิ่งชักดึงจากเตาหลอม สั่นพลิ้วดังอึงอล พริบตานั้น ภายในห้องบังเกิดแสงสีดุจระลอกคลื่นสีแดงพลิ้วพรายพร่านัยน์ตา

ตัวประหลาดนั้นจับกระบี่มั่น ตัวกระบี่ก็บังเกิดเสียงครืนครั่นปานฟ้าร้อง จากนั้นยื่นส่งต่อบึงกองิ้ม กล่าวว่า

"กระบี่นี้หากถือไม่มั่น จะบังเกิดเสียงดังอึงอล หากถ่ายทอดพลังเข้าไป จะเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง เจ้ารับไป ใช้ท่าสามบึงพิมพ์จันทร์ออกมาดู"

บึงกองิ้มยื่นสองมือรับกระบี่มา พลันรู้สึกข้อมือตกลงวูบหนึ่ง ที่แท้กระบี่สวยงามเล่มนี้มีน้ำหนักมากยิ่ง แทบไม่สามารถควงกระบี่ได้

ตัวประหลาดนั้นแม้ไม่มีลูกตา แต่คล้ายมองเห็นก็ปาน กล่าวเสียงเย็นชา

"สูดลมหายใจลึก ๆ รวมพลังที่จุดตังซั้ง จากนั้นโคจรพลังตามแนวทางของสำนักขนนกฟ้า ถ่ายเทมายังข้อ

ศอก ย่อมร่ายรำกระบี่ได้เอง"

บึ่งกองิ้มลอบสงสัยใจ ไม่ทราบตัวประหลาดล่วงรู้เคล็ดวิชาสำนักขนนกฟ้าได้อย่างไร แต่ยังปฏิบัติตาม รู้สึกกำลังภายในกายหลอมรวมกับพลังที่เพิ่งถ่ายทอดเข้าสู่ร่างเลือดลมโคจรปลอดโปร่ง ใช้กระบี่ได้ตามใจปรารถนา

บึ่งกองิ้มพลิกข้อมือวูบ สลับเท้าปราด ใช้ท่าสามบึ่งพิมพ์จันทร์ออกมา

ท่ากระบี่นี้ดูไปคล้ายแทงศีรษะ ที่แท้จู่โจมทรวงอกความจริงพื้นใส่ข้อเท้า วิถีกระบี่คล้ายดวงเดือนเคลื่อนคล้อยจริง ๆ

มิคาดตัวประหลาดนั้นสั่นศีรษะกล่าว

"ไม่ถูกต้อง ท่วงท่าเจ้าถูกต้อง แต่ขาดบุคลิกภาพกระบวนท่าใช้ออกอย่างจืดชืดยิ่ง"

พลางยื่นมือปราดออก บึ่งกองิ้มรู้สึกข้อมือเบาหวิวอีกครา ตัวประหลาดนั้นช่วงชิงกระบี่ไป สะบัดควับ ควับติดต่อกันสามกระบี่ ดูไปคล้ายกระบี่เดียว จากนั้นถามว่า

"เราใช้ออกกี่กระบี่ ?"

บึ่งกองิ้มร้องโพล่งว่า

"สามกระบี่"

"ไม่ถูก เพียงหนึ่งกระบี่"

พลางใช้ออกช้า ๆ เที่ยวหนึ่ง เห็นพลังกระบี่เกลื่อนกล่น ทั้งบนกลางล่างล้วนเป็นท่าหลอกล่อ

ตัวประหลาดนั้นหยุดกระบี่ไว้ ปลายกระบี่บังเกิดเสียงอึงอล จากนั้นถามว่า

"จันทร์ไม่อยู่ในบึง อยู่ที่ใด ?"

บึงกองมกล่าวโดยไม่ขบคิด

"จันทร์อยู่บนฟ้า"

ตัวประหลาดนั้นร้องเพ้ยคำหนึ่ง ซัดกระบี่ออกจากมือ รุ้งทองพุ่งผ่าอากาศ จากนั้นหวนกลับมาในมือตัวประหลาด เอื้อนว่า

"กระบี่เหินพันลี้ ตัดศีรษะคนตามอำเภอใจ"

บึงกองมชมดูจนกระตือรือร้นคึกคัก กล่าวอย่างลืมตัว

"จันทร์หากไม่อยู่บนฟ้า ไยไม่อยู่ในใจ ?"

ตัวประหลาดนั้นพลุ่งพล่านใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ถูกต้อง ในใจมีจันทร์ จึงกระจ่างดั่งนภา เมื่อสิบเอ็ดปีก่อน เราก็ฝึกถึงขอบเขตขั้นนี้.....เจ้าลองดูกระ

บวนท่านี้"

พลางหดกระบี่กลับมาถึงระดับอก ยื่นนิ้วชี้นิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายคีบปลายกระบี่ ตัวกระบี่พลันถูกดัดเป็นรูปโค้งดุจเดือนเสี้ยว พอปล่อยมือออก ตัวกระบี่ก็เหยียดตรงดังองใหญ่ พลังกระบี่จุดหนึ่งพุ่งวาบดุจดาวตก พุ่งใส่ผนังที่ห่างไปห้าเชี้ยะ สะเก็ดไฟแลบกระจาย ทิ้งรอยกระบี่อยู่บนผนังรอยหนึ่ง

กระบี่ยังอยู่ในมือตัวประหลาด แต่พลังกระบี่ครอบคลุมทั่วห้องศิลา

บึ่งกองิ้มร้องอย่างลืมตัว

"น่อขุกกิมฮ้ง (โน้มดัดรุ้งทอง) นี่เป็นท่าโน้มดัดรุ้งทอง"

.....ท่าโน้มดัดรุ้งทองเป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ท่ากระบี่ขนนกฟ้า บัญญัติโดยซ่งจือเซาะ กระทั่งกระบี่แดนดินและกระบี่ไล่ลมก็ไม่รู้จัก แต่บึ่งกองิ้มเคยได้ยินชื่อแป๋เอ่ยถึง จึงร้องออกมาอย่างลืมตัว

ตัวประหลาดนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เป็นท่าโน้มดัดรุ้งทองเอง กระบวนท่านี้สามารถดัดแปลงเป็นท่าดัดกระบี่ด้วยพิโรธ ดัดงอตัวกระบี่ ฆ่าคนโดยไร้สภาพ"

บึ้งกอง้มตะกุกตะกักว่า

" ขอถามผู้อาวุโสมีศักดิ์ศรีใดในสำนักกระบี่ขนนกฟ้า ?"

"ผู้อาวุโสอันใด สำนักขนนกฟ้ามีแต่เราคนเดียว"

"ท่านคือ....."

" นี่คือกิมฮ้งเกี่ยม (กระบี่รุ้งทอง) ซึ่งเป็นสัญญลักษณ์ของเจ้าสำนักขนนกฟ้า อย่างนั้นเราเป็นใคร ?"

บึ้งกอง้มกล่าวอย่างตื่นตระหนก

"ท่านคือซือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่ของอาจารย์)"

ตัวประหลาดส่งเสียงตวาดว่า

"เราคือกระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะ ทอดตาทั้งแผ่นดิน นอกจากเรายังมีผู้ใด ?"

บึ้งกอง้มคุกเข่าลง หมอบกราบกรานในบัดดล

... .เมื่อยี่สิบปีก่อน ซ่งจือเซาะมีฝีมือโดดเด่นอยู่ในสำนักขนนกฟ้า กระทั่งเจ้าสำนักขนนกฟ้ายุคนั้นก็ไม่อาจ

เห็นหลังได้

เพลงกระบี่ขนนกฟ้าความจริงมีเจ็ดกระบวนท่า ซ่งจือเซาะเมื่ออายุสิบเจ็ดปี ก็บัญญัติเป็นสิบห้ากระบี่ สร้างความไม่พอใจแก่อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิทยายุทธยิ่ง แต่ในการฝึกซ้อมกระบี่คราหนึ่ง ซ่งจือเซาะกลับเอาชนะซือแป๋ ซือเจ่กและซือแป๊ะที่ผนึกจู่โจม สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งยุทธจักร ซ่งจือเซาะก็กลับกลายเป็นศิษย์อกตัญญูถูกกล่าวหาว่าเนรคุณอาจารย์

ซ่งจือเซาะไม่นำพาคำวิพากษ์วิจารณ์ของผู้คน ชมชอบทำอะไรก็ทำเช่นนั้น เมื่ออายุยี่สิบสี่ปี บัญญัติยี่สิบสี่ท่ากระบี่ขนนกฟ้าโดยสมบูรณ์ เมื่ออายุยี่สิบเจ็ดปี ตั้งตัวเองเป็นเจ้าสำนัก เมื่ออายุสามสิบปี เป็นหนึ่งในสี่พิสดารและเป็นบุคคลอายุน้อยที่สุด

ตอนนั้นดรรชนีนภากาศอายุสามสิบเจ็ดปี หัตถ์เซียนทะเลทรายเชียเจียมฮวงอายุสามสิบหกปี เฒ่าประหลาดมหาภัยเงี่ยมชังมั้งอายุสี่สิบสองปี นับว่าอายุมากที่สุด ซ่งจือเซาะสามารถเบียดเสียดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือ โดยไม่เป็นสองรองใครแต่อย่างไร

เมื่อสิบปีก่อน ซ่งจือเซาะร่วมกลุ้มรุมกำพร้าบู๊ลิ้มยิ่มค้วง เมื่อเจ็ดปีก่อน สามธรรมสี่พิสดารเข้าประลองยุทธบนฮั่วซัว ก็ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ แต่ประกายปัญญาของซ่งจือเซาะ เป็นที่สะดุดตาผู้คนจริง ๆ

ซ่งจือเซาะเป็นคนกึ่งธัมมะกึ่งอธรรม แต่แล้วพลันสาบสูญจากยุทธจักร ที่สร้างความตระหนกแก่ผู้คนคือเทพบุตรกระบี่ที่พิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้านเมื่อครั้งกระโน้นบัดนี้กลับกลายเป็นตัวประหลาดพิการ ถูกกักอยู่ในถ้ำศิลามืดมิด

ซ่งจือเซาะทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ซ่งจือเซาะที่กระบี่เฉียบขาดคนคมคาย กลับเป็นเราที่เป็นคนไร้ขาไร้นัยน์ตา เจ้าผิดหวังยิ่งกระมัง ?"

บึ่งกองิ้มหมอบกราบกับพื้น กล่าวว่า

"ศิษย์สำนักขนนกฟ้ารุ่นที่ห้าบึ่งกองิ้ม ขอกราบพบซือแป๊ะเจ้าสำนัก ศิษย์เพียงทราบว่าซือแป๊ะมีเพลงกระบี่สยบแดนดิน วันนี้มีวาสนากราบพบ....."

ซ่งจือเซาะสอดคำขึ้น

"เจ้ากล้าพูดกล้าทำ คล้ายเราเมื่อครั้งกระโน้น เจ้า

หากเกรงอกเกรงใจอีก ก็มิใช่ศิษย์สำนักขนนกฟ้า"

"ถูกแล้ว"

"ในชีวิตเราชิงชังคนเสแสร้งแกล้งดัด ถือมารยาทธรรมเนียมคร่ำครึที่สุด ซึ่งความจริง คุณธรรม สัตยธรรมอยู่ที่ใจ ไยต้องถูกกฎเกณฑ์มัดตัวไว้ ?"

บึ้งกองมรับคำอีกครา ซ่งจือเซาะหัวร่อดัง ๆ กล่าวอีกว่า

"เจ้ากับเรามีพันธะฉันอาจารย์กับศิษย์ แต่มีน้ำใจฉันพี่น้อง เจ้าไม่ต้องมีมารยาทไป"

บึ้งกองมรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน จอมกระบี่แห่งยุคเพียงประสบพบหน้า ก็ยึดถือตนเองเป็นพี่น้อง นับเป็นเกียรติอันน่าภาคภูมินัก

ซ่งจือเซาะกล่าวย้ำอีกว่า

"เจ้าลุกขึ้น น่าเสียดายที่อัจฉริยะบุรุษเช่นเจ้า กลับหมกตัวอยู่กับจกฮิว สูญเสียอนาคตไปสิ้น"

บึ้งกองมย่อมทราบว่าซ่งจือเซาะมีวิทยายุทธเหนือล้ำกว่ากระบี่แดนดินจกฮิว แต่พอฟังต้องกระโดดปราดขึ้นกล่าวว่า

"ซือแป๊ะ ศิษย์มีความสำเร็จเช่นนี้ ล้วนได้รับการสอนสั่งจากอาจารย์ ซือแป๊ะอย่าได้ตำหนิอาจารย์ผู้เฒ่า"

"เฮอะ เจ้าใช้กระบี่มิคล้ายกระบี่ ล้วนเป็นผลสืบเนื่องจากอาจารย์ขี้โรคของเจ้า"

ปึงกองิ้มกระชากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าเคารพท่านเป็นซือแป๊ะ ท่านหยามเหยียดอาจารย์เรา ข้าพเจ้าก็ไม่เคารพท่านอีก"

"ฮาฮา อาจารย์เจ้ามีอันใดน่าเคารพ ตลอดทั้งวันเอาแต่กางตำราท่องหนังสือ เป็นที่ขัดตาเราที่สุด"

"อาจารย์สัตย์ซื่อถือคุณธรรม มีแต่ความจริงใจ ท่านไม่ยึดถือมารยาทคร่ำครึ ถือเป็นบุคลิกของท่าน แต่ไหนเลยวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นได้ ?"

ซ่งจือเซาะตวาดว่า

"เราเป็นซือแป๊เจ้า เจ้ากล้ากล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อเรา ?"

ปึงกองิ้มคุกเข่าลง แต่ยังกล่าวว่า

"ศิษย์ยอมรับการลงโทษจากเจ้าสำนัก แต่เจ้าสำนัก

หากหยามเหยียดอาจารย์เราอีก ศิษย์ยังจะกล่าวอีกเที่ยวหนึ่ง"

"เจ้าหากกล่าวอีก เราจะฆ่าเจ้าในกระบี่เดียว"

"ศิษย์ย่อมมิใช่คู่มือเจ้าสำนัก แต่เจ้าสำนักคิดปิดปากผู้คนทั้งแผ่นดิน หาใช่วิธีที่ชาญฉลาดไม่"

ซ่งจือเซาะพลันแหงนหน้าหัวร่อ เสียงหัวร่อสะท้านทั่วห้องศิลา เนิ่นนานค่อยชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"ประเสริฐ เราหยามเหยียดอาจารย์เจ้า เพื่อทดสอบเจ้า เจ้าไม่ถือมารยาทคร่ำครึ แต่ถือมั่นในเรื่องสำคัญคลับคล้ายเราเมื่อครั้งกระโน้นนัก....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องหัวร่อด้วยความสบใจ กล่าวอีกว่า

"ด้วยธาตุทระนงของเจ้า สามารถฝึกเพลงกระบี่ขนนกฟ้าของเราได้"

ปึงกองมกล่าวอย่างยืนกราน

"ศิษย์เล่าเรียนวิทยายุทธจากอาจารย์ แม้นมีฝีมือต้อยต่ำ ก็ไม่กล้ากราบอาจารย์อื่นฝึกวิทยายุทธเพิ่มเติม กุศลเจตนาของเจ้าสำนัก ศิษย์ขอรับด้วยใจ"

"เราเป็นซือแป๊ะเจ้า มิใช่คนอื่นไกล เราสอนวิทยายุทธแก่เจ้า เจ้ากล้าไม่ยอมรับ ?"

"ศิษย์แม้คิดร่ำเรียน ก็ต้องกราบเรียนอาจารย์ ขออนุญาตจากท่านผู้เฒ่า"

"เจ้ายังติดอยู่กับรูปแบบอันคร่ำครึหรือ ?"

บึ้งกองงิ้มร้องดัง ๆ ว่า

"มิใช่ ข้าพเจ้าไม่ต้องการเรียนวิทยายุทธจากท่าน !"

คำพูดพอกล่าว กระทั่งซงจือเซาะก็ตะลึงลานกับที่ .....ซ่งจือเซาะมีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน ตอนนี้.....ยินยอมสอนวิทยายุทธให้ บึ้งกองงิ้มกลับไม่ยอมเรียน ไม่คิดเรียน และไม่ต้องการเรียน

ซ่งจือเซาะกล่าวว่า

"เจ้ามีวิทยายุทธต้อยต่ำ หากคิดท่องยุทธจักรหวังเด่นล้ำเหนือผู้ใด ก็มิอาจไม่เล่าเรียนวิทยายุทธจากเรา"

"ครั้งกระโน้นซือแป๊ะเจ้าสำนักบัญญัติวิทยายุทธกับมือ เจ้าสำนักกระทำได้ ข้าพเจ้าไหนเลยทำไม่ได้ ?"

ซ่งจือเซาะงงงันวูบ จึงกล่าวอย่างหดหู่

"เจ้าหักใจทนเห็นกระบี่รุ้งทองหมองมัวไร้ประกาย ทนเห็นยี่สิบสี่ขนนกฟ้าสาบสูญจากการถ่ายทอด ทนเห็นเราที่เป็นคนพิการไร้ทายาทสืบฝีมือ ทนเห็นสำนักขนนกฟ้าถูกลบชื่อจากยุทธจักรหรือ ?"

คำพูดเหล่านี้คล้ายแส้เส้นหนึ่งฟาดโบยใส่จิตใจบึ่งกองิ้ม ต้องคุกเข่าลงกล่าวว่า

"ศิษย์กราบความผิด.....ขอถามซือแป๊ะรับบาดเจ็บใช่ถูกคนชั่วช้าลอบทำร้ายหรือไม่ ศิษย์จะขอเสี่ยงตายล้างแค้นให้กับซือแป๊ะ"

"ล้างแค้น? ด้วยวิทยายุทธของเจ้า สามารถล้างแค้นให้กับเราหรือ ?"

บึ่งกองิ้มไม่อาจหักใจทำร้ายจิตใจซ่งจือเซาะ จึงกล่าว

"ศิษย์หากสามารถเล่าเรียนเพลงกระบี่จากซือแป๊ะเพียงสองส่วน ก็เป็นวาสนานัก แต่ศิษย์เห็นว่า เรื่องนี้ควรได้รับการเห็นชอบจากอาจารย์"

"เราเท้าขาดด้วน ไม่สามารถออกจากถ้ำ ไหนเลยพบหน้าอาจารย์เจ้าได้ ?"

"ศิษย์สามารถแบกอาจารย์ออกไป....."

ซ่งจือเซาะสอดคำขึ้น

"เรากลับกลายเป็นเช่นนี้ ไม่คิดออกจากถ้ำไปอีก"

พลางยืดอกคราหนึ่ง ภายใต้ประกายของกระบี่รุ้งทอง เห็นทรวงอกซ้ายขวาของท่านปรากฏโซ่เหล็กหยาบเท่านิ้วสองเส้น ร้อยทะลุกระดูกชายโครงไป

ปึงกองมีเจ็บปวดใจขึ้นมา กล่าวว่า

"อย่างนั้น.....ซือแป๊ะเห็นสมควรทำอย่างไร ?"

"เจ้าสามารถฝึกวิทยายุทธจากเรา ยังคงเรียกเราเป็นซือแป๊ะ โดยไม่ต้องขออนุญาตจากจกฮิว เจ้าเห็นด้วยหรือไม่ ?"

ปึงกองมีเงียบงันไร้วาจา ซ่งจือเซาะกล่าวอีกว่า

"ครั้งนี้เราให้เจ้าเล่าเรียนวิทยายุทธ เนื่องเพราะพละกำลังของเราเริ่มเสื่อมถอย ไม่ทราบยืนหยัดได้อีกนานเท่าใด เจ้าหากต้องขอความเห็นชอบจากจกฮิว อาจกลับกลายเป็นคนบาปของสำนักขนนกฟ้า"

บึงกองิ้มไม่อิดเอื้อนอีกต่อไป โขกศีรษะต่อซ่งจือเซาะอย่างนอบน้อมสามครั้ง กล่าวว่า

"ศิษย์เล่าเรียนวิทยายุทธจากซือแป๊ะ เพื่อจรรโลงสำนักขนนกฟ้า พิทักษ์คุณธรรมบู๊ลิ้ม หลังจากเล่าเรียนสำเร็จ จะทวงถามความยุติธรรมให้กับซือแป๊ะ ประหารฆ่าศัตรู....."

ซ่งจือเซาะสอดคำขึ้น

"น่าเสียดายศัตรูที่ทำร้ายเรา กระทั่งเราก็ไม่คิดล้างแค้น"

บึงกองิ้มเห็นซ่งจือเซาะมีท่าทีเซื่องซึมเลื่อนลอย ทราบว่านี่เป็นความหลังอันรันทด ดังนั้นไม่ซักถามต่อไป

บึงกองิ้มพลันกุมกระชับกระบี่รุ้งทองอีกครา พอถือกระบี่มั่น บุคลิกภาพก็แปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นสูงใหญ่ตระหง่าน ห้าวหาญองอาจกว่าเดิม

ประกายรุ้งทองวูบขึ้นแว่บหนึ่ง โครงกระดูกบนพื้นสองโครง พลันแหลกสลายเป็นผุยผง

กระบี่นี้ไม่ได้ฟาดฟัน หากแต่เป็นการปั่นทำลาย

ซ่งจือเซาะกู่ร้องดังยาวนาน กล่าวว่า

"นี่เป็นท่าเจียะพั่วเทียนเกีย (ป่นศิลาสะท้านฟ้า)"

ขณะกล่าว ประกายกระบี่วูบอีกครา ผงกะโหลกร่วงพรูลงสู่พื้น ถูกแยกออกเป็นกองเล็ก ๆ หนึ่งขาว หนึ่งเทา จำนวนสองกอง

ซ่งจือเซาะกล่าวอีกว่า

"กระบี่ขนนกฟ้าฝึกถึงขั้นสุดยอด สามารถจู่โจมกระบี่จากสามัญสำนึก โดยไม่ต้องเห็นวัตถุ นี่เป็นท่าที่สิบเจ็ดอิมฮุงเอี้ยงเฮียว (แยกมืดแบ่งสว่าง)"

โครงกระดูกบนพื้นบ้างเก่าบ้างใหม่ ดังนั้น สีสันแตกต่างเล็กน้อย ซ่งจือเซาะหลังจากใช้พลังกระบี่กระแทกโครงกระดูกเป็นผุยผง ยังจู่โจมอีกกระบี่ แยกผงกระดูกจากกัน เป็นเพลงกระบี่ที่ลึกล้ำถึงระดับใด ?

วันคืนหมุนเวียนพ้นผ่าน เวลาผ่านไปหนึ่งเดือน

ปึ่งกองมเล่าเรียนวิทยายุทธอย่างรวดเร็ว รวดเร็วจนซ่งจือเซาะยังตื่นเต้นตระหนก กล่าวว่า

"เราบัญญัติเพลงกระบี่ขนนกฟ้า ใช้เวลายี่สิบแปด

วัน เจ้าใช้เวลาเล่าเรียนเพียงยี่สิบเจ็ดวัน ไหวพริบปฏิภาณของเจ้ายังเหนือกว่าเราอีก"

บึ้งกอง้มกล่าวว่า

"แต่ศิษย์เป็นผู้เล่าเรียน ทั้งมีชื่อแป๊ะคอยชี้แนะ ส่วนชื่อแป๊ะเป็นผู้บัญญัติ ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบ การ "บัญญัติ" ยากเย็นกว่า "เล่าเรียน" ประเภทแรกนับเป็น "ปรมาจารย์" ประเภทหลังเพียงเป็น "ผู้ติดตาม" เท่านั้น"

"เจ้าไม่ต้องปลอบโยนเรา เราเป็นอัจฉริยะบู๊ลิ้ม เจ้าก็เป็นส่วนสัดอันประเสริฐเลิศ ที่ยากพบพาบในรอบร้อยปี เพลงกระบี่ขนนกฟ้าอยู่ที่บัญญัติ ไม่ได้อยู่ที่เล่าเรียน เมื่อเล่าเรียนแตกฉาน สามารถดัดแปลงได้ทุกเมื่อ ดังนั้นเพลงกระบี่ขนนกฟ้าแบ่งเป็นสามขั้นตอน คือขั้นลึกล้ำ ขั้นพิสดารและขั้นสูงสุดยอด"

พลางยื่นมือตะปบตะไคร่เขียวบนผนังกำหนึ่ง ส่งเข้าปากรับประทาน

บึ้งกอง้มรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม พลอยตะปบตะไคร่เขียวก้อนหนึ่งไปรับประทาน

ที่แท้ในห้องศิลาไม่มีอาหารรับประทาน แต่งอกเต็มไปด้วยหญ้าตะไคร่และเห็ดรา สามารถรับประทานเป็นอาหาร เพียงแต่รสขมฝาด และมีกลิ่นคาวจัด แต่สำหรับผู้ฝึกวิทยายุทธ กลับมีประโยชน์อย่างยิ่ง

ซ่งจือเซาะกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้เจ้าฝึกเพลงกระบี่สำเร็จ เพียงแต่ยังขาดประสบการณ์ ดีที่เจ้ามีนิสัยชอบการต่อสู้ จะมีประสบการณ์ขึ้นเอง ดังนั้นเพียงขาดพลังการฝึกปรือ ไม่สามารถเข้าสู่ทำเนียบสิบยอดฝีมือได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวย้ำว่า

"วิชาการต่อสู้ ประสบการณ์ พลังการฝึกปรือ ทั้งสามสิ่งไม่อาจขาดแคลนแม้สักสิ่งเดียว นอกจากนั้นยังต้องประกอบด้วยโชควาสนา ธาตุทระนง และความกล้าหาญ หากอับโชควาสนา ต่อให้มีพลังฝีมือสูงกว่านี้ ยังคงต้องตาย หากปราศจากความกล้าหาญ ได้แต่ประพฤติหลบ ๆ ซ่อน ๆ ที่ว่าขาดธาตุทระนง แม้มีชื่อก็ไม่จีรัง ต่อให้ประสบความสำเร็จ ก็ไม่นับเป็นลูกผู้ชายชาตรี"

ปิงกองมีจดจำขึ้นใจ ซ่งจือเซาะกล่าวว่า

"หลังจากนี้เจ้าต้องฝึกวิชากำลังภายใน เพื่อผสานกับท่ายี่สิบสี่ขนนกฟ้า ครั้งกระโน้นเจ้าเล่าเรียนกับจกฮิว ครึ่งชีวิต ร่ำเรียนเพียงสิบเอ็ดกระบี่ ตอนนี้เจ้าใช้เวลาเพียงหนึ่งเดือน ก็เล่าเรียนจนหมดสิ้น....."

เอ่ยถึงตอนนี้คล้ายรึ่งเกรงบึ่งกอง้มมีโทสะ พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ระหว่างนี้อาจารย์เจ้าใช่ไม่สบายหรือไม่ ?"

บึ่งกอง้มงงงันวูบจึงกล่าว

"ถูกแล้ว อาจารย์ป่วยเป็นโรคเก่า"

"ใช่ส่งเสียงไออยู่เสมอ ทั้งเจ็บปวดหรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว ซือแป๊ะทราบได้อย่างไร ?"

"ฮา ฮา เราไหนเลยไม่ทราบ อาการบาดเจ็บของอาจารย์เจ้า ถูกเราฟาดทำร้ายเอง !"

บึ่งกอง้ม รับฟังจนผลุดลุกขึ้น ซ่งจือเซาะกล่าวว่า

"เจ้ามีโทสะหรือ อย่างนั้นลงมือเถอะ เรากำลังคิดทดสอบพลังฝีมือของเจ้า"

พอตวัดมือ รุ้งทองพุ่งวาบเป็นเส้นสาย ซัดกระบี่รุ้งทองให้กับบึ่งกอง้ม

ปึงกองึ้มยื่นมือรับไว้อย่างลืมตัว นี่เป็นครั้งที่สอง ซึ่งตนจับกระบี่เจ้าสำนัก แม้รู้สึกหนักอึ้ง แต่เนื่องเพราะมีพลังผีมือเพิ่มพูน สามารถถือกระบี่ไว้

ซ่งจือเซาะกระตุ้นว่า

"เจ้าถือไว้ทำอะไร ไยไม่ลงมือ กระบี่รุ้งทองไม่เคยตกอยู่ในมือคนขลาดเขลามาก่อน"

ปึงกองึ้มไม่อาจสะกดกลั้นใจ จู่โจมกระบี่ออก พอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าโน้มดัดรุ้งทอง

รุ้งทองถูกดัดเป็นรูปโค้ง จากนั้นดีดออกดังเช้ง พลังกระบี่จุดหนึ่งจี้วาบใส่ซ่งจือเซาะ

ซ่งจือเซาะยกนิ้วสองนิ้วคีบวูบ กลับคีบพลังกระบี่ไว้ ทำลายพลังกระบี่สูญสลายไป ! จากนั้นตบฝ่ามือใส่พื้นดินลอยตัวขึ้น กลับใช้มือแทนกระบี่ จู่โจมใช้ออกด้วยท่ายืนหยัดท้าฟ้าดิน

ปึงกองึ้มกลิ้งตัวตามพื้นดินหลบเลี่ยง ซ่งจือเซาะก็ใช้ตามติดออกด้วยท่าสามบึงพิมพ์จันทร์

ปึงกองึ้มใจสั่นสะท้าน คำนวณไม่ออกว่าจันทร์อยู่ที่ใด ได้แต่ตีลังกาสามทอดเป็นการหลบเลี่ยง

ซ่งจือเซาะพอตกลงสู่พื้น ก็ดีดตัวขึ้นดุจมัจฉา ใช้

ออกด้วยกระบวนท่าซึ่งเป็นไปไม่ได้ นามต้อเซี่ยเทียนฮ้อ (ทางช้างเผือกสาดเท)

ปึงกองิ้มก็รู้จักกระบวนท่านี้ แต่กระบวนท่วงท่ากระทั่งท่าร่างของซ่งจือเซาะ ล้วนพิสดารสุดคาดคิด

ปึงกองิ้มขบคิดอย่างว่องไว พาลขวางกระบี่อยู่เหนือออก

ซ่งจือเซาะจู่โจมกระบี่จากแง่มุมและท่วงท่าที่ประหลาดพิกลอยู่แล้ว ท่าตั้งรับของปึงกองิ้มกลับประหลาดยิ่งกว่า คล้ายคิดขวางกระบี่เชือดคอตายก็ปาน

ซ่งจือเซาะหากจู่โจมด้วยกระบี่ กระบี่ทั้งสองฝ่ายพอปะทะ ต้องเชือดคอหอยปึงกองิ้มแน่นอน แต่ซ่งจือเซาะใช้มือแทนกระบี่ เท่ากับเสนอนิ้วมือเข้าหากระบี่

มาตรว่ามือของซ่งจือเซาะเป็นมือเหล็ก ยังไม่กล้าลูบคมของกระบี่รุ้งทอง

ซ่งจือเซาะพลันรั้งกระบวนท่ากลับ ท่านคิดรั้งกระบวนท่าก็รั้งกระบวนท่า มิหนำซ้ำชี้นิ้วดุจสายฟ้า ปึงกองิ้มรู้สึกข้อเท้าชาวูบ ร่างอ่อนระทวยล้มลง

ซ่งจือเซาะกล่าวอย่างปลาบปลื้มประโลมใจ

"เมื่อหนึ่งเดือนก่อน เจ้าไม่อาจรับเราครึ่งกระบวนท่า ตอนนี้เจ้าสามารถจู่โจมเราหนึ่งกระบวนท่า ทั้งยังรับมือได้สามกระบวนท่า....."

เอ่ยถึงตอนนี้ เน้นเสียงว่า

"เจ้าหากคิดแก้แค้นให้กับอาจารย์ ต้องเล่าเรียนวิทยายุทธของเรา จึงมีความหวังเอาชนะเรา ตอนนี้เราจะสอนวิชากำลังภายในและท่าร่างแก่เจ้า เพื่อผสานกับท่ากระบี่

บทที่ ๗

ล้างแค้นสมใจ

วันคืนหมุนเวียนผ่านไปอีกหนึ่งเดือน

บึงกองมเนื่องเพราะพลุ่งพล่านดาลเดือด ดังนั้นเล่าเรียนรุดหน้ากว่าเดิม

หนึ่งเดือนมานี้ บึงกองมสามารถใช้ยี่สิบท่ากระบี่ขนนกฟ้า ผสานกับกำลังภายในและท่าร่าง แต่สีหน้าท่าทีซ่งจือเซาะยิ่งนานยิ่งเลวร้ายลง

บึงกองมกับซ่งจือเซาะอยู่ร่วมกันนานวัน ยิ่งรู้ซึ้งถึงธาตุทระนงของซ่งจือเซาะ ยิ่งนานยิ่งบังเกิดความเคารพยกย่องต่อท่าน.....

วันนี้ซ่งจือเซาะกล่าวเสียงอ่อนล้า

"เจ้าประลองยุทธกับเราใหม่"

บึ่งกองมกล่าวอย่างหดหู่

"ซือแป๊ะ ศิษย์ทราบว่าวันนั้นท่านกล่าวเช่นนั้นเพื่อกระตุ้นให้ศิษย์มานะฝึกฝีมือ ศิษย์ไหนเลยกล้าประมือกับซือแป๊ะ....."

ซ่งจือเซาะร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ครั้งนี้เราถือกระบี่ เจ้ามือเปล่า ลองรับเราหนึ่งกระบี่"

ขาดคำ ฟาดฟันกระบี่ลงดุจประกายสายฟ้า

บึ่งกองมสลับเท้าหลบเลี่ยง ใช้มือแทนกระบี่ จู่โจมออกด้วยท่าอวงเก็งเซียยิก (น้าวเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์)

กระบวนท่านี้ทั้งรวดเร็ว ทั้งใช้ได้พอดีเป็นที่สุด พอจู่โจมใช้ออก ก็แทบจู่โจมถูกซ่งจือเซาะ

แต่ซ่งจือเซาะเป็นชนชั้นใด ร่างพลันหายวับไป

.....ซ่งจือเซาะความจริงไม่มีเท้า เพียงอาศัยลมปราณอึดหนึ่งทรงกายขึ้น เมื่อสลายลมปราณ ร่างก็กระแทกนั่งลง

บึ่งกองึ้มพอจู่โจมพลาดผิด พลันเห็นประกายรุ้งทองพุ่งวาบ คมกระบี่แหวกจู่โจมถึงใบหน้าแล้ว

บึ่งกองึ้มย่อตัวหลบหลีกจากกระบี่นี้ ยื่นสองมือคว้าใส่หว่างเอวซ่งจือเซาะดุจสายฟ้า

ซ่งจือเซาะกล่าวคำ "ประเสริฐ" ฟันกระบี่ออกด้วยท่าฟันงูเบิกทาง ไม่เพียงบีดสกัดสภาวะจู่โจมของบึ่งกองึ้มไว้ ทั้งยังคุกคามบึ่งกองึ้มเข้าสู่จุดอับ

บึ่งกองึ้มพลันพลิกแพลงกระบวนท่า สองมือใช้ท่าม่านทองห้อยย้อย คว้าจับตัวกระบี่เอาไว้

มิคาดประกายกระบี่สว่างวูบ พลังกล้าแข็งขุมหนึ่งถ่ายทอดผ่านตัวกระบี่ กระแทกใส่บึ่งกองึ้มดุจขุนเขาทลาย

บึ่งกองึ้มสูดลมหายใจลึก ๆ รับกำลังภายในขุมนี้ไว้ แต่ประกายรุ้งทองสว่างเรืองอีกครา ปรากฏกำลังภายในระลอกสองโถมทะลักมาถึง

บึ่งกองึ้มตื่นตระหนกยิ่ง คิดคลายมือก็ไม่ทันท่วงที พลังที่ถ่ายทอดผ่านกระบี่รุ้งทอง แสดงว่าเป็นเก้าโกวจิ้นยิก (เก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์) เอง

.....พลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ เป็นการถ่ายทอดพลังผ่านกระบี่ กระแทกครั้งแล้วครั้งเล่า รวมทั้งสิ้นเก้าครั้ง ยิ่งกระแทกยิ่งรุนแรง กระแทกจนศัตรูสิ้นใจตายค่อยยุติ มิหนำซ้ำใช้พลังกระบี่ดูดมือของอีกฝ่ายหนึ่งไว้ ไม่มีปัญญาคลายมือได้

นึกถึงตอนนี้ ปรากฏขุมกำลังระลอกสามและสี่หนุนเนื่องมา บึ้งกอง้มไหนเลยต้านทานรับได้ รีบร้องว่า

"ซือแป๊ะ....."

เสียงร้องพอดัง พลังบนกระบี่ก็เสื่อมคลาย บึ้งกอง้มรีบคลายมือออก ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเลื่อมใสกว่าเดิม

.....พลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์มีทั้งสิ้นเก้าระลอก เมื่อปล่อยออกยากรั้งเข้า ซ่งจือเซาะคิดรั้งกลับก็รั้งกลับไม่ลำบากยากเย็นแม้แต่น้อย

ซ่งจือเซาะกล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้ารุดหน้ารวดเร็วยิ่ง....."

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ปากมีน้ำลายแตกฟอง ส่งเสียงหอบหายใจออกมา

บึ้งกอง้มรีบย่อกายลงปรนนิบัติ ซ่งจือเซาะหอบ

หายใจชั่วขณะ พลันถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า เราไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้ ?"

"ศิษย์ต้องการทราบ แต่ไม่กล้าไต่ถาม"

"เจ้ากริ่งเกรงสะกิดแผลหัวใจของเรา ใช่หรือไม่?"

บึ่งกองมรับคำ ซ่งจือเซาะกล่าวอีกว่า

"เจ้าคงเข้าใจว่าเป็นศัตรูอันร้ายกาจ ทำร้ายเราเป็นเช่นนี้ ใช่หรือไม่ ?"

บึ่งกองมรับคำอีกครา ซ่งจือเซาะหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ด้วยวิทยายุทธของเรากระบี่ขนนกฟ้า ยังมีผู้ใดสามารถทำร้ายเราเป็นเช่นนี้ ?"

"หรือซือแป๋ถูกคนชั่วช้าลอบทำร้าย....."

"เราถูกลอบทำร้าย แต่อีกฝ่ายหนึ่งมิใช่คนชั่วช้า"

บึ่งกองมไม่เข้าใจ ซ่งจือเซาะกล่าวว่า

"เรามีชื่อเลื่องลือตั้งแต่สิบห้าปีก่อน มีอยู่คราหนึ่งได้รู้จักสตรีนางหนึ่ง นางคิดลอบขึ้นเขาบู๊ตึงไปขโมยฝึกวิทยายุทธ ถูกเราประสบพบเห็น"

กล่าวไปกล่าวไป ต้องจมอยู่ในภวังค์ความหลังอันดื่มด่ำ กล่าวอีกว่า

"ครั้งนั้นเราขึ้นเขาบู๊ตึง เพราะถูกไซฮกม้อเทาะ (มารค่อมตะวันตก) และหัวหน้าทิฮวยเบ้า (บ้อมดอกไม้เหล็ก) ทำร้ายบาดเจ็บ ขึ้นเขาบู๊ตึงไปรักษาบาดเจ็บ หลังจากทุเลาเป็นปรกติ ค่อยลงจากเขาไปจัดการกับมารค่อมตะวันตกทั้งสอง ขับไล่พวกเขาออกนอกกำแพงใหญ่..... การรักษาบาดเจ็บครั้งนั้น ล้วนเป็นเซาะงี้คอยดูแลเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ค่อยนึกได้ อธิบายว่า

"นางเรียกว่าลิ้มเซาะงี้ มาตรว่าอายุยังเยาว์ แต่ก็เป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง พลังฝีมือของนางย่อมสู้เราไม่ได้ แต่เรายินยอมถ่ายทอดเพลงกระบี่ขนนกฟ้าแก่นาง มิคาดนางหลังจากติดตามเรากลับสำนักขนนกฟ้า กลับหลงรักจกฮิวทีทั้งโง่เขลาทั้งไม่รักความก้าวหน้า !"

หากเป็นเมื่อสองเดือนก่อน บึ้งกองิ้มได้ยินคำพูดนี้ คงต้องกระโดดปราดขึ้นด่าทอซ่งจือเซาะ แต่วันเวลาที่ผ่านมา บึ้งกองิ้มเห็นถึงความทรมานของท่าน สำนึกถึงความดีที่ท่านมีต่อตน ทั้งฉุกคิดว่าเรื่องนี้ต้องมีเบื้องหลัง

ความนัย ดังนั้นสงบปากคำไว้

ซ่งจือเซาะกล่าวอีกว่า

"เรายอมรับว่าเราลำพองเกินไป แต่เราหลงรักเซาะงี้จริงๆ เซาะงี้กลับบอกว่านางเลื่อมใสเรา แต่ไม่รักเรา ดังนั้นเราไม่ยินยอมพร้อมใจ นัดต่อสู้กับจกฮิว จกฮิวปฏิเสธคำท้า เซาะงี้ก็คอยทัดทานเรา เรายามมีโทสะ จึงฟาดฝ่ามือใส่จกฮิวฉาดหนึ่ง....."

บึ้งกองมผุดลุกขึ้นอย่างลืมตัว กำหมัดแนบแน่น ซ่งจือเซาะผืนยิ้มพลางกล่าวต่อ

"อาการบาดเจ็บของอาจารย์เจ้า เกิดจากการพลั้งมือของเรา แต่เราก็ได้รับการตอบแทนอย่างสาสม..... อาจารย์เจ้าหลังจากบาด เจ็บเซาะงี้กลับยอมอยู่ร่วมกับเรา ตอนแรกเรายังเข้าใจว่า เมื่อมีวิทยายุทธเป็นเลิศ ก็จะได้ครอบครองทุกสรรพสิ่ง แต่หลังจากที่นางเล่าเรียนวิชาฝีมือจากเรา กลับกระทำเรื่องประการหนึ่ง....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ร่างสั่นระริกเล็กน้อย คล้ายบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมา กล่าวอีกว่า

"วันนั้นนางท้าประลองกับเรา เราเพิ่งผ่านการ

ประลองยุทธกับสามพิสดารไม่ถึงหนึ่งเดือน พละกำลังยังไม่ฟื้นฟู ต้องต่อสู้สองร้อยกระบวนท่า ค่อยโค่นนางพ่ายแพ้.....ค่ำคืนนั้นนางดีต่อเรายิ่ง คะยั้นคะยอเราดื่มสุรา รอจนเรารู้สึกตัวว่าในสุรามีพิษ ก็สายเกินการณ์"

บึ่งกองมร้องโพล่งว่า

"มีพิษ ?"

"ใช่แล้ว นางผสมพิษที่ไร้สีไร้กลิ่นสามชนิด และยาสลบที่ไร้รสไร้ความรู้สึกอีกสองชนิด รอจนเรารู้สึกตัว ยาพิษก็ออกฤทธิ์ นางพ่นสองเท้าของเรา จากนั้นใช้โซ่เหล็กร้อยกระดูกชายโครงเรา ตรึงติดกับห้องคุมขัง แต่เราใช้พลังขนนกฟ้ารีดเร้นพิษออกจากร่าง กระตุกโซ่เหล็กขาดสะบั้น ชิงกระบี่รุ้งทองมา มือหนึ่งยันพื้นมือหนึ่งสู้ศึก ทำร้ายนางบาดเจ็บ โถมออกจากห้องคุมขัง แต่ดวงตาเราก็ถูกอาวุธลับซัดทำร้าย เนื่องเพราะเกรงว่าบาดแผลมีพิษ เมื่อหลบหนีถึงที่นี้ จึงควักดวงตาออกมา นอกจากนั้นใบหน้าเราถูกพิษของนางกัดกร่อนเปื่อยสลายไป....."

บึ่งกองมไหนเลยเคยได้ยินเรื่องราวที่สยดสยองปานนี้ ถึงกับรับฟังจนขนลุกเกรียว คล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย

ก็ปาน

บึงกองมรู้สึกว่า มาตรว่าล้มเซาะงคิดล้างแค้นให้กับอาจารย์ แต่ฝีมือที่ใช้ออกจะอำมหิตไปแล้ว

ซ่งจือเซาะหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"จำได้ว่าตอนที่เราล้มลง ภายในห้องจุดเทียนไขแดงโชติช่วง ใบหน้านางเปล่งปลั่งปานบุปผา นางบอกว่า "วันนี้เราฆ่าท่าน เพราะเพื่อจกฮิว ท่านท่องทั่วยุทธจักร ทระนงตนมาชั่วชีวิต แต่ผู้ฆ่าคนต้องตาย เราหลังจากฆ่าท่าน ก็จะติดตามไปพบจกฮิวในปรภพ....."

ฝีนยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"นางไม่ทราบว่าจกฮิวยังไม่ตาย เราเพียงใช้พลังฝ่ามือเจ็ดส่วนฟาดทำร้ายจกฮิว เขาหากไม่ทอดทิ้งพลังฝีมือ จะรักษาชีวิตได้อีกสิบปี"

บึงกองมรับฟังจนใจสั่นสะท้าน กำหนดเวลาสิบปีมิใช่เป็นตอนนี้หรอกหรือ ระหว่างนี้อาจารย์ป่วยหนัก หรือว่า.....

แต่หวนนึกถึงซือแป๊ะรับกรรมอย่างสาสม มีผลบั้นปลายอย่างอนาถ บึงกองมไหนเลยหักใจตวาดตำหนิได้

ซ่งจือเซาะกล่าวอีกว่า

"เจ้าว่าสตรีนางนี้โหดเหี้ยมหรือไม่ อำมหิตหรือไม่ แต่นางก็คิดไม่ถึง เราหลังจากถูกพิษเท้าด้วน ยังสามารถทำร้ายนางบาดเจ็บ แหกห้องขังหลบหนี.....เราซ่งจือเซาะไหนเลยตายในเงื้อมมือสตรีได้ ?"

กล่าวไปกล่าวไป กลับหลั่งน้ำตาออกมาสองสาย มือถือกระบี่รุ้งทองม่อยหลับไป

ระหว่างนี้ซ่งจือเซาะร่างกายอ่อนแอ มักม่อยหลับไป บึ่งกอง้มถึงกับหวั่นวิตกว่า เทพกระบี่แห่งยุคผู้นี้จะหลับโดยไม่ฟื้นอีก

หวนนึกถึงคำบอกเล่าของซ่งจือเซาะ นึกถึงความแค้นหนึ่งผ่ามือ นึกถึงสุราพิษจากมือนาง นึกถึงการอาบเลือดผ่าวงล้อม คล้ายเป็นฝันร้ายฉากแล้วฉากเล่า.....

บึ่งกอง้มนอนบนพื้นหิน ไม่ว่าอย่างไรก็นอนไม่หลับ ผ่านไปเนิ่นนานค่อยเคลิ้มหลับไป

บึ่งกอง้มถูกเสียงหอบหายใจเร่งร้อนชนิดหนึ่งปลุกตื่นขึ้นมา พบว่าซ่งจือเซาะยื่นสองมือคว้าข้อมือของตนไว้ คล้ายคีมเหล็กคู่หนึ่งก็ปาน ต้องร้องโพล่งว่า

"ซือแป๊ะ....."

พลันรู้สึกมีพลังมหาศาลถ่ายทะลักเข้ามาตามชีพจรข้อมือ หล่อหลอมรวมกับกำลังภายในกาย ได้ยินซ่งจือเซาะกล่าวเสียงเย็นชา

"มอบกระบี่รุ้งทองแก่เจ้า เจ้าคือเจ้าสำนักขนนกทองรุ่นที่ห้า"

บึ้งกอง้มร้องโพล่งด้วยความตระหนกว่า

"ทำไม่ได้....."

ไม่ทันขาดคำ ซ่งจือเซาะถ่ายทอดกำลังภายในเข้ามาอย่างเร่งร้อน กระแทกกระเทือนจนบึ้งกอง้มสิ้นสติไป

เมื่อบึ้งกอง้มฟื้นคืนสติมาอีกครา มือของซ่งจือเซาะยังคว้าจับชีพจรข้อมือของตนไว้ แต่มือทั้งสองข้างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง มิหนำซ้ำศีรษะร่างกายฟุบอยู่เหนืออกของตน

บึ้งกอง้มเองมีกำลังภายในสมบูรณ์เปี่ยมล้น พลังการฝึกปรือเพิ่มพูนขึ้นอย่างกะทันหัน

ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นได้เพียงสองสถาน หนึ่งคือรับประทานพืชพันธุ์หรือสัตว์ประหลาดที่มีอายุนับพันปี

หนึ่งคือมียอดคนบุ้ลมถ่ายทอดกำลังภายในเข้าสู่ร่าง

แต่วิธีหลังเสื่อมสูญกำลังภายในอย่างใหญ่หลวง เมื่อถ่ายทอดพลังออกไป ไม่สามารถฟื้นคืนมาอีก หากไม่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมกระทำเรื่องที่ทอนอายุขัยตนเองเช่นนี้

แต่ซ่งจือเซาะกระทำ

ซ่งจือเซาะจึงต้องตาย !

บึ้งกองมโอบร่างที่อ่อนระทวยของซ่งจือเซาะ ยอดคนที่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านท่านนี้ ตอนนี้ปราศจากความรู้สึกรับรู้ใดอีก

น้ำตาบึ้งกองมทะลักจากเบ้า ร้องเรียกว่า

"ซือแป๊ะ ซือแป๊ะ....."

พลันรู้สึกว่าคนในอ้อมอกขยับตัวคราหนึ่ง สร้างความลิงโลดแก่บึ้งกองมจนร้องว่า

"เจ้าสำนัก ท่านไม่อาจ....."

ซ่งจือเซาะผงกหัวขึ้นช้า ๆ กล่าวคำพูดประโยคสุดท้ายออกมา

"ชั่วชีวิตเรากระทำการใดหวังแต่ "ล้างแค้นสมใจ"

เพียงนี้เท่านั้น"

จากนั้นสิ้นใจตายไป สิ้นสุดชีวิตที่เจ็บปวดทรมานในลักษณะนี้

.....

สามเดือนให้หลัง ปรากฏชายหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่ง พกพากระบี่ลักษณะโบราณเล่มหนึ่ง เข้าสู่เมืองเอี๋ยมเซี้ยมมณฑลฮ่อหนำ ขอให้ช่างหลอมกระบี่สลักข้อความลงบนด้ามกระบี่สีดำ

"ล้างแค้นสมใจ"

สามวันให้หลัง ชายหนุ่มที่เงียบขรึมผู้นี้ซื้อเรือน้อยลำหนึ่งล่องผ่านลำน้ำลกจุ้ย

ชายหนุ่มผู้นี้คือบึ่งกองมเอง

บึ่งกองมเดินทางจากเสฉวน ข้ามโอ้วบั๊กสู่ฮ่อหนำเพื่อสืบสาวเรื่องสองประการ

.....ระหว่างทางนี้ปรากฏคนชุดขาวจำนวนมากมุ่งหน้าเดินทางสู่ฮ่อบั๊ก พวกเขาเหล่านี้ล้วนเป็นคนของพรรคนภากาศ

.....คนของพรรคนภากาศไฉนแบ่งกำลังออกเป็น

หลายกลุ่ม มุ่งหน้าสู่จุดหมายปลายทางแห่งเดียวกัน ?

.....สามเดือนมานี้ รถธารเลือดยังปรากฏขึ้นโดยไม่หยุดหย่อน ตกเป็นเป้าช่วงชิงของชาวยุทธจักร หลั่งโลหิตเป็นสายธาร

.....รถธารเลือดก็มุ่งหน้าขึ้นเหนือ จากมณฑลซัวไซตรงขึ้นไปตลอดทาง

เส้นทางนี้ใกล้เคียงกับเส้นทางของพรรคนภากาศ ไม่ทราบเดินทางไปด้วยจุดมุ่งหมายเดียวกันหรือไม่

ปึ่งกองงิ้มต้องการทราบ ดังนั้นจึงติดตามไป

ปึ่งกองงิ้มสะกดรอยตามคนของพรรคนภากาศไปด้วยพลังฝีมือของปึ่งกองงิ้มตอนนี้ ย่อมไม่ถูกพวกพรรคนภากาศพบเห็น

แต่เมื่อเดินทางถึงลำน้ำลกจุ้ย ปึ่งกองงิ้มกลับเผชิญหน้ากับคนสองคน

เป็นบุคคลที่ปึ่งกองงิ้มรู้จักสองคน คนทั้งสองก็รู้จักปึ่งกองงิ้ม

เป็นสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงิน !

.....

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินก็สะกดรอยตามพวกพรรคนภากาศมา จุดประสงค์เพื่อลอบสังหารดรรชนีนภากาศซึ่งจือฮุ้น ล้างความอัปยศที่แพ้พ่าย

แต่คนทั้งสองเคยพลาดท่าเสียทีแก่ซึ่งจือฮุ้น บังเกิดความกริ่งเกรงต่อหัวหน้าพรรคนภากาศผู้นี้ ดังนั้นสะกดรอยตามพวกพรรคนภากาศ หวังสืบทราบร่องรอยของซึ่งจือฮุ้น

เรื่องที่ทั้งสองกระทำ พอดีเป็นเรื่องที่ปึ่งกองิ้มกระทำ ทั้งสองฝ่ายจึงเผชิญหน้ากันอย่างถนัดถนี่

สุนัขป่าเหล็กส่งเสียงร้องขึ้นก่อนว่า

"เจ้าลูกเต่า เจ้าไม่ได้อดตาย ?"

จิ้งจอกเงินก็ร้องว่า

"คราก่อนเจ้าหดหัวในกระดอง พวกเราไม่มีเวลาพัวพันกับเจ้า จึงปลีกตัวจากมา ครั้งนี้เจ้าต้องตายแน่นอน"

ปึ่งกองิ้มหวนนึกถึงความอัปยศที่ได้รับจากทั้งสอง

เมื่อกาลก่อน พลอยบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ปิดปากสนิทไม่ตอบคำ

สุนัขป่าเหล็กหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"ตอนนี้ด้านหลังเป็นลำน้ำ ดูว่าเจ้าจะมุดไปที่ใด ?"

คำพูดนี้กลับเตือนสติจิ้งจอกเงินอ้อมไปด้านหลังบึ่งกองิ้ม กล่าวว่า

"เราจะสกัดหนทางถอยของมัน มิให้มันกระโดดลงน้ำไป"

ใบหน้าสุนัขป่าเหล็กเพิ่มรอยแผลกระบี่อีกสายหนึ่ง ดังนั้นเคียดแค้นบึ่งกองิ้มจับใจ สะอึกเข้าไปลงมือ กางนิ้วทั้งห้าตะปบใส่

สุนัขป่าเหล็กไม่คิดฆ่าบึ่งกองิ้มในคราเดียว แต่คิดคร่ากุมบึ่งกองิ้มไว้ เฉกเช่นแมวหยอกเย้ามุสิก เล่นให้สมใจค่อยกลืนกินลงไป

สุนัขป่าเหล็กเคยประมือกับบึ่งกองิ้ม ล่วงรู้ระดับฝีมือบึ่งกองิ้มเป็นอย่างดี ดังนั้นคำนวณเป็นมั่นเหมาะ

.....แต่ครั้งนี้สุนัขป่าเหล็กคำนวณผิดแล้ว

ทันใด ประกายสายรุ้งวูบขึ้นแว่บหนึ่ง

ฟ้ายังไม่มืดค่ำ นภาไร้เมฆหมอก ทั้งปราศจากฟ้าร้อง ไฉนปรากฏประกายสายรุ้ง ?

สุนัขป่าเหล็กฉุกคิดว่าผิดทำ ถอยปราดไปอย่างเร่งร้อน รู้สึกปวดแปลบที่ทรวงอกด้านซ้าย ประกายรุ้งทองค่อยหายวับ ต้องยกมือกดปากแผลไว้ ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาตามร่องนิ้ว

จิ้งจอกเงินที่ด้านข้างกรีดร้องว่า

"กระบี่รุ้งทอง !"

สุนัขป่าเหล็กฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"เจ้าสำนักขนนกฟ้าหรือ ?"

จิ้งจอกเงินแก้วตาหดเล็กลง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"นี่เป็นซ่งจือเซาะมอบแก่เจ้า ซ่งจือเซาะอยู่ที่ใด ?"

สุนัขป่าเหล็กคิดกล่าวกระไร พลันรู้สึกปวดแปลบที่ปากแผล พอก้มศีรษะลง ค่อยพบว่าทรวงอกด้านซ้ายรับบาดแผลกระบี่ยาวประมาณห้านิ้ว เลือดเนื้อเหวอะหวะ รับบาดเจ็บไม่น้อย

หากมิใช่บึ่งกอง้มเพิ่งทดสอบยอดกระบี่ เกาะกุม

โอกาสไม่มั่นเหมาะ กระบี่นี้คงปลิดชีวิตสุนัขป่าเหล็กไปแล้ว

กระบี่ที่บึ้งกองมู่จู่โจมประสบผล เป็นกระบวนท่าในยี่สิบสี่กระบี่ขนนกฟ้า นามเชี่ยงเทียนเจ่กเกี่ยม (กระบี่ประดับฟ้า)

กระบี่ประดับฟ้าใช้คมกระบี่บาดทำร้ายศัตรู คนทั่วไปใช้กระบี่ มักใช้ปลายกระบี่จี้ คมกระบี่แทง ตัวกระบี่ฟัน สันกระบี่ต้าน น้อยคนที่ใช้คมกระบี่จู่โจมในระยะไกล แต่ซ่งจือเซาะบัญญัติคิดค้นเป็นผลสำเร็จ

เมื่อห้าเดือนก่อน บึ้งกองมู่เคยประมือกับคนทั้งสอง ประสบความพ่ายแพ้ ครั้งนี้พอเผชิญหน้า จึงจู่โจมออกด้วยพลังฝีมือเก้าส่วน พอลงมือประสบผล กระทั่งตนเองยังรู้สึกเหนือความคาดหมาย ต้องตะลึงลานวูบ

เมื่อเป็นเช่นนี้สุนัขป่าเหล็กจึงจอกเงินยิ่งเดือดดาล คลั่งแค้นกว่าเดิม ส่งเสียงกู่แหลมเล็กยาวนานออกมา กลุ้มจู่โจมใส่บึ้งกองมู่โดยพร้อมเพรียง

บึ้งกองมู่ร่ายรำกระบี่รุ้งทอง ประกายกระบี่เจิดจ้าดุจสายรุ้ง สุนัขป่าเหล็กจึงจอกเงินโถมจู่โจมหลายครั้งครา

ยังไม่สามารถพ้นผ่าเข้าไป

จิ้งจอกเงินพลันขยับกายวูบ คล้ายปรากฏสตรีชราผมหงอกขาวสามนาง จู่โจมใส่บึ้งกอง้มโดยพร้อมเพรียง

วิชานี้คือซาซาซิมฮวบ (เคล็ดวิชาไตรภาค) เคลื่อนไหวตามหลักโป๊ยข่วย (แปดทิศ) จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสาม สามเกิดสรรพสิ่ง คน ๆ เดียวสามารถแยกเป็นเงาร่างสามสิบสามเงา และจากสามเงาสามารถรวมเป็นร่างเดียว เพื่อจู่โจมปลิดชีวิตผู้คน

บึ้งกอง้มไม่ขบคิดใคร่ครวญ ใช้ออกด้วยท่าสามบึ้งพิมพ์จันทร์ กระบี่เดียวแยกออกเป็นสามสายเช่นกัน

จิ้งจอกเงินส่งเสียงร้องดังพิกล จากสามร่างรวมเป็นร่างเดียว กระบี่รุ้งทองก็รวมเป็นเส้นสายเดียว สะกดจิ้งจอกเงินเอาไว้

.....นี่คือเคล็ดวิชากระบี่ใจของซ่งจือเซาะ ศัตรูไม่เคลื่อนไหว เราไม่เคลื่อนไหว ศัตรูหากเคลื่อนไหว เราเคลื่อนไหวก่อน !

จิ้งจอกเงินตื่นตระหนกยิ่ง ท่าร่างเริ่มสับสนวุ่นวายขึ้นมา

พลันปรากฏมือหยาบกระด้างคู่หนึ่งยื่นปราดเข้ามา

ประกบตัวกระบี่เอาไว้ เป็นสุนัขป่าเหล็กเอง

ปึ่งกองมยื่นมือชักดึง กลับไม่สามารถดึงกระบี่กลับมาได้

สุนัขป่าเหล็กร้องบอกต่อจิ้งจอกเงินว่า

"เราหนีบกระบี่ไว้ ท่านลงมือ"

จิ้งจอกเงินไหนเลยยอมพลาดโอกาสเช่นนี้ ส่งเสียงร้องแหลมเล็ก สะอึกจู่โจมเข้าไป

ปึ่งกองมร้อนรุ่มยิ่ง แผ่พุ่งกำลังภายในขุมหนึ่งออกจากตัวกระบี่

สุนัขป่าเหล็กหนีบตัวกระบี่ไว้ ขณะจะกระชากช่วงชิงไป พลันเผชิญกับพลังกระแทกขุมหนึ่ง สร้างความตระหนกจนรีบเกร็งกำลังต่อต้าน แต่ปรากฏกำลังภายในอีกขุมหนึ่งทะลักหนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่นกลางสมุทร

กำลังภายในระอุอุ่น ตัวกระบี่กลับเยียบเย็น สุนัขป่าเหล็กรู้สึกร่างบัดเดี๋ยวรุ่มร้อนบัดเดียวเย็นเฉียบ พอต้านรับกำลังภายในสี่ระลอก ร่างเริ่มสั่นระริกขึ้นมา คิดคลายมือออก กลับถูกตัวกระบี่ดึงดูดไว้

ที่ปึ่งกองมใช้ออกเป็นวิชาเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์

จิ้งจอกเงินพอโถมจู่โจมใส่ ปิ่งกอง้มก็ใช้ท่าเท้าของสำนักขนนกฟ้าหลบรอดได้ จิ้งจอกเงินพอเหลียวหน้ามองค่อยเห็นสุนัขป่าเหล็กหน้าแปรเปลี่ยนไป ส่ายร่างโงนเงนเสียหลัก สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง กระโดดโลดลิ่วเข้าไป ฟาดฝ่ามือใส่หัวไหล่สามี

สุนัขป่าเหล็ดถูกฟาดหงายร่างไปด้านหลัง แต่สองมือยังถูกกระบี่รุ้งทองดึงดูดไว้ จิ้งจอกเงินแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ฉุดลากสุนัขป่าเหล็กโดยแรง

ในที่สุดสองมือสุนัขป่าเหล็กหลุดพ้นจากตัวกระบี่ คนทั้งสองล้วนไม่สามารถหยุดร่างไว้ โซซัดโซเซถอยไปอย่างเสียหลัก

ทั้งสองสบตากันวูบ พากันกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก จิ้งจอกเงินกระโดดขึ้นบนหลังสุนัขป่าเหล็ก ตระเตรียมใช้วิชาพิฆาตฟ้าดับดินแล้ว

ปิ่งกอง้มใจสั่นสะท้าน ชิงจู่โจมกระบี่ออกด้วยท่ายืนหยัดท้าฟ้าดิน

กระบี่นี้จู่โจมทั้งบนล่าง เบื้องบนจู่โจมจิ้งจอกเงิน เบื้องล่างจู่โจมใส่สุนัขป่าเหล็ก

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินกลิ้งร่างไปทางซ้ายขวา

โถมไปยังเบื้องซ้ายขวาของบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มพลิกข้อมือวูบ กระบี่แยกย้ายเป็นซ้ายขวา จู่โจมออกด้วยท่าแยกมืดแบ่งสว่าง

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินไม่สามารถทำลายกระบวนท่านี้ แต่ทั้งสองฝีกวิชาพิฆาตฟ้าดับดิน ผสานเสริมอย่างสอดคล้อง หลบหลีกท่ากระบี่ วกอ้อมไปด้านหลังบึ่งกองิ้ม ฟาดฝ่ามือออกโดยพร้อมเพรียง

ทั้งสองลงมือในตอนนี้ ทุกฝ่ามือมีอานุภาพเพิ่มพูนเป็นสี่เท่าตัว

บึ่งกองิ้มคิดหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงที ไม่ทันหมุนตัวกลับไป ก็ดัดกระบี่รุ้งทอง ดีดพุ่งด้วยท่าโน้มดัดรุ้งทอง

พลังกระบี่ดีดพุ่งออกดังเช้ง ทะลวงฝ่าพลังฝ่ามือทั้งสองเข้าไป จี้ใส่ฝ่ามือขวาจิ้งจอกเงิน ทะลวงเป็นรูโลหิตรูหนึ่ง !

เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังฝ่ามือของสุนัขป่าเหล็กก็อ่อนโทรมลง เปล่งอานุภาพของวิชาพิฆาตฟ้าดับดินไม่ถึงสามในสิบส่วน

พลังฝ่ามือพอทะลักถึง บึ่งกองิ้มถูกกระแทกปลิว

ไปสี่เชี่ยะ เท้าพอตกถึงพื้น อดเลือดลมพลุ่งพล่านมิได้

ทั้งสองฝ่ายชะงักงันวูบ ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงกระแอมไอดังขึ้นคราหนึ่ง

เสียงกระแอมไอนี้คุ้นหูนัก บึ่งกองิ้มเหลียวควับไปต้องหมอบกราบกับพื้น ร้องเรียกด้วยความยินดี

"ซือแป๋"

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

.....ซือแป๋ของบึ่งกองิ้มคือกระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะ

.....บึ่งกองิ้มคนหนึ่งยังดึงมือปานนี้ หากเพิ่มซ่งจือเซาะอีกคนหนึ่ง ไหนเลยต้านทานรับได้ ?

คนทั้งสองมีใจตรงกัน พากันกู่ร้องเสียงพิกล วิ่งตะบึงหลบหนี ชั่วพริบตาก็จากไปจนไร้ร่องรอย

ทั้งสองย่อมไม่ทราบว่า ผู้มามิใช่ซ่งจือเซาะ หากแต่เป็นกระบี่แดนดินจกฮิว

ด้วยวิทยายุทธของบึ่งกองิ้มตอนนี้ ยังเหนือล้ำกว่าอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้อีก

.....

ปึ่งกองิ้มมองดูกระบี่แดนดินจกฮิว ร้องถามว่า

"ซือแป๋ ท่านผู้เฒ่าไฉนมาแล้ว ?"

ตอนที่ปึ่งกองิ้มเดินทางกลับบ้าน กระบี่แดนดินไม่สบาย ดังนั้นไม่สามารถร่วมทาง ยามนี้เห็นกระบี่แดนดินเดินทางถึงมณฑลฮ่อหนำ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

กระบี่แดนดินไอชั่วขณะ จึงกล่าว

"เราฟังว่าทางบ้านเจ้าเกิดเรื่อง จึงรีบรุดไปยังล่งตงซัว ภายหลังทราบจากซิงชิมฮั่งว่าเจ้าปลอดภัยไร้อันตราย ค่อยคลายใจลง ต่อมาได้ยินสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินประกาศว่า กักตัวศิษย์สำนักขนนกฟ้าผู้หนึ่งอดตายทั้งเป็น เรากังวลว่าเป็นเจ้า จึงสะกดรอยตามคนทั้งสอง แต่เราสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือพวกเขา ดังนั้นไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ .....เหตุการณ์เมื่อครู่เราเห็นโดยละเอียด เจ้ามีวิทยายุทธรุดหน้า ใช่พบพานซือแป๋ะเจ้าแล้วหรือไม่ ?"

ปึ่งกองิ้มโขกศีรษะกล่าวว่า

"ศิษย์สมควรตาย ศิษย์เล่าเรียนวิทยายุทธ โดยไม่ขอความเห็นชอบจากซือแป๋"

"ซือแป๊ะเจ้าชื่นชอบอัจฉริยะ เราเข้าใจดี เจ้ารีบบอกเล่าเหตุการณ์ในครั้งปีมานี้ต่อเรา"

ปิ้งกองมีรับคำ ครั้นแล้วนั่งอยู่ริมน้ำลกจุ้ย บอกเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่รถธารเลือดปรากฏ ซึ่งจือฮุ้นลงมือสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินไล่ล่าฆ่า จวบจนพบพานซ่งจือเซาะให้ทราบโดยคร่าว ๆ

กระบี่แดนดินรับฟังไป ต้องส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง

เมื่อทอดตามอง เห็นลำน้ำลกจุ้ยทอดเหยียดยาว ฟ้าครามเมฆขาว วิหคโบยบินโดยเสรี

หวนนึกถึงตนเองชมชอบอ่านตำรับตำรา ร้อยกวีแต่งบทความ ไม่เคยคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ ซ่งจือเซาะและลิ้มเซาะงี้กลับชมชอบฝึกวิชาบู๊

นึกไปนึกไป คล้ายประหวัดนึกถึงครั้งกระโน้น ซ่งจือเซาะนำพาลิ้มเซาะงี้กลับมา แนะนำต่อนางว่า

"นี่คือซือตี่โง่งมของเรา เรียกว่าหนอนตำรา....."

แต่ซ่งจือเซาะคิดไม่ถึง ลิ้มเซาะงี้ที่สดสวยสูงสง่ากลับนิยมชมชอบกระบี่แดนดินจกฮิว

ตอนนี้ทุกประการล้วนผ่านเลยไปแล้ว กระบี่แดน

ดินที่กล้ำกลืนมีชีวิตอยู่ เพื่อต้องการบอกต่อซ่งจือเซาะว่า "เราไม่แค้นท่าน ผู้ที่สมควรครอบครองคือท่าน มิใช่เรา"

คิดไม่ถึงซ่งจือเซาะก็ไม่ได้ครอบครอง ทั้งประสบเคราะห์กรรมอย่างอนาถ....

กระบี่แดนดินพลันกล่าวอย่างหดหู่

"ตั่วซือเฮีย ท่านพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน สร้างชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ไฉนตายอย่างอนาถปานนี้ ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ใบหน้ากลายเป็นเผือดขาว ร่างส่ายโงนเงนแทบล้มลง

ปึงกองมิ้มใจหายวาบ รีบประคองซือแป๋ไว้ กระบี่แดนดินยิ้มอย่างหดหู่ มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา กุมมือปึงกองมิ้มไว้ กล่าวคำพูดประโยคสุดท้ายออกมา

"เจ้าต้องรับภาระดูแลสำนักขนนกฟ้าสืบไป....."

ปึงกองมิ้มน้ำตาไหลรินหลั่ง ไม่สามารถกล่าวกระไรได้

.....สำนักขนนกฟ้า ตอนนี้ทั่วทั้งสำนักขนนกฟ้าเพียงหลงเหลือตนคนเดียวเท่านั้น

ลำน้ำลกจุ้ยไหลเอื่อยอื่ง ริมฝั่งแม่น้ำก่อหลุมฝัง

ศพเพียงเดียวดาย

กระบี่แดนดินจากฮิวฝั่งสังขารอยู่ที่นี่เอง

บึ่งกอง้มร่ำไห้จนน้ำตาเหือดแห้งหาย ตอนนี้ตนกำพร้าบิดาไร้บ้านช่อง สูญเสียทั้งอาจารย์และซือแป๊ะ ต่ำใต้แม้ไพศาล แต่หลงเหลือตนเพียงเดียวดาย มีแต่กระบี่รุ้งทองเคียงคู่กาย

คนผู้หนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่ง บนกระบี่สลักข้อความ "ล้างแค้นสมใจ"

.....บึ่งกอง้มสามารถท่องยุทธจักรสมใจหรือไม่ ?

บทที่ ๘

มรสุมกลางลำน้ำ

ปึ๋งกองิ้มโดยสารเรือน้อยเพียงลำพัง

ลำน้ำลกจุ้ยอันกว้างขวาง มีเรือน้อยเพียงลำเดียว เจ้าของเรือเป็นชายชราสวมเสื้อฟางใส่หมวกกุ้ยเลี้ย นั่งเงียบขรึมอยู่ที่ท้ายเรือ

ปึ๋งกองิ้มความจริงสะกดรอยตามพวกพรรคนภากาศสองคนมา แต่เมื่อต่อสู้กับสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงิน คนทั้งสองไม่ทราบล่วงหน้าไปที่ใดแล้ว

ปึงกองิ้มตกลงใจข้ามลำน้ำลกจุ้ยไป ร้องเรียกอยู่เนิ่นนาน เรือน้อยลำนี้ค่อยแล่นออกจากพงแขม รับปึงกองิ้มข้ามลำน้ำไป

ลำน้ำไหลเอื่อยอึง ละอองน้ำอบอวล ปึงกองิ้มยืนอยู่ที่หัวเรือ จมอยู่ในภวังค์ความคิดจนเลื่อนลอย

ยามนั้น เรือน้อยหยุดลอยลำที่พงแขมแน่นขนัดแห่งหนึ่งแต่กลางคัน

ปึงกองิ้มฉุกใจคิด นี่หาใช่จุดหมายปลายทางที่ปึงกองิ้มสั่งไว้ไม่

ครั้งปีมานี้ ปึงกองิ้มประสบเหตุแปรเปลี่ยนซ้ำซ้อน บวกกับอยู่ร่วมกับซ่งจือเซาระยะเวลาหนึ่ง ทำให้ปึงกองิ้มเปลี่ยนไป

อย่างน้อยตอนที่ไม่สมควรถาม ปึงกองิ้มจะไม่เอ่ยปากถาม

ปึงกองิ้มเชื่อมั่นว่า เหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นจะเป็นคำตอบที่ดีกว่าคำตอบที่ตนจะได้รับ

จริงดังที่ว่า ในพงแขมปรากฏเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งโผพุ่งขึ้นดุจนกเหยี่ยวรุ้ง ทิ้งตัวลงที่หัวเรืออย่าง

แผ่วเบา

แผ่วเบาราวเข็มเล่มหนึ่งตกลงบนผืนพรม แผ่วเบาราวนกนางแอ่นโบยบินอยู่กลางนภากาศ

นางกลับเป็นซึงเซี่ยวงอ้

ซึงเซี่ยวงอ้สวมเสื้อแขนยาวสีน้ำทะเล เสื้อกระโปรงตัดหลวม ๆ ยิ่งขับเน้นเรือนร่างงามระหงของนางดุจดั่งกลีบบัวบานอยู่กลางสระ

บึงกองิ้มยังคงไม่ส่งเสียง

ซึงเซี่ยวงอ้บึ้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"เราถามท่าน ท่านสะกดรอยตามพวกเรามาทำอะไร ?"

บึงกองิ้มไม่ตอบคำ ตนมิใช่ไม่คิดตอบ หากแต่ตอบไม่ได้

.....ตนสะกดรอยตามคนของพรรคนภากาศมาทำอะไร เพื่อล้างแค้นแทนบิดา เพื่อตามหารถธารเลือด หรือว่าต้องการพบนาง ?

.....ที่เหลาไขว่อี่เมืองเซียงเอี้ยง ซึงเซี่ยวงอ้เคยลงมือกับบึงกองิ้ม ภายหลังกงจื้อไร้น้ำใจมารังควาน

ปึงกองึ้มกลับเป็นฝ่ายช่วยเหลือนาง

.....เพียงแต่ปึงกองึ้มอาศัยวิชาปลอมแปลงโฉมฝีมือที่ขู่ขวัญ และแผนอุบายของซิงซิมฮั่งช่วยเหลือนาง หาได้ใช้วิชาฝีมือแท้จริงไม่

..... อย่าว่าแต่หลังจากซึงเซี่ยวง้อขอให้บิดาช่วยเหลือปึงกองึ้มจากเงื้อมมือสุนัขบ่าเหล็กจึงจอกเงิน ดังนั้นไม่ได้ติดค้างกันอีก

.....ปึงกองึ้มรู้สึกว่า ซึงเซี่ยวง้อบังเกิดความคิดดูแคลนตน

นี่คือสาเหตุที่ปึงกองึ้มไม่ต้องการตอบคำ

ซึงเซี่ยวง้อกลับไม่ยอมเลิกรา คาดคั้นว่า

"ท่านไม่ตอบคำ หรือต้องการให้เราลงมือ ?"

ไม่ทันขาดคำ ในกอหญ้าแฝกฝั่งตรงข้ามพลันบังเกิดสุ้มเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ซึงซือม่วยแจวเรือมารับเราอีกผู้หนึ่ง ได้หรือไม่ ?"

คนกล่าววาจาห่างจากเรือน้อยยี่สิบกว่าวา แต่ทุกถ้อยคำได้ยินอย่างชัดเจน

คนกล่าววาจาเป็นหลวงจีนร่างสูงใหญ่ ครองจีวรสีเหลือง อายุไม่สูงวัยเท่าใด แต่ดวงตาเจิดจ้าเป็นประกายรูปหนึ่ง

ซึงเซี่ยวง้อร้องเสียงสดใส

"ที่ฝั่งตรงข้ามใช่เป็นทิโกยซือเฮียแห่งสำนักเสียวลิ้มหรือไม่ ?"

หลวงจีนจีวรเหลืองประนมมือกล่าวว่า

"ซือม่วยมีสายตาแหลมคมนัก"

ซึงเซี่ยวง้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทิโกยซือเฮียมาได้ประเสริฐ บิดาเรารอมาเป็นเวลานานแล้ว"

พลางร้องสั่งต่อชายชราที่ท้ายเรือว่า

"แจวเรือเข้าไป"

..... ที่แท้เจ้าของเรือน้อยก็เป็นคนของพรรคนภากาศ

..... หัวหน้าพรรคนภากาศซึงจือฮุ้นเรียกประชุมยอดฝีมือทุกค่ายสำนักด้วยจุดมุ่งหมายใด ?

... . หลวงจีนจีวรเหลืองรูปนี้ก็เป็นยอดฝีมือรุ่น

เยาว์ของสำนักเสียวลิ้ม ฉายาทิโกยไต้ซือ (หลวงจีนไหล่เหล็ก)

เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่เทียนเสียงไต้ซือเป็นบุคคลในสามธัมมะสี่พิสดาร ท่านรับศิษย์เพียงคนเดียวคือทิโกยไต้ซือ

สำนักเสียวลิ้มเปล่งประกายเจิดจ้าในยุทธจักรตลอดมา ดังนั้นทิโกยไต้ซือแม้อายุยังเยาว์ แต่มีศักดิ์ฐานะสูงยิ่ง ชาวยุทธจักรล้วนยอมรับนับถือ

ตอนนี้ทิโกยไต้ซือเข้าสู่ยุทธจักร คงต้องมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้นแน่นอน

เรือน้อยแล่นเข้าใกล้ฝั่ง เห็นยังอยู่ห่างเจ็ดแปดวาพลันปรากฏเงาร่างสีเหลืองถลันวูบ ทิโกยไต้ซือลอยลิ่วมาทิ้งตัวลงบนเรือ ตัวเรือไม่โคลงเคลงแม้แต่น้อย

ทิโกยไต้ซือบอกขอบใจคำหนึ่ง จากนั้นถามว่า

"ตอนนี้ซึงบั่งจู้ (หัวหน้าพรรคแซ่ซึง) อยู่ที่ใด ?"

ซึงเซี่ยวง้อโบกมือคำหนึ่ง เรือน้อยก็ลอยล่องสู่กลางลำน้ำอีกครา ซึงเซี่ยวง้อกล่าวว่า

"บิดาอยู่กลางลำน้ำ ห่างจากที่นี้ไกลโข"

ทิโกยไต้ซือชี้มือไปยังบึ้งกองิ้ม กล่าวว่า

"พี่ท่านนี้เป็นใคร ?"

ซึงเซี่ยวงอเปิดปากน้อย ๆ กล่าวว่า

"คนใบ้ที่พูดไม่ได้คนหนึ่ง"

ทิโกยไต้ซือกวาดมองบึ้งกองิ้มแว่บหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายหนึ่งอายุยังเยาว์ ซึงเซี่ยวงอก็มีท่าทีหยามเหยียด คาดว่าเป็นชนชั้นธรรมดา ดังนั้นสีหน้าท่าทีพลันแปรเปลี่ยนไป

ยามนั้น ซึงเซี่ยวงอหันหลังให้กับทิโกยไต้ซือ ทโกยไต้ซือพลันลงมือ !

เป้าหมายลงมือเป็นอันดับแรก คือชายชราสวมเสื้อฟางที่ท้ายเรือ

เสียงโครมคราหนึ่ง ทิโกยไต้ซือฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกชายชราสวมเสื้อฟาง ชายชราสวมเสื้อฟางกระอักโลหิตจากปากคำหนึ่ง ร่างร่วงละลิ่วลงในน้ำ

ซึงเซี่ยวงอพลันหันควับมา ร้องว่า

"ท่าน....."

ไม่ทันขาดคำ ทิโกยไต้ซือก็ฟาดฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง

มาถึง

เห็นใจกลางฝ่ามือข้างนั้นเปล่งประกายสีแดงวูบหนึ่ง ฝ่ามือทั้งข้างเปลี่ยนเป็นสีแดงราวโลหิตก็ปาน

ซึงเซี่ยวงอยามฉุกละหุกไม่ทันหลบหลีก เพียงเบี่ยงตัวเล็กน้อย เสียงฉาดเมื่อฝ่ามือฟาดใส่ไหล่กลมมนของนาง

ซึงเซี่ยวงอหน้าเผือดขาว ร่างล้มระทวยลงที่หัวเรือ อุทานด้วยความตระหนกว่า

"ไต้ชิ่วอิ่น (ประทับหัตถ์ใหญ่)!"

ทิโกยไต้ซือแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เป็นประทับหัตถ์ใหญ่ของนิกายมิกจง"

ซึงเซี่ยวงอกล่าวอย่างตื่นตระหนก

"ท่านมิใช่ศิษย์สถาบันสงฆ์แผ่นดินตงง้วน....."

ทิโกยไต้ซือยกมือขึ้น หัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"เราความจริงไม่ใช่ทิโกยแห่งเสียวลิ้ม"

ปึงกองิ้มพลันเอ่ยปาก ถามเสียงเย็นชา

"อย่างนั้นท่านเป็นใคร ?"

"ทโกยไต้ซือ" หันควับไปตามเสียง ร้องถามว่า

"แล้วเจ้าเป็นใคร ?"

บึ่งกองมชักกระบี่รุ้งทองจากฝัก ประกายรุ้งทองพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า "ทิโกยไต้ซือ" ร้องโพล่งว่า

"เจ้าคือซ่งจือเซาะ....."

บึ่งกองมตวาดสอดขึ้น

"หยุดปาก ท่านลอบทำร้ายคนทางเบื้องหลัง คนของสำนักขนนกฟ้าจะไม่อภัยละเว้น"

"ทิโกยไต้ซือ" พลันสืบเท้าออกไป ตวัดเท้าเตะออก

บึ่งกองมได้แต่ถอยกายไปหนึ่งก้าว การถดถอยครั้งนี้พอดีถอยร่นถึงริมกราบเรือ

"ทิโกยไต้ซือ" คุกคามตามติด ฟาดฝ่ามือออกโดยไม่ยั้งมือไว้ไมตรี

บึ่งกองมพลันจ้วงแทงกระบี่ออก กระบี่นี้คล้ายอาทิตย์อุทัยทอแสง แทงใส่ใจกลางฝ่ามือของ "ทิโกยไต้ซือ"

"ทิโกยไต้ซือ" ใจหายวาบ หยุดสภาวะฝ่ามือไว้โบกสะบัดแขนเสื้ออีกข้างหนึ่งออก

ซึ่งเซี่ยวงอรับบาดเจ็บล้มลงกับพื้นเรือ ยังเห็นโดย

ถนัดชัดตา ต้องกรีดร้องว่า

"ไต้เพ้าซิ่ว (แขนเสื้อทรงพลัง)"

ประทับหัตถ์ใหญ่และแขนเสื้อทรงพลังล้วนเป็นไม้ตายของนิกายมิกจง บึ้งกองมพลันเบี่ยงตัวเลี่ยงจากพลังแขนเสื้อ ใช้ออกด้วยท่าเชี่ยงกังไต้ไฮ้ (สายธารท้องทะเล)

ท่ากระบี่นี้ต่อเนื่องตามกัน คล้ายระลอกคลื่นของแม่น้ำแยงซีเกียง ทะลักหนุนเนื่องเข้าไป คุกคาม "ทิโกยไต้ซือ" มือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน จีวรที่คลุมร่างถูกแทงเป็นรูกระบี่หลายรู

คนผู้นี้สวมรอยเป็นทิโกยไต้ซือ ลอบทำร้ายซึงเซี่ยวง้อเป็นผลสำเร็จ คิดไม่ถึงจะเผชิญบุคคลตึงมือ ดังนั้นไม่สู้พัวพันสืบต่อ หมุนตัวกระโดดลงน้ำไป

ซึงเซี่ยวง้อตวาดเสียงสดใส

"อย่าได้หนี"

บึ้งกองมก็รู้สึกคนผู้นี้มีความเป็นมาน่าเคลือบแคลง ดังนั้นสะอึกเข้าไปคิดขัดขวาง "ทิโกยไต้ซือ" พลันเหลียวหน้าไป ฟาดฝ่ามือใส่

ใจกลางฝ่ามือมันแดงฉาน พลังฝ่ามือร้อนระอุบ

อ้าว บึ่งกองมีรีบทิ้งตัวลงบนกราบเรือ จู่โจมกระบี่ด้วยท่าน้าวเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์

ได้ยิน "ทิโกยไต้ซือ" คำรามด้วยโทสะ ร่างหล่นตูมลงในแม่น้ำ ผิวน้ำแผ่ขยายออกเป็นวง กลับดำน้ำหลบหนีไป

บึ่งกองมหดกระบี่กลับมา เห็นปลายกระบี่แปดเปื้อนคราบโลหิตหยดหนึ่ง ต้องหวนนึกถึงคำพูดของซ่งจือเซาะขึ้นมา

.....กระบี่เล่มนี้ไม่ทราบดื่มโลหิตคนชั่วช้ามากน้อยเท่าใด พิฆาตฆ่ายอดฝีมือมากมายเพียงไหน กระบี่อยู่คนอยู่ กระบี่สิ้นคนดับสูญ เป็นสัญญลักษณ์สูงสุดของสำนักขนนกฟ้า

บึ่งกองมสอดกระบี่รุ้งทองคืนฝัก พลันได้ยินซึงเซี่ยวง้อร้องโพล่งว่า

"ท่านดู....."

บึ่งกองมก้มศีรษะลง เห็นท้องเรือถูกเจาะเป็นรู ๆ หนึ่ง น้ำไหลทะลักเข้ามา ดังนั้นรีบใช้มืออุดไว้

ที่แท้ "ทิโกยไต้ซือ" นั้นชั่วร้ายอำมหิตยิ่ง คนแม้

ดำน้ำหลบหนี แต่ยังเจาะท้องเรือเสียหาย

ซึงเซี่ยวงอยืดกายหมายลุกขึ้น แต่แล้วกระทบกระทั่งถูกปากแผล ต้องร้องโอยออกมา กระแทกนั่งลงอีกครา

บึงกองมรีบประคองนางไว้ ซึงเซี่ยวงอเรือนผมยุ่งเหยิง ลมหายใจหอมรวยริน บึงกองมถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงายแล้ว

ซึงเซี่ยวงอก็สัมผัสกับกลิ่นอายของบุรุษ เห็นผู้ที่ประคองนางสีหน้าสัตย์ซื่อจริงจัง ดวงตาทั้งคู่เปี่ยมประกายรักแท้ อดหวั่นไหวใจมิได้

คนทั้งสองแม้เป็นลูกผู้ชายอันองอาจ และยอดหญิงที่เปิดเผย แต่ยามกะทันหันอดประหม่ามิได้ ไม่ทราบควรทำอย่างไรดี

พลันปรากฏสายน้ำไหลทะลักเข้ามา ซึงเซี่ยวงอต้องกล่าวว่า

"น้ำท่วมแล้ว"

บึงกองมอุทานดังอา รีบใช้มืออุดรูรั่วไว้ แต่น้ำยังไหลซึมเข้ามา เห็นแน่ชัดว่าเรือน้อยต้องจมลงแน่แล้ว

ซึงเซี่ยวงอถามว่า

"ท่านว่ายน้ำเป็นหรือไม่ ?"

ปิ่งกองิ้มงงงันวูบจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าว่ายน้ำไม่เป็น"

"ข้าพเจ้าก็ว่ายน้ำไม่เป็น อย่างนั้นแย่แล้ว"

ปิ่งกองิ้มฉุกใจคิด คราครั้งนี้ตนเองคงต้องผึ่งสังขารอยู่ในลำน้ำลกจุ้ยพร้อมกับซึงเซี่ยวง้อ หากเป็นเช่นนั้นก็ประเสริฐ

แต่แล้วฉุกคิดถึงกระบี่รุ้งทอง ถึงกับใจสั่นสะท้านตำหนิตนเองในใจ

.....ปิ่งกองิ้มเอยปิ่งกองิ้ม ความแค้นของบิดายังไม่ชำระ ปณิธานยิ่งใหญ่ยังไม่ลุล่วง ไฉนคิดสั้นปานนี้ ?

พลันได้ยินซึงเซี่ยวง้อโห่ร้องว่า

"มีเรือมาแล้ว"

เห็นเรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นผ่าหมอกบางเบามา ปิ่งกองิ้มรีบโบกสองมือ ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ

เรือใหญ่ลำนั้นหันเหเปลี่ยนเส้นทาง แล่นเข้าหาเรือน้อย ซึงเซี่ยวง้อส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า

"เป็นเรือของบิดา"

บึงกอง้มพอพั่ง ในใจกลับบังเกิดความผิดหวังอย่างบอกไม่ถูก เห็นเรือใหญ่ทอดสมอลอยลำอยู่กลางลำน้ำ สุ้มเสียงอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังว่า

"เซี่ยวง้อหรือ ?"

ซึ่งเซี่ยวง้อรับคำ ร้องเรียกว่า

"บิดา"

สุ้มเสียงอ่อนโยนนั้นดังว่า

"ไฉนมีสภาพทุลักทุเลปานนี้ ขึ้นมาแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

เรือใหญ่พอเทียบใกล้เข้ามา ค่อยเห็นถึงความใหญ่โตโอฬารของลำเรือ เห็นเรือต่อจากไม้ขาว ใบเรือเป็นสีเขียวอ่อน บนใบเรือเขียนอักษรสามคำ "เซี้ยงคงบั่ง" (พรรคนภากาศ)

บึงกอง้มเงยหน้าขึ้น เห็นหัวเรือสูงยิ่ง เมื่อมองจากเบื้องล่างขึ้นไป เห็นใบสีเขียวพัดพลิ้ว เสากระโดงสูงตระหง่าน ที่หัวเรือยืนไว้ด้วยผู้คนหลายคน

คนหน้าสุดสวมชุดยาวสีเขียวอ่อน เคราสามแฉกพัดพลิ้วตามลม คือหัวหน้าพรรคนภากาศซึ่งจือฮุ่น

ข้างกายซึ่งจือฮุ้นยืนไว้ด้วยคนปล่อยผมยาวสยาย ไว้หนวดเคราครึ้ม รูปลักษณะพิกลขัดตาผู้หนึ่ง

ที่ด้านหลังคนผู้นี้ ยังยืนไว้ด้วยคนสวมอาภรณ์แพรงามหรูผู้หนึ่ง ดูไปคุ้นตายิ่ง แต่ยามกะทันหันไม่อาจเห็นชัดตา

คนบนเรือใหญ่หย่อนบันไดเชือกลงมา ซึ่งเซี่ยวง้อดิ้นรนลุกขึ้นยืน เพิ่งยืดกายขึ้น หัวไหล่ที่รับบาดเจ็บถึงกับปวดแปลบราวถูกเข็มทิ่มแทง แต่นางมีนิสัยดื้อรั้นเด็ดเดี่ยว ไม่แค่นเสียงครวญครางออกมา

บึ้งกอง้มประคองแขนของซึ่งเซี่ยวง้อ ซึ่งความจริงเพียงใช้นิ้วชี้นิ้วกลางนิ้วนางแตะต้นแขนนางเบาๆ ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป ซึ่งเซี่ยวง้อรู้สึกพลังสายนี้กลับแฝงความวาบหวามอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง ดังนั้นไต่บันไดเชือกขึ้นไปช้า ๆ

บึ้งกอง้มใช้นิ้วสามนิ้วแตะต้นแขนนาง ที่สัมผัสถูกเป็นความนุ่มนิ่มราวไร้กระดูก ถึงกับมุ่งหวังว่าเรือใหญ่อยู่สูงลิบลับ อย่าได้ปีนป่ายถึงตลอดกาล

กลางลำน้ำลมพัดแรง บึ้งกอง้มทั้งสองไต่บันได

เชือกขึ้นไป ชายเสื้อถูกพัดพลิ้วปลิวไสว ปึ่งกองิ้มเงยหน้ามองขึ้นไป การมองครั้งนี้ถึงกับใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก

ที่แท้บนหัวเรือนอกจากซึงจือฮุ้นและชายชราผมยาวสยายแล้ว กงจื้ออาภรณ์แพรนั้นกลับเป็นกงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั้งอู้ !

กงจื้อไร้น้ำใจที่หัวเรือตอนแรกเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งประคองซึงเซี่ยวง้อปีนบันไดเชือกขึ้นมา ยังเข้าใจว่าเป็นคนของพรรคนภากาศ แต่แล้วเห็นซึงเซี่ยวง้อสีหน้าเอียงอาย พอเพ่งพิจารณา ค่อยพบว่าคนผู้นี้กลับเป็นชายหนุ่มที่เคยปลอมเป็นซ่งจือเซาะ ช่วยเหลือซึงเซี่ยวง้อจากเงื้อมมือตนเอง ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่

เนื่องเพราะซึงจือฮุ้นอยู่ด้วย ดังนั้นกงจื้อไร้น้ำใจระงับสีหน้าเป็นปรกติ เดินช้า ๆ ถึงริมกราบเรือ ยื่นมือออกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เซี่ยวง้อม่วยจื้อยื่นมือมา เราจะช่วยประคองท่าน"

ในใจตั้งใจว่า ซึงเซี่ยวง้อพอขึ้นเรือใหญ่ จะเตะเด็กโสโครกนี้ลงไป ต่อให้ซึงจือฮุ้นคิดขัดขวาง บิดาของ

ตนอยู่ร่วมด้วย คงไม่ตำหนิอย่างไร

ซึงเซี่ยวง้อพอเห็นกงจื้อไร้น้ำใจ ถึงกับบั้นสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา หาแยแสสนใจไม่ กงจื้อไร้น้ำใจกล่าวอีกว่า

"จับมือเราไว้ มาเถอะ"

ซึงเซี่ยวง้อเบือนหน้าหนี ร่างอ้อนแอ้นกลับแอบอิงกับอ้อมอกบึ่งกองิ้ม บึ่งกองิ้มเผชิญศัตรูคู่อริ นาสิกสูดได้กลิ่นหอมจรุงใจ อดวาบหวามมิได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ กงจื้อไร้น้ำใจรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก พลันบังเกิดอุบายชั่วร้ายประการหนึ่ง กล่าวกับบึ่งกองิ้มว่า

"มา เราช่วยฉุดท่านอีกแรงหนึ่ง"

บึ่งกองิ้มเห็นอีกฝ่ายหนึ่งยื่นมือออก ไม่สะดวกกับการปฏิเสธ แต่ในใจยังระแวดระวังเปี่ยมล้น

ทั้งสองพอสัมผัสมือกัน กงจื้อไร้น้ำใจพลันรวบนิ้วลงฉุดแล้วสลัดวูบ ใช้ออกด้วยวิชาเตียมอีจับโป๊ยเตียบ (สิบแปดประชิดถลา) คิดเหวี่ยงบึ่งกองิ้มลงน้ำไป

พลันรู้สึกใจกลางฝ่ามือร้อนวูบ กำลังภายในขุมหนึ่งทะลักมาถึง ตลอดทั้งร่างระทวยลง กงจื้อไร้น้ำใจรีบเกร็ง

กำลังต่อต้าน แต่ก็สายเกินการณ์

ปิ่งกองิ้มแผ่พุ่งพลังระลอกสอง สลายพลังต่อต้านของกงจื้อไร้น้ำใจ จากนั้น ถ่ายทอดพลังระลอกสามและสี่ตามติดไป

พริบตานั้น สองเท้าของกงจื้อไร้น้ำใจสั่นพึบพั่บบนพื้นกระดานเรือ พลันฉุกคิดว่าสำนักขนนกฟ้ามีวิชากำลังภายในนามเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ พอสัมผัสจับต้องกับผู้คนจะแผ่พุ่งพลังติดต่อกันเก้าระลอก กระแทกทำร้ายอีกฝ่ายหนึ่ง

กงจื้อไร้น้ำใจพอได้คิด ขณะจะส่งเสียงร้องก็ไม่ทันท่วงที ปิ่งกองิ้มแผ่พุ่งพลังออกอีกระลอกหนึ่ง

กงจื้อไร้น้ำใจเนื่องเพราะโน้มร่างท่อนบนไป พอเผชิญพลังกระแทกกระทั้น ก็เสียหลักการทรงตัว ร่างลอยข้ามศีรษะปิ่งกองิ้มและซึงเซี่ยวง้อ หล่นตูมลงในน้ำ

ซึงเซี่ยวง้อเห็นเช่นนั้น อดหัวร่อคิกมิได้ รอยยิ้มนี้คล้ายบุปผาเบ่งบาน ปิ่งกองิ้มถึงกับเหม่อมองจนตะลึงลาน

ซึงจือฮุ้นและชายชราผมยาวสยายความจริงยืนสนทนา

อยู่ที่หัวเรือ พอได้ยินเสียงคนตกน้ำ ค่อยเหลียวหน้ามาทางด้านนี้

เห็นปิ่งกองิ้มประคองซึงเซี่ยวง้อขึ้นสู่เรือใหญ่ ซึงเซี่ยวง้อยังแย้มยิ้มไม่คลาย ชายชราผมยาวสยายพลันฉุกคิดว่าเป็นเรื่องราวใด

.....กงจื้อไร้น้ำใจไม่อาจทนดูชายหนุ่มผู้นี้ประคับประคองซึงเซี่ยวง้อ ดังนั้นจึงลงมือ กลับถูกชายหนุ่มผู้นี้กระแทกตกน้ำไป

.....ชายหนุ่มผู้นี้มีวิทยายุทธอันน่าตระหนกใด กลับสามารถเอาชัยกงจื้อไร้น้ำใจที่ได้รับเป็นยอดฝีมือรุ่นเยาว์ฝ่ายฆราวาส ?

ชายชราผมยาวสยายหยีตาลง ดวงตากลับทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง

ซึงเซี่ยวง้อย่อกายกราบกรานต่อซึงจือฮุ้น กล่าวว่า

"ผู้บุตรีกราบพบบิดา"

ซึงจือฮุ้นลูบเคราสามแฉก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"รีบกราบพบเงี่ยมแป๊ะแปะ (ลุงแซ่เงี่ยม)"

..... ชายชราผมยาวสยายผู้นี้กลับเป็นเจ้าของเกาะ

มหาภัยทะเลตังไฮ้ ฉายาเฒ่าประหลาดมหาภัยเงียมชังมั้ง !

ซึงเซี่ยวง้อแม้ไม่ยินยอม ได้แต่ย่อกายกราบกรานต่อเฒ่าประหลาดมหาภัย เฒ่าประหลาดมหาภัยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ประเสริฐ พรรคนภากาศเพิ่มบุรุษหนุ่มยอดฝีมืออีกคนหนึ่ง ใช่เป็นเพื่อนใหม่ของหลานสาวเราหรือไม่ ?"

ซึงจือฮุ้นยิ้มพลางปฏิเสธว่า

"เสียวเฮียบท่านนี้มิใช่คนของพรรคเรา คล้ายเป็นยอดฝีมือสำนักขนนกฟ้า"

เฒ่าประหลาดมหาภัยส่งเสียงดังอ้อ บึงกองิ้มเมื่อมิใช่คนของพรรคนภากาศ ตนเองก็ลงมือได้อย่างเต็มที่ ปัญหาอยู่ที่ชายหนุ่มผู้นี้ใช่เป็นศิษย์ของซ่งจือเซาะหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นจริง ก็ตึงมือมากแล้ว

ยามนั้นกงจือไร้น้ำใจบีนป่ายขึ้นหัวเรือในสภาพเปียกชุ่มโชก พลันกระแทกสองมือใส่กลางหลังบึงกองิ้มอย่างดุดัน

บึงกองิ้มความจริงคิดคารวะต่อซึงจือฮุ้น พลันรู้สึก

มีพลังผ่ามือกดกระแทกถึงกลางหลัง ต้องตื่นตัวขึ้น

พริบตานั้น ซึ่งเซี่ยวง้อพลันลงมือ จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก

กงจื้อไร้น้ำใจฟาดสองมือออก ไม่สามารถผนึกพลังศพเปื่อย รับพลังดรรชนีของนาง ดังนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่ง หงายร่างตีลังกาออกไป

กงจื้อไร้น้ำใจหลบหลีกรวดเร็ว พลังดรรชนีซึ่งเซี่ยวง้อจู่โจมพลาดผิด บึ่งกองิ้มพลันหมุนตัวกลับไป พั่นกระบี่ออก

กงจื้อไร้น้ำใจปลายเท้าเพิ่งสัมผัสพื้น พลังกระบี่ก็กรีดจู่โจมมาถึง สะกิดหนังท้องของมันเป็นบาดแผล โลหิตไหลซึมออกมา

กงจื้อไร้น้ำใจส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลิ้วกายไปด้านหลัง มิคาดใต้เท้าเหยียบถูกอากาศธาตุ ร่างหล่นตูมลงในน้ำอีกครา

บึ่งกองิ้มเนื่องเพราะแค้นกงจื้อไร้น้ำใจลงมือลอบทำร้าย พอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายในเพลงกระบี่ขนนกฟ้านามฮ้วยจงบ้วนลี้ (ธารเลือดหมื่นลี้) กลับทำร้ายกง

จื้อไร้น้ำใจในท่าเดียว คุกคามมันตกน้ำไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าแปรเปลี่ยนจนบั้นยาก เพลิงอำมหิตคุกรุ่น แต่ติดขัดที่มีศักดิ์เป็นยอดคนอาวุโส ไม่อาจลงมือโดยพลการ

ซึงจือฮุ้นคร่ำโลกปานใด ไหนเลยดูไม่ออก พลันอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"กระบี่รุ้งทองปรากฏซ้ำ เสียวเฮียบผู้นี้เป็นเจ้าสำนักขนนกฟ้าหรือ ?"

คำพูดนี้เตือนสติเฒ่าประหลาดมหาภัยว่า หากลงมือต่อปึงกองิ้ม เซ่งจือเซาะต้องไม่ยอมเลิกรา

ปึงกองิ้มให้ความเคารพซึงจือฮุ้นแต่แรก ดังนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์....."

พลันหวนนึกถึงซือแป๊ะเป็นยอดคนแห่งยุค ตนเองไม่อาจถ่อมตนเกินไป จึงกล่าว

"ปึงกองิ้มขอให้ซึงปั้งจู้แนะนำสั่งสอน"

ซึงจือฮุ้นผงกศีรษะชมเชยว่า

"เสียวเฮียบมีวิทยายุทธเลอเลิศ ในเหล่ายอดฝีมือ

อายุเยาว์ เกรงว่าไม่มีคู่มือเปรียบติด....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ฉุกคิดว่าคำพูดนี้เป็นที่ระคายหูของเฒ่าประหลาดมหาภัย ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"เสียวเฮียบเป็นชาวพื้นเมืองใด ?"

ปึ่งกองมกล่าวอย่างนอบน้อม ?

"ผู้เยาว์เป็นชาวหมู่บ้านยิกง้วยซึ่ง"

"อย่างนั้นปึ่งเซี้ยเทียนปึ่งไต้เฮียบเป็นอะไรกับท่าน ?"

ที่แท้ซึ่งจือฮุ้นมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ปึ่งกองมพอเอ่ยถึงหมู่บ้านยิกง้วยซึ่ง จึงฉุกคิดถึงปึ่งเซี้ยเทียน

ปึ่งกองมกล่าวอย่างสำรวม

"นั่นเป็นบิดา"

ซึ่งจือฮุ้นผงกศีรษะชมเชย กล่าวอีกว่า

"ท่านนี้คือเจ้าของเกาะมหาภัยทะเลตั้งไฮ้เงี่ยมซิงแซ (ท่านผู้แซ่เงี่ยม)"

ปึ่งกองมนึกชิงชังรังเกียจเฒ่ามหาภัย ดังนั้นเพียงประสานมือเล็กน้อย เฒ่าประหลาดมหาภัยถึงกับบันดาลโทสะ สีหน้ายังปั้นรอยยิ้ม กล่าวว่า

"เมื่อครู่ดรรชนีนภากาศและกระบี่รุ้งทองผนึกกำลังโค่นอู้ยี่พ่ายแพ้ นับเป็นการรวมกำลังที่น้อยครั้งจะพบพานเล่าฮูได้พบพาน เป็นบุญวาสนานัก"

คนผู้นี้จงใจบอกว่า ดรรชนีนภากาศและกระบี่รุ้งทองผนึกกำลัง จึงโค่นบุตรชายตนเองพ่ายแพ้ แต่เรื่องที่บุตรชายตนเองลอบทำร้ายบึ่งกองิ้ม กลับไม่รื้อฟื้นเอ่ยถึง

ซึ่งจือฮุ่นกริ่งเกรงเฒ่าประหลาดมหาภัยลงมือต่อบึ่งกองิ้มด้วยอำมหิต ดังนั้นกล่าวอีกว่า

"บึ่งเสียวเฮียบ อาจารย์ท่านสบายดี ?"

บึ่งกองิ้มกล่าวอย่างหดหู่

"อาจารย์เราถึงแก่กรรมแล้ว"

ซึ่งจือฮุ่นและเฒ่าประหลาดมหาภัยใจสั่นสะท้าน เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวว่า

"ซ่งเล่าตี๋ (น้องแซ่ซ่ง) ตายเร็วนัก"

ซึ่งจือฮุ่นกล่าวอย่างหดหู่

"เขาไม่ควรตายในเวลานี้"

ที่แท้สามธัมมะสี่พิสดาร หลังจากประลองยุทธบนยอดเขาฮั้วซัว ต่างนิยมเลื่อมใสกันและกัน ในสี่พิสดาร

นับเฒ่าประหลาดมหาภัยกลอกกลิ้งที่สุด ซ่งจือเซาะชมชอบฆ่าฟันที่สุด หัตถ์เซียนทะเลทรายองอาจที่สุด ซึ่งจือฮุ้นรอบรู้กว้างขวางที่สุด บัดนี้ซ่งจือเซาะกลับเสียชีวิต นับเป็นข่าวที่น่าตระหนกจริง ๆ

เมื่อเป็นเช่นนี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยไม่มีข้อกริ่งเกรงอีกต่อไป หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ฟังว่าเพลงกระบี่ขนนกฟ้าเลอเลิศในแผ่นดิน ผู้แซ่เงี่ยมพอดีฝึกอบรมศิษย์ที่ใช้เพลงกระบี่หลายคน ขอให้เจ้าสำนักน้อยแซ่ปึ่งแนะนำสั่งสอนหลายท่า"

ไม่รอให้ปึ่งกองิ้มตอบคำ พลันปรบมือสองครา ปรากฏชายฉกรรจ์หน้าซีดขาว สวมชุดดำรัดกุม กลางหลังสะพายกระบี่สี่คน กระโดดปราดออกจากห้องท้องเรือ

บทที่ ๙

กระบี่สะบั้นแขน

ที่แท้เฒ่าประหลาดมหาภัยก็เป็นยอดคนบู๊ลิ้มในชีวิตฝึกปรือดาบ กระบี่ ทวน กระบอง เจนจบสิบแปดศัสตราวุธ ภายหลังหล่อหลอมเพลงอาวุธทั้งหมดกับไม้เท้าคู่มือ ผสานกับเพลงฝ่ามืออันลึกล้ำความรอบรู้ในเชิงวิชาการต่อสู้ ยากจะมีผู้ใดทัดเทียบเปรียบได้

ชายฉกรรจ์ชุดดำรัดกุมทั้งสี่ล้วนเป็นศิษย์เกาะมหาภัยทะเลตังไฮ้ ดังนั้นเฒ่าประหลาดมหาภัยส่งศิษย์ทั้งสี่ออกไปท้าสู้กับบึ้งกองิ้ม

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอีกว่า

"บึ้งเสียวเฮียบเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ผู้เยาว์รุ่นหลังทั้งสี่นี้คงไม่อยู่ในสายตาบึ้งเสียวเฮียบกระมัง ?"

คนผู้นี้ยกย่องบึ้งกองิ้มเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง เมื่อใช้สี่กลุ้มรุมหนึ่ง ก็ไม่ถือว่าใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม

บึ้งกองิ้มหารับคำท้าไม่ กล่าวว่า

"ผู้เยาว์ฟังว่าศิษย์เกาะมหาภัยห้าวหาญชาญศึก มีแนววิชาลี้ลับ เป็นที่เลื่อมใสของผู้เยาว์ยิ่ง ไม่จำเป็นต้องประลองแล้ว"

เฒ่าประหลาดมหาภัยพอฟัง เข้าใจว่าคำ "แนววิชาลี้ลับ" หมายความว่าศิษย์เกาะมหาภัยฝึกปรือวิชา ไม่ควรแก่การยกย่อง ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ปากยังหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"หลานเรามิใช่เจ้าสำนักขนนกฟ้าดอกหรือ จำได้ว่าคนของสำนักขนนกฟ้าไม่เคยปฏิเสธคำท้าสู้ ผู้ที่ถือกระบี่รุ้งทองก็ไม่เคยเกรงกลัวผู้ใดมาก่อน"

บึ้งกองิ้มถึงกับเลิกคิ้วสูงชัน รู้สึกตนเองไม่อาจสร้างความมัวหมองแก่สำนักขนนกฟ้า ยิ่งไม่อาจทอนอานุ

ภาพของกระบี่รุ้งทอง ซึ่งจือฮุ้นก็กล่าวว่า

"บึ่งเสียวเฮียบ ครั้งกระโน้นซ่งจือเซาะไม่เคยแพ้พ่ายมาก่อน"

หยุดเล็กน้อยจึงเน้นเสียงว่า

"สำหรับผลแพ้ชนะครั้งนี้ เรายินดีเป็นคนตัดสินชี้ขาด"

คำพูดนี้เท่ากับอาสาพิทักษ์ความยุติธรรมให้กับบึ่งกองิ้ม มิให้เฒ่าประหลาดมหาภัยข่มเหงผู้คนได้

บึ่งกองิ้มพลันบังเกิดความฮึกหาญประดัง ดึงกระบี่รุ้งทองออกมาช้า ๆ ตัวกระบี่เปล่งประกายสีทองใต้แสงอาทิตย์ บึ่งกองิ้มยื่นมือคีบปลายกระบี่ ดัดเป็นรูปโค้งพอปล่อยมือออก ตัวกระบี่ก็ดีดพุ่งออกดังเช้ง ปากกล่าวว่า

"เชิญเถอะ"

รู้สึกการต่อสู้บนเรือใหญ่ครั้งนี้ เกี่ยวพันถึงเกียรติภูมิสำนักขนนกฟ้า ได้แต่เอาชัย ไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด

เฒ่าประหลาดมหาภัยปรบมือคราหนึ่ง คนชุดดำทั้งสี่ก็สลับเท้าปราด แยกย้ายกระจายออกเป็นสี่ทิศ ราย

ล้อมบึ้งกองิ้มเอาไว้

คนทั้งสี่ดึงกระบี่จากสายรัดเอวด้านหลัง เห็นตัวกระบี่ยาว ปลายกระบี่แหลมคม เนื้อกระบี่อ่อน รวมปมเด่นของดาบพม่า กระบี่ยาวและทวนเหล็กเอาไว้

บึ้งกองิ้มลดปลายกระบี่ลงสู่พื้น กล่าวกับคนชุดดำ

"ขอล่วงเกิน....."

ไม่ทันขาดคำ ปลายกระบี่ที่พลิ้วพรายดุจอสรพิษสี่เล่ม แทงปราดใส่จุดสำคัญของบึ้งกองิ้มสี่แห่ง

บึ้งกองิ้มไม่ทันเคลื่อนไหวกระบี่ ได้แต่หมุนตัวเป็นวง ตัวกระบี่กระทบกัน บังเกิดเสียงดังตังตัง กระแทกกระบี่ของคนชุดดำทั้งสี่เป็นรอยบิ่นจุดหนึ่ง

ที่แท้กระบี่รุ้งทองเป็นศัสตราวุธสุดวิเศษ ผลจากการปะทะ จึงกระแทกกระบี่ของคนชุดดำทั้งสี่เป็นรอยบิ่น คนทั้งสี่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป พลิกแพลงท่ากระบี่ ประกายกระบี่กระจายสับสน คำนวณวิถีกระบี่ไม่ออก

บึ้งกองิ้มไม่รอให้ท่ากระบี่จู่โจมถึง กวาดฟาดฟันกระบี่รุ้งทองออกด้วยท่าไคทีเพ็กตี่ (เบิกฟ้าแยกพิภพ)

กระบี่นั้นทั้งรวดเร็วทั้งเร่งร้อน บึ้งกอง้มพอใช้ยอกก็พ้นถูกกระบี่หนึ่ง กวาดออกกระบี่หนึ่ง ก็คุกคามคนชุดดำทั้งสี่ถอยกายไปสามก้าว

ซึ่งจือฮุ้นยิ้มเล็กน้อย เห็นบึ้งกอง้มใช้กระบี่หาญฮึกคล้ายคลึงกับซ่งจือเซาะเมื่อครั้งกระโน้นอยู่เจ็ดส่วน สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยกลับอุทานดังเอ๊ะ รู้สึกคนผู้นี้หากไม่กำจัด ต้องเป็นชนวนเภทภัยภายหลัง

ยามนั้น บึ้งกอง้มกับคนชุดดำทั้งสี่หักล้างกันสิบเอ็ดกระบี่ กระบี่รุ้งทองพ้นหยกดุจพ้นหยวก กระบี่ของคนทั้งสี่ถูกพ้นหักเหลือไม่ถึงหนึ่งเชี่ยะ ยังต่อสู้โดยไม่เลิกรา

บึ้งกอง้มอดกล่าวมิได้

"ท่านทั้งสี่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ผู้น้องมีเปรียบในเชิงอาวุธของพวกท่าน....."

ไม่ทันขาดคำ ท่าร่างคนทั้งสี่พลันเปลี่ยนแปร คนผู้หนึ่งพุ่งโถมมาอย่างหักโหม

บึ้งกอง้มเสือกแทงกระบี่ออก เห็นแน่ชัดว่าคนชุดดำนั้นต้องถูกกระบี่แทงใส่ พลันหมุนตัวคราหนึ่ง วกกระบี่

ไปด้านหลัง ด้านปะทะไว้ดังตังใหญ่

คนชุดดำนั้นพลิกตัวอีกครา หันหน้าหาบึ่งกองิ้ม แทงกระบี่ปราดออก

บึ่งกองิ้มตวัดกระบี่แทงสวน แทงถูกข้อมืออีกฝ่ายหนึ่ง คนชุดดำนั้นคลายมือปล่อยกระบี่ร่วงลงสู่พื้น กลับปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งหมุนคว้างเข้ามา

บึ่งกองิ้มวกกระบี่ไปหมายบีดบ้อง คนชุดดำอีกสองคนก็กลุ้มจู่โจมเข้ามา

บึ่งกองิ้มฟันออกสองกระบี่ ฟันแขนคนทั้งสองขาดสะบั้น กลับปราศจากโลหิตกระเซ็นออกมา

คนทั้งสองมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร เปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้าย แทงออกอีกกระบี่!

บึ่งกองิ้มรีบสลับเท้าหลบเลี่ยง แต่ห่วงเอวถูกแทงเป็นรูสองรู สร้างความปวดแปลบจับใจ

คนชุดดำอีกสองคนก็คุกคามเข้ามา ด้วยท่าร่างประหลาดพิกลสุดเปรียบปาน

บึ่งกองิ้มพลันแผ่พุ่งพลังใส่ตัวกระบี่ ใช้ออกด้วยท่าสามบึ่งพิมพ์จันทร์ จู่โจมใส่คนชุดดำทางทิศตะวันตก

เหนือ ใต้สามคน

คนชุดดำทั้งสองได้แต่ถอยปราดไป คนชุดดำทางทิศตะวันตกเข้าใจว่ามีโอกาสฉกฉวย ดังนั้นแทงกระบี่ใส่จุดชื่อโคยของบึ่งกองิ้ม

กระบวนท่านี้ชั่วร้ายยิ่ง มิคาดยามนั้นกระบี่บึ่งกองิ้มกลับจ่อใส่ทรวงอกคนชุดดำนั้นอย่างไม่คาดหมาย

คนชุดดำนั้นจู่โจมกระบี่ถึงที่สุด แต่ยังสามารถเคลื่อนไหวท่าร่าง เพียงแต่ขอเพียงมันโน้มตัวไปเบื้องหน้าจะถูกกระบี่รุ้งทองทะลวงใจแล้ว

ที่แท้กระบวนท่าสามบึ่งพิมพ์จันทร์เป็นท่าหลอกล่อ กระบี่นี้จึงเป็นท่าแท้จริง คนชุดดำนั้นถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ดวงตาเต็มไปด้วยแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง

บึ่งกองิ้มรั้งกระบี่กลับ กล่าวว่า

"ได้รับการออมมือ"

พลันรู้สึกมีพลังกระบี่สามสายจู่โจมจากด้านหลัง คนชุดดำทั้งสามโถมแทงกระบี่มาดุจอสรพิษร้าย

บึ่งกองิ้มไม่สามารถสะกดกลั้นใจ แทนที่จะต้านรับกลับลงมือตีโต้ พุ่นออกด้วยท่าบ่นศิลาสะท้านฟ้า

กระบี่นี้จู่โจมทีหลังบรรลุถึงก่อน เห็นแขนขาดสามข้างปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า ในมือขาดยังถือกระบี่หักอยู่ชั่วครู่ค่อยร่วงหล่นลงบนพื้นกระดานเรือ

แขนซ้ายของคนชุดดำทั้งสามถูกฟันขาดไปอีก!

บึ้งกอง้มบังเกิดความเสียใจ มิคาดคนชุดดำทั้งสี่คนหนึ่งแขนขาดทั้งสองข้าง อีกสามคนแขนขาดข้างหนึ่งแต่ไม่มีสีหน้าเจ็บปวด คนที่แขนขาดพากันหยิบฉวยแขนขาดของตนเองขึ้น คนที่ไร้แขนกลับใช้ปากคาบแขนขาดทั้งสองข้างขึ้น ล่าถอยกลับเข้าห้องท้องเรือ

.....คนเหล่านี้ถูกฟันแขนขาด กลับไม่มีท่าทีเจ็บปวด คาดว่าสืบเนื่องจากรับประทานตัวยาเข้าไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าแปรเปลี่ยนจนบึ้นยากกล่าวว่า

"บึ้งเสียวเฮียบมีวิทยายุทธยอดเยี่ยมนัก"

พลางยกมือตบประตูห้องท้องเรือคราหนึ่ง

ซึ่งจือฮุ้นพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป คิดส่งเสียงเตือนภัยก็ไม่ทันการณ์

บึ้งกอง้มหันหลังให้กับเฒ่าประหลาดมหาภัย ไม่ทัน

สังเกตเห็น แต่เห็นซึงจือฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันตื่นตัวขึ้น ดีดตัวขึ้นจากพื้นกระดานเรือ

ยามนั้น ปรากฏพลังมหาศาลชนิดหนึ่งถ่ายทะลักมาจากพื้นกระดานเรือ มาตรว่าบึ้งกองึ้มดีดตัวขึ้น ยังถูกปลายพลังกวาดใส่ ถลาไปเบื้องหน้าอย่างเสียหลัก กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

วิชาผีมือที่เฒ่าประหลาดมหาภัยใช้ออก กลับเป็นวิชาแกะซัวพะงู้ (ตีวัวข้ามภูเขา)

เฒ่าประหลาดมหาภัยฟาดฝ่ามือใส่ประตูห้องท้องเรือ ถ่ายทอดพลังผ่านพื้นกระดานเรือ กระแทกใส่กลางหลังบึ้งกองึ้ม เข้าใจว่าประสบผล มิคาดบึ้งกองึ้มดีดตัวขึ้นทันเวลา รอดชีวิตได้

เฒ่าประหลาดมหาภัยอยู่เบื้องหน้าซึงจือฮุ้น ไม่สะดวกกับการซ้ำเติม หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เมื่อครู่เล่าฮูคิดทดสอบพลังผีมือหลานแซ่บึ้ง กลับลงมือรุนแรงไป ทำร้ายถูกหลานเรา นับเป็นบาปกรรมจริง ๆ"

ซึงจือฮุ้นลอบขุ่นข้องใจ แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า

สลับเท้าเคลื่อนกาย ขวางอยู่เบื้องหน้าบึ้งกองิ้ม ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เงี่ยมเฮียมีพลังฝีมือแหลมคมกว่าเมื่อเจ็ดปีก่อนมากนัก"

ท่านแทนที่จะใช้คำ "กล้าแข็ง" กลับใช้คำ "แหลมคม" แฝงความหมายแดกดันอีกฝ่ายหนึ่ง

ยามนั้น ซึ่งเซี่ยวง้อสะอึกเข้าไปประคองบึ้งกองิ้ม บึ้งกองิ้มถูกลอบกระแทกทำร้ายจนเลือดลมพลุ่งพล่าน จมูกพลันสูดได้กลิ่นหอมซาบซ่าน อดดื่มด่ำมิได้

เฒ่าประหลาดมหาภัยระงับสีหน้าเป็นปรกติ กล่าวว่า

"ซึ่งบั่งจู้เรียกชุมนุมสหายร่วมแนวบนเรือท่าน ไม่ทราบมีคำสั่งใด ?"

ซึ่งจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"คำสั่งนั้นไม่กล้ารับ ที่เชื้อเชิญเงี่ยมเต้าจู้ (เจ้าของเกาะแซ่เงี่ยม) มาครั้งนี้ เพราะสืบเนื่องจากรถธารเลือดปรากฏขึ้นในยุทธจักรอีก"

ต่อให้เฒ่าประหลาดมหาภัยมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม พอฟัง

คำ "รถธารเลือด" อดหน้าเปลี่ยนสีมิได้ ถามโพล่งว่า

"รถธารเลือด....."

ไม่ทันขาดคำ บนผิวน้ำพลันบังเกิดเสียงหวีดสัญญาณแหลมเล็กดังมา

ซึงจือฮุ้นอุทานเบา ๆ เห็นเรือใบลำหนึ่งแล่นมาตามลำน้ำ บนใบเรือเขียนอักษรตวัดงดงามสามตัว "หึงเทียนก่า" (นิกายแค้นฟ้า)

ปรากฏชายหนุ่มชุดขาวสองคนสาวเท้าถึงป้ายข้างกายซึงจือฮุ้น กล่าวเบา ๆ หลายคำ ซึงจือฮุ้นกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"หยุดเรือชั่วคราว สั่งเพิ่มการระวังป้องกัน อีกฝ่ายหนึ่งคล้ายไม่มีเจตนา หากไม่ถึงคราจำเป็นไม่ต้องลงมือ"

ชายหนุ่มชุดขาวทั้งสองรับคำ แยกย้ายวิ่งปราดจากไป บึ่งกองมเห็นคนของพรรคนภากาศเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ในใจนับถือเลื่อมใสยิ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยยืนหยัดที่หัวเรือ หัวร่อดังกังวานกล่าวว่า

"นิกายแค้นฟ้าอุบัติขึ้นในยุทธจักรไม่นาน แต่มีขุมกำลังกล้าแข็ง ไล่กวดตามพรรคท่านกระชั้นชิด ไม่ทราบซึ่งบั่งจู้ทำความเข้าใจต่อนิกายแค้นฟ้าอย่างไร ?"

คนผู้นี้เปลือกนอกอาจหาญ แท้ที่จริงจิตใจคับแคบดุจสตรี คราครั้งนี้จงใจใช้นิกายแค้นฟ้ากระทบกระเทียบพรรคนภากาศ ซึ่งจือฮุ้นไหนเลยฟังไม่ออก ปากยังกล่าวว่า

"นิกายแค้นฟ้าเป็นนิกายที่หนึ่งในบู๊ลิ้มตงง้วน พรรคเราย่อมมีข้อมูลอยู่ ฟังว่าหัวหน้านิกายแซ่ซ่ง เรียนรู้วิชาฝีมือทุกค่ายสำนัก พลังการฝึกปรืออาจไม่ด้อยกว่าเทียนเล้งได้ซือแห่งเสียวลิ้ม เพียงไม่ทราบวันนี้สืบเสาะหาพรรคเราด้วยเรื่องใด"

ยามนั้น เรือเร็วของอีกฝ่ายหนึ่งก็หยุดลอยลำ ทอดระยะห่างประมาณยี่สิบวา ได้ยินสุ้มเสียงสดใสไพเราะราวกระบี่เงินเสียงหนึ่งดังว่า

"ขออภัยที่รบกวนทุกท่าน ขอถามหัวหน้าพรรคนภากาศใช่อยู่บนเรือหรือไม่ ?"

อีกฝ่ายหนึ่งเมื่อถามไถ่ตามมรรยาท ซึ่งจือฮุ้นก็เดินถึงหัวเรือ กล่าวเสียงกังวาน

"เล่าฮูคือซึงจือฮุ้น ไม่ทราบมีคำสั่งสอนใด ?"

ได้ยินสุ้มเสียงสดใสไพเราะนั้นกล่าวว่า

"คำ "สั่งสอน" ไม่กล้ารับ นิกายเรานับแต่ก่อตั้งขึ้น ยังไม่ได้เยี่ยมคำนับพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ทราบดีว่าเสียมารยาท บัดนี้ก่าจู้ (หัวหน้านิกาย) เราสั่งให้ส่งของขวัญมา ขอซึงบั่งจู้ได้โปรดรับไว้"

เฒ่าประหลาดมหาภัยพอฟัง รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก ที่แท้ยุทธจักรก็เฉกเช่นกับประเทศ เมืองขึ้นใหญ่น้อยต้องส่งเครื่องราชบรรณาการต่อประเทศใหญ่ ค่ายสำนักเล็ก ๆ ในบู๊ลิ้ม ก็มีธรรมเนียมส่งของขวัญต่อค่ายสำนักใหญ่ โดยเฉพาะผู้ที่ประกอบอาชีพคุ้มกันภัย เมื่อผ่านค่ายภูเขาใดต้องส่งของขวัญไปเบิกทาง หาไม่อย่าหมายผ่านได้โดยปลอดภัย

นิกายแค้นฟ้าถือเป็นนิกายที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน กลับส่งมอบของขวัญต่อพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน แสดงว่าให้เกียรติแก่หัวหน้าพรรคนภากาศซึงจือฮุ้น เฒ่าประหลาดนภากาศในฐานะเจ้าของเกาะมหาภัยทะเลตังไฮ้ กลับรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก

ซึงจือฮุ้นใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว รู้สึกนิกายแค้นฟ้ากระทำเช่นนี้ แสดงเห็นถึงความใจกว้างของหัวหน้านิกาย เพียงไม่ทราบนิกายแค้นฟ้าระหว่างนี้มีปัญหายุ่งยากใดหรือไม่ จึงจงใจส่งมอบของขวัญต่อพรรคนภากาศ หากว่าเกิดเรื่อง พรรคนภากาศต้องร่วมแบกหม้อก้นดำด้วย

ควรทราบว่ายุทธจักรเปี่ยมเล่ห์เพทุบาย ซึงจือฮุ้นมิอาจไม่ใคร่ครวญโดยรอบคอบ ดังนั้นกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของก่าจู้ พรรคเราขอรับด้วยใจ เพียงแต่นิกายท่านมีขุมกำลังเหนือกว่าพรรคเรา เรื่องของขวัญไม่อาจรับไว้ หากแม้นมีวาสนา กลับคิดขอกราบพบซ่งก่าจู้สักครา ไม่ทราบ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ จงใจกล้ำกลืนคำพูดไว้ เพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งกล่าวต่อ สุ้มเสียงสดใสไพเราะนั้นกล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้เกรงใจไปแล้ว พรรคนภากาศเป็นพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน นิกายเราไม่ว่าโครงสร้าง ขอบข่ายการดำเนินงาน ล้วนลอกเลียนพรรคท่านมา ดังนั้นเรื่องส่งมอบของขวัญ พรรคท่านสมควรรับไว้"

น้ำคำเต็มไปด้วยความจริงใจ แต่ไม่กล่าวขวัญถึง

ข้อเสนอที่ซึงจือฮุ่นต้องการพบหัวหน้านิกายแค้นฟ้า

ซึงจือฮุ่นเห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าแปรเปลี่ยนจนบึ้นยาก จึงกล่าว

"เราในที่นี้มีสหายอีกสองท่าน คิดขอแนะนำต่อซ่งก่าจู้"

สุ้มเสียงสดใสไพเราะนั้นดังว่า

"ซึงบั่งจู้ไม่ทราบหมายถึงผู้อาวุโสท่านใด ?"

"สหายของเราทั้งสอง กล่าวได้ว่าเป็นเสาหลักของบู๊ลิ้ม หนึ่งคือเจ้าของเกาะมหาภัยเงี่ยมซังมั้งเงี่ยมเฮีย หนึ่งคือเจ้าสำนักขนนกฟ้าคนปัจจุบัน บึ่งกองมึ่งเสียวเฮียบ"

หัวหน้านิกายแค้นฟ้าพอฟัง ถึงกับนิ่งเงียบงันไป ซึงจือฮุ่นและเฒ่าประหลาดมหาภัยสบตากันวูบ ก่อนนี้หัวหน้านิกายแค้นฟ้ามีมารยาทอันดี ตอนนี้ไฉนไม่ตอบคำ

บึ่งกองมึ่งที่ด้านข้าง ได้ยินซึงจือฮุ่นยกย่องตนถึงปานนี้ สร้างความสำนึกตื้นตันยิ่ง

พอเงยหน้าขึ้น เห็นหน้าด้านข้างของซึงจือฮุ่นและเฒ่าประหลาดมหาภัย ซึงจือฮุ่นท่วงท่าปลอดโปร่ง บุคลิกสูงส่า เฒ่าประหลาดมหาภัยผมยาวสยายเคราครึ้ม ที่ท่า

ดุร้ายยิ่ง

หวนนึกถึงตนเองพกพากระบี่รุ้งทอง เท่ากับเป็นเจ้าสำนักขนนกฟ้า ตามกฎของบู๊ลิ้ม สามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับสามธัมมะสี่พิสดาร แต่ไม่ว่าพลังฝีมือ ประสบการณ์ ไม่อาจทัดเทียมยอดคนทั้งหลายได้

ยามนั้น หัวหน้านิกายแค้นฟ้าบนเรือด้านตรงข้ามเอ่ยปากแล้ว กลับกล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้ ใช่สามารถเชิญเจ้าสำนักขนนกฟ้าออกมากล่าววาจาหรือไม่ ?"

บึ่งกอง้มรับฟังจนงงงันวูบ ซึงจือฮุ้นก็ลอบสงสัยใจเฒ่าประหลาดมหาภัยกลับเดือดดาลเป็นการใหญ่

.....หัวหน้านิกายแค้นฟ้าได้ยินชื่อของตน กลับไม่ทักทายปราศรัย แต่ต้องการพบเด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมผู้นี้

เฒ่าประหลาดมหาภัยขณะจะอาละวาด บึ่งกอง้มก็สืบเท้าออกไป กล่าวเสียงกังวาน

"ผู้เยาว์บึ่งกอง้ม ซ่งก่าจู้ไม่ทราบมีคำสั่งสอนใด ?"

ตนพอเอ่ยปาก คลื่นเสียงก็ถ่ายทอดถึงเรือด้านตรงข้าม

บึ่งกอง้มความจริงมีพลังการฝึกปรือพื้นเพธรรมดา แต่กระบี่แดนดินเน้นที่กำลังภายใน ไม่เน้นที่เพลงกระบี่ ดังนั้นบึ่งกอง้มปรับพื้นฐานพลังฝีมือเป็นอย่างดี บวกกับซ่งจือเซาะสละชีวิตถ่ายทอดกำลังภายในให้ จึงมีพลังลมปราณสมบูรณ์เปี่ยมล้น

บึ่งกอง้มรู้สึกมีคนลอบจับตามองตน แต่บนหัวเรืออันกว้างใหญ่ของเรือด้านตรงข้าม ปราศจากเงาร่างผู้คน ชั่วครู่ให้หลังหัวหน้านิกายแค้นฟ้าจึงกล่าวช้า ๆ

"เจ้าเป็นตัวปลอม"

บึ่งกอง้มรู้สึกเป็นการหยามอัปยศนัก ต้องกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล"

หัวหน้านิกายแค้นฟ้ากล่าวเสียงเย็นชา

"ซ่งจือเซาะไม่ได้รับศิษย์"

บึ่งกอง้มปลดกระบี่รุ้งทองออกมา กล่าวว่า

"กระบี่เล่มนี้ไหนเลยแปลกปลอมได้?"

คำพูดพอกล่าว เรือด้านตรงข้ามพลันแล่นตรงมา ระยะห่างทั้งสองฝ่ายย่นใกล้เข้า ห่างกันเพียงไม่กี่วา หัวหน้า

นิกายแค้นฟ้ากล่าวอีกว่า

"กระบี่สามารถขโมย"

บึ้งกอง้มกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ก่าจู้หมายความอย่างไร ?"

"เราหมายความว่า แม้มีกระบี่รุ้งทอง ไม่แน่นัก ว่าเป็นเจ้าสำนักขนนกฟ้า"

"ข้าพเจ้าเข้าสังกัดสำนักขนนกฟ้าสิบปี....."

ไม่ทันขาดคำ หัวหน้านิกายแค้นฟ้าส่งเสียงหัวร่อออกมา น้ำเสียงเต็มไปด้วยแววไม่เชื่อถือ

บึ้งกอง้มเดือดดาลสุดระงับ กระโดดโลดข้ามผิวน้ำสองวา ทิ้งตัวลงบนเรือของนิกายแค้นฟ้า ชักกระบี่รุ้งทองจากฝัก ร้องว่า

"ท่านเข้าใจว่าไม่ใช่ ไยไม่ทดสอบอานุภาพกระบี่ขนนกฟ้าดู"

ได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา บนหัวเรือเพิ่มผู้คนสี่คนขึ้น

เป็นดรุณีสาวสี่นาง ทุกนางแต่งกายเช่นหญิงรับใช้ แต่ใบหน้ารูปไข่ตาสุกใส หากผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า จะเป็น

เสียวเจี๊ยะสูงศักดิ์แล้ว

หญิงรับใช้ทั้งสี่ตวัดมือ ในมือเพิ่มกระบี่เล่มหนึ่ง แสดงท่วงท่าเริ่มต้นขึ้น เฒ่าประหลาดมหาภัยบนเรือของพรรคนภากาศเห็นเช่นนั้น กล่าวว่า

"นี่เป็นท่าเริ่มต้นของเพลงกระบี่ฮั้วซัว.....อู่หงไล่งี้ (หงสามาสถิต)"

บึ้งกอง้มก็คำนับตอบตามมารยาท วาดกระบี่ด้วยท่าเริ่มต้นของเพลงกระบี่ขนนกฟ้า นามกระบี่เดียวชี้ฟ้า

หญิงรับใช้ทั้งสี่พลิกข้อมือวูบ กระบี่ทั้งสี่เล่มคล้ายเกล็ดหิมะปลิวโปรย พอฟันออกหกกระบี่ค่อยแทงออกหนึ่งกระบี่ กลับเป็นท่ากระบี่สำนักเซาะซัว.....เซาะฮวยลักชุก (เกล็ดหิมะหกกระจาย)

เฒ่าประหลาดมหาภัยชมดูจนอุทานดังเอ๊ะ ยามกะทันหันไม่สามารถกล่าวกระไรได้

บึ้งกอง้มเห็นบุปผากระบี่พร่าพราย ไม่ทราบรับเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างไร ดังนั้นรุกแทนการรับ เสือกส่งกระบี่ออกด้วยท่าสามบึ้งพิมพ์จันทร์ ประกายกระบี่กระจายเกลื่อนกล่น ไม่ทราบจู่โจมต่อผู้ใดกันแน่

หญิงรับใช้ทั้งสี่รั้งกระบี่กลับ หมุนควงกระบี่โดยพร้อมเพรียง คล้ายรุกคล้ายรับ สลายท่ากระบี่บึ้งกองิ้มไปโดยสิ้นเชิง

ซึ่งจือฮุ้นบนเรือด้านตรงข้ามยังสะท้านใจ กล่าวว่า

"ท่ากระบี่สำนักบู๊ตึง.....ชังซังเง่งแขะ (สนโบราณรับแขก)"

หญิงรับใช้ทั้งสี่ประมือกับบึ้งกองิ้มเพียงสามกระบวนท่า กลับใช้ออกด้วยเพลงกระบี่สามชนิด แม้แต่ยอดฝีมือเช่นซึ่งจือฮุ้นและเฒ่าประหลาดมหาภัย ก็คำนวณสังกัดสำนักอาจารย์ของพวกนางไม่ออก

บึ้งกองิ้มพลันเร่งมือจู่โจม กวาดกระบี่ออกด้วยท่ากระบี่คลุ้มบุปผาคลั่ง เห็นกระบี่รุ้งทองกลับกลายเป็นบุปผาทองปลิวโปรย หญิงรับใช้ทั้งสี่ไม่มีปัญญาปิดป้อง พลันยืดหดปลายกระบี่แปลบปลาบ ดุจหมู่ดาวกระพริบแสง

ได้ยินเสียงติงติงติงดังถี่ยิบ ทั้งสี่กลับใช้ปลายกระบี่จี้ใส่คมกระบี่บึ้งกองิ้ม สลายกระบวนท่ากระบี่คลุ้มบุปผาคลั่งไปโดยสิ้นเชิง

ซึ่งจือฮุ้นทอดถอนใจชมเชยว่า

"ท่ากระบี่สำนักอ้วงฮวยไผ่.....บ่วงเทียนฮวงโหว (ลมฝนเต็มฟ้า) อันยอดเยี่ยม"

ทันใด บุปผากระบี่ของบึ่งกอง้มหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว ประกายรุ้งทองกระจายจ้า สาดส่องหญิงรับใช้ทั้งสี่จนลืมตาไม่ขึ้น อุทานอย่างแตกตื่นพลางถอยปราดไป

นี่เป็นท่ากระบี่อันร้อนแรงในยี่สิบสี่กระบี่ขนนกฟ้านามเกียกยิกชอเซ็ง (อรุโณทัยไขแสง) ก่อนนี้บึ่งกอง้มใช้กระบวนท่านี้จู่โจมต่อทิโกยได้ซือตัวปลอมนั้น

หญิงรับใช้ทั้งสี่แม้ถดถอยรวดเร็ว ยังถูกพลังกระบี่แทงใส่ บึ่งกอง้มเพียงคิดล้างความอัปยศ ไม่มีเจตนาทำร้ายศัตรู ดังนั้นหดกระบี่กลับแต่กลางคัน

ได้ยินสุ้มเสียงสดใสเย็นชานั้นดังจากในห้องท้องเรือว่า

"เป็นท่ากระบี่ขนนกฟ้าจริง ๆ"

บึ่งกอง้มโอบกระบี่ประสานมือกล่าวว่า

"ก่าจู้เมื่อพิสูจน์ยืนยัน ผู้เยาว์ก็ขออำลา"

สุ้มเสียงสดใสเย็นชานั้นดังอีกว่า

"เพลงกระบี่ขนนกฟ้าไม่มีใดยอดเยี่ยม"

บึ้งกองมังเกิดโทสะอีกครา กล่าวว่า

"เมื่อไม่มีใดยอดเยี่ยม ก่าจู้ไยไม่ทดสอบดู"

"ต้องการให้เราทดสอบ ? ลองบุกฝ่าเข้ามา"

บึ้งกองมยื่นกระบี่เขียวูบ เลิกม่านประตูห้องท้องเรือขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"อภัยที่เสียมารยาท"

ขาดคำ ก้าวยาว ๆ เข้าไป ม่านประตูห้องท้องเรือตกห้อยลงดังเดิม

ขณะเดียวกัน เรือของนิกายแค้นฟ้าพลันแล่นออกจากที่ มิหนำซ้ำแล่นอย่างรวดเร็ว ซึงจือฮุ้นต้องอุทานว่า

"ผิดท่าแล้ว"

ชั่วพริบตา เรือของนิกายแค้นฟ้าแล่นห่างไปยี่สิบสามสิบวา ซึงเซี่ยวงอร้องอย่างร้อนรุ่ม

"บิดา เขา....."

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากอยู่บนฝั่ง บิดายังมีหนทางช่วยเหลือ แต่เมื่ออยู่กลางลำน้ำ....."

เฒ่าปละหราดมหาภัยกลับชื่นชมต่อเภทภัยของผู้อื่น หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"หลานแซ่บึ่งขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง ไหนเลยเกิดเรื่องได้....."

ขณะกล่าว เรือของนิกายแค้นฟ้าคล้ายว่าวกระดาษตัวหนึ่ง แล่นห่างไปจนลิบลับแล้ว

บทที่ ๑๐

ความรักความหลัง

ปิ่งกองมพอเหยียบย่างเข้าห้องท้องเรือ เห็นในห้องท้องเรือตกแต่งเป็นห้องหับ จัดตั้งเตียงไม้ขึงม่านมุ้ง ตู้เสื้อผ้าลายดอกไม้ และโต๊ะเครื่องแป้งวิจิตรงดงาม ติดตั้งกระจกใสสะอาด ยังมีแปรงเล็กๆ สำหรับทาเล็บ และตะไบเล็ก ๆ อันหนึ่ง

.....นี่กลับเป็นหอห้องของสตรีนางหนึ่ง

ปิ่งกองมเห็นตนเองบุกรุกหอห้องสตรี ถือว่าไม่ถูกต้อง ขณะจะล่าถอยออกไป พลันรู้สึกตัวเรือ

ส่ายโคลงเคลงแล่นจากที่ ต้องใจสั่นสะท้านหมุนตัวหมายกลับออกไป

ทันใด เงาสีขาวถลันวูบหนึ่ง กลิ่นหอมรวยรื่นดุจกล้วยไม้พลุ่งกระทบจมูก ประกายกระบี่สีขาวประดุจหยกสายหนึ่ง จี้ปราดใส่จุดทั้งตงของบึ่งกอง้มดุจสายฟ้า

กระบี่นั้นทั้งรวดเร็วทั้งเร่งร้อน กระบี่ไม่ทันแทงถึงก็บังเกิดเสียงแหวกผ่าอากาศถึงก่อน

บึ่งกอง้มยกกระบี่ด้วยท่ากระบี่เดียวชี้ฟ้า ปลายกระบี่หยกขาวแทงใส่ตัวกระบี่รุ้งทอง บังเกิดเสียงติงครา หนึ่ง

เงาร่างสีขาวพลิกแพลงท่ากระบี่ แทงใส่หว่างเอว บึ่งกอง้มอีกครา

กระบี่นั้นเปลี่ยนวถีทางอย่างกะทันหัน บึ่งกอง้มไม่สามารถจู่โจมท่ากระบี่ขนนกฟ้าออกไป ได้แต่ตั้งรับอีกครา ใช้ท่าสายธารท้องทะเล ปัดท่ากระบี่พ้นห่างไป

เงาร่างสีขาวแค่นเสียงดังสดใส ใช้ออกอีกกระบี่

บึ่งกอง้มเห็นตัวกระบี่หยกขาวสั่นพลิ้วตลอดเวลา พลันหวนนึกถึงกระบี่แดนดินจกฮิกบอกว่า มีเพลงกระบี่

ของทิอีเกี่ยมไผ่ (สำนักกระบี่เสื้อเหล็ก) เดินในแนวทางกร้าวแกร่ง ทุกกระบี่ที่ใช้ ตัวกระบี่จะสั่นพลิ้ว ยากจะหยั่งคาดคะเนได้

บึ้งกองิ้มเพิ่งประมือกับอีกฝ่ายหนึ่งสามกระบวนท่า ก็เผชิญอันตรายซ้ำซ้อน แต่กระทั่งโฉมหน้าอีกฝ่ายหนึ่งยังไม่อาจเห็นชัดตา ดังนั้นตั้งกระบี่ด้วยท่ายืนหยัดท้าฟ้าดิน เสียงตังตังเมื่อกระแทกกระบี่หยกขาวเบนเบือนไป

บึ้งกองิ้มขณะจะตีโต้ กระบี่หยกขาวก็แทงสวบมายังคอหอยของตนดุจประกายไฟ !

บึ้งกองิ้มใจหายวาบ พุ่งถอยไปด้านหลัง ยังรู้สึกเย็นวะวาบที่ลูกกระเดือกไม่คลาย ได้ยินเงาร่างสีขาวนั้นกล่าวว่า

"ถอยได้รวดเร็วยิ่ง"

สะบัดกระบี่ควับควับ พั่นไปทางซ้ายหนึ่งกระบี่ พั่นไปทางขวาหนึ่งกระบี่ ค่อยแทงใส่หว่างกลางหนึ่งกระบี่

กระบี่พั่นซ้ายพั่นขวานี้ดูไปไม่มีประโยชน์ แท้ที่จริงปิดสกัดหนทางถอยสองฟากข้างของบึ้งกองิ้ม กระบี่ที่แทงใส่หว่างกลางจึงเป็นท่ากระบี่ปลิดชีวิต เป็นท่าไม้ตายของ

ต่วนมึ้งเต้าหยินสำนักไท้ซ้วนนั่นเอง

ยามนั้นบึ่งกองิ้มถอยร่นถึงข้างเตียง คิดถดถอยก็ไม่ได้ ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ กลิ้งตัวขึ้นไปบนเตียง

รู้สึกผ้าห่มหมอนหนุนหอมอบอวล บึ่งกองิ้มแม้หลบรอดจากกระบี่นี้ แต่คนล่าถอยถึงมุมเตียง ไม่มีหนทางล่าถอยอีก

.....หากไม่พลิกสถานการณ์เป็นฝ่ายรุก คงต้องตายแน่แล้ว !

บึ่งกองิ้มตวาดก้อง สะบัดกระบี่ออกด้วยท่าพั่นงูเบิกทาง คิดกรุยทางออกไป

ได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา กระบี่หยกขาวพั่นสวนมา กระบวนท่าที่ใช้กลับเป็นท่าพั่นงูเบิกทาง !

กระบี่ทั้งสองเล่มกระทบกันดังตัง กระบี่หยกขาวปรากฏรอยบิ่นโตเท่าเม็ดข้าวจุดหนึ่ง บึ่งกองิ้มกลับถูกกระแทกไปปะทะกับผนังห้องท้องเรือ ง่ามมือที่จับกระบี่ชาวูบ

ผลการปะทะครั้งนี้ ด้านศัสตราวุธ กระบี่รุ้งทอง

เหนือกว่ากระบี่หยกขาว ด้านพลังการฝึกปรือ บึ่งกองิ้มกลับสู้ไม่ได้ ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่บึ่งกองิ้มคือ อีกฝ่ายหนึ่งรู้จักเพลงกระบี่ขนนกฟ้าด้วย

บึ่งกองิ้มร้องโพล่งว่า

"ท่าน..... ท่าน....."

จนบัดนี้บึ่งกองิ้มค่อยเห็นชัดตาว่า อีกฝ่ายหนึ่งเป็นสตรีชุดขาว บุคลิกสูงส่งสง่านางหนึ่ง ดังนั้นไม่สามารถกล่าวต่อ

พริบตาที่เสียสมาธิ สตรีชุดขาวแทงออกอีกกระบี่กลับเป็นท่ากระบี่ประดับฟ้า

บึ่งกองิ้มลอยตัวขึ้น คิดฝ่าออกจากจุดอับ สตรีชุดขาวใช้กระบี่สะกดกระบี่รุ้งทองไว้ พลันฟาดฝ่ามืออีกข้างหนึ่งออก กลับใช้วิชากิมลั้งชิ่ว (ฝ่ามือกล้วยไม้ทอง) ฟาดใส่ท้ายทอยบึ่งกองิ้มฉาดหนึ่ง

บึ่งกองิ้มส่งเสียงร้องออกมา หงายร่างล้มลง พริบตานั้นคล้ายฝันไปคล้ายเกิดมายาภาพ สตรีชุดขาวกลายเป็นซึ่งเซี่ยวง้อ ซือแป๊ะที่อมโรคกลับกลายเป็นซือแป๊ะผู้ทระนง.....

จากนั้นปิ่งกองิ้มสิ้นสติสมประดีไป

.....

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ปิ่งกองิ้มฝันเห็นรอยยิ้มพริ้มพรายของซึ่งเซี่ยวง้อ ตนเองกับนางขึ้นเรือน้อย ลอยลำอยู่กลางลำน้ำลกจุ้ย

ทันใด บนเรือเพิ่มคนผู้หนึ่ง ส่งเสียงแค่นหัวร่อกลับเป็นกงจื้อไร้น้ำใจ

ปิ่งกองิ้มยื่นมือแตะด้ามกระบี่ มิคาดเรือน้อยพลันขาดเป็นสองท่อน บนเรือหลงเหลือตนเองกับกงจื้อไร้น้ำใจ ซึ่งเซี่ยวง้อกลับหยั่งเท้าบนเรือขาด เคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย.....

ยามนั้น ริมโสตปิ่งกองิ้มแว่วเสียงดนตรีเศร้าสร้อยกลับเป็นเสียงพิณ

เสียงพิณดังติงตัง แฝงความอ้างว้างอย่างบอกไม่ถูก คล้ายสุดยอดฝีมือยืนอยู่บนยอดเขาเพียงเดียวดาย ปล่อยให้สายลมโชยพัดชายเสื้อพลิ้วปลิวไสว คนผู้นี้คล้ายเป็นซ่งจือเซาะผู้เลิศทระนง และคล้ายซือแป๋ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิทยายุทธต่อตน

บึ่งกองิ้มพลันผุดลุกขึ้น เห็นสตรีชุดขาวนางหนึ่งนั่งหันข้างให้กับตน กำลังกรีดนิ้วดีดพิณ

จากนั้นบึ่งกองิ้มนั่งอยู่บนเตียง อดหน้าร้อนผะผ่าวมิได้ ยกมือลูบคลำท้ายทอย รู้สึกปวดแปลบอยู่เล็กน้อย แสดงว่านี่มิใช่ความฝัน รีบนั่งตัวตรง แต่กริ่งเกรงรบกวนการดีดพิณของนาง ดังนั้นไม่กล้าส่งเสียง

เมื่อมองดูหน้าด้านข้างของสตรีชุดขาว เห็นโหนกแก้มนูนเล็กน้อย ดวงตากระจ่างดั่งดวงดาว ขนตางอนยาวยิ่ง มีอายุสามสิบเศษ ทีท่าสูงสง่า คล้ายเทพธิดาในแดนดินก็ปาน

ยามนั้นเสียงพิณชะงักขาดหาย สตรีชุดขาวเหลียวหน้ามาช้า ๆ ใบหน้านางบริสุทธิ์สูงสง่า จนผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรง ๆ

สตรีชุดขาวเอ่ยปากแล้ว สุ้มเสียงนางสดใสไพเราะยิ่ง พอเอ่ยปากก็ถามว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร ?"

บึ่งกองิ้มตอบอย่างลืมตัว

"ผู้เยาว์บึ่งกองิ้ม....."

"เจ้าเป็นศิษย์ของจกฮิว หรือเป็นทายาทของซ่งจือเซาะ"

บึ่งกอง้มหวนนึกถึงสตรีนางนี้เคยใช้ท่ากระบี่ขนนกฟ้า ทำลายท่ากระบี่ของตน แสดงว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับอาจารย์ จึงกล่าว

"อาจารย์เรากระบี่แดนดิน....."

บึ่งกอง้มไม่กล้าเอ่ยชื่อจกฮิวตรง ๆ สตรีชุดขาวกลับกล่าวอย่างสงสัยใจ

"จกฮิวเรียนรู้ท่ากระบี่ขนนกฟ้าประมาณสิบถึงสิบเอ็ดท่า เจ้าไฉนเรียนรู้ท่ายืนหยัดท้าฟ้าดินด้วย ?"

"ผู้เยาว์เคยพบพานซือแป๊ะ ได้รับการแนะนำจากท่านผู้เฒ่าอีกครึ่งปี"

สตรีชุดขาวพลันผุดลุกขึ้น สายพิณบนโต๊ะเตี้ยไหวสะท้าน บังเกิดเป็นเสียงดัง นางกล่าวเสียงเครียดว่า

"เขายังไม่ตาย ?"

บึ่งกอง้มยามกะทันหันไม่ทราบตอบกระไรดี ได้แต่กล่าวตามความสัตย์ว่า

"ซือแป๊ะถึงแก่กรรมเมื่อสามเดือนก่อนแล้ว"

สตรีชุดขาวกระแทกนั่งลงอย่างท้อแท้ วางมือลงบนพิณ กลับเขี่ยสายพิณขาดไปเส้นหนึ่ง ตาคู่งามปรากฏประกายน้ำตาแวววับ กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เขา.....เขาตายแล้ว ?"

บึ้งกอง้มสงสัยใจยิ่ง สตรีนางนี้ฟังว่าซ่งจือเซาะยังไม่ตาย ก็พลุ่งพล่านดาลใจ พอฟังว่าซือแป๊ะตายแล้ว กลับเศร้าเสียใจปานนี้

สตรีชุดขาวนั่งซึมเซาอยู่หลังโต๊ะเตี้ย กรีดนิ้วลงบนสายพิณอย่างแผ่เบา ร้องเป็นเพลงออกมาว่า

"มีชีวิตควรหรรษา แม้นตายไม่เสียดายชีวา นี่คือความมุ่งมาดปรารถนา"

ท่องโดดเดี่ยวทั่วสิงขร พเนจรเพียงเดียวดาย ....."

บทเพลงคล้ายไม่แสดงออกซึ่งความยินดีหรือเศร้าโศก แต่ความปวดร้าวอันลึกล้ำ เคลือบแฝงอยู่ทุกบทตอนในเสียงเพลง

สตรีชุดขาว ร้องไปร้องไป พลันเบือนหน้ามาถามว่า

"ซือแป๋และซือแป๊ะเจ้า ใช่เคยเล่าความหลังเมื่อ

สิบปีก่อนต่อเจ้าหรือไม่ ?"

บึ้งกอง้มถูกเสียงเพลงทำนองพิณ ชักนำเข้าสู่ห้วงอันเศร้าโศก ต้องผงกศีรษะอย่างซึมเซา สตรีชุดขาวกล่าวอีกว่า

"อย่างนั้นเจ้าสมควรทราบว่าเราเป็นใคร เราคือซือบ้อ (ภรรยาอาจารย์) เจ้า"

บึ้งกอง้มรู้สึกสมองลั่นอึงอล แทบล้มลงกับพื้น สตรีชุดขาวที่สูงส่งสง่านางนี้ กลับเป็นคนแพร่พิษทำร้ายซือแป๊ะ

สตรีชุดขาวเห็นบึ้งกอง้มตื่นตระหนกปานนี้ ต้องกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เราคือลิ้มเซาะง้ ผู้ที่แพร่พิษสังหารซ่งจือเซาะคือเราเอง"

พลางหมุนตัวช้า ๆ หันหน้าหาบึ้งกอง้ม ประกายบริสุทธิ์ในวงหน้ายิ่งเด่นชัดกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"เราไม่คล้าย ใช่หรือไม่ ?"

.....ไม่คล้ายจริง ๆ

.....สตรีที่เรียบร้อยสูงส่งเบื้องหน้านี้ กลับหักใจ

แพร่พิษทำร้ายซือแป๊ะหรือ ?

สตรีชุดขาวกล่าวว่า

"ตอนนี้เราเปลี่ยนเป็นแซ่ซ่ง เจ้าทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด.....เราเป็นซือบ้อเจ้า และเป็นคนของซือแป๊ะเจ้า ชั่วชีวิตนี้เราเป็นคนของซ่งจือเซาะ"

บึ้งกองมรับฟังจนมึนงงสงสัย ซ่งเซาะงึ้กมสายตาลง วางมือบนสายพิณ กล่าวว่า

"เมื่อสิบปีก่อน เรารู้จักซ่งจือเซาะที่เชิงเขาบู๊ตึง เขาชำระบุญคุณความแค้นสมใจ ไม่เสแสร้งแกล้งดัดเป็นที่เคารพเลื่อมใสของเรายิ่ง"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"แต่ก่อนที่จะรู้จักซ่งจือเซาะ เราก็ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับจกฮิว บิดาเราความจริงเป็นจอมยุทธบู๊ลิ้ม ภายหลังถูกศัตรูไล่ล่าฆ่า จกฮิวทะยานเข้าคุ้มครอง จึงถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกทำร้ายชีพจรหัวใจ ดังนั้นระดับฝีมือรุดหน้าเชื่องช้ายิ่ง

ตอนนั้นเราอายุยังเยาว์ เนื่องเพราะสำนึกในพระคุณ จึงตกลงใจเป็นของเขา แต่จกฮิวเป็นสุภาพบุรุษที่แท้

จริง เห็นว่าพวกเรานิสัยไม่ตรงกัน ไม่เคยแตะต้องเรา แม้สักขุมหนึ่ง ปล่อยให้เราออกท่องยุทธจักร....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ยิ้มอย่างนึกได้กล่าวว่า

"เราลืมบอกชื่อของบิดาเราต่อเจ้า ท่านผู้เฒ่าเรียกว่าลิ้มกงจื้อ....."

บึ้งกองิ้มส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง

.....ลิ้มกงจื้อเป็นหนึ่งในเหล่าสหายของวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ย เป็นหนึ่งในเหล่านักสู้คะนองศึกด้วย

ซ่งเซาะงึกล่าวต่อ

"จกฮิวเป็นผู้มีพระคุณของตระกูลเรา แต่ไม่หวังการตอบแทน พวกเราแม้นิสัยไม่ตรงกัน เราก็ยินยอมเป็นของเขา ภายหลังเรารู้จักซ่งจือเซาะ เห็นว่าเขาชมชอบฆ่าฟัน จึงไม่บอกเรื่องของจกฮิวต่อซ่งจือเซาะ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"เจ้าเห็นว่าเราสมควรรักผู้ใดดี ?"

บึ้งกองิ้มไม่ทราบควรตอบว่าอย่างไร ซ่งเซาะงึกไม่มุ่งหวังให้บึ้งกองิ้มตอบคำถามนาง กล่าวอีกว่า

"กับจกฮิว เราให้ความเคารพนับถือ กับจือเซาะ เราให้ความรักต่อเขา พวกเราฝึกเพลงกระบี่ ถกวิชาบู๊กันทุกวัน นับว่ามีความสุขยิ่ง ภายหลังเขาชักชวนเราไปหาซือตี่ของเขา เรากรึ่งเกรงเขาระแวงสงสัย ได้แต่ติดตามเขาไป

การพบหน้าครั้งนั้น จกฮิวไม่ได้เปิดโปงข้อเท็จจริง แสร้งบอกว่าไม่สบาย มาตรว่าเขาไม่ได้มองดูเรา แต่เราทราบว่าเขารักเราอย่างลึกล้ำ ดังนั้นลอบพบปะเขาสองต่อสอง เขาบอกว่าเรากับจือเซาะจึงเป็นคู่อันเหมาะสม แต่เราบอกว่าไม่ใช่

แต่จือเซาะเริ่มระแวงสงสัยเรากับจกฮิว มีอยู่ครั้งหนึ่งลอบรับฟังคำสนทนาของพวกเราทั้งสอง ฟังถึงกลางคันก็ถือกระบี่โถมออกมา ชี้หน้าเรากล่าวว่า "ในชีวิตเราเพียงรักท่าน ท่านกลับหลอกลวงเรา"

จากนั้นชี้มือไปยังจกฮิว ตวาดว่า "เจ้ายังมีหน้ามาพบเราหรือ?" จกฮิวคิดอธิบาย จือเซาะก็ชักกระบี่รุ้งทองออกมา ตวาดว่า "ชักกระบี่ของเจ้า"

จกฮิวไม่ได้ชักกระบี่ กลับโถมเข้าไปคิดชิงกระบี่

ของเขา เราทราบว่าจกฮิว กรึ่งเกรงเขาฆ่าเรา แต่เขาไม่ได้ฆ่าเรา กลับฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังจกฮิวฉาดหนึ่ง สร้างความตระหนกแก่เราจนกรีดร้องออกมา ชักกระบี่เข้าจู่โจมใส่เขา

เขารับมือหลายกระบี่ พลันบอกว่า "ไม่ต้องลงมือแล้ว" เราพอเหลียวหน้าไป เห็นบนพื้นแปดเปื้อนคราบโลหิตกองหนึ่ง จกฮิวหายสาบสูญไปแล้ว ใต้เงื้อมมือของจือเซาะ ย่อมไม่มีคนรอดชีวิตได้

ยามนั้น เราแค้นเขาถึงที่สุด เขากลับบอกว่า "ขอเพียงท่านยอมคืนดีกับเรา เราก็จะลืมเรื่องที่แล้วมา" เราพอฟังจบ พลันสงบจิตระงับใจ กลับคืนสู่ความเยือกเย็น"

นางความจริงยิ่งเล่ายิ่งพลุ่งพล่าน ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง แต่กล่าวถึงประโยคสุดท้าย ค่อยสงบลงทีละน้อย บึ่งกองมกลับบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงชนิดหนึ่ง

ซ่งเซาะงึ้กล่าวต่อ

"ตอนนั้นเราครุ่นคิดว่า จือเซาะเมื่อไม่ไว้วางใจเรา เราก็ไม่ต้องอธิบาย แต่เราต้องล้างแค้น จกฮิวเป็น

ผู้มีพระคุณเรา และเป็นสามีเรา เขาเมื่อฆ่าจกฮิว เราก็ต้องฆ่าเขา เพียงแต่เรามิใช่คู่มือของเขา หากจะล้างแค้นต้องอดกลั้น และต้องรอคอย

เขาเห็นเราโอนอ่อนผ่อนตาม ก็ไม่รื้อฟื้นถึงเรื่องที่แล้วมาจริง ๆ แต่เรายิ่งแค้นกว่าเดิม แค้นเขาทำร้ายซือตี่ร่วมสำนักด้วยอำมหิต แค้นเขาเข้าใจเราผิดไป

ตอนนั้นยังมีกระบี่ไล่ลมเซียวฮ้ออยู่ในที่เกิดเหตุ เซียวฮ้อแจ้งเรื่องของจกฮิวต่อตระกูลเรา ตระกูลเราถึงกับประณามเราทรยศเนรคุณ อาเราก็ขึ้นเขามาท้าสู้กับซ่งจือเซาะ กลับถูกเขาทำร้ายบาดเจ็บ ดังนั้นเราแค้นซ่งจือเซาะถึงที่สุด"

เอ่ยถึงตอนนี้ แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"เขาชำระบุญคุณความแค้นสมใจ อย่างนั้นพวกเราเล่า เราต้องให้บทเรียนแก่เขาให้จงได้.....ดังนั้นเราร่ำเรียนวิทยายุทธจากเขา จวบจนถึงค่ำคืนนั้น เราค่อยปรุงอาหารเลี้ยงสุราเขา

ชาวยุทธจักรทราบว่าจือเซาะเลิศฝีมือ ขวัญกล้าเทียมฟ้า หาทราบไม่ว่าความสามารถในเชิงสุราของเขาจำกัด

ยิ่ง วันนั้นเขาอารมณ์ดีเป็นพิเศษ รับประทานมากดื่มมาก หาทราบไม่ว่าที่รับประทานเป็นยาพิษ ที่ดื่มเป็นสุรากัดลำไส้

เขาบอกต่อเราว่า "เรามีผู้รู้ใจเช่นนี้ ก็สมมาดปรารถนาแล้ว นับแต่นี้เราจะตั้งปณิธานยิ่งใหญ่ ประกอบวีรกรรมหาญกล้า เราจะรับใช้ชาติบ้านเมือง ขับไล่ทหารได้กิมล่าถอยไป"

เราฟังไปฟังไป ถึงกับแทบหลั่งน้ำตาออกมา เขาดื่มจนเมามาย กลับไม่สังเกตเห็น ยังพึมพำอีกว่า "เรายังมีเรื่องหนึ่งไม่ได้บอกต่อท่าน เราไม่....."

เรากริ่งเกรงถูกน้ำคำของเขาโน้มน้าวจิตใจ ไม่อาจหักใจลงมือ ดังนั้นคะยั้นคะยอให้เขาดื่มสุรา ตอนนี้ประหวัดหวนนึก คาดว่าเขาคงคิดบอกต่อเราว่าเขาไม่ได้ฆ่าจกฮิว....."

กล่าวไปกล่าวไป ซ่งเซาะงี้ต้องหลั่งน้ำตาออกมาสองหยด โดยที่ตนเองไม่รู้สึกตัว เล่าว่า

"เราทราบว่าเขามีวิทยายุทธสูงเยี่ยมยิ่ง ดังนั้นผสมพิษในสุราอาหารอย่างรุนแรง ขณะที่ตัวยาออกฤทธิ์

จึงเกิดปฏิกิริยารุนแรงยิ่ง แต่ที่เขาปวดร้าวที่สุด มิใช่กระเพาะลำไส้ หากแต่เป็นหัวใจ

จือเซาะชนโต๊ะเก้าอี้ล้มลง ใบหน้าบิดเบี้ยวบึ้นยาก ยกมือชี้หน้าเราร้องว่า "ท่าน.....ท่าน....." พลันโถมเข้าหาเรา เราเข้าใจว่าเขาคิดแก้แค้น ดังนั้นชักกระบี่ฟันเท้าทั้งสองของเขาขาดสะบั้น

คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง เราพอฟันสองเท้าของเขา เขาก็ล้มลง เราเข้าใจว่าเขาตายแล้ว จึงเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา สุดท้ายต้องสลบไสลไป

เมื่อฟื้นตื่นมา พบว่าเขายังไม่ตาย มิเพียงไม่ตาย ทั้งยังรีดเร้นพิษออกจากร่าง เพียงแต่ยาพิษนี้รุนแรงยิ่ง ไม่สามารถขับพิษออกจากขม่อม กัดกร่อนใบหน้าเสียโฉม มิหนำซ้ำศิษย์ของนิกายเราเห็นเราสลบไสลอยู่ด้านข้าง ทั้งจดจำเขาไม่ออก จึงใช้โซ่เหล็กร้อยกระดูกซี่โครงเขา คุมขังเขาเอาไว้ ...."

บึ้งกอง้มรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน ซ่งเซาะงึ้กล่าวอีกว่า

"ขณะที่เราฟื้นคืนสติมา ความผิดทั้งมวลก็ก่อเกิด

ขึ้น ความทุกข์ทรมานของเขายังไม่พ้นผ่าน เราไม่อาจทนดูยอดคนทระนงผู้หนึ่ง ต้องกลับกลายเป็นคนตายในคนเป็นที่เสียโฉมยับเยิน สองเท้าขาดด้วนพิการ ดังนั้นตัดสินใจฆ่าเขา

ตอนนั้นดวงตาของเขายังดีอยู่ เขาถลึงมองเรากล่าวเสียงแหบห้าวว่า "เราจะรับศิษย์คนหนึ่ง เพื่อล้างแค้นครานี้" ขาดคำ กลับทำลายโซ่เหล็กขาดสะบั้น มือหนึ่งยันพื้น มือหนึ่งต่อสู้กับเรา

จือเซาะจะอย่างไรก็เป็นจือเซาะ ในที่สุดเขาทลายประตูออกไป เราหวนนึกถึงตนเองทำร้ายคนผู้หนึ่งพิกลพิการปานนี้ ไม่บังควรปล่อยให้เขาทนทุกข์ทรมานไป ดังนั้นซัดอาวุธลับใส่.....เจ้าทราบหรือไม่ว่า สตรีนางหนึ่งเมื่อหักใจอำมหิต จะอำมหิตถึงเพียงไหน ?"

บึงกองิ้มเหม่อลอยซึมเซา ไม่สามารถตอบคำได้ ซ่งเซาะงีฝีนยิ้มกล่าวว่า

"ชื่อของเรามีคำ "เซาะ" (หิมะ) ชื่อของเขาก็มีคำ "เซาะ" เราเห็นว่าพวกเราล้วนเยียบเย็นไร้น้ำใจดุจหิมะ เราชมชอบเขา คิดอยู่ร่วมกับเขาไปชั่วชีวิต เราเคารพ

เลื่อมใสเขา ไหนเลยคิดทำร้ายเขา แต่เรากระทำไปแล้ว เจ้าเห็นว่าเราควรทำอย่างไร ?

เขาถูกอาวุธลับซัดใส่ดวงตา แต่ยังคงหลบหนีออกไป เขาเมื่อจากไป ต่อให้เราติดตามถึงสุดหล้าฟ้าดิน ก็ตามเขาไม่พบ และไม่สามารถบอกความในใจของเราต่อเขาได้

เขาหากถูกเราฆ่าตาย เราก็จะฆ่าตัวตายตาม เขาเมื่อไม่ตาย เราก็จะกล้ำกลืนมีชีวิตสืบไป เพราะระลึกถึงโฉมหน้าของเขา เผยแพร่เกียรติภูมิของเขา ยอมมีชีวิตอย่างปวดร้าว มิใช่ตายให้สิ้นเรื่องราว

ดังนั้นเราจึงแซ่ซ่ง มาตรว่าเราไม่ได้เต่งงาน แต่เราเป็นคนของเขาแล้ว คาดว่าวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของจกฮิวคงไม่ตำหนิ เนื่องเพราะเราล้างแค้นให้กับจกฮิวแล้ว"

จำได้ว่าค่ำคืนที่เราลงมือต่อจือเซาะ เขายังใช้ตะเกียบเคาะชาม ร้องเป็นเพลงว่า "มีชีวิตควรหรรษา แมนตายไม่เสียดายชีวา" เจ้าทราบหรือไม่ นี่เป็นเพลงที่เขา ชมชอบที่สุด....."

บึงกองิ้มฟังถึงตอนนี้ หวนนึกถึงซ่งจือเซาะที่ทนทุกข์ทรมานอยู่ในห้องศิลาอันมืดมิดถึงสิบปีเต็ม สุดท้ายต้องดับสูญอย่างเดียวดาย อดหลั่งน้ำตาด้วยความรันทดมิได้

.....*ท่านใช่หรรษาอย่างเต็มที่หรือไม่ ใช่ไม่มีความคับแค้นเสียดายอีกหรือไม่ ?*

.....

บนโต๊ะพิณเผากำยาน ควันกำยานรางเลือนประดุจหมอก

ซ่งเซาะงี้นั่งสงบแน่วนิ่ง ไม่กล่าวว่ากระไรอีก

ในที่สุดบึงกองิ้มเรียกเบา ๆ

"ซือบ้อ (ภรรยาอาจารย์)"

.....สตรีนางนี้แม้เป็นเหตุให้ซือแป๋เสียชีวิต และซือแป๊ะต้องพกพาความแค้นสู่ปรภพ แต่ยังคู่ควรให้ตนเรียกเป็นซือบ้อ

ซ่งเซาะงี้ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม บึงกองิ้มกล่าวว่า

"ซือแป๋เรา.....ท่านก็ตายแล้ว"

ซ่งเซาะงี้แววตาเลื่อนลอย หลับตาลงอย่างสงบเนิ่นนานยังไม่ลืมขึ้น

บึ้งกองงี้มงอเข่าคุกลง เฝ้าอยู่ข้างกายนาง ไม่ส่งเสียงรบกวนนางอีก

บึ้งกองงี้มรู้สึกว่า ตนคล้ายมีญาติสนิทแล้ว ตนไม่โดดเดี่ยวเดียวดายอีก

ในที่สุดซ่งเซาะงี้ลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"ปีนี้เราอายุเกือบสี่สิบ ดูไปสาวสะคราญ แต่หัวใจชราแล้ว.....เจ้าทราบหรือไม่ว่า เมื่อครู่เขาไฉนกล่าววาจากระตุ้นเจ้าข้ามมายังเรือลำนี้ ?"

บึ้งกองงี้มสั่นศีรษะ ซ่งเซาะงี้กล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราฟังว่าเจ้าเป็นศิษย์สำนักขนนกฟ้า เข้าใจว่าเป็นตัวปลอมอีก หลายปีมานี้มีคนแอบอ้างเป็นศิษย์สำนักขนนกฟ้า ถูกเราฆ่าตายไปไม่น้อย เจ้าพอขึ้นเรือ ใช้เพลงกระบี่ขนนกฟ้าออกมา เราก็ทราบว่าเจ้าเป็นศิษย์สำนักขนนกฟ้าจริง ๆ แต่ยังเข้าใจว่าเป็นศิษย์

ของซ่งจือเซาะ ที่คิดรังควานล้างแค้นเรา ดังนั้นเราจึงทดสอบวิทยายุทธของเจ้าก่อน

เจ้าสามารถรับมือเราเจ็ดกระบวนท่า นับว่าไม่เลวแล้ว ภายหลังเจ้าคิดทะลวงหลบหนี เราค่อยฉุกใจคิดระแวงสงสัยว่าเป็นศิษย์ของจกฮิว ในชีวิตจกฮิวมักอ่อนข้อแก่ผู้คน หากไม่ถึงคราจำเป็น ยอมพ่ายแพ้ไม่ยอมลงมือ ยอมหลบหนีไม่ยอมฆ่าคน''

ปึ่งกองงิ้มสะทกสะท้อนยิ่ง ซือแป๋กับซือแป๊ะสังกัดสำนักอาจารย์เดียวกัน นิสัยใจคอกลับผิดแผกแตกต่าง

ซ่งเซาะงี้ กล่าวอีกว่า

''เจ้าทั้งเป็นศิษย์ของจกฮิว ทั้งรับสืบทอดมรดกฝีมือของซ่งจือเซาะ มีหน้าที่ต้องเผยแพร่เกียรติภูมิของสำนักขนนกฟ้า ในชีวิตเราซ่งเซาะงี้ เพียงติดค้างน้ำใจพวกเขาทั้งสอง เราจะถ่ายทอดเคล็ดวิชาทุกค่ายสำนักเท่าที่ศึกษาค้นคว้ามาแก่เจ้า เรามีศักดิ์เป็นซือบ้อเจ้า เจ้าไม่ต้องปฏิเสธ''

ปึ่งกองงิ้มสำนึกตื้นตันยิ่ง คุกเข่าโขกศีรษะอย่างนอบน้อมสามครั้ง ซ่งเซาะงี้ยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เจ้าเป็นชายหนุ่มที่สัตย์ซื่อ เพียบพูนด้วยจริยธรรมของจกฮิว และแฝงความทระนงของซ่งจือเซาะ มิหนำซ้ำสามารถเรียนรู้ยี่สิบสี่ท่ากระบี่ขนนกฟ้าภายในสามเดือน แสดงว่ามีภูมิปฏิภาณเหนือปุถุชน ทางที่ประเสริฐบอกเล่าเรื่องราวคราวหนหลังแก่เรา"

บึ้งกองงึ้มไม่ทราบเพราะเหตุใด คล้ายคนร่อนเร่พเนจรพบพานญาติสนิท บอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาต่อสตรีเบื้องหน้าโดยละเอียด

ซ่งเซาะงึ้รับฟังจนเคลิบเคลิ้ม บางครั้งดีดพิณดังติงตัง สร้างความอบอุ่นใจแก่บึ้งกองงึ้ม คล้ายม้าเหนื่อยล้าคนอ่อนเพลีย ได้รับการปลอบประโลมจากผู้รู้ใจ

เรือของนิกายแค้นฟ้าแล่นเอื่อยอิ่ง ซ่งเซาะงึ้เริ่มถ่ายทอดเคล็ดวิชาฝีมือต่อบึ้งกองงึ้ม

ซ่งเซาะงึ้ฉลาดหลักแหลม ขวัญกล้าใจละเอียดอ่อนเที่ยวขโมยฝึกวิชาบู๊ของสำนักอื่น กลับเรียนรู้วิชาฝีมือส่วนใหญ่ในบู๊ลิ้มตงง้วน

วิชาการต่อสู้โดยทั่วไป ควรศึกษาโดยมุ่งมั่น ไม่ควรเล่าเรียนอย่างสับสน เนื่องเพราะวิทยายุทธทุกค่ายสำนักต้องปรับพื้นฐาน ฝึกวิธีสูดลมหายใจ โคจรกำลังภายใน และเคล็ดวิชาฝีมือพิเศษเฉพาะ แต่ซ่งเซาะงึ้กลับค้นพบวิธีฝึกฝีมือโดยรวบง่ายชนิดหนึ่ง ดังนั้นเรียนรู้อย่างกว้างขวางยิ่ง

วิธีที่นางถ่ายทอดแก่บึ้งกองึ้ม ก็เน้นหนักที่การทำความเข้าใจ ไม่ได้ศึกษาโดยละเอียด บึ้งกองึ้มกระตือรือร้นต่อการฝึกฝีมือเป็นพิเศษ ดังนั้นเล่าเรียนอย่างแข็งขัน

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปอีกสามเดือน บึ้งกองึ้มเรียนรู้วิชาฝีมือของห้าหกสำนัก ทำความเข้าใจวิชาการเจ็ดแปดอย่าง ทั้งยังศึกษาพลังฝีมืออีกสองสามชนิด

ควรทราบว่าทุกค่ายสำนักที่สามารถรักษาเกียรติภูมิในยุทธจักร ย่อมมีพื้นฐานอันหนักแน่นเข้มแข็ง ไหนเลยเรียนรู้แตกฉานได้โดยง่าย บึ้งกองึ้มสามารถศึกษาเคล็ดวิชาหลายสำนักในเวลาอันสั้น นับว่าหายากยิ่ง

บึ้งกองึ้มอยู่ร่วมกับซ่งเซาะงึ้เป็นเวลานาน สัมผัส

กับรูปโฉมโนมพรรณ และบุคลิกภาพของซือบ้อ รู้สึกบางครั้งนางห่วงใยกังวลตนดุจมารดาการุณย์ บางคราสนิทสนมดุจเพื่อนผู้รู้ใจ เล่นหมากรุกดีดพิณ ดื่มสุราถกวีรบุรุษกับบึ้งกองิ้ม เป็นที่ตื่นตันใจของบึ้งกองิ้มยิ่ง

เรือใบยังคงแล่นต่อไป วันนี้ซ่งเซาะงิ้ชี้แนะวิชาฝีมือต่อบึ้งกองิ้มบนดาดฟ้าเรือ ใต้แสงอาทิตย์อบอุ่นพลันเห็นบนผิวน้ำปรากฏเรือใบลำหนึ่ง และเรือน้อยอีกสามลำขึ้น

ซ่งเซาะงิ้หน้าแปรเปลี่ยนไป กวักมือคราหนึ่ง ก็ปรากฏดรุณีสาวสังกัดนิกายแค้นฟ้าสี่ห้านางวิ่งปราดถึงข้างกายนาง ซ่งเซาะงิ้สั่งเบา ๆ หลายคำ ดรุณีสาวเหล่านั้นก็แยกย้ายไป

บึ้งกองิ้มถามว่า

"ซือบ้อ เกิดเรื่องใด ?"

ซ่งเซาะงิ้กล่าวว่า

"ระหว่างนี้ยุทธจักรเกิดเหตุลี้ลับ ปรากฏยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มลึกลับจำนวนหนึ่งขึ้น คอยคุกคามรังควานค่ายสำนักต่าง ๆ เรากำลังสืบสาวว่าพวกเขาที่แท้มีจุดมุ่งหมาย

ใด เรือสี่ลำนี้เป็นเบาะแสในการติดตาม เราจะไม่ปล่อยปละละเว้น....."

เอ่ยถึงตอนนี้ เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"พวกเราในที่สุดต้องจากกัน เจ้ายังต้องติดตามร่องรอยของรถธารเลือดและศัตรูสังหารบิดา หากปล่อยเรือน้อยลงน้ำ นำเรือเทียบฝั่งตะวันตก จะบรรลุถึงซงเอี้ยง ฟังว่าซึงจือฮุ้นนัดพบกับคนในสี่พิสดารในที่นั้น เจ้าลองไปเสาะหาซึงจือฮุ้น"

กล่าวจบ โบกมือคราหนึ่ง ศิษย์สตรีของนิกายแค้นฟ้าก็ปล่อยเรือน้อยลำหนึ่งลงน้ำ ซ่งเซาะงึ้กล่าวว่า

"เจ้าไปเถอะ"

บึ้งกองึ้มตะลึงลานวูบ จึงคุกเข่าโขกศีรษะสามครั้ง ลอยตัวกระโดดลงเรือน้อย ซ่งเซาะงึ้พลันล้วงตำราเล็ก ๆ จากในแขนเสื้อ โยนให้กับบึ้งกองึ้ม

บึ้งกองึ้มยื่นมือรับไว้อย่างงุนงง ซ่งเซาะงึ้กล่าวว่า

"นี่เป็นบันทึกกระบวนรุก รับ เร็ว ช้า ที่เราหลอมรวมจากปมเด่นของทุกค่ายสำนัก ถือเป็นสุดยอดของวิชาบู๊ทั้งแผ่นดิน เจ้าศึกษาค้นคว้าให้ดี"

ยามนี้ย่างเข้าฤดูหนาว บนแม่น้ำอากาศเยียบเย็น ปกคลุมด้วยหมอกบางเบาชั้นหนึ่ง ซ่งเซาะงี้พอกล่าวจบ ก็ผลักผ่ามือแผ่พุ่งพลัง บังคับเรือน้อยพุ่งปราดไป

ซ่งเซาะงี้ใช้สายตาส่งเรือน้อยหายลับไปในกลุ่มหมอก ยังยืนซึมเซาอีกชั่วขณะ จวบจนดรุณีสาวนางหนึ่งเดินเข้ามากระซิบที่ข้างหูนาง นางค่อยตื่นจากภวังค์ ถามว่า

"ตามไม่ทันแล้ว ?"

ดรุณีสาวรับคำ ซ่งเซาะงี้ต้องระบายลมจากปากยาว ๆ คำหนึ่ง

บทที่ ๑๑

สี่หัวหน้ากองธง

บึ้งกอง้มสละเรือขึ้นฝั่ง เดินทางเพียงเดียวดาย โดยไม่รู้สึกตัว มาถึงละแวกอารามซงเอี๋ยงกวน

อารามซงเอี๋ยงกวนมีพนาต้นแป๊ะ กินบริเวณกว้างขวาง อารามก็เป็นปูชนียสถานโบราณ ควรแก่การท่องเที่ยวทัศนา

ประการสำคัญคือบึ้งกอง้มคิดสืบเสาะร่องรอยพวกพรรคนภากาศจากอารามซงเอี๋ยงกวน

ขณะที่บึ้งกอง้มเหยียบย่างเข้าอาราม เงาแดดเริ่มบ่ายคล้อย เห็นต้นแป๊ะโบราณดาษดื่น ใต้ต้นไม้

กลับมีคนสองคนนั่งเล่นหมากรุกกัน

คนทั้งสองหนึ่งเป็นชายชราคิ้วเคราขาวโพลน อีกผู้หนึ่งเป็นชายหนุ่มแต่งกายเช่นนักศึกษา

ที่ด้านข้างยังมีคนดูอีกสองคน หนึ่งเป็นสตรีกลางคนตากลมโต อีกผู้หนึ่งเป็นพ่อค้าวานิชร่างอ้วนฉุ

บึ้งกอง้มเดินเข้าไป ประสานมือต่อคนเล่นหมากรุกกล่าวว่า

"ขอรบกวน"

ชายชราเคราขาวช้อนตาขึ้น กล่าวว่า

"เรื่องอันใด ?"

ชายหนุ่มนักศึกษากลับมีขันติหนักแน่นยิ่ง กระทั่งศีรษะก็ไม่เงยขึ้น

บึ้งกอง้มถามว่า

"ขอถามท่านผู้เฒ่า ระหว่างนี้มีชาวยุทธจักรปรากฏขึ้นที่ละแวกนี้หรือไม่ ?"

ชายชราเคราขาวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เมื่อไม่กี่วันนี้ มีกงจื้อผู้หนึ่งลวนลามสตรีดีงามกระตุ้นโทสะของคนในพรรคนภากาศ เกิดการต่อสู้ขึ้น"

"อย่างนั้นหรือ ?"

ชายชราเคราขาวย้อนถามว่า

"น้องเราต้องการหาคนของพรรคนภากาศหรือ ?"

บึ่งกองิ้มผงกศีรษะ สตรีกลางคนพลันถามว่า

"กงจื้อรู้จักกงจื้อไร้น้ำใจที่ลวนลามสตรีดีงามในอารามหรือ ?"

บึ่งกองิ้มใจสั่นสะท้านกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเขา"

"เป็นไร กงจื้อรู้จักเขา ?"

"ไหนเลยเพียงรู้จัก หากแต่....."

บึ่งกองิ้มความจริงคิดบอกว่าเคยต่อสู้กันคราหนึ่ง แต่เห็นว่าบอกไปก็ไม่มีประโยชน์ ดังนั้นกล้ำกลืนคำพูดไว้

สตรีกลางคนและชายชราเคราขาวสบตากันวูบ บังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น

.....เด็กน้อยนี้เป็นพวกเดียวกับกงจื้อไร้น้ำใจ

ชายชราเคราขาวลุกขึ้นช้า ๆ พลันถามคำถามประหลาดประโยคหนึ่ง

"ท่านก่อกวนเลศนัยใด ?"

บึ่งกองึ้มงงงันวูบ ไม่สามารถตอบคำ ชายชราเคราขาวพลันลงมือ คว้าจับชีพจรข้อมือ

บึ่งกองึ้มรู้สึกครึ่งซีกร่างชาวูบ ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ หวนนึกถึงเกาะมหาภัยทะเลตังไฮ้มีกระบวนท่าพุ่งมือย้อนกลับ ดังนั้นลดข้อมือสูดลมหายใจ พลิกมือย้อนกลับไป กลับคว้าใส่ชีพจรข้อมือของชายชรา

ชายชราเคราขาวใจสั่นสะท้าน ร้องว่า

"เป็นคนของเกาะมหาภัยทะเลตังไฮ้จริง ๆ"

พลางดีดนิ้วทั้งห้าออก จี้พุ่งใส่ชีพจรข้อมือบึ่งกองึ้ม

บึ่งกองึ้มรีบคลายมือออก พุ่งถอยไปด้านหลัง ประสานมือกล่าวว่า

"ขอถามผู้อาวุโสเป็นอะไรกับเอ็งเยี้ยวอ้วง (เจ้าเล็บเหยี่ยว) แห่งไฮ้วน้ำ ?"

ชายชราเคราขาว แค่นเสียงอย่างเย็นชา งอนิ้วทั้งห้าดุจตะขอ ตะกุยติดต่อกันสี่ครั้ง ค่อยกล่าวว่า

"บิดาคือเจ้าเล็บเหยี่ยวเอง"

บึ่งกองึ้มใจหายวาบ ขณะจะอธิบาย แต่อีกฝ่ายหนึ่งโหมจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราด มิอาจไม่รับมือด้วยความ

ระมัดระวัง

ที่แท้เจ้าเล็บเหยี่ยวเชาเก๊กนิสัยแข็งกร้าว ชิงชังความชั่วร้ายดุจความแค้นส่วนตัว ภายหลังถูกหัวหน้าพรรคนภากาศเกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวก เป็นหนึ่งในห้าหัวหน้ากองธงสังกัดพรรคนภากาศ

บึ้งกองมเห็นตนเองใช้วิชาฝีมือของเกาะมหาภัยทะเลตังไฮ้ กลับถูกเข้าใจผิดว่าเป็นพวกเดียวกับกงจื้อไร้น้ำใจ คิดอธิบายก็ทำไม่ได้ ได้แต่ใช้ท่าร่างอันแคล่วคล่องและเพลงฝ่ามืออันสับสนเข้าคลี่คลาย

เจ้าเล็บเหยี่ยวจู่โจมโหมรุก ไม่อาจกระทบถูกบึ้งกองมแม้ชายเสื้อ ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ มือหนึ่งตะกุยใบหน้า มือหนึ่งตะกุยใส่ทรวงอกบึ้งกองมอย่างเกรี้ยวกราด

ยามนั้นบึ้งกองมกลางหลังปะทะกับต้นแป๊ะ ไม่มีหนทางถอยอีก พลันใช้ออกด้วยกระบวนท่าของเพ็กและตึ้ง (ตีกอสนีบาต) ที่รับถ่ายทอดจากซ่งเซาะงี้ นามลุ้ยกงชง (เทพอสนีทลาย)

บึ้งกองมแทนที่จะถดถอย กลับสะอึกกายไป พลัน

ย่อตัวลง ต่อยหมัดใส่ข้อเท้าเจ้าเล็บเหยี่ยว

เจ้าเล็บเหยี่ยวร้องโอยออกมา เลื่อนมือกุมข้อเท้าที่รับบาดเจ็บ แต่ยังยกเท้าอีกข้างหนึ่ง เหยียบใส่ทรวงอกบึงกองิ้ม

บึงกองิ้มเห็นเช่นนั้น พาลโอบเท้าอีกฝ่ายหนึ่งไว้ เจ้าเล็บเหยี่ยวไม่อาจทรงกายมั่น ต้องล้มหงายลงกับพื้น

บึงกองิ้มขณะจะกล่าวคำขออภัย พลันได้ยินเสียงลมเร่งร้อนดังขึ้นที่ข้างกาย สตรีกลางคนนั้นตวาดว่า

"ซัดจู่โจม"

บึงกองิ้มเหลียวหน้าไป เห็นมีดใบหลิวแวววับสองเล่มซัดพุ่งมาถึง รีบใช้ฝักกระบี่ปัดป่าย เสียงตังตังเมื่อปัดมีดใบหลิวทั้งสองเล่มเบนเบือน ปากร้องว่า

"ใช่มั่วเทียนตอ (มีดเกลื่อนฟ้า) เอี๊ยบซาเนี้ยหรือไม่ ?"

สตรีกลางคนกล่าวว่า

"คือมารดาเอง"

ขาดคำตวัดมือ ซัดมีดบินอีกสามเล่ม เรียงรายเป็นรูปหนึ่งหน้าสองหลังซัดพุ่งใส่

มีดเกลือนฟ้าเอี๊ยบซาเนี้ยก็เป็นหนึ่งในห้าหัวหน้ากองธงพรรคนภากาศ วิชามีดบินขึ้นชื่อลือเลื่อง ไม่ว่าผู้ใดก็กริ่งเกรงอยู่สามส่วน

บึ่งกอง้มเห็นมีดบินซัดพุ่งมาถึง พลันฟุบร่างลงกับพื้นเป็นการหลบเลี่ยง ไม่ทันกระโดดปราดขึ้น เอี๊ยบซาเนี้ยก็ชักดาบใบหลิวสีเขียวจางๆ ออกมาสองเล่มฟันลงอย่างดุดัน

บึ่งกอง้มได้แต่ชักกระบี่

ประกายรุ้งทองวูบขึ้น กระบี่บึ่งกอง้มพุ่งผ่านดาบใบหลิวทั้งสองเล่ม จี้ใส่ลำคอเอี๊ยบซาเนี้ย

อากัปกิริยาเอี๊ยบซาเนี้ยชะงักค้าง รู้สึกลำคอคันเล็กน้อย แต่ไม่สามารถมองดูว่าประกายกระบี่นั้นเรืองรองเพียงไหน

พลันบังเกิดเสียงฉี่ฉี่ ประกายสองจุดซัดพุ่งมาถึงกระแทกกระบี่รุ้งทองเบนเบือน แทบหลุดจากมือบึ่งกอง้ม อีกจุดหนึ่งซัดใส่ท้องน้อยบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มใช้นิ้วสองนิ้วคีบวูบ คีบจับวัตถุนั้นไว้ พอเพ่งตามอง เห็นเป็นเม็ดหมากรุกเม็ดหนึ่ง เขียนคำ

"กือ" (เรือ)

เม็ดหมากรุกอีกเม็ดหนึ่งเขียนคำ "เผ่า" (ปืนใหญ่) หลังจากกระแทกกระบี่รุ้งทองเบนเบือน ยังพุ่งไปไกลหลายเชี้ยะ ปักฉึกกับลำต้นไม้

คนซัดเม็ดหมากรุก กลับเป็นชายหนุ่มนักศึกษานั้น

ชายหนุ่มนักศึกษาลุกขึ้นยืนช้า ๆ ขณะจะลงมืออีกพลันได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"มกซาตี๋ (น้องที่สามแซ่มก) อย่าได้ลงมือ พี่ท่านนี้ถือกระบี่รุ้งทอง เมื่อครู่เกรงว่าเป็นการเข้าใจผิด"

คนกล่าววาจาเป็นพ่อค้าวานิชร่างอ้วนฉุ หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสนั้น

ปึ่งกองมิเข้าใจในบัดดล ชายหนุ่มนักศึกษาเป็นหัวหน้ากองธงอีกผู้หนึ่ง สังกัดพรรคนภากาศ ฉายาลุ้ยเท้งชิ่ว (มืออสนีบาต) มกเอี้ยงชุน

คนร่างอ้วนฉุเป็นหัวหน้ากองธงพรรคนภากาศ ซึ่งพลังฝีมือเพียงเป็นรองซึงจือฮุ้นคนเดียว ฉายาเซาะเจี่ยบ้อ อุ้งเซ่าเจี่ยปวย (เหินบินบนยอดหญ้า) บ๊วยแซ่ฮุย

ตามคำร่ำลือ คนผู้นี้มีวิชาตัวเบาสูงล้ำจนน่าตระ

หนก มิหนำซ้ำมีอัธยาศัยใจคอดีงาม แต่หากเป็นเรื่องสำคัญ ก็ไม่ยอมลดราวาศอกแม้แต่น้อย

บึงกองิ้มลดกระบี่ลง น้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ผู้เยาว์บึงกองิ้มแห่งสำนักขนนกฟ้า ไม่ทราบว่าเป็นหัวหน้ากองธงพรรคนภากาศทั้งสี่ ต้องขออภัยยิ่ง"

เหินบินบนยอดหญ้าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เจ้าสำนักบึงอย่าได้กล่าวเช่นนี้ ท่านเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับบั่งจู้พรรคเรา เมื่อครู่เป็นพวกเราหุนหันวู่วามไป

เอี๊ยบซาเนี้ยหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ท่านคงเป็นบึงเสียวเฮียบที่เคยช่วยเหลือเซี่ยวง้อม่วยจื้อแล้ว หากทราบแต่แรก คงไม่ต้องเสียเวลาประมือกัน"

บึงกองิ้มเห็นพวกท่านทั้งสี่ไม่วางก้ามเป็นผู้อาวุโส ทั้งไม่ติดใจเรื่องที่แล้วมา ต้องนับถือเลื่อมใสกว่าเดิม ฟังจากปากคำเอี๊ยบซาเนี้ย ซึ่งเซี่ยวง้อเคยเอ่ยถึงตนต่อนางสร้างความวาบหวามดื่มด่ำยิ่ง

เหินบินบนยอดหญ้ากล่าวอีกว่า

"เจ้าสำนักปึ้งต้องการพบปั้งจู้พวกเราหรือ ?"

ปึ้งกองมิย่อมต้องการพบซึ่งจือฮุ้น แต่เห็นตนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม จึงกล่าว

"ซึ่งปั้งจู้มีภารกิจมากหลายต้องสะสาง ยังคงอย่าได้รบกวนท่านผู้เฒ่าแล้ว"

เอี๊ยบซาเนี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปึ้งเสียวเฮียบต้องการพบเซี่ยวง้อม่วยจื้อหรือไม่?"

ปึ้งกองมหน้าร้อนผะผ่าว ตะกุกตะกักว่า

"นี่.... ..."

"น่าเสียดายที่เซี่ยวง้อม่วยจื้อขึ้นเขาเซี่ยวซิกฮงไปคิดบัญชีกับคนของเสียวลิ้มยี่ หาได้อยู่ที่นี่ไม่"

ปึ้งกองมพอฟัง บังเกิดความผิดหวังยิ่ง คิดกล่าวว่ากระไร พลันเกิดเหตุแปรเปลี่ยนขึ้น

เสียงโครมดังกึกก้อง ประตูหลังของซ่งเอี้ยงกวนถูกกระแทกทลาย เงาร่างสองสายลอยลิ่วเข้ามา ร่วงฟาดลงกับพื้น แน่นิ่งสิ้นใจตายไป

จากนั้นคนผู้หนึ่งก้าวตามติดเข้ามา ร้องว่า

"ซึงจือฮุ้นเล่า เรียกเขาออกมา"

มืออสนีบาตเห็นผู้ตายทั้งสองเป็นคนของพรรคนภากาศ ต้องตวาดด้วยโทสะ

"ผู้ใดกล้าฆ่าคนของพรรคเรา ?"

ขาดคำ งอนิ้วดีดพุ่งเม็ดหมากรุกเม็ดหนึ่งออกไปดังควับใหญ่

คนผู้นั้นพลันยื่นนิ้วกลางออกนิ้วหนึ่ง เม็ดหมากรุกที่ซัดพุ่งไปอย่างเร่งร้อน พอดีกระแทกถูกนิ้วกลางนิ้วนั้น

ได้ยินเสียงโปง เม็ดหมากรุกนั้นแหลกละเอียดเป็นผุยผง เศษผงพุ่งย้อนกลับเข้าหามืออสนีบาต

มืออสนีบาตตวาดก้อง ตะปบกระดานหมากรุกยกขึ้นต้าน เศษผงของเม็ดหมากรุก ล้วนซัดใส่กระดานหมากรุกจนหมดสิ้น

คนผู้นั้นพลันโถมตามติดเข้ามา ฟาดฝ่ามือใส่กระดานหมากรุกดังโครมใหญ่ ถึงกับกระแทกมืออสนีบาตถอยไปหลายก้าว ปะทะชนกับต้นแป๊ะต้นหนึ่ง

ต้นแป๊ะยังยืนต้นดังเดิม มืออสนีบาตกลับถูกกระแทกกระดอนไป พอดีเผชิญกับฝ่ามือที่สองของคนผู้นั้น

คนผู้นั้นฟาดผ่ามือแรก กระแทกมืออสนีบาตไปปะทะกับต้นแป๊ะ มือที่สองตระเตรียมปลิดชีวิตมืออสนีบาตกับมือ

เอี๊ยบซาเนี้ยตวาดคำ "ซัดจู่โจม" ซัดมีดบินสองเล่มออกดุจประกายสายฟ้า

คนผู้นั้นพลันหมุนตัว เปลี่ยนจากฟาดผ่ามือเป็นคีบวูบ ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางกับนิ้วนางนิ้วก้อย คีบจับมีดบินทั้งสองเล่มไว้

คนผู้นี้พอหมุนตัว บึ่งกองิ้มต้องอุทานในใจ

.....ที่แท้เป็นเขา

.....คนผู้นี้กลับเป็นเฒ่าประหลาดมหาภัยเงี่ยมซังมั้ง

เหินบินบนยอดหญ้าสะอึกเข้าไป กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เงี่ยมเต้าจู้ (เจ้าของเกาะแซ่เงี่ยม) มีคำพูดค่อย ๆ ว่ากล่าว"

เฒ่าประหลาดมหาภัยใช้นิ้วมือคีบจับมีดบิน กล้ามเนื้อทั่วร่างผ่อนคลาย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มีคำพูดค่อย ๆ ว่ากล่าว.....คืนมีดบินแก่ท่าน"

เสียงขาดคำ ประกายมีดวูบขึ้นสองครา มีดบินทั้งสองเล่มพุ่งวาบถึงเบื้องหน้าเอี๊ยบซาเนี้ย

คนผู้นี้จิตใจคับแคบ เอี๊ยบซาเนี้ยเมื่อซัดมีดบินใส่เฒ่าประหลาดมหาภัยมิอาจไม่ซัดตอบ

เอี๊ยบซาเนี้ยได้แต่เบี่ยงตัวอย่างสุดความสามารถ มีดบินเล่มหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านใบหน้าไป ตัดปอยผมขาดไปกระจุกหนึ่ง มีดบินอีกเล่มหนึ่งกลับซัดพุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจของนาง

ยามคับขันจวนเจียน พลันปรากฏประกายรุ้งทองวูบขึ้น กระบี่เล่มหนึ่งแทงปราดเข้ามา เสียงตงเมื่อกระแทกมีดบินปลิวลิ่วไป ปักฉึกกับต้นแป๊ะต้นหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าแปรเปลี่ยนไป พอเหลียวหน้าไป เห็นเป็นปิ่งกองิ้ม ต้องแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"วิเศษแท้ คนของสำนักขนนกฟ้ากลับเป็นผู้พิทักษ์ให้กับพรรคนภากาศ"

เหินบินบนยอดหญ้าสลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวว่า

"เงี่ยมเต้าจู้....."

ขณะจะไต่ถามว่า เฒ่าประหลาดมหาภัยไฉนฆ่าคนของพรรคนภากาศสองคน เฒ่าประหลาดมหาภัยชิงกล่าวว่า

"พวกเจ้าควบคุมตัวบุตรชายเราไว้ หมายความว่าอย่างไร รีบส่งมอบคนออกมา ไม่เช่นนั้น ฆ่าโดยไม่ละเว้น"

เหินบินบนยอดหญ้าฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เงี่ยมเต้าจู้กล่าวรุนแรงไป บุตรชายท่านฉลาดปราดเปรื่อง แต่นิสัยใจคอขาดการอบรม เมื่อสามวันก่อน กระทำเรื่องผิดศีลธรรมในที่นี้ประการหนึ่ง....."

"บุตรชายเรากระทำเรื่องใดไม่นับเป็นเรื่องใหญ่โต อาศัยคนของเกาะมหาภัยสามพันคน ยังไม่สามารถรับผิดชอบหรือ ?"

"คำพูดมิใช่กล่าวเช่นนี้ คนของพรรคนภากาศเราทั้งห้าหมื่นคน ไม่มีคนโฉดชั่วกระทำชำเราแม้สักคน

เดียว เมื่อเป็นนิ้วร้ายสมควรตัดทิ้ง มิใช่สมควรให้ใครรับผิดชอบ"

เฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำกล่าวว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร ?"

"ข้าพเจ้าบ๊วยแซ่ฮุย ฉายาเหินบินบนยอดหญ้ารักษาการตำแหน่งหัวหน้ากองธงเหลืองพรรคนภากาศ"

"ที่แท้เป็นบุคคลหมายเลขสามของพรรคนภากาศ เราฆ่าเจ้า นับว่าไม่ฆ่าคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม"

เสียงขาดคำพลันลงมือ ตวัดมือกระแทกไม้เท้าใส่

เหินบินบนยอดหญ้าเบี่ยงตัวคราหนึ่ง มือขวาเพิ่มกรรไกรสีเงินด้ามหนึ่ง หนีบไม้เท้าเหล็กของอีกฝ่ายหนึ่งไว้

อาวุธทั้งสองฝ่ายพอปะทะ เหินบินบนยอดหญ้ารู้สึกคล้ายถูกพะเนินเหล็กถล่มถมทับ พลันตวัดมือซ้ายใช้กรรไกรสีทองอีกด้ามหนึ่งหนีบไม้เท้าเหล็กไว้

ได้ยินเสียงฉี่ฉี่ ร่างเหินบินบนยอดหญ้าเตี้ยลงท่อนหนึ่ง จากนั้นเตี้ยลงอีกท่อนหนึ่ง

ที่แท้เฒ่าประหลาดมหาภัยกดไม้เท้าเหล็กลง กดกระแทกเหินบินบนยอดหญ้าจมลงในดินทีละน้อย

เจ้าเล็บเหยี่ยว เอี๊ยบซาเนี้ยและมืออสนีบาตดูออกว่า เหินบินบนยอดหญ้าร่อแร่คับขัน พากันขยับตัวหมายฮือเข้าไป

ยามนั้น เงาสีเขียวถลันวูบหนึ่ง พลังดรรชนีสองสายพุ่งผ่าอากาศมาถึง คู่ต่อสู้ทั้งสองพลันแยกย้ายผละจากกัน

เหินบินบนยอดหญ้าถอยกายไปแปดก้าว เจ้าเล็บเหยี่ยวรีบยื่นมือประคองไว้ แต่ไม่อาจประคองมั่น ถอยกายไปอีกสามก้าวทั้งสองคน มืออสนีบาตยื่นแขนกันไว้ คนทั้งสามพากันถอยกายไปอีกก้าวใหญ่ ค่อยสลายพลังที่แฝงมากับดรรชนีนี้ไปได้

เฒ่าประหลาดมหาภัยเพียงย่อตัวลงวูบ จากนั้นปักไม้เท้าลงกับพื้น ก็ยืนหยัดดุจขุนเขาอันมั่นคง

ยามนั้น ภายในวงเพิ่มคนชุดเขียวท่วงท่างามสง่าผู้หนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เงี่ยมเฮียไยต้องมีโทสะรุนแรงปานนี้ ?"

ผู้มากลับเป็นหัวหน้าพรรคนภากาศซึงจือฮุ้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวเสียงเย็นชา

"ซึงบั่งจู้ ขอแสดงความยินดีที่ท่านฝึกวิชาทั้งปี่ตังเชียซิ้งกง (ลมปราณจักจั่นต้านล้อรถ) ใช้กับดรรชนีเป็นผลสำเร็จ"

ซึงจือฮุ้นถ่อมตนคำหนึ่ง จากนั้นทักทายต่อบึ่งกองมว่า

"บึ่งเสียวเฮียบสบาย ?"

บึ่งกองมรู้สึกได้รับเกียรติจนลนลาน ซึงจือฮุ้นให้การยกย่องตนเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ไม่ได้ตั้งตัวเป็นผู้อาวุโสแม้แต่น้อย

เฒ่าประหลาดมหาภัยกระแทกไม้เท้าเหล็กกับพื้นกล่าวว่า

"สามธัมมะสี่พิสดารนัดประลองยุทธครั้งที่สอง ตอนนี้ยังห่างจากวันประลองสามเดือน ซึงบั่งจู้หน่วงเหนี่ยวกักขังบุตรชายเราไว้ หมายความว่าอย่างไร ?"

ซึงจือฮุ้นเหลียวหน้าไปยังเหินบินบนยอดหญ้าเป็นเชิงถาม เหินบินบนยอดหญ้าก้มศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อหลายวันก่อน เงี่ยมกงจื้อติดตามซึงเสียวเจี้ยะมาถึงที่นี้ พบเห็นหญิงชาวบ้านนางหนึ่ง กลับข่มขืนย่ำยีนาง จากนั้นคิดฆ่าปิดปาก ประจวบกับหัวหน้ากองเอี๊ยบพบเห็น จึงเกิดการต่อสู้ ภายหลังหัวหน้ากองเชามาถึงผนึกกำลังสยบเงี่ยมกงจื้อไว้ เพื่อรอส่งมอบให้บั่งจู้พิจารณาโทษ"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกระชากเสียงว่า

"ไม่มีเรื่องเช่นนี้ พวกท่านบั้นเรื่องให้ร้ายบุตรชายเรา เข้าใจว่าเกาะมหาภัยสามารถตอแยได้หรือ ?"

เหินบินบนยอดหญ้าไม่แยแสตอบคำ ซึงจือฮุ้นผงกศีรษะเล็กน้อย เหินบินบนยอดหญ้าโบกมือคราหนึ่ง ก็ปรากฏคนชุดเหลืองสองคนควบคุมตัวชายหนุ่มรูปงามผู้หนึ่งมาถึง

ชายหนุ่มรูปงามผู้นี้คือกงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั้งอู้เอง

เหินบินบนยอดหญ้าโบกมืออีกครา เอี๊ยบซาเนี้ยก็ประคองสตรีสาวนางหนึ่งมาถึง

สตรีสาวนางนี้แต่งกายเช่นหญิงชนบท กลับมีรูป

โฉมหมดจดงดงาม เรือนผมยุ่งเหยิงเล็กน้อย สองตาร่ำไห้จนบวมแดง พอพบเห็นกงจื้อไร้น้ำใจ มีทีท่าหวาดกลัวขึ้นมา

เฒ่าประหลาดมหาภัยฉุกคิดว่าผิดท่า ปากยังกล่าวว่า

"ทำอะไรหรือ ?"

เอี๊ยบซาเนี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ลองถามบุตรสุดสวาทของท่านดู"

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว เพียงก้าวเดียวก็บรรลุถึงเบื้องหน้ากงจื้อไร้น้ำใจ ตวัดมือตบใส่ เสียงฉาด เมื่อทิ้งรอยนิ้วห้ารอยอยู่บนใบหน้ากงจื้อไร้น้ำใจ

กงจื้อไร้น้ำใจคิดไม่ถึงบิดาจะตบหน้าตนเอง ต้องร้องว่า

"บิดา....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันตวัดมือไปด้านหลัง เสียงฉาดเมื่อฟาดถูกคนชุดเหลืองที่คุมตัวกงจื้อไร้น้ำใจ คนชุดเหลืองนั้นเซถลาไปชนใส่คนชุดเหลืองอีกคนหนึ่ง ทั้ง

สองพากันกระอักโลหิตล้มลง

ที่แท้เฒ่าประหลาดมหาภัยแสร้งตบหน้าบุตรชายแท้ที่จริงลงมือคลายการสยบให้กับกงจื้อไร้น้ำใจ

ซึงจือฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เงี่ยมเฮีย....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยสอดคำขึ้น

"ซึงปั่งจู้ ท่านไม่เห็นเราตบหน้าสั่งสอนเดียรัจฉานนี้แล้วหรือ ?"

เอี๊ยบซาเนี้ยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ทำลายพรหมจารีสตรีดีงาม ไหนเลยเพียงตบหน้าก็เลิกแล้วไปได้ ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยหัวร่อเคี๊ยกเคี๊ยก กล่าวว่า

"บุตรชายเราคิดเล่นสตรี มีสตรีให้เล่นไม่หมดสิ้นไยต้องเหลือบแลหญิงชาวบ้านเช่นนี้ ?"

ปึงกองมรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน กระชากเสียงว่า

"เรื่องนี้มีพยานแน่ชัด พวกท่านสองพ่อลูกยังคิดบ่ายเบี่ยงอีก ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยหัวร่อฮิฮะกล่าว

"พยานหรือ ไฉนไม่กล่าววาจาแม้สักคำเดียว ?"

ขาดคำขยับกายวูบ พุ่งผ่านข้างกายเหินบินบนยอดหญ้า ตวัดแขนเสื้อม้วนกระแทกเอี๊ยบซาเนี้ยเซถอยไป ประกบนิ้วจี้ใส่จุดยิ่นตงของสตรีเคราะห์ร้ายนางนั้นอย่างไม่คาดหมาย

พลันได้ยินเสียงดังเช้ง ประกายรุ้งทองวูบขึ้นอีกครา บึ่งกองิ้มพั้นกระบี่ใส่เฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยใจสั่นสะท้าน รู้สึกกระบี่นี้รวดเร็วกว่าที่คาดคิดไว้มากนัก รีบหดมือกลับ จากนั้นตวัดเท้าเตะใส่สตรีเคราะห์ร้ายนางนั้น

เห็นแน่ชัดว่าสตรีเคราะห์ร้ายนางนี้ ต้องถูกเตะตายคาเท้า พลันปรากฏเงาสีเขียวถลันวูบ เท้าข้างหนึ่งตวัดขึ้นมา ปะทะหน้าแข้งกับเฒ่าประหลาดมหาภัยฉาดหนึ่ง

เห็นซึงจือฮุ้นยืนขวางอยู่เบื้องหน้าสตรีเคราะห์ร้ายนางนั้น กล่าวว่า

"เงี่ยมเฮีย ท่านเป็นเสาหลักของบู๊ลิ้ม หากฆ่าปิดปากหญิงชาวบ้านอ่อนแอนางหนึ่ง เกรงว่าจะตกเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของผู้คน"

เฒ่าประหลาดมหาภัยขบคิดอย่างว่องไวแล้วกล่าว

"เราไม่เคยยอมรับการข่มขู่จากผู้คน พวกท่านมีกำลังพวกมาก แต่ผู้แซ่เงี่ยมหากลัวไม่"

หวนนึกถึงตนเองหากฉีกหน้าลงมือ บุตรชายคงถูกอีกฝ่ายหนึ่งคร่ากุมไว้อีกครา ดังนั้นคิดผ่อนปรนสถานการณ์เฉพาะหน้าก่อน

ซึ่งจือฮุ้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไปสนทนาที่เจดีย์โบราณ"

เหินบินบนยอดหญ้าไม่เห็นด้วย สะอึกเข้ามาคิดกล่าววาจา ซึ่งจื้อฮุ้นโบกมือตัดบท จากนั้นกล่าวกับบึ่งกองมิ้มว่า

"บึ่งเสียวเฮียบ ท่านร่วมทางกับพวกเรา เดินพลางสนทนาพลาง ดีหรือไม่?"

ท่านขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง ไม่กลัวเฒ่าประหลาดมหาภัยเล่นลวดลายใด เพียงแต่คาดคิดว่ากงจื้อไร้น้ำใจ

ต้องร่วมทาง หากแม้นต่อสู้กัน ตนเองเป็นฝ่ายเสียเปรียบ หากว่าชักชวนปึงกองิ้มไป ก็ไม่ต้องห่วงพะวงอีก

เฒ่าประหลาดมหาภัยแค่นเสียงคำหนึ่ง ไม่กล่าวว่ากระไร ซึงจือฮุ้นเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ จึงหันกายไปก่อน

เฒ่าประหลาดมหาภัยสองพ่อลูกติดตามหลัง ปึงกองิ้มอยู่รั้งท้าย คอยจับตาดูคววามเคลื่อนไหวของทั้งสองพ่อลูก

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นซึงจือฮุ้นเปิดเผยแผ่นหลังต่อตนเอง พลันฉุกใจคิด

.....เราหากจู่โจมทำร้าย ไม่แน่นักว่าสามารถปลิดชีวิตซึงจือฮุ้นในฝ่ามือเดียว จากนั้นค่อยจัดการกับปึงกองิ้ม

นึกถึงตอนนี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยสูดลมหายใจช้า ๆ เกร็งกำลังใส่ฝ่ามือขวา มิคาดยามนั้น ซึงจือฮุ้นเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"บุตรชายท่านไฉนฝีเท้าสับสนขึ้นมา ?"

ที่แท้กงจือไร้น้ำใจเห็นบิดาเกร็งกำลังคิดลงมือ ใน

ใจบังเกิดความกระตือรือร้นยินดี ผีเท้าพลันสับสนขึ้นมา กลับถูกซึงจือฮุ้นสังเกตออก

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ซึงปั่งจู้มีโสตประสาทปราดเปรียวนัก เมื่อล่าสัตว์ไม่ต้องนำสุนัขไปแล้ว"

ซึงจือฮุ้นยิ้มเล็กน้อย คล้ายพึ่งไม่ออกว่าอีกฝ่ายหนึ่งแดกดันตน หมุนตัวเดินต่อไป

บทที่ ๑๒

สองพิสดารเผชิญหน้า

ซงซัวเป็นหนึ่งในห้าบรรพตของประเทศ มีอีกชื่อหนึ่งว่าตงงัก (บรรพตกลาง)

ภูเขาซงซัวตระหง่านงา ยอดเขาตะวันตกนามเซี่ยวซิกฮง เป็นที่ตั้งของวัดเสียวลิ้มยี่ ที่เป็นศูนย์กลางของวิชาการต่อสู้ทั้งแผ่นดิน

ในภูเขาซงซัวมีวัดโบราณดาดดื่น เทือกเขาตะวันตกมีเจดีย์โบราณหลังหนึ่ง สูงสิบห้าชั้น สร้างเมื่อสมัยปักงุ่ย นับเป็นเจดีย์โบราณที่สุดที่ยังเหลืออยู่ถึงบัดนี้

ซึงจือฮุ้นและพวกทั้งสี่มุ่งหน้าเดินทางสู่เจดีย์โบราณหลังนั้น

เจดีย์โบราณสูงสิบห้าชั้น รูปแบบเก่าแก่ สีสันกระเทาะหลุดร่วง

บึ้งกองิ้มสูดลมหายใจคำหนึ่ง มองดูเจดีย์ศิลาโดดเดี่ยว ไม่ทราบผู้ก่อสร้างเจดีย์อยู่หนใด ร้อยพันปีมานี้ในแผ่นดินเกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายเพียงไหน ?

เฒ่าประหลาดมหาภัยชะลอฝีเท้าลง กระแอมเบา ๆ กล่าวว่า

"ซึงบั้งจู้"

ซึงจือฮุ้นชะงักเท้าลง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เงี่ยมเฮียเชิญกล่าว"

"บั้งจู้นำพาพวกเรามาที่นี้ คงมีคำพูดใดคิดกล่าวที่นี้ไร้ร่องรอยผู้คน สามารถกล่าวได้แล้ว"

"บอกต่อเงี่ยมเฮียตามความสัตย์ ที่นัดพบทั้งสองครั้ง ล้วนมีเรื่องสำคัญคิดหารือ"

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นซึงจือฮุ้นหน้าตาเคร่งขรึมไม่คล้ายคิดกล่าวโทษบุตรชายของตน ต้องลอบปีติยินดี

ปากกล่าวว่า

"เรื่องอันใด ?"

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"คราก่อนที่กลางลำน้ำลกจุ้ย เราความจริงคิดบอกไป ประจวบกับเกิดเรื่องของนิกายแค้นฟ้าขึ้น....."

"ใช่เป็นเรื่องของรถธารเลือดหรือไม่ ?"

ซึงจือฮุ้นผงกศีรษะรับ เฒ่าประหลาดมหาภัยซักถามว่า

"ซึงปั่งจู้สืบทราบข่าวคราวใดหรือ ?"

"เราไม่ทราบร่องรอยของรถธารเลือด แต่เท่าที่สืบทราบมา คนในรถธารเลือดหาใช่กำพร้าบู้ลิ้มยิ่มค้วงไม่"

ปึ่งกองิ้มพอได้ยินชื่อรถธารเลือด คาดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับศัตรูสังหารบิดา ดังนั้นเงี่ยหูฟังอย่างจดจ่อ

ซึงจือฮุ้นกล่าวอีกว่า

"ระหว่างนี้บริวารของหัวหน้ากองธงขาวพรรคเราซิงชิมฮั่งสกัดรถธารเลือดได้ที่มณฑฮ่อปั๊ก ซิงชิมฮั่งพอรุดได้ พบว่าคนเหล่านั้นถูกฆ่าตายหมดสิ้น แต่ยังมีศิษย์

ผู้หนึ่งให้ปากคำว่า บนรถธารเลือดมีคนสองคน จากนั้นสิ้นใจตาย....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หากเป็นยิ่มค้วง คนผู้นั้นไหนเลยยังมีเรี่ยวแรงกล่าววาจา เพียงไม่ทราบคนในรถเป็นใคร ?"

"เราก็ไม่ทราบ ระหว่างนี้ ในยุทธจักรยังเกิดเรื่องประหลาดสองประการ"

"เรื่องประหลาดอันใด ?"

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"หลังจากที่สำนักธารเลือดถูกล้มล้าง ยุทธจักรนับว่าปลอดภัยไร้อันตราย ระหว่างนี้พลันเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงอีกครา สำนักคงทั้ง อึ้งซัว เห็งซัวถูกล้มล้าง....."

"เราก็เคยได้ยินมา ระหว่างนี้ศิษย์เกาะมหาภัยเราก็ถูกซุ่มจู่โจม....."

พลันฉุกคิดว่าศิษย์เกาะมหาภัยถูกลอบสังหาร นับเป็นเรื่องเสื่อมเสียหน้านัก ดังนั้นกล้ำกลืนคำพูดไว้

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"บอกต่อเงี่ยมเฮียโดยไม่อำพราง คนของพรรค

นภากาศเราก็ถูกลอบสังหารอย่างลึกลับ ที่น่ากลัวคือศัตรูไร้ร่องรอยให้สืบสาว เมื่อสามวันก่อน สำนักเทียนมักยังถูกล้มล้าง"

เฒ่าประหลาดมหาภัยเงียบงันเล็กน้อยจึงกล่าว

"ขอบคุณซึงบั๋งจู้ส่งข่าวให้ทราบ แต่ศิษย์เกาะมหาภัยมิใช่แมวสามขา ฝ่ายตรงข้ามหากคิดรังควาน รังแต่หาที่ตาย"

ซึงจือฮุ้นยิ้มเล็กน้อย จากนั้นกล่าวว่า

"เรื่องประการสองคือ ทาสโลหิตอเวจีปรากฏขึ้นในยุทธจักรอีกครา"

เฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าเผือดขาวราวหิมะ ชั่วครู่ยังไม่กล่าวว่ากระไร

นี่เป็นครั้งแรกที่บึงกองมิ้มเห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยถูกข่มขู่จนระย่นย่อ ซึงจือฮุ้นก็มีสีหน้าวิตกกังวล กล่าวอีกว่า

"มิหนำซ้ำเรายังสืบทราบว่า ทาสโลหิตอเวจีคือเซียวเซียวเทียน"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เซียวเซียวเทียน ?"

"ถูกแล้ว เมื่อสามสิบปีก่อน เซียวเซียวเทียนความจริงเป็นชาวธัมมะ บิดาของเขาเซียวเอ็กยิ้นเป็นพี่ใหญ่ของเซียวชิวจุ้ย แต่ถูกรัศมีเซียวชิวจุ้ยบดบังไปสิ้น ดังนั้นเพาะเป็นความอาฆาตแค้นขึ้น นิสัยใจคอเปลี่ยนเป็นโหดเหี้ยมอำมหิต สุดท้ายเข้าสังกัดสำนักธารเลือด ฆ่าคนโดยไม่กระพริบตา"

"ทาสโลหิตอเวจีมิใช่ถูกสามธัมมะกระแทกลงสู่หุบเหวลึกล้ำหรอกหรือ ?"

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิหนำซ้ำเซาะฮงซึ้งนี้ยังจู่โจมกระบี่ทะลวงอกเขาเทียนเสียงไต้ซือและไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยังฟาดใส่คนละฝ่ามือ แต่เมื่อลงสู่หุบเหวไปค้นหา กลับไม่พบเห็นซากศพของเซียวเซียวเทียน"

"หมายความว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ?"

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"ก่อนนี้มีคนพบเห็นเขา แต่เสียชีวิตไปแล้ว"

น้ำเสียงของซึงจือฮุ้นแฝงความเศร้าสร้อยอย่างบอก

ไม่ถูก กล่าวอีกว่า

"เพื่อพิสูจน์ว่าทาสโลหิตอเวจีเป็นเชียวเชียวเทียน พวกเราสูญเสียมือดีไปไม่น้อย"

.....การศึกทุกครั้ง ข่าวกรองทุกข่าว กระทั่งเบาะแสเพียงเล็กน้อย ต่างต้องจ่ายค่าตอบแทนออกไป บางครั้งเป็นค่าตอบแทนที่เจ็บปวดยิ่ง

.....การเผด็จศึกทุกครั้งคราว สุมไว้ด้วยโครงกระดูกสุดคณานับ

ซึ่งจือฮุ่นเข้าใจในข้อนี้ แต่ท่านมิอาจไม่เศร้าเสียใจ

.....เมื่อสามสิบห้าปีก่อน ม้าไล่ลมของท่านถูกอาวุธลับผู้คนซัดสังหาร ท่านถึงกับหลั่งน้ำตาเนืองนอง สามสิบห้าปีให้หลังของวันนี้ ท่านสามารถข่มความรู้สึกไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่จิตใจยังเศร้าสร้อยละห้อยหวน

.....เมื่อสามสิบปีก่อน พรรคนภากาศเพียงเป็นวิมานในฝันของท่าน ซ่งจือเซาะก็เป็นเด็กหนุ่มที่เพิ่งออกท่องเที่ยว

.....ตอนนี้ปีงกอง้มผู้เป็นศิษย์ของซ่งจือเซาะเติบโตเป็นหนุ่มแล้ว

ซึ่งจือฮุ้นกล่าวสรุปว่า

"รถธารเลือดปรากฏซ้ำ ทาสโลหิตอเวจีเซียวเซียวเทียนปรากฏขึ้นอีกครา สองประการนี้ใช่มีส่วนเกี่ยวข้องกันหรือไม่ ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยไม่สามารถตอบได้ ดวงตากลับลืมโพลง

ม่านพลบค่ำคลี่คลุมท้องทุ่งร้าง ที่ห่างไปมีต้นไม้แห้งเหี่ยวหลายต้น ค่ำคืนฤดูหนาวอ้างว้างวังเวงเป็นพิเศษ

.....ชีวิตคนเฉกเช่นพฤกษา เคยเขียวชอุ่มสดใสต้องมีสักวันที่ถูกหิมะสุมคลุมอับเฉา

.....แต่ขอเพียงไม่ถูกความหนาวแช่แข็งตาย ต้องมีสักวันที่เจริญงอกงามใหม่

.....จอมทมิฬเช่นเซียวเซียวเทียน ตายแล้วฟื้นคืนชีพจริงหรือ ?

หิมะโปรยปรายโดยไร้เสียง พื้นหิมะขาวโพลนตัดกับม่านราตรีมืดมิด แว่วเสียงสะท้อนมาอย่างแผ่วเบา เป็นเสียงลมหรือเสียงครวญคราง ?

ภายใต้หิมะสุมคลุม เจดีย์โบราณยิ่งวังเวง คล้าย

มนุษย์มหึมาตนหนึ่ง ยืนอยู่บนพื้นพสุธาที่ไร้เสียง

ภูเขาซงซัวไร้เสียง

เฒ่าประหลาดมหาภัยกระแอมเบา ๆ กล่าวทำลายความเงียบสงัดของรัตติกาลว่า

"ซึงปั่งจู้นัดหมายเรามาครั้งนี้ เพื่อบอกเรื่องเหล่านี้ต่อเราหรือ ?"

ซึงจือฮุ้นระบายลมจากปากเบา ๆ กล่าวว่า

"เรานัดหมายเงี่ยมเฮียมาครั้งนี้ เพื่อสวัสดิภาพของบู๊ลิ้ม"

"ที่ซึงปั่งจู้คิดกล่าว เป็นสวัสดิภาพของบู๊ลิ้ม มิใช่สวัสดิภาพของเกาะมหาภัย ?"

ซึงจือฮุ้นไม่ถือสากับคำแดกดันของอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ยุทธจักรเกิดระลอก บู๊ลิ้มถูกภัยคุกคามรอบด้าน ด้วยพลังฝีมือ สติปัญญาของเงี่ยมเฮีย มีคุณสมบัติของผู้นำ ไยไม่ยืนหยัดกลางกระแสเชี่ยว คลี่คลายสถานการณ์อันเลวร้าย"

"ซึงปั่งจู้กล่าวคำปรัชญาลึกซึ้ง เราฟังไม่เข้าใจ ท่านยังคงบอกตรง ๆ เถอะ"

ซึงจือฮุ้นรับคำ กล่าวย้ำทีละคำ

"เราต้องการให้ท่านรวมกำลังของเกาะมหาภัยเข้ากับพรรคนภากาศ ต่อสู้กับหมู่มารร้ายถึงที่สุด ดุจเดียวกับการล้มล้างสำนักธารเลือดเมื่อครั้งกระโน้น"

เฒ่าประหลาดมหาภัยความจริงยิ้มแย้มแจ่มใส พอฟังถึงตอนท้าย รอยยิ้มพลันชะงักค้างบนใบหน้า

เกล็ดหิมะปลิวโปรยลงจากฟ้า เพียงชั่วขณะ บนศีรษะตามเสื้อผ้าของคนทั้งสี่ ล้วนเกาะเต็มไปด้วยเกล็ดหิมะ

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลางเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาสั่นสะเทือนจนเกล็ดหิมะตามขนคิ้วหนวดเคราปลิว กระเด็นเซ็นซ่าน

ซึงจือฮุ้นถามว่า

"เงี่ยมเฮียเห็นว่าน่าหัวร่อหรือ ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ซึงปั่งจู้ ท่านเข้าใจว่าเราเป็นทารกอมมือหรือ ?"

ซึงจือฮุ้นยังคงมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร รอ

ให้เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวต่อ

จริงดังคาดหมาย เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอีกว่า

"ซึงปั่งจู้แสดงว่าคิดฮุบเกาะเราไป หวังเป็นพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน นี่ออกจะทะเยอทะยานไปแล้ว"

ซึงจือฮุ้นกล่าวเสียงราบเรียบ

"เงี่ยมเฮียหากไม่ไว้วางใจ คนของพรรคเรายินดีรับฟังคำบัญชาจากท่าน แต่การเคลื่อนกำลัง เพียงตั้งอยู่บนหลักการ "กวาดล้างหมู่มารร้าย เพื่อสันติสุขของใต้หล้า" เท่านั้น"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความจริงใจ เฒ่าประหลาดมหาภัยอึ้งไปวูบจึงกล่าว

"ซึงปั่งจู้สามารถหลอกลวงผู้อื่น ไม่สามารถหลอกลวงเรา ระหว่างนี้ฟังว่าท่านได้รับการสนับสนุนจากเซาะฮงซึ้งนี้ สำนักทะเลทรายก็ยอมผนวกกำลังกับพรรคนภากาศ หากแม้นคนของพรรคท่านไม่ยอมรับฟังคำสั่งเรา เราจะทำอย่างไรได้ เราจึงไม่มีน้ำใจไมตรีลึกล้ำเช่นเชียเจียมฮวงกับซึงปั่งจู้ท่าน"

.....หัตถ์เซียนทะเลทรายเชียเจียมฮวงกับซึงจือฮุ้น

คบหาอย่างลึกล้ำ ชาวยุทธจักรล้วนทราบดี

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"บู๊ลิ้มเกิดเหตุเภทภัย เงี่ยมเฮียสามารถนิ่งดูดาย หรือ ?"

"ไม่เพียงนิ่งดูดาย ทั้งยังจะดูเพลิงไหม้ที่ฝั่งตรงข้าม มีอันใดไม่ได้ ?"

ซึงจือฮุ้นคิดไม่ถึงเฒ่าประหลาดมหาภัยจะไร้ยางอายปานนี้ ต้องกระแอมเบา ๆ กล่าวว่า

"เงี่ยมเฮียกล่าวเช่นนี้ ก็ไม่มีสิ่งใดต้องสนทนา เพียงแต่เงี่ยมเฮียไม่สนใจสถานการณ์บู๊ลิ้ม ก็สมควรควบคุมดูแลบุตรชายท่านให้ดี....."

"เป็นไร ตกลงไม่สำเร็จ ซึงปั่งจู้คิดแตกหักแล้ว หรือ ?"

"เรื่องนี้ย่อมต้องสนทนากัน เราต้องการให้เงี่ยมกงจือคืนความยุติธรรมแก่แผ่นดิน"

เฒ่าประหลาดมหาภัยทวนคำ "ความยุติธรรม" เสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ความยุติธรรมต้องพึ่งขุมกำลัง"

ซึงจือฮุ้นต่อให้มีขันติหนักแน่นกว่านี้ ก็บังเกิดโทสะคุกรุ่น กล่าวว่า

"ขุมกำลังหรือ พรรคนภากาศยังรับไว้ได้"

"ซึงปั่งจู้คิดทำอย่างไร ?"

"ต่อให้เงี่ยมเฮียรับปากเข้าร่วม ก็ต้องฆ่าบุตรชายต่อหน้าชาวยุทธจักร จึงเป็นที่ยอมรับของผู้คนทั้งแผ่นดิน"

เฒ่าประหลาดมหาภัยหยีตาลง ดวงตาเปล่งประกายแหลมคมราวอาวุธ กล่าวว่า

"ท่านจะฆ่าบุตร ก็ฆ่าของท่านเถอะ.....เพราะหญิงชาวบ้านนางหนึ่ง ทำให้พรรคนภากาศกับเกาะมหาภัยต้องผิดพ้องหมองใจ ใช่คู่ควรหรือ ?"

ซึงจือฮุ้นกล่าวย้ำทีละคำ

"คู่ควร !"

ทั้งสองไม่ปริปากกล่าววาจาอีก

ลมหนาวกระโชก หิมะปลิวโปรย

เสื้อผ้าร่างกายของซึงจือฮุ้นและเฒ่าประหลาดมหาภัยล้วนเกาะเต็มไปด้วยหิมะ

บึ่งกองงิ้มพลันสยิวกายเฮือกหนึ่ง รู้สึกความหนาว

รุนแรง ยังไม่เข้มข้นเท่ารังสีการฆ่าฟัน !

ยามนั้น หิมะบนร่างเฒ่าประหลาดมหาภัยพลันปริแตกแยกออก

เนื่องเพราะเฒ่าประหลาดมหาภัยเคลื่อนไหวแล้ว

เฒ่าประหลาดมหาภัยตวัดมือ ก็บังเกิดมรสุมปั่นป่วน เกล็ดหิมะม้วนเข้าใส่ปึ่งกองิ้ม

.....ก่อนที่จะต่อสู้กับซึงจือฮุ้น ต้องฆ่าปึ่งกองิ้มก่อน เพื่อมิต้องห่วงพะวง

ทันใด เงาสีเขียวถลันวูบหนึ่ง เกล็ดหิมะโหมหอบกลับไปหาเฒ่าประหลาดมหาภัย

คนลงมือคือซึงจือฮุ้น

มรสุมพลังทั้งสองขุมพอพบกัน คล้ายก้อนกรวดถมลงสู่ทะเล สาบสูญจนไร้ร่องรอย

เกล็ดหิมะยังคงปลิวโปรยต่อไป

พลันบังเกิดเสียงระเบิดกึกก้อง พื้นหิมะที่หว่างกลางของเฒ่าประหลาดมหาภัยกับซึงจือฮุ้น ปรากฏหิมะพวยพุ่งขึ้นเป็นลำ จากนั้นร่วงพรูลงมา ครอบคลุมใส่ร่างคนทั้งสี่

ที่แท้พลังฝ่ามือของทั้งสองยังไม่เสื่อมสลาย หาก

แต่ชำแรกลงดิน จากนั้นค่อยพวยพุ่งขึ้นมา

พลังฝ่ามือเช่นนี้ ปึงกองิ้มกระทั่งได้ยิน ยังไม่เคยได้ยินมา

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"เงี่ยมเฮียมีพลังฝ่ามือรุดหน้าแล้ว"

เฒ่าประหลาดมหาภัยก็กล่าวว่า

"ซึงปึ่งจู้มีกำลังภายในกล้าแข็งนัก"

ในเสียงกล่าว ทั้งสองล้วนขยับกายวูบ

เฒ่าประหลาดมหาภัยคล้ายคิดสะอึกเข้าหาปึงกองิ้ม ซึงจือฮุ้นกลับทัดทานไว้ ทั้งสองหักล้างกันหลายกระบวนท่า ปึงกองิ้มกระทั่งเห็นยังไม่อาจเห็นชัดตา

ทั้งสองถอยปราดกลับคืนสู่ที่เดิม คล้ายไม่มีเรื่องใดมาก่อน

บนพื้นหิมะเพิ่มรอยเท้าสับสนเกลื่อนกลาด ความดุเดือดของการต่อสู้เป็นที่เห็นได้

ซึงจือฮุ้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เงี่ยมเฮียคิดต่อยตีก็เสาะหาเรา ไยต้องลุกลามถึงผู้อื่น ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงซึงจือฮุ้นฟื้นฟูพลังฝีมือรวดเร็วปานนี้ ยามนั้นก็ไม่ยอมแสดงความอ่อนแอ สูดลมหายใจกล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้ชักชวนเจ้าสำนักแซ่บึ่งมา มันย่อมไม่ใช่คนนอก"

ซึงจือฮุ้นหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"เงี่ยมเฮียหากคิดคุกคามทำร้ายคนข้างเคียง ก็ไม่อาจโทษว่าเราลงมือต่อผู้อื่นแล้ว"

.....ความหมายในวาจาคือ เฒ่าประหลาดมหาภัยหากคิดฆ่าบึ่งกองิ้ม ซึงจือฮุ้นก็จะจู่โจมสังหารกงจื้อไร้น้ำใจ

กงจื้อไร้น้ำใจหน้าซีดเผือดลง บึ่งกองิ้มปลดกระบี่รุ้งทองออกมาช้า ๆ กล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้ ขออย่าได้ห่วงพะวงข้าพเจ้า....."

ซึงจือฮุ้นสอดคำขึ้น

"เราไม่ได้ห่วงพะวงท่าน แต่ต้องการรักษาความยุติธรรม.....ความยุติธรรมของบู๊ลิ้ม"

บึ่งกองิ้มใจสั่นสะท้าน เกล็ดหิมะปลิวโปรย แผ่น

ฟ้าแผ่นดินไร้เสียง คำ "ความยุติธรรม" นี้กลับมีน้ำหนักยิ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"ตกลง เราเพียงเสาะหาท่าน"

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"เราก็ไม่เสาะหาผู้อื่น"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าว

"ครั้งกระโน้นพวกเราใช้เวลาต่อสู้หลายวัน ตอนนี้ยังคง....."

"ยังคงรวบรัดการต่อสู้โดยเร็ว"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวคำ "ประเสริฐ" พลันย่อตัวลงวูบ

ซึงจือฮุ้นกลับยืดกายขึ้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันก้าวขวางไปสามก้าว ซึงจือฮุ้นชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป โผพุ่งขึ้นฟ้าโฉบแฉลบถึงเหนือศีรษะเฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยก็หน้าแปรเปลี่ยนไป กลิ้งตัวไปตามพื้นดินวาเศษ

ทั้งสองพลิกแพลงเปลี่ยนท่าร่าง ยังไม่ได้ลงมือแม้สักกระบวนท่าเดียว

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันฟุบร่างลงกับพื้น พุ่งเลียดพื้นหิมะ กวาดไม้เท้าใส่สองเท้าของซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นโผพุ่งขึ้นฟ้าอีกครา เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันผงกหัวขึ้น เปลี่ยนเป็นโผพุ่งขึ้นไป กระแทกหัวไม้เท้าใส่จุดเถี่ยงฮ้วงของอีกฝ่ายหนึ่ง

ซึงจือฮุ้นไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไร พลันเปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน สองมือตะปบคว้าใส่ไม้เท้า

พลันบังเกิดเสียงเช้ง ปลายไม้เท้าปรากฏมีดปลายแหลมเล่มหนึ่งโผล่พ้นออกมา

..... เฒ่าประหลาดมหาภัยเป็นชนชั้นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง กลับซ่อนมีดในไม้เท้าอย่างชั่วช้า

ซึงจือฮุ้นคลายมือในบัดดล เฒ่าประหลาดมหาภัยเสือกแทงปลายมีดแหลมในไม้เท้าออก เสียงคว๊ากเมื่อกรีด

ปกเสื้อของซึงจือฮุ้นขาดไป

ซึงจือฮุ้นถอยปราดไป มีดปลายแหลมด้ามนั้นก็ไล่ติดตามไปโดยกระชั้นชิด

ซึงจือฮุ้นถอยไปถอยไป กลางหลังพลันปะทะกับต้นไม้แห้งเหี่ยวต้นหนึ่ง พลันล้มตัวลงกับพื้นอย่างไม่คาดหมาย

เสียงฉึกคราหนึ่ง มีดปลายแหลมแทงใส่ลำต้นไม้จมลึกเข้าไป

ซึงจือฮุ้นพลันตวัดสองเท้าเตะออก ถึงกับเตะหัวไม้เท้าหักสะบั้น ตัวไม้เท้าลอยหวีดขึ้นสู่ท้องฟ้า

เฒ่าประหลาดมหาภัยถูกเตะไม้เท้าหลุดจากมือ คนกลับไม่ถดถอยแม้สักครึ่งก้าว โบกสะบัดแขนเสื้อ กระแทกลงยังใบหน้าซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นพลันลื่นไหลขึ้นไปตามลำต้นไม้ หลบรอดจากพลังแขนเสื้อนั้น เสียงโครมเมื่อพลังแขนเสื้อกระแทกใส่พื้นดิน เกล็ดหิมะกระเซ็นซ่านเต็มท้องฟ้า

ซึงจือฮุ้นพลันงอนิ้วทั้งห้า จี้พุ่งพลังดรรชนีออกห้าสาย

เฒ่าประหลาดมหาภัยรีบเบี่ยงตัวคราหนึ่ง เสียงฉี่ฉี่ เมื่อพลังดรรชนีทั้งห้าสายจี้พุ่งใส่ร่างซีกซ้ายของเฒ่าประหลาดมหาภัย คล้ายจี้พุ่งถูกไม้ผุก็ปาน

.....เฒ่าประหลาดมหาภัยผนึกพลังศพเปื่อย รับดรรชนีนภากาศของซึงจือฮุ้นไว้

ยามนั้น ไม้เท้าเหล็กด้ามนั้นค่อยตกลงพื้น ปักฉึกไปในพื้นหิมะ

เฒ่าประหลาดมหาภัยถอยปราดไป ยื่นมือไปด้านหลัง คิดหมายถอนไม้เท้าขึ้นมา

เฒ่าประหลาดมหาภัยรวดเร็ว ซึงจือฮุ้นยังรวดเร็วยิ่งกว่า

เฒ่าประหลาดมหาภัยเพิ่งยื่นมือไขว่คว้า ซึงจือฮุ้นก็พั่นสันมือใส่ชีพจรข้อมืออีกฝ่ายหนึ่งดุจสายฟ้า

มิคาดเฒ่าประหลาดมหาภัยพลิกมืออย่างไม่คาดหมาย เปลี่ยนเป็นคว้าใส่ชีพจรข้อมือซึงจือฮุ้น

.....นี่เป็นกระบวนท่าจู่โจมกลับหลังของเกาะมหาภัย

ซึงจือฮุ้นพลันงอนิ้วกลาง ดีดพุ่งพลังดรรชนีนภากาศใส่ชีพจรข้อมือของเฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยได้แต่หดมือกลับ ชีพจรข้อมือยังถูกปลายพลังกวาดผ่าน ครึ่งซีกร่างชาวูบ แต่ยังตวัดเท้าเตะกลับหลังไป

ซึงจือฮุ้นใจหายวูบ ยืดกายพุ่งถอยไปด้านหลัง

เฒ่าประหลาดมหาภัยถอนไม้เท้าขึ้นจากพื้นหิมะซัดขว้างออกจากมือ ไม้เท้าเหล็กบินคว้างเข้าหาซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นตวาดก้อง จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออกกระแทกไม้เท้าเหล็กปลิวลิ่วไป

"เฒ่าประหลาดมหาภัยคำรามก้อง สองมือโอบลำต้นไม้ ถอนต้นไม้แห้งเหี่ยวต้นนั้นขึ้นมา ควงติดต่อกันหลายครา ซัดพุ่งเข้าใส่ปึ่งกองิ้ม

ซึงจือฮุ้นจี้พุ่งดรรชนีติดต่อกัน บังเกิดเสียง ซี่ ซี่ เต็มฟ้า พลังดรรชนีกลับทะลวงทะลุลำต้นไม้ไป แต่ลำต้นไม้ยังหมุนคว้างมา

ซึงจือฮุ้นถอยปราดไป กลางหลังคล้ายมีดวงตางอก

เงย พอดีล่าถอยเข้าประตูเจดีย์ศิลาไป

เสียงโครมกึกก้อง ต้นไม้นั้นพุ่งชนใส่ผนังเจดีย์ศิลา ชนจนอิฐหินร่วงพร่างพรู ต้นไม้ร่วงหล่นผนังพังทลายไปแถบหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยลอยตัวขึ้น ทะลวงผ่านหน้าต่างเข้าสู่เจดีย์ศิลา

ภายในเจดีย์ศิลา บังเกิดเสียงตวาดต่อสู้ดังมา

บึ้งกองมชมดูการต่อสู้ของสุดยอดฝีมือทั้งสอง ถึงกับชมดูจนตาลายพร่าพราย พลันรู้สึกมีกระแสลมรุนแรงสายหนึ่งแหวกจู่โจมมาถึง

.....เป็นกงจื้อไร้น้ำใจลอบจู่โจมทำร้าย

บึ้งกองมพลันม้วนตัวตีลังกา เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่บนเท้าอยู่ล่าง แทงย้อนกลับไปด้วยท่าเกียทีต่งตี่ (สะท้านฟ้าสะเทือนดิน)

กงจื้อไร้น้ำใจคิดลอบทำร้ายไม่เป็นผล รีบกางนิ้วทั้งห้า ใช้ออกด้วยวิชาปี่แป๊ชิ่ว (มือกีตาร์) คว้าใส่กระบี่รุ้งทอง

แต่ปิงกองิ้มตอนนี้มีระดับฝีมือรุดหน้า สะบัดกระบี่พ้นย้อนกลับไปด้วยท่าม่านทองห้อยย้อย

ประกายกระบี่วูบขึ้นแว่บหนึ่ง มือพ้นนิ้วก้อยของกงจื้อไร้น้ำใจขาดสะบั้น !

กงจื้อไร้น้ำใจปวดแปลบจับใจ ขู่คำรามว่า

"เจ้า.....เจ้ารู้จักกระบวนท่าพ้นย้อนกลับ...."

ปิงกองิ้มเห็นกงจื้อไร้น้ำใจใช้มือกุมนิ้วขาด โลหิตยังหยดหยาดลงบนพื้นหิมะ ต้องหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"หลังจากนี้ท่านเรียกว่ากงจื้อนิ้วด้วนเถอะ"

พลางกระโดดปราดเข้าสู่เจดีย์ศิลา

การต่อสู้ระหว่างสองสุดยอดฝีมือ ดำเนินถึงขั้นคับขันสำคัญแล้ว

ทั้งสองยิ่งลงมือยิ่งเชื่องช้า เล็งสถานการณ์เป็นมั่นเหมาะ ค่อยจู่โจมลงมือ พอจู่โจมพลาดผิด ก็รั้งมือกลับมาป้องกันตัว

ปิงกองิ้มเพิ่งบรรลุถึงหน้าประตูศิลา รู้สึกมีพลังกดดันคุกคามมา ต้องชะงักงันวูบ

พลันเห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยขดตัวกับพื้นดุจเม่น

ตัวหนึ่ง พุ่งจู่โจมใส่ร่างท่อนร่างซึงจือฮุ้นโดยไม่หยุดยั้ง

ซึงจือฮุ้นได้แต่ยืดกายขึ้น จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออกด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น

เฒ่าประหลาดมหาภัยยิ่งจู่โจมยิ่งรุนแรง ซึงจือฮุ้นแทบลอยตัวอยู่กลางอากาศ สองเท้าไม่แตะสัมผัสพื้น

ยามนั้นซึงจือฮุ้นหน้าเผือดขาวลง กระทั่งนิ้วมือก็ขาวซีด ตวัดสองมือขึ้น บังเกิดเสียงซี่ซี่เต็มฟ้า จี้พุ่งออกสี่สิบเก้าดรรชนี

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันพุ่งกายขึ้น ตะกุยกรงเล็บทั้งสองใส่ซึงจือฮุ้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยจู่โจมทีหลัง ตามเหตุผลช้ากว่าพลังดรรชนี มิคาดสองแขนเฒ่าประหลาดมหาภัยพลันยืดยาวออกอีกสามเชี้ยะ เปลี่ยนจากกรงเล็บเป็นฝ่ามือ เร่งจู่โจมถึงก่อน

ซึงจือฮุ้นพลันสูดลมหายใจลึก ๆ ตระเตรียมรับสองฝ่ามือนี้ไว้ สภาวะดรรชนีเปลี่ยนแปร เปลี่ยนเป็นพันใส่สองแขนของเฒ่าประหลาดมหาภัย

ในความคิดของซึงจือฮุ้น เฒ่าประหลาดมหาภัยต้องไม่ยอมเสี่ยงกับการแขนขาด เพื่อฟาดฝ่ามือลงทำร้ายตนเองแน่นอน

แต่ซึงจือฮุ้นคำนวณผิดแล้ว !

เสียงโครมโครมสองครา ฝ่ามือทั้งสองของเฒ่าประหลาดมหาภัยล้วนประทับใส่ทรวงอกซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ร่างปลิวละลิ่วไปด้านหลัง พลังดรรชนีก็จี้ถูกข้อแขนของเฒ่าประหลาดมหาภัย

พลังดรรชนีเหล่านี้รุนแรงดุจคมมีด ถึงตัดข้อแขนเฒ่าประหลาดมหาภัยขาดสะบั้น มือขาดทั้งสองข้างปลิวกระเด็นไป !

บึ้งกองมร้องเรียก "ซึงบั้งจู้" กงจื้อไร้น้ำใจก็ติดตามเข้าสู่เจดีย์ศิลา ร้องเรียกว่า

"บิดา....."

บึ้งกองมประคองซึงจือฮุ้นขึ้น เห็นอีกฝ่ายหนึ่งหน้าซีดดั่งทองทา ปากยังกล่าวว่า

"เขา.....บาดเจ็บสาหัสกว่าเรา....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยสองมือขาดสะบั้น โลหิตไหลออกมา ปากยังกล่าวกับกงจื้อไร้น้ำใจว่า

"ล้วง.....ห้วงฮุ้นตัง (ยาเม็ดคืนวิญญาณ)..... ในอกเสื้อเราออกมา"

กงจื้อไร้น้ำใจรับคำ ปฏิบัติตามคำสั่งของบิดา

บทที่ ๑๓

สู้ถวายชีวิต

ซึงจือฮุ้นพลันอุทานเบา ๆ พลิกตัวนั่งขัดสมาธิ เห็นทรวงอกของท่านกลับกลายเป็นดำเกรียม ที่แท้ฝ่ามือของเฒ่าประหลาดมหาภัยกลับมีพิษ

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"ท่านพิทักษ์คุ้มครองเรา.....เราจะรีดพิษฝ่ามือออกมา"

.....ยอดฝีมือรับบาดเจ็บ ต้องโคจรกำลังภายในรักษาอาการบอบช้ำ ระหว่างที่โคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ต้องมีคนคอยพิทักษ์คุ้มครอง ไม่เช่นนั้น

ต่อให้เป็นคนธรรมดา ยังสามารถทำร้ายถึงแก่ชีวิต

.....บัดนี้หัวหน้าพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ซึ่งปกครองบริวารห้าหมื่นคน กลับฝากฝังชีวิตต่อปึงกองิ้ม

ปึงกองิ้มบังเกิดความฮึกหาญประดัง ชักกระบี่รุ้งทองจากฝัก ขวางกระบี่ยืนอยู่เบื้องหน้าซึงจือฮุ้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยก็รับประทานยาเม็ดสีดำเม็ดหนึ่งลงไป จากนั้นนั่งขัดสมาธิโคจรพลัง กงจื้อไร้น้ำใจกลับใช้สายตาที่อาฆาตมาดร้าย จับจ้องมองปึงกองิ้มโดยไม่กระพริบ

ปึงกองิ้มหากลัวกงจื้อไร้น้ำใจไม่

ปึงกองิ้มเชื่อมั่นว่า ตนเพียงยกมือ ก็สามารถโค่นคนเสเพลผู้นี้แพ้พ่ายไป

แต่แล้วปึงกองิ้มพลันพบเห็นภาพที่เป็นไปไม่ได้ฉากหนึ่ง

ข้อแขนขาดของเฒ่าประหลาดมหาภัย กลับปรากฏของเล็ก ๆ สิ่งหนึ่งยื่นออกมา

วัตถุนั้นยืดยาวขึ้น อวบใหญ่ขึ้นทีละน้อย

วัตถุนั้นกลับเป็นมือคน !

มือที่ขาวละเอียดอ่อน ราวมือทารกก็ปาน

บึงกองิ้มหากมีประสบการณ์ช่ำชอง มีจิตใจอำมหิตพอ ตอนนี้จะจู่โจมปลิดชีวิตกงจือไร้น้ำใจ จากนั้นค่อยลงมือฆ่าเฒ่าประหลาดมหาภัยที่กำลังรักษาบาดเจ็บ

น่าเสียดายที่บึงกองิ้มไม่ทราบ มิหนำซ้ำไม่อาจหักใจกระทำ

มือที่คล้ายทารกของเฒ่าประหลาดมหาภัย เป็นรูปเป็นร่างทีละน้อย คล้ายมือของผู้ใหญ่แล้ว

ซึ่งจือฮุ้นแม้อยู่ในระหว่างโคจรพลัง แต่ยังคงเห็นเหตุเปลี่ยนแปลงครั้งนี้

..... ท่านคิดลงมือ แต่จนใจที่ไม่สามารถเคลื่อนไหวและไม่สามารถเอ่ยปาก

.....ขอเพียงเอ่ยปาก ลมปราณภายในจะแตกซ่านแม้ไม่ตายก็ท้องทุพพลภาพไปชั่วชีวิต

ดังนั้นซึงจือฮุ้นได้ลืมตาดูเฒ่าประหลาดมหาภัยกลับคืนสู่สภาพเดิม

ยามนั้น มือของเฒ่าประหลาดมหาภัยมีขนาดเท่ากับส่วนที่ขาดไป เพียงแต่ซีดขาวไปบ้าง คล้ายไม่ได้ต้องแสงอาทิตย์มาก่อน

จนบัดนี้ บึ้งกอง้มยังแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง

.....ในโลกกลับมีเรื่องเช่นนี้

.....บู๊ลิ้มกลับมีตัวยาและพลังผีมือเช่นนี้

เฒ่าประหลาดมหาภัยลืมตาช้า ๆ พอเอ่ยปากก็กล่าวว่า

"ซึงจือฮุ้น ตอนนี้ท่านยอมรับนับถือเราแล้วหรือไม่ ?"

ซึงจือฮุ้นไม่ตอบคำ ท่านไม่สามารถตอบคำได้

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอีกว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราจะโง่เขลาถึงขั้นสละสองมือ เพื่อฟาดท่านสองฝ่ามือหรือ ต่อให้แลกกับชีวิตกับท่าน เราก็ไม่ยอมสละสองมือ"

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอย่างภาคภูมิลำพอง

"ท่านเคยได้ยินชื่อยาเม็ดคืนวิญญาณหรือไม่ จิ้งจกจิ้งเหลนบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน เมื่อหางขาดจะงอกขึ้นใหม่ คนของเกาะมหาภัยทะเลตังไฮ้ แขนขาดก็จะงอกเงยขึ้นใหม่"

บึ่งกองมีรู้สึกขนลุกเกรียว พลันหวนนึกถึงตอนอยู่บนเรือกลางลำน้ำลกจุ้ย ตนฟันแขนของคนชุดดำทั้งสี่ขาดสะบั้น คนเหล่านั้นกลับเก็บแขนขาดไป ไม่มีสีหน้าเจ็บปวดอย่างไร

บึ่งกองมีค่อยเข้าใจสาเหตุความนัยแล้ว

เฒ่าประหลาดมหาภัยเก็บไม้เท้าขึ้น ก้าวยาว ๆ เข้ามา หัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ซึ่งจือฮุ้น ท่านสามารถตายตาหลับแล้ว"

.....เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นว่าซึ่งจือฮุ้นเป็นศัตรูเข้มแข็ง มิสู้เสี่ยงอันตรายกำจัดฆ่าทิ้ง ดังนั้นดำเนินอุบายแยบยล ซึ่งจือฮุ้นก็หลงกลจริง ๆ

เฒ่าประหลาดมหาภัย เพิ่งเดินเข้ามาสองก้าว พลันบังเกิดสุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ท่านหากกล้าเข้ามาอีกก้าวเดียว ข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

เฒ่าประหลาดมหาภัยงงงันวูบ อย่างน้อยเป็นเวลาร่วมสิบปี ที่ไม่มีคนกล้าตวาดว่าต่อตนเช่นนี้

เมื่อสิบปีก่อน ผู้ที่ตวาดว่าต่อตนคือหัวหน้าพรรคเหยียวศักดิ์สิทธิ์กี้เฮียวซัว ตอนนั้นกี้เฮียวซัวเพิ่งมีอายุยี่สิบห้าปี ก็ได้เต้าเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง เนื่องเพราะประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย จึงกล้าตวาดว่าต่อตน

ดังนั้น กี้เฮียวซัวจึงมีอายุเพียงยี่สิบห้าปี

ครั้งนี้ผู้ที่ตวาดว่าคือปึงกองิ้ม

ปึงกองิ้มขวางกระบี่ยืนอยู่เบื้องหน้าซึงจือฮุ้น ด้วยทีท่าอันกล้าหาญองอาจ

เฒ่าประหลาดมหาภัยชิงชังคนกล้าหาญองอาจที่สุด มิหนำซ้ำหลังการศึกบนเรือใหญ่ของพรรคนภากาศบน

ลำน้ำลกจุ้ย ในยุทธจักรมีคำร่ำลือว่า ยอดฝีมืออายุเยาว์แห่งยุคคือบึงกอง้ม มิใช่บุตรชายของตน

นึกถึงตอนนี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยถึงกับคิดปลิดชีวิตบึงกอง้มกับมือ

หลังจากที่ตนกำจัดบึงกอง้ม ลงมือฆ่าซึงจือฮุ้นในสี่พิสดารเพียงหลงเหลือตนกับหัตถ์เซียนทะเลทราย ขอเพียงตนเองหาทางทำลายหัตถ์ทะเลทราย เป้าหมายต่อไปก็หลงเหลือสามธัมมะเท่านั้น

เมื่อสิ้นสามธัมมะ ตนเองจะเป็นใหญ่ในบู๊ลิ้มตงง้วนแล้ว

นึกถึงตอนนี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยอดเปล่งเสียงหัวร่อด้วยความภาคภูมิลำพองมิได้

บึงกอง้มรู้สึกเสียงหัวร่อแฝงน้ำเสียงหยามเหยียดชนิดหนึ่ง ถึงกับพลุ่งพล่านดาลเดือดถึงที่สุด

.....มาตรแม้นต้องตาย ก็ขอเสี่ยงชีวิตสักครา !

บึ่งกองิ้มขุ่นแค้นจนมือที่ถือกระบี่สั่นระริก ประกายรุ้งทองสั่นพลิ้วตลอดเวลา

เฒ่าประหลาดมหาภัยกลับเข้าใจว่าบึ่งกองิ้มเกรงกลัว ดังนั้น กล่าวว่า

"เจ้าหนีเถอะ ขอเพียงเจ้าคุกเข่าลง โขกศีรษะต่อเราสามครั้ง ก็หนีไปได้ อาจบางทีเราจะปล่อยปละละเว้นเจ้า"

บึ่งกองิ้มเปล่งเสียงออกมาสามคำ

"เราไม่หนี"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เจ้ากล้าต่อสู้กับเรา ?"

บึ่งกองิ้มไม่ตอบคำ แต่ท่าทีแสดงออกอย่างชัดแจ้ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยผื่นหัวร่อเล็กน้อย พลันระเบิดเสียงหัวร่อออกอีกครา กล่าวว่า

"เจ้ายังคิดพิทักษ์คุ้มครองมัน ?"

เสียงขาดคำ คนบรรลุถึงเบื้องหน้าบึ่งกอง้ม ฟาดผ่ามือออกอย่างหักโหม

บึ่งกอง้มเห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยโถมจู่โจมเข้ามา ความจริงสามารถถลันหลบ แต่หากหลบหลีก ซึ่งจือฮุ้นก็ต้องตายใต้พลังผ่ามือนี้แล้ว

บึ่งกอง้มปักหลักยืนหยัดกับที่ ตวาดก้องร้องขึ้น เสือกแทงกระบี่ใส่ใจกลางผ่ามือมัน

กระบี่นี้ดัดแปลงจากท่ากระบี่เดียวชี้ฟ้า เฒ่าประหลาดมหาภัยหากคิดฟาดผ่ามือใส่ ผ่ามือนี้ก็ต้องถูกกระบี่แทงทะลุแล้ว

เฒ่าประหลาดมหาภัยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ฟาดผ่ามือกลับหลัง เปลี่ยนเป็นฟาดใส่ท้องน้อยบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มก็พ้นกระบี่ย้อนกลับ ยังคงฟันใส่ผ่ามือของเฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยรีบชักมือขวากลับ ยกไม้เท้าในมือซ้ายขึ้น กระแทกลงยังศีรษะบึ่งกอง้ม

บึ้งกองึ้มขวางกระบี่ต้านปะทะ เสียงตังเมื่อประกายไฟแลบกระจาย กระบี่รุ้งทองถูกดัดเป็นรูปโค้ง แต่ยังไม่หักสะบั้น

บึ้งกองึ้มรู้สึกมีพลังมหาศาลกดคุกคามลง ขบคิดอย่างว่องไวแล้วผนึกพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ กระแทกสะท้อนกลับไป

กระแทกหนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครา เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันรู้สึกพลังไม้เท้าเริ่มแตกซ่าน เมื่อเผชิญพลังกระแทกครั้งที่สี่ที่ห้า รู้สึกมีกำลังภายในกระแทกตอบโต้มา ต้องใจหายวาบเกรั่งกำลังภายในขึ้นต่อต้าน

เฒ่าประหลาดมหาภัยค่อยได้คิด นี่คือพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ของซ่งจือเซาะ ยามตื่นตระหนก รีบออกกำลังกระชากคราหนึ่ง

บึ้งกองึ้มจะอย่างไรพลังการผึกปรือเป็นรอง ดังนั้นถูกกระชากถลาไปเบื้องหน้า พลังกระแทกแตกซ่านสลาย เฒ่าประหลาดมหาภัยชักไม้เท้ากลับ ถอยกายไปสามก้าว ยามกะทันหันต้องแตกตื่นตะลึงลานกับที่

.....ชายหนุ่มที่เคยถูกตนเองใช้วิชาตีวัวข้ามภูเขากระแทกทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำ ตอนนี้กลับสามารถรับมือตนเองสามกระบวนท่า มิหนำซ้ำแทบคุกคามตนพลาดท่าเสียที

เฒ่าประหลาดมหาภัยผืนหัวร่อสามครา พลันกล่าวว่า

"ที่แท้เจ้ามีพลังผีมือไม่เลว เมื่อครู่ตอนที่เรามือขาด ไฉนไม่เข่นฆ่าเข้ามา ?"

"ข้าพเจ้าไม่ฉกฉวยโอกาสซ้ำเติมคน"

เฒ่าประหลาดมหาภัยงงงันวูบ หยีตาลงครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าว

"เจ้าเมื่อไม่ลงมือด้วยอำมหิต เราก็ไม่ฆ่าเจ้า"

บึ้งกองมิกล่าวอย่างจริงจัง

"ขอเพียงท่านไม่แตะต้องซึ่งบั้งจู้ ผู้เยาว์ก็ไม่กล้าล่วงเกินผู้อาวุโส....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลสอดคำขึ้น

"เราไม่ฆ่าเจ้า แต่จะคร่ากุมเจ้า นึกหาวิธีจัดการเจ้า"

บึ้งกอง้มพอฟังต้องใจหายวูบ เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอีกว่า

"เจ้าแม้มีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว แต่ยังด้อยกว่าเรามากนัก เราสามารถปลิดชีวิตเจ้าภายในสิบกระบวนท่า"

บึ้งกอง้มขวางกระบี่อยู่เหนือออก กล่าวโดยไม่พรั่น

"ท่านเข้ามาปลิดปลงเถอะ"

เฒ่าประหลาดมหาภัย ส่งเสียงหัวร่อดุจนกราตรีร่ำร้อง พลันพุ่งปราดเข้ามา กวาดไม้เท้าจู่โจมออก

บึ้งกอง้มยกกระบี่ด้วยท่ากระบี่ประดับฟ้า ปะทะอาวุธกับอีกฝ่ายหนึ่ง ดังตังใหญ่

ครั้งนี้เฒ่าประหลาดมหาภัยแผ่พุ่งพลังใส่สองแขนเปี่ยมล้น ดังนั้น กระแทกบึ้งกอง้มเซถอยไปสามก้าว

เฒ่าประหลาดมหาภัยสะอึกตามติดเข้ามา ควงไม้เท้าหวดใส่ศีรษะบึ้งกอง้ม

บึ่งกองิ้มหงายร่างท่อนบนไปด้านหลัง กระบี่แทงปราดขึ้นไป ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในเพลงกระบี่ขนนกฟ้านามเง่งเทียนเชี่ยงเซ่า (กู่ร้องก้องฟ้า)

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลิกไม้เท้าวูบ ทั้งปัดป่ายสภาวะกระบี่ ทั้งกระแทกหัวไม้เท้าใส่จุดจึ่งซิมของบึ่งกองิ้มปากตวาดว่า

"ท่าที่สาม"

บึ่งกองิ้มพลันใช้ออกด้วยท่าเบิกฟ้าแยกพิภพ ฟันแทงกลับไป

กระบวนท่านี้มีทั้งสิ้นสองกระบี่ บึ่งกองิ้มดัดแปลงเป็นจู่โจมหนึ่งกระบี่ ต้านรับหนึ่งกระบี่

เฒ่าประหลาดมหาภัยตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ไม่พบพานสามเดือน บึ่งกองิ้มไฉนมีพลังฝีมือรุดหน้ากล้าแข็งปานนี้

ในใจครุ่นคิด ร่างย่อต่ำลง กวาดไม้เท้าใส่ร่างท่อนล่างของบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มโผพุ่งขึ้นฟ้า เฒ่าประหลาดมหาภัยม้วนสภาวะไม้เท้า ยังคงหวดจู่โจมใส่สองเท้าบึ่งกองิ้ม

บึ้งกองิ้มพลันพลิกตัวตีลังกา เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ใช้กระบี่ด้วยท่ายืนหยัดท้าฟ้าดิน แทงใส่จุดแป๊ะหวยของขม่อมอีกฝ่ายหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันหมุนตัวคราหนึ่ง กระบี่บึ้งกองิ้มก็หักเหหันตาม เปลี่ยนเป็นแทงใส่ท้ายทอยเฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยเบี่ยงศีรษะวูบ อ้าปากงับใส่กระบี่รุ้งทอง !

กระบวนท่านี้ประหลาดพิกลยิ่ง เฒ่าประหลาดมหาภัย ตกลงใช้ท่าประหลาดของเกาะมหาภัย เร่งเผด็จศึกโดยไว พลันตวาดว่า

"ท่าที่หก"

เสียงขาดคำ หวดไม้เท้ากลับหลัง หวดใส่จุดโกยฮู้ของบึ้งกองิ้มที่ลอยอยู่กลางอากาศ

คราครั้งนี้บึ้งกองิ้มไม่สามารถหลบหลีก พลันตัดสินใจประการหนึ่ง ตัดตัวกระบี่แล้วปล่อยออก ใช้ด้าม

กระบี่จู่โจมท่าโน้มดัดรุ้งทอง พุ่งใส่ใบหน้าเฒ่าประหลาดมหาภัย

กระบวนท่านี้ใช้อย่างแนบเนียน ดัดแปลงอย่างเหมาะเจาะ ทั้งอยู่ในระยะประชิดใกล้ กระทั่งเฒ่าประหลาดมหาภัยก็คาดคิดไม่ถึง

แต่เฒ่าประหลาดมหาภัยจะอย่างไรเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง มีไหวพริบปราดเปรียว พลันเป่าลมจากปากเสียงหวีดเมื่อพ่นกระบี่รุ้งทองปลิวลิ่วไปวาเศษ

ปิ่งกองิ้มก็ลอยตัวเหินหาว ไล่ตามกระบี่รุ้งทองไปตะปบคว้ากระบี่เอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก พลันตวัดเท้าเตะออก

เฒ่าประหลาดมหาภัยความจริงอยู่ห่างจากปิ่งกองิ้มวาเศษ แต่พอตวัดเท้าขึ้น ก็เตะถึงเบื้องหน้าปิ่งกองิ้ม

ปิ่งกองิ้มพ่นกระบี่ลงด้วยท่าพ่นงูเบิกทาง มิคาดเท้าของเฒ่าประหลาดมหาภัยยังปราดเปรียวกว่างูพิษ พลันหดกลับไป เปลี่ยนเป็นตวัดเตะเท้าอีกข้างหนึ่งออก

คราครั้งนี้ พลิกแพลงกระบวนท่าอย่างว่องไว ปิ้งกอง้มยามคับขัน พลันหวนนึกถึงซ่งเซาะงี้เคยถ่ายทอดท่าเอี๊ยวจื้อฮวงซิง (นกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว) ของสำนักฮั้วซัวต่อตน ดังนั้น พลิกตัวคราหนึ่ง ก็หลบรอดจากท่าเท้านี้

เฒ่าประหลาดมหาภัยอดอุทานออกมามิได้ พลันฟาดฝ่ามือใส่ร่างที่ตกวูบลงมาของปิ้งกอง้ม

ปิ้งกอง้มจู่โจมกระบี่ออก ประกายกระบี่เจิดจ้าดุจอาทิตย์อรุณ เป็นท่าอรุโณทัยไขแสงเอง

เฒ่าประหลาดมหาภัยคำรามด้วยโทสะ พลันใช้แขนโอบรัดตัวกระบี่ไว้ ดับประกายกระบี่อันเรืองรองไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยตวัดมือกลับหลัง กางนิ้วทั้งห้าคว้าใส่ทรวงอกปิ้งกอง้ม

คราครั้งนี้ปิ้งกอง้มไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจหลบรอดได้ แต่แล้วปิ้งกอง้มพลันหักศอกขวา กระทุ้งใส่ข้อพับแขนของเฒ่าประหลาดมหาภัยคราหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยมือตกลง ดังนั้นตะปบพลาดผิด เพียงฉีกกระชากปกเสื้อบึ่งกอง้มขาดไปแถบหนึ่ง

บึ่งกอง้มถอยปราดไปอย่างรวดเร็ว กล่าวว่า

"สิบกระบวนท่าแล้ว"

เฒ่าประหลาดมหาภัยถามโพล่งว่า

"เจ้า..... เจ้าร่ำเรียนกระบวนท่าตวัดกลับหลังได้อย่างไร ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยถือดีว่า ตนเองมีความสามารถในการบัญญัติกระบวนท่า หาทราบไม่ว่าซ่งเซาะงึ้ขโมยศึกษาวิชาฝีมือของเกาะมหาภัยไป ทั้งถ่ายทอดบอกต่อบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มเรียนรู้วิชาฝีมือของเกาะมหาภัยเพียงผิวเผิน ตอนนี้กลับใช้ต่อเจ้าของเกาะมหาภัย !

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอีกว่า

"เจ้าฝึกกระบวนท่าสำนักชั้วซัวจากที่ใด ?"

บึ่งกอง้มกล่าวว่า

"เป็นซือบ้อ (ภรรยาอาจารย์) เราสอนให้"

เฒ่าประหลาดมหาภัยงงงันวูบ ยังเข้าใจว่าเป็นซ่งจือเซาะถ่ายทอดบอกให้ ต้องชมเชยวาสนาตนเองในใจ

.....ดีที่ซ่งจือเซาะตายแล้ว ไม่เช่นนั้นซ่งจือเซาะเรียนรู้วิชาฝีมือเกาะมหาภัย จะเป็นดาวข่มตนเองแล้ว

เฒ่าประหลาดมหาภัยแสยะยิ้มกล่าวว่า

"เจ้าสามารถรับมือเราสิบกระบวนท่า จัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมืออย่างเต็มภาคภูมิ พวกเราจะต่อสู้อีกร้อยกระบวนท่า"

.....คนผู้นี้ลั่นปากว่าจะฆ่าบึ้งกองิ้มในสิบกระบวนท่า ตอนนี้สิบกระบวนท่าผ่านไป ยังคิดลงมือ นับว่าไร้ยางอายยิ่ง

แต่เฒ่าประหลาดมหาภัยไม่นำพาปรารมภ์ เพียงเพื่อบรรลุถึงจุดหมาย ไม่คำนึงถึงวิธีการที่ใช้

เฒ่าประหลาดมหาภัยตวาดก้อง ควงไม้เท้าจู่โจมใส่บึ้งกองิ้มได้แต่ร่ายรำกระบี่เข้าต้านรับ

ทั้งสองประมืออย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า ชั่วพริบตาผ่านไปอีกสิบกระบวนท่า บึ้งกองิ้มถึงกับเหน็ดเหนื่อยจนหลังเหงื่อโทรมหน้า

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันตวาดคำ "ไป" หวดไม้ไม้เท้ากระแทกบึ้งกองิ้มเซถอยไปสามเซี้ยะ ใบหน้าคมคายกลับกลายเป็นซีดขาว

เฒ่าประหลาดมหาภัยแค่นหัวร่อ กลับไม่จู่โจมซ้ำเติมใส่บึ้งกองิ้ม ตวัดมือกลับหลัง กระแทกไม้เท้าใส่ขม่อมซึงจือฮุ้น !

เห็นแน่ชัดว่าซึงจือฮุ้นต้องตายใต้พลังไม้เท้า พลันปรากฏรุ้งทองสายหนึ่งพุ่งวาบเข้ามา รับไม้เท้านี้เอาไว้

เป็นบึ้งกองิ้มขวางกระบี่เข้าต้านรับเอง

เสียงตังสนั่นหวั่นไหว ประกายไฟแลบกระจาย ครั้งนี้เฒ่าประหลาดมหาภัยใช้พลังฝีมือเก้าส่วน ด้วยพลังการฝึกปรือของบึ้งกองิ้มไหนเลยต้านรับได้ ถูกกระแทกถอยไปเจ็ดก้าว เลือดลมในอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน

เฒ่าประหลาดมหาภัยยังคงไม่ไล่ล่าซ้ำเติมบึ้งกองิ้ม หวดไม้เท้าใส่ซึ้งจือฮุ้นอีกครา

.....เนื่องเพราะซึ้งจือฮุ้นคือจุดอ่อนของบึ้งกองิ้ม

.....เฒ่าประหลาดมหาภัยความจริงคิดฆ่าซึ้งจือฮุ้นอยู่แล้ว

บึ้งกองิ้มร้อนรุ่มใจยิ่ง โถมเข้ามาขวางกระบี่ต้านไว้อีกครา

เฒ่าประหลาดมหาภัยตาสาดประกายลิงโลด กระแทกไม้เท้าลงด้วยกำลังภายในสิบส่วน

เสียงดังกึกก้อง บึ้งกองิ้มถูกกระแทกปลิวไปเจ็ดเชี้ยะ กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ดูว่าเจ้ายังต้านได้อีกหรือไม่ ?"

ขาดคำ ควงไม้เท้าหวดกระหน่ำใส่ซึ้งจือฮุ้น ด้วยอานุภาพรุนแรงกว่าสองไม้เท้าแรกอีก

บึ้งกองิ้มส่งเสียงร้องก้อง บุกบั่นเข้ามาต้านอยู่

เบื้องหน้าซึ่งจือฮุ้น แยกเท้าทั้งสองออก ยกกระบี่ขึ้นปะทะ

ครั้งนี้เฒ่าประหลาดมหาภัยคิดกระแทกบึ่งกองิ้มตายคามือ ดังนั้น ใช้ออกด้วยกำลังภายในสิบสองส่วน เสียงโครมพอดัง บึ่งกองิ้มถูกกระแทกจนตาลายพร่าพราย เลือดลมประดังขึ้นมา ในที่สุดกระแทกนั่งลงกับพื้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยควงไม้เท้าคราหนึ่ง กระแทกกระบี่หลุดจากมือบึ่งกองิ้ม ประกายรุ้งทองพุ่งวาบออกไปปักฉึกกับมุมผนังกำแพง

กงจือไร้น้ำใจชมดูถึงตอนนี้ พลันกระโดดปราดเข้ามา ประกบนิ้วทิ่มใส่จุดเง็กจิ้มที่ขมับของบึ่งกองิ้ม คิดซ้ำเติมปลิดชีวิตบึ่งกองิ้ม

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันปาดไม้เท้าคราหนึ่ง ก็ม้วนกระแทกกงจือไร้น้ำใจกลิ้งกระเด็นไปวาเศษ อีกมือหนึ่งประกบนิ้วจี้ปราด ปิดสกัดจุดบนร่างบึ่งกองิ้มสามแห่ง

บึ้งกองึ้มความจริงคิดยืดกายขึ้น พอถูกบี่ดสกัดจุดต้องล้มลงกับพื้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เด็กน้อย ยอมรับนับถือเราแล้วหรือไม่ ?"

บึ้งกองึ้มแม้ร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ยังสามารถกล่าววาจา ร้องว่า

"ท่านจัดอยู่ในสามธัมมะสี่พิสดาร ยังจู่โจมต่อเรายี่สิบกระบวนท่า พร้อมกับใช้ชีวิตซึ่งบั่งจู้เป็นเครื่องข่มขู่ จะให้เรายอมรับนับถือท่านได้อย่างไร ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกระชากเสียงว่า

"เจ้าเฉกเช่นเศษเนื้อบนเขียง ยังกล้าปากแข็งอีก ?"

บึ้งกองึ้มพาลสะบัดหน้าไป ไม่แยแสตอบคำ

กงจื้อไร้น้ำใจร้องว่า

"บิดา ไฉนไม่ฆ่ามัน ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นว่า บึ้งกองึ้มไม่ฉกฉวย

โอกาสที่ตนเองมือขาดจู่โจมทำร้าย ความจริงไม่คิดฆ่าบึ่งกองิ้ม แต่เห็นอีกฝ่ายหนึ่งมีพลังฝีมือกล้าแข็งปานนี้ หากปล่อยทิ้งไว้ต้องเป็นชนวนเภทภัย ขบคิดแล้วนึกได้วิธีหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยส่งเสียงหัวร่อระคายหูออกมากล่าวว่า

"เราไม่ฆ่าเจ้า เราไม่ฆ่าเจ้า"

พลางล้วงกล่องใบหนึ่งจากอกเสื้อ

ฝากล่องพอเปิดออก เห็นภายในบุกำมะหยี่ เจาะรูเล็ก ๆ สามรู รูหนึ่งกลวงว่างเปล่า อีกสองรูบรรจุไว้ด้วยยาเม็ดสีแดงสดสองเม็ด เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยาเม็ดนี้พอรับประทานลงไป เจ้าจะมีพลังฝีมือเพิ่มพูนอีกเท่าตัว....."

พลางยื่นนิ้วสองนิ้วบีบกรามของบึ่งกองิ้ม ใช้นิ้วอีก

นิ้วหนึ่งดีดยาเม็ดสีแดงสดเม็ดหนึ่งเข้าปากบึ่งกองิ้ม กล่าวว่า

"เราเพิ่มพลังฝีมือแก่เจ้าอีกเท่าตัว ถือว่ามีบุญคุณต่อเจ้า แต่เมื่อกลืนกินยาเม็ดนี้ลงไป เจ้าจะมีชีวิตอีกเพียงร้อยวัน มิหนำซ้ำไม่มียาขจัดรักษา ยี่สิบห้าวันให้หลังอาการของเจ้าจะเริ่มกำเริบ อาจเสียชีวิตได้ทุกเมื่อ นี่เป็นตัวยาฆ่าเจ้า หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่"

ขณะกล่าว ยาเม็ดละลายกับน้ำลาย ไหลลงสู่ลำคอบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มคล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่แสกหน้า มาตรว่าไม่ถูกจี้สกัดจุด ก็ต้องตะลึงลานกับที่

.....มีผู้ใดเคยลิ้มรสของการมีชีวิตอีกร้อยวัน ?

.....ทุกผู้คนแม้ไม่อาจรอดพ้นจากความตาย แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้กำหนดการตายของตนเอง

... .ตายดีมิสู้อยู่อย่างอัปยศ คนผู้หนึ่งต้องมีชีวิตอยู่สืบไป

บึงกอง้มรู้สึกสมองเลอะเลือนอลวน เปลี่ยนเป็นเปราะบางยิ่ง ถึงกับคิดหดตัวลงเช่นเมื่อวัยเด็ก ร่ำไห้รำพันต่อมารดา

เฒ่าประหลาดมหาภัยมองดูบึงกอง้ม ทราบว่าบึงกอง้มพังทลายแล้ว

ดังนั้น เฒ่าประหลาดมหาภัยโบกมือตบคลายจุดให้กับบึงกอง้ม เนื่องเพราะบึงกอง้มไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางต่อตนอีก

เฒ่าประหลาดมหาภัยภาคภูมิใจยิ่ง ที่ตนเองใช้วิธีนี้โค่นทำลายชายหนุ่มที่ทระนงผู้นี้

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นว่า การเข่นฆ่าคนผู้หนึ่งมิสู้ทำลายกำลังใจของคนผู้นั้น

มิหนำซ้ำต้องทำลายโดยสิ้นเชิง !

บึงกอง้มยังไม่ตาย ตนความจริงกล้าเสี่ยงชีวิตตอนนี้ตนได้รับการคลายจุด แต่กระทั่งเรี่ยวแรงทรงตัวลุกขึ้นก็ไม่มี

.....เจ้ามีชีวิตอีกเพียงร้อยวัน

.....มิหนำซ้ำไม่มียาขจัดรักษา

ตัวยาที่เฒ่าประหลาดมหาภัยบังคับให้บึ่งกองิ้มกลืนกินลงไป เรียกว่าแป๊ะยิกจับเล้งอี้ (ยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน)

ตัวยานี้ความจริงเรียกว่ายาเม็ดสิบมังกร เมื่อสามสิบปีก่อน เฒ่าประหลาดมหาภัยก็เริ่มทำการค้นคว้า เมื่อยี่สิบปีก่อน เริ่มส่งศิษย์ทั่วทั้งเกาะออกค้นหาตัวยาที่ต้องการ เมื่อสิบปีก่อนเริ่มปรุงยา ใช้เวลาเคี่ยวกลั่นห้าปี ค่อยปรุงสำเร็จสามเม็ด

เฒ่าประหลาดมหาภัยขณะจะรับประทานยาวิเศษนี้ ศิษย์คนโตของเกาะมหาภัย ฉายาอิมเอี๊ยงชิ่ว (มือบัณเฑาะก์) ก้วงเฮียะ กลับขโมยยาเม็ดหนึ่งรับประทาน จากนั้นหลบหนีออกจากเกาะไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยเดือดดาลเป็นการใหญ่ เข่นฆ่าสังหารศิษย์ทั้งแปดไปสิ้น จากนั้นตามล่าก้วงเฮียะเป็นพันลี้

แต่ก้วงเฮียะติดสอยห้อยตามเฒ่าประหลาดมหาภัยเกือบสามสิบปี เล่าเรียนวิชาฝีมือจากอาจารย์จนหมดสิ้นทั้งกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ หนีรอดจากการไล่ล่าทุกคราว

ตามล่าเป็นเวลาร้อยวัน ก้วงเฮียะพลันเสียชีวิตอย่างกะทันหัน

เฒ่าประหลาดมหาภัยสงสัยใจยิ่ง เมื่อผ่าศพก้วงเฮียะออก ค่อยทราบว่ายาเม็ดสิบมังกรสามารถเพิ่มพลังฝีมือเป็นเท่าตัว แต่ก็เจือปนพิษร้ายแรง ร้อยวันให้หลังจะกำเริบ ไม่มียาขจัดรักษาได้

เฒ่าประหลาดมหาภัยนึกชมเชยวาสนาตนเอง ที่ไม่ได้รับประทานยาวิเศษลงไป จากนั้นเพียรค้นคว้าตัวยาใหม่ที่สามารถเพิ่มพลังฝีมือ โดยไม่มีพิษเจือปน แต่ประสบความล้มเหลวทุกครา

เฒ่าประหลาดมหาภัยความจริงไม่คิดฆ่าบึ่งกองงิ้ม แต่ก็ไม่ต้องการให้บึ่งกองงิ้มมีชีวิตต่อไป หวนนึกถึงตนเองหลงเหลือยาเม็ดสองเม็ด ดังนั้น บีบบังคับให้บึ่งกองงิ้ม

รับประทานลงไปเม็ดหนึ่ง.....

พลันได้ยินกงจื้อไร้น้ำใจกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"บิดา ตัดหญ้าไม่ถอนราก ลมวสันต์โชยงอกเงยใหม่...."

เฒ่าประหลาดมหาภัยทวนคำว่า

"งอกเงยใหม่ ? มันต้องตายแน่แล้ว"

กงจื้อไร้น้ำใจหาคาดคิดเช่นนั้นไม่ กล่าวว่า

"บิดา เด็กน้อยนี้คาดจริงมีฝีมือไม่เลว หากเพิ่มพลังฝีมือแก่มันอีกเท่าตัว ไยมิใช่เป็นอุปสรรคต่อการช่วงชิงรถธารเลือด ?"

คำพูดเหล่านี้สั่นสะท้านจิตใจเฒ่าประหลาดมหาภัยค่อยฉุกใจคิด

..... เด็กน้อยนี้มีพลังฝีมือกล้าแข็งอยู่แล้ว หากเพิ่มพลังฝีมืออีกเท่าตัว อย่างน้อยสามารถต่อสู้กับตนเจ็ดสิบกระบวนท่า

..... ตนเองไม่สามารถรับประทานยาเม็ดสิบมังกร

ร้อยวัน เป้าหมายของตนเองก็อยู่ที่ยอดวิชาในรถธารเลือด เด็กน้อยนี้หากไม่ตาย ไยมิใช่เป็นที่ขัดมือขวางเท้า ?

ยามนั้น ปึงกองิ้มค่อยส่ายโงนเงนลุกขึ้น เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันบังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้นวูบ ฟาดฝ่ามือใส่จุดเทียนเล้งบนขม่อมปึงกองิ้ม

ฝ่ามือนี้ใช้พลังฝีมือสิบส่วน เป้าลงมือก็เป็นจุดชีวิต

ปึงกองิ้มยังครุ่นคิดถึงแต่คำ "เจ้ามีชีวิตอีกเพียงร้อยวัน" ฝ่ามือของเฒ่าประหลาดมหาภัยก็ห่างจากศีรษะไม่ถึงหนึ่งเชี่ยะ

พลันปรากฏนิ้วมือนิ้วหนึ่งจี้ฝ่าอากาศ จี้ใส่ชีพจรข้อมือของเฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นผิดท่า รีบหดมือกลับ พลังดรรชนีพุ่งผ่านไป ทะลวงผนังศิลาเป็นรู ๆ หนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยเหลียวควับไป เห็นซึงจือฮุ้นลุกขึ้นยืนช้า ๆ

ใบหน้าซึงจือฮุ้นปราศจากรอยยิ้มอันแจ่มใสอีก ท่านหน้าเผือดขาว หน้าผากปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน ไม่ว่า

ผู้ใดก็ดูออกว่า ท่านไม่ลงมือก็แล้วกันไป เมื่อลงมือต้องจู่โจมสังหาร

เฒ่าประหลาดมหาภัยทราบว่าไม่มีโอกาสทำร้ายซึงจือฮุ้นอีก พลันกล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้เมื่อฟื้นคืนสติ พวกเราก็ไม่อยู่ต่อ ขออำลา"

ซึงจือฮุ้นไม่ตอบคำ เพียงยกมือซ้ายถึงระดับอกงอนิ้วหัวแม่มือเล็กน้อย เฒ่าประหลาดมหาภัยทราบว่าซึงจือฮุ้นจะใช้ดรรชนีนภากาศอีก ดังนั้นไม่กล้าอยู่สืบต่อคว้าแขนกงจื้อ ไร้น้ำใจพุ่งปราดออกจากประตูเจดีย์วิ่งตะบึงจากไป

กระบี่ไร้พ่ายนครจักร

น.นพรัตน์

2

ผู้ชนะมังกรเจ็ดดาว

น. นพรัตน์

กระบี่ท่องยุทธจักร เล่ม ๒

โดย น. นพรัตน์

เรื่องเยี่ยมที่ไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน

(พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๕)

พิมพ์ที่ อมรการพิมพ์ ๘๐๐/๑๕-๑๖ ถนนเจริญรัถ คลองสาน กรุงเทพฯ

นายอมร เจียระสุพัฒน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๕ โทร. ๔๖๖๐๐๘๙

เรื่องจีนกำลังภายในใหม่เอี่ยมเยี่ยมยอด
ที่ไม่เคยตีพิมพ์ที่ใดมาก่อน

กระบี่ท่องยุทธจักร

โดย

น. นพรัตน์

สำนักพิมพ์ บรรณาคาร

๒๓๖ เวิ้งนครเขษม กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๒๒๗๗๙๖

จัดพิมพ์จำหน่าย

เล่ม ๒ ราคา ๘๐ บาท

สารบัญ

บทที่ ๑๔ ชีวิตร้อยวัน
,, ๑๕ บุกเสียวลิ้มยี่
,, ๑๖ ผ่าด่านช่วยนงคราญ

ภาคที่ ๒ เหนือลิขิต

บทที่ ๑๗ ผันรักสลาย
,, ๑๘ ปริศนารถธารเลือด
,, ๑๙ กระบี่ประหารมาร
,, ๒๐ หาญสู้เทียนเล้ง
,, ๒๑ รับศึกเทียนเสียง
,, ๒๒ โลดแล่นไล่ล่า
,, ๒๓ ภูตร้ายรายทาง
,, ๒๔ ราตรีอำมหิต
,, ๒๕ เซาะฮงซังน้ำ
,, ๒๖ ร้อยท่าเป็นตาย
,, ๒๗ สองรักเคียงคลอ

บทที่ ๑๔

ชีวิตร้อยวัน

ปึงกองิ้มยังยืนตะลึงลานกับที่ ซึงจือฮุ้นฝืนยิ้มออกมา พลันกระอักโลหิตคำหนึ่ง

โลหิตคำนี้ค่อยปลุกปึงกองิ้มมีสติแจ่มใส ประคองซึงจือฮุ้นไว้ ถามอย่างร้อนรุ่ม

"ซึงปังจู้ ท่านเป็นไรแล้ว?"

.....ในเวลาเช่นนี้ ปึงกองิ้มยังห่วงใยกังวลความปลอดภัยของผู้อื่น

ที่แท้ซึงจือฮุ้นเห็นปึงกองิ้มเสี่ยงตายคุ้มครอง

ตนเอง จนถูกกระแทกทำร้ายบาดเจ็บ สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง จากนั้นเห็นบึ้งกองิ้มถูกเฒ่าประหลาดมหาภัยบังคับให้รับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล

ซึงจือฮุ้นความจริงโคจรพลังพักผ่อนอีกครู่หนึ่ง ก็จะทุเลาจากอาการบาดเจ็บ แต่เห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยคิดลงมือด้วยอำมหิต จึงฝืนใจเกร็งลมปราณอีดหนึ่ง ผุดลุกขึ้นพุ่งดรรชนีนภากาศ ขู่ขวัญเฒ่าประหลาดมหาภัยล่าถอยไป

การฝืนใจเกร็งกำลังครั้งนี้ กระทบกระทั่งถูกเลือดลมภายในกาย ซึงจือฮุ้นต้องกระอักโลหิตคำหนึ่ง แขนขาอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

แต่เฒ่าประหลาดมหาภัยเข้าใจว่า ซึงจือฮุ้นทุเลาเป็นปรกติ หากผนึกกำลังกับบึ้งกองิ้ม เกรงว่าตนเองไม่อาจต้านทานรับได้ ดังนั้นชิงหลบหนีไป

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าเสี่ยงชีวิตคุ้มครองเรา เราสำนึกขอบคุณยิ่ง บัดนี้เจ้ารับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันลงไป เรา.....

เราถึงกับยินดีตายแทนเจ้าจริง ๆ"

บึงกองมีใจสั่นสะท้าน น้ำตาทะลักจากเบ้า กล่าวว่า

"ซึงแป๊ะแปะขออย่าได้กล่าวเช่นนี้ ท่านเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง ไม่ทราบมีภาระมากน้อยเท่าใดรอสะสาง ผู้เยาว์สามารถตายแทนท่าน แม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต....."

หวนนึงถึงซ่งจือเซาะมีชีวิตเผ้าหรรษา แม้ตายไม่มีเสียดายชีวา ตนเองไม่เสียดายชีวา จริงหรือ?

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ฟ้าไม่เมตตา หาไม่ตำแหน่งประมุขพรรคนภากาศรุ่นต่อไป ต้องเป็นของเจ้าแน่นอน"

บึงกองมีตื้นตันใจยิ่ง รู้สึกตนเองพบพานผู้รู้ใจจริง ๆ ต้องคุกเข่าลงหลั่งน้ำตาอย่างเงียบงัน

ซึงจือฮุ้นกล่าวราวรำพึงกับตนเองว่า

"ยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันนี้ ใช่ไม่มียาขจัดจริงหรือ?"

ที่แท้ซึงจือฮุ้นก็เป็นอัจฉริยะในแดนดิน ก่อนนี้เคยค้นคว้าตำรายา เรื่องที่เฒ่าประหลาดมหาภัยปรุงยาเม็ดสิบ

มังกรร้อยวัน ก็ทราบระแคะระคายมา

ครั้งกระโน้นก้วงเฮียะขโมยยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันเม็ดหนึ่ง เนื่องเพราะกริ่งเกรงเฒ่าประหลาดมหาภัยจับได้ จึงรับประทานลงไปทันที จากนั้นหนีออกจากเกาะมหาภัย ประจวบกับซิงซิมฮั่นกบดานอยู่ที่เกาะมหาภัย จึงเก็บเปลือกขี้ผึ้งที่หุ้มห่อยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันกลับมา ส่งมอบต่อซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นอาศัยเศษยาที่ติดอยู่บนเปลือกขี้ผึ้ง ทำการวิเคราะห์ส่วนผสมของยาเม็ดสิบมังกร พบว่ากระสายยาบางอย่างสูญพันธุ์ไป มิหนำซ้ำยาเม็ดสิบมังกรแม้มีส่วนเพิ่มพูนกำลังภายใน แต่ก็เจือปนพิษร้ายแรง ผู้ที่รับประทานลงไปไม่อาจมีชีวิตเกินร้อยวัน

ดังนั้นก่อนที่เฒ่าประหลาดมหาภัยจะไล่ล่าพบซากศพของก้วงเฮียะ ซึงจือฮุ้นก็ล่วงรู้ฤทธิ์เดชของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันแล้ว

ที่เบื้องนอก ฝนเริ่มลงเม็ด ลมพัดกระโชก ทั้งสองเดินอยู่ในสายฝน ทิ้งรอยเท้าลึกล้ำอยู่บนพื้น

หยาดฝนซัดต้องใบหน้า รู้สึกเย็นวะวาบ จากนั้นละลายเป็นน้ำ คล้ายเป็นคราบน้ำตาสองสาย

แผ่นฟ้าแผ่นดินเวิ้งว้าง คนมีความมุ่งมาดปรารถนาใด ?

ซึงจือฮุ้นพลันถามว่า

"เจ้าต้องการอะไร เราสามารถรับปากทั้งสิ้น"

บึ่งกองิ้มสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่ต้องการ"

ซึงจือฮุ้นเพ่งตามองบึ่งกองิ้ม กล่าวช้า ๆ

"เราเป็นพ่อม่าย เพียงหลงเหลือบุตรีนางหนึ่ง เจ้าก็พบพานนางมา....."

ท่านกล่าวย้ำทีละคำ

"เจ้าหากต้องการ เราจะยกนางให้กับเจ้า"

บึ่งกองิ้มรู้สึกสมองเวิ้งว้างเลื่อนลอย รอยยิ้มพริ้มพรายของซึงเซี่ยวงอ้อ คล้ายวนเวียนอยู่ตรงหน้า ปากกลับกล่าวว่า

"น้ำใจของบึ่งจู้ ข้าพเจ้าขอรับด้วยใจ ข้าพเจ้ามีชีวิตเพียงร้อยวัน ไยต้องสร้างความเสียใจแก่ผู้อื่นไปชั่ว

ชีวิต ?"

.....หากเป็นเมื่อหนึ่งชั่วยามก่อน ซึงจือฮุ้นยกบุตรีแก่ตน หิมะน้ำแข็งในอกบึ่งกองิ้ม คงหลอมละลายเป็นความปลาบปลื้มปีติ แต่ตอนนี้พึ่งดูคล้ายเป็นการส่งฟืนไฟกลางหิมะ รังแต่บันดาลความรู้สึกโศกเศร้ารันทด

.....ดังนั้นบึ่งกองิ้มจึงปฏิเสธ

ซึงจือฮุ้นจับจ้องมองบึ่งกองิ้ม คล้ายกับจะมองทะลุถึงก้นบึ้งหัวใจของอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าเป็นคนหนุ่มที่สัตย์ซื่อถือคุณธรรม เรายกเซี่ยวง้อให้กับเจ้า คาดว่านางคงยินยอมพร้อมใจ"

คำพูดพอกล่าว สะกิดให้บึ่งกองิ้มหวนนึกถึงเหตุการณ์ในเหลาสุรากลางเมืองเซียงเอี้ยง

.....ซึงเซี่ยวง้อยืนหยัดด้วยทระนง ตนเองเพียงเป็นตัวประกอบเล็ก ๆ ที่คลี่คลายสถานการณ์ให้กับผู้อื่นโดยบังเอิญ นางยินยอมพร้อมใจจริงหรือ ?

.....ตนเองมีชีวิตอีกเพียงร้อยวัน ไยต้องหน่วงเหนี่ยวอนาคตผู้อื่น ไยต้องทำร้ายจิตใจผู้อื่นอีก ?

บึ่งกองิ้มพลันกล่าวเสียงราบเรียบ

"ยอดเขาเซี่ยวซิกฮงใช่ห่างจากที่นี้ไม่ไกลกระมัง?"

ซึงจือฮุ้นงงงันวูบจึงกล่าว

"ไม่ไกล จากที่นี้ไป ประมาณครึ่งวันก็บรรลุถึง"

"ข้าพเจ้าคิดไปที่เสียวลิ้มยี่"

"เราคิดไปกับเจ้า"

บึ่งกองิ้มสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดไปคนเดียว"

ซึงจือฮุ้นระบายลมจากปากยาว ๆ ยกมือตบไหล่บึ่งกองิ้ม กล่าวว่า

"ตกลง เจ้าไปคนเดียว"

บึ่งกองิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ซึงบั่งจู้ โอกาสหน้าพบกันใหม่"

เมื่อเอ่ยถึงคำ "พบกันใหม่" ถึงกับหดหู่จับใจ น้ำตาแทบไหลหลั่งออกมา

.....นับแต่ตนเองพบพานซึงจือฮุ้น ก็บังเกิดความเคารพเลื่อมใส เคยหวังว่าสามารถปรนนิบัติรับใช้ท่าน แต่สวรรค์ไร้น้ำใจ ชมชอบกลั่นแกล้งคน ตนเองกลับต้องตายก่อน

บึ้งกองมพลันหันกายไป คล้ายกริ่งเกรงซึ่งจือฮุ้น พบเห็นความเปราะบางของตนเอง แต่ริมโสตยังได้ยินสุ้มเสียงอันอบอุ่นของซึ่งจือฮุ้นดังว่า

"ถนอมตัว"

.....ถนอมตัวถึงเมื่อใด ?

.....

บึ้งกองมยังไม่บรรลุถึงเสียวลิ้มยี่ ก็เห็นเหมยเย็นก่อน

หยาดฝนเกล็ดหิมะเกาะเต็มอยู่ตามกิ่งก้าน ท่ามกลางอากาศหนาวเย็น กลับปรากฏกิ่งเหมยบานเบ่งบาน

.....ดอกเหมยสดสวยกระไรปานนั้น ชีวิตตนเองใช่สามารถเบ่งบานท่ามกลางหิมะน้ำแข็ง ดุจเดียวกับเหมยเย็นหรือไม่ ?

บึ้งกองมพอเงยหน้าขึ้น พลันได้ยินเสียงระฆังเหง่งหง่าง วัดเสียวลิ้มอันเก่าแก่โบราณ ปรากฏอยู่ตรงหน้าเอง

ลักษณะการก่อสร้างของเสียวลิ้มยี่ ไม่มีใดพิเศษพิสดาร แต่เค้าโครงโอ่อ่าภูมิฐาน มาตรแม้นเป็นเพียงโบสถ์เล็ก ๆ ห้องเล็ก ๆ ก็บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเคารพยำเกรง

นี่คือต้นกำเนิดแห่งวิทยายุทธของแผ่นดิน.....

เสียวลิ้มยี่

เสียงระฆังก้องกังวาน ชายคาโบสถ์เก่าแก่ ลานวัดสีซีดจาง ซุ้มประตูชำรุดทรุดโทรม สะกดให้บึงกอง้มเคลิบเคลิ้มงมงาย

บึงกอง้มแม้ไม่ได้ไหว้พระ แต่จิตใจก็บังเกิดความสุขสงบ เมื่อทรุดนั่งลง ก็สลัดลืมเลือนเงาร่างอ้อนแอ้นสะคราญของซึงเซี่ยวงอ้อ รูปกายที่สูงส่งสง่าของซึงจือฮุ้นและฝีมือที่โหดเหี้ยมอำมหิตของเฒ่าประหลาดมหาภัยไป ประหวัดนึกถึงรูปโฉมโนมพรรณของซ่งเซาะงี้และตำราเบาบางที่นางมอบต่อตนแทนที่

.....คนผู้หนึ่งก่อนตายจะทำอะไร ?

.....ไขว่คว้าหาชื่อเสียงลาภยศ ร่ำสุราคร่ำครวญหวนไห้ หรือว่าคว้าดาบไล่ล่าฆ่าฟันผู้คน ?

บึงกอง้มไม่ได้กระทำเรื่องเหล่านี้ ตนเพียงคร่ำเคร่งฝึกวิชาบู๊

เนื่องเพราะเวลาเหลืออยู่ไม่มากนัก บึงกอง้มยิ่งคิดฝึกวิชาบู๊

นอกวัดเสียวลิ้มยี่มีร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง จำ

หน่ายเหล้าเจอาหารเจ บางครั้งมีอาหารพื้นเมืองเช่นเนื้อเก้ง เนื้อกวาง เนื้อแพะ เนื้อกระต่าย จำหน่ายให้กับอุบาสกที่ไม่คุ้นกับอาหารเจภายในวัด

บึ้งกองมีอาศัยเศษเงินที่เหลืออยู่ ซื้อหาอาหารจากทางร้าน รับประทานประทังหิว จากนั้นคร่ำเคร่งฝึกฝีมือในลมหิมะ

ไม่ทราบผ่านไปกี่วัน รู้สึกกำลังภายในยิ่งนานยิ่งกระปรี้กระเปร่า วันนี้จึงล้วงตำราเบาบางที่ซ่งเซาะงีมอบให้ออกมาพลิกดู

เห็นหน้าแรกวาดรูปคนผู้หนึ่งถือกระบี่ ยืนออกในระดับเสมออก ที่ด้านข้างเขียนข้อความว่า "ท่าตั้งรับที่ดีที่สุดในหล้า"

จากนั้นเขียนตัวหนังสือโบราณสี่ตัว "ไช้เทียนเจ่กซั่ว" (ขอบฟ้าเส้นเดียว) ถัดไปเป็นคำอธิบายวิธีใช้ท่าขอบฟ้าเส้นเดียว

บึ้งกองมีอ่านดูเที่ยวหนึ่ง จากนั้นพลิกหน้าที่สองเห็นวาดรูปคนผู้หนึ่งจู่โจมกระบี่ออก สภาวะกระบี่คล้ายมังกรเหินหาว ที่ด้านข้างเขียนข้อความว่า "ท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า"

จากนั้นเขียนอักษรตวัดงดงามสี่ตัว "เง็กเจี๊ยะกู่ฮุ่ง" (หยกศิลาล้วนแหลกลาญ)

บึ้งกอง้มเปรียบเทียบกระบวนท่าทั้งสองท่าดู รู้สึกท่าแรกตั้งรับอย่างมั่นคง คล้ายน้ำกับฟ้าเป็นเส้นเดียว ไม่มีจุดอ่อนให้จู่โจมเข้าไป กระบวนท่าหลังคล้ายมังกรเหินจากเหนือฟ้า เมื่อจู่โจมต้องฆ่าฟัน สุดที่ศัตรูจะหลบหลีกหรือตีโต้ได้

บึ้งกอง้มชมดูจนกระตือรือร้น เมื่อพลิกดูหน้าที่สาม เห็นวาดรูปคนผู้หนึ่ง แต่มีออันตรธานไป ที่ด้านข้างเขียนข้อความ "กระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า"

จากนั้นเขียนอักษรตวัดยุ่งเหยิงสี่ตัว "เซียมเตี่ยงเกียฮ้ง" (วิชชุแลบลั่น) พร้อมด้วยคำอธิบายที่เล็กละเอียดถี่ยิบ

ตอนแรกบึ้งกอง้มยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร กระทั่งกระบวนท่าที่ใช้ยังไม่เข้าใจ แต่เมื่อนึกทบทวน อ่านดูอีกครา ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป

.....คนในภาพที่ไม่มีมือและกระบี่ มิใช่ไม่มี หากแต่รวดเร็วจนกระทั่งมือและกระบี่ก็มองไม่เห็น !

.....เมื่อรวดเร็วถึงระดับนี้ จะให้คู่ต่อสู้ต้านทาน

รับได้อย่างไร?

เมื่อพลิกดูหน้าที่สี่ ยิ่งน่าสนใจกว่า เห็นคนผู้หนึ่งถือกระบี่ที่หนักอึ้งดุจพะเนินเหล็ก แต่เมื่อร่ายรำใช้ออกกลับเบาหวิวราวปุยนุ่น ที่ด้านข้างเขียนข้อความ "กระบวนท่าช้าที่สุดในหล้า"

บึ้งกอง้มแทบหัวร่อออกมา เมื่อดูต่อไป เห็นเขียนอักษรโบราณสี่ตัว "เล่างู้พั่วเชีย" (วัวแก่ทลายรถ)

บึ้งกอง้มตอนแรกรู้สึกน่าขบขัน แต่เมื่อดูต่อไป ถึงกับใจสั่นสะท้าน

กระบวนท่านี้ดูไปกินแรงยิ่ง เชื่องช้ายิ่ง แต่การโคจรพลังเช่นนี้ การใช้กระบวนท่าเช่นนี้ กลับบันดาลให้ศัตรูต้องมนต์สะกด ถลำลึกลงไป โดยไม่อาจไถ่ถอนได้ เคล็ดความสำคัญของกระบวนท่า อยู่ที่คำ "เชื่องช้า" ซึ่งสอดคล้องกับเคล็ดวิชาขั้นสูงสุดที่ว่า

ใช้ความเชื่องช้าสู้รวดเร็ว

อาศัยรับแทนการรุก

ใช้ความสงบสยบเคลื่อนไหว

อาศัยถอยแทนการคืบหน้า

บึ้งกองมีดูจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ปรารถนาใคร่ค้นคว้าวิชาบู๊ไปชั่วชีวิต เมื่อพลิกต่อไปกลับเป็นปกหลัง ไม่มีหน้ากระดาษอีก

คัมภีร์วิชาบู๊เล่มนี้มีเพียงสี่หน้า และมีเพียงสี่กระบวนท่า

แต่กระบวนท่าทั้งสี่นี้ แสดงว่าเป็นแก่นแท้ของวิชาบู๊ในต่ำใต้ ประกอบด้วยเคล็ด "เร็ว ช้า รุก รับ" ทั้งสี่ประการ

คนในภาพวาดแม้ถือกระบี่ แต่สามารถใช้อาวุธทุกชนิดแทน เพียงแต่เมื่อถือกระบี่จู่โจม สามารถใช้ได้อย่างคล่องแคล่วถนัดมือ

เนื่องเพราะกระบี่เป็นเทพของศัสตราวุธทั้งมวล

บึ้งกองมีลุ่มหลงงมงายอยู่กับท่ากระบี่ทั้งสี่ ตอนแรกฝึกอย่างสนใจ แต่เมื่อฝึกต่อไป รู้สึกวิชาการต่อสู้ในต่ำใต้ล้วนอยู่ในกระบวนท่าทั้งสี่นี้

เห็นเดือนเต็มดวงแล้วแหว่งเว้า แหว่งเว้าแล้วเต็มดวง ปริมาณฝนลดน้อยลง แต่กลับเยียบเย็นกว่าเดิม

บึ่งกองึ้มพลันฉุกคิดว่าผ่านไปหนึ่งเดือนแล้ว

..... บึ่งกองึ้มมีชีวิตเหลืออีกเพียงสองเดือนเท่านั้น!

บึ่งกองึ้มพลันทอดทิ้งทุกสรรพสิ่ง วิ่งตะบึงไปยังร้านอาหาร เรียกหาสุราดื่ม

นี่เป็นครั้งแรกที่บึ่งกองึ้มดื่มสุรา

.....รสชาติของการดื่มสุราเป็นครั้งแรก ท่านยังจำได้หรือไม่?

บึ่งกองึ้มพอสาดเหล้าที่แสบร้อนลงสู่ลำคอ ถึงกับแทบสำลักออกมา

บึ่งกองึ้มส่งเสียงไอตลอดเวลา พอยกมือปาดเช็ดหลังมือกลับแปดเปื้อนสีแดงฉานแถบหนึ่ง

เป็นโลหิต!

หรือว่าพิษในยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันเริ่มออกฤทธิ์แล้ว

.....ความตายคืออะไร บึ่งกองึ้มไม่ทราบ

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยตาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

คนที่ตายแล้วก็ไม่ทราบ เนื่องเพราะเขาไม่มีความรู้สึกแล้ว

เรื่องราวในโลกเปลี่ยนแปรตลอดเวลา มีทั้งสุขเศร้าคละระคน มีความไร้เดียงสาของเด็กทารก ความกระตือรือร้นของคนหนุ่ม ความทระนงองอาจของชายฉกรรจ์ ความสุขสันโดษของชายชรา ยังมีถนนที่ทอดยาว เสียงขลุ่ยกลางวิกาล รสชาติของรักแรก แต่สำหรับคนตายผู้หนึ่งไม่มีซึ่งทุกสิ่ง

.....ไม่มีความรู้สึก ไม่มีความนึกคิด ทุกประการในโลกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาด้วย เนื่องเพราะเขาตายแล้ว

คนผู้หนึ่งก่อนตายควรทำอะไร ?

.....เพียรปลุกปลอบตนเอง ไม่ยอมรับว่ากำลังเผชิญหน้ากับความตาย ?

.....กระทำการโดยบ้าคลั่ง ฆ่าฟันกระทำชำเรา ?

ไม่ ไม่ทั้งสิ้น

เสียงปงคราหนึ่ง บึ่งกองิ้มรวบนิ้วมือบีบเค้นถ้วยสุรา บีบจนถ้วยสุราปริแตก เศษแก้วสาดกระจาย

บึ่งกองึ้มไม่แปดเปื้อนโลหิต

บึ่งกองึ้มหากเกร็งกำลังบีบถ้วยสุรา ด้วยพลังการฝึกปรือของตนย่อมไม่รับบาดเจ็บ แต่ตอนนี้ยามพลุ่งพล่านใจ พลั้งมือกดถ้วยสุราแตกออก ฝ่ามือกลับไม่ถูกบาดทำร้าย กระทั่งบึ่งกองึ้มก็รู้สึกประหลาดใจ

.....พลังฝีมือของตนเอง รุดหน้าถึงเพียงนี้จริงๆ ?

อากาศเหน็บหนาว ในร้านอาหารกลับมีผู้คนไม่น้อย คนผู้หนึ่งดื่มสุราจนสำลัก จากนั้นบีบถ้วยสุราแตกเสียหาย จะมากจะน้อยต้องกระตุ้นความสนใจของผู้คน

ดีที่เสียวลิ้มยี่เป็นอาณาจักรแห่งวชาบู๊ ผู้รับใช้ของร้านอาหารแห่งนี้เคยผ่านพบเรื่องราวไม่น้อย ดังนั้นไม่ประหลาดใจเท่าใด

กลับปรากฏหลวงจีนชรารูปหนึ่ง จิบสุราที่หมักจากข้าวราคาถูกคำหนึ่งพึมพำว่า

"ดื่มสุราไม่เป็น ก็มาดื่มสุรา ผู้อื่นดื่มสุรา ท่านกลับสำลักสุรา"

หลวงจีนชราประคองจีวรขาดวิ่นปุปะ บนศีรษะล้านเลี่ยนมีผมงอกออกมาหลายนิ้ว รูปกายทั้งอัปลักษณ์ทั้ง

เหน็ดเหนื่อย แสดงว่าเป็นหลวงจีนที่ทำงานหนักภายในวัด

ปึงกองมีผืนยิ้มกล่าวว่า

"ขออภัย เล่าซือหู (คำยกย่องหลวงจีนสูงอายุ)"

พลางเก็บเศษแก้วขึ้นอย่างเงียบงัน รู้สึกร้านอาหารนี้อยู่หน้าวัดที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ไม่ควรเสียกิริยาเกินไป

ปึงกองมรินสุราใส่ชาม ดื่มสุราคำโต ภายในร้านสุราค่อยกลับคืนสู่สภาพเดิม

ปึงกองมไม่เคยดื่มสุรา สุราไม่น่าดื่ม ที่น่าประหลาดคือ ไฉนมีคนจำนวนมากชมชอบดื่มสุรา ?

ตามคำร่ำลือ ชาวยุทธจักรคล้ายเซียนสุรา เทพสุรา ซึ่งความจริง ดื่มสุรามีอันใดดี คนฝึกวิชาบู๊ต้องสำรวมตน เมื่อเมามายไหนเลยสำรวมตนได้

ปึงกองมคิดไปคิดไป ต้องดื่มสุรามากกว่าเดิม ดื่มจนเมามายอยู่หลายส่วน

นี่เป็นการดื่มสุราครั้งแรก มิหนำซ้ำคิดอาศัยสุราราดรดทุกข์ ยากที่จะไม่เมามายได้

คนที่คิดราดรดทุกข์ ไม่เมามายไม่คืนกลับอยู่แล้ว

ขณะที่ปึงกองิ้มบังเกิดความเมามายอยู่เจ็ดแปดส่วน ก็ได้ยินคำพูดที่ไม่ควรได้ยินในตอนนี้

ที่โต๊ะด้านหลังปึงกองิ้ม นั่งไว้ด้วยหลวงจีนหลายรูป ที่อายุมากที่สุดอยู่ในวัยกลางคน ที่อายุน้อยที่สุดเพียงสิบกว่าปี

ฤดูกาลอันเหน็บหนาว มาตรว่าเป็นหลวงจีน ออกมาดื่มสุราสักเล็กน้อย หาใช่เรื่องเสียหายไม่

หลวงจีนเหล่านี้รูปกายแข็งแรง ประกายตาเจิดจ้าวาววับ เมื่อดื่มสุราลงไป ก็พูดมากกว่าเดิม

หลวงจีนรูปหนึ่งกล่าวว่า

"สตรีที่บุกขึ้นวัดมาเมื่อวันก่อนดุดันอำมหิตนัก ยามร่ายรำกระบี่ กระทั่งเห็นยังไม่อาจเห็นชัดตา แม้แต่พี่น้องรุ่นกิมยังคร่ากุมนางไม่ได้"

หลวงจีนหน้าผีดาษรูปหนึ่งกล่าวว่า

"สตรีนางนั้นสวยงามยิ่ง"

ปึงกองิ้มฉุกใจคิด หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ทิโกยได้ซือลอบทำร้ายซึ่งเซี่ยวง้อบนลำน้ำลกจุ้ยขึ้นมา

หลวงจีนกลางคนที่อายุมากที่สุดประนมมือกล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ อย่าได้กล่าวเช่นนั้น"

หลวงจีนอายุน้อยที่สุดถามว่า

"ตั้งบั้งซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่แผ่นทองแดง) สตรีนางนั้นมีฝีมือสูงเยี่ยมหรือไม่ ?"

หลวงจีนกลางคนกล่าวว่า

"ซึ่งจือฮุ้นเป็นหนึ่งในเจ็ดสุดยอดฝีมือ มีชื่อเท่าเทียมกับเจ้าอาวาส นางเป็นบุตรีของซึ่งจือฮุ้น ย่อมมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม"

หลวงจีนใบหน้ามีรอยแผลเป็นอีกรูปหนึ่งกล่าวว่า

"ต่อให้นางมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ไหนเลยสู้ทิโกยซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ไหล่เหล็ก) ของพวกเราได้ ?"

หลวงจีนตั้งบั้งกล่าวว่า

"ทิโกยซือเฮียเป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ฝ่ายบรรพชิต ประสกหญิงนั้นไหนเลยเป็นคู่มือด้วย ?"

บึ้งกองมพึ่งถึงตอนนี้ ต้องฉุกคิดอีกครา

หลวงจีนที่กล่าววาจาตอนแรกกล่าวว่า

"พึ่งว่ากงจื้อไร้น้ำใจที่เป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ฝ่าย

ฆราวาส ถูกศิษย์กระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะโค่นพ่ายแพ้แล้ว"

หลวงจีนหน้ามีรอยแผลเป็นกล่าวว่า

"ใช่แล้ว คนผู้นั้นคล้ายแซ่ปึง"

หลวงจีนที่ไม่มีพื้นหน้ารูปหนึ่งถามว่า

"คนแซ่ปึงร้ายกาจ หรือว่าตั๋วซือเฮียพวกเรา....."

หลวงจีนหน้ามีรอยผีดาษกล่าวด้วยทระนง

"ซึ่งความจริง ไม่ว่ายอดฝีมืออายุเยาว์ฝ่ายพรตทิกุกเต้าเจี้ยง ยอดฝีมืออายุเยาว์ฝ่ายฆราวาสกงจื้อไร้น้ำใจ ล้วนมีแต่ชื่อจอมปลอม ไหนเลยเทียบเทียมตั๋วซือเฮียพวกเราได้ ?"

หลวงจีนตั้งปึงกล่าวว่า

"ตั๋วซือเฮียพวกเราคร่ำกุมซึงโกวเนี้ยภายในสามกระบวนท่า เราอยู่ที่ด้านข้าง ชมดูจนทั้งเคารพทั้งเลื่อมใส....."

ไม่ทันขาดคำ ปึงกองมพลันทุบโต๊ะดังโครม ตบจนถ้วยชาบนโต๊ะดีดกระดอนขึ้น ปากกระซากเสียงว่า

"ทิโกยหากเป็นวีรบุรุษ ไยต้องลงมือลอบทำร้ายข่มเหงรังแกสตรี ?"

คำพูดพอกล่าว สรรพเสียงในร้านอาหารล้วนเงียบสงบลง

ที่นอกร้านอาหาร ขึ้นเขาไปสองลี้ จะเป็นวัดเสียวลิ้มยี่ หลายร้อยปีมานี้ ผู้ใดกล้าเสียมารยาทต่อสำนักเสียวลิ้ม

ยามนี้บึ้งกองมพอเอ่ยปาก ก็ด่าทอยอดฝีมืออายุเยาว์ของเสียวลิ้มยี่ทิโกยไต้ซือ

หลวงจีนทั้งเจ็ดหน้าแปรเปลี่ยนไป หลวงจีนอายุน้อยที่สุดโถมเข้ามา แผดเสียงร้องว่า

"เจ้ากล่าวเหลวไหล"

บึ้งกองมร้องดัง ๆ ว่า

"เราเป็นคนเห็นกับตา"

หลวงจีนหน้าฝีดาษตบโต๊ะตวาดว่า

"เจ้าเป็นเด็กน้อยสารทิศใด ?"

บึ้งกองมกล่าวด้วยทระนงว่า

"เราคือคนแซ่บึ้งนั้น"

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวด้วยฤทธิ์สุราอยู่หลายส่วนว่า

"เราคือยอดฝีมืออายุเยาว์ฝ่ายฆราวาสบึ้งกอง้ม"

ขุนเขาบรรพตหนักเบาเท่าใด บึ้งกอง้มไม่ทราบ

บึ้งกอง้มเพียงทราบว่า สตรีที่พลั้งมือถูกคร่ากุมคือซึ้งเซี่ยวง้อ สตรีที่ตนหากไม่ตาย ตั้งสัตย์ปณิธานว่า จะดูแลนางไปชั่วชีวิต

ดังนั้นบึ้งกอง้มต้องช่วยเหลือนาง

ทิโกยไต้ซือเป็นคนร้าย ตอนอยู่ที่ลำน้ำลกจุ้ย เคยลอบทำร้ายซึ้งเซี่ยวง้อ

ดังนั้นบึ้งกอง้มต้องระบายโทสะให้กับนาง

บึ้งกอง้มหาทราบไม่ว่า ท่าทีที่แสดงออกตอนนี้เท่ากับเป็นการท้าทายต่อต้นตอแห่งวิชาบู๊ทั้งแผ่นดิน

รอบร้อยพันปีมานี้ มีผู้ใดกล้าเสียมารยาทต่อเสียวลิ้มยี่ปานนี้ ?

หลวงจีนหน้าผีดาษหยีตาลงกล่าวว่า

"เจ้าคิดรังควานเสียวลิ้มยี่หรือ ?"

บึ้งกอง้มยืดอกกล่าวว่า

"เราต้องการให้ท่านปล่อยตัวซึ้งโกวเนี้ย"

หลวงจีนหน้าผีดาษส่งเสียงหัวร่อดังระคายหู กล่าวว่า

"ที่แท้พวกเจ้าเป็นครอกเดียวกัน"

บึงกองิ้มไม่ชมชอบหลวงจีนรูปนี้

แววตาของหลวงจีนหน้าผีดาษต่ำช้าดุจกงจื้อไร้น้ำใจ หลวงจีนหน้ามีรอยแผลเป็นเมื่อหยีตาลง คล้ายเป็นเฒ่าประหลาดมหาภัย

หลวงจีนตั้งบั้งตวาดเบา ๆ

"เจี๊ยะลิ้ว (ทับทิม) อย่าได้กล่าวเหลวไหล"

.....ที่แท้หลวงจีนหน้าผีดาษฉายาเจี๊ยะลิ้ว

บึงกองิ้มรู้สึกน่าหัวร่อ หัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ที่แท้คนหน้าผีดาษเรียกว่าเจี๊ยะลิ้ว ฮา ฮา....."

คิดหัวร่อก็หัวร่อ เป็นธาตุแท้ของนักสู้ สมกับเป็นศิษย์ของซ่งจือเซาะ ที่ชำระบุญคุณความแค้นสมใจ

หลวงจีนเจี๊ยะลิ้วตวาดก้อง พลันกระโดดโลดข้ามโต๊ะสามตัว ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าบึงกองิ้ม ต่อยออกหมัดหนึ่ง

เพียงฟังจากเสียงหมัด ก็ทราบว่าหลวงจีนเจี๊ยะลิ้ว

ฝึกเสียวลิ้มซิงคุ้ง (ยอดหมัดเสียวลิ้ม) ไม่ต่ำกว่าเก้าปี

ยอดหมัดเสียวลิ้มเป็นเพลงหมัดขั้นพื้นฐาน เจ็ดสิบสองยอดวิชาสำนักเสียวลิ้ม แต่เมื่ออยู่ในยุทธจักร กลับมีชื่อลือเลื่อง

สำนักคุ้มกันภัยคนดีแห่งมณฑลฮกเกี้ยน ที่มีชื่อกระเดื่องดัง เนื่องเพราะหัวหน้าสำนักอึ้งฮุงฮุงฝึกยอดหมัดเสียวลิ้มเป็นเวลาเจ็ดปี ดังนั้นพิชิตทั่วมณฑลฮกเกี้ยนโดยไร้ผู้ต่อต้าน

หมัดนี้พอต่อยออก บังเกิดเสียงลมผ่าอากาศ จากนั้นดับสูญไปในบัดดล

เนื่องเพราะหมัดข้างนั้นถูกมือของปึงกองิ้มรวบจับไว้

จากนั้นหลวงจีนเจี๊ยะลิ้วได้ยินเสียงกระดูกหักของตนเอง !

ปึงกองิ้มได้ยินเสียงกระดูกหัก

เนื่องเพราะปึงกองิ้มร่ำสุราเมามาย จึงกล้ายื่นมือรวบคว้ายอดหมัดเสียวลิ้ม พอรวบคว้าถูก ยังสำนึกเสียใจตนเคยได้ยินว่ายอดหมัดเสียวลิ้มสามารถต่อยอิฐหักสามสิบ

ก้อนในหมัดเดียว

ตอนแรกบึ่งกอง้มยังเข้าใจว่า เสียงกระดูกหักเป็นกระดูกของตนเอง

จนบัดนี้บึ่งกอง้มค่อยทราบว่า ตนเองมีฝีมือสูงล้ำเพียงไหน

หลวงจีนเจี๊ยะลิ้วถึงกับส่งเสียงแผดร้องราวสุกรถูกเชือดออกมา

หลวงจีนหน้ามีรอยแผลเป็นพลันชักดาบคู่ออก โถมจู่โจมเข้าหา

หลวงจีนตั้งบั้งตวาดเบา ๆ

"เจี๊ยะเท้า (ก้อนหิน) อย่า อย่าวู่วาม"

ปากตวาดห้าม ในใจกลับลอบปีติยินดี

.....เด็กน้อยเบื้องหน้านี้โอหังไปแล้ว ให้เจี๊ยะเท้าจัดการก็ประเสริฐ

หลวงจีนเจี๊ยะเท้าลงมือดุดันที่สุด ก่อนที่จะออกบวชความจริงเป็นมหาโจร ภายหลังค่อยถูกทิโกยได้ซือกล่อมเกลาเข้าเสียวลิ้มยี่

ก่อนนี้หลวงจีนเจี๊ยเท้ามีฉายาหนึ่ง เรียกว่าตอปุก

ล้วนั้ง (ดาบไม่ยั้งมือ) !

.....

ปึ่งกองิ้มแม้เมามาย แต่ยังไม่ต้องการให้หลวงจีนเจี๊ยะลิ้วใช้หมัดไม่ได้ไปชั่วชีวิต ดังนั้นคลายมือออก

หลวงจีนเจี๊ยะลิ้วลนลานถอยปราดไป ข้อมือข้างหนึ่งปริออกดุจทับทิมผลหนึ่ง

จากนั้นปึ่งกองิ้มเห็นประกายดาบสายหนึ่ง ฟาดฟันมายังลำคอของตน

ดาบที่รวดเร็ว ดาบที่อำมหิต !

ปึ่งกองิ้มยามร้อนรุ่มใจ พลันปลดกระบี่พร้อมฝักออกมา ใช้ออกด้วยท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญ

กระบวนท่าที่ใช้ เป็นท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า !

ประกายดาบพลันสลายหายวับ ท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญ ใช้ออกที่หลังกลับบรรลุถึงก่อน

หลวงจีนเจี๊ยะเท้าล้มลงกับพื้น ยกมือกุมท้องน้อยสำรอกอาหารที่รับประทานลงไปเมื่อสามวันก่อนออกมา น้ำมูกน้ำตาทะลักหลั่งโดยพร้อมเพรียง

..... หากแม้นบึ้งกอง้มเปลี่ยนเป็นใช้ปลายกระบี่แทงใส่โดยไม่ได้ใช้ฝักกระบี่ หลวงจีนเจี๊ยะเท้าคงจบชีวิตแต่แรกแล้ว

หลวงจีนตั้งบั้งค่อยหน้าแปรเปลี่ยนไป ท่านไม่เคยเห็นหลวงจีนเจี๊ยะเท้าพ่ายแพ้ในงือมือผู้อื่นในกระบวนท่าเดียวมาก่อน

หลวงจีนอายุน้อยที่สุดฉายาเจี๊ยะซั่ว (ร่มหิน) ต้องกล่าวอย่างประหวั่นลนลาน

"ตั้งบั้งซือเฮีย ทำอย่างไร ?"

หลวงจีนตั้งบั้งทอดถอนใจ สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ประนมมือกล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ"

.....ท่านเป็นศิษย์สำนักเสียวลิ้ม จำเป็นต้องรักษาชื่อเสียงสำนักเสียวลิ้ม

.....คนมีชีวิตอยู่ในโลก มีบ้างบางประการ จำเป็นต้องปกปักรักษา

.....กระทั่งบรรพชิตก็ไม่มีข้อยกเว้น

บึ้งกองิ้มตาหรี่ปรือเมามาย เห็นหลวงจีนร่างกำยำรูปหนึ่งออกปากทักทายตน จึงกล่าว

"หลวงจีน ท่านสบาย ?"

หลวงจีนตั้งบั้งเห็นอีกฝ่ายหนึ่งร่ำสุราเมามาย ดังนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ประสกมาถึงเสียวลิ้มยี่ ยังเมาสุราทำร้ายคน....."

ไม่ทันกล่าวจบ บึ้งกองิ้มพลันส่ายโงนเงนคราหนึ่งล้มตัวลงมาทางด้านนี้

หลวงจีนตั้งบั้งเข้าใจว่าบึ้งกองิ้มใช้เล่ห์อุบาย พลันผลักกระแทกสองมือออก

สองฝ่ามือนี้พวยพุ่งออกดุจเปลวเพลิง แฝงพลังกดดันจนผู้คนแทบอึดอัดขาดใจตาย โหมหอบจานชาม ถ้วยสุรา จู่โจมใส่บึ้งกองิ้ม

มิคาดยามนั้น ทุกประการพลันเชื่องช้าลง

พลังฝ่ามือ ถ้วยชาม กระทั่งสภาวะฝ่ามือของหลวงจีนตั้งบั้ง ล้วนถูกกระบวนท่วงท่าที่ประหลาดพิสดารชนิด

หนึ่งชักนำเชื่องช้าลง

ถูกท่าผ่ามือของบึ้งกอง้มชักนำเชื่องช้าลง

หลวงจีนตั้งบั้งลืมตาโปนโตดุจกระดิ่ง ไม่เชื่อสายตาตัวเองว่ามือของตนกลับเชื่องช้าดุจหอยทาก คล้ายพลัดตกลงไปในบ่อโคลนที่มองไม่เห็นแห่งหนึ่งก็ปาน

รอจนทุกสรรพสิ่งคืนสู่สภาพเดิม พลังผ่ามือที่หลวงจีนตั้งบั้งใช้ออก กลับฟาดใส่ทรวงอกตัวเอง

หลวงจีนตั้งบั้งรู้สึกลำคอหวานวูบ กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ร่างล้มระทวยลงกับพื้น

ยามนี้หลวงจีนทั้งเจ็ดรับบาดเจ็บสามรูป ที่หลงเหลือตะลึงลานกับที่ ชั่วครู่ให้หลัง หลวงจีนที่หลงเหลือทั้งสี่ค่อยประคองซือเฮียตี่บนพื้นขึ้น ล่าถอยหลบหนีไป

หลวงจีนเจี๊ยะซั่วที่อายุน้อยที่สุด ก่อนไปยังกล่าวคำอาฆาตว่า

"ท่านคอยดูไปเถอะ"

คอยดูอะไร ?

บึ้งกองิ้มไม่เข้าใจ

บึ้งกองิ้มเพียงทราบว่าตนเองเมามายสาหัส เท้าสะดุดถูกกระโถนบ้วนน้ำลาย แทบสะดุดล้มลง หลวงจีนร่างกำยำพลันลงมือต่อตน ตนได้แต่ตีโต้ไป

ตีโต้ด้วยกระบวนท่าช้าที่สุดในหล้า..... วัวแก่ทลายรถ

จนบัดนี้ บึ้งกองิ้มค่อยล่วงรู้ถึงอานุภาพของกระบวนท่านี้

.....ยกของหนักดุจของเบา ยืมพลังฟาดพลัง

หลวงจีนทั้งหลายพอจากไป บึ้งกองิ้มค่อยฉุกคิดว่าซึงเซี่ยวง้อถูกควบคุมตัวอยู่บนวัดเสียวลิ้มยี่ ดังนั้นทิ้งเศษเงินลงบนโต๊ะ โซซัดโซเซขึ้นเขาเซี่ยวซิกฮง

เถ้าแก่ร้านอาหารมองดูบึ้งกองิ้ม ด้วยแววตาที่คล้ายกำลังมองดูคนตายผู้หนึ่ง

บึ้งกองิ้มไม่สนใจผู้อื่นมองดูตนเองอย่างไร จะอย่างไรตนเองเป็นคนใกล้ตายแล้ว

บทที่ ๑๕

บุกเสียวลิ้มยี่

เสียวลิ้มยี่ตั้งอยู่ที่เชิงเขาโหงวยู้ ซึ่งอยู่ตอนเหนือของทิวเขาเซี่ยวซิกฮง หันหน้าหาขุนเขาบรรพต แต่มีทิวทัศน์ตระการ บรรยากาศสงบร่มรื่น สะกดให้ผู้คนต้องหยุดยั้งชะงักเท้า

เสียวลิ้มยี่มีโครงสร้างใหญ่โต เพียงสิ่งก่อสร้างสำคัญมีถึงเจ็ดชั้น สะสมโบราณวัตถุที่ประเมินค่ามิได้ น่าเสียดายที่ถูกไฟสงครามเผาทำลาย หลงเหลือไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสิบ

บึ้งกองิ้มเหยียบย่ำหิมะขาวโพลน รู้สึกแผ่นฟ้าแผ่นดินเยียบเย็น พอเงยหน้าขึ้น เห็นคำ "เสียวลิ้มยี่" ปรากฏอยู่ตรงหน้า

เสียวลิ้มยี่สงบร่มรื่น ไม่คล้ายกับเป็นศูนย์รวมของวิชาการต่อสู้ในแผ่นดิน ถึงกับสงบเงียบกว่าวัดวาทุกแห่ง

บึ้งกองิ้มเดินผ่านประตูใหญ่ของเสียวลิ้มยี่เข้าไปอย่างเงียบงัน รู้สึกสร่างเมาไปหลายส่วน

เห็นหลวงจีนชรารูปหนึ่งกำลังกวาดลานโบสถ์ข้างท่านกวาดหิมะช้า ๆ บังเกิดเสียงสวบสาบเบา ๆ ฟังดูน่าฟังยิ่ง

บึ้งกองิ้มมองดูชั่วขณะ หลวงจีนชราค่อยหมุนตัวมาช้า ๆ ภายใต้ประกายหิมะสาดส่อง บึ้งกองิ้มเพ่งตามองถึงกับแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

หลวงจีนชราทั้งเหนื่อยล้าทั้งอมโรค กลับเป็นหลวงจีนชราที่ตำหนิตนเองบีบถ้วยสุราในร้านอาหาร !

บึ้งกองิ้มสร่างเมาเป็นปลิดทิ้ง กล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่าน.....ท่านไฉนมาเร็วกว่าข้าพเจ้า ?"

ไม่ทันขาดคำ ในโบสถ์ใหญ่ปรากฏเงาร่างสามสาย

สาดพุ่งออกมา พอทิ้งตัวลง กลับไม่ทิ้งรอยเท้าบนพื้นหิมะแม้สักรอยเดียว

นั่นเป็นหลวงจีนจีวรเหลืองสามรูป หลวงจีนร่างกำยำที่กึ่งกลางประนมมือกล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ ประสกคือปึ่งเสียวเฮียบที่ทำร้ายซือตี๋ทั้งสามของเราที่เชิงเขาหรือ ?"

ปึ่งกองมีรีบกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าเมาสุรา....."

หลวงจีนทางซ้ายที่ตาโปนโตดุจกระดึง สองข้างแก้มมีรอยเคราสีเขียวครึ้มแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐ เมาสุรายังสามารถทำร้ายซือตี๋เรา"

หลวงจีนทางขวาร่างผอมซูบดุจไม้ซีก แต่แข็งแกร่งราวหลอมจากเหล็กกล่าวเสริมขึ้น

"หลังจากทำร้ายคน ยังกล้าขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ พวกเราต่ำต้อยด้อยฝีมือ ยังขอรับทราบยอดฝีมือของเสียวเฮียบสักครา"

ปึ่งกองมีถึงกับอึ้งไปวูบ

ที่แท้เหล่าหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ ศิษย์รุ่นต่ำที่สุดเป็น

รุ่นกิม ถัดขึ้นมาเป็นรุ่นเจี๊ยะ จากนั้นเป็นรุ่นตั้ง หลวงจีนทางซ้ายขวานี้ หลวงจีนตาโตฉายาหลวงจีนตั้งเล็ง (กระดิ่งทองแดง) หลวงจีนผอมซูบฉายาหลวงจีนตั้งนั้ง (มนุษย์ทองแดง)

หลวงจีนที่กึ่งกลางกลับเป็นหลวงจีนรุ่นทิ หลวงจีนรุ่นทิของเสียวลิ้มยี่ต่างมีชื่อเสียงกระเดื่องดัง โดยเฉพาะทิโกยไต้ซือ ถึงกับเป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ฝ่ายบรรพชิต

หลวงจีนกึ่งกลางมีพลังฝีมืออยู่ในขั้นแนวหน้าของหลวงจีนรุ่นทิ ฉายาทิอั้วไต้ซือ

นอกจากศิษย์รุ่นทิ ตั้ง เจี๊ยะ กิมทั้งสี่รุ่นแล้ว ชนชั้นผู้นำในเสียวลิ้มยี่ เป็นยอดฝีมือรุ่นเทียน ประกอบด้วยเจ้าอาวาสเทียนเสียงไต้ซือ ศิษย์ผู้น้องที่สองเทียนเล้งไต้ซือ ซึ่งร่ำลือว่าพลังฝีมือไม่ด้อยกว่าสามธัมมะสี่พิสดาร ศิษย์ผู้น้องที่สามเทียนอิ่มไต้ซือ ก็เป็นผู้ดูแลตึกวินัย

เสียวลิ้มยี่มีเจ็ดสิบสองยอดวิชา ศิษย์สำนักเสียวลิ้มทั่วไป ขอเพียงแตกฉานวิชาหนึ่ง ก็สามารถยืนหยัดในยุทธจักรอย่างภาคภูมิ

เนื่องเพราะเจ็ดสิบสองยอดวิชาประกอบด้วยวิชา

กำลังภายในและภายนอก เคล็ดวิชาอ่อนและแข็ง ที่หลวงจีนตั้งเล็งฝึกปรือคือเนียบฮุ้นไต้ฮวบ (ยอดวิชาสะกดวิญญาณ) ที่หลวงจีนตั้งนั้งฝึกปรือคือทิกุ๊กกง (พลังกระดูกเหล็ก)

คนทั่วไปเข้าใจว่า ยอดวิชาสะกดวิญญาณเป็นวิชาแนวทางอธรรม ซึ่งความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ พุทธองค์กำราบมาร ต้องสะกดวิญญาณก่อน ตาโปนโตดุจกระดิ่งของหลวงจีนตั้งเล็ง ไม่เพียงสามารถสะกดวิญญาณ ทั้งยังสามารถตรึงวิญญาณ

หลวงจีนตั้งนั้งก็ฝึกพลังกระดูกเหล็กตั้งแต่เล็ก ทั้งแช่ร่างอยู่ในเหล้ายา แทบมีผิวทองแดงกระดูกเหล็กจริง ๆ

หลวงจีนตั้งเล็งกล่าวอีกว่า

"ปึ้งเสียวเฮียบมีพลังฝีมือสุดสูง อาตมาขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของปึ้งเสียวเฮียบดู"

ปึ้งกองมร้องดัง ๆ ว่า

"ซึงโกวเนี้ยเล่า ขอเพียงส่งมอบซึงโกวเนี้ยออกมา ข้าพเจ้าจะไปในบัดดล"

"ที่แท้เป็นพวกเดียวกับสตรีนางนั้น ต่อให้ท่านเป็นคนของพรรคนภากาศ ก็ไม่อาจอภัยละเว้น"

บึ่งกองิ้มถลึงตาใส่หลวงจีนตั้งเล็งอย่างเดือดดาล พลันรู้สึกว่าตาโปนโตของหลวงจีนตั้งเล็งคล้ายถ้ำโพรงอันลึกลับ ในใจคิดเบือนสายตาไป ก็ไม่ทันการณ์

รู้สึกสมองเลอะเลือนอลวน คนคล้ายเป็นเกล็ดหิมะพัดพลิ้วมาจากขอบฟ้า ตกลงอย่างแผ่วเบา

หลวงจีนตั้งเล็งเห็นประสบผล ต้องลอบปีติยินดี ยื่นสองมือออกช้า ๆ หนึ่งตะปบใส่จุดทั้งตง หนึ่งคว้าใส่จุดขั้วคูของบึ่งกองิ้ม คิดคร่ากุมบึ่งกองิ้มไว้

แต่ตอนนี้บึ่งกองิ้มยังไม่สร่างเมา ความจริงสมองเลอะเลือนอยู่แล้ว หลวงจีนตั้งเล็งเมื่อใช้ยอดวิชาสะกดวิญญาณต่อบึ่งกองิ้ม ก็คล้ายคนฉลาดหลอกตัวโง่งม มาตรแม้นพากเพียรใช้ทุกวิธี แต่เนื่องเพราะอีกฝ่ายหนึ่งไม่เข้าใจ กลับไม่เป็นผล

บึ่งกองิ้มพลันฉุกคิดว่า ตนเองพกพากระบี่รุ้งทองติดตัว ดังนั้นชักกระบี่

กระบี่รุ้งทองเป็นยอดศัสตราวุธ มีมนต์ขลังพิชิต

คุณไสย ประกายรุ้งทองพอปรากฏ ถึงกับดับประกายในดวงตาของหลวงจีนตั้งเล็งไป

พริบตานั้น บึ่งกอง้มค่อยเห็นกรงเล็บสองข้างแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ดังนั้นพั่นกระบี่ออกด้วยท่าเบิกฟ้าแยกพิภพ

ท่ากระบี่นี้พั่นบนหนึ่งครั้ง พั่นล่างหนึ่งครา มาตรว่าหลวงจีนตั้งเล็งรีบหดมือกลับไป นิ้วนางข้างซ้ายและนิ้วก้อยข้างขวาล้วนถูกพั่นขาดไป

หลวงจีนตั้งเล็งแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด รีบพุ่งถอยกลับไป บึ่งกอง้มคล้ายตื่นจากความฝัน อุทานว่า

"ข้าพเจ้าหาตั้งใจไม่"

ทิอั้งไต้ซือพอฟังเข้าใจว่า บึ่งกอง้มประพฤติเช่นแมวร่ำไห้มุสิก ต้องบันดาลโทสะ กล่าวว่า

"บึ่งเสียวเฮียบมีฝีมือรวดเร็วนัก แสร้งทำร้ายตั้งเล็งซือตี๋โดยไม่ตั้งใจ"

หลวงจีนตั้งนั้งยิ่งไม่ส่งเสียง พลันโถมออกไปต่อยหมัดใส่

หมัดนี้ต่อยในยามเดือดดาล บึ่งกอง้มพอพบว่า

หลวงจีนตั้งนั้งต่อยหมัดออก หมัดก็ต่อยถึงเบื้องหน้าแล้ว

หากเป็นเมื่อครั้งปีก่อน ปิ้งกองิ้มต้องตายใต้หมัดนี้ แต่ปิ้งกองิ้มตอนนี้เล่าเรียนอย่างกว้างขวาง เบียดเสียดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือแล้ว

ปิ้งกองิ้มขุ่นเคืองที่หลวงจีนรูปนี้ลงมือโดยไม่ส่งเสียง ดังนั้นสลับเท้าหลบเลี่ยงจากหมัดนี้ ทั้งยังชิงเป็นฝ่ายรุก หักศอกกระทุ้งกลับไป

ทิอั้วไต้ซือชมดูจนร้องโพล่งว่า

"บ่าอ้วงอั้ว (ศอกผู้ทรงพลัง)"

ศอกนี้กระแทกถูกหลวงจีนตั้งนั้ง หลวงจีนตั้งนั้งถอยกายไปสองก้าว กลับไม่ได้รับอันตรายใด ตวัดเท้าเตะใส่

ปิ้งกองิ้มใช้มือซ้ายช้อนวูบ เกี่ยวเท้าของหลวงจีนตั้งนั้ง มือขวาประกบนิ้วดุจตัวดาบ ฟันออกดาบหนึ่ง

ทิอั้วไต้ซืออุทานว่า

"ชิกซ้วงจ้ำ (เจ็ดหวนประหาร) แห่งเกาะตังเต้า"

มือดาบของปิ้งกองิ้มฟันถูกชีพจรของหลวงจีนตั้งนั้ง หลวงจีนตั้งชะงักงันวูบ ยังคงไม่ได้รับอันตราย พลันหมุน

ตัวถีบเท้าไปด้านหลัง

หลวงจีนตั้งนั่งพอหมุนตัว บึ่งกอง้มก็เกี่ยวเท้าไว้ไม่อยู่ ท่าถีบเท้ากลับครั้งนี้ ถึงกับถีบใส่จุดชื่อโคยของบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มรีบใช้สองเท้าหนีบเท้านี้ไว้ ยื่นนิ้วกลางข้างขวาจี้ปราดออกไป ทิอั้วไต้ซือชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ร้องโพล่งว่า

"ดรรชนีนภากาศ"

ดรรชนีนภากาศใช้ทำลายวชากำลังภายในและภายนอกโดยเฉพาะ พอจี้ออกไป หลวงจีนตั้งนั่งต้องสะท้านคราหนึ่ง บึ่งกอง้มพลันผลักฝ่ามือซ้ายออก ใจกลางฝ่ามือแปรเปลี่ยนเป็นแดงเพลิง ฟาดฉาดใส่กลางหลังหลวงจีนตั้งนั่ง

กำลังภายนอกของหลวงจีนตั้งนั่งถูกดรรชนีนภากาศทำลายไปแล้ว ฝ่ามือนี้พอฟาดใส่ ถึงกับฟาดหลวงจีนตั้งนั่งปลิวลิ่วไปดุจว่าวขาดบ่าน ไม่สามารถตะกายลุกขึ้นอีก

ทิอั้วไต้ซือชี้มือไปยังบึ่งกอง้ม ถามเสียงเกรี้ยวกราด

"ไต้ชิ่วอิ่น (ประทับหัตถ์ใหญ่) ของเสียวลิ้ม ท่าน

เล่าเรียนจากที่ใด ?"

บึ่งกองมิได้ยินทิอั้วไต้ซือแจกแจงวิชากระบวนท่าของตนได้หมดสิ้น กลับนับถือเลื่อมใสในภูมิรอบรู้ของอีกฝ่ายหนึ่ง ต้องประสานมือกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ร่ำเรียนวิทยายุทธจาก....."

พลันหวนนึกถึงซ่งเซาะงึ้ขโมยเล่าเรียนวิชาฝีมือเหล่านี้มา ไม่สะดวกกับการบอกออกไป ได้แต่กล่าวว่า

"จากยอดคนท่านหนึ่ง แต่หากเปรียบกับไต้ซือที่เที่ยงแท้มาตรฐาน ย่อมไม่ควรคู่กับการเหลือบแล....."

ทิอั้วไต้ซือกลับเข้าใจว่า บึ่งกองมีเจตนากลบเกลื่อน ดังนั้นแค่นหัวร่วกล่าวว่า

"ประทับหัตถ์ใหญ่ของเสียวลิ้มยี่ เป็นยอดวิชาที่หวงแหน ท่านแสดงว่าขโมยเล่าเรียนไป อาตมาคิดขอรับทราบสักหลายกระบวนท่า"

บึ่งกองมิขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ เพียงคิดช่วยเหลือซึงเซี่ยวง้อจากเงื้อมมือทิโกยไต้ซือ ดังนั้นกล่าวว่า

"ไต้ซือมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ภูมิรอบรู้กว้างขวาง ข้าพเจ้ายอมรับนับถือยิ่ง"

"ยอมรับนับถือ ? ศิษย์สำนักขนนกฟ้าไหนเลยยอมรับนับถือต่อผู้คน ?"

ปึงกองมีรับฟังจนเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"อย่างนั้นเชิญเถอะ"

ทิอั้วไต้ซือประนมมือก่อน จากนั้นปรากฏมรสุมพลังระลอกหนึ่งม้วนทะลักออกจากริมฝ่ามือในบัดดล

ปึงกองมีเห็นอีกฝ่ายหนึ่งประนมมือคำนับ ขณะจะประสานมือคารวะตอบ กำลังภายในของทิอั้วไต้ซือก็ทะลักมาถึง

ปึงกองมีตวาดก้อง ยกมือขวารับพลังฝ่ามือทิอั้วไต้ซือ จากนั้นถ่ายทอดออกจากฝ่ามือซ้าย กระแทกตอบต่อทิอั้วไต้ซือ

ทิอั้วไต้ซือใจหายวาบ กระโดดหลบหลีก เสียงโครมเมื่อพลังฝ่ามือกระแทกใส่ประตูวัด ประตูวัดบานหนึ่งปลิวลิ่วหลุดลอยออกไป

ทิอั้วไต้ซือตวาดว่า

"อี้ฮวยจิเง็กซิ้งกง (ยอดวิชาตอนต่อบุปผา)"

เมื่อหลายร้อยปีก่อน ยุทธจักรมีวังอี้ฮวยเก็ง ยอดวิชาตอนต่อบุปผาของวังอี้ฮวยเก็ง คล้ายเคล็ดวิชา "ยืมหอกสนองคืนผู้ใช้" ของตระกูลม่อยง้ ไม่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งใช้พลังอย่างไร ล้วนสามารถรับไว้ จากนั้นถ่ายทอดสนองกลับไป

ทิอั้วไต้ซือพลันลอยเฉียง ๆ ขึ้น คนยามอยู่กลางอากาศ ก็ประนมมืออีกครา ปรากฏกระแสลมเกรี้ยวกราดสองสายแผ่พุ่งจากริมฝ่ามือ ม้วนทะลักออกไป

บึ้งกองมก็ประนมมือ แผ่พุ่งพลังจากริมฝ่ามือเช่นกัน

ที่แท้ทิอั้วไต้ซือฝึกปรือวิชาฮุดซิมกง (พลังจิตพุทธองค์) ทุกครั้งคราที่ประนมมือ จิตสมาธิหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว แผ่พุ่งพลังออกไป บึ้งกองมเล่าเรียนวิชานี้จากซ่งเซาะง้ ดังนั้นจึงใช้ออกไป

กำลังภายในทั้งสองสายพอปะทะ ก็ปรากฏผลแพ้ชนะขึ้น

บึ้งกองมย่อมไม่สามารถใช้พลังจิตพุทธองค์ได้โดย

ช่ำชองเช่นเดียวกับทิอั้วไต้ซือ ผลจากการปะทะ ต้องถอยกายไปสามก้าว

ทิอั้วไต้ซือพลังการฝึกปรือสู้บึ่งกองิ้มไม่ได้ ก็ถูกกระแทกถอยไปสามก้าว เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน

ที่สร้างความตระหนกแก่ทิอั้วไต้ซือยิ่งกว่าคือ ชายหนุ่มผู้นี้กลับสามารถใช้พลังจิตพุทธองค์ด้วย

ทิอั้วไต้ซือพลันก้มศีรษะ ประนมมืออีกครา พริบตาที่ก้มศีรษะ พวงประคำที่คล้องคอพลันพุ่งควับออกไป

ในยุทธจักรมีเกาทัณฑ์ชนิดหนึ่ง ยิงออกในขณะที่ก้มศีรษะค้อมกาย ยากแก่การระวังป้องกัน แต่หากเปรียบกับความแม่นยำ ปริมาณและพลังของลูกประคำนี้ เกาทัณฑ์นั้นเท่ากับเป็นของเล่นของทารกแล้ว

บึ่งกองิ้มทางหนึ่งถอยปราดไป ทางหนึ่งชักกระบี่ ขณะที่ลูกประคำไล่ตามทัน บึ่งกองิ้มก็ตวัดกระบี่รุ้งทอง ใช้ออกด้วยท่าบ่วงเทียนฮวงเซาะ (ลมหิมะเต็มฟ้า)

กระบวนท่านี้ บึ่งกองิ้มน้อยครั้งจะใช้ออก พอร่ายรำใช้ออก คล้ายเกล็ดหิมะนับร้อยพัน ทุกกระบี่ล้วนแทงถูกเม็ดประคำเม็ดหนึ่ง

พร้อมกันนั้น บึ้งกองึ้มฟาดประทับหัตถ์ใหญ่ ต้านพลังจิตพุทธองค์ของทิอั้วไต้ซือเอาไว้

ขณะที่ลูกประคำเม็ดสุดท้ายพุ่งมาถึง บึ้งกองึ้มพลันดัดกระบี่รุ้งทอง จี้พุ่งใส่ลูกประคำ ลูกประคำเม็ดนั้นพุ่งย้อนกลับไปด้วยระดับความเร็วกว่าเมื่อขามาสามเท่าตัว

ทิอั้วไต้ซือคิดหลบหลีกก็สายเกินการณ์ เสียงฉี่เมื่อลูกประคำซัดต้องทรวงอกชายโครง ปวดแปลบปลาบจนย่อตัวลง เมื่อยื่นมือลูบคลำ กลับปรากฏโลหิตช่มมือ ต้องส่งเสียงร้องว่า

"เลือด.....เลือด....."

หลวงจีนตั้งเล็งชมดูจนร้องว่า

"แย่แล้ว มีคนบุกเสียวลิ้มยี่ ทิอั้วซือเฮียรับบาดเจ็บ....."

ได้ยินเสียงย่ำระฆังดังเร่งร้อน เสียงตวาดดังสับสน เงาร่างสิบกว่าสายวิ่งปราดมาทางด้านนี้

ภายใต้ประกายหิมะสาดสะท้อน เงาร่างเหล่านั้นล้วนเป็นหลวงจีนศีรษะล้านเลี่ยน ท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง

บึงกองิ้มไม่กล้าปะทะด้วย รีบหมุนตัววิ่งตะบึงเข้าสู่โบสถ์ใน ผ่านสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ เลี้ยวโค้งหลายครั้งครามาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง

เห็นอารามเล็ก ๆ หลังหนึ่งปลูกอยู่ตรงหน้า แวดล้อมด้วยต้นไม้เล็ก ๆ หลายต้น เมื่อเหยียบย่างถึงที่นี้ ความเหน็บหนาวลดทอนลง บังเกิดความร่มรื่นอย่างประหลาด

ทันใด หลังหลักหินปรากฏหลวงจีนจีวรเทารูปหนึ่งถลันวูบออกมา สกัดขวางหน้าบึงกองิ้มไว้ ประนมมืออยู่ในระดับดั้งจมูก กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"อาตมาทิชิ่ว (ต้นไม้เหล็ก) ประสกบุกรุกเสียวลิ้มยี่ล่วงล้ำถึงอารามชอโจ้วอำ จำเป็นต้องรั้งท่านเอาไว้"

บึงกองิ้มพอฟังคำ "อารามชอโจ้วอำ" ต้องใจหายวาบ

อารามชอโจ้วอำก่อสร้างโดยลี้เม้งตง ทรงคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ นี่เป็นเส้นทางสำคัญที่ทอดสู่แท่นศิลามิ่นเปี๊ยะไท้

ครั้งกระโน้นปรมาจารย์ตักม้อท่องทะเลกลับมา ขึ้นฝั่งทางกวางโจว เนี่ยบู๊ตี่ฮ่องเต้เสด็จมาต้อนรับถึงเมืองนานกิง ปรมาจารย์ตักม้อเทศนาธรรมเที่ยวหนึ่ง เนี่ยบู๊ตี่

ทรงสดับไม่เข้าพระทัย ปรมาจารย์ตักม้อจึงขึ้นเขาซงซัว ก่อตั้งวัดเสียวลิ้มยี่ อันเป็นต้นกำเนิดของนิกายมหายาน

ปรมาจารย์ตักม้อนั่งบนแท่นหิน หันหน้าหาผนังบำเพ็ญภาวนาเป็นเวลาเก้าปี ทิ้งริ้วรอยอยู่บนก้อนหินแท่นศิลามิ่นเปียะไท้ไม่เพียงทรงคุณค่าทางประวัติศาสตร์ มิหนำซ้ำร่ำลือว่าเป็นที่มาของวิชาการต่อสู้แห่งแผ่นดิน

สถานที่นี้เป็นเขตหวงห้ามของเสียวลิ้มยี่ เทียบเทียมกับฉิกฮั่งก๊ก (หุบเขาเจ็ดเย็น) บ้วงอิวลิ้ม (พนำนิรทุกข์) และซู่นั้งฮง (ยอดเขาเทพธิดา) ซึ่งเป็นสามสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้ม

บึ้งกองิ้มขณะจะอธิบาย บนทางคับแคบข้างอาราม พลันปรากฏหลวงจีนจีวรดำ ท่วงท่าประเปรียวดุจเสือดาว รูปหนึ่งถลันออกมา ประนมมือกล่าวว่า

"ประสก เบื้องหน้าไม่มีทางไป พอกลับใจจะพบฟากฝั่ง"

บึ้งกองิ้มกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ไต้ซือโปรดปล่อยปละละเว้น"

ทิชิ่วไต้ซือเอื้อนว่า

"เมื่อวางดาบประหาร สำเร็จเป็นอรหันต์"

บึ่งกองมึ้งไปวูบ ไม่ทราบสมควรวางอาวุธดี หรือชักกระบี่ดี ?

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงร้องสดใสดังจากห้องข้างตะวันตกว่า

"ปล่อยข้าพเจ้าลงมา คนของบิดาเรารุดมา พวกท่านเหล่าหลวงจีนโสโครกอย่าหมายมีชีวิตสืบไป"

นั่นเป็นสุ้มเสียงของซึงเซี่ยวง้อ

บึ่งกองมึ้งเลือดลมพลุ่งพล่าน ถือกระบี่โถมปราดไป หลวงจีนจีวรดำไล่ติดตามมา ขณะจะลงมือ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ทิฮวย (ดอกไม้) หยุดมือ"

ทิฮวยไต้ซือลดสองมือลง กล่าวอย่างนอบน้อม

"ถูกแล้ว ตั่วซือเฮีย"

บึ่งกองมึ้งเงยหน้าขึ้น ใต้แสงจันทร์ประกายหิมะ ยืนไว้ด้วยหลวงจีนจีวรสีเหล็ก ท่วงท่าองอาจผู้หนึ่ง แต่มิใช่หลวงจีนที่เคยลอบทำร้ายซึงเซี่ยวง้อบนลำน้ำลกจุ้ย

หลวงจีนรูปนี้อายุยังเยาว์ แต่ท่าทีเคร่งขรึม บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความยำเกรง

บึ่งกองิ้มถามโพล่งว่า

"ท่าน.....ท่านคือทิโกย (ไหล่เหล็ก)?"

ทิฮวยไต้ซือตวาดว่า

"บังอาจ กลับกล้าเรียกชื่อตั๋วซือเฮียตรง ๆ"

ทิชิ่วไต้ซือก็รายงานว่า

"ตั๋วซือเฮีย ผู้ที่ทำร้ายตั้งบั๊งซือตี๋ที่เชิงเขา กับทิอั้วซือตี๋ที่ประตูวัดคือเขา"

ทิโกยไต้ซือมองดูบึ่งกองิ้ม กล่าวช้า ๆ

"สำนักเสียวลิ้มกับเสียวเฮียบไม่มีอริบาดหมาง เสียวเฮียบบุกวัดเราด้วยจุดมุ่งหมายใด?"

บึ่งกองิ้มเห็นทิโกยไต้ซือมิใช่ทิโกยไต้ซือที่เคยพบเห็นมา สร้างความพลุ่งพล่านใจยิ่ง กล่าวว่า

"ท่าน.....ท่านมิใช่ทิโกย....."

ทิโกยไต้ซือถามเป็นจริงเป็นจัง แต่บึ่งกองิ้มร้องโพล่งโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ คล้ายไม่ยอมรับว่าตนเองคือทิโกยไต้ซือ อดบันดาลโทสะมิได้

คนผู้นี้มีนิสัยเที่ยงธรรม แต่จิตใจทระนง ต้องกล่าวเสียงเย็นชา

"บึ่งเสียวเฮียบเป็นจอมยุทธในแดนดิน ย่อมไม่รู้จักอาตมา ที่น่าประหลาดคือบึ่งเสียวเฮียบไม่บุกบั่นยุทธจักรขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ไยกัน ?"

บึ่งกองมร้องดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าต้องการให้ปล่อยซึ่งโกวเนี้ย"

ทิฮวยไต้ซือส่งเสียงดังอ้อ สอดคำขึ้น

"เป็นพวกเดียวกันจริง ๆ หากให้ปล่อยนาง เรียกบิดานางมา"

"มอบซึ่งโกวเนี้ยต่อข้าพเจ้าก็เป็นเช่นเดียวกัน"

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านมาในฐานะตัวแทนพรรคนภากาศ เพียงไม่ทราบเสียวเฮียบกับซึ่งโกวเนี้ย อาศัยอะไรบุกขึ้นเสียวลิ้มยี่ ?"

บึ่งกองมกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เนื่องเพราะเสียวลิ้มยี่ทำร้ายคนก่อน"

ทิชิ่วไต้ซือถามว่า

"ผู้ใดทำร้ายคนก่อน"

บึ่งกองิ้มมองดูทิโกยไต้ซือ ไม่ทราบควรกล่าวดีหรือไม่ เนื่องเพราะทิโกยไต้ซือเบื้องหน้า มิใช่ "ทิโกย" ไต้ซือนั้น

ทิชิ่วไต้ซือตวาดสำทับว่า

"เมื่อไม่มีเรื่องเช่นนี้ ก็อย่าได้ให้ร้ายคน"

บึ่งกองิ้มยามร้อนรุ่มใจ ต้องกล่าวว่า

"คือทิโกย"

หลวงจีนทั้งสามตะลึงลานกับที่ ทิโกยไต้ซือพลันก้าวยาว ๆ ออกมาประนมมือกล่าวเสียงเย็นชา

"ประสกใส่ร้ายอาตมาเช่นนี้ อาตมาได้แต่รับทราบยอดวิชาของท่านแล้ว"

กล่าวจบ พลิกตลบชายจีวร จู่โจมสองมือโดยพร้อมเพรียง

ทิโกยไต้ซือพอลงมือ บึ่งกองิ้มก็ทราบว่าตนเองผิดแล้ว

.....วิทยายุทธของทิโกยไต้ซือ เหนือล้ำกว่าหลวงจีนที่เคยลอบทำร้ายซึ่งเซี่ยวง้อบนลำน้ำลกจุ้ยมากนัก

.....นั้นอาจเป็นการเข้าใจผิด อาจเป็นแผนอุบาย

ประการหนึ่ง

บึ่งกองิ้มพลันถอยปราดออกไป ระหว่างนี้ตนเองมีพลังฝีมือรุดหน้า ถดถอยคราเดียวก็ถดห่างไปสามวา ร้องว่า

"อย่าได้ลงมือ"

ได้ยินเสียงฉาด พลังฝ่ามือทิโกยไต้ซือฟาดใส่พื้นหิมะ เกล็ดหิมะคละคลุ้งอบอวลประดุจหมอก

ทิโกยไต้ซือเห็นบึ่งกองิ้มมีพลังฝีมือสูงล้ำ ต้องสะกิดความคิดเอาชัยขึ้น กล่าวกระตุ้นว่า

"เมื่อเป็นศิษย์สำนักขนนกฟ้า ไยไม่กล้าพิสูจน์ฝีมือสักครา ?"

คำพูดนี้ก่อเกิดปฏิกิริยาแก่บึ่งกองิ้ม ต้องฉุกใจคิดขึ้น

.....กระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะมีอานุภาพเกริกไกรเพียงไหน ตนไม่อาจสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ท่านเด็ดขาด

ดังนั้นบึ่งกองิ้มชักกระบี่รุ้งทอง ร่ายรำยี่สิบสี่ท่าขนนกฟ้า เข้าหักล้างกับทิโกยไต้ซือ

ทั้งสองกระโดดโลดลิ่วไปมาบนพื้นหิมะขาวโพลนต่อยหมัดฟาดฝ่ามืออย่างเกรี้ยวกราด ร่ายรำเพลงกระบี่

ปานจักรผัน ต่อสู้กันอย่างดุเดือด

วิจารณ์ตามพลังฝีมือ บึ้งกอง้มปรับพื้นฐานฝีมือกับบึ้งเซียะเทียนและกระบี่แดนดิน จากนั้นได้รับการถ่ายทอดจากซ่งจือเซาะ เล่าเรียนวิชาทุกค่ายสำนักจากซ่งเซาะงี้ทั้งอาศัยยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน ชดเชยความบกพร่องของกำลังภายใน ดังนั้นมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าทิโกยไต้ซือ

ตอนแรกสิบกระบวนท่า บึ้งกอง้มรู้สึกตนเองขาดเหตุผล ในใจอ่อนข้อให้ จึงถูกทิโกยไต้ซือชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ห้าสิบกระบวนท่าให้หลัง บึ้งกอง้มสามารถตีโต้กลับไป ร้อยกระบวนท่าพอพ้นผ่าน ทิโกยไต้ซือก็ถูกยี่สิบสี่ท่ากระบี่ขนนกฟ้าล้อมกักไว้

แต่ทิโกยไต้ซือมีนิสัยทระนงตน ไหนเลยยอมรับการพ่ายแพ้ต่อหน้าซือตี่ทั้งหลาย บวกกับตนเองครองตำแหน่งยอดฝีมืออายุเยาว์ฝ่ายบรรพชิตมานาน ไม่ว่าอย่างไรต้องสู้ตายสักครา

สภาวะฝ่ามือของทิโกยไต้ซือพลันเปลี่ยนแปร ชายจีวรเบ่งพองราวอัดลมเข้าไป ใช้ออกด้วยวิชาทิซาซิ่ว (แขนเสื้อเหล็ก) ในเจ็ดสิบสองยอดวิชาของเสียวลิ้มยี่

เห็นเกล็ดหิมะที่ปลิวโปรย ล้วนถูกม้วนกวาดออกไปในพื้นที่รัศมีสิบเชี๊ยะ ปราศจากหิมะปลิวเข้ามาแม้สักเกล็ดเดียว พลังแขนเสื้อของทิโกยไต้ซือ นับเป็นที่คำนวณได้

บึ้งกองิ้มไม่กล้าชะล่าใจ กระบี่รุ้งทองใช้ออกด้วยท่ากระบี่คลุ้มบุปผาคลั่ง แทงปราดออกไป

ทิโกยไต้ซือรู้สึกเกล็ดหิมะที่ถูกม้วนกวาดออกไปพลันลอยกลับมาเบื้องหน้า เมื่อบรรลุถึงค่อยทราบว่าไม่ใช่เกล็ดหิมะ หากแต่เป็นบุปผากระบี่ พลันโบกสะบัดแขนจีวรทั้งสองข้าง ม้วนพันตัวกระบี่เอาไว้

บึ้งกองิ้มคิดชักดึงกระบี่กลับ แต่ไม่เป็นผล ยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ ขยับข้อมือแผ่พุ่งพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ออกไป

พลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์คือพลังกระบี่ที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ กระแทกกระทั้นใส่ศัตรูครั้งแล้วครั้งเล่าจวบจนฝ่ายหนึ่งขาดใจตายค่อยยุติ มิหนำซ้ำพลังการฝึกปรือของบึ้งกองิ้มตอนนี้ หาด้อยกว่าซ่งจือเซาะแล้ว

ทิโกยไต้ซือพอเผชิญพลังกระแทก ก็เกรงกำลังเข้าต่อต้าน

บึงกองึ้มกระแทกพลังกระบี่ถึงคำรบสาม ก็ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ พอกระแทกถึงครั้งที่ห้า ทิโกยไต้ซืออดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้

เมื่อกระแทกพลังกระบี่ถึงครั้งที่เจ็ด ทิโกยไต้ซือถึงกับสั่นระริกขึ้นมา สั่นระริกดุจคนไม่รู้จักวิทยายุทธ ยืนเปลือยเปล่าอยู่กลางลมหิมะก็ปาน

บึงกองึ้มพอกระแทกพลังกระบี่ถึงครั้งที่แปด ทิโกยไต้ซือก็ล้มระทวยลง

"ตั๋วซือเฮีย"

ทิชิ่วไต้ซืออุทานอย่างแตกตื่น พุ่งปราดเข้ามาพร้อมกับทิฮวยไต้ซือ ประคองทิโกยไต้ซือไว้

บึงกองึ้มย่อมไม่แผ่พุ่งพลังที่เก้าสะบั้นชีวิตออกไป รีบรั้งกระบี่สลายพลังขณะจะกล่าววาจารักษาหน้าทิโกยไต้ซือ ทิโกยไต้ซือพลันทะลึ่งปราดขึ้น ยกสองมือบีบคอบึงกองึ้มไว้

ที่แท้บึงกองึ้มพอรั้งพลังกระบี่ ทิโกยไต้ซือก็ฟื้นฟูเรี่ยวแรงมาหลายส่วน ยามอับอายกลายเป็นโทสะ ฉกฉวยโอกาสที่บึงกองึ้มไม่ทันระวังตัว คิดฆ่าบึงกองึ้มให้จงได้

บึ่งกองงิ้มรู้สึกลำคอตึงวูบ ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า ยามร้อนรุ่มหักศอกกระทุ้งออก ทิโกยไต้ซือลดไหล่ลงวูบ ใช้หัวไหล่ดันศอกของบึ่งกองงิ้มพ้นห่างไป

บึ่งกองงิ้มรู้สึกหัวไหล่ทิโกยไต้ซือคล้ายไหล่เหล็กจริงๆ ได้แต่สะบัดผ่ามือฟาดกลับหลัง ฟาดฉาดใส่กลางหลังทิโกยไต้ซือ

ทิโกยไต้ซืออ้าปากกระอักโลหิตพ่นใส่ใบหน้าบึ่งกองงิ้ม สลัดมือเหวี่ยงร่างบึ่งกองงิ้มปลิวไปเจ็ดเชี้ยะ แผดเสียงร้องว่า

"ท่านเป็นมารร้ายเกาะมหาภัย....."

ไม่ทันขาดคำ ก็สิ้นสติไป

ที่แท้ผ่ามือสุดท้ายของบึ่งกองงิ้ม เป็นท่าฟาดกลับหลังของเกาะมหาภัย ใช้จากสภาวะที่เป็นไปไม่ได้ บังเกิดประสิทธิผลอย่างคาดไม่ถึง

ทิชิ่วทิฮวยไต้ซือล้วนอกสั่นขวัญแขวน หวนนึกถึงตั๋วซือเฮียมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม กลับพ่ายแพ้อย่างอนาถปานนี้ มิหนำซ้ำไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ทิชิ่วไต้ซือตวาดด้วยโทสะ

"ท่าน.....ท่านกล้าฆ่าคนในเสียวลิ้มยี่ ?"

บึ้งกองิ้มยกมือกุมคอหอย ทรงกายลุกขึ้นยืน ไม่สามารถตอบอย่างไรได้

ทิฮวยไต้ซือลืมตาแทบฉีกขาด ตวาดว่า

"ก่อตั้งจับโป๊ยตั้งนั้งติ่ง (ค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำ) !"

เพิ่งขาดคำ บนพื้นหิมะปรากฏเงาร่างสีดำสิบหกสายโลดตะบึงมาทางด้านนี้

เป็นหลวงจีนครองจีวรสีเหล็ก สีผิวประดุจเหล็ก สีหน้าประหนึ่งเหล็กจำนวนสิบหกรูป

ทิชิ่วทิฮวยไต้ซือวิ่งวนก่อน หลวงจีนทั้งสิบหกรูปพอรุดมาถึง ก็วิ่งวนตามดุจหอยทากตัวมหึมา

บึ้งกองิ้มพลันพบว่า ตนเองทั้งไม่มีทางออก และไม่มีทางถอย มิหนำซ้ำกระทั่งหนทางบุกซ้ายทะลวงขวาหรือช่องทางโผพุ่งขึ้นไปแฉลบลงล่าง ก็ถูกปิดตายไปสิ้น

นี่คือค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำ ซึ่งก่อตั้งโดยหลวงจีนรุ่นทิของเสียวลิ้มยี่สิบแปดรูป !

บทที่ ๑๖

ผ่าด่านช่วยนงคราญ

เสียวลิ้มยี่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ศิษย์สำนักเสียวลิ้มต้องเข้าสู่สามสิบห้องเสียวลิ้ม ฝึกวิชาชั้นพื้นฐานทุกชนิด จึงจะมีโอกาสได้ฝึกปรือวิชาใดวิชาหนึ่งในเจ็ดสิบสองยอดวิชา

หากคิดลงจากเสียวลิ้มยี่ ต้องบุกฝ่าตรอกมนุษย์ไม้ หากไม่ผ่านตรอกมนุษย์ไม้ ได้แต่ฝ่าค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำ

แต่เหล่าศิษย์ยินยอมบุกฝ่าตรอกมนุษย์ไม้ โดยไม่ยอมฝ่าค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำ ความร้ายกาจ

ของค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำ นับเป็นที่คาดคำนวณได้

หากแม้นเหล่าศิษย์โชคดีผ่านด่าน เข้าสู่วงยุทธจักร จะได้รับการยกย่องเป็นวีรบุรุษผู้กล้าหาญ ดังนั้นตรอกมนุษย์ไม้และค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำของเสียวลิ้มยี่ ก็มีชื่อเลื่องลือทั่วปฐพี

สิบแปดมนุษย์ทองคำมิใช่หลอมสร้างจากทองคำ แต่เป็นมนุษย์ เป็นหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ที่ฝึกปรือจนมีหนังทองแดงกระดูกเหล็ก

เหล่านี้บึ้งกอง้มเคยได้ยินมา แต่จนบัดนี้ค่อยพบพาน

ขณะที่พบพาน บึ้งกอง้มก็ไม่มีหนทางไปได้

บึ้งกอง้มไม่คิดผ่าด่าน แต่ค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว

บึ้งกอง้มความจริงไม่คิดโค่นทิโกยไต้ซือ แต่ทิโกยไต้ซือถูกทำร้ายบาดเจ็บสาหัสปางตาย

บึ้งกอง้มความจริงให้ความเคารพต่อเสียวลิ้มยี่ ตอนนี้กลับเกิดกรณีพิพาทกับเสียวลิ้มยี่

บึ้งกอง้มหาทราบไม่ว่าพลังฝีมือของตนตอนนี้ ไล่

กวดตามสามธัมมะสี่พิสดารแล้ว

ปึงกองิ้มร่ายรำกระบี่รุ้งทอง คิดฝ่าเป็นทางออกสายหนึ่ง

สิบแปดมนุษย์ทองคำไม่กล้าลูบคมกระบี่ ปล่อยให้ปึงกองิ้มโถมออกไป แต่ยังกระจายกำลังรายล้อมปึงกองิ้มไว้

ปึงกองิ้มกลับโถมเข้าสู่ตึกวินัยของเสียวลิ้มยี่

ขณะที่ปึงกองิ้มโถมเข้าไป ยังไม่ทราบว่าเป็นตึกวินัย เพียงเห็นภายในโบสถ์เรียงรายด้วยเทวรูปทองคำถมึงดุร้ายสิบแปดรูป ถือสิบแปดศัสตราวุธโดยครบถ้วน ดูไปคล้ายเป็นตึกลงทัณฑ์ในนรกภูมิ ต้องตะลึงลานวูบ

พริบตาที่ตะลึงลาน ไหล่ซ้ายถูกหลวงจีนรูปหนึ่งฟาดใส่ฉาดหนึ่ง ต้องส่ายร่างโงนเงนเสียหลัก หลวงจีนนั้นยังฟาดฝ่ามือตามติด กระแทกลงยังศีรษะปึงกองิ้ม

ปึงกองิ้มตวาดด้วยโทสะ จู่โจมกระบี่ออกด้วยท่ารอยเลือดหมื่นลี้

กระบี่นี้เป็นไม้ตายที่เกรียวกราดที่สุดในยี่สิบสี่ท่ากระบี่ขนนกฟ้า หลวงจีนนั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง บริเวณ

ทรวงอกชายโครงปรากฏโลหิตสายหนึ่งสาดพุ่งออกมา

หลวงจีนที่หลงเหลืออีกสิบเจ็ดรูปตาแดงฉานด้วยสายเลือด จู่โจมลงมือด้วยโทสะ

พลังฝ่ามือเกรี้ยวกราดเก้าสายกราดฟาดใส่ทรวงอก พลังฝ่ามือรุนแรง อีกแปดสายแหวกจู่โจมใส่ด้านหลัง

บึ้งกอง้มพลันใช้ท่าร่างโป๊ยข่วยอิ๊ว (แปดทิศวน) ของสำนักแปดทิศ ผสานกับวิชามี่จงโบ่ว (ท่าเท้ารางเลือน) ของสำนักเสียวลิ้ม พลิ้วตัวออกไปก่อนที่พลังฝ่ามือจะฟาดถึง

พลังฝ่ามือทั้งหน้าหลังปะทะกันเอง เนื่องเพราะทางด้านหลังขาดหลวงจีนรูปหนึ่ง จึงอ่อนด้อยกว่า ผลจากการปะทะ หลวงจีนทางด้านทั้งแปดต้องถลาเสียหลักคราหนึ่ง

บึ้งกอง้มคำนวณออกแต่แรก ดังนั้นลอยตัวพลิ้วข้ามกำแพงมนุษย์ออกไป พลิกตัวกลางอากาศด้วยท่าเอี้ยวจื้อฮวงซิง (นกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว) หยั่งเท้าลงบนรูปปั้นอรหันต์รูปหนึ่ง

ทิชิ่วไต้ซือโถมตามติดมาถึง ต่อยหมัดทั้งสองแหวกจู่โจมใส่

บึงกองิ้มพลันใช้ท่าร่างแชเท้งซาเชาจุ้ย (แมลงปอสามแตะผิวน้ำ) พุ่งปราดออกไป ทิชิวไต้ซือไม่ทันยั้งมือ พลังหมัดล้วนต่อยใส่หน้าผากของรูปปั้นอรหันต์ ต่อยจนรูปปั้นอรหันต์พังทลายลง

บึงกองิ้มโลดลิ่วไปยังประตูโบสถ์ เห็นแน่ชัดว่าจะผ่าออกจากประตูโบสถ์ พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเหินเข้ามา

คนผู้นี้ท่าร่างรวดเร็วดุจเกาทัณฑ์ แต่แผ่วเบาราวใบไม้แห้ง รับร่างบึงกองิ้มที่กลางอากาศ จี้สกัดจุดของบึงกองิ้มห้าแห่งดุจสายฟ้า

บึงกองิ้มถึงกับร่างแข็งทื่อไม่อาจเคลื่อนไหว คนผู้นั้นพอวางร่างบึงกองิ้มลงกับพื้น ก็คลายจุดให้ กล่าวว่า

"ไม่ได้ ที่นี่เป็นเสียวลิ้มยี่ อาตมาไม่อาจคร่ากุมท่าน โดยที่ท่านไม่ทันระวัง"

หลวงจีนภายในโบสถ์ความจริงไล่ติดตามมาทางด้านนี้ พอเห็นเช่นนั้นพากันก้มศีรษะลง เรียกโดยพร้อมเพรียง

"ซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์)"

บึงกองิ้มเงยหน้าขึ้น ค่อยเห็นโฉมหน้าผู้มาชัดตา ถึงกับแตกตื่นจนเหงื่อเย็นเยียบโทรมกาย

คนผู้นี้เป็นหลวงจีนชราครองจีวรขาดวิ่นปุปะ บนศีรษะล้านเลี่ยนมีผมงอกออกมาหลายนิ้ว ทีท่าทั้งเหนื่อยล้าทั้งอมโรค กลับเป็นหลวงจีนชราที่พบพานในร้านอาหารเชิงเขา !

หลวงจีนชราถามว่า

"ท่านรู้จักอาตมา ?"

บึ่งกองิ้มผงกศีรษะรับด้วยความตระหนก หลวงจีนชรายิ้มจนเผยเห็นฟันสีเหลืองภายในปาก กล่าวว่า

"ไม่ ท่านไม่รู้จักอาตมา อาตมาคือเทียนอิม"

บึ่งกองิ้มตะลึงลานกับที่

เทียนอิมไต้ซือเป็นหัวหน้าตึกวินัยของเสียวลิ้มยี่ ตึกวินัยของเสียวลิ้มยี่กุมอำนาจใหญ่ คอยตรวจสอบความประพฤติของเหล่าศิษย์ ต่อให้เจ้าอาวาสกระทำผิด หัวหน้าตึกวินัยยังมีสิทธิ์ลงโทษได้

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง หัวหน้าตึกวินัยกลับซูบผอมอมโรคปานนี้

ต่อให้เป็นศิษย์เสียวลิ้มยี่ ก็ไม่แน่ว่าจะเคยเห็นเทียนอิมไต้ซือมา

เทียนอิมไต้ซือ ความจริงเป็นคนลึกลับสุดหยั่งคาด ท่านสามารถปรากฏขึ้นทุกแห่งหน ขณะที่ศิษย์เสียวลิ้มยี่กระทำผิด ท่านจะแสดงตนขึ้น ลงโทษตามกฎของสำนัก

ครั้งกระโน้นซายื่อค้วงม้อ (มารคลุ้มคลั่งสามแซ่) แห่งภูเขาคี้เลี้ยง ปลงผมปลอมเป็นหลวงจีน ปะปนเข้าสำนักเสียวลิ้ม ถูกเทียนอิมไต้ซือสืบทราบได้ ประหารฆ่าสามมารภายในยี่สิบเอ็ดกระบวนท่า สร้างชื่อของท่านเลื่องระบือกว่าเดิม

พลังฝีมือของเทียนอิมไต้ซือ เพียงเป็นรองเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่เทียนเสียงไต้ซือ และหัวหน้าตึกตักม้อเทียนเล้งไต้ซือเท่านั้น

เทียนอิมไต้ซือกล่าวกับบึ้งกองงิ้มว่า

"คืนนี้ท่านมีเภทภัยมากกว่าวาสนาแล้ว"

บึ้งกองงิ้มใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ไต้ซือ โปรดฟังข้าพเจ้า....."

เทียนอิมไต้ซือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนอยู่ที่เชิงเขา อาตมาเห็นว่าท่านยังมีสัมมาคารวะ ไม่อาจหักใจฆ่าท่าน มิคาดหลังจากที่ท่านลงโทษตั้งปั้งและพวก ยังบุกรุกขึ้นมา ผ่าเข้าตีกวินัย ทำลายรูปปั้นภายในโบสถ์ ครั้งนี้ไม่อาจอภัยละเว้นได้"

ขาดคำ โบกแขนจีวรม้วนจู่โจมใส่ปึงกองิ้ม วิชาที่ใช้เป็นพลังแขนเสื้อเหล็กอันเลื่องชื่อ

ปึงกองิ้มฟาดผ่ามือเข้าปะทะ ต้องสะท้านคราหนึ่ง รู้สึกมีพลังกดดันม้วนทะลักมาดุจระลอกคลื่น สุดที่จะต้านทานได้

ที่แท้เทียนอิมไต้ซือฝึกวิชากำลังภายในปั่วเยียกซิ้งกง (พลังปัญญาบารมี) ผนวกวิชากำลังภายนอกไต้ไคปี่ชิว (มือปั่นศิลา) ทั้งยังฝึกวิชาตัวเบาปวยเซี้ยมเจ้าเปี่ยะ (ข้ามชายคาไต่ผนัง) ครั้งนี้แขนจีวรแหลมคมดุจคมมีด พอปาดถูกข้อมือปึงกองิ้ม ถึงกับสะกิดโลหิตไหลซึมออกมา

ปึงกองิ้มพลันถอยปราดไป เทียนอิมไต้ซือยังถลันตามติดมาดุจเงาตามตัว ปึงกองิ้มพลันชักกระบี่รุ้งทอง แทงปราดออกด้วยท่าปั่นศิลาสะท้านฟ้า

เทียนอิมไต้ซือลอยตัวขึ้นไปดุจค้างคาว จากนั้นโถมจู่โจมลงมาดั่งวิญญาณภูตพราย โคมเจ็ดดาวภายในโบสถ์ถูกกระแสลมกระโชกสั่นไหว คล้ายกับจะดับไป

บึ่งกองิ้มยิ่งต่อสู้ยิ่งประหวั่นพรั่นใจ เทียนอิมไต้ซือดูไปคล้ายค้างคาวตัวหนึ่งจริง ๆ

ค้างคาวที่ทั้งแก่ทั้งดำตัวหนึ่ง !

ต่อสู้ถึงตอนท้าย โคมไฟทั้งหลายแทบดับหมดสิ้น เทียนอิมไต้ซือเหินไปมาอยู่ภายในโบสถ์ ท่ามกลางเทวรูปทั้งหลาย ไม่ว่าบึ่งกองิ้มตีโต้อย่างไร ท่านล้วนเหินหลบไปได้

บึ่งกองิ้มพลิกแพลงใช้วิชาของเจ็ดสำนัก กระบวนท่าเก้าชนิด ยังไม่อาจกระทบถูกแขนจีวรของเทียนอิมไต้ซือ

เทียนอิมไต้ซือเพียงยกมือ ก็ปรากฏมรสุมพลังโถมทะลักออก กดคุกคามบึ่งกองิ้มจนแทบขาดใจตาย

ระหว่างการต่อสู้ บึ่งกองิ้มเหลียวหน้าโดยไม่ตั้งใจแว่บหนึ่ง ก็เห็นทิชิ่วทิฮวยไต้ซือคุมตัวสตรีนางหนึ่ง ตรงมายังตึกวินัย

นางกลับเป็นซึงเซี่ยวง้อ !

ผมดำขลับดุจสายน้ำของซึงเซี่ยวง้อ สยายอยู่บนเสื้อผ้าขาวสะอาด ปราดแรกที่บึ่งกองิ้มเหลือบแลเห็น ไม่ทราบเป็นความแตกตื่นหรือยินดี

พริบตาที่เสียสมาธิ บึ่งกองิ้มถูกแขนจีวรของเทียนอิมไต้ซือปาดใส่คราหนึ่ง ต้องเซถอยไปปะทะชนกับรูปปั้นรูปหนึ่ง ชนจนรูปปั้นพังครืนลง

ซึงเซี่ยวง้ออุทานอย่างแตกตื่น เสียงอุทานครั้งนี้ไม่ทราบแฝงความห่วงใยกังวลมากน้อยเพียงไหน บึ่งกองิ้มถึงกับรับฟังจนเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน

.....ตนแม้ตายก็คู่ควร

.....ก่อนตายต้องช่วยนางออกไปให้จงได้

บึ่งกองิ้มอาศัยพลังปะทะชน ดีดตัวโถมออกไป ใช้ออกด้วยท่าโน้มดัดรุ้งทอง

กระบี่รุ้งทองถูกดัด พอปล่อยออกคล้ายประกายสายฟ้าแลบแปลบ บึ่งกองิ้มโถมถึงกลางคัน พลันเปลี่ยนเป็นท่ารุ้งยาว พุ่งหาอาทิตย์ ทั้งคนทั้งกระบี่สาดพุ่งออกไป

บึ่งกองิ้มเพียงคิดคุกคามเทียนอิมไต้ซือล่าถอย จาก

นั้นช่วยเหลือซึงเซี่ยวง้อ ผ่าออกจากเสียวลิ้มยี่ ถือว่าสมมาดปรารถนาแล้ว

เทียนอิมไต้ซือตวาดก้อง กลับตวัดแขนจีวรม้วนกระบี่รุ้งทองเอาไว้

บึงกองิ้มเกร็งกำลัง ขณะจะแผ่พุ่งพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ออกไป แขนจีวรของเทียนอิมไต้ซือพลันเปลี่ยนเป็นคล้ายคมมีด ใช้วิชามือบ่นศิลาฟันใส่ใบหน้าบึงกองิ้ม

นี่เป็นครั้งแรกที่บึงกองิ้มใช้พลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์แต่ประสบความล้มเหลว

บึงกองิ้มใช้ท่ารุ้งยาวพุ่งหาอาทิตย์ คุกคามเทียนอิมไต้ซือถอยไปครึ่งก้าว แต่พลังแขนจีวรกระแทกบึงกองิ้มลำคอหวานวูบ แทบกระอักโลหิตออกมา

เทียนอิมไต้ซือพลิ้วกายดุจวิญญาณภูตพราย ม้วนกระแทกแขนจีวรทั้งสองออก ใช้พลังปัญญาบารมีกระแทกทำลาย พร้อมกับใช้มือบ่นศิลาปาดฟันใส่

บึงกองิ้มเห็นเงาคนลี้ลับดุจภูตพราย แขนจีวรแน่นขนัดดั่งขุนเขา ไม่ทราบรับมืออย่างไร พลันได้ยินซึงเซี่ยวง้ออุทานว่า

"ระวัง"

ปึงกองิ้มพลันมีสติแจ่มใส ใช้ออกด้วยท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า.....หยกศิลาล้วนแหลกลาญ !

เทียนอิมไต้ซือหน้าแปรเปลี่ยนไป หดตัวถอยปราดไปด้านหลัง

ท่ากระบี่นี้ กระทั่งเทียนอิมไต้ซือก็รับไม่ได้

ปึงกองิ้มพลันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ใช้ออกด้วยกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า.....วิชชุแลบลั่น !

ภายในตึกวินัย คล้ายปรากฏประกายสายฟ้าวูบขึ้นจริง ๆ เหล่าหลวงจีนล้วนชมดูจนตาพร่าพราย

เทียนอิมไต้ซือถดถอยต่อ แต่แล้วไม่มีหนทางถอยที่แท้กลางหลังปะทะกับรูปปั้นองค์หนึ่ง ต้องชะงักงันวูบ

.....ท่านเป็นหัวหน้าตึกวินัย มีหน้าที่คุ้มครองรูปปั้นเหล่านี้ ไม่อาจให้เกิดความเสียหายได้

พริบตาที่ท่านชะงักงัน กระบี่รุ้งทองก็ไล่ตามทันแทงถูกท่านแล้ว

เทียนอิมไต้ซือตวาดคำหนึ่ง เห็นคมกระบี่ถอนออก

จากทรวงอกด้านซ้ายของท่าน ถอนกระบี่รวดเร็วดุจเดียวกับตอนจู่โจมกระบี่

เทียนอิมไต้ซือรูดตัวลงกับพื้น รูปปั้นที่ด้านหลังถูกโลหิตแปดเปื้อนใส่หย่อมหนึ่ง

หากเปรียบว่าท่านเป็นค้างคาว ตอนนี้ท่านคล้ายค้างคาวที่ทั้งตาบอดทั้งเหนื่อยล้าตัวหนึ่ง !

หลวงจีนทั้งหลายพากันพุ่งปราดเข้ามา ประคองเทียนอิมไต้ซือขึ้น

หลวงจีนทั้งหลายลืมตาโพลง ล้วนไม่เชื่อดุจเดียวกับเทียนอิมไต้ซือ

บึ้งกอง้มก็ไม่เชื่อว่า ตนเองสามารถโค่นเทียนอิมไต้ซือพ่ายแพ้

บึ้งกอง้มหาทราบไม่ว่า ท่าไม้ตายทั้งสิ้นเป็นท่ากระบี่ที่ยอดวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ยบัญญัติขึ้น

เซียวชิวจุ้ยมีพลังฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน หลอมรวมยอดวิชาเป็นกระบวนท่าอันรวบรัด จงใจให้ซ่งเซาะงิ้วโมยเล่าเรียนไป

ตอนนั้นเซียวชิวจุ้ยอายุสูงวัยแล้ว ซ่งเซาะงี้เพียงเป็นโกวเนี้ยที่ฉลาดปราดเปรื่อง อาจบางทียอดวีรบุรุษท่านนี้จงใจให้นางเล่าเรียนวิทยายุทธของท่านไป เพื่อล้อนางเล่นสักครา

ปึ่งกองิ้มเมื่อใช้กระบวนท่าที่เซียวชิวจุ้ยบัญญัติคิดค้นออกไป ไหนเลยเป็นที่ต้านทานรับได้ของเทียนอิมไต้ซือ

ปึ่งกองิ้มขณะจู่โจมกระบี่ออก จงใจเบนเบี่ยงเล็กน้อย ดังนั้นปลายกระบี่เพียงแทงใส่ทรวงอกด้านซ้ายที่อยู่ใกล้กับต้นแขน หาได้พิฆาตฆ่าท่านไม่

แต่กระบี่นี้กลับทำลายความเชื่อมั่นของเทียนอิมไต้ซือไป !

ปึ่งกองิ้มตะลึงลานวูบ จึงพุ่งปราดออกไปฉุดดึงมือซึ่งเซี่ยวง้อ วิ่งตะบึงหลบหนี

หลวงจีนทั้งสิบแปดรูป มีอยู่กว่าครึ่งที่ยืดกาย หมายไล่ติดตาม เทียนอิมไต้ซือพลันกล่าวเสียงอ่อนล้า

"ไม่ต้อง.....ตามแล้ว เขายังกระบี่ไว้ไมตรี....."

เหล่าหลวงจีนชะงักร่างลง เทียนอิมไต้ซือกล่าวอีกว่า

"ต่อให้ซ่งจือเซาะเมื่อครั้งกระโน้น ก็มี.....ฝีมือเพียงนี้เท่านั้น"

ทิฮวยไต้ซือกล่าวอย่างคลั่งแค้น

"เสียวลิ้มยี่ไหนเลยปล่อยให้ผู้อื่นเข้าออกตามอำเภอใจได้ ?"

ทิชิ่วไต้ซือกล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

"ศิษย์ขออาสาจับตัวเขากลับมา"

เทียนอิมไต้ซือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว.....เราเมื่อขามา ยี่สิบสี่องครักษ์ล้วนกระจายกำลังอยู่หน้าประตูวัด....."

พริบตานั้น แววตาของทิชิ่วทิฮวยคล้ายมองเห็นซากศพของบึ่งกองิ้มก็ปาน

ยี่สิบสี่อรหันต์เป็นยี่สิบสี่มหาสมณะในสังกัดตึกตักม้อ ชนชาวโลกขนานฉายาเป็นยี่สิบสี่อรหันต์

ค่ายกลยี่สิบสี่อรหันต์แทบมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือเท่ากับวัดเสียวลิ้มยี่

หากมิใช่เผชิญศัตรูเข้มแข็ง ยี่สิบสี่อรหันต์จะไม่เคลื่อนไหวโดยง่ายดาย

ตึกตักม้ออยู่ในความ ควบคุม ของเทียนเล้งไต้ซือ เทียนเล้งไต้ซือเป็นคนทระนงตน ปรกติน้อยครั้งจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราว เมื่อสอดมือคราใด ต้องเป็นเรื่องใหญ่ที่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน

ยามนั้นเกล็ดหิมะพัดพลิ้วอย่างแผ่วเบา รังสีการฆ่าฟันเล่า ?

รังสีการฆ่าฟันเฉกเช่นเกาทัณฑ์พาดสาย ตระเตรียมปล่อยออกไปทุกเมื่อ !

บึ่งกองิ้มกุมมือซึงเซี่ยวง้อ พุ่งปราดออกไปโดยที่เท้าแทบไม่แตะสัมผัสพื้น

มือของซึงเซี่ยวง้อเย็นเฉียบนัก

นางไม่ได้ขัดขืนบึ่งกองิ้ม เพียงหดมือเล็กน้อยตามสัญชาตญาณ จากนั้นปล่อยให้บึ่งกองิ้มเกาะกุมอย่างวางใจ

ทั้งสองโลดลิ่วไปตามพื้นหิมะ ผ่านโบสถ์หลังแล้ว

หลังเล่าในอากาศอันเหน็บหนาว บึ้งกอง้มกลับบังเกิดความรู้สึกเป็นสุข

แต่ความรู้สึกเป็นสุขสิ้นสุดไปโดยเร็ว

ขณะที่บึ้งกอง้มกลับสู่เส้นทางเมื่อขามา ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

ที่หน้าซุ้มประตูวัด ปรากฏหลวงจีนครองจีวรเหลืองปกจีวรสีแดงจำนวนยี่สิบสี่รูป ยืนสงบบนพื้นหิมะโดยไม่ขยับเคลื่อนไหว

บึ้งกอง้มรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันชนิดหนึ่งในบัดดล

รังสีการฆ่าฟันพลุ่งมาปะทะหน้า !

บึ้งกอง้มคลายมือจากการยึดกุมซึ่งเซี่ยวง้อ มือของซึ่งเซี่ยวง้อเริ่มเย็นเฉียบอีกครา

หลวงจีนยี่สิบสี่รูปยังคงไม่เคลื่อนไหว

บึ้งกอง้มก้าวยาว ๆ ออกไป เพื่อซึ่งเซี่ยวง้อ ตนจำต้องบุกฝ่าออกไป

หลวงจีนทั้งยี่สิบสี่รูปคล้ายมองไม่เห็นบึ้งกอง้มก็ปาน

บึ้งกอง้มกล่าวว่า

"ไต้ซือทุกท่าน ข้าพเจ้าบุกรุกเสียวลิ้มยี่ มีความผิด

สมควรตายหมื่นครั้ง เพียงขออนุญาตส่งโกวเนี้ยนางนี้กลับไปยังพรรคนภากาศ จากนั้นจะหวนกลับมา ยอมรับการเชือดเฉือนฆ่าฟัน โดยปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

คำพูดตอนท้ายกล่าวย้ำอย่างหนักแน่น ซึ่งเซี่ยวง้อเหม่อมองดูอีกฝ่ายหนึ่ง น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด

หลวงจีนทั้งยี่สิบสี่รูปคล้ายไม่ได้ยิน กระทั่งศีรษะก็ไม่เงยขึ้น

บึ้งกอง้มโถมไปหนึ่งก้าว ร้องดัง ๆ ว่า

"พวกท่านจะฆ่าข้าพเจ้าตอนนี้ก็ได้ เพียงขอให้ปลดปล่อยโกวเนี้ยนางนี้กลับไป"

หลวงจีนทั้งยี่สิบสี่รูปยังคงไม่ว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหว

ความเงียบสงัดคล้ายอาวุธชนิดหนึ่ง จู่โจมตอบโต้ใส่บึ้งกอง้ม

บึ้งกอง้มขณะจะกล่าวกระไร ซึ่งเซี่ยวง้อพลันเอ่ยปากกล่าวย้ำอย่างหนักแน่นว่า

"ไม่ต้องวิงวอนพวกเขาแล้ว....."

นางกล่าวย้ำทีละคำว่า

"*หากจะตาย พวกเราตายด้วยกัน !*"

บึงกองึ้มพอฟัง ก็ปราศจากข้อกริ่งเกรงอีกต่อไป

.....มีชีวิตควรหรรษา แม้นตายไม่เสียดายชีวา

.....เมื่อไม่เสียดายชีวา ยังมุ่งหวังอันใด ?

.....แต่บึงกองึ้มยังหวังว่า ซึงเซี่ยวง้อสามารถมีชีวิตอยู่

.....หิมะน้ำแข็งสุมคลุมหล้า แต่สักวันหนึ่งหิมะต้องละลาย เมื่อถึงเวลานั้น ซึงเซี่ยวง้อยังจะนั่งอยู่บนคาคบไม้ ดุจเดียวกับเมื่อพานพบนางเป็นคำรบสอง

บึงกองึ้มประคองไหล่ซึงเซี่ยวง้อ กล่าวเบา ๆ

"เรารั้งท้าย ท่านไปก่อน"

ซึงเซี่ยวง้อเหลียวหน้ามาแว่บหนึ่ง สีหน้านางละห้อยหดหู่ บึงกองึ้มมองเพียงแว่บเดียว หัวใจถึงกับแทบแหลกสลาย

ทั้งสองเดินไปหลายก้าว ขณะห่างจากหลวงจีนทั้งยี่สิบสี่รูปประมาณเจ็ดแปดวา หลวงจีนที่อยู่แถวหน้าสุดสองรูปพลันยกมือฟาดออก โดยที่กระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น

บึงกองึ้มและซึงเซี่ยวง้อรีบกระโดดไปทางซ้ายขวา ได้ยินเสียงโครมโครมสองครา ประตูวัดอันแข็งแรงทั้งสอง

บาน ถูกกระแทกหลุดลอยเข้าไปภายในโบสถ์ ชั่วครู่ค่อยร่วงหล่นลง

บึ้งกองมรู้สึกบนศีรษะเย็นวะวาบ ผมยาวสยายของซึ่งเซี่ยวง้อก็พัดพลิ้วไปด้านหลัง พลังฝ่ามือครั้งนี้ ถึงกับทำลายความกล้าหาญของทั้งสองไป

บึ้งกองมทั้งสองยืดกายขึ้น ขณะจะกระโดดเข้ามาสมทบ หลวงจีนทั้งยี่สิบสี่รูปพลันแบ่งกำลังเป็นสองกลุ่มรายล้อมบึ้งกองมทั้งสองไว้

หลวงจีนจีวรเหลืองทั้งสองกลุ่มวิ่งวนบนพื้นหิมะขาวโพลง บึ้งกองมถึงกับตาลายพร่าพราย

บึ้งกองมร้อนรุ่มใจยิ่ง ฟาดฟันกระบี่รุ้งทองออกโดยไม่หยุดยั้ง

เนื่องเพราะบึ้งกองมทราบว่า ซึ่งเซี่ยวง้อมิใช่คู่มือของหลวงจีนทั้งสิบสองรูป ต่อให้สู้กันตัวต่อตัว ซึ่งเซี่ยวง้อยังมีอันตราย

บึ้งกองมต้องฝ่าออกไปให้จงได้

บึ่งกอง้มต้องผ่าออกไปให้จงได้

น่าเสียดายที่บึ่งกอง้มผ่าออกไปไม่ได้

ค่ายกลอรหันต์ของเสียวลิ้มยี่ ยากที่จะมีคนผ่าออกไปได้

ปรากฏหลวงจีนรูปหนึ่งสะอึกเข้าใกล้ ฟาดใส่บึ่งกอง้มหนึ่งผ่ามือ

ขณะเดียวกัน ทางด้านซึงเซี่ยวง้อส่งเสียงกรีดร้องคราหนึ่ง

บึ่งกอง้มพลันอ้าปากกระอักโลหิต ฉีดพุ่งใส่หน้าหลวงจีนที่ฟาดผ่ามือใส่ตน หลวงจีนรูปนั้นต้องถอยปราดไป

บึ่งกอง้มหมุนตัวพ้นออกหนึ่งกระบี่ ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายรอยเลือดหมื่นลี้

กระบี่นี้ตัดนิ้วมือหลวงจีนขาดไปสองนิ้ว บึ่งกอง้มฉกฉวยโอกาสโถมไปในค่ายกลอีกขบวนหนึ่ง

ขณะที่บึ่งกอง้มโถมเข้าไป เห็นซึงเซี่ยวง้อหน้าซีดขาวราวหิมะ หลับตาคู่งามลง กลับสิ้นสติไป

บึ้งกอง้มยื่นมือประคองนางไว้ ถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด

บึ้งกอง้มไม่มีเวลาตรวจดูอาการบาดเจ็บของซึงเซี่ยวง้อ แต่ซึงเซี่ยวง้อไม่อาจตาย

.....ไม่อาจตายเด็ดขาด !

หลวงจีนทั้งยี่สิบสี่บรรจบรวมกัน หมุนคว้างเป็นวงรายล้อมบึ้งกอง้มทั้งสองเอาไว้

เหล่าหลวงจีนเมื่อบรรจบรวมกัน ก็ก่อตั้งเป็นค่ายกลยี่สิบสี่อรหันต์ ที่ไม่มีผู้ใดทำลายได้

แต่บึ้งกอง้มตัดใจไม่อาลัยชีวิต ก่อนที่ค่ายกลยี่สิบสี่อรหันต์จะเคลื่อนไหว บึ้งกอง้มก็กู่ร้องเสียงหวนโหย ใช้ท่ากู่ร้องก้องฟ้าออกไป

หลวงจีนยี่สิบสี่รูปจะอย่างไรเป็นบรรพชิต เห็นบึ้งกอง้มผมหลุดลุ่ยสยาย เสื้อผ้าขาดวิ่นแดงฉาน กลับกลายเป็นมนุษย์โลหิต ต้องลอบตื่นตระหนก กลับถูกบึ้งกอง้มผ่าเป็นทางโลหิตออกไป

แต่ทางหิมะไม่สุดสิ้น บึ้งกอง้มยังไม่อาจสลัดหลุดได้

บึ่งกองิ้มมือซ้ายโอบซึงเซี่ยวง้อ มือขวาถือกระบี่รุ้งทอง ดังนั้นทุ่มเททำร่างไม่เต็มที่ หางตาเหลือบแลเห็นหลวงจีนทั้งยี่สิบสี่รูปกระจายกำลังเป็นสองสายโอบล้อมเข้ามา

.....ตนเองไม่สามารถถูกโอบล้อมอีก

.....หากถูกโอบล้อมอีกมีแต่ตาย

.....ตนเองตายยังพอทำเนา แต่ซึงเซี่ยวง้อไม่อาจตาย

ลมกระโชก หิมะพัดพลิ้ว บึ่งกองิ้มเกร็งลมปราณวิ่งตะบึง ทิวทัศน์สองฟากข้างพุ่งถอยไปอย่างรวดเร็ว

พลันปรากฏกระแสลมหอบหนึ่งไล่หลังมา เป็นพลังฝ่ามือ ความรุนแรงของพลัง ยังกล้าแข็งกว่าพลังฝ่ามือที่กระแทกประตูวัดสองสายนั้นอีก

บึ่งกองิ้มโอบกอดซึงเซี่ยวง้อก้มศีรษะลง ร่างแทบขนานกับพื้น เสียงหวีดเมื่อพลังฝ่ามือพุ่งผ่านศีรษะไป

ได้ยินเสียงฝีเท้าไล่หลัง กลับมีจำนวนสามคน หนึ่งในสามเร่งล้ำหน้า ต่อยออกหมัดหนึ่ง

พลังหมัดกลบเสียงฝีเท้าไป พลังหมัดรุนแรงดุจ

เกาทัณฑ์

บึ้งกองิ้มไม่ได้เหลียวหน้าไป ตนไม่สามารถเหลียวหน้า และไม่สามารถหยุดยั้งลง

หมัดนี้ต่อยใส่พื้นที่ห่างจากบึ้งกองิ้มเพียงสองนิ้ว แต่กระแสลมหมัดยังฟาดใส่กลางหลังของตน

บึ้งกองิ้มกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง โลหิตกลับพ่นใส่ร่างตนเอง

เนื่องเพราะบึ้งกองิ้มพุ่งตัวต่อไป พุ่งถึงที่ซึ่งโลหิตคำนั้นสาดพร่างพรมลง

ที่เบื้องหน้า ทางหิมะยังทอดยาวกระไรปานนั้น

ยามนั้น เส้นทางเบื้องหน้าพลันปรากฏผู้คนสองคนขึ้น

บึ้งกองิ้มตวัดกระบี่รุ้งทอง ขณะจะผ่าไป พลันพบว่าคนทั้งสองมิใช่หลวงจีน

คนนำหน้าศีรษะโพกผ้าขาว สวมชุดขาวสะอาดาลับเป็นเจ้าปัญญาซิงซิมฮั่ง

บึ่งกองึ้มค่อยคลายใจลง พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งตวาดว่า

"มอบคนแก่เรา"

นางคือมีดเกล็อนฟ้าเอี๊ยบซาเนี้ย

เห็นมีดบินสามเล่มพุ่งผ่านศีรษะบึ่งกองึ้ม พุ่งวาบไปยังด้านหลัง

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงตวาดด้วยโทสะหลายครา หลวงจีนรูปหนึ่งกลับส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด แสดงว่าถูกมีดบินซัดทำร้าย

เอี๊ยบซาเนี้ยพอซัดมีดบินออก ก็พุ่งตัวเข้ามารับร่างซึ่งเซียวงอไป ปากกล่าวคำ "ท่านระวัง" จากนั้นหมุนตัวกลับไป

เหล่าหลวงจีนตวาดด้วยโทสะ ดาหน้าเข้ามา ซิงชิมฮั่งพลันตวัดมือซัดอาวุธลับ สะกดยี่สิบสี่อรหันต์ไว้ ทางหนึ่งกล่าวกับบึ่งกองึ้มว่า

"ตรึงสถานการณ์ไว้ พวกเราจะย้อนกลับมา"

บึ่งกองึ้มร้องดัง ๆ ว่า

"ไม่ต้องสนใจเรา พวกท่านคุ้มครองซึงโกวเนี้ยที่นี่ปล่อยให้เราจัดการเอง"

เห็นเอี๊ยบซาเนี้ยวิ่งนำหน้า ซิงชิมฮั่งรั้งท้าย ชั่วพริบตาก็ล่วงหลบหนีไปจนไร้ร่องรอย

บึ้งกอง้มขวางกระบี่หมุนตัวไป เห็นหลวงจีนสิบหกรูปวิ่งตาหน้ามา ที่หลงเหลือหากมิใช่รับบาดเจ็บ ก็รั้งอยู่ดูแลผู้บาดเจ็บ

วัดเสียวลิ้มยี่อันโอ่อ่าตระการ อยู่ยังที่ไกลตา

เสียงระฆังย่ำเร่งร้อน ดังแว่วมาถึงที่นี้

บึ้งกอง้มไม่กลัว เนื่องเพราะตนไม่มีที่ต้องห่วงพะวงอีก

.....

หลวงจีนทั้งหลายพากันชะงักร่างลง หลวงจีนที่จีวรเปื้อนโลหิตรูปหนึ่งตวาดว่า

"จับตัวไว้"

หลวงจีนอายุมากกว่าอีกรูปหนึ่งกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เขาทำลายสิ่งของภายในวัด ทำร้ายพวกเรามากหลาย....."

เหล่าหลวงจีนไม่ไล่ล่าตามซึงเซี่ยวง้อและพวกไป เพียงคิดจับตัวบึ่งกองิ้มไว้

บึ่งกองิ้มฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบุกรุกเสียวลิ้มยี่ ถือเป็นการเข้าใจผิด....."

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏหลวงจีนห้าหกรูปลงมือจู่โจมใส่

.....ตีโต้หรือไม่ตีโต้ดี ?

.....จะอย่างไรตนเองมีชีวิตไม่ถึงเจ็ดสิบวัน ไยต้องสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก

.....อย่าว่าแต่ความแค้นของบิดามารดาตนยังไม่ชำระล้าง ความเป็นตายของซึงเซี่ยวง้อยังไม่ได้พิสูจน์ยืนยัน

.....ยังมี ตนเองยังไม่ได้สืบสาวว่า ผู้ที่แอบอ้างปลอมเป็นทิโกยไต้ซือบนลำน้ำลกจุ้ยเป็นใคร

พริบตาที่เสียสมาธิครุ่นคิด หลวงจีนทั้งหลายล้วนจู่โจมมาถึง คิดหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงที

เพลงกระบี่ขนนกฟ้าแม้รวดเร็ว แต่ไม่มีท่าตั้งรับ อย่าว่าแต่กระบี่เล่มหนึ่ง ไหนเลยต้านฝ่ามือหกเจ็ดข้างได้ ?

บึ้งกอง้มพลันขวางกระบี่ ยืนหยัดดุจขุนเขาอันมั่นคง ทอดสายตาไปที่ไกลตา คล้ายทัศนาขอบฟ้าอันไกลโพ้น

นี่เป็นท่าตั้งรับที่ดีที่สุดในหล้า.....ขอบฟ้าเส้นเดียว !

หลวงจีนเหล่านั้นเห็นกระบี่นี้ดูเผินๆ ธรรมดาสามัญยิ่ง แต่ไม่มีช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจม พวกท่านหากต่อยหมัดฟาดฝ่ามือลง เท่ากับเสนอฝ่ามือเข้าหาคมกระบี่ ดังนั้นได้แต่หดมือกลับไป

บึ้งกอง้มพลิกแพลงใช้ออกด้วยท่ารุ้งยาวพุ่งหาอาทิตย์ ทั้งคนทั้งกระบี่พุ่งฝ่าวงล้อมแตกเป็นช่อง โดยไม่มีผู้ใดกล้าลูบคมกระบี่

บึ้งกอง้มทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึงออกไป ตนเมื่อตกลงใจมีชีวิตสืบต่อ ก็ต้องหลบหนี

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงตวาดด้วยโทสะ เหล่าหลวง

จีนไล่ติดตามมา ปรากฏหลวงจีนสองรูปไล่ล่ามาถึง หนึ่งในสองตะกุยกรงเล็บออกด้วยท่าโฮ้วเยี้ยวกง (กรงเล็บเสือ) พลังเล็บห้าสายคล้ายดาวตกห้าดวงแหวกฝ่าอากาศมาถึง

ปึ่งกองิ้มพลันสูดลมหายใจ กระโดดปราดไปเบื้องหน้า กรงเล็บข้างนั้นตะปบลงบนหัวไหล่ กลับตะกุยเอาเลือดเนื้อบนหัวไหล่หลุดไปชิ้นหนึ่ง

ปึ่งกองิ้มปวดแปลบที่หัวไหล่ แต่กระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับไป ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายรอยเลือดหมื่นลี้

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงแผดร้องคราหนึ่ง หลวงจีนนั้นรับบาดเจ็บไม่น้อยกว่าอาการบาดเจ็บบนหัวไหล่ปึ่งกองิ้ม

หลวงจีนอีกรูปหนึ่งถูกสภาวะกระบี่ปึ่งกองิ้มสะกดจนระย่นย่อ ยื่นมือประคองผู้บาดเจ็บ ไม่ได้ไล่ติดตามไป

พื้นหิมะเวิ้งว้างไพศาล ปึ่งกองิ้มคล้ายฝ่าวงล้อมออกไปเป็นผลสำเร็จ

ทันใด เสียงชายเสื้อปะทะลมไล่หลังดังขึ้นอย่างเร่งร้อน ชั่วพริบตาก็มาถึงด้านหลังบึ่งกองิ้ม

เสียงชายเสื้อปะทะลม ฟังดูคล้ายมังกรเหินหาว ได้ยินหลวงจีนที่ด้านหลังสี่ห้ารูปโห่ร้องว่า

"ซือตี่เจ้าอาวาสมาแล้ว"

บึ่งกองิ้มใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่งขึ้น

.....ใช่เทียนเล้งไต้ซือหรือ ?

ได้ยินเสียงหวีด หลวงจีนครองจีวรทองรูปหนึ่งโลดข้ามศีรษะบึ่งกองิ้ม หมุนตัวฟาดฝ่ามือออก ใจกลางฝ่ามือกลับกลายเป็นสีแดงเพลิง

บึ่งกองิ้มกำลังวิ่งตะบึงไปเบื้องหน้า ไม่มีปัญญาหลบหลีก ได้แต่ยกมือซ้ายรับฝ่ามือนี้ไว้

เสียงโครมคราหนึ่ง หลวงจีนจีวรทองถูกกระแทกตกวูบลง บึ่งกองิ้มพลันสะดุดเสียหลัก อาการบาดเจ็บตามร่างกายหลายแห่งล้วนกำเริบขึ้น

รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง เบื้องหน้าสายตามืดทะมึนไม่สามารถทรงกายสืบไปได้

เห็นขอบฟ้าขาวโพลนเลือนราง พื้นหิมะเวิ้งว้างวังเวง มีแต่เงาร่างสีทองเคลื่อนวูบวาบอยู่ตรงหน้า

.....เช่นนี้ก็ประเสริฐ จะอย่างไรซึ่งเซี่ยวงอ้อจากไปไกลแล้ว

ในที่สุดบึงกองมสิ้นสติสมประดีไป

จบภาค ๑

ภาคที่ ๒ เหนือลิขิต

บทที่ ๑๗

ผืนรักสลาย

ขณะที่ปิ่งกองมื้ฟื้นคืนสติมา โลกทั้งโลกล้วนพลิกกลับ

ลมยังกระโชก หิมะยังพัดพลิ้ว พสุธายังเป็นสีขาวโพลน

แต่ฟ้าอยู่ล่างดินอยู่บน เกล็ดหิมะโชยพัดอยู่ที่ข้างเอว ลมกระโชกผ่านท้องนภา แต่ท้องฟ้ากลับอยู่ใต้เท้า

.....หรือทุกประการในต่ำใต้ล้วนพลิกกลับแล้ว?

แผ่นฟ้าแผ่นดินเหน็บหนาว ภายในกายบึ้งกองิ้มกลับร้อนกระสับกระส่าย รู้สึกลำคอหวานวูบ ไอเอาโลหิตออกมาคำหนึ่ง

.....บึ้งกองิ้มปะทะฝ่ามือกับหลวงจีนจีวรทองมาตรแม้นเพียงปะทะกับฝ่ามือ แต่ก็ถูกพลังฝ่ามือกระแทกทำร้ายอวัยวะภายในบอบช้ำ

จากนั้นบึ้งกองิ้มแลเห็นวัดวาที่ห้อยกลับ ยังมียอดไม้ต้นหนึ่งแกว่งไกวอยู่ใต้เท้า

ที่แท้บึ้งกองิ้มถูกจับแขวนร่างห้อยหัวกลับอยู่บนต้นไม้

บึ้งกองิ้มค่อยมีสติจากภวังค์เคลิบเคลิ้มเลอะเลือนฉุกใจได้คิดขึ้น

.....เรายังมีชีวิตอยู่

บึ้งกองิ้มทดลองโคจรพลัง คิดยืมกำลังข้อเท้าที่ถูกมัดติดกับต้นไม้พลิกตัวขึ้นไป แต่ไม่อาจใช้กำลังได้ พอโคจรพลัง พบว่าจุดคี่ไฮ้ถูกจี้สกัดไว้

ที่แท้ตนเองถูกจี้สกัดจุดสำคัญ จากนั้นถูกจับแขวนร่างห้อยหัวกลับอยู่บนต้นแป๊ะต้นหนึ่ง

ต้นแป๊ะนี้มีอายุยืนยาวหลายร้อยปี ยังมีซุ้มประตูโบราณหลังนี้อยู่ข้างต้นแป๊ะ ภายใต้ประกายหิมะสาดสะท้อนจำแนกออกว่าเป็นคำ "เทียนจี้" (ฟ้ายุติ)

.....ฟ้าถึงที่นี้ยังยุติ คนเล่า ?

บึ้งกอง้มอดหวนนึกถึงชีวิตตนเองมิได้ ชีวิตตนเองกำลังจะสิ้นสุดยุติเช่นกัน

.....สามสิบห้าวันให้หลัง อาการของเจ้าจะเริ่มกำเริบ อาจเสียชีวิตได้ทุกเมื่อ

นี่เป็นคำพูดของเฒ่าประหลาดมหาภัย ตอนนี้เวลาผ่านไปสามสิบห้าวันแล้ว ตนอาจต้องตายทุกเมื่อ อาจบางทีเป็นตอนนี้ อาจบางทีเป็นชั่วยามต่อไป

ช่วงเวลานี้ บึ้งกอง้มต้องประหวัดนึกถึงซึ่งเซี่ยวง้อที่ชดช้อยงดงาม ซึ่งจือเซาะที่ท่องทั่วยุทธจักร ซึ่งเซาะงี้ที่สูงส่งสง่า และซึ่งจือฮุ้นที่เป็นผู้นำยิ่งใหญ่... ....

บึ้งกอง้มคิดใคร่ตายในตอนนี้จริง ๆ

น่าเสียดายที่ปณิธานยังไม่สางสิ้น

เกล็ดหิมะตกลงบนแก้ม หิมะค่อย ๆ ละลาย กลายเป็นหยาดน้ำสองสาย ไหลเข้ามาในดวงตาบึ้งกอง้ม

ทันใด ในวัดวาอันสงบเงียบบังเกิดเสียงตวาดคำหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงปะทะอาวุธ ต่อมาปรากฏเปลวอัคคีพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า

ปรากฏสถานที่เจ็ดแห่งเกิดเพลิงไหม้ ชั่วพริบตาเพิ่มเป็นสิบกว่าจุด ตอนแรกบังเกิดเสียงตวาดคราหนึ่ง จากนั้นเกิดการต่อสู้เพิ่มขึ้นสิบสองแห่ง

.. ....ผู้มาเป็นคนในเส้นทางใด ?

.....ที่นี้เป็นเสียวลิ้มยี่ เป็นผู้ใดบังอาจบุกเสียวลิ้มยี่กลางวิกาล ?

บึ้งกองิ้มย่อมคาดฝันไม่ถึงว่า ผู้มารุดมาช่วยตน

ได้ยินสตรีนางหนึ่งตวาดว่า

"อยู่ที่นี่เอง"

สุ้มเสียงฟังดูคุ้นหูยิ่ง

เสียงปะทะอาวุธดังอีกหลายครา ประกายเย็นเยียบวูบขึ้น มีดบินสองเล่มซัดพุ่งมา เฉียดผ่านข้างแก้มบึ้งกองิ้มไปอย่างหวุดหวิด

สตรีนางนั้นรีบกล่าวว่า

"ขออภัย พลั้งมือไป"

บึ้งกองมพึ่งถึงตอนนี้ พลันจดจำออก อุทานว่า

"เอี๊ยบซาเนี้ย"

ได้ยินเสียงควับ มีดบินอีกเล่มหนึ่งซัดพุ่งมา พอดีตัดเชือกที่มัดขาบึ้งกองมห้อยหัวกลับขาดสะบั้น ร่างบึ้งกองมร่วงฟาดกับพื้นหิมะดังทึบใหญ่

ได้ยินเอี๊ยบซาเนี้ยแผดด่าว่า

"เท็กลื้อ (คำด่าหลวงจีน) เสียวลิ้มยี่อันภูมิฐาน ก็เคี่ยวเข็ญลงทัณฑ์ผู้คนหรือ ?"

หลวงจีนที่ต่อสู้กับเอี๊ยบซาเนี้ย คล้ายมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม พอฟังร้องว่า

"เหลวไหล พวกเราจับเขาห้อยหัวกลับ ตั้งใจรอจนเขาฟื้นคืนสติมาค่อยไต่สวนความผิด... ...."

ไม่ทันขาดคำ ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดคำหนึ่ง ขณะที่แบ่งแยกสมาธิกล่าววาจา ถูกเอี๊ยบซาเนี้ยพั่นใส่ดาบหนึ่ง

ปรากฏหลวงจีนอีกสองรูปสะอึกเข้ามา พัวพันเอี๊ยบซาเนี้ยเอาไว้ เอี๊ยบซาเนี้ยร่ายรำดาบใบหลิวทั้งคู่สู้

พลางร้องพลาง

"ซิงเล่าตั๋ว (อันดับหนึ่งแซ่ซิง) รีบแจ้งต่อเสียวเจี๊ยะ บึ่งเสียวเฮียบอยู่ที่นี้"

ร้องติดต่อกันหลายคำ ด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งขานตอบว่า

"เราจะไปในบัดดล"

พลางส่งเสียงตวาดหลายคำ บังเกิดเสียงร้องโอดโอยดังตามติด คนผู้หนึ่งควงขลุ่ยเงินเลาหนึ่ง ปลายขลุ่ยปรากฏอาวุธมีคมโผล่พ้นออกมา ทำร้ายหลวงจีนสองรูปกระโดดโลดลิ่วมาทางด้านนี้

คนผู้นี้สวมชุดดำรัดกุม คิ้วเรียวยาวจรดจอน กลับเป็นหัวหน้ากองธงอันดับห้าสังกัดพรรคนภากาศ ฉายามือออสนีบาตมกเอี้ยงชุน

มืออสนีบาตโถมถึงกลางคัน ปรากฏหลวงจีนรูปหนึ่งสะอึกมาจากด้านข้าง พัวพันมืออสนีบาตเอาไว้ มืออสนีบาตได้แต่ร้องว่า

"บ๊วยยี่กอ (พี่ที่สองแซ่บ๊วย) ซิงตั๋วกอ (พี่ที่หนึ่งแซ่ซิง) บึ่งเสียวเฮียบอยู่ที่....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ถูกรุกไล่จนไม่สามารถกล่าวต่อได้

บึ้งกองิ้มจดจำออกว่า หลวงจีนที่สู้พัวพันกับมืออสนีบาตคือทิชิ่วไต้ซือ ในใจคิดร้องเตือนต่อมืออสนีบาตจนใจที่ถูกจี้สกัดจุด ไม่สามารถส่งเสียงร้องได้

ทันใด บนพื้นหิมะพลันปรากฏเงาร่างสามสายพุ่งปราดมา ด้วยท่าร่างอันประเปรียว เท้าแทบไม่แตะสัมผัสพื้น

คนทางซ้ายร่างอ้วนฉุ แต่วิชาตัวเบาราวปุยนุ่น คนทางขวาสวมชุดขาวไว้หนวดเรียว อากัปกิริยาก็รวดเร็ว คนกึ่งกลางรูปกายอ้อนแอ้น กลับเป็นสตรี

บึ้งกองิ้มเพิ่งฉุกใจคิด คนก็มาถึงเบื้องหน้า บึ้งกองิ้มพลันสูดได้กลิ่นหอมรวยริน ที่หอมสดใสกว่าเกล็ดหิมะชนิดหนึ่ง ได้ยินสตรีนางนั้นกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เขาเป็นไรแล้ว ?"

นางกลับเป็นซึงเซียวงอ้อ คนอ้วนฉุที่ร่วมทางมาคือเหินบินบนยอดหญ้า บ๊วยแช่ฮุย คนชุดขาวคือเจ้าปัญญาซิงชิมฮั่งเอง

หลวงจีนหลายรูปพากันโถมเข้าสกัด เหินบินบนยอดหญ้าตวาดก้อง สะอึกเข้าต่อสู้ ซิงชิมฮั่งรีบกล่าวว่า

"เสียวเจี๊ยะ ท่านแบกเขาไปก่อน เราจะเบิกทาง บ๊วยเล่ายี่คอยคุ้มกัน มกเล่าโหงวและซาเนี้ยรั้งท้าย"

เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดเสียงปะทะอาวุธดังขึ้นหลายครา

บึ้งกองิ้มจนใจที่ฟุบร่างกับพื้นหิมะ ไม่ทราบสภาพการณ์เป็นอย่างไร รู้สึกร่างถูกแบกขึ้นหลัง พอเพ่งตามองก็เห็นผมนุ่มสลวยดุจน้ำตก นาสิกสูดได้กลิ่นหอมจรุงดั่งกล้วยไม้ คนแบกตนย่อมเป็นซึงเซี่ยวง้อเอง

บึ้งกองิ้มแทบไม่กล้ามองดูและสูดดม ด้วยเกรงว่าเป็นการไม่คารวะ ในใจสำนึกตื้นตันยิ่ง คิดไม่ถึงซึงเซี่ยวง้อกลับแบกตนหลบหนี โดยไม่คำนึงถึงข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรี

ซึงเซี่ยวง้อยิ่งวิ่งยิ่งรวดเร็ว ลมหิมะยิ่งนานยิ่งรุนแรง บึ้งกองิ้มยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ถูกลมหิมะกระโชกใส่หน้า ลมหายใจแทบขาดห้วง แต่เมื่อหวนนึกถึงสภาพที่ได้รับตอนนี้ ก็วาบหวามดื่มด่ำยิ่ง

ซึงเซี่ยวง้อวิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง ค่อยวางร่างบึงกองิ้มนั่งลงบนก้อนหิน หลังพิงลำต้นไม้ หมุนตัวกลับไปยังทิศทางเมื่อขามา ทอดสายตามองคอยระวังภัย

เมื่อแน่ใจว่าไม่มีคนไล่ติดตามมา ซึงเซี่ยวง้อค่อยเหลียวหน้ามาช้า ๆ แต่ท่ามกลางพื้นหิมะอันเวิ้งว้าง ในราตรีหิมะอันเงียบงัน ไม่ทราบควรเริ่มต้นกล่าวกระไรดี

ซึงเซี่ยวง้อพลันอุทานอย่างนึกได้

"ยังไม่ได้คลายจุดให้กับท่าน"

พลางย่อกายลง เห็นบึงกองิ้มหน้าซีดดั่งทองทาแสดงว่ารับบาดเจ็บไม่น้อย มิหนำซ้ำถูกจี้สกัดจุดคี้ไฮ้ อดเอียงอายมิได้

บึงกองิ้มคิดบอกว่าไม่ต้องคลายจุดแก่ตน ซึงเซี่ยวง้อคล้ายตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว ขบริมฝีปากบางเบา ยื่นมือตบคลายจุดคี้ไฮ้ให้กับบึงกองิ้ม

บึงกองิ้มรู้สึกเลือดลมพลุ่งขึ้น กำลังภายในโคจรหมุนเวียนดังเดิม ตนมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง ไม่นานสีหน้าก็กลับคืนสู่สภาพเดิม

เห็นซึงเซี่ยวงอ้อยืดกายขึ้น หันหลังให้กับตน เหม่อมองทิวทัศน์หิมะ ไม่ทราบครุ่นคิดอะไร กระทั่งริมใบหูก็แดงเปล่งปลั่ง ซุกนิ้วมือในแขนเสื้อ ขวยเขินเอียงอายไม่เสื่อมคลาย

ปึ่งกองมีรู้สึกอบอุ่นซึ้งใจ อดเรียกเบา ๆ มิได้

"ซึง.....ซึงโกวเนี้ย"

ซึงเซี่ยวงอ้อไม่เหลียวหน้ากลับมา เพียงรับคำดังอืมม์อย่างแผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่

ปึ่งกองมีตะกุกตะกักว่า

"ขอบ .....ขอบคุณท่าน"

ซึงเซี่ยวงอ้อเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ท่านบาดเจ็บสาหัสหรือไม่ ?"

ปึ่งกองมีรีบกล่าวว่า

"ไม่สาหัส"

ซึงเซี่ยวงอ้อหัวร่อคิกออกมา เสียงหัวร่อครั้งนี้คล้ายบุปผาเบ่งบานกลางราตรีหิมะ บันดาลให้ผู้คนอบอุ่นใจ นางเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ท่านโง่งมยิ่ง"

ปึงกองมิไม่กล่าวกระไร เพียงเหม่อมองเงาร่างอ้อนแอ้นแบบบางของนางอย่างโง่งมจริง ๆ

มิคาดยามนั้น พลันบังเกิดเสียงตวาดดังแว่วมา ซึงเซี่ยวงอหน้าแปรเปลี่ยนไป เขย่งปลายเท้าชะเง้อคอมองกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"พวกเราไป"

ปึงกองมิถามว่า

"ไปที่ใด ?"

"สถานศึกษาซงเอี้ยง"

ปึงกองมิทราบว่าผู้มามีฝีมือกล้าแข็ง ตนเองก็ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ดังนั้นเร่งเดินไป พลันรู้สึกปวดแปลบที่ทรวงอก ราวถูกเข็มแหลมทิ่มแทง ต้องยกมือกุมอกย่อตัวลง

ซึงเซี่ยวงอรีบยื่นมือประคอง ถามว่า

"เป็นอย่างไร ?"

ปึงกองมิรู้สึกมีมือเย็นเฉียบแต่นุ่มนิ่มราวไร้กระดูกข้างหนึ่งยื่นมายังซอกแขน ต้องกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร"

พลางสูดลมหายใจลึก ๆ สาวเท้าไปเบื้องหน้า ซึ่งเซี่ยวง้อไม่วางใจ จึงประคับประคองตลอดทาง

เดินไประยะทางหนึ่ง ทั้งสองเหลียวหน้ามอง เห็นบนพื้นหิมะขาวโพลนทั้งรอยเท้าสองแถวเคียงคู่กันไป ดูไปสะดุดตายิ่ง

บึ่งกองิ้มพลันเงียบขรึมลง คล้ายครุ่นคิดอันใด

ในที่สุดตัวอาคารของสถานศึกษาซงเอี้ยงปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

สถานศึกษาซงเอี้ยงเงียบงันปานวังเวง

นี่เป็นหนึ่งในสี่สถานศึกษาเลื่องชื่อของแผ่นดิน ปรกติมีนักศึกษามาพักอาศัย คร่ำเคร่งศึกษาตำรับตำรา แต่ค่ำคืนฤดูหนาว ปราศจากเสียงท่องตำราอันกังวาน

ซึ่งเซี่ยวง้อความจริงก้มศีรษะตลอดเวลา ยามนั้นอดชำเลืองมองบึ่งกองิ้มมิได้

เมื่อคราแรกพบในเหลาสุราเมืองเซียงเอี้ยง นางความจริงไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา แต่ด้วยฝีมืออันต้อยต่ำของเขา ยังยื่นมือช่วยเหลือนาง

นางเคยได้ยินบิดาบอกเล่าถึงตำนานเรื่องราวของเทพเจ้ากระบี่ซ่งจือเซาะ ชายหนุ่มผู้นี้กลับปรากฏกายในรูปโฉมของซ่งจือเซาะ ช่วยเหลือนางจากเงื้อมมือกงจื้อไร้น้ำใจ

หลังจากนั้นที่ดงไม้นอกเมือง นางขอให้บิดาช่วยเหลือเขา เปลือกนอกแม้ปั้นสีหน้าเย็นชา ในใจกลับบังเกิดความในใจพลุ่งพล่านดุจมรสุม

ต่อมาทั้งสองลงเรือกันที่ลำน้ำลกจุ้ย เขากลับสำแดงยอดวิชากระแทกทิโกยไต้ซือตัวปลอมล่าถอย กระแทกกงจื้อไร้น้ำใจพลัดตกลงน้ำไป

ครั้งนั้นนางขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ เพื่อคาดคั้นเอาผิดจากทิโกยไต้ซือ กลับเพลี่ยงพล้ำถูกคร่ากุม ทุกวี่วันรับประทานแต่อาหารเจ ได้ยินแต่เสียงเคาะไม้บักฮื้อ สร้างความอัดอั้นใจแก่นางแทบตาย

แต่แล้วเขามาแล้ว บุกบั่นเสี่ยงความตายช่วยเหลือนางออกจากวัดเสียวลิ้มยี่.....

นึกถึงตอนนี้ ซึ่งเซี่ยวง้อต้องยิ้มอย่างเอียงอาย กล่าวเสียงนุ่มนวล

"อาการบาดเจ็บของท่าน....."

บึ่งกองึ้มพลันสอดคำขึ้น

"ไม่เป็นไร"

ซึ่งเซี่ยวง้อรู้สึกบึ่งกองึ้มเน้นเสียงหนักยิ่ง ต้องงงงันวูบ บึ่งกองึ้มกล่าว

"เราช่วยท่าน ท่านก็ช่วยเรา เป็นอันหักกลบลบล้างกัน"

ซึ่งเซี่ยวง้อหน้าเผือดขาวลง ถอยกายไปอย่างลืมตัว สองก้าว ตาคู่งามปรากฏประกายน้ำตาวาววับ

แต่นางไม่ได้ร้องไห้ออกมา

บึ่งกองึ้มแค่นหัวร่อกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้ท่านยังติดตามเราทำอะไร ?"

ซึ่งเซี่ยวง้อจับจ้องมองบึ่งกองึ้ม คล้ายไม่รู้จักคนผู้นี้มาก่อน

บึ่งกองึ้มกล่าวสืบต่อ

"บุรุษสตรีไม่อาจชิดใกล้แม้การให้และรับ ท่านไปเถอะ"

ซึงเซี่ยวง้อหลังน้ำตาออกมาสองสาย นางมองดู
ปึงกองึ้มถามว่า

"นี่เป็นการแก้แค้นของท่านหรือ.....แก้แค้นที่เมื่อ
ครั้งแรกเราดูแคลนท่าน ?"

ปึงกองึ้มปิดปากสนิทไม่ตอบคำ

ซึงเซี่ยวง้อหมุนตัวไปช้า ๆ เดินไปไม่กี่ก้าว หิมะ
ก็ตกหนักลงมา ไหล่กลมมนของนางพลันสั่นสะท้าน เร่ง
ฝีเท้าวิ่งตะบึงจากไป

ปึงกองึ้มกำมือแนบแน่นตลอดเวลา จนบัดนี้
ค่อยคลายนิ้วออกช้า ๆ ใจกลางฝ่ามือถูกปลายเล็บกดลึกเป็น
รอยเลือดสี่รอย คล้ายเดือนเสี้ยวที่เปื้อนเลือดสี่ดวง

.....

ซึงเซี่ยวง้อวิ่งตะบึงอยู่กลางพื้นหิมะ คราบ
น้ำตาแข็งตัวเป็นหยดน้ำแข็งแล้ว

.....เขาไฉนทำเช่นนี้ ?

.....เพื่อแก้แค้นนางหรือ ?

.....แก้แค้นที่นางเคยดูแคลนเขา แก้แค้นที่นาง
เคยโค่นเขาพ่ายแพ้ แก้แค้นที่นางมีบิดาอันเลื่องชื่อ โดย

ที่เขาเป็นกำพร้าเดียวดาย

นางเป็นเทพธิดาทระนง ในชีวิตไม่เคยแยแสเหลือบแลผู้ใด บิดาก็ไม่เคี่ยวเข็ญบังคับนาง ปล่อยให้นางเลือกคู่ครองด้วยตนเอง

นางผูกดวงใจต่อชายหนุ่มผู้นี้ เขากลับทำร้ายจิตใจนางปานนี้

.....สวรรค์เอย ท่านไฉนสร้างความผิดหวังแก่เรา ?

.....

บึงกองมเงยหน้ามองท้องนภา สอดส่ายสายตามองหาดวงดาว

ค่ำคืนหิมะตกก็มีดาว แต่ยากสังเกตพบ ประกายดาวกระพริบแสงที่สุดขอบฟ้าอย่างเดียวดาย

บึงกองมก็ยืนอยู่ใต้นภาราตรีเพียงเดียวดาย

.....

ซึงเซี่ยวงอวิ่งตะบึงต่อไป หัวใจที่ระอุอุ่นผนึกแข็งตัวเป็นน้ำแข็งแล้ว

.....เขาไฉนกล่าวคำพูดเช่นนั้นต่อเรา ?

.....ด้วยรูปโฉมโนมพรรณ ด้วยชาติตระกูลของนาง หรือยังไม่คู่ควรกับเขา ?

.....เราแม้ไม่ได้แสดงทีท่าใดต่อเขา แต่ใจจริงส่วนลึกของเรา ยอมรับเขาจนหมดหัวใจแล้ว

.....นี่เป็นครั้งแรกที่นางดีต่อผู้อื่น อีกฝ่ายหนึ่งกลับปฏิเสธอย่างสิ้นเยื่อใย

.....แต่ก่อนนี้เขาไฉนมองดูเราเช่นนั้น มองดูอย่างโง่งมงายกระไรปานนั้น ?

ซึงเซียวง้อตกลงใจย้อนกลับไป กลับไปถามเขาให้กระจ่างชัด แต่แล้วหน้ามืดวูบวาบ ล้มลงสิ้นสติไป

.....

บึ้งกองมปลดกระบี่รุ้งทองออกมาช้า ๆ ทรุดกายนั่งลง ชักกระบี่ออกมาวางลงบนหัวเข่า

พลันรู้สึกปวดแปลบที่ทรวงอก ลำคอหวานวูบกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง กระอักใส่ตัวกระบี่ แปดเปื้อนถูกตัวกระบี่ จากนั้นกระบี่เรืองรองอีกครา โลหิตไหลหลั่งลงบนพื้นหิมะ

กระบี่เป็นกระบี่ดี หิมะเป็นหิมะขาว โลหิตเป็นโลหิตแดง

.....

ซึงเซี่ยวง้อฟื้นคืนสติมาทีละน้อย รู้สึกมีมือเรียวงามอบอุ่นข้างหนึ่ง นวดเฟ้นกรุยเลือดลมให้กับนาง

ผู้ที่นวดเฟ้นพยาบาลนางเป็นแม่ชีนางหนึ่ง

นางรู้จักแม่ชีนางนี้ ดังนั้นส่งเสียงเรียกหาคำหนึ่ง

.....

บึงกองิ้มมองดูกระบี่บนหัวเข่า และโลหิตบนพื้นหิมะ หวนนึกถึงชีวิตร้อยวันของตน

.....เพราะชีวิตร้อยวัน ตนเองมิอาจไม่ทำเช่นนี้

.....ซึงเซี่ยวง้อยังไม่ทราบว่า ตนเองมีชีวิตอีกไม่ถึงเจ็ดสิบวัน ตนได้แต่ทำร้ายจิตใจนาง หวังให้นางลืมเลือนตน

.....แต่ตนไม่สามารถลืมนางตลอดกาล

.....แม้ตายก็ไม่สามารถ !

ดังนั้นบึงกองิ้มกระอักโลหิตออกมา

กระอักโลหิตเพราะอาการบอบช้ำภายใน หรือกระอักโลหิตเพราะแผลหัวใจ ?

ยามนั้น พลันได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติเสียงหนึ่งดังขึ้น สุ้มเสียงพอดัง ก็มาถึงเบื้องหน้า

บึ้งกองมพอเงยหน้าขึ้น เห็นบนพื้นหิมะเพิ่มคนผมยาวสบาย ไว้เครารกครึ้มผู้หนึ่ง ใช้สายตาที่กลิ้งกลอกดุจสุนัขจิ้งจอกจับจ้องมองมา

บึ้งกองมรู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านขึ้นจากพื้นหิมะ ในใจกลับบังเกิดเพลิงโทสะกลุ่มหนึ่งลุกฮือโหม

คนผู้นั้นถามเสียงเย็นชา

"เจ้ายังไม่ตาย ?"

บึ้งกองมแม้เดือดดาลจนคิดใคร่โถมเข้าไปฆ่าอีกฝ่ายหนึ่ง แต่คนยังยืนหยัดบนพื้นหิมะดุจตะปูตัวหนึ่ง

คนผู้นี้กลับเป็นเฒ่าประหลาดมหาภัยเงียมชังมั้ง !

เฒ่าประหลาดมหาภัยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เวลาผ่านไปสามสิบห้าวัน เจ้าอาจเสียชีวิตได้ทุกเมื่อ"

บึ่งกองึ้มจับจ้องมองอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเย็นชา สายตาเยียบเย็นดุจประกายหิมะ

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอีกว่า

"หลายวันมานี้ ฟังว่ารถธารเลือดปรากฏขึ้นที่ละแวกภูเขาซงซัว ดังนั้นพรรคนภากาศกางตาข่ายฟ้ากับดักดินอยู่ที่นี่....."

บึ่งกองึ้มสอดคำขึ้น

"ท่านบอกเรื่องเหล่านี้ต่อข้าพเจ้าไยกัน ?"

"เจ้ากับซึ่งจือฮุ่นมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่น คงทราบว่ารถธารเลือดอยู่ที่ใด ก่อนนี้เราคร่ากุมคนของพรรคนภากาศสามคน แล่เนื้อตัดใบหูพวกเขา พวกเขาล้วนไม่บอก คาดว่าคงไม่ทราบ....."

บึ่งกองึ้มบันดาลโทสะกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าทราบก็ไม่บอก"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวอย่างเยียบเย็น

"อย่างนั้นเจ้าไม่ต้องรอแล้ว"

"รออะไร ?"

"รอความตาย.....ตอนนี้เจ้าตายได้แล้ว"

พลางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว

ขณะที่เฒ่าประหลาดมหาภัยสืบเท้าออกไป ทุกประการพลันเปลี่ยนแปลงไป

ลมหิมะโชยใส่หน้าเฒ่าประหลาดมหาภัย ชายเสื้อของมันความจริงพัดพลิ้วตามลม แต่แล้วชายเสื้อเฒ่าประหลาดมหาภัยพลันพัดทวนลม พัดพลิ้วใส่บึ่งกองิ้ม

เฒ่าประหลาดมหาภัยเริ่มเกร็งกำลัง ตระเตรียมฟาดบึ่งกองิ้มตายคามือ

บึ่งกองิ้มไม่ได้เคลื่อนไหว ขณะเผชิญหน้ากับสุดยอดฝีมือเช่นเฒ่าประหลาดมหาภัย การเคลื่อนไหวโดยพลการ อาจชักนำเภทภัยถึงแก่ชีวิต

บึ่งกองิ้มลอบเกร็งกำลังภายในขึ้น ตลอดทั้งร่างถึงกับเบาหวิว คล้ายกับจะลอยพัดไป

ที่แท้บึ่งกองิ้มพอรับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันก็มีพลังฝีมือเพิ่มพูนเท่าตัว เพียงแต่ยังไม่รู้จักวิธีใช้ ครั้งนี้รับบาดเจ็บที่เสียวลิ้มยี่ ฤทธิ์ยาเม็ดก็รักษาบาดเจ็บให้กับตนเอง กลับหลอมรวมกับกำลังภายในกายเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว

เฒ่าประหลาดมหาภัยพอเห็นลักษณะท่าทีของบึ่งกองิ้ม ดวงตาถึงกับทอประกายอำมหิตเปี่ยมล้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยพบพานบึ่งกองิ้มทั้งสิ้นสามครั้ง ทุกครั้งล้วนรู้สึกชายหนุ่มผู้นี้มีพลังฝีมือรุดหน้าเพิ่มพูน แต่ตนเองยังย่ำเท้าอยู่กับที่ วันนี้หากไม่ฆ่าทิ้ง ภายหน้าต้องเป็นศัตรูเข้มแข็งแน่นอน

.....ดีที่เขารับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน ไม่อาจมีชีวิตยืนยาวได้

.....แต่ระหว่างที่ช่วงชิงรถธารเลือด เท่ากับเพิ่มศัตรูอีกคนหนึ่ง

.....ทางที่ประเสริฐฆ่าเขาในบัดดล

เฒ่าประหลาดมหาภัยขณะจะลงมือ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนกลับกลายไป

บึ่งกองิ้มกวาดตามองตามสายตาเฒ่าประหลาดมหาภัย เห็นคนชุดยาวสีเขียว หว่างคิ้วแฝงแววกังวล มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มเล็กน้อยผู้หนึ่ง ยืนอยู่ด้านหลังที่ห่างไป กลับไม่ทราบรุดมาตั้งแต่เมื่อใด

ท่านคือหัวหน้าพรรคนภากาศซึงจือฮุ้น

บึ่งกองิ้มประสานมือทักทายว่า

"ซึงบั่งจู้"

ซึงจือฮุ้นยิ้มตอบ แววตาเต็มไปด้วยแววห่วงใยกังวล ถามว่า

"บึ่งเสียวเฮียบจากมาสบายดี ?"

บึ่งกองิ้มฝืนยิ้ม ซึงจือฮุ้นกล่าวอีกว่า

"หัวหน้ากองธงทั้งห้ารุดไปสาย เพราะบุตรีเราเสียวเฮียบได้รับความลำบากแล้ว"

บึ่งกองิ้มค่อยทราบว่า การช่วยตนออกจากเสียวลิ้มยี่ เป็นแผนของซึงจือฮุ้น เพราะเพื่อช่วยเหลือตน ซึงจือฮุ้นไม่เสียดายกับการทุ่มเทกำลังบุกเข้าเสียวลิ้มยี่ เฒ่าประหลาดมหาภัยไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ยังเข้าใจว่าพรรคนภากาศมาเพื่อช่วงชิงรถธารเลือด

เฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก มันความจริงคิดฉกฉวยโอกาสที่ท้องทุ่งร้างไร้ผู้คน ฆ่าบึ่งกองิ้มเพื่อขจัดเภทภัยภายหลัง คิดไม่ถึงซึงจือฮุ้นจะสอดมือเข้ามา เมื่อเป็นสภาพสองต่อหนึ่ง อย่าหมายลงมือประสบผลอีก

แต่ตนเองเป็นสุดยอดฝีมือ ย่อมไม่อาจหลบหนีในลักษณะนี้

เฒ่าประหลาดมหาภัยปั้นรอยยิ้มขึ้น ทักทายว่า

"นับแต่จากกันที่เจดีย์โบราณ ซึงบั่งจู้สบายดี ?"

ซึงจือฮุ่นกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"คราก่อนได้รับการสอนสั่งจากเงี่ยมเฮีย เป็นที่สำนึกขอบคุณยิ่ง สหายน้อยนี้อยู่ในวัยรุ่งโรจน์โชติช่วง กลับถูกเงี่ยมเฮียบังคับให้รับประทานยาพิษ ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว ตอนนี้เงี่ยมเฮียยังจะฆ่าคนปิดปากหรือ ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้ ท่านคิดทำอย่างไร ?"

"ไม่ทำอย่างไร เพียงกระทำเช่นเดียวกับท่าน"

"เช่นเดียวอย่างไร ?"

"ให้ท่านรับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันลงไป"

เฒ่าประหลาดมหาภัยแก้วตาหดเล็กลง กล่าวเสียงเครียดว่า

"พวกท่านคิดใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุมหรือ ผู้แซ่เงี่ยมหากลัวไม่"

ทั้งสองไม่ว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหว แต่บรรยากาศพลันเขม็งเกร่งเครียดขึ้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยกับซึ่งจือฮุ้นยืนเผชิญหน้ากัน ชายเสื้อของทั้งสองล้วนพัดพลิ้วไปด้านหลัง

การต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย กำลังจะอุบัติขึ้น

บทที่ ๑๘

ปริศนารถธารเลือด

ยามนั้น พื้นหิมะอันเวิ้งว้าง พลันบังเกิดเสียงม้าร้องดังมาแต่ไกล

เสียงม้าร้องแม้อยู่ไกล แต่คล้ายเข็มแหลมคมทิ่มแทงใส่แก้วหู

จากนั้นแว่วเสียงฝีเท้าม้าอย่างเลือนราง พลันทวีความสั่นสะเทือนขึ้น คล้ายรถราที่แล่นจากนรกภูมิห้อตะบึงสู่โลกมนุษย์

บนพื้นหิมะขาวโพลน พลันถูกเงาสีแดงทอทาบไปแถบหนึ่ง

แดงราวโลหิต !

ซึงจือฮุ้นและเฒ่าประหลาดมหาภัยพากันสลายท่วงท่า ชะเง้อคอมองไปยังที่ไกลตา อุทานโดยพร้อมเพรียง

"รถธารเลือด !"

เห็นขอบฟ้าไกลตา กลางพื้นหิมะปรากฏเงาดำที่เคลื่อนไหวได้แปดจุด และวัตถุสี่เหลี่ยมสีแดงสิ่งหนึ่งขึ้น

ซึงจือฮุ้นและพวกเมื่อพบเห็น แปดม้าก็ส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง ลากรถสีแดงควบตะบึงมาถึง

ที่ซึ่งรถและม้าแล่นผ่าน สะท้อนประกายสีแดงดุจโลหิตสายหนึ่ง

.....นี่หรือคือรถธารเลือดอันเลื่องชื่อ ที่แล่นตะบึงไปที่ใด ปรากฏโลหิตไหลหลั่งเป็นท้องธาร ?

.....นี่หรือคือรถธารเลือด ที่ร่ำลือว่าเป็นสถานที่บันทึกสุดยอดฝีมือโดยไร้ผู้ต่อต้าน ?

.....ภายในรถธารเลือดมีอะไร ?

.....คนในรถธารเลือดเป็นใคร ?

.....

ดวงตาของซึงจือฮุ้นและเฒ่าประหลาดมหาภัย

ล้วนทอแววประหลาดชนิดหนึ่ง เฒ่าประหลาดมหาภัยตวาดว่า

"หยุดไว้!"

พลางลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมา ตวัดไม้เท้าในมือฟาดกระหน่ำลง

ไม้เท้านี้หนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก สามารถฟาดรถม้าที่กำลังแล่นตะบึงแยกเป็นสองเสี่ยง

แต่คนเพิ่งโผพุ่งขึ้น ไม้เท้าไม่ทันกระแทกลง ม้าพิโรธก็ลากรถสีแดงพุ่งชนใส่ คุกคามเฒ่าประหลาดมหาภัยพุ่งเฉียง ๆ ถอยห่างไปเจ็ดเชี๊ยะ คนพอทิ้งตัวลง ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

ซึงจือฮุ้นก็ตวาดว่า

"ชะงักเท้า"

ท่านได้รับบทเรียนจากเฒ่าประหลาดมหาภัย ไม่สกัดขวางทางรถ กลับโผพุ่งกายขึ้น เหินเข้าหารถม้าคันนั้น

รถม้ามืดมิดสนิททั่ว ซึงจือฮุ้นจี้นิ้วสามนิ้ว พุ่งดรรชนีนภากาศไปในรถก่อน จากนั้นพลิ้วเข้ารถม้าดุจ

ใบไม้แห้งไร้น้ำหนัก

เห็นปลายเท้ากำลังจะแตะหยั่งกับขอบรถ พลันพบว่าภายในรถอันมืดมิด ปรากฏดวงตาที่ชั่วร้ายดุจอสรพิษคมวาวราวกระบี่คู่หนึ่งจับจ้องมองออกมา

ซึงจือฮุ่นใจหายวาบ รู้สึกดรรชนีนภากาศของตนคล้ายก้อนดินเหนียวจมลงทะเล สาบสูญไปโดยไร้ร่องรอย

ยามนั้น เฒ่าประหลาดมหาภัยที่ถูกกระแสลมที่แปดม้าควบขับผ่านคุกคามถอยไป พลันโถมปราดมาอีกครา

ได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาคราหนึ่ง เสียงแค่นยะเยียบเย็น เพียงพอกับการตัดหยกพั่นน้ำแข็ง

พร้อมกันนั้น ภายในรถปรากฏมรสุมพลังหอบหนึ่งม้วนทะลักออกมา ครอบคลุมใส่เฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยตวาดก้อง ผลักไม้เท้าเข้าปะทะ เสียงโครมคราหนึ่ง ร่างคล้ายถูกชักนำไปในวังน้ำวนขุมหนึ่ง คนถูกม้วนกวาดไปปะทะชนกับซึงจือฮุ่น

ซึงจือฮุ่นเพิ่งแตะหยั่งปลายเท้ากับขอบรถ พอเห็น

เช่นนั้นได้แต่ยื่นสองมือแตะไหล่เฒ่าประหลาดมหาภัย คิดตรึงสถานการณ์ไว้ มิคาดหยุดยั้งไม่สำเร็จ คนทั้งสองล้วนถูกม้วนกวาดออกไป

คนไม่ทันตกลงบนพื้นหิมะ รถธารเลือดก็ควบล้ำนำหน้าไปห้าหกวา

ปึงกองิ้มความจริงชมดูอยู่ด้านข้าง ยามนั้นพลันกระโดดปราดไปยังหลังรถอย่างสุดฝีเท้า

.....คนในรถใช่ศัตรูที่สังหารบิดาหรือไม่ ?

..... ปึงกองิ้มขึ้นรถธารเลือดได้หรือไม่ ?

.....

ปึงกองิ้มไม่ทันกระโดดขึ้นรถ พลันพบเห็นสายตาที่เกรี้ยวกราดคู่หนึ่ง

ปึงกองิ้มไม่เคยเห็นสายตาเช่นนี้มาก่อน เป็นสายตาที่ชั่วร้ายกว่าอสรพิษ ร้อนแรงกว่าอัคคี คมวาวกว่ากระบี่และเยียบเย็นกว่าน้ำแข็ง

ปึงกองิ้มถึงกับใจสั่นสะท้าน พลันรู้สึกมีมรสุมพลังหอบหนึ่งม้วนทะลักออกมา รีบผนึกพลังเก้ารุ้งสะท้าน

อาทิตย์ ยกมือขึ้นต่อต้าน

พลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์พอกระแทกออก คล้ายถูกดูดไปในวังวนชนิดหนึ่ง ไม่สามารถใช้กำลังได้ ร่างย่อต่ำลงวูบ แทบพลัดตกลงจากรถ

แต่บึงกองิ้มมีนิสัยดื้อรั้นเด็ดเดี่ยว เห็นแน่ชัดว่าจะพลัดตกลงไป ยังรักษาระดับการทรงตัวไว้ ยื่นสองเท้าเกี่ยวใส่ขอบรถ แขวนร่างไว้อีกครา

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนในรถรู้สึกเหนือความคาดหมายนัก

คนในรถใช้พลังฝีมือแปดส่วน จู่โจมใส่ซึ่งจือฮุ่นทั้งสอง แต่เห็นบึงกองิ้มเป็นชายหนุ่มอายุเยาว์ ดังนั้นใช้พลังฝีมือไม่ถึงห้าส่วน มิคาดบึงกองิ้มร่วงลงไปแล้วยังกลับขึ้นรถม้าอีก

รอบร้อยปีที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถขึ้นรถธารเลือดมีสักกี่คน ?

คนในรถแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เจ้าเป็นใคร ?"

บึงกองิ้มรู้สึกทิวทัศน์สองฟากข้างถดถอยไปด้าน

หลังอย่างเร่งร้อน เกล็ดหิมะพัดปลิวอย่างรุนแรง เฒ่าประหลาดมหาภัยและซึงจือฮุ้นไล่กวดติดตามอยู่หลังรถ แต่ยิ่งนานยิ่งถูกทิ้งห่างออกไป ดังนั้นขวางกระบี่คุ้มครองอกเตรียมรับการจู่โจม

คนในรถกล่าวอีกว่า

"เป็นศิษย์ของซ่งจือเซาะหรือ ?"

กระบี่ในมือบึ่งกองิ้มเป็นกระบี่รุ้งทอง ตัวกระบี่เปล่งประกายสีทอง สาดใส่ภายในรถอันมืดมิด บึ่งกองิ้มอาศัยประกายกระบี่เยียบเย็น จำแนกเค้าใบหน้าของคนในรถได้

นี่เป็นคนผมขาวโพลน ใบหน้าซูบเรียว ดวงตาคมวาวราวดาบกระบี่ สวมเสื้อผ้าเก่าขาด คำนวณอายุแท้จริงไม่ออก เพียงรู้สึกคนผู้นี้คล้ายผู้คงแก่เรียน แต่ก็แฝงแววเหี้ยมหาญดุร้ายชนิดหนึ่ง

ความรู้สึกนี้คล้ายกับท่านถูกขังอยู่ในกรงเดียวกับสัตว์ร้ายตัวหนึ่งก็ปาน

.....คนผู้นี้ใช่กำพร้าบู๊ลิ้มยิ่มค้วง ที่อาละวาดไปทั่วยุทธจักรหรือไม่ ?

บึงกองิ้มรู้สึกมีปมปัญหามากหลายคิดถาม ดังนั้นเรียกหาว่า

"ผู้อาวุโส....."

คนในรถคล้ายไม่ได้ยิน พึมพำว่า

"ซ่งจือเซาะ.....ซ่งจือเซาะ....."

พลันยกแขนขึ้น ไม่เห็นขยับตัว คนก็มาถึงท้ายรถ ยื่นมือคว้าใส่กระบี่รุ้งทอง

ฝีมือนี้รวดเร็วดุจสายฟ้า บึงกองิ้มกระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา ไม่ทันมีปฏิกิริยาใด คนในรถก็คว้าถูกกระบี่รุ้งทอง

กระบี่รุ้งทองตัดเหล็กพ้นทองคำ คมกล้าสุดเปรียบปาน คนในรถกลับใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อคว้าไว้

บึงกองิ้มตื่นตระหนกยิ่ง ยึดจับโกร่งกระบี่แนบแน่น คนในรถกระตุกวูบ ก็บังเกิดเป็นพลังมหาศาลชนิดหนึ่ง บึงกองิ้มรีบเกร็งกำลังภายในต่อต้าน กลับถูกกระแทกกระเทือนจนตาลายพร่าพราย

คนในรถตวาดสำทับว่า

"เจ้าจะปล่อยหรือไม่ ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ปรากฏคนผู้หนึ่งกระโดดมาเกาะ

ขอบรถไว้

ที่แท้คนในรถเมื่อยื้อแย่งกระบี่กับบึงกองิ้ม ไม่มีคนยึดบังเหียนรถ ม้าทั้งแปดตัวจึงชะลอความเร็วลง เฒ่าประหลาดมหาภัยฉกฉวยโอกาสกระโดดขึ้นมา ซึงจือฮุ้นก็เร่งรุดถึงข้างรถ

คนในรถตวาดคำ "ไป" แผ่พุ่งพลังมหาศาลออก บึงกองิ้มถูกกระแทกปลิวลิ่วไป แต่ยังจับกระบี่ไม่ปล่อย คนในรถได้แต่คลายมือออก

บึงกองิ้มทั้งคนทั้งกระบี่ กรีดผ่าอากาศเป็นประกายรุ้งทองสายหนึ่ง ร่วงฟาดกับพื้นหิมะดังบ้าบใหญ่

ซึงจือฮุ้นเหลียวมองมาแว่บหนึ่ง ดูออกว่าบึงกองิ้มรับบาดเจ็บไม่สาหัสนัก จึงเร่งฝีเท้าติดตามรถธารเลือดไป

ม้าดำแผดเสียงร้องก้อง รถโลหิตแล่นตะบึง เฒ่าประหลาดมหาภัย และซึงจือฮุ้นแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ไล่ติดตามไปอย่างรวดเร็ว

--- --- --- ---

บึงกองิ้มฟุบร่างกับพื้นหิมะ พยายามผงกหัว

ขึ้น เห็นรถธารเลือดและเฒ่าประหลาดมหาภัยทั้งสองล้วนไปไกลลิบลับ คิดลุกขึ้นติดตามไปก็ไม่ทันการณ์

พลังกระแทกที่คนในรถจู่โจมมา ยังคั่งค้างอยู่ภายในกาย ตามจุดชีพจรและอวัยวะภายในปวดอยู่แปลบปลาบ ชั่วครู่ค่อยทุเลาลง

ลมหิมะสงบลง บึ้งกอง้มทรงกายลุกขึ้นช้า ๆ รู้สึกต่ำใต้แม้ไพศาล ไม่มีที่ให้ตนเองยืนหยัดทรงกาย

หวนนึกถึงตนเองฝึกยอดวิชาเพิ่มพลังการฝึกปรือยังสู้คนในรถไม่ได้ เป็นที่ละอายจริง ๆ

บึ้งกอง้มหาทราบไม่ว่า พลังกระแทกเมื่อครั้งสุดท้าย คนในรถใช้ถึงสิบส่วน ต่อให้เปลี่ยนเป็นเฒ่าประหลาดมหาภัยหรือซึงจือฮุ้น ยังคงไม่อาจรับพลังกระแทกครั้งนี้ได้

บึ้งกอง้มเดินไปอย่างเลื่อนลอย ไม่ทราบควรไปที่ใดดี

เดินไปไม่กี่ก้าว พลันเห็นบนพื้นหิมะทิ้งไว้ด้วยตำราเล่มหนึ่ง บึ้งกอง้มเก็บขึ้นมา พอเปิดอ่านดู เห็น

สอดกระดาษแผ่นหนึ่ง เขียนข้อความว่า

"ถึงหลานแซ่ปึ้ง

หลานเราเสี่ยงชีวิตช่วยเหลือเราที่เจดีย์โบราณ เป็นที่สำนึกขอบคุณยิ่ง บัดนี้หลานเรามีชีวิตอีกไม่กี่สิบวัน เหล่านี้ล้วนสืบเนื่องจากเรา รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง ดังนั้นจัดทำบันทึกฝึกวิชาบู๊ทางลัด ให้หลานเราศึกษาค้นคว้าด้วยภูมิปฏิภาณของท่าน บวกกับประสิทธิภาพของฤทธิ์ยา เชื่อว่าต้องประสบความสำเร็จ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าระหว่างที่หลานเรามีชีวิต สามารถเป็นสุดยอดฝีมือ แม้นตายยังมีชื่อเลื่องลือ....."

ปึ้งกองมพออ่านจบ ต้องครุ่นคิดขึ้น

.....คนใกล้ตายแล้ว ยังมีชื่อไปไย เพียงหวังบู๊ลิ้มสงบสันติ ความแค้นของบิดาได้รับการชำระ เซี่ยวง้อม่วยจือปลอดภัยไร้อันตราย เราก็นอนตาหลับแล้ว

ในใจแม้ครุ่นคิด แต่ยังพลิกอ่านบันทึกวิชาบู๊เที่ยวหนึ่ง

นี่เป็นวิธีฝึกฝีมือทางลัด เน้นวิชาดรรชนีนภากาศเป็นหลัก ผนวกวิชาตัวเบาและเพลงฝ่ามือ ปึ้งกองมมี

เพลงกระบี่เป็นเลิศ กำลังภายในกล้าแข็ง บันทึกเล่มนี้พอดีช่วยทดแทนข้อบกพร่องของวิชาดรรชนีและเพลงฝ่ามือ

ซึงจือฮุ้นความจริงมอบหมายให้ห้าหัวหน้ากองธงช่วยเหลือบึ่งกองิ้ม จากนั้นส่งมอบบันทึกเล่มนี้ให้ มิคาดสำนักเสียวลิ้มมีขุมกำลังกล้าแข็ง บึ่งกองิ้มถูกช่วยออกมาอย่างทุลักทุเล ไม่สามารถส่งมอบบันทึกให้ได้ ซึงจือฮุ้นจึงรุดมาด้วยตน มิคาดรถธารเลือดปรากฏขึ้น ซึงจือฮุ้นไล่กวดตามรถไป ได้แต่ทิ้งบันทึกอยู่บนพื้นหิมะ ปล่อยให้บึ่งกองิ้มเก็บไปเอง

ชั่วพริบตา บึ่งกองิ้มถูกเคล็ดวิธีฝึกฝีมือในบันทึกดึงดูดความสนใจ บัดเดี๋ยวขมวดคิ้วครุ่นคิด บัดเดี๋ยวเข้าใจปรุโปร่ง

.....คนผู้หนึ่งมีชีวิตไม่ถึงเจ็ดสิบวัน อาจต้องตายทุกเมื่อ คนผู้นั้นจะทำอะไร

.....ผู้อื่นทำอย่างไรหาทราบไม่ แต่บึ่งกองิ้มยังคงฝึกฝีมือ

แต่ทว่าชีวิตมีวันสิ้นสุด วิชาบู๊ลิ้มไม่มีวันสิ้นสุด

เวลาผ่านไปอีกยี่สิบวัน

ชีวิตของบึ้งกองิ้มอย่างมากเหลืออีกเพียงสี่สิบห้าวัน

บึ้งกองิ้มคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ เมื่อหิวโหยก็จับสัตว์ป่ารับประทานเป็นอาหาร หาไม่ก็ทำงานหนักให้กับผู้คนแลกกับอาหารประทังท้อง เมื่อง่วงเหงาก็ล้มตัวลงนอน ตอนหลับตาลงไม่กล้าคิดอะไรทั้งสิ้น

.....ไม่กล้าคิดว่าวันพรุ่งนี้จะตื่นขึ้นมาอีกหรือไม่

.....ต่อให้คิดจะมีประโยชน์ใด ที่กรายมาในที่สุดเยือนกรายมาเอง

บึ้งกองิ้มรู้สึกตนบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อวิชาบู๊เป็นพิเศษ น่าเสียดายที่มีชีวิตจำกัด ไม่อนุญาตให้ตนค้นคว้าต่อไป

บึ้งกองิ้มไม่ได้ครุ่นคิดว่า เล่าเรียนไปแล้วจะมีประโยชน์ใด

อาจบางทีมรรคาบู๊อันลึกล้ำไพศาล จึงช่วยให้บึ้งกองิ้มลืมตัวเอง ลืมชีวิต ลืมซึ่งทุกสิ่ง

บึ้งกอง้มผีกผีมือพลางเดินทางพลาง วันนี้ย่างเข้าสู่ภูเขาตงเตี้ยวซัวแถบมณฑลซัวไซ

ภูเขาตงเตี้ยวซัวตระการงดงาม โดยเฉพาะทิวทัศน์หิมะตอนอาทิตย์ตกดิน หรือยามอรุโณทัยไขแสง ยิ่งชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย

ที่นี่มีศาลเจ้าโก้ยคุ่งกวน สร้างขึ้นเพื่อระลึกถึงกวนอูสมัยสามก๊ก วีรกรรมของท่านเลื่องลือระบือไกลเล่าลือสืบต่อกันมาตราบเท่าทุกวันนี้

นอกจากนั้นบึ้งกอง้มยังได้ยินว่า เซียวชิวจุ้ยเซียวไต้เฮียบแรกพบกับสหายคู่น้ำกู่ในที่นี้ ดังนั้นเดินทางมาชมดูเป็นพิเศษ

บึ้งกอง้มวนเวียนอยู่ละแวกศาลเจ้า หวนนึกถึงเวลาที่เหลืออยู่ของตนเหลืออยู่ไม่มากนัก

.....เซียวชิวจุ้ยเซียวไต้เฮียบใช่ยังมีชีวิตเป็นปรกติสุขหรือไม่ ?

.....นับแต่เซียวชิวจุ้ยขับไล่หมู่มารที่หมู่บ้านยิกง้วยซึ่งแตกพ่ายไปเมื่อสิบปีก่อน ก็ไม่ปรากฏร่องรอยขึ้นอีก

.....แต่ปราดเดียวที่พบพาน บึงกองิ้มยังรำลึกถึงเซียวชิวจุ้ยไม่คลาย

.....พายุฝนพ้นผ่าน จันทร์เพ็ญทอแสงอีกครา คนชุดขาวช่วยเหลือเด็กทารกในหมู่บ้าน ก้าวยาว ๆ จากไป

คดไปคิดไป พลันได้ยินเสียงตวาดดังจากหลังศาลเจ้า กระทบโสตบึงกองิ้ม

บึงกองิ้มฉุกใจคิด ย่องผีเท้าอ้อมไปหลังศาลเจ้าโดยไร้เสียง

ยามนี้เป็นเวลาใกล้สนธยา ทุกที่ทางเคลือบคลุมด้วยสีเทาหม่นชั้นหนึ่ง สลัวเลือนรางเป็นพิเศษ

หลังศาลเจ้าชุมนุมด้วยผู้คนสามคน คนตวาดว่าหน้าเหลืองซีด ดวงตาทั้งคู่มีตาดำมากกว่าตาขาว กลิ้งกลอกตลอดเวลา นิ้วทั้งห้างองุ้มดุจตะขอ คล้ายกับจะตะกุยหนังศีรษะผู้คนออกมาทุกเมื่อ

อีกคนหนึ่งเป็นหลวงจีนศีรษะล้านเลี่ยน คนที่สามเป็นคนชุดเหลือง บึงกองิ้มรู้สึกคนชุดเหลืองนี้คล้ายเคยเห็นจากที่ใด จนใจที่นึกไม่ออก

ได้ยินคนหน้าเหลืองซีดกระชากเสียงว่า

"เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ยังกลัวอีก มอบสตรีนางนั้นแก่เขา เขาต้องไม่ทันระวังป้องกัน ขอเพียงเขาแตะต้องถูกนาง ก็จะล้มลงในบัดดล"

หลวงจีนนั้นตะกุกตะกักว่า

"เขา.....เป็นหนึ่งในสามธัมมะสี่พิสดาร หากตื่นตัวขึ้น เราเกรงว่าสู้ไม่ได้....."

คนหน้าเหลืองซีดตาทอประกายอำมหิต แต่แล้วสลายวับ ปั้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"เขาไหนเลยเพ่งเล็งสงสัยท่าน ท่านเป็นหลวงจีนวัดฮุดกวงยี่ภูเขาโหงวไท้ ต่อให้ท่านฆ่าเขา เขายังยึดถือท่านเป็นพุทธองค์"

ปึ่งกองิ้มใจหายวูบ คนทั้งสามนี้กลับวางแผนจัดการกับคนในสามธัมมะสี่พิสดาร ปัญหาอยู่ที่เป็นท่านใด

เป็นซึงปั่งจู้ (หัวหน้าพรรคแซ่ซึง) หรือว่าเป็น.....

คนเหล่านี้วางแผนลอบทำร้ายคน ย่อมมิใช่ตัวดีงาม ที่คิดไม่ถึงคือ หลวงจีนรูปนี้กลับเป็นหลวงจีนวัดฮุดกวงยี่

ฮุดกวงยี่เป็นวัดโบราณ ก่อสร้างในรัชกาลเฮ่าบุ้นตี้ราชวงศ์ปักงุ่ย มีประวัติศาสตร์ยาวนาน หลวงจีนวัด

ฮุดกวงยี่ถือศีลโดยเคร่งครัด เป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของผู้คน คิดไม่ถึงหลวงจีนรูปนี้กลับถลำลงสู่บ่วงมาร

หลวงจีนรูปนั้นตะกุกตะกักอีกว่า

"พวก.....พวกเราไหนเลยเป็นคู่มือของเขา ?"

คนหน้าเหลืองซีดทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งถูกเกลี้ยกล่อมคล้อยตาม ดังนั้นหัวเราะเคียกเคียกกล่าวว่า

"ท่านวางใจ พวกเราจะไม่ลงมือโดยเปิดเผย รอสักครู่เท้งเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่เท้ง) จะคร่ากุมทารกหญิงนั้นมา ท่านแสร้งเป็นช่วยนางออกมา ส่งมอบให้กับเขา เขาย่อมไม่ระแวงสงสัย ขอเพียงแตะต้องถูกบุตรีของเขาก็จะถูกพิษแทรกซึม คล้ายแมวป่วยตัวหนึ่ง ถูกผู้คนเตะต่อยตามอำเภอใจ ฮาฮา....."

หลวงจีนนั้นร้องโพล่งว่า

"ท่านแพร่พิษต่อนาง อย่างนั้นนางไยมิใช่....."

"เราแพร่พิษต่อคนที่หนึ่ง คนผู้นั้นจะไม่ได้รับอันตราย แต่คนที่สองพอแตะสัมผัสถูก พิษจะกำเริบทันที สำหรับทารกหญิงที่ท่านครุ่นคิดถึงทุกเช้าค่ำ รับรองปลอดภัยไร้อันตราย"

หลวงจีนนั้นหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราวางใจแล้ว"

คนชุดเหลืองสอดคำขึ้น

"เราเคยร่วมมือกับเสียงซิงแซ ความสามารถในการใช้พิษของเขา นับเป็นยอดพิษในพิษร้าย เขาหากคิดแพร่พิษต่อปลาตัวหนึ่งในบ่อ จะไม่ระบาดต่อปลาตัวอื่นแน่นอน....."

บึ้งกอง้มลอบรับฟังอยู่ด้านข้าง ถึงกับรับฟังจนเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน นึกออกว่าคนชุดเหลืองนี้เป็นใคร

เมื่อสิบปีก่อน ที่หมู่บ้านยิกง้วยซึ่งภูเขาล่งตงซัว คนชุดเหลืองนี้ลอบทำร้ายเซียวชิวจุ้ยไม่สำเร็จ จึงร่วมมือกับเจ้าป่าหน้าเขียวเท้งลุ้ย และตัวประหลาดแดงคูโซ่วฆ่าซิมง่อฮุย มีฉายาคนเสื้อเหลืองเต๋งกุยนั่นเอง

บึ้งกอง้มยังนึกออกว่าคนหน้าเหลืองซีดเป็นใคร

คนผู้นี้ก็เข้าร่วมแผนการร้ายครั้งนั้น แพร่พิษต่อเด็กชนบทในหมู่บ้าน หลอกล่อให้เซียวชิวจุ้ยลูบคลำถูกพิษแทรกซึม ภายหลังกลับวิงวอนขอชีวิตต่อเซียวชิวจุ้ยหลบหนีไปอย่างลนลาน ฉายาจอมพิษมือปีศาจเสียงพะฮุ้น

ครั้งกระโน้นปิ่งกองิ้มและเด็กหนุ่มอีกผู้หนึ่งนามซิมแกฮุ้นไม่อาจทนดูได้ ลงมือขัดขวางอย่างไม่คิดชีวิต คิดไม่ถึงสิบปีให้หลังของวันนี้ ยังพบเห็นพวกเขาวางแผนลอบทำร้ายคนอีก

ปิ่งกองิ้มขณะจะปรากฏกาย พลันได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมดังมา ดังนั้นซ่อนตัวไว้ สงบจิตใจดูเหตุการณ์ต่อไป

ได้ยินจอมพิษมือปีศาจกล่าวว่า

"มาแล้ว"

ที่แท้ปิ่งกองิ้มตอนนี้มีฝีมือสูงเยี่ยม ดังนั้นได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมก่อนทุกผู้คนในบริเวณ

เห็นคนมีปานเขียวอยู่บนใบหน้าผู้หนึ่ง แบกกระสอบปอรูปยาวรีใบหนึ่งอยู่บนหลังวิ่งตะบึงมาถึง คือพี่ใหญ่ของมารร้ายสามสี ฉายาเจ้าป่าหน้าเขียวเท้งลุ้ยนั่นเอง

เจ้าป่าหน้าเขียววางกระสอบปอรูปยาวรีลงกับพื้นประสานมือต่อจอมพิษมือปีศาจ ทักทายว่า

"เต๋งซิงแซ พวกเราพบกันอีกแล้ว"

จอมพิษมือปีศาจถามว่า

"เป้าหมายตึงมือกระมัง ?"

เจ้าป่าหน้าเขียวกล่าวว่า

"ด้วยฝีมือของเรายังไม่สามารถคร่ากุมทายาทของสามธัมมะสี่พิสดาร แต่ทว่า....."

เอ่ยถึงตอนนี้ มุมปากปรากฏรอยยิ้มชั่วช้าลามก ล้วงกระเรียนเล็ก ๆ ตัวหนึ่งจากอกเสื้อ ปากกระเรียนเผยออก สามารถพ่นควันออกมา กล่าวอีกว่า

"ควันสลบนี้ยอดเยี่ยมยิ่ง ทารกหญิงนั้นเพิ่งออกท่องยุทธจักร ไม่ทันระวังป้องกัน ถูกมอมทำร้ายสิ้นสติไป"

หลวงจีนนั้นรีบถามว่า

"เท้งเฮียไม่ได้ทำร้ายนางกระมัง ?"

เจ้าป่าหน้าเขียวส่งเสียงหัวร่อดังพิกล กล่าวว่า

"นางเป็นดวงใจของงู้เท้าซือเฮียท่าน เราไหนเลยกล้าทำร้าย ?"

พลางแก้เชือกที่ปากกระสอบออก ในกระสอบกลับบรรจุร่างสตรีสาวแรกรุ่น ใบหน้ารูปไข่ขนตางอนยาวหลับตาพริ้มไม่ได้สตินางหนึ่ง

.....นางหาใช่ซึงเซี่ยวง้อไม่

หลวงจีนงู้เท้าพอเห็นสตรีสาวนั้น ถึงกับตาทอประกายพิสดาร ใบหน้าแดงก่ำขึ้นมา จอมพิษมือปีศาจต้องกล่าวว่า

"งู้เท้า ท่านไม่คล้ายเป็นหลวงจีนเลย"

หลวงจีนงู้เท้าหน้าแดงราวลูกพลับ กล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวน

"พวกเรา....."

จอมพิษมือปีศาจพลันยกมือจี้ผ่าอากาศสามครา กระกระสอบปอใบนั้นก็กระดุกกระดิกขึ้นมา

ที่แท้จอมพิษมือปีศาจคลายจุดให้กับสตรีนางนั้นสามแห่ง สตรีนางนั้นลืมตาฟื้นคืนสติมา แต่ยังไม่สามารถเอ่ยปาก และไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว

ภายใต้ประกายหิมะสาดสะท้อน สตรีนางนั้นมีสีหน้าร้อนรุ่มลนลาน บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเวทนาจับใจ

หลวงจีนงู้เท้ากล่าวอย่างตะลึงลาน

"เช่นนี้.....เช่นนี้ไม่ดีนักกระมัง ?"

จอมพิษมือปีศาจหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"หากไม่ทำเช่นนี้ ท่านสามารถครอบครองนางหรือ ?"

"นางเมื่อลืมตาขึ้น ก็.....จดจำพวกเราออก นี่.....จะทำอย่างไร ?"

เจ้าป่าหน้าเขียวกระชากเสียงว่า

"จดจำพวกเราออกแล้วจะเป็นไร อย่างมากก็ฆ่านาง"

หลวงจีนงู้เท้าใจหายวาบ ไม่กล้ากล่าวมากความ

คนเสือเหลืองมีข้อขอร้องต่อหลวงจีนงู้เท้า ดังนั้นกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"หลังจากเสร็จเรื่อง ข้าวสารหุงเป็นข้าวสุก นางจดจำท่านออกหรือไม่จะเป็นไร ?"

จอมพิษมือปีศาจล้วงกล่องออกมาสามใบ เปิดฝากล่องออก ภายในบรรจุด้วยผงหลากสีสามชนิด ยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าว่า

"เราจะโรยยาผงสามชนิดนี้ลงไป จากนั้นฉาบยาป้องกันพิษให้กับท่าน ท่านคอยเขาอยู่ที่นี่ แจ้งเหตุต่อเขา เขาพอแตะตรวจชีพจรของนาง จะถูกพิษในบัดดล"

สตรีสาวรับฟังจนน้ำตาคลอหน่วย จนใจที่ไม่สามารถเอ่ยปากได้

เจ้าป่าหน้าเขียวพลันถามว่า

"คราครั้งนี้ เสียงซิงแซมีความมั่นใจเปี่ยมล้นหรือไม่ ?"

จอมพิษมือปีศาจกล่าวอย่างไม่พอใจ

"เท้งเล่าตั่วถามเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร ?"

คนเสือเหลืองกับเจ้าป่าหน้าเขียวสาบานเป็นพี่น้องเกือบยี่สิบปี รู้ใจกันเป็นอย่างดี ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"เมื่อสิบปีก่อน ที่หมู่บ้านยิกง้วยซึง พวกเราลงมือล้มเหลว ครั้งนี้เสียงซิงแซควรระวังให้มากไว้....."

จอมพิษมือปีศาจสอดคำขึ้น

"เมื่อสิบปีก่อน เบ้าหมายเป็นเซียวชิวจุ้ย ย่อมอยู่เหนือกฎเกณฑ์ คราครั้งนี้ต้องไม่ผิดพลาดเด็ดขาด อย่าว่าแต่เงี่ยมตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เงี่ยม) และฮุยสี่กอ (พี่ที่สี่แซ่ฮุย) ต้องมีผู้ใดผู้หนึ่งรุดมาร่วมด้วย....."

.....ฮุยสี่กอเป็นน้องที่สี่ในสี่มารหฤโหด ฉายากงจื้อมืออำมหิตฮุยซัวะ

.....คนผู้นี้เป็นศัตรูสังหารบิดา ปิงกองมีสืบเสาะเป็นหมื่นลี้ เพื่อเสาะหาคนผู้นี้ คิดไม่ถึงจะทราบข่าวคราวของเขา

หากเป็นเรื่องอื่น ปิงกองมีอาจสามารถสะกดกลั้นใจ แต่เมื่อเป็นข่าวของศัตรูสังหารบิดา ปิงกองมีถึงกับก้าวยาว ๆ ออกจากที่ซ่อน ตวาดถามว่า

"พวกเขาอยู่ที่ใด ?"

บทที่ ๑๙

กระบี่ประหารมาร

เสียงตวาดคล้ายอสนีบาตยามแล้ง สั่นสะท้านจิตใจจอมพิษมือปีศาจทั้งหลาย เข้าใจว่าคนผู้นั้นมาแล้ว พอเพ่งตามอง ค่อยพบว่าเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง

จอมพิษมือปีศาจและพวกย่อมจดจำไม่ออกว่าชายหนุ่มผู้นี้คือหนึ่งในสองเด็กชายอายุเยาว์ ซึ่งพวกพวกเขาคร่ากุมไปเป็นเหยื่อล่อเซียวชิวจุ้ยเซียวไต้เฮียบ

จอมพิษมือปีศาจระงับจิตใจได้ก่อน ส่งเสียงหัวร่อระคายหู กล่าวว่า

"เจ้าเป็นใคร กลับกล้าร่ำร้องต่อพวกเรา ?"

สิบปีมานี้ ความสามารถในการใช้พิษของคนผู้นี้ยิ่งนานยิ่งลึกล้ำ ยิ่งฆ่าคนมากกว่าเดิม ไหนเลยเห็นชายหนุ่มผู้นี้อยู่ในสายตา

บึ่งกองิ้มไม่ตอบคำ ตวาดสำทับว่า

"รีบบอกมาว่าฮุยซัวะอยู่ที่ใด ?"

คนเสื้อเหลืองแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อาศัยเจ้าคิดแตะต้องฮุยสี่เอี้ย ยังคงให้เราจัดการเจ้าเถอะ"

เสียงขาดคำ กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราว ตระเตรียมใช้ไม้ตายประจำตัวออก

ไม้ตายนี้เรียกว่าเจ่กช่วงเบี่ยง น่อช่วงเผ่า ซาช่วงจ่าซัวฮง (หนึ่งประทัด สองปืนใหญ่ สามระเบิดภูเขา) เป็นวิชาฝีมือที่คนใส่เสื้อเหลืองคร่ำเคร่งฝึกขึ้น หลังจากประสบความแพ้พ่ายที่ภูเขาล่งตงซัว

พลังหนึ่งประทัดพอกระทบถูกร่างคน สามารถกระแทกผู้คนเสียชีวิต พลังสองปืนใหญ่กลับไม่ต้องใช้พลังฝีมือประจำตัว เพียงยืมพลังของคู่ต่อสู้ กระแทกสะท้อนใส่ พลังสามระเบิดภูเขาทวีความรุนแรงยิ่งกว่า

มีอานุภาพเพียงพอกับการระเบิดภูเขาทั้งลูกจริง ๆ

บึ่งกองิ้มพอปรากฏกาย สตรีสาวก็มีสีหน้าปีติยินดี แววตาเต็มไปด้วยถ้อยร้อยวาจา จนใจที่ไม่สามารถบอกออกไป

บึ่งกองิ้มเหลียวหน้าไปยังหลวงจีนงู้เท้า ตวาดว่า

"ปล่อยนาง"

หลวงจีนงู้เท้างงงันวูบ มันหลงรักสตรีนางนี้ เห็นแน่ชัดว่าจะได้ครอบครอง ไหนเลยยอมปลดปล่อย ดังนั้นถอยไปบดบังอยู่เบื้องหน้าสตรีสาว ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

บึ่งกองิ้มกระชากเสียงว่า

"เสียทีที่ท่านเป็นหลวงจีนวัดฮุดกวงยี่ กลับกระทำเรื่องต่ำช้าสามานย์เช่นนี้....."

หยุดเล็กน้อยจึงตวาดสำทับว่า

"ท่านจะปล่อยหรือไม่ ?"

หลวงจีนงู้เท้าถูกตวาดด่าทอ รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก ตวาดสวนว่า

"แล้วท่านคิดทำอะไร มิใช่คิดถึงเรื่องต่ำช้าสามานย์หรือ ?"

บึงกอง้มบันดาลโทสะ สะอึกปราดเข้าไป ตวัดมือวูบ ก็ตบหน้าหลวงจีนงู้เท้าฉาดหนึ่ง

บึงกอง้มตอนนี้มีพลังฝีมือสูงล้ำถึงระดับไหน ฝีมือรวดเร็วถึงเพียงไหน คนในบริเวณรู้สึกละลานตาวูบ บึงกอง้มก็ตบหน้าหลวงจีนงู้เท้า ตบจนหลวงจีนงู้เท้าตะลึงลานกับที่

บึงกอง้มยื่นมือปราดออก ตบคลายจุดให้กับสตรีสาว สตรีสาวพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา พอเอ่ยปากก็กล่าวว่า

"พวกเขาคิดทำร้ายบิดาเรา"

บึงกอง้มผงกศีรษะรับ ยืนคุ้มครองป้องกันอยู่เบื้องหน้านาง

คนเสื้อเหลืองความจริงผนึกพลังหนึ่งประทัดคิดลงมือ พลันเห็นบึงกอง้มท่าร่างลี้ลับฝีมือว่องไว จึงผนึกพลังสองปีนใหญ่เพิ่มขึ้นอีกขั้นหนึ่ง

ได้ยินเสียงกระดูกลั่นเกรียวกราว เปลี่ยนเป็นเสียงดังเพียะพะ กระตุ้นให้บึงกอง้มตื่นตัวขึ้น

มิคาดยามนั้น เจ้าป่าหน้าเขียวพลันลงมือ !

เมื่อสิบปีก่อน กระบี่แดนดินและกระบี่ไล่ลมฆ่าตัวประหลาดแดง พั่นมือคนเสื้อเหลือง และพั่นเท้าเจ้าป่าหน้าเขียว ดังนั้นคนเสื้อเหลืองคร่ำเคร่งฝึกกำลังภายในเจ้าป่าหน้าเขียวกลับฝึกเท้าเหล็กคู่หนึ่ง

อย่าได้เห็นเจ้าป่าหน้าเขียวคนเตี้ยเท้าสั้น พอกระโดดปราดขึ้น ก็เตะออกสี่เท้า

บึงกองิ้มความจริงหันหน้าหาคนเสื้อเหลือง ไหนเลยคาดคิดว่าเจ้าป่าหน้าเขียวจะลอบทำร้ายทางด้านหลัง

บึงกองิ้มได้คิด !

เมื่อสิบปีก่อน กระบี่แดนดินและกระบี่ไล่ลมเคยอภัยละเว้นมารร้ายสามสี คนทั้งสามยังลงมือลอบทำร้าย ดังนั้นบึงกองิ้มตื่นตัวตลอดเวลา เจ้าป่าหน้าเขียวพอกระโดดลอยตัว ตวัดเตะเท้าออก บึงกองิ้มก็พั่นกระบี่ไปด้านหลัง โดยไม่เหลียวหน้ากลับไป

กระบวนท่าที่ใช้ เป็นท่าไม้ตายในยี่สิบสี่กระบี่ขนนกฟ้า.....รอยเลือดหมื่นลี้

จอมพิษมือปีศาจเพิ่งร้องคำ "กระบี่รุ้งทอง" สองเท้าสองเจ้าป่าหน้าเขียวก็ถูกพั่นขาดสะบั้นเสมอเข่า !

คนเสื้อเหลืองพอฟังคำ "กระบี่รุ้งทอง" ถึงกับใจสั่นสะท้าน เร่งเร้าพลังถึงขั้นสามระเบิดภูเขา ผลักกระแทกออกอย่างสุดกำลัง

บึ่งกองิ้มพ้นกระบี่รุ้งทองไปยังด้านหลัง พลันยกมือซ้ายป้องปิดสกัดกระบวนท่าของคนเสื้อเหลืองไว้

ผลจากการปะทะ ตอนแรกคนเสื้อเหลืองเป็นฝ่ายมีเปรียบ พลันรู้สึกมีพลังกดดันกระแทกกระทั้นตอบโต้มา เพิ่งสะกดไว้คราหนึ่ง ก็เผชิญอีกระลอกหนึ่ง

ที่แท้พลังที่บึ่งกองิ้มแผ่พุ่งออก เป็นพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์เอง

พริบตานั้น คนเสื้อเหลืองถูกกระแทกจนแขนขาชาด้าน โครงกระดูกคล้ายหลุดลุ่ยจากกัน น้ำมูก น้ำลาย อุจจาระปัสสาวะทะลักเรี่ยราดออกมา

บึ่งกองิ้มเร่งเร้าพลัง ใช้พลังกระแทกครั้งสุดท้ายของพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ออกไป

คนเสื้อเหลืองแผดร้องคราหนึ่ง เสียงร้องขาดหายแต่กลางคัน ร่างล้มระทวยลงดุจดินเหลวกองหนึ่ง กระดูกทุกส่วนในร่างกายหลุดลุ่ยจากกัน !

บึ่งกองิ้มทางหนึ่งชิงชังต่อพฤติการณ์ของเจ้าป่าหน้าเขียวและพวก ทางหนึ่งคิดล้างแค้นให้กับซิมง่อฮุย ดังนั้นลงมือโดยไม่อดออมรั้งยั้ง ปลิดชีวิตเจ้าป่าหน้าเขียวและคนเสื้อเหลืองไปจนหมดสิ้น

จอมพิษมือปีศาจอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ หลวงจีนงู้เท้ายืงตระหนกจนพั่นในปากกระทบกันดังกึกกัก พลันคุกเข่าโครมลงกับพื้น

บึ่งกองิ้มกล่าวเสียงเย็นชา

"เสียงพะฮุ้น เมื่อสิบปีก่อนเซียวชิวจุ้ยเซียวไต้เฮียบละเว้นชีวิตท่านครั้งหนึ่ง ท่านยังกล้าก่อกรรมทำเข็ญอีก ?"

ขณะกล่าว หว่างคิ้วเปล่งประกายสีแดงวูบหนึ่งท่าทีเกรี้ยวกราดอำมหิตยิ่ง

จอมพิษมือปีศาจรีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ผู้ต่ำต้อยสมควรตาย....."

พลางตบร่างหลวงจีนงู้เท้าคราหนึ่ง ตวาดว่า

"ยังมิรีบคำนับขอบคุณไต้เฮียบอีก ?"

ขณะกล่าว ตนเองก็คุกเข่าลง วิงวอนว่า

"ไต้เฮียบโปรดละเว้นชีวิตผู้ต่ำต้อย ผู้ต่ำต้อยรับรองไม่กล้าก่อเรื่องชั่วร้ายอีก"

ด้วยศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของจอมพิษมือปีศาจ กลับคุกเข่าวิงวอนขอไมตรี บึ่งกองิ้มจะอย่างไรยังอ่อนต่อโลก ต้องประคองหลวงจีนงู้เท้าขึ้น กล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"เมื่อสิบปีก่อน เซียวไต้เฮียบละเว้นชีวิตท่าน ท่านก็กล่าวเช่นนี้ จะให้ข้าพเจ้าเชื่อท่านอย่างไร ?"

จอมพิษมือปีศาจได้ยินบึ่งกองิ้มกล่าวพาดพิงเซียวชิวจุ้ยตลอดเวลา เข้าใจว่าคนผู้นี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเซียวชิวจุ้ย ไหนเลยกล้าปะทะด้วย กล่าวว่า

"ระหว่างนี้เซียวไต้เฮียบไม่ออกท่องยุทธจักร ดังนั้นผู้ต่ำต้อยสันนิษฐานว่าเซียวไต้เฮียบถึงแก่กรรมแล้ว หาทราบไม่ว่าอาจารย์ท่านใช้ท่านออกประกอบวีรกรรมแทนผู้ต่ำต้อยไหนเลยกล้าก่อเรื่องอีก ?"

บึ่งกองิ้มขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เรามิใช่ศิษย์ของเซียวไต้เฮียบ เพียงแต่เคารพเลื่อมใสในตัวท่านเท่านั้น....."

ไม่ทันขาดคำ จอมพิษมือปีศาจผุดลุกขึ้นยืนแสยะยิ้ม

"เจ้าเมื่อมิใช่คนของเซียวชิวจุ้ย เราไยต้องกลัวเจ้า ?"

ปึงกอง้มกระชากเสียงว่า

"ท่านเป็นคนต่ำช้ากลับกลอก....."

ขณะจะลงมือ พลันรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ ฟ้าหมุนคว้าง ดินโคลงเคลง ต้องชี้มือไปยังจอมพิษมือปีศาจร้องว่า

"ท่าน....."

จอมพิษมือปีศาจร้องอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"ต่อให้เจ้าฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ยังคงไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือเรา"

ปึงกอง้มทราบว่าตนเองถูกพิษ แต่ยังกำกระบี่มั่นตั้งใจอย่างแน่วแน่ แม้ตายก็ต้องประหารฆ่าคนผู้นี้ใต้คมกระบี่

จอมพิษมือปีศาจกล่าวอย่างภาคภูมิลำพอง

"ขณะที่เราตบร่างหลวงจีนงู้เท้า ก็แพร่พิษใส่มัน

เพียงแต่ตัวยายังไม่ออกฤทธิ์ พอประคองเขาขึ้นมา พิษก็ถ่ายทอดเข้าสู่ร่างเจ้า พร้อมกับสะกิดพิษบนร่างของเขากำเริบขึ้น....."

เอ่ยถึงตอนนี้ หลวงจีนงู้เท้าพลันส่งเสียงร้องราวสุกรถูกเชือด ล้มตัวลงกับพื้น ตะกุยร่างตนเอง จนผิวหนังปริแตกโลหิตหลั่งไหล ยังไม่ยอมหยุดมือ

จอมพิษมือปีศาจกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าโหงวเอี่ยงซั่ว (ผงห้าคัน) จอมแพทย์ฮูโต๋ปรุง โหงวม้วซั่ว (ผงห้าชา) เพื่อช่วยคน ผงห้าคันของเรากลับใช้ทำร้ายคน ผู้ที่ถูกพิษชนิดนี้ ตอนแรกร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง จากนั้นคันราวถูกหมื่นมดขบกัดหัวใจตะกุยเลือดเนื้อตนเองจนเสียชีวิต"

บึ้งกองงี้มมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง ยามกะทันหันฤทธิ์ยายังไม่กำเริบ แต่ตลอดทั้งร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง เห็นหลวงจีนงู้เท้ามีสภาพอเนจอนาถปานนี้ อดประหวั่นพรั่นใจมิได้

จอมพิษมือปีศาจสืบเท้าเข้ามาทีละก้าว กล่าวอย่างภาคภูมิลำพอง

"ด้วยวิชาแมวสามขาของเจ้า ยังไม่อาจขู่ขวัญเราได้ เราที่คุกเข่าต่อเจ้า เพียงเพื่อหาโอกาสลงมือ....."

หัวร่อเฮอะฮะแล้วกล่าว

"ต่อให้เซียวชิวจุ้ยมาด้วยตนเอง เรายังจะแพร่พิษต่อเขา ฆ่าเขาราวขยี้มดปลวก....."

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นประหลาดพิกลยิ่ง คล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม

จากนั้นลูกตาของจอมพิษมือปีศาจหลุดถลนออกมาใบหู จมูกปากปรากฏโลหิตไหลซึม กระดูกทั่วร่างคล้ายหลุดสลาย ไม่สามารถรองรับน้ำหนักตัวได้ ล้มระทวยลงกับพื้น ระทดระทวยกว่าซากศพของคนเสื่อเหลืองอีก

ไม่มีเสียงตวาด ยิ่งไม่มีเสียงลม รอบบริเวณเงียบวังเวงดุจท้องทะเลทราย

ที่น่าประหลาดคือ ในฤดูอันหนาวเหน็บเช่นนี้ กลับบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความร้อนอบอ้าวชนิดหนึ่ง

จอมพิษมือปีศาจพอล้มตายลง บึ่งกองิ้มค่อยพบว่าด้านหลังของมันยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ร่างไม่สูงใหญ่เท่าใด ประกายตาเยียบเย็น แต่งกายเช่นชาวมงโกล ใบหน้าคลุมถุงผืนหนึ่ง

คนผู้นั้นหดมือกลับไปช้า ๆ ตอนฟาดฝ่ามือออก ปราศจากเสียงลม เมื่อหดมือกลับ ค่อยบังเกิดเสียงสวบคราหนึ่ง

เสียงสวบพอดัง มือข้างนั้นก็ลดลงแนบติดกับลำตัว คล้ายไม่ได้ลงมือมาก่อน

คนผู้นี้ลงมือหดมืออย่างรวบรัด ไม่ยอมเสียเวลาเปลืองกำลังสูญเปล่าแม้แต่น้อยนิด

ยามนั้นบึ้งกองมเริ่มรู้สึกคันยุบยับตามร่างกาย รีบเกร็งกำลังสะกดอาการ ในใจทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร

บึ้งกองมไม่เคยเห็นคนผู้นี้มาก่อน แต่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงชื่อฉายา ลักษณะการแต่งกาย ตลอดจนการลงมือของคนผู้นี้

ได้ยินสตรีสาวนั้นร้องเรียกว่า

"บิดา....."

คนผู้นั้นผงกศีรษะรับ พลันตรวจค้นร่างจอมพิษมือปีศาจ ค้นพบขวดใบหนึ่ง รีบเปิดจุกเทยาผงออกมา

ยื่นส่งถึงริมจมูกบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มพลันส่งเสียงจามออกมา จามจนยาผงในมือคนผู้นั้นปลิวคละคลุ้ง ที่น่าประหลาดคือ อาการคันของบึ่งกองิ้มกลับทุเลาราวปลิดทิ้ง

สตรีสาวรีบกล่าวว่า

"บิดา เขาเป็นคนช่วยข้าพเจ้า จอมพิษมือปีศาจความจริงคิดยืมมือองู้เท้าซือเฮีย....."

นางคิดบอกเล่าเหตุการณ์ออกไป คนผู้นั้นชิงกล่าวว่า

"เราทราบแล้ว"

น้ำเสียงท่านหนักยิ่ง แฝงอำนาจน่าเกรงขาม

คนผู้นี้เป็นบุคคลในสามธัมมะสี่พิสดาร ฉายาหัตถ์เซียนทะเลทรายเชียเจียมฮวง !

.....

ยามนั้นบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น เงาร่างสี่สายเร่งรุดมาถึงที่เกิดเหตุ สองในสี่กลับเป็นหลวงจีน

หลวงจีนที่นำหน้าอายุสูงวัย ใบหน้าสี่เหลี่ยม ผิวกายค่อนข้างคล้ำ ลำคอคล้องพวงประคำสีแดงเพลิงพวงหนึ่ง

หลวงจีนงู้เท้ายังแผดร้องคร่ำครวญ ตะกุยร่างกายตนเอง พอเห็นหลวงจีนอายุสูงวัย ถึงกับแตกตื่นจนร่างสั่นระริก ขบริมฝีปากจนแตกโลหิตไหลซึม ไม่กล้าแผดร้องออกมา

บึ้งกองงึ้มไม่อาจหักใจอำมหิต กล่าวกับหัตถ์เซียนทะเลทรายว่า

"ขอบคุณผู้อาวุโสช่วยชีวิต ขอผู้อาวุโสเมตตาช่วยเหลือเขาอีกผู้หนึ่ง"

หัตถ์เซียนทะเลแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เชี้ยงมึ้งเซี่ยงหยินอยู่ที่นี้ สมควรให้ท่านตัดสินใจด้วยตนเอง"

บึ้งกองงึ้มใจสั่นสะท้าน ที่แท้หลวงจีนอายุสูงวัยคือเจ้าบ้านวัดฮุดกวงยี่ ฉายาเชี้ยงมึ้งเซี่ยงหยิน

เชี้ยงมึ้งเซี่ยงหยินประนมมือต่อหัตถ์เซียนทะเลทรายก่อน จากนั้นกล่าวว่า

"งู้เท้า เจ้าเพิ่งลงจากเขา ก็ประพฤติผิดศีลกี่ข้อ ?"

หลวงจีนงู้เท้าหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"ศิษย์....."

เซี้ยงมิ้งเซี่ยงหยินทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราพบกับประสกแซ่เซียแล้ว เจ้าไม่ต้องโต้แย้งอีก"

พลางหลับตาช้า ๆ

หลวงจีนงู้เท้าคุกเข่าโครมลง หลวงจีนหน้ายาวรี่ที่ร่วมทางมากับเซี้ยงมิ้งเซี่ยงหยินพลันหลั่งน้ำตาออกมาสองสาย ยกฝ่ามือฟาดลง

เสียงฉาดคราหนึ่ง ฝ่ามือนี้ฟาดใส่จุดเทียนเล้งบนขม่อมหลวงจีนงู้เท้า ฟาดหลวงจีนงู้เท้าตายในฝ่ามือเดียว

เซี้ยงมิ้งเซี่ยงหยินลืมตาขึ้นอีกครา พลันชี้มือไปยังบึ่งกองิ้ม กล่าวถามหัตถ์เซียนทะเลทรายว่า

"เป็นคนผู้นี้หรือ ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายแค่นเสียงอย่างเย็นชา ไม่กล่าวว่ากระไร

ที่ด้านหลังของท่านยังยืนไว้ด้วยผู้คนสองคน หนึ่งเป็นสตรีงามกลางคน คิ้วเรียวตาหงส์ สวมอาภรณ์แพรเช่นสตรีชาวธิเบต มาตรแม้นหุ้มห่อตลอดทั้งร่างไว้ แต่ยังเห็นถึงรูปกายอันอ้อนแอ้นงดงาม

สตรีอีกนางหนึ่งอายุเยาว์ยิ่ง ทั้งงดงามทั้งเข้มแข็ง มีส่วนคล้ายกับสตรีสาวที่บึ่งกองิ้มยื่นมือช่วยเหลืออยู่หลายส่วน เพียงแต่นางหนึ่งอ้อนแอ้นอ่อนแอ นางหนึ่งกระปรี้กระเปร่าแจ่มใส

สตรีสาวหน้าตาแจ่มใสลืมตากลมโตมองดูบึ่งกองิ้มพลันกล่าวว่า

"ดูท่าที เขาไม่คล้ายเลย"

สตรีสาวอ่อนแอก็กล่าวว่า

"เขาต้องไม่ข่มเหงรังแกเซี่ยวง้อเจ้เจ๊"

สตรีงามกลางคนพลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ทารกหญิงเข้าใจอันใด ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายก็ไม่พอใจต่อคำพูดของบุตรีทั้งสองยิ่ง ยกมือปลดผ้าคลุมหน้าลงมา เผยเห็นเคราครึ้มอยู่สองข้างแก้ม และสายตาที่เจิดจ้าดุจสายฟ้า

บึ้งกองิ้มได้ยินพวกนางเอ่ยถึงซึงเซี่ยวง้อ รีบกล่าวว่า

"ซึง.....ซึงโกวเนี้ยเป็นไรแล้ว ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายหาตอบคำไม่ กลับเป็นเซี่ยงมึ้งเซี่ยงหยินกล่าวว่า

"เสียวเฮียบแซ่บึ้งกระมัง ?"

บึ้งกองิ้มรีบกล่าวว่า

"ผู้เยาว์บึ้งกองิ้ม ขอคำนับเซี่ยงหยิน"

"บึ้งเสียวเฮียบไม่ต้องมีมารยาท ฟังว่าท่านรับสืบทอดฝีมือซ่งไต้เฮียบ ไม่ทราบเป็นความจริงหรือไม่ ?"

"ผู้เยาว์ได้รับถ่ายทอดฝีมือจากเจ้าสำนักรุ่นก่อนจริง เพียงแต่โง่เขลาเบาปัญญา เรียนรู้ได้ไม่ถึงหนึ่งในร้อย เป็นที่ละอายต่อสำนักอาจารย์ยิ่ง"

เซี่ยงมึ้งเซี่ยงหยินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เสียวเฮียบใช้เวลาไม่กี่เดือนโค่นสุนัขบ้าเหล็กจิ้งจอกเงิน กงจื้อไร้น้ำใจ ทิโกยไต้ซือ เทียนอิมไต้ซือทั้งหลายพ่ายแพ้ ย่อมมีพลังฝีมือน่าตระหนก หากแม้นเสียวเฮียบร่ำเรียนวิชาฝีมือจากซ่งไต้เฮียบเพียงหนึ่งในร้อย อย่างนั้นซ่งไต้เฮียบไยมิใช่เป็นเอกในแผ่นดินแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงแนะนำว่า

"ผู้ที่ช่วยเหลือท่าน คือหัตถ์เซียนทะเลทรายเซียเจียมฮวงเชียไต้เฮียบ ท่านนี้คือฮูหยินของเรา ฉายาฮั่งไฮ้แชหง (หงส์เขียวทะเลทราย) ก้วงเซียงเฮี้ย"

จากนั้นชี้มือไปยังสตรีสาวท่าทีอ่อนแอ กล่าวว่า

"นี่เป็นบุตรีใหญ่ของพวกเขา เชียเอี่ยงเอี้ยง (หินหยกงาม)"

สุดท้ายชี้มือไปยังสตรีสาวหน้าตาแจ่มใส กล่าวอีกว่า

"นี่คือบุตรีรองของพวกเขา เชียเจียเจีย (แก้วผลึกใส)" พวกนางสองเจ้ม่วยมีฉายาซ้กงั่วซังเล้ง (สองสะคราญนอกกำแพงใหญ่)"

ปึ่งกองมการวะทักทายตามลำดับ เชียเจียเจียกลอกกลิ้งซุกซน กลับหัวร่อคิกออกมา เชียเอี่ยงเอี้ยงรีบคารวะตอบด้วยใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง

ปึ่งกองมยังครุ่นคำนึงถึงซึงเซี่ยวงอ้อ อดถามมิได้

"ขอถาม.....ขอถามซึงโกวเนี้ย....."

เชียเอี่ยงเอี้ยงกล่าวเสียงแผ่วเบา

"พวกเราได้รับการชักชวนจากซึงแป๊ะแปะ เดิน

ทางเข้าแผ่นดินตงง้วน เมื่อถึงละแวกภูเขาเซี่ยวซิกฮง เห็นเซี่ยวง้อเจ้เจ๊ร่วมทางกับเมี้ยวอี่ซือเจ้ ผู้เป็นศิษย์ของเซาะฮงซึ้งนี้แห่งเห็งซัว เซี่ยวง้อเจ้เจ๊หน้าตาอิดโรย พวกเราจึงถามไถ่ต้นสายปลายเหตุ"

เชียเจียเจียกล่าวเสียงสดใส

"จากปากคำเมี้ยวอี่ซือเจ้ ทราบว่าท่านข่มเหงรังแกเซี่ยวง้อเจ้เจ๊ เมี้ยวอี่ซือเจ้ลอบไหว้วานบิดาพวกเราคิดบัญชีกับท่าน จากนั้นนำพาเซี่ยวง้อเจ้เจ๊กลับภูเขาเห็งซัว"

บึ้งกอง้มฟังว่าซึ้งเซี่ยวง้อซูบซีดอิดโรยเพราะตน ถึงกับว้าวุ่นใจ ไม่ทราบอธิบายอย่างไรดี

ตาคู่งามของเชียเอี๋ยงเอี๋ยงเต็มไปด้วยคำถามไถ่ ถามเบา ๆ

"นี่เป็นความจริงหรือ ?"

บึ้งกอง้มฝืนยิ้ม ไม่ทราบจะตอบอย่างไรดี หัตถ์เซียนทะเลทรายแค่นเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"เมื่อครู่เราจับตาดูเจ้า รู้สึกเจ้ามิใช่คนต่ำช้า ดังนั้นไม่ลงมือ เจ้าหากคิดอธิบาย ก็ไม่ต้องกล่าวกับพวกเรา รีบรุดไปบอกกล่าวกับหลานสาวแซ่ซึ้งที่อารามซู่ง้วยง่ำยอด

เขาซู่นึ่งฮงเถอะ"

ปึ่งกองิ้มใจสั่นสะท้าน ตนเห็นหัตถ์เซียนทะเลทรายลอบลงมือปลิดชีวิตจอมพิษมือปีศาจกับตา เมื่อครู่หากแม้นตนแสดงท่าทีล่วงเกินเซียเอี่ยงเอี้ยง คงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง

หวนนึกถึงซึ่งเซี่ยวง้อบังเกิดความผิดหวังเสียใจต่อตน ได้แต่ปล่อยเลยตามเลย นางจะได้ไม่ต้องคับแค้นเสียใจในภายหลัง ดังนั้นปึ่งกองิ้มกล่าวว่า

"เซียแป๊ะแปะ (ลุงแซ่เซีย) นี้ไม่มีใดต้องอธิบาย"

หัตถ์เซียนทะเลทรายแก้วตาหดเล็กลง กล่าวว่า

"เจ้าไม่ไป ?"

ปึ่งกองิ้มผงกศีรษะรับ เซียเจียเจียอดร้องมิได้

"ดูท่านสุภาพเรียบร้อย คิดไม่ถึงเป็นคนทรยศไร้น้ำใจ เซี่ยวง้อเจ้เจ๊กลายเป็นเช่นนั้นเพราะท่าน ท่านยังไม่ไปหานางอีก ?"

ปึ่งกองิ้มหน้าซึมเซาไร้ความรู้สึก ดวงตาหัตถ์เซียนทะเลทรายพลันทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง หงส์เขียวทะเลทรายชิงกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านฆ่าเขา ก็ไม่อาจรักษาแผลหัวใจเซี่ยวง้อได้ ยังคงปล่อยเขาไป จากนั้นส่งข่าวต่อซึงปั่งจู้ อาจมีหนทางแก้ไขได้"

หัตถ์เซียนทะเลทรายผงกศีรษะรับ นำบุตรภรรยาหันกายไป ปึ่งกองมพอฟังคำพูดตอนท้ายของหงส์เขียวทะเลทราย ถึงกับใจหายวูบ หรือว่าซึงเซี่ยวง้อเกิดเรื่องอันใด

ปึ่งกองมร้องว่า

"เซียแป๊ะแปะโปรดชะงักเท้า"

หัตถ์เซียนทะเลทรายและบุตรภรรยาไม่แยแสสนใจ พลิ้วจากไปอย่างรวดเร็ว มีแต่เซียเอี่ยงเอี้ยงเหลียวหน้ามาแว่บหนึ่ง ส่งเสียงแผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่ว่า

"ท่านไม่ทราบจริง ๆ ?"

ปึ่งกองมกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ทราบอันใด เซี่ยวง้อเป็นไรแล้ว ?"

เซียเอี่ยงเอี้ยงขบริมฝีปากกล่าวว่า

"เซี่ยวง้อเจ้เจ๊เพราะท่าน ขึ้นเขาเห็งซัวเพื่อปลงผมบวชเป็นแม่ชี"

กล่าวจบ เร่งฝีเท้าไล่ติดตามบิดามารดาไป

บึงกองงิ้มสะท้านขึ้นดุจถูกอสนีบาตฟาดใส่แสกหน้า คนคล้ายพลัดตกลงสู่หล่มน้ำแข็งอันลึกล้ำ

.....เซี่ยวง้อเพราะท่าน ปลงผมบวชเป็นแม่ชี

.....บึงกองงิ้มตายได้ แต่ไม่อาจกล้ำกลืนรับคำพูดนี้ได้

.....นางทำไม่ได้เด็ดขาด

บึงกองงิ้มคิดติดตามไป แต่แผ่นฟ้าเวิ้งว้าง พื้นหิมะขาวโพลน ควรไปที่ใดดี

ชั่วครู่ให้หลัง บึงกองงิ้มค่อยมีสติแจ่มใส บังเกิดความคิดเด่นชัดประการหนึ่งขึ้น

.....เราต้องขัดขวางเรื่องนี้ ก่อนที่ซึงเซี่ยวง้อจะปลงผมบวชเป็นแม่ชี

.....เราต้องรีบรุดสู่ภูเขาเห็งซัว

พริบตานั้นบึงกองงิ้มไม่มีความคิดใดอื่น มาตรว่าตนต้องตายหมื่นครั้ง เพื่อแลกกับการพบหน้าเพียงครั้งเดียว ก็หาเสียดายชีวิตไม่

บึงกองงิ้มยืดกายขึ้น คิดหมายออกเดินทาง กลับ

แทบปะทะกับคนผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นแค่นเสียงดังเฮอะ ถลันหลบไปด้านข้าง กลับเป็นชายชราผมขาว ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งดั่งทารกผู้หนึ่ง

บึ้งกองิ้มแทบปะทะชนถูกอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นบังเกิดความเสียใจ กล่าวว่า

"ขออภัย ท่านผู้เฒ่า....."

ชายชรายิ้มพลางกล่าวว่า

"หามิได้"

เสียงขาดคำพลันลงมือ มือซ้ายคว้าใส่จุดซิ้งฮง มือขวาตะปบใส่จุดโกยเจ็งของบึ้งกองิ้ม รอยยิ้มบนใบหน้าพลันสลายคลาย ตวาดถามว่า

"เจ้าเป็นใคร ไฉนอยู่ที่นี่?"

บึ้งกองิ้มไม่ทันระวัง จึงถูกอีกฝ่ายหนึ่งตะปบคว้าไว้ ตนคิดเดินทางสู่ภูเขาเห็งซัว ขัดขวางมิให้ซึ่งเซี่ยวง้อปลงผมบวชเป็นแม่ชี ดังนั้นกระชากเสียงว่า

"ท่านเป็น....."

พลันหวนทบทวนถึงคำพูดของจอมพิษมือปีศาจและ

พวกต้องร้องโพล่งว่า

"ท่านคือเงี่ยมเจ่กเต้ง ?"

ชายชราผมขาวผู้นี้เป็นพี่ใหญ่ของสี่มารหฤโหด ฉายาทูตมรณะเงี่ยมเจ่กเต้งจริง ๆ

เมื่อสิบปีก่อน ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ตังเจาะ แส้ทรงพลังอ้วยฉี กงจือมืออำมหิตฮุยซัวะในสี่มารหฤโหดเข้าร่วมการลอบสังหารเซียวชิวจุ้ย สุดท้ายตังเจาะและอ้วยฉีเสียชีวิต ฮุยซัวะรับบาดเจ็บ ทูตมรณะไม่ได้เข้าร่วมปฏิบัติการจึงรอดชีวิตอย่างหวุดหวิด

สิบปีมานี้ ฐานะในยุทธจักรของทูตมรณะสูงล้ำกว่าเดิมมากนัก ขอเพียงผงกหัว เหล่าสำนักคุ้มกันภัย ตลอดจนสำนักฝึกสอนวิทยายุทธต้องประคองส่งเงินทองมาให้แต่โดยดี

ครั้งนี้ทูตมรณะที่ร่วมมือกับจอมพิษมือปีศาจ ลอบสังหารหัตถ์เซียนทะเลทราย เนื่องเพราะเส้นทางโชคลาภแถบทะเลทรายของทูตมรณะ ได้รับการขัดขวางจากหัตถ์เซียนทะเลทราย อีกประการ ทูตมรณะเห็นว่า หากลอบสังหารหัตถ์เซียนทะเลทรายเป็นผลสำเร็จ ตนเองจะได้

เบียดเสียดอยู่ในทำเนียบสามธัมมะสี่พิสดารแทน

มิคาดทูตมรณะเดินทางถึงที่เกิดเหตุ ไม่พบเห็นหัตถ์เซียนทะเลทรายแม้แต่เงา จอมพิษมือบิศาจ เจ้าป่าหน้าเขียว คนเสื้อเหลืองและหลวงจีนงู้เท้าที่เป็นหุ่นเชิดล้วนทอดร่างเป็นซากศพ ในบริเวณมีแต่ชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนซึมเซาราวคนไร้วิญญาณ ขณะจะลงมือ ชายหนุ่มผู้นี้กลับโถมเข้ามาชนใส่ จึงถลันหลบหลีก จากนั้นคร่ากุมไว้

บึ้งกองึ้มพอล่วงรู้ศักดิ์ศรีอีกฝ่ายหนึ่ง ก็คิดเค้นถามถึงร่องรอยของกงจื้อมืออำมหิตฮุยซัวะ ซึ่งเป็นศัตรูสังหารบิดา ดังนั้นไม่สนใจว่าถูกภูตมรณะสยบไว้ ฟาดฝ่ามือออกไป

ทูตมรณะคร่ากุมจุดสำคัญของบึ้งกองึ้มสองแห่ง ตามเหตุผลบึ้งกองึ้มไม่สามารถลงมือได้ แต่ข้อมือบึ้งกองึ้มคล้ายบิดหมุนได้ ฟาดฝ่ามือใส่ท้องน้อยทูตมรณะ

ทั้งสองอยู่ในระยะประชิดใกล้ ทูตมรณะพอรู้สึกตัวคิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ ดังนั้นเปลี่ยนจากคว้าจับเป็นไคบีชิ่ว (มือเหล็กศิลา) ฟาดฝ่ามือลง หมายกระแทกข้อแขนบึ้งกองึ้มหลุดจากข้อ

ได้ยินเสียงกร๊อบ แขนของบึ่งกองิ้มบิดหมุนคราหนึ่ง มิเพียงไม่ถูกกระแทกหลุดจากข้อ กลับดิ้นหลุดจากเงื้อมมือของทูตมรณะ

ทูตมรณะใจหายวาบ มืออีกข้างหนึ่งตะปบคว้าอย่างสุดกำลัง คนผู้นี้ฝึกเจ็ดสิบสองท่าคว้าจับ สามารถจับปลาในบ่อ อย่าว่าแต่มนุษย์เลือดเนื้อ มิคาดหัวไหล่บึ่งกองิ้มบิดหมุนคราหนึ่ง หลุดพ้นไปอีกเปราะหนึ่ง

จากนั้นบึ่งกองิ้มกระชากกระบี่รุ้งทอง พอลงมือก็ออกด้วยท่าโน้มดัดรุ้งทอง

บึ่งกองิ้มดัดกระบี่รุ้งทองแล้วดีดออก ประกายกระบี่พุ่งวาบออกไป พอใช้ถึงกลางคัน ก็พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า

กระบวนท่าที่พลิกแพลงใช้ออก เป็นท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า... ....หยกศิลาล้วนแหลกลาญ !

ทูตมรณะส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลิกตัวพุ่งหลบหนีไป เสียงร้องคล้ายนกราตรีร่ำร้อง คนคล้ายค้างคาวโฉบผ่านบรรยากาศทั้งคราบโลหิตกับพื้นเป็นทาง แสดงว่ารับบาดเจ็บภายใต้ท่ากระบี่ของบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มคิดไล่ล่าตาม แต่หวนนึกถึงซึ่งเซี่ยวง้อไม่มีเวลาติดตามไป

ขณะจะออกเดินทาง พลันได้ยินสุ้มเสียงที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณชนิดหนึ่ง

ยามนั้นแผ่นฟ้าแผ่นดินไร้เสียง หิมะปลิวโปรยก็ไร้เสียง

ทันใด แปดม้าแผดเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง ลากรถสีแดงราวโลหิตคันหนึ่งควบตะบึงตรงมา

เป็นรถธารเลือด !

.....รถธารเลือดปรากฏขึ้นอีกแล้ว

.....ซึ่งจือฮุ้นและเฒ่าประหลาดมหาภัยอยู่ในรถหรือไม่ ?

.....คนในรถเล่า ใช่เป็นกำพร้าบู๊ลิ้มยิ่มค้วงหรือไม่ ?

ชั่วพริบตา รถธารเลือดก็แล่นถึงเบื้องหน้าแล้ว

บึ่งกองิ้มตกลงใจขึ้นรถไปก่อน ดังนั้นตวาดก้องควงกระบี่ด้วยท่าหิมะเต็มฟ้า คุ้มครองจุดสำคัญรอบกายพุ่งปราดเข้ารถไป

ยามนี้ พลังฝีมือและเพลงกระบี่ของบึ้งกอง้มล้วนถึงขั้นสุดยอด แต่ยิ่มค้วงหากอยู่ในรถ การบุกขึ้นรถไปของบึ้งกอง้มเช่นนี้ ยังคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

บึ้งกอง้มกลับขึ้นรถไปโดยปลอดภัยไร้เรื่องราว

บึ้งกอง้มกวาดตามอง นอกรถฉาบประกายสีแดง ภายในรถมืดทะมึนเป็นแผ่นผืน หามีดวงตาที่เกรี้ยวกราดคู่นั้นไม่

ยิ่มค้วงกลับไม่อยู่ในรถ

.....ในรถธารเลือดบันทึกยอดวิชา ยิ่มค้วงไม่มีเหตุผลที่ไม่อยู่คุ้มครองรถ

.....ต่อให้ยิ่มค้วงมีฝีมือสูงสุดยอด ไม่เกรงกลัวผู้คนช่วงชิง แต่รถธารเลือดเป็นสัญญลักษณ์แห่งอำนาจไฉนปล่อยปละทอดทิ้งเช่นนี้

.....เป็นคนบีบบังคับยิ่มค้วงไป หรือว่ายิ่มค้วงมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ ปล่อยให้รถธารเลือดแล่นตะบึงในยุทธจักรเอง ?

.....ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด ?

บึงกองิ้มไม่ทราบ ขณะที่อยู่ในรถ รู้สึกมีบรรยากาศที่สะพึงกลัวชนิดหนึ่งคอยบีบคั้นตน อดประหวั่นพรั่นใจมิได้

ม้าทั้งแปดแผดร้องก้อง ควบตะลุยตะบึง เกล็ดหิมะปลิวคละคลุ้งตลอดทาง

ม้าห้อโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มิหนำซ้ำไม่ต้องให้ผู้คนคอยควบคุมบังคับ

.....เป็นมนต์ขลังใดกระตุ้นให้พวกมันห้อตะบึงไป ?

.....เป็นเทพเจ้าหรืออสูรร้าย ?

นึกถึงตอนนี้ บึงกองิ้มต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

แต่บึงกองิ้มไม่ได้ลงจากรถธารเลือด

บึงกองิ้มมิใช่ต้องการยอดวิชาของสำนักธารเลือด ถึงกับไม่ได้ค้นดูว่า ในรถซุกซ่อนยอดวิชาหรือไม่

บึงกองิ้มเพียงคิดโดยสารรถแทนเดินทางด้วยเท้า หวังว่าสามารถรุดถึงภูเขาเห็งซัวโดยเร็ว

แปดม้าโลดตะบึง ลากรถสีแดงราวโลหิตแล่นไปอย่างรวดเร็ว

นี่เป็นตัวแทนแห่งอำนาจ เป็นขุมทรัพย์วิชาบู๊ในบู๊ลิ้ม แต่บึ่งกองมกลับควบขับมันไปหาคนหญิงคนรักเพื่อขัดขวางมิให้นางปลงผมบวชเป็นชี

นอกจากนี้ไม่มีจุดมุ่งหมายอื่นอีก

บทที่ ๒๐

หาญสู้เทียนเล้ง

วันนี้บึงกองมีออกจากเมืองโบราณไท้ง้วน มาถึงเชิงเขาโหงวไท้ซัว

ภูเขาโหงวไท้ซัวอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลซัวไซ กินอาณาบริเวณห้าร้อยกว่าลี้ ประกอบด้วยภูเขาห้าลูกตระหง่าน ดังนั้นขนานนามโหงวไท้

โหงวไท้ซัวเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันสงฆ์ มีวัดวาอารามนานาชนิด กระทั่งบรรพชิตจากชมพูทวีปและซีลอน ยังเดินทางมาจาริกแสวงบุญ

ยังที่นี้

ปิ่งกองิ้มย่อมมิใช่คิดขึ้นโหงวไท้ซัว เพียงคิดจับเส้นทางสู่ด้านเล้งจั้วกวน ค่อยขึ้นสู่ภูเขาเห็งซัว

แต่เมื่อเดินทางถึงที่นี้ ก็เผชิญการติดตามจากผู้คน

ปิ่งกองิ้มควบขับรถม้าตามทางภูเขา พลันปรากฏคนผู้หนึ่งไสม้าออกจากทางน้อย ส่งเสียงตวาดก้อง ซัดอาวุธลับออกกำหนึ่ง

ม้าเทียมรถทั้งแปดคล้ายมีญาณศักดิ์สิทธิ์ พลันเร่งระดับความเร็วขึ้น อาวุธลับเหล่านั้นก็ซัดถูกอากาศธาตุ คนผู้นั้นจึงหันหัวม้าไล่ติดตามมา

ม้าเป็นม้าขาว คนสวมอาภรณ์แพรงามหรู กลับเป็นกงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั้งอู้

กงจื้อไร้น้ำใจกวาดตามองเข้ามา เห็นคนในรถกลับเป็นปิ่งกองิ้ม สร้างความตื่นเต้นตระหนกยิ่ง พริบตาที่ตะลึงลาน รถธารเลือดก็แล่นล่วงหน้าไปห้าหกวา

กงจื้อไร้น้ำใจลงแส้เร่งม้า ม้าขาวแม้พ่วงพี แต่ไหนเลยมีผี่เท้าเท่าเทียมรถ ระยะห่างถูกยืดไกลออกไปทุกขณะ

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงตึก บึ่งกองิ้มหูตาปราดเปรียว เหลียวควับไปตามเสียง เห็นมือที่ปรากฏเส้นเอ็นขึ้นโปนข้ายหนึ่งเหนี่ยวขอบรถเอาไว้

พริบตาบึ่งกองิ้มความจริงสามารถลงมือ แต่ไม่อาจหักใจลงมือ

บึ่งกองิ้มยังไม่ทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร แต่รถม้าแล่นตะบึงอย่างเร่งร้อน หากจู่โจมลงมือ คุกคามคนผู้นั้นลงจากรถ แม้ไม่ตายก็รับบาดเจ็บสาหัส

เมื่อรีรอลังเล คนผู้นั้นก็โหนตัวเข้ามาภายในรถ ส่งเสียงหัวร่อด้วยความภาคภูมิลำพอง

คนผู้นั้นเห็นบึ่งกองิ้มอยู่ภายในรถ ต้องงงงันวูบ จากนั้นหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"เราติดตามเป็นเวลาครึ่งเดือน ในที่สุดตามทันแล้ว เราเมื่อขึ้นมา เจ้าก็ลงไป"

คนผู้นี้คือเฒ่าประหลาดมหาภัยเงี่ยมชังลั้งเอง

สิบกว่าวันมานี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยติดตามรถธารเลือด เค้นสมองใช้วิธีทั้งมวล ค่อยสลัดหลุดจากซึงจือฮุ้น ชิงขึ้นรถธารเลือดก่อน พอเห็นบึ่งกองิ้มอยู่ในรถ จึงออก

ปากขับไล่

หากเป็นผู้อื่นกระโดดขึ้นรถ บึงกอง้มอาจไม่ถือสา แต่เมื่อเป็นเฒ่าประหลาดมหาภัย บึงกอง้มต้องขวางกระบี่อยู่เหนือออก กล่าวเสียงเย็นชา

"เราไม่ลงไป ท่านลงไป"

เฒ่าประหลาดมหาภัยท่องทั่วยุทธจักรเป็นเวลาหลายสิบปี ไหนเลยถูกผู้คนตวาดว่า ดังนั้นคำรามด้วยโทสะ ฟาดฝ่ามือใส่อย่างหักโหม

บึงกอง้มไม่หลบเลี่ยง ฟาดฝ่ามือเข้าปะทะ ฝ่ามือทั้งสองฝ่ายพอสัมผัส ล้วนส่ายโงนเงนคราหนึ่ง บึงกอง้มตวาดก้องฟาดอีกฝ่ามือ

เฒ่าประหลาดมหาภัยใจสะท้านหวั่นไหว ชายหนุ่มผู้นี้คล้ายเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ ไหนเลยคล้ายคนที่ถูกตนถ่ายทอดพลังข้ามวัตถุกระแทกทำร้ายบนเรือใหญ่กลางลำน้ำลกจุ้ย

เสียงโครมหนัก ๆ ทั้งสองปะทะกันอีกฝ่ามือ ถอยกายไปคนละครึ่งก้าว เฒ่าประหลาดมหาภัยเนื่องเพราะยืนอยู่ท้ายรถ การถดถอยครั้งนี้ ถึงกับถอยร่นถึงข้างรถ

ที่แท้บึ่งกองิ้มได้รับการถ่ายทอดพลังจากซ่งจือเซาะ รับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน มีกำลังภายในเพิ่มพูนหลายวันมานี้อยู่ในรถธารเลือด ได้รับพลังความเย็นจากเหล็กเย็นในตัวรถ มีกำลังวังชากระปรี้กระเปร่า พลังฝ่ามือยิ่งแกร่งกร้าวกว่าเดิม

เฒ่าประหลาดมหาภัยทราบว่าตนเองหากชะล่าใจอีกต้องประสบความแพ้พ่าย รีบเกร็งกำลังสิบส่วน ผลักกระแทกฝ่ามือออก

ยามนั้นบึ่งกองิ้มฟาดฝ่ามือที่สามออก ผลจากการปะทะ เฒ่าประหลาดมหาภัยถูกกระแทกถอยไปหนึ่งก้าว บึ่งกองิ้มต้องถอยกายไปสองก้าว

เฒ่าประหลาดมหาภัยพอถอยกายไป ก็เหยียบถูกอากาศธาตุ ร่างร่วงหล่นลงจากรถ แต่เฒ่าประหลาดมหาภัยจะอย่างไรผ่านคลื่นลมมากหลาย ดังนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่งบังคับร่างลอยขึ้นไป

แต่รถธารเลือดมีระดับความเร็วเพียงไหน เฒ่าประหลาดมหาภัยเพิ่งลอยตัวขึ้น ยังไม่ตกวูบลง รถธารเลือดก็ควบล้ำนำหน้าไปวาเศษ

เฒ่าประหลาดมหาภัยพอทิ้งตัวลง กลับปรากฏเกือกม้าข้างหนึ่งเหยียบลงยังศีรษะของมัน

ที่แท้กงจื้อไร้น้ำใจควบม้าติดตามมา พอดีติดตามมาถึง ม้าขาวยกเกือกม้าขึ้นเหยียบลง

เฒ่าประหลาดมหาภัยหากฟาดฝ่ามือใส่ม้าขาว เกรงว่าจะทำร้ายถูกบุตรชายของตนเอง ดังนั้นยื่นมือคว้าใส่ท้องม้า ยกดันขึ้นไป กลับยกชูม้าขาวและกงจื้อไร้น้ำใจขึ้น ตวาดคำ "ไป" ทุ่มเหวี่ยงทั้งคนทั้งม้าไป

เมื่อเสียเวลาเช่นนี้ รถธารเลือดก็ควบตะบึงไปไกลกว่ายี่สิบสามสิบวาแล้ว

เฒ่าประหลาดมหาภัยตวาดก้อง ไล่ตามไปอย่างสุดกำลัง แต่รถธารเลือดห้อตะบึงอย่างรวดเร็ว สุดที่จะตามทันได้

บึงกอง้มคิดสลัดหลุดจากเฒ่าประหลาดมหาภัย ดังนั้นควบขับรถโดยไม่จำแนกทิศทาง รู้สึกภูมิประเทศสูงชันขึ้น ภูเขาตระหง่านง้า ตามเชิงเขาเต็มไปด้วยวัดวาอาราม ต้องงงงันวูบ

พลันได้ยินเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง ชายจีวร

พลั้ววูบ แปดม้าที่เทียมรถส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง หยุดยั้งอย่างกะทันหัน

เนื่องเพราะบังเหียนม้าตกอยู่ในมือคนผู้หนึ่ง !

ท่านยื่นมือตะปบคว้า ก็หยุดรถธารเลือดที่กำลังแล่นตะบึงเอาไว้

คนผู้นั้นยกมือยึดบังเหียนม้า ปากกล่าวว่า

"ลงมาให้กับเรา

คนหยุดรถธารเลือดเป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง

เป็นหลวงจีนสูงอายุ ขมับนูนสูง สองตาเจิดจ้าวาววับ คิ้วเคราดกหนาขาวโพลน รูปกายสูงใหญ่น่าเกรงขามรูปหนึ่ง

เบื้องซ้ายขวาของท่าน ยังมีหลวงจีนอีกสองรูปหนึ่งในสองใบหน้าสี่เหลี่ยมผิวสีคล้ำ คือเจ้าอาวาสวัดฮุดกวงยี่เซี้ยงมึ้งเซี่ยงหยิน อีกรูปหนึ่งร่างเตี้ยเล็ก ไว้เครายาวถึงท้อง เค้าหน้าเมตตาการุณย์ยิ่ง

ที่ด้านหลังยังมีหลวงจีนครองจีวรสีทอง รูปกายสูงโปร่งอีกรูปหนึ่ง กลับเป็นที่คุ้นตาของบึ้งกองึ้มยิ่ง

นี่เป็นซือตี่เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ ที่เคยกระแทกทำ

ร้ายตนสิ้นสติในฝ่ามือเดียว.....เทียนเล้งไต้ซือ !

เทียนเล้งไต้ซือกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"บึ้งกองิ้ม เมื่อพบพานเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ ยังไม่ลงจากรถมากราบคารวะ ?"

บึ้งกองิ้มใจหายวาบ หรือหลวงจีนคิ้วขาวเคราขาวที่หยุดรถธารเลือดเอาไว้ คือเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่เทียนเสียงไต้ซือ ?

ที่แท้บึ้งกองิ้มบุกเสียวลิ้มยี่ ช่วยเหลือซึงเซี่ยวง้ออกมา เทียนเสียงไต้ซือประจวบกับไม่อยู่ภายในวัด เดินทางมาถกหลักธรรมกับเตียงเจ่งไต้ซือวัดเซ็งเลี้ยงยี่ภูเขาโหงวไท้ซัว

เทียนเล้งไต้ซือเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักเสียวลิ้ม จึงลงมือแทน กระแทกบึ้งกองิ้มสิ้นสติ จับบึ้งกองิ้มแขวนกับต้นไม้ คิดรอให้เจ้าอาวาสกลับมาพิจารณาโทษ มิคาดซิงชิมฮั่งและพวกเข้าวัดเสียวลิ้มยี่ ช่วยบึ้งกองิ้มออกไป เทียนเล้งไต้ซือจึงเดินทางมายังโหงวไท้ซัวรายงานเหตุการณ์ต่อเทียนเสียงไต้ซือ

ภูเขาโหงวไท้ซัวอากาศเย็นเป็นพิเศษ ดังนั้นมีอีกชื่อหนึ่งว่าภูเขาเซ็งเลี้ยงซัว (ภูเขาเย็นระรื่น) และมีวัดเซ็งเลี้ยงยี่ หลวงจีนร่างเตี้ยเล็กที่อยู่ทางขวามือของเทียนเสียงไต้ซือ เป็นเจ้าอาวาสเซ็งเลี้ยงยี่เตียงเจ่งไต้ซือ

บึ้งกองมีระงับสติแล้วประสานมือคารวะเซี้ยงมึ้งเซี่ยงหยินก่อน ค่อยคารวะต่อเทียนเสียงไต้ซือและพวกยังไม่ทันเอ่ยปาก เฒ่าประหลาดมหาภัยก็ติดตามมาถึง

เฒ่าประหลาดมหาภัยวิ่งตะบึงตลอดทาง แต่หน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบถี่ พลังการฝึกปรือของคนผู้นี้ เป็นที่น่าเลื่อมใสจริง ๆ

จากนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าเร่งร้อน กงจื้อไร้น้ำใจควบม้าติดตามมา เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นเทียนเสียงไต้ซือและพวกอยู่ที่นี่ บุตรชายหากสอดมือเข้ามา รังแต่แสดงความทุเรศ ดังนั้นโบกมือคราหนึ่ง กงจื้อไร้น้ำใจรีบรั้งบังเหียน หันหัวม้าควบขับกลับไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยค่อยกล่าวเสียงกังวาน

"ที่แท้เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ก็อยู่ที่นี่ เสียวลิ้มยี่เป็นผู้นำฝ่ายธัมมะ กลับบังเกิดความละโมบต่อรถธารเลือด

หรือ ?"

เทียนเสียงไต้ซือกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ฟังว่าในรถธารเลือดซุกซ่อนยอดวิชา อาตมาคิดเปิดหูเปิดตาสักครา"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกวาดตาไปด้านหลังเทียนเสียงไต้ซือกล่าวอีกว่า

"ไม่ทราบเจ้าอาวาสฮุดกวงและเซ็งเลี้ยงยี่ ก็บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อยอดวิชาในรถธารเลือดหรือไม่ ?"

เซี้ยงมึ้งเซี่ยงหยินชืดชาต่อชื่อเสียง ดังนั้นแย้มยิ้มไม่ตอบคำ เตียงเจ่งไต้ซือกล่าวว่า

"เสียวลิ้มยี่เป็นต้นกำเนิดวิทยายุทธ ทั้งเป็นดินแดนสถาบันสงฆ์ ให้เทียนเสียงซือเฮียครอบครองยอดวิชา ย่อมเหมาะสมยิ่ง"

เฒ่าประหลาดมหาภัยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เสียวลิ้มยี่มีเกียรติภูมิสูงส่ง เทียนเล้งไต้ซือก็เป็นยอดฝีมือฝ่ายบรรพชิต แต่ยุทธจักรปรากฏคนผู้หนึ่ง โค่นยอดฝีมือเสียวลิ้มยี่แพ้พ่ายติดต่อกัน"

เทียนเล้งไต้ซืออดกล่าวมิได้

"เป็นผู้ใด ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยยกไม้เท้าชี้ไปยังบึงกอง้มภายในรถ กล่าวว่า

"เป็นเขา"

เทียนเล้งไต้ซือแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"คนผู้นี้ถูกเราฟาดสลบไสลในฝ่ามือเดียว นับเป็นอย่างไรได้ ?"

ซึ่งความจริง บึงกอง้มตอนนั้นผ่านการต่อสู้หลายระลอก รับบาดเจ็บหลายแห่ง เทียนเล้งไต้ซือลงมือในตอนนั้น ถือว่าไม่ยุติธรรมอย่างยิ่ง

บึงกอง้มก็ไม่คิดถกเถียง เพียงหวังควบขับรถธารเลือดไปพบซึงเซี่ยวง้อ เห็นเทียนเสียงไต้ซือและพวกขวางอยู่หน้ารถ สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง ขณะจะตอบคำ พลันปรากฏเงาร่างสองสายสาดพุ่งมาถึง

คนทั้งสองหนึ่งคล้ายพ่อค้าวานิช คือเหินบินบนยอดหญ้าบ๊วยแช่ฮุย อีกผู้หนึ่งสวมชุดขาวหน้าซูบเรียว คือเจ้าปัญญาซิงชิมฮั่ง

ทั้งสองพอเร่งรุดมาถึง ก็ผงกศีรษะทักทายต่อปึ่งกอง้ม จากนั้นประสานมือคารวะต่อเทียนเสียงไต้ซือและพวก เหินบินบนยอดหญ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"ปั้งจู้เรามีคำสั่ง ให้พวกเราคุ้มครองความปลอดภัยของปึ่งเสียวเฮียบ ขอไต้ซือทุกท่านผ่อนผันละเว้นสักครา"

คำพูดนี้เพียงร้องขอต่อเทียนเสียงไต้ซือและพวก แสดงว่าไม่เห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยอยู่ในสายตา

เฒ่าประหลาดมหาภัยจิตใจคับแคบ ไหนเลยทนทานรับได้ กลอกตาแล้วกล่าว

"พรรคนภากาศเมื่อมาถึง สำนักเสียวลิ้มแม้ไม่อ่อนข้อก็ต้องอ่อนข้อให้แล้ว"

เทียนเล้งไต้ซือหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวเสียงเครียดว่า

"เรื่องของสำนักเสียวลิ้ม พรรคนภากาศอย่าได้ยุ่งเกี่ยว"

เหินบินบนยอดหญ้า ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เมื่อครองเพศบรรพชิต ไฉนยังมีโมหะจิตปานนี้ ?"

เทียนเล้งได้ซือบันดาลโทสะ สืบเท้าก้าวออกไปโบกแขกจีวรฟาดฝ่ามือออก

เหินบินบนยอดหญ้าร้องโพล่งว่า

"ไป๋ฮุ้นซิ่ว (มือขับเมฆา)"

เห็นเงาฝ่ามือแขนจีวรแน่นขนัดดุจขุนเขาครอบคลุมมาถึง ดังนั้นพุ่งเฉียงๆ ไป หลบเลี่ยงจากกระบวนท่านี้

เทียนเล้งได้ซือพลันยื่นเหยียดมือขวาออกจากแขนจีวร เห็นใจกลางฝ่ามือกลับกลายเป็นสีแดง มือข้างนั้นเบ่งพองขึ้นเท่าตัว ฟาดใส่เหินบินบนยอดหญ้า

ปึงกองมิเคยเห็นวิชาฝ่ามือนี้ ต้องร้องโพล่งว่า

"ประทับหัตถ์ใหญ่"

ตนทราบว่าหากไม่ลงมือ เหินบินบนยอดหญ้าต้องเพลี่ยงพล้ำเสียที ดังนั้นพุ่งตัวออกจากรถธารเลือด ย่อร่างลงวูบ พลิกฝ่ามือซ้ายขึ้นไป พอดีรับฝ่ามือของเทียนเล้งได้ซือไว้

ฝ่ามือทั้งสองพอปะทะ เทียนเล้งได้ซือถูกกระแทกกลับไปสามเชี๊ยะ ปึงกองมิกรู้สึกมีพลังกดดันมหาศาลกดกระแทกลง สองเท้าจมลึกไปในพื้นหิมะร่วมเชี๊ยะ

เทียนเล้งไต้ซือตวาดคำ "ประเสริฐ" รวบมือกำเป็นหมัดต่อยออก ใช้ออกด้วยวิชาชวงซัวคุ้ง (หมัดทะลวงภูเขา)

บึ้งกองิ้มไม่กล้าชักช้า พลิกแพลงใช้วิชาฝีมือของค่ายสำนักต่าง ๆ ที่เล่าเรียนจากซ่งเซาะงิ้ออกไป บัดเดี๋ยวใช้พั่งเง็กคุ้ง (หมัดทลายหยก) ของสำนักฮั้วซัว วิชาทิฉั่วมึ้ง (กลอนประตูเหล็ก) ของสำนักอิ้วเล้งไผ่ วิชาซุกชิ่ว (ท่าสลัดมือ) ของสำนักคุนลุ้น วิชาจับโป๊ยเชี่ยงคุ้ง (สิบแปดหมัดยาว) ของสำนักบู๊ตึ๊ง เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

เทียนเล้งไต้ซือตื่นเต้นสงสัยยิ่ง คนทั้งสองนี้คนหนึ่งฝึกวิชาแนวทางเที่ยงธรรม คนหนึ่งเรียนรู้อย่างกว้างขวาง กลับต่อสู้กันอย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง

เทียนเล้งไต้ซือพลันพลิกแพลงท่าฝ่ามือ ฝ่ามือทั้งสองพอฟาดออก กลับบังเกิดเสียงดังครืนครั่น กระแทกกระทั้นใส่บึ้งกองิ้ม

บึ้งกองิ้มทราบว่านี่เป็นวิชาไต้กิมกังชิ่ว (มือวชิระใหญ่) ในเจ็ดสิบสองยอดวิชาเสียวลิ้มยี่ ขบคิดอย่างว่อง

ไวแล้วร่ายรำใช้ออกด้วยวิชาโหงวโจ้วคุ้งฮวบ (เพลงหมัดห้าปรมาจารย์)

เพลงหมัดห้าปรมาจารย์ก็เป็นหนึ่งในเจ็ดสิบสองยอดวิชาของเสียวลิ้มยี่ บึ้งกอง้มขโมยเรียนรู้ได้โดยผิวเผิน ใช้ออกห้าหกกระบวนท่า รู้สึกตกเป็นรอง ดังนั้นเปลี่ยนเป็นประนมมือ ใช้ออกด้วยพลังจิตพุทธองค์

เทียนเล้งได้ซืออุทานดังเอ๊ะ เร่งมือจู่โจมใส่ มิคาดบึ้งกองง้มก้มศีรษะลง พุ่งชนด้วยวิชาทิเท้ากง (พลังหัวเหล็ก)

เทียนเล้งได้ซือไม่ทันระวัง ถูกชนถอยไปสามสี่ก้าว รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก พลันฟาดฝ่ามือขวา แผ่พุ่งพลังสีขาวจาง ๆ ออกชนิดหนึ่ง

บึ้งกองง้มรู้สึกตนเองตกอยู่ภายใต้พลังกล้าแข็ง ที่หยุ่นเยือกถึงที่สุด คล้ายพลัดตกลงสู่หุบเหวลึกล้ำ สุดที่จะต้านทานได้ ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป

นี่เป็นยอดวิชาในสถาบันสงฆ์ ที่ยากจะฝึกปรือสำเร็จ นามเซียวบั่วเยียกซิ้งกง (พลังปัญญาบารมีน้อย) บึ้งกองง้มยามคับขัน พลันแผ่พุ่งพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์เข้า

ปะทะ

บึ้งกองิ้มแผ่พุ่งพลังกระแทกติดต่อกันสามครั้ง ค่อยสะกดพลังฝ่ามือของอีกฝ่ายหนึ่งได้ จากนั้นใช้พลังกระแทกอีกสามครั้งครา พลิกสถานะเป็นฝ่ายรุกกลับไป

เทียนเล้งไต้ซือไหนเลยยอมตกเป็นเบี้ยล่าง พลันตวาดก้อง ฝ่ามือทั้งสองเบ่งพองขึ้นอีกเท่าตัว ใช้พลังปัญญาบารมีน้อยอย่างสุดกำลัง

เทียนเล้งไต้ซือตั้งใจกระแทกบึ้งกองิ้มตายคามือให้จงได้

เห็นชายเสื้อบึ้งกองิ้มพัดพลิ้วไปด้านหลัง พลันพลิกฝ่ามือทั้งสองเข้าปะทะ

ฝ่ามือของทั้งสองฝ่ายขณะจะสัมผัสกัน เทียนเล้งไต้ซือพลันรู้สึกปวดแปลบที่ฝ่ามือขวา ต้องใจหายวาบ

... .ในโลกไหนเลยมีวิชาฝีมือที่ทำลายพลังปัญญาบารมีมีน้อยได้ หรือว่าบึ้งกองิ้มใช้อาวุธลับ ?

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ได้ยินเสียงฉี่ ที่แท้บึ้งกองิ้มจี้พุ่งนิ้วชี้ พุ่งพลังดรรชนีสายหนึ่งใส่ใจกลางฝ่ามือของท่าน

เทียนเล้งไต้ซือร้องโพล่งว่า

"ดรรชนีนภากาศ !"

ดรรชนีนภากาศใช้ทำลายวิชากำลังภายในทุกแขนง ต่อให้เป็นพลังปัญญาบารมีน้อย ยังไม่อาจต้านทานดรรชนีนภากาศได้

ยามนั้น ฝ่ามืออีกข้างหนึ่งกำลังจะปะทะกับฝ่ามือบึ่งกองิ้ม มิคาดบึ่งกองิ้มพลันพลิกข้อมือวูบ กลับคว้าจับชีพจรข้อมือของเทียนเล้งไต้ซือไว้

เทียนเล้งไต้ซือร้องโพล่งอีกว่า

"กระบวนท่าย้อนกลับ"

ไม่ทันขาดคำ รู้สึกข้อมือชาวูบ ถูกบึ่งกองิ้มคว้าจับไว้อย่างถนัดถนี่

บึ่งกองิ้มกลับใช้ยอดวิชาของซึงจือฮุ้นกับเฒ่าประหลาดมหาภัย สยบเทียนเล้งไต้ซือไว้

ซึ่งความจริง บึ่งกองิ้มเล่าเรียนกระบวนท่าย้อนกลับของเกาะมหาภัยจากซ่งเซาะงี้ ไม่ลึกซึ้งแตกฉานนัก ดรรชนีนภากาศกลับศึกษาจากบันทึกวิชาบู๊ของซึงจือฮุ้น

บึ่งกองิ้มหวนนึกถึงตนเองบุกเสียวลิ้มยี่ เพราะเข้าใจว่าทิโกยไต้ซือเป็นคนร้ายอันต่ำช้า จากนั้นหาญช่วยซึง

เซี่ยวง้อ ทำร้ายคนไม่น้อย ตนเองความจริงมีชีวิตอีกไม่มากนัก ไยต้องเพาะความแค้นกับสำนักเสียวลิ้มไป ?

พอได้คิด บึ่งกองิ้มพลันคลายมือออก ประสานมือกล่าวว่า

"ได้รับการออมมือ"

เทียนเล้งไต้ซือหน้าแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยาก ร้องดัง ๆ ว่า

"ประลองหมัดฝ่ามือท่านชนะ พวกเราประลองอาวุธใหม่"

บึ่งกองิ้มเห็นเทียนเล้งไต้ซือตาแดงฉานด้วยสายเลือด อดสะท้านใจมิได้

.....ชาวยุทธจักรไฉนยึดถือผลแพ้ชนะมีความสำคัญปานนี้ ?

บึ่งกองิ้มถ่อมตนว่า

"ไต้ซือมีกำลังภายในลึกล้ำ ข้าพเจ้าสำนึกว่าไม่อาจทัดเทียบเปรียบได้"

เทียนเล้งไต้ซือหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องถ่อมตนแล้ว ลงมือ"

พลางหยิบฉวยไม้เท้าพระธรรมจากหลวงจีนทางด้านหลังด้ามหนึ่ง ร่ายรำราวคลุ้มคลั่ง บัดเดี๋ยวส่ายร่างมาทางซ้าย บัดเดี๋ยวซวนเซไปทางขวา พลันโถมถึงเบื้องหน้าบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มไม่ทราบนี่เป็นวิชาผีมือใด พลันได้ยินเหยียบหิมะไร้รอยร้องว่า

"เตียงม้อเจี๋ยนฮวบ (เพลงไม้เท้ามารคลุ้มคลั่ง)"

ในเสียงร้อง เทียนเล้งได้ชือควงไม้เท้าพระธรรมม้วนเอาใบไม้แห้งบนพื้นปลิวคละคลุ้ง กระแทกลงหาบึ่งกอง้มอย่างหักโหม

บึ่งกอง้มไม่สามารถหลบหลีก ได้แต่ชักกระบี่รุ้งทองจากฝัก ดัดปลายกระบี่แล้วจี้พุ่งออก ใช้ท่าโน้มดัดรุ้งทองออกไป

เทียนเล้งได้ชือยกไม้เท้าตั้งตรง ใช้ออกด้วยท่าตีเถียงตงลิ้ว (เสาหลักกลางกระแสเชี่ยว) เสียงติงเมื่อพลังกระบี่จี้ถูกตัวไม้เท้า ปรากฏประกายไฟแลบกระจาย

เทียนเล้งได้ชือพอรับท่ากระบี่ของบึ่งกอง้มไว้ พลัน

ตวัดไม้เท้าจี้ส่วนปลายออกดุจประกายไฟ

กระบวนท่านี้เป็นท่าพลิกแพลงที่สุดในเพลงไม้เท้ามารคลุ้มคลั่ง เรียกว่าเทียนเล้งเจ่กเสีก (ท่าเดียวมังกรฟ้า)

บึ้งกอง้มยามฉุกละหุก ไม่สามารถใช้ท่ากระบี่ขนนกฟ้าป้องกันตัวได้ ดังนั้นขวางกระบี่รุ้งทอง ทอดสายตาไปที่ไกลตา ใช้ออกด้วยท่าตั้งรับที่ดีที่สุดในหล้า.....ขอบฟ้าเส้นเดียว !

ท่าขวางกระบี่ที่รวบรัดธรรมดานี้ พอดีปิดสกัดปลายไม้เท้าของเทียนเล้งไต้ซือไว้

เทียนเล้งไต้ซืองงงันวูบ พลันขยับข้อมือ บังคับปลายไม้เท้าไหลผ่านตัวกระบี่ ทีมสกัดใส่คอหอยบึ้งกอง้มด้วยท่าเทียนเล้งซิ้งฉิ่ง (หนามวิเศษมังกรฟ้า)

นี่เป็นท่าไม้ตายประจำตัวเทียนเล้งไต้ซือ ในห้วงคับขันเช่นนี้ สุดที่คู่ต่อสู้จะหลบหลีกล่าถอย และปิดป้องต้านทานได้

ซิงชิมฮั่งและเหยียบหิมะไร้รอยส่งเสียงอุทานโดยพร้อมเพรียง กระทั่งเทียนเสียงไต้ซือก็ใจหายวูบ

....บรรพชิตพยายามหลีกเลี่ยงการฆ่าฟัน เทียนเล้ง

ไต้ซือหากทิ่มแทงทำร้ายบึ่งกองิ้ม เกรงว่าจะเป็นที่ครหานินทาแล้ว

มิคาดยามนั้นบึ่งกองิ้มพลันแทงกระบี่ออก กลับแทงใส่ปลายไม้เท้าของเทียนเล้งไต้ซือ

กระบวนท่านี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง หากไม่สามารถแทงถูก ก็ต้องสังเวยชีวิตใต้ปลายไม้เท้าแล้ว

กระบี่นี้พ้นถูกไม้เท้าพระธรรม กลับผ่าไม้เท้าพระธรรมแยกเป็นสองเสี่ยง

ไม้เท้าถูกผ่าแยกเป็นสองเสี่ยง พลังที่แฝงมากับไม้เท้าก็เสื่อมสลายไป

นี่เป็นท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า..... หยกศิลาล้วนแหลกลาญ !

เมื่อเป็นเช่นนี้ สถานการณ์เปลี่ยนจากรับเป็นรุก กระบี่รุ้งทองพุ่งวาบดุจสายฟ้า จี้ใส่คอหอยเทียนเล้งไต้ซือ

เทียนเล้งไต้ซือคำรามคราหนึ่ง หลับตาลงรอความตาย

รู้สึกรังสีกระบี่คุกคามผิวกาย หน้าผากถึงกับปรากฏเหงื่อซึมออกมา

บึงกองิ้มไม่ได้แทงกระบี่ลง ใจกลางฝ่ามือของตนก็ปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม

บึงกองิ้มไม่สามารถควบคุมท่ากระบี่เมื่อครู่โดยสิ้นเชิง อานุภาพของท่ากระบี่นี้ ยังเหนือความคาดหมายของตนนัก

ปลายกระบี่ของบึงกองิ้มหยุดนิ่งอยู่เหนือลำคอของเทียนเล้งไต้ซือ จากนั้นรั้งกลับไปช้า ๆ

เทียนเล้งไต้ซือรู้สึกรังสีความเย็นลดทอนลง ค่อยลืมตาขึ้น เปลือกตากลับเปียกชุ่มด้วยหยาดเหงื่อ ใช้สายตาที่พร่ามัวมองดูบึงกองิ้มอย่างตะลึงลาน

ความรู้สึกของเทียนเล้งไต้ซือ คล้ายเดินวนที่ปรโลกมารอบหนึ่งก็ปาน

บึงกองิ้มกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ไต้ซือมีพลังฝีมือกล้าแข็ง ข้าพเจ้ามีเปรียบโดยโชคช่วย เป็นที่ละอายยิ่ง"

ตนได้ชัยไม่ลำพอง ยังคงให้การยกย่องต่อเทียนเล้งไต้ซือ

เทียนเล้งไต้ซือก้มศีรษะประนมมือ พลันกล่าวคำ

พูดที่คาดคิดไม่ถึงออกมาว่า

"ท่านไม่ต้องถ่อมตน อาตมายอมรับนับถือท่าน"

.....บึงกองิ้มมีอายุยี่สิบเศษ กลับได้รับคำยกย่องจากซือตี่เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่เช่นนี้

..... คำพูดนี้ ช่วยยกระดับฐานะในยุทธจักรของบึงกองิ้มสูงกว่าเดิมมากนัก

..... นับแต่นี้ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนเจ้าสำนักขนนกฟ้าคนใหม่ผู้นี้อีก

บทที่ ๒๑

รับศึกเทียนเสียง

เทียนเสียงไต้ซือคิดไม่ถึงชายหนุ่มผู้นี้กลับสามารถโค่นซือตี้ที่ตนไว้วางใจที่สุดพ่ายแพ้ พลันสืบเท้าก้าวออกไป

เซี่ยงมั่งเซี่ยงหยินพลันกระแอมเบา ๆ เรียกหาว่า

"ไต้ซือ"

เทียนเสียงไต้ซือชะงักเท้าลง ถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

เซี่ยงมั่งเซี่ยงหยินบังเกิดความปรารถนาดีต่อ

ปึงกองิ้ม ดังนั้นไม่ต้องการให้เทียนเสียงไต้ซือลงมือ กล่าวว่า

"ไต้ซือเป็นเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ ไม่ต้องลงมือต่อผู้เยาว์คนหนึ่ง ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกลับชิงชังปึงกองิ้มจับใจ เพียงกริ่งเกรงว่าแผ่นดินไม่วุ่นวาย กลอกตาแล้วกล่าว

"หลวงจีนที่ด้านหลัง ใช่สามสิบหกบรรพชิตกระมัง หากคิดจัดการกับปึงกองิ้ม เกรงว่าสามสิบหกบรรพชิตต้องลงมือโดยพร้อมเพรียงแล้ว"

คำพูดพอกล่าว เหล่าหลวงจีนที่ร่วมทางมากับเทียนเล้งไต้ซือล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ค่ายกลสำคัญของเสียวลิ้มยี่ ประกอบด้วยค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำ เมื่อสูงขึ้นอีกขั้นหนึ่ง เป็นค่ายกลยี่สิบสี่อรหันต์ ส่วนสามสิบหกบรรพชิต กลับฝึกวิชาทิทั้งไต้ตึง (ค่ายกลถังเหล็ก)

ส่วนค่ายกลหนึ่งร้อยแปดอรหันต์ และค่ายกลหนึ่งพันแปดเณรน้อย จะใช้จัดการกับศัตรูมากกว่าสิบคนขึ้นไป น้อยครั้งจะก่อตั้งขึ้น

ก่อนนี้บึงกอง้มเคยผ่าค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำบุกบั่นค่ายกลยี่สิบสี่อรหันต์ เฒ่าประหลาดมหาภัยเมื่อกล่าวกระตุ้น สามสิบหกบรรพชิตจึงสืบเท้าเข้าหาบึงกอง้มโดยพร้อมเพรียง

เทียนเสียงไต้ซือก็กล่าวว่า

"ก่อตั้งค่ายกลถังเหล็ก"

สามสิบหกบรรพชิตรับคำดังกระหึ่ม เคลื่อนขบวนตั้งค่ายกล ล้อมกักบึงกอง้มเอาไว้

บึงกอง้มกวาดตามองสภาพค่ายกลเที่ยวหนึ่ง อดใจเขม็งตึงเครียดมิได้

สามสิบหกบรรพชิตไม่ลงมือ เพียงเดินตรงมา ก้าวยาว ๆ เข้ามา

พริบตานั้นวงล้อมหดเล็กลง ดูไปคล้ายถังเหล็กใบหนึ่ง

หลวงจีนทั้งสามสิบหกรูป คล้ายกับจะเบียดบดบึงกอง้มให้บี้แบน กดทับบึงกอง้มให้ตายไป

มาตรแม้นเป็นฤดูอันหนาวเหน็บ บึงกอง้มกลับปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

เป็นเหงื่อเยียบเย็น

บึ้งกอง้มตวาดก้อง พื้นกระบี่ด้วยท่ากระบี่ประดับฟ้า

หลวงจีนทั้งหลายขยับตัวเล็กน้อย หลวงจีนสี่รูปโบกแขนจีวร ก็สลายอานุภาพของท่ากระบี่ประดับฟ้าไป

หลวงจีนที่นำขบวนรูปหนึ่งประกบนิ้วจี้ปราด ทิ่มใส่ดวงตาบึ้งกองิ้ม บึ้งกองิ้มตวัดกระบี่ตีโต้ไปด้วยท่าปั่นศิลาสะท้านฟ้า

หลวงจีนนั้นคล้ายมองไม่เห็น ยังคงจู่โจมมาดังเดิม หลวงจีนทางซ้ายขวากลับสอดมือเข้ามา หนึ่งปัดป่ายท่วงท่าปั่นศิลา หนึ่งสลายท่วงท่าสะท้านฟ้าของบึ้งกองิ้มไป

บึ้งกองิ้มใจสั่นสะท้าน สลับเท้าด้วยวิชาช่อโป่วเลี่ยงช้วง (สลับเท้าสัมพันธ์) ในเพลงหมัดยาวของสำนักบู๊ตึ้งเคลื่อนไหวในแวดวงคับแคบ ปล่อยให้พลังดรรชนีพุ่งเฉียดผ่านหน้าไปอย่างหวุดหวิด

บึ้งกองิ้มหลับตาลงเล็กน้อย ลอบร้องคำ "หวาดเสียว" ในใจ หากมิใช่ตนเองใช้วิชาสลับเท้าสัมพันธ์ทันเวลา คงไม่อาจรอดพ้นจากท่าดรรชนีนี้

บึ้งกองิ้มเพิ่งรอดพ้นจากห้วงคับขัน ก็ปรากฏพลัง

ฝ่ามือหลายสายกดกระแทกมาถึง ดังนั้นกวาดกระบี่ออกด้วยท่ากระบี่คลุ้มบุปผาคลั่ง

แต่บึ่งกองิ้มตกอยู่ในค่ายกลถังเหล็ก เคลื่อนไหวในพื้นที่คับแคบจำกัด กระบวนท่าที่ใช้ถูกเหล่าหลวงจีนพันพัวไว้ ไม่สามารถเปล่งปลั่งอานุภาพอย่างเต็มที่ได้

บึ่งกองิ้มในค่ายกล เผชิญพลังกดดันจนแทบไม่อาจกระดิกตัวได้ เหยียบหิมะไร้รอย เซี้ยงมึ้งเซี่ยงหยิน กระทั่งเฒ่าประหลาดมหาภัยที่นอกค่ายกล ยังรู้สึกถึงความกดดันอันหนักหน่วง กระทั่งลมหายใจอันเร่งร้อนถี่เร็วขึ้นมา

.....ค่ายกลถังเหล็กเคยกักยอดฝีมือชาวบู๊ล้มมากหลายเสียชีวิตไป บึ่งกองิ้มออกท่องเที่ยวไม่ถึงหนึ่งปีสามารถมีชีวิตรอดออกจากค่ายกลหรือไม่ ?

.....

กระบี่บึ่งกองิ้มก็แทบบังเกิดความสิ้นหวัง

รู้สึกพลังกดดันรอบข้างยิ่งนานยิ่งหนักหน่วง แทบยกแขนไม่ขึ้น สองเท้าชาด้านทีละน้อย แต่ยังคงสู้ต่อไป

.....ซึ่งเซี่ยวง้อไม่อาจปลงผมบวชเป็นชีเพราะตน

... .ตนแม้ตายก็ต้องฝ่าออกจากค่ายกลไปพบซึ่ง

เซี่ยวง้อ

บึ่งกองิ้มตวาดก้อง ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายในยี่สิบสี่กระบี่ขนนกฟ้า..... รอยเลือดหมื่นลี้

กระบี่นี้พอกรีดออก ค่ายกลถังเหล็กปรากฏช่องแตกแห่งหนึ่ง บึ่งกองิ้มถือกระบี่คิดบุกฝ่าออกไป ช่องแตกนั้นพลันหายวับไป

ขณะที่บึ่งกองิ้มโถมถึงหน้าช่องแตก หลวงจีนทั้งหลายก็อุดช่องแตกไว้ ยกมือที่เกร็งกำลังภายในเปี่ยมล้นขึ้น ตระเตรียมพุ่งจู่โจมออก

.....ค่ายกลถังเหล็กไม่มีช่องแตก ต่อให้มีช่องโหว่ก็ถูกอุดไว้อย่างรวดเร็ว ท่านหากคิดบุกฝ่าไป มีแต่หนทางตายสายเดียว

แต่บึ่งกองิ้มยังบุกฝ่าไป

พริบตานั้น บึ่งกองิ้มตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ขวางกระบี่อยู่เหนือออก ทอดสายตาไปยังที่ไกลตา

นี่เป็นท่าตั้งรับที่ดีที่สุดในหล้า..... ขอบฟ้าเส้นเดียว

.....ท่าขอบฟ้าเส้นเดียวสามารถรับท่าจู่โจมของผู้อื่น ใช่สะกดพลังฝ่ามือของคู่ต่อสู้ได้หรือไม่ ?

บึงกองิ้มไม่ทราบ

บึงกองิ้มได้แต่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน

.....ในชีวิตของคน นอกจากกระทำเรื่องที่มีความมั่นใจเปี่ยมล้น ยังสมควรทดลองกระทำเรื่องที่ไม่มีความมั่นใจดู

หากเป็นฝ่ามือคู่หนึ่ง กระบวนท่าของบึงกองิ้มนี้ย่อมต้านไว้ ต่อให้เป็นฝ่ามือสิบคู่ ด้วยพลังการฝึกปรือของบึงกองิ้ม มั่นใจว่าทนทานรับไว้

แต่ที่ลงมือในตอนนี้ เป็นฝ่ามือสามสิบหกคู่ ที่สามสิบหกบรรพชิตฟาดออกอย่างสุดกำลัง

บึงกองิ้มใช้ท่าขอบฟ้าเส้นเดียว สะกดฝ่ามือเหล่านั้นไว้ แต่พลังฝ่ามืออันมากหลายหลาก ฉุดรั้งกระบวนท่าของบึงกองิ้มเบนเบี่ยงเล็กน้อย

เคล็ดวิชากระบวนท่าไม่อาจพลาดผิดแม้สักเล็กน้อย ท่าขอบฟ้าเส้นเดียวเมื่อเบนเบี่ยง สภาวะตั้งรับที่ดีที่สุดจึงเสื่อมสูญไป

หากมิใช่ฝ่ามือทั้งสามสิบหกคู่ มุ่งสลัดหลุดจากเคล็ด "ดูดรั้ง" ของท่าขอบฟ้าเส้นเดียว บึงกองิ้มคงถูกฟาดใส่หลายสิบฝ่ามือแล้ว

บึงกองิ้มตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ใช้ออกด้วยท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า.....หยกศิลาล้วนแหลกลาญ !

บึงกองิ้มเปลี่ยนจากตั้งรับเป็นรุกอย่างรวดเร็ว หลวงจีนทั้งสามสิบหกรูปไม่ทันลงมือตีโต้ ได้แต่ถอยห่างออกไป

ท่ากระบี่หยกศิลาล้วนแหลกลาญจึงจู่โจมถูกอากาศธาตุ หลวงจีนทั้งหลายแม้ถดถอย แต่ยังไม่ปั่นป่วนรวนเรยังคงรักษาสภาวะค่ายกลไว้

กระบวนท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญพอเสื่อมคลายค่ายกลถังเหล็กก็เพิ่มพลังกดดันใส่บึงกองิ้มอีกครา

บึงกองิ้มขบกรามกรอด เปลี่ยนเป็นใช้ออกด้วยกระบวนท่าช้าที่สุดในหล้า.....วัวแก่ทลายรถ !

บึงกองิ้มไม่ทราบว่า กระบวนท่านี้ใช้ในเวลานี้จะมีประสิทธิผลอย่างไร

.....แต่คนผู้หนึ่งมิใช่กระทำแต่เรื่องที่ทราบ บางครั้งก็สมควรกระทำเรื่องที่ไม่ทราบ !

เทียนเสียงได้ซือที่นอกวง ชื่นชมต่อค่ายกล

ถังเหล็กยิ่ง

ท่านถึงกับรู้สึกว่า ใช้ค่ายกลนี้ต่อผู้เยาว์รุ่นหลังผู้หนึ่งเฉกเช่นฆ่าไก่โดยใช้มีดเชือดโค

มิคาดในห้วงความเป็นความตาย สภาพค่ายกลถังเหล็กพลันเชื่องช้าลง

ตอนแรกบึ่งกองิ้มร่ายรำกระบี่อย่างเชื่องช้า จากนั้นหลวงจีนทั้งสามสิบหกรูปก็เคลื่อนไหวช้าตาม

กระบวนท่าวัวแก่ทลายรถ กลับบังเกิดประสิทธิผลอย่างคาดคิดไม่ถึง

หลวงจีนทั้งสามสิบหกรูปถูกท่าวัวแก่ทลายรถสะกดจิตสมาธิไว้ เป็นเหตุให้ไม่สามารถผลักดันค่ายกลถังเหล็กเคลื่อนไหวต่อไปได้

ยามนั้น พลันปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้นดุจสายฟ้า บึ่งกองิ้มพลันใช้ออกด้วยกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า..... วิชชุแลบลั่น !

กระบี่นี้ใช้ออกโดยไม่มีวี่แววล่วงหน้า ได้ยินหลวงจีนสองรูปส่งเสียงแผดร้อง ย่อตัวลงกับพื้น บึ่งกองิ้มบุกฝ่าออกจากค่ายกลแล้ว

หลวงจีนทั้งสองเพียงรับบาดเจ็บ ไม่ถึงกับเสียชีวิต เป็นปึงกองมยังกระบี่ไว้ไมตรี หาไม่คงปลิดศีรษะหลวงจีนทั้งสองหลุดจากบ่าแล้ว

สภาพการณ์ภายในวงแปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว เทียนเสียงไต้ซือและเฒ่าประหลาดมหาภัยล้วนตะลึงลานกับที่

ปึงกองมสู้โดยตัวต่อตัว เอาชัยเทียนเล้งไต้ซือ แม้ถูกกักอยู่ในค่ายกลถังเหล็ก ยังฝ่าออกมาได้ ด้วยเกียรติภูมิของปึงกองมตอนนี้ สามารถไล่กวดตามสามธัมมะสี่พิสดารแล้ว

เทียนเสียงไต้ซือพลันสาวเท้าออกไป กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เจ้าที่แท้เป็นคนของค่ายสำนักใด ?"

ปึงกองมลดกระบี่ลง กล่าวว่า

"ศิษย์สำนักขนนกฟ้าผู้หนึ่งเท่านั้น"

เทียนเสียงไต้ซือถูกโมหะจิตครอบงำ ต้องกล่าวว่า

"สำนักขนนกฟ้าไม่มีผู้มีฝีมือ"

เหินบินบนยอดหญ้าสอดคำขึ้น

"ซ่งจือเซาะมิใช่ผู้มีฝีมือหรือ ?"

ชิงชิมฮั่งกล่าวเสริมขึ้น

"ครั้งกระโน้นไต้ซือต่อสู้กับซ่งไต้เฮียบสามร้อยกระบวนท่า ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ....."

หยุดเล็กน้อยจึงแดกดันว่า

"นอกจากไต้ซือไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นผู้มีฝีมือ เราก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว"

เทียนเสียงไต้ซือขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ประสกแซ่ซ่งมีเพลงกระบี่ลึกล้ำ อาตมานับถือเลื่อมใสยิ่ง แต่เพลงกระบี่ขนนกฟ้าเป็นยอดวิชาแขนงหนึ่งไหนเลยคล้ายกระบวนท่าพิกลพิการเช่นนี้ ?"

ชิงชิมฮั่งมีคารมหลักแหลม จึงกล่าว

"ปึ่งเสียวเฮียบหากไร้ค่ายปราศจากสำนัก กลับเอาชัยเทียนเล้งไต้ซือ ฝ่าออกจากค่ายกลถังเหล็ก อย่างนั้นสำนักเสียวลิ้มไยมิใช่ยิ่งไม่มีหน้ามีตา ?"

เทียนเสียงไต้ซือตวาดคำ "เหลวไหล" ยกเท้าก้าวปราด ใช้วิชาซกตี่เซ้งซุ่ง (ย่อพสุธาเป็นนิ้ว) คุกคามเข้าหาชิงชิมฮั่ง

ทันใด ประกายรุ้งทองวูบขึ้น คนผู้หนึ่งถือกระบี่

สะอึกเข้าขวางหน้าเทียนเสียงไต้ซือ

เป็นปิ่งกองิ้มเอง

เทียนเสียงไต้ซือไม่แยแสสนใจ ยกมือตะปบใส่ก็คว้าจับตัวกระบี่ไว้

กระบี่รุ้งทองถูกดัดเป็นรูปโค้ง แต่ไม่หักสะบั้นกลับแผ่พุ่งพลังกระบี่สายหนึ่งออก

เทียนเสียงไต้ซือใจสั่นสะท้าน คลายมือทิ้งตัวลงสู่พื้น จีวรที่ครอบร่างเบ่งพองขึ้น กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราวขึ้นมา

ท่านมีศักดิ์เป็นเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ ไหนเลยเคยถูกผู้เยาว์รุ่นหลังคนหนึ่งคุกคามตกลงสู่พื้นเช่นนี้ พริบตานั้นบังเกิดโมหะจิตขึ้น ตระเตรียมลงมือโดยไม่ไว้ไมตรี

เทียนเสียงไต้ซือบังเกิดโมหะจิต ปิ่งกองิ้มกลับตื่นตระหนกยิ่ง

เมื่อครู่ปิ่งกองิ้มสะอึกเข้าไป ใช้ออกด้วยท่าแยกมืดแบ่งสว่าง เทียนเสียงไต้ซือพอยกมือขึ้น ก็ตะปบคว้าไว้ ปิ่งกองิ้มรีบแผ่พุ่งพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ เทียนเสียงไต้ซือพอคลายมือ ก็สลายพลังจู่โจมของตนไปได้

พลังการฝึกปรือของเทียนเสียงไต้ซือ บรรลุถึงขั้นปล่อยออกรั้งเข้าตามใจปรารถนา ไม่มีจุดอ่อนให้จู่โจมทำลายจริง ๆ

อีกด้านหนึ่ง สามสิบหกบรรพชิตเห็นเจ้าอาวาสลงมือ ก็ถอยห่างไป รายล้อมสถานที่เป็นวงกว้าง ป้องกันมิให้ผู้คนช่วงชิงรถธารเลือดหลบหนีไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยคิดฉกฉวยโอกาสที่ชุลมุน ช่วงชิงรถธารเลือดหลบหนีไปจริง

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นในสามสิบหกบรรพชิตอย่างน้อยมีอยู่กว่าครึ่งจับตามองมา ได้แต่ล้มเลิกความคิดไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

ยามนั้น เทียนเสียงไต้ซือพลันลงมือ

เทียนเสียงไต้ซือลืมตาสาดประกายเจิดจ้า ยื่นสองมือออกจากในแขนจีวร ฟาดใส่บึ้งกอง้ม

บึ้งกอง้มถือดีที่มีพลังฝ่ามือรุดหน้า ดังนั้นยกสองแขนขึ้น รับสองฝ่ามือนี้เอาไว้

จากนั้นบึ้งกอง้มถูกฟาดลอยลิ่วไปดุจว่าวขาดป่านลอยไปปะทะชนกับลำต้นไม้แห้งเหี่ยวต้นหนึ่ง

เสียงกร๊อบเมื่อลำต้นไม้หักกลาง โค่นล้มลงสนั่นหวั่นไหว

บึ้งกอง้มกลับผุดลุกขึ้น ราวปาฏิหาริย์!

มุมปากบึ้งกอง้มปรากฏโลหิตไหลซึมลงมา แต่คนสามารถลุกขึ้นยืน

เทียนเสียงไต้ซือแทบไม่เชื่อว่า ภาพที่เห็นเป็นความจริง

ท่านเกร็งกำลังภายในสิบส่วน ใช้ออกด้วยวิชาได้บ๋วเยียกซิ้งกง (พลังปัญญาบารมีใหญ่) อันเลื่องลือของสำนักเสียวลิ้ม ครั้งกระโน้นกระทั่งกือเล้งซิ้ง (เทพมหาศาล) บุ้นข่วย และยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งเผ่านีเจินมั่วกุยยังรับไว้ไม่ได้

แต่ชายหนุ่มผู้นี้กลับรับไว้ได้

เทียนเสียงไต้ซืออดนิยมเลื่อมใสมิได้ ท่านความจริงเป็นคนชื่นชมต่ออัจฉริยะอยู่แล้ว

หากมิใช่เพื่อสำนักเสียวลิ้ม ตอนนี้ท่านคงใจอ่อนลงแล้ว

แต่เพื่อสำนักเสียวลิ้ม ท่านต้องลงมือต่อไป

นี่ใช่สอดคล้องกับคำ "คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง" หรือไม่?

.....ซึ่งความจริงการเป็นตัวของตัวเอง ขึ้นอยู่กับความคิดของตนเอง ลูกผู้ชายยกขึ้นวางลง ไม่จำเป็นต้องใคร่ครวญมากความ

.....เพียงแต่ต่ำใต้มีสักกี่คน คู่ควรเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง?

ไม่ว่าเทียนเสียงไต้ซือใช่หรือไม่ ได้แต่ลงมือต่อไป

เทียนเสียงไต้ซือพลิ้วตามติดเข้าไป โบกแขนจีวรครอบคลุมลง

บึ้งกองมิชิงถลันหลบ แทงกระบี่ออกจากด้านข้าง

ประกายกระบี่เพิ่งพวยพุ่ง เทียนเสียงไต้ซือก็ลงมือ ท่านพอฟาดผ่ามือออก ก็ปรากฏหมอกขาวคละคลุ้งอบอวล

บึ้งกองมิตกอยู่ในพลังผ่ามือสีขาวเวิ้งว้างโดยสิ้นเชิง

ในพลังผ่ามือสีขาวเวิ้งว้าง ยังปรากฏประกายรุ้งทองจุดหนึ่งกระพริบวูบวาบ

รุ้งทองแม้อ่อนจาง แต่ยังไม่ได้สูญไป

บึ้งกองมิกลับร่ายรำยี่สิบสี่ขนนกฟ้า รับมือเทียน

เสียงไต้ซือหลายสิบกระบวนท่า

คนในบริเวณล้วนตื่นเต้นตระหนก คิดไม่ถึงชายหนุ่มที่เพิ่งผุดขึ้นในยุทธจักร สามารถรับมือเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่หลายสิบกระบวนท่า

มีแต่บึ่งกองิ้มทราบแก่ใจว่า เทียนเสียงไต้ซือมีฝีมือสูงล้ำกว่าเทียนเล้งไต้ซือหลายเท่าตัว

เทียนเสียงไต้ซือเพียงใช้ออกด้วยพลังปัญญาบารมีใหญ่ แขนจีวรครอบคลุมทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดิน บึ่งกองิ้มไม่ว่ากระโดดโลดแล่นอย่างไร ก็ไม่สามารถสลัดหลุดได้

สภาพเช่นนี้คล้ายใบไม้แห้งกลางพายุ เรือน้อยใต้ธารน้ำตก ได้แต่ดิ้นรนถ่ายเดียว ไม่มีโอกาสตีโต้ได้

พลันรู้สึกข้อมือขวาตึงวูบ เทียนเสียงไต้ซือใช้แขนจีวรม้วนพันกระบี่รุ้งทองไว้

บึ่งกองิ้มรีบเร่งเร้าพลังใส่กระบี่รุ้งทอง เสียงซ่าเมื่อพ้นแขนจีวรของเทียนเสียงไต้ซือขาดไป

เช่นนี้เหนือความคาดหมายผู้คนนัก ที่แท้บึ่งกองิ้มรับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน บวกกับถือกระบี่รุ้ง

ทองอันคมกล้า กลับพื้นแขนจีวรของเทียนเสียงไต้ซือกลับไป

เทียนเสียงไต้ซือหน้าแดงก่ำ เคราใต้คางลุกชี้ชัน กระดูกทั่วร่างลั่นดังเพียะพะ กลับใช้พลังเล้งเชียบั่วเยียกซิ้งกง (พลังปัญญาบารมีคชสาร) ออกไป

เห็นพลังลมปราณสีขาวเวิ้งว้าง แฝงพลังสีม่วงสายหนึ่ง พวยพุ่งใส่บึ่งกองมอย่างหักโหม

.....พลังปัญญาบารมีคชสาร เป็นยอดวิชาที่สืบต่อจากพลังปัญญาบารมีใหญ่ เมื่อฝึกพลังปัญญาบารมีใหญ่ถึงขั้นที่สิบสอง จึงเริ่มต้นฝึกพลังปัญญาบารมีคชสาร

.....พลังปัญญาบารมีคชสารมีทั้งสิ้นสิบแปดชั้น เมื่อฝึกถึงขั้นสุดยอด ทุกฝ่ามือมีอานุภาพปานประหนึ่งคชสาร หากคิดฝึกพลังปัญญาบารมีคชสารสำเร็จ ต้องมีพลังการฝึกปรือกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบปี

.....เทียนเสียงไต้ซือกลับฝึกปรือสำเร็จได้!

บึ่งกองมรู้สึกลมหายใจแทบขาดห้วง ต้องตวาดก้อง ใช้ออกด้วยท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า.....หยกศิลาล้วนแหลกลาญ

เทียนเสียงไต้ซือส่งเสียงคำรามคราหนึ่ง กลับใช้ออกด้วยวิชาไซจื้อเฮา (ราชสีห์คำราม)

บึ่งกองิ้มสะท้านคราหนึ่ง ความกราดเกรี้ยวที่แฝงไปกับท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญสูญสลายไป ไม่อาจใช้ท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้าออกได้

พริบตานั้นพลังปัญญาบารมีคชสารโถมทะลักมาถึงบึ่งกองิ้มได้แต่ขวางกระบี่ต้านทานไว้

นี่เป็นท่าตั้งรับที่ดีที่สุดในหล้า.....ขอบฟ้าเส้นเดียว

รู้สึกมีพลังกดดันที่หนักหน่วงดุจพะเนินเหล็ก กดทับอยู่บนเส้นด้าย สามารถขาดผึงไปทุกเมื่อ

พลังปัญญาบารมีคชสารของเทียนเสียงไต้ซือ กลับไม่สามารถทำลายเกราะป้องกันของท่าขอบฟ้าเส้นเดียวเข้าไป

เทียนเสียงไต้ซือหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ มือขวาแผ่พุ่งพลังปัญญาบารมีคชสาร สะกดสภาวะกระบี่ของบึ่งกองิ้มไว้ มือซ้ายเกร็งพลังปัญญาบารมีใหญ่ ฟาดออกอย่างแช่มช้า

บึ่งกองิ้มรู้สึกทรวงอกอึดอัดขัดข้อง แต่ไม่สามารถ

ขยับเคลื่อนกายได้ ขอเพียงสลายท่าขอบฟ้าเส้นเดียว พลังปัญญาบารมีคชสารจะกดกระแทกเข้ามา ตนต้องตายเร็วกว่าเดิม

ฝ่ามือซ้ายของเทียนเสียงไต้ซือห่างจากบึ้งกอง้มเซี๊ยะเศษ มุมปากบึ้งกอง้มเริ่มปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

สภาพของบึ้งกอง้มคล้ายเกาทัณฑ์ที่น้าวจนสุดล้าจะหักสะบั้นได้ทุกเมื่อ

.....ไม่อาจหักสะบั้น หากหักสะบั้น ก็ไม่อาจพบหน้าซึ่งเซี่ยวง้อแล้ว

นึกถึงตอนนี้ บึ้งกอง้มรู้สึกมีพลังหนุนเนื่องจากจุดตังชั้งที่ท้องน้อย พลันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างกะทันหัน

พริบตาที่พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า พลังปัญญาบารมีคชสารและพลังปัญญาบารมีใหม่ล้วนกระแทกถึงพื้นดินที่บึ้งกอง้มยืนอยู่ตอนแรก ถูกกดกระแทกเป็นหลุมลึกดินโคลนพวยพุ่งขึ้นสูงเป็นลำยาว

จากนั้นประกายกระบี่วูบขึ้น บึ้งกอง้มใช้ออกด้วยกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า .. ....วิชชุแลบลั่น

บึงกองึ้มตอนนี้ไม่ว่าพลิกแพลงกระบวนท่าอย่างไร มีแต่หนทางตายสายเดียว

แต่กระบวนท่าวิชชุแลบลั่นนี้รวดเร็วจริง ๆ รวดเร็วจนไม่นับเป็นการพลิกแพลงกระบวนท่า

ถึงกับไม่นับเป็นกระบวนท่า!

บึงกองึ้มทั้งคนทั้งกระบี่ลอยลิ่วขึ้น พลิกตัวกลางอากาศหลายทอด พอทิ้งตัวลงกับพื้น ใบหน้าเปลี่ยนเป็นซีดขาวดังทองทา กายส่ายโงนเงนไปมา ต้องใช้กระบี่ยันพื้นไว้

พลังลมปราณของเทียนเสียงไต้ซือ กวาดถูกบึงกองึ้มเล็กน้อย หากมิใช่บึงกองึ้มรับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันลงไป คงบาดเจ็บบอบช้ำถึงตายแล้ว

แต่หัวไหล่ของเทียนเสียงไต้ซือ กลับปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาหย่อมหนึ่ง

ท่าวิชชุแลบลั่นเป็นกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า ต่อให้เทียนเสียงไต้ซือ ก็ไม่สามารถหลบรอดได้

เทียนเสียงไต้ซืออาศัยพลังลมปราณคุ้มครองกายอันกร้าวแกร่ง กระแทกสภาวะกระบี่เบนเบือน ทั้งยังกระ

แทกบึ่งกองิ้มปลิวลิ่วไป แต่หัวไหล่ของท่านยังถูกแทงใส่กระบี่หนึ่ง

เทียนเสียงไต้ซือเดือดดาลสุดระงับ หมุนตัวฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ

ตอนนี้เทียนเสียงไต้ซือห่างจากบึ่งกองิ้มสองวา ฝ่ามือนี้พอฟาดออก อนุภาพยังไม่ลดทอนลง

บึ่งกองิ้มพลันพุ่งถอยไป หยิบยืมพลังฝ่ามือของเทียนเสียงไต้ซือพุ่งไปด้านหลัง กลับทิ้งตัวลงในรถธารเลือด

อากัปกิริยานี้เหนือความคาดหมายทุกผู้คน ต้องตะลึงลานวูบ บึ่งกองิ้มตวาดคำหนึ่ง กระตุ้นม้าทั้งแปดตัวควบขับออกไป

ม้าเทียมรถทั้งแปดตัวคล้ายมีญาณแสนรู้ ทั้งเชื่อฟังบึ่งกองิ้ม ลากรถแล่นตะบึงจากที่ เหล่าหลวงจีนที่รายล้อมรอบไหนเลยกล้าต้านปะทะ พากันเบี่ยงตัวเปิดทาง ปล่อยให้รถธารเลือดพุ่งผ่านไป

เทียนเสียงไต้ซือ เฒ่าประหลาดมหาภัยและพวกตวาดก้อง ไล่ติดตามไปอย่างไม่คิดชีวิต

บึ้งกอึ้มถูกพลังฝ่ามือเทียนเสียงไต้ซือทำร้ายบาดเจ็บ ทราบว่าหากไม่รีบฝ่าไปจากที่นี้ จะไม่ได้พบพานซึ่งเซี่ยวง้อตลอดกาล ดังนั้นลงแส้เร่งม้า ควบขับรถธารเลือดไปอย่างรวดเร็ว

สามสิบหกบรรพชิตมีหลวงจีนสองรูปรับบาดเจ็บ ไม่สามารถตามทัน หลวงจีนอีกสามสิบสี่รูปพลังฝีมืออ่อนด้อยกว่า ถูกทอดทิ้งล้าหลังทีละน้อย

กระทั่งเซี่ยงมึ้งเซี่ยงหยินและเตียงเจ่งไต้ซือก็เหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจ บวกกับไม่กระตือรือร้นสนใจต่อเรื่องนี้ จึงอยู่ล้าหลังอีกกระลอกหนึ่ง

เหยียบหิมะไร้รอยและชิงชิมฮั่งล้วนมีตัวเบาเป็นเยี่ยม ยังติดตามมา แต่ผลจากการโลดแล่นตะบึง กำลังภายในไม่ลึกล้ำเท่าเทียนเสียงไต้ซือและเฒ่าประหลาดมหาภัยทั้งสอง

เฒ่าประหลาดมหาภัยและเทียนเสียงไต้ซือแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา ติดตามอยู่หลังรถตลอดเวลา ห่างเพียงวาเศษเท่านั้น

บึ่งกองมร้อนรุ่มใจยิ่ง ลงแส้เร่งม้าอย่างไม่คิดชีวิต ทิวทัศน์สองฟากข้างถดถอยไปด้านหลังอย่างเร่งร้อน

คนทั้งหมดลงจากภูเขาโหงวไท้ซัว มุ่งหน้าสู่ด่านงังมึ้งกวน จิตเจตนาบึ่งกองมคิดข้ามภูเขาอิมซัว ขึ้นภูเขาเห็งซัวไปเสาะหาซึงเซี่ยวงอ้อโดยเร็ว

ทั้งสองฝ่ายหนึ่งควบขับรถม้าหนี อีกฝ่ายหนึ่ง ทุ่มเทตัวเบาไล่ล่าติดตาม ในที่สุดบรรลุถึงด่านงังมึ้งกวนแล้ว

บทที่ ๒๒

โลดแล่นไล่ล่า

ด่านงังมังกวนมีอีกชื่อหนึ่งว่าด่านไซเฮ้งกวน อยู่ห่วางกลางภูเขาสองลูก ชัยภูมิล่อแหลมอันตราย เป็นที่ซึ่งคู่สงครามคิดแก่งแย่งช่วงชิง

หนึ่งรถสามคนพอเคลื่อนเข้าใกล้งังมังกวน ล้วนใจสั่นสะท้าน เห็นสมควรสะสางให้เด็ดขาดในที่นี้

ที่นี่ทางภูเขาลาดชัน รถม้าได้รับความกระแทกกระเทือน เทียนเสียงไต้ซือและเฒ่าประหลาดมหาภัย ใช้วิชาตัวเบาโลดแล่น กลับเคลื่อนไหวโดยสะดวก โถมขึ้นรถโดยพร้อมเพรียง

ทั้งสองกริ่งเกรงอีกฝ่ายหนึ่งชิงขึ้นรถก่อน พากันจู่โจมใส่กันและกันหนึ่งฝ่ามือ พร้อมกับทุ่มเทหนึ่งฝ่ามือหนึ่งไม้เท้าใส่ปิ่งกองิ้ม

ปิ่งกองิ้มใช้กระบี่รุ้งทอง ด้วยท่าสะท้านฟ้าสะเทือนดิน รับท่าจู่โจมของสุดยอดฝีมือไว้ แต่เฒ่าประหลาดมหาภัยและเทียนเสียงไต้ซือ ถูกพลังฝ่ามือกันและกันคุกคามตกลงสู่พื้น

ทั้งสองทราบว่าหากลงมือเช่นนี้ต่อไป ไม่มีวันปรากฏผลยุติ ดังนั้นพาลไม่แยแสสนใจกันและกัน กระโดดขึ้นรถไปอย่างสุดกำลัง

ทั้งสองเคลื่อนไหวโดยพร้อมเพรียง พากันหยั่งเท้ายืนหยัดที่ข้างรถเป็นผลสำเร็จ เปิดฉากจู่โจมต่อปิ่งกองิ้ม

ทั้งสองต่างบังเกิดความคิดตรงกัน หยุดรถธารเลือดไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

ปิ่งกองิ้มร้อนรุ่มใจยิ่ง เห็นแน่ชัดว่าทั้งสองสามารถขึ้นรถมาได้แล้ว

พลันปรากฏพลังลมสองสายแหวกจู่โจมจากด้านหลัง เฒ่าประหลาดมหาภัยและเทียนเสียงไต้ซือ คุกคามทั้งสอง

วกมือกลับไปด้านหลังต้านรับไว้

ปึ่งกองิ้มฉกฉวยโอกาสใช้กระบี่ด้วยท่าเบิกฟ้าแยกพิภพ คุกคามคนทั้งสองลงจากรถอีกครา

ปึ่งกองิ้มค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง เห็นอรุโณทัยเริ่มไขแสง ตนเองกลับสู้ศัตรูเป็นเวลาหนึ่งคืน

เหตุการณ์ภายหน้าเป็นอย่างไร ปึ่งกองิ้มไม่กล้าคิด และไม่อาจคาดคิดได้ !

เฒ่าประหลาดมหาภัยและเทียนเสียงไต้ซือพอถูกคุกคามลงจากรถ ค่อยพบว่าคนจู่โจมจากด้านหลังคือเหยียบหิมะไร้รอยและซิงชิมฮั่ง

ที่แท้ทางภูเขายิ่งนานยิ่งคับแคบ ซิงชิมฮั่งทั้งสองฉกฉวยโอกาสติดตามมาถึง เทียนเล้งไต้ซือและพวกก็ไล่กวดมาโดยกระชั้นชิด

ปึ่งกองิ้มกวาดตามอง เห็นเบื้องหน้าเป็นปากด่านงังมังกวนแล้ว

ทันใด เงาดำถลันวูบหนึ่ง ม้าเทียมรถทั้งแปดตัวส่งเสียงร้องก้อง ยกขาหน้าขึ้น หยุดยั้งอย่างกะทันหัน

ผู้มาฟาดผ่ามือโดยไร้เสียง สะกดม้าทั้งแปดตัวไว้

ไม่อาจโลดตะบึงต่อไปได้

เห็นผู้มาคิ้วดกหนาไว้เคราครึ้ม คลุมเสื้อคลุมสวมชุดดำ หน้าตาเยือกเย็นทระนง กลับเป็นหัตถ์เซียนทะเลทรายเชียเจียมฮวง

บึ้งกองึ้มพอเห็นชัดตา รีบเรียกหาว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เชีย"

หัตถ์เซียนทะเลทรายเงยหน้าขึ้น เห็นเป็นบึ้งกองึ้มที่มุมปากมีโลหิตไหลซึม ต้องงงงันวูบ กล่าวว่า

"เป็นเจ้า"

ขณะกล่าว เฒ่าประหลาดทะเลทรายและเทียนเสียงไต้ซือล้วนติดตามมาถึง

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นเพิ่มหัตถ์เซียนทะเลทรายอีกคนหนึ่ง ต้องลอบร้อนรุ่มใจ ดูท่าวันนี้คิดช่วงชิงรถธารเลือด ต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองมากแล้ว

เทียนเสียงไต้ซือกลับมีไมตรีคบหากับหัตถ์เซียนทะเลทราย ดังนั้นร้องว่า

"เล่าเชีย (คนแซ่เชีย) สกัดผู้แซ่บึ้งให้กับเรา"

หัตถ์เซียนทะเลทรายไม่มีความเคลื่อนไหวใด พลัน

บังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลม เงาร่างอ้อนแอ้นสามสายสาดพุ่งมาสมทบ กลับเป็นหงส์เขียวทะเลทรายก้วงเซียงเฮี้ยพร้อมด้วยบุตรีทั้งสองนามเชียเจียเจีย (แก้วผลึกใส) และเชียเอี่ยงเอี้ยง (หินหยกงาม)

หงส์เขียวทะเลทรายพอปรากฏกายก็กล่าวว่า

"ผู้แซ่ปึ่งมิใช่คนร้าย ไม่อาจลงมือ"

เทียนเสียงไต้ซือหน้าแปรเปลี่ยนไป กระทืบเท้าร้องว่า

"พวกท่านไม่ลงมือ เราลงมือเอง"

พลางลอยตัวขึ้นรถธารเลือด ฟาดฝ่ามือแผ่พุ่งพลังสีขาวเวิ้งว้าง พอลงมือก็ใช้ออกด้วยพลังปัญญาบารมีคชสารอีกครา

ปึ่งกองมรับบาดเจ็บบอบช้ำ ย่อมไม่อาจรับยอดวิชากำลังภายในนี้อีก ยามคับขันจวนเจียน พลันบังเกิดเสียงซี่ซี่แหวกฝ่าอากาศ พลังดรรชนีสายหนึ่งแหวกจู่โจมผ่านพลังลมปราณสีขาวเวิ้งว้างเข้าไป

เทียนเสียงไต้ซือตวาดคำหนึ่ง หดฝ่ามือกลับ พลิกตัวกระโดดลงจากรถ ร้องถามว่า

"ดรรชนีนภากาศ ?"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"คือเราซึงจือฮุ้นเอง"

ในเสียงกล่าว เงาสีเขียวถลันวูบ ภายในวงเพิ่มคนผู้หนึ่ง คือหัวหน้าพรรคนภากาศซึงจือฮุ้นเอง

ซึงจือฮุ้นพอปรากฏกาย ก็ใช้สายตาที่อบอุ่นจับจ้องมองบึ่งกองิ้มอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"หลานแซ่บึ่ง ลำบากมากแล้ว"

บึ่งกองิ้มพอได้ยินน้ำเสียงอันอบอุ่น สัมผัสกับแววตาที่ลึกซึ้ง สร้างความตื้นตันใจยิ่ง ไม่อาจกล่าวกระไรได้

ซึงจือฮุ้นค่อยหันหน้าไปยังเทียนเสียงไต้ซือ ทักทายว่า

"จากกันเจ็ดปี ไต้ซือสบายดี ?"

เทียนเสียงไต้ซือดูออกว่า บึ่งกองิ้มกับซึงจือฮุ้นมีความสัมพันธ์เหนือธรรมดา ต้องกล่าวอย่างไม่พอใจ

"อาตมาโชคดีที่ไม่ตาย ได้รู้เห็นเหตุการณ์ที่คนของพรรคนภากาศบุกขึ้นวัดเราไปก่อกวน"

ซึงจือฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"พรรคเราวินัยหย่อนยาน ขอไต้ซืออย่าได้ถือสา เราจะรีบสอบสวนเอาผิดต่อผู้บุกรุกเสียวลิ้มยี่ พร้อมกับไปขอขมาต่อวัดท่านด้วยตนเอง"

"ขอขมากลับไม่ต้อง ขอเพียงซึงบั่งจู้หลบไปด้านข้าง อย่าได้ปกป้องคนร้าย อาตมาก็ขอบคุณมากแล้ว"

ซึงจือฮุ้นส่งเสียงดังอ้อ ถามว่า

"บึ่งกองิ้มเป็นคนร้ายหรือ ขอถามเขาร้ายในที่ใด ?"

"เขาบุกขึ้นเขาเสียวลิ้มยี่ ทำร้ายทิโกย เทียนฮิม และพวกเทียนเล้งซือตี๋คร่ากุมเขาไว้ พวกท่านกลับช่วยเขาออกไป....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยรู้สึกตัวว่านี่เป็นการประจานสำนักเสียวลิ้มของท่านเอง รีบกล้ำกลืนคำพูดไว้

เชียเจียเจียและเชียเอี่ยงเอี่ยงสองเจ้ม่วยถึงกับลืมตากลมโต แววตาเต็มไปด้วยความตื่นเต้นสงสัยและนิยมเลื่อมใส

ซึงจือฮุ้นกล่าวเสียงราบเรียบเป็นปรกติว่า

"เราทราบว่าบึ่งเสียวเฮียบขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ เนื่องเพราะมีคนสวมรอยเป็นทิโกยไต้ซือ ก่อเหตุสร้างเภทภัยใน

ยุทธจักร จึงขึ้นเขาไปสืบทราบข้อเท็จจริง แต่หลวงจีนภายในวัดชิงลงมือ ถึงกับกลุ้มรุมทำร้าย เป็นเหตุให้เรื่องราวลุกลามใหญ่โตออกไป"

เทียนเสียงได้ซือรับฟังจนงงงันวูบ เหลียวหน้าไปยังเหล่าหลวงจีนที่ด้านหลัง ถามว่า

"นี่เป็นความจริง ?"

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ครองเพศบรรพชิต ไม่อาจมุสาวาจา ดังนั้นอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ ไม่ทราบตอบอย่างไรดี

เทียนเสียงได้ซือเห็นเช่นนั้น คาดเดาข้อเท็จจริงออก พลันเปลี่ยนสีหน้าทันที ประนมมือต่อปึงกองึ้มกล่าวว่า

"ปึงเสียวเฮียบ ที่แท้เรื่องราวเป็นเช่นนี้ ข้อบาดบาดหมางระหว่างพวกเราเป็นอันเลิกรากัน ยังหวังเสียวเฮียบ....."

ท่านความจริงคิดบอกว่า "ยังหวังเสียวเฮียบให้อภัย" แต่ไม่ว่าอย่างไร คำพูดนี้ไม่อาจกล่าวจากปากได้

ปึงกองึ้มเห็นเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่กลับอ่อนข้อต่อตน

ต้องรีบกล่าวว่า

"ไต้ซืออย่าได้กล่าวเช่นนี้ ผู้เยาว์บุกรุกวัดท่าน ความจริงสมควรตาย....."

หัตถ์เซียนทะเลทรายสอดคำขึ้น

"เมื่อปรับความเข้าใจก็แล้วกันไป เสียวเฮียบก็เป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ไม่ต้องเกรงใจไป"

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นทั้งหมดยิ่งสนทนายิ่งกลมเกลียว กลับทอดทิ้งตนเองอยู่โดดเดี่ยว รู้สึกเป็นรสชาติสุดบรรยาย ต้องสอดคำขึ้น

"รถธารเลือดเล่า หรือจะปล่อยให้เด็กผู้นี้ได้ไป ?"

เทียนเสียงไต้ซือ เห็นว่าตนเองเป็นฝ่ายขาดเหตุผล ขอเลิกรากับบึ้งกองิ้ม ความคิดช่วงชิงรถธารเลือดพลอยลดน้อยถอยลง เงียบงันไม่กล่าววาจา

หัตถ์เซียนทะเลทรายนิสัยแข็งกร้าว ต้องกล่าวเสียงเครียดว่า

"เป็นไร ท่านคิดช่วงชิงรถธารเลือดหรือ ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยกล่าวว่า

"รถธารเลือดเป็นสมบัติวิเศษของแผ่นดิน ผู้พบ

เห็นล้วนมีส่วนได้ ไม่อาจปล่อยให้บึ่งกองิ้มฮุบไป"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวว่า

"ท่านคิดช่วงชิงรถธารเลือด เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

ขาดคำ ซัดเกาทัณฑ์ขนนกดอกหนึ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า พอลอยอยู่กลางนภา พลันแตกระเบิดเป็นดอกไม้ไฟกลุ่มหนึ่ง

เพียงชั่วขณะ พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนดังมา คนชุดดำคลุมเสื้อคลุมสีดำ หว่าวเอวเสียบกระบี่ไร้ฝักจำนวนสิบสองคน ควบขับม้าเร็วมาจากทุกทิศทาง

ขบวนม้าเร็วพอมาถึง คนชุดดำทั้งหมดหยุดม้าโดยพร้อมเพรียง ประสานมือคารวะต่อหัตถ์เซียนทะเลทรายโดยถ้วนทั่ว

คนในบริเวณร้องโพล่งว่า

"ตุยฮวงจับยี่เคี้ย (สิบสองอาชาไล่ลม)"

ซึ่งจือฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เชียเฮียนำยอดฝีมือทะเลทรายมาด้วยหรือ ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวว่า

"ระหว่างนี้เหล่าค่ายสำนักใหญ่ถูกทำลายล้างอย่างลึก

ลับ เรากรึ่งเกรงเกิดเรื่อง จึงนำกำลังมามากขึ้น"

เฒ่าประหลาดมหาภัยยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"เล่าเซีย ท่านเห็นว่ากำลังเพียงนี้เพียงพอหรือ ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายบึ้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"กับผู้อื่นอาจไม่เพียงพอ แต่อย่างน้อยสามารถขัดขวางไม่ให้ท่านแตะต้องรถธารเลือดได้"

"เคี๊ยก เคี๊ยก เกรงว่าไม่แน่นัก"

กล่าวจบ ใช้ไม้เท้ากระแทกพื้น บังเกิดเสียงดังหลายครา

พลันปรากฏชายฉกรรจ์ชุดดำหลายสิบคน ฮือออกจากด่านงังมึ้งกวน บ้างน้าวเกาทัณฑ์พาดสาย บ้างถือบ่วงเชือกตะขอ เหมาะสำหรับจู่โจมระยะไกล

สิบสองอาชาไล่ลมหน้าแปรเปลี่ยนไป หัตถ์เซียนทะเลทรายชูสองมือขึ้น ทั้งหมดค่อยสงบลง

เฒ่าประหลาดมหาภัยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นับตามขุมกำลัง ตอนนี้รถธารเลือดสมควรเป็นของเล่าฮูแล้ว"

ซึ่งจือฮุ้นกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเงี่ยมเฮียเคลื่อนย้ายขุมกำลังเกาะมหาภัยมาถึงชายแดนภาคเหนือด้วย"

"หากไม่นำกำลังมา ยังจะสะกดพวกท่านได้หรือ ?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"เราได้คิดถึงข้อนี้แต่แรก ดังนั้นตอนติดตามรถธารเลือด ก็ปล่อยเกาทัณฑ์สัญญาณ เรียกระดมกำลังส่วนใหญ่มาซุ่มอยู่ที่นี้"

ซึงจือฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เกาะมหาภัยเมื่อยกมาถึงด่านงังมึ้งกวน พรรคนภากาศได้แต่เลียนแบบตามแล้ว"

กล่าวจบ กู่ร้องดังยาวนานสามครา

เสียงกู่พอดัง ซิงชิมฮั่งก็ล้วงธงสีขาวผืนหนึ่งออกกวัดแกว่ง เหยียบหิมะไร้รอยก็โบกสะบัดธงสีเหลือง ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าสับสน ฝุ่นละอองคละคลุ้ง ปรากฏผู้คนและม้าพ่วงพีนับร้อย รายล้อมคนทั้งหมดเอาไว้

เทียนเสียงไต้ซือทอดถอนใจ ชมเชยว่า

"พรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดินมีขุมกำลังกล้าแข็งจริงๆ"

พลางหันกายไปก่อน

เทียนเล้งได้ซือและสามสิบหกบรรพชิตที่ด้านหลังก็ถอนกำลังจากไปจนหมดสิ้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นเช่นนั้น จะถอนตัวไปก็ใช่ที่ สีหน้าถึงกับแปรเปลี่ยนจนบึ้นยาก

ซึงจือฮุ้นไม่แยแสสนใจเฒ่าประหลาดมหาภัย กล่าวกับบึ่งกอง้มว่า

"เจ้ารีบรุดมายังด่านงังมึ้งกวนด้วยสาเหตุใด ?"

บึ่งกองึ้มรู้สึกลำคอตีบตัน น้ำตาแทบทะลักจากเบ้าไม่ทราบตอบอย่างไรดี หัตถ์เซียนทะเลทรายชิงกล่าวว่า

"เราทราบ เขาคิดขึ้นเขาเห็งซัว วิงวอนเซาะฮงซึ้งนี้ อย่าได้ปลงผมให้กับบุตรีท่าน"

ซึงจือฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เซาะฮงซึ้งนี้เย็นชาไร้น้ำใจ ฆ่าคนโดยไม่กระพริบตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขึ้นสู่ซู่นึ่งฮง (ยอดเขาเทพธิดา) เจ้าไปเช่นนี้....."

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวเสริมขึ้น

"ครั้งกระโน้นเราเคยประลองยุทธกับเซาะฮงซึ้งนี้

ด้านเพลงฝ่ามือ เราเหนือกว่าขั้นหนึ่ง ด้านเพลงกระบี่เรากลับเป็นรองนาง ปึ่งเสียวเฮียบรุดไปครั้งนี้....."

ปึ่งกองมิกล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"เซี่ยวง้อคิดปลงผมเพราะข้าพเจ้า ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าต้องรุดไป มาตรว่าต้องวิงวอนขอไมตรี กระทั่งถูกฆ่าทิ้ง ก็หาเสียดายชีวิตไม่"

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เกรงว่าเซาะฮงซึ้งนี้ไม่ยอมรับไมตรี การไปครั้งนี้ของเจ้ารังแต่ตายเปล่า ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว....."

หัตถ์เซียนทะเลทรายสอดคำขึ้น

"แต่เซาะฮงซึ้งนี้ก็คิดแตะต้องรถธารเลือด ปึ่งเสียวเฮียบหากขับรถขึ้นเขาเห็งซัว ส่งมอบรถธารเลือดต่อนางเซาะฮงซึ้งนี้อาจให้อภัยละเว้น"

ปึ่งกองมิลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปในบัดดล"

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"บุตรีเราไม่ทราบว่า เสียวเฮียบถูกเงี่ยมเล่าไกว่บังคับให้รับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน มีชีวิตอีกไม่มากนัก กลับเข้าใจว่าเสียวเฮียบทรยศรัก นางที่ขึ้นเขาเห็งซัว เนื่องเพราะทราบว่าเซาะฮงซิ้งนี้นิสัยแข็งกร้าว ไม่ยอมอ่อนข้อให้กับผู้ใด จึงคิดขอให้เซาะฮงซิ้งนี้ปลงผมให้กับนาง ผู้ผูกกระพรวนควรเป็นคนแก้กระพรวน เสียวเฮียบขึ้นเขาไปเถอะ เรื่องของบุตรีเรา ขอฝากฝั่งต่อเจ้าแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ กวาดตาไปยังเฒ่าประหลาดมหาภัยที่ด้านข้างแว่บหนึ่ง กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ระหว่างที่อยู่ในด่าน เราจะขัดขวางผู้ที่คิดติดตามรถธารเลือดเอง เจ้าขึ้นเขาเห็งซัวได้อย่างเต็มที่"

หัตถ์เซียนทะเลทรายจะอย่างไรเป็นคนใช้ชีวิตกลางทะเลทราย มีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ ดังนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"ประเสริฐ เจ้าควบขับรถธารเลือดออกนอกด่านขึ้นเขาเห็งซัวช่วยนงคราญ กลับเป็นเรื่องสมใจประการหนึ่ง"

บึงกองิ้มพอฟัง บังเกิดความฮึกหาญประดัง หวนนึกถึงคำพูดของซ่งจือเซาะ ต้องกล่าวเสียงกังวาน

"ผู้อาวุโสกล่าวถูกต้อง มีชีวิตควรหรรษา แม้นตายไม่เสียดายชีวา"

หงส์เขียวทะเลทรายแม้เป็นสตรี กลับฮึกหาญไม่ยิ่งหย่อนกว่าบุรุษ ดังนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"ถูกต้อง เจ้าคลับคล้ายซ่งจือเซาะยิ่ง"

พลางปลดถุงสุราที่สะพายติดตัวมา โยนให้กับบึงกองิ้มกล่าวว่า

"ออกนอกกำแพงใหญ่ไร้ผู้คุ้นเคย นี่เป็นเหล้าเผาดาบของธิเบต เมื่อดื่มลงไปคล้ายดาบเล่มหนึ่งชำแรกถึงอวัยวะภายใน ลูกผู้ชายชาตรีควรดื่มสุราร้อนแรงกระทำกิจการใหญ่ เราจะสอนเจ้าดื่มสุรา"

บึงกองิ้มยืดคอดื่มสุราคำหนึ่ง รู้สึกร้อนรุ่มไปทั่วทั้งร่าง พอตกถึงกระเพาะ ถึงกับคล้ายมีดาบเผาไฟแดงอยู่เล่มหนึ่ง ดื่มจนบังเกิดความฮึกหาญเปี่ยมล้น โยนถุงสุราคืนให้กับหงส์เขียวทะเลทราย ประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปแล้ว"

ขาดคำก้าวขึ้นรถ กระตุ้นบังเหียนม้า แปดม้าร้องพร้อมเพรียง ลากรถแล่นตะบึงไป

หัตถ์เซียนทะเลทรายมองดูเงาหลังบึ่งกองิ้ม พึมพำว่า

"ขอเพียงผ่านเวลาอีกระยะหนึ่ง เด็กผู้นี้จะมีความสำเร็จก้าวล้ำนำหน้าพวกเรา"

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว"

เซียเจียเจียและเซียเอี่ยงเอี้ยงก็ลืมตาสุกใสมองดูบึ่งกองิ้มจนลับตา เซียเอี่ยงเอี้ยงถามเบา ๆ

"ท่านคาดว่าเขาสามารถช่วยเซี่ยวง้อเจ้เจ๊กลับมาหรือไม่ ?"

เซียเจียเจียเอียงศีรษะครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนวันจึงกล่าว

"คาดว่าสามารถ.....ต้องสามารถแน่นอน"

"เพราะเหตุใด ?"

เซียเจียเจียยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เนื่องเพราะคนรักในต่ำใต้ ต้องสมรักสมปรารถนา"

เชียเอี่ยงเอี้ยงกล่าวอย่างกังวลไม่คลายว่า

"แต่บึ่งตั๋วกอต้องตายหรือไม่ ?"

เชียเจียเจียขมวดคิ้วเรียวงาม ไม่สามารถให้คำตอบได้

เชียเอี่ยงเอี้ยงยังคงมองดูผู้เป็นเจ้าเจ๊ รอคำตอบจากนาง ในที่สุดเชียเจียเจียตอบว่า

"เราไม่ทราบ"

.....นี่มีแต่สวรรค์จึงทราบได้

.....

บึ่งกองมีควบขับรถธารเลือด ดั่งราวกับจะเตลิดขึ้นฟ้าไป

ยามพลบค่ำใกล้สนธยา บึ่งกองมีเดินทางถึงเทือกเขาอิมซัว

เมื่อมองแต่ไกล เห็นบ้วนลี้เชี่ยงเซี้ย (กำแพงเมืองจีน) ทอดเหยียดยาวดุจมังกรยาวตัวหนึ่ง บึ่งกองมีอดทอดถอนใจมิได้

.....ชีวิตคนสั้นยิ่ง แต่กำแพงเมืองจีนทอดเหยียด

ยาว ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล

บึงกองิ้มสะทกสะท้อนทอดถอนใจชั่วขณะ ในที่สุดยังคงกระตุ้นม้าเดินทางต่อ คิดใช้ระดับความเร็วของรถม้าลืมความเศร้าสร้อยของชีวิตที่กระชั้นสั้น

ยามนั้น แสงสีสนธยาลาลับ ทุกที่ทางสลัวรางเลือน

บึงกองิ้มพลันรู้สึกว่า รถธารเลือดชะลอความเร็วลง

รถธารเลือดเมื่อเข้าสู่ช่องเขาอิมซัว เมื่อถึงทางโค้งทุกแห่ง ม้าเทียมรถสามารถเลี้ยวโค้งเอง โดยไม่ต้องควบคุมบังคับแต่อย่างไร

ทุกครั้งที่เลี้ยวโค้ง ล้อรถเสียดสีกับพื้น บังเกิดเป็นเสียงแหลมเล็กระคายหู กระทั่งเสียงฝีเท้าม้า ฟังดูคล้ายเชื่องช้ากว่าเดิม

ยามนั้นหิมะเริ่มปลิวโปรยลงมาอีกครา ในภูเขามืดมัวสลัวลง คล้ายคลี่คลุมผ้าเก่าซีดจางผืนหนึ่ง ไม่อาจเห็นทิวทัศน์โดยชัดตา

ทันใด บนผนังผากลับปรากฏประกายเรืองแสงขึ้นกลุ่มหนึ่ง

เป็นประกายสีเขียวบั้ด กระพริบอยู่วูบวาบ คล้าย

ยังเคลื่อนไหวได้

.....หรือเป็นไฟปีศาจ ?

.....นี่เป็นภูเขาอิมซัวหรือปรโลก ?

ปิงกองิ้มขณะตื่นเต้นสงสัย พลันได้ยินเสียงหัวร่อเคี๊ยกเคี๊ยกระคายหูดังขึ้น

วัตถุเรืองแสงนั้นพลันบินตรงมาทางด้านนี้

วัตถุนั้นประดับปีกคู่หนึ่ง ลักษณะคล้ายลูกกลมโลหิตใบหนึ่ง แฝงกลิ่นคาวคละคลุ้งชนิดหนึ่ง

.....นี่เป็นวัตถุอันใด ?

ปิงกองิ้มฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง รู้สึกสมองพองโตแทบส่งเสียงร้องโพล่งออกมา

.....

ในรอบห้าสิบปีมานี้ บุคคลที่น่าสะพึงกลัวที่สุดในยุทธจักร มิใช่รอยเลือดหมื่นลี้อ้วยปุยฮ้วย และมิใช่ยิ่มค้วง

รอยเลือดหมื่นลี้อ้วยปุยฮ้วยเป็นเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นสุดท้าย นอกจากยอดวีรบุรุษเซียวชิ่วจุ้ยแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็สู้ไม่ได้

แต่อ้วยปุยฮ้วยยังไม่นับเป็นบุคคลที่น่าสะพึงกลัวที่สุดในยุทธจักร

ถึงกับมีคนเห็นว่าอ้วยปุยฮ้วยแม้อำมหิตต่อศัตรู แต่มีเมตตาธรรมต่อพวกเดียวกัน สำนักธารเลือดในตอนนั้นจึงรุ่งเรืองถึงที่สุด

กำพร้าบู๊ลิ้มยิ่มค้วงเป็นนักสู้ผู้บ้าคลั่งแห่งยุค หลังจากช่วงชิงตำแหน่งประมุขบู๊ลิ้ม ก็ประกาศสละตำแหน่ง ไม่ว่ากระทำการใด ล้วนสร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คน

แต่ยิ่มค้วงก็ไม่นับเป็นบุคคลที่น่าสะพึงกลัวที่สุด

บุคคลที่น่าสะพึงกลัวที่สุด คือองครักษ์ใหญ่สำนักธารเลือดทาสโลหิตอเวจีเซียวเซียวเทียน

เซียวเซียวเทียนได้รับผลสะท้อนจากเซียวเอ็กยิ้นผู้เป็นบิดา ที่ชอบเอาชนะคะคาน เพราะเป็นความผิดปกติทางจิต ดังนั้นมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตสุดคาดคิด

เซียวเซียวเทียนคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง สามารถเคี่ยวเข็ญทรมานเป็นเวลาหลายสิบวัน สามารถแล่เนื้อเถือหนังเชือดแขนขา แต่พาลยังไม่ตาย

เซียวเซียวเทียนหากคิดล้างแค้น คนผู้นั้นต้องถูก

ฆ่าโดยไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง หากเป็นบุรุษ จะถูกทารุณกรรมจนมีชีวิตมิสู้ตาย หากเป็นสตรี ต้องถูกหยามย่ำยีจนทนทานไม่ได้

มีบ้างบางคนเห็นว่า สำนักธารเลือดที่ถูกชาวธัมมะและอธรรมกลุ้มรุมกวาดล้าง กระตุ้นให้พ้าพิโรธคนดาลเดือด สาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากทาสปีศาจอเวจีเอง

ทาสปีศาจอเวจีมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม มิหนำซ้ำยังประดับปีกคู่หนึ่ง สามารถเหินจู่โจมศัตรู ไม่เคยลงมือพลาดผิดมาก่อน

ตอนนั้นอ้วยปุยฮ้วยถูกเซียวชิวจุ้ยฆ่าทิ้ง เหล่ายอดฝีมือผมีนึกกำลังกวาดล้างคนในสำนักธารเลือด ส่วนทาสโลหิตอเวจีถูกเทียนเสียงไต้ซือ เซาะฮงซึ้งนี้และไต้ฮวงเต้าหยิน ไล่ต้อนขึ้นสู่ยอดเขาปีกแก่ฮง ผ่านการต่อสู้หลายวันในที่สุดสองปีกถูกไต้ฮวงเต้าหยินทำลาย กลางหลังถูกเทียนเสียงไต้ซือฟาดทำร้าย จากนั้นเซาะฮงซึ้งนี้เสือกกระบี่ทะลวงอก กระแทกมันร่วงหล่นลงสู่หุบเหวลึกล้ำ

แต่ในตอนนี้ บรรยากาศเช่นนี้ คลับคล้ายเป็นทาสปีศาจอเวจีปรากฏขึ้น

.....ทาสบีศาจอเวจีมิใช่ตายแล้วหรือ ?

.....อย่างนั้นที่ปรากฏกายตอนนี้เป็นใคร ?

.....

มนุษย์โลหิตประดับปีกคู่นั้นบินวนอยู่เหนือรถธารเลือด โดยไม่ยอมจากไป

บึงกองมีรู้สึกมีเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมจากใจกลางฝ่ามือ แต่ยังเร่งม้าต่อไป

พอเงยหน้าขึ้น เห็นเงาโลหิตกลุ่มนั้นพอดีก้มลงมากระทั่งใบหน้าก็กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

บึงกองมีถึงกับขนลุกเกรียว

ได้ยินสุ้มเสียงที่ลากหางเสียงยาวเหยียดเสียงหนึ่งดังว่า

"คืน.....ชีวิต.....เรา.....มา"

"หยุด.....รถ.....เอา.....ไว้"

บึงกองมีรำพึงคำ "ซึงเซี่ยวง้อ" ในใจ ตัดสินใจไม่นำพาทุกเรื่องราว กระตุ้นม้าควบตะบึงไป

เงาโลหิตจาง ๆ นั้นส่งเสียงหัวร่อเคี้ยกเคี้ยก ไล่ติดตามมาโดยไม่ลดละ

ยามนั้นท้องฟ้ามืดมิดสนิท เพียงปรากฏเงาโลหิตสายหนึ่งบินวนตามมา

.....ขึ้นเขาเห็งซัว รีบขึ้นเขาเห็งซัว

.....ขอเพียงพบหน้าซึงเซี่ยวง้อ ต่อให้ต้องตายในเงื้อมมือมารร้ายผู้นี้ก็ไม่เสียดายชีวิต

บึ้งกอง้มเฝ้าครุ่นคิด พอเหลียวหน้าไป เงาโลหิตนั้นกลับหายสาบสูญ ไม่ทราบไปที่ใดแล้ว

ยามนั้น สุ้มเสียงที่ลากหางเสียงยาวเหยียดนั้นดังอีกว่า

"คืน.....ชีวิต.....เรา.....มา"

"หยุด.....รถ.....เอา.....ไว้"

บึ้งกอง้มลงแส้อย่างไม่คิดชีวิต รถธารเลือดแล่นตะบึงราวเหาะเหินตามลม พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง พลันเห็นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งทอดขวางอยู่กลางทางภูเขา คิดรั้งบังเหียนก็ไม่ทันการณ์

แต่ม้าพ่วงพีทั้งแปดล้วนมีญาณแสนรู้ พลันแผดเสียงร้องก้อง ยกขาหน้าขึ้น หยุดลงอย่างกะทันหัน

ได้ยินเสียงต๊ก วัตถุสิ่งหนึ่งตกลงในรถที่ด้านหลังบึ้งกอง้มอย่างแผ่วเบา

บึ่งกองิ้มเหลียวหน้าไป ถึงกับใจหายวาบ ที่ประชิดอยู่ด้านหลัง เป็นสิ่งประหลาดร่างมนุษย์ ตลอดทั้งร่างมีแต่เลือดเนื้อเลอะเลือนตนหนึ่ง

ลำตัวของมนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือน ยังมีปีกขนนกเบาบางดุจเนื้อแพรคู่หนึ่ง

.....นี่เป็นตัวตนอะไรกันแน่ ?

บทที่ ๒๓

ภูตร้ายรายทาง

ปึ่งกองิ้มบังเกิดความสะอิดสะเอียนจับใจ ส่งเสียงตวาดก้อง หลับตาผลักสองมือออก คิดผลักตัวตนที่น่ารังเกียจนี้ลงจากรถ

ผ่ามือพอผลักออก รู้สึกตัวตนนั้นนุ่มระทวยกลับผลักไม่ไป ทั้งยังดูดมือของปึ่งกองิ้มเอาไว้

ความแตกตื่นของปึ่งกองิ้มครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก คิดหดมือก็ไม่ทันท่วงที ยามคับขันบังเกิดไหวพริบงอนิ้วกลางใช้ต่างกระบี่ ดีดพุ่งออกด้วยท่าดัดกระบี่ด้วยพิโรธ

ที่ใช้ออกมิใช่พลังดรรชนี หากแต่เป็นพลังกระบี่เสียงฉี่เมื่อจี้พุ่งใส่ร่างของตัวตนนั้น

ตัวตนนั้นคล้ายบังเกิดความเจ็บปวด บึ่งกอง้มพลันชักมือ กลับชักดึงกลับมาได้ สร้างความลิงโลดยิ่ง

ที่บีติยินดีคือ ตัวตนนี้มิใช่ภูตผีปีศาจ หากแต่เป็นคน

คนจึงรู้สึกเจ็บปวด

ขอเพียงเป็นคน ก็ไม่มีใดน่ากลัว

บึ่งกอง้มความจริงมีขวัญบังอาจเทียมฟ้า แม้อยู่ในวัยเด็ก ยังขัดขวางแผนการร้ายของมารร้ายสามสี ไม่เคยกลัวเกรงมาก่อน ดังนั้นตวาดว่า

"ทาสโลหิตอเวจี....."

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนนั้น ส่งเสียงหัวร่อเยียบเย็นกล่าวว่า

"ไส.....หัว.....ลง.....มา....."

บึ่งกอง้มเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องลงไป ?"

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนนั้น ลากหางเสียงยาว

เหยียดว่า

"รถ.....นี้.....เป็น.....ของ.....เรา....."

"ท่านคือเซียวเซียวเทียน ท่านยังไม่ตาย ?"

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนไม่ตอบคำ พลันแผ่พุ่งพลังลมสีแดงราวหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่ง ครอบคลุมใส่ปึงกองิ้ม

ปึงกองิ้มย่อร่างลงวูบ ผ่ามือทั้งสองเกร็งกำลังสิบส่วน ผลักกระแทกออกไป

ปึงกองิ้มนับแต่รับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันก็มีกำลังภายในเพิ่มพูน กระทั่งเทียนเล้งไต้ซือ ยังอ่อนด้อยกว่าขั้นหนึ่ง

แต่กำลังภายในอันลึกล้ำ พอปะทะกับพลังลมปราณที่คล้ายหมอกโลหิตของอีกฝ่ายหนึ่ง คล้ายดินเหลวจมลงสู่ท้องทะเล สาบสูญจนไร้ร่องรอย พลังลมปราณที่คล้ายหมอกโลหิต ยังทะลักหนุนเนื่องมาโดยไร้เสียง

ปึงกองิ้มไม่เคยเห็นพลังฝีมือที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดเช่นนี้ ตนมีไหวพริบปราดเปรียว ดังนั้นพลิกแพลงกระบวนท่าโดยพลัน

จากกระบวนท่าแรกเมื่อครู่ บึ่งกองิ้มทดสอบทราบว่า อีกฝ่ายหนึ่งกริ่งเกรงท่ากระบี่มากกว่า ดังนั้นจึพุ่งนิ้วมือข้างขวาออกด้วยวิชาดรรชนีนภากาศ มือซ้ายพั่นออกด้วยวิชาฮ้วยเอี่ยมตอ (ดาบเปลวอัคคี) ของสำนักเสียวลิ้ม

ดรรชนีนภากาศมุ่งทำลายวิชากำลังภายใน ดาบเปลวอัคคีเป็นแนววิชาสถาบันสงฆ์ มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนบังเกิดความกริ่งเกรงจริง พลันขยับตัวหลบหลีกเงาโลหิตพุ่งแฉลบไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว

บึ่งกองิ้มสูดลมหายใจ ชักกระบี่รุ้งทองจากฝักประกายรุ้งทองกระจายจ้า ขับไล่ความมืดของรัตติกาลไป

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนร้องเสียงแหลมเล็ก

"เจ้าเป็นอะไรกับซ่งจือเซาะ ?"

บึ่งกองิ้มแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"บี่ศาจก็พูดได้หรือ ?"

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนส่งเสียงกู่เกรี้ยวกราดดุจนกราตรีร่ำร้อง พลันลอยตัวเหินข้ามศีรษะบึ่งกองิ้ม ฟาดฝ่ามือใส่ท้ายทอยบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มหงายร่างท่อนบนไปด้านหลัง กรีดกระบี่

ออกด้วยท่าทางช้างเผือกสาดเท

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนหัวร่อเสียงพิกลกล่าวว่า

"ประเสริฐ ยุทธจักรไม่ปรากฏอัจฉริยะหลายสิบปีแล้ว"

เสียงขาดคำ กรีดเล็บนิ้วที่ทั้งแหลมทั้งยาวใส่ชีพจรข้อมือบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มรู้สึกข้อมือชาวูบ กระบี่ร่วงหลุดจากมือ แต่กระบี่รุ้งทองเป็นสัญญลักษณ์ของสำนักรุ้งทอง ไหนเลยหลุดจากมือได้ ดังนั้นยื่นมือซ้ายรับไว้

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนหัวร่อเคี๊ยกเคี๊ยก ยกมือตะกุยใส่ทรวงอกบึ่งกองิ้ม คล้ายกับจะแหวะอกควักหัวใจบึ่งกองิ้มออกมา

บึ่งกองิ้มขวางกระบี่ ใช้ออกด้วยท่าตั้งรับที่ดีที่สุดในหล้า.....ขอบฟ้าเส้นเดียว

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนอุทานดังเอ๊ะเบา ๆ พลิกแพลงใช้ท่าร่างหกชนิด จู่โจมออกสิบห้าดรรชนี ยังไม่อาจทำลายเกราะป้องกันของท่าขอบฟ้าเส้นเดียวเข้าไป

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนจู่โจมเข้าไปไม่ได้ บึ่งกอ

งิ้มก็ตีโต้ในบัดดล

ท่ากระบี่ที่ใช้ เป็นกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า.....วิชชุแลบลั่น

ประกายกระบี่พอวูบขึ้น มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนก็พลิกตัวออกไป

กระบี่นี้จึงจู่โจมถูกอากาศธาตุ

นอกจากประกระบวนท่ากับกำพร้าบู้ลิ้มยิ่มค้วงในรถแล้ว บึ้งกอง้มไม่เคยพบพานคู่มือที่น่าสะพึงกลัวเช่นนี้มาก่อน

ขณะที่มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนโฉบขึ้นสู่ท้องฟ้า บึ้งกอง้มพลันกระทำเรื่องประการหนึ่ง

บึ้งกอง้มกระตุกบังเหียนหันหัวม้า แทนที่จะใช้ทางภูเขา กลับโถมขึ้นเนินดินข้างทาง

บึ้งกอง้มควบขับรถธารเลือดตัดขึ้นเขา คิดหมายสลัดหลุดจากฝ่ายตรงข้าม

ยามนั้น ลมภูเขากระโชกแรง รถธารเลือดแล่นตะลุยตะบึง บึ้งกอง้มขับรถชั่วขณะ ไม่เห็นมนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนติดตามมา ค่อยคลายใจลง

พลันได้ยินเสียงตีกเบา ๆ บึ่งกองิ้มเหลียวหน้าไป ก็เห็นมนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนลอบขึ้นรถมาอีกครา

บึ่งกองิ้มทราบว่า หากไม่ต่อสู้เสี่ยงชีวิต วันนี้ยากหนีรอดจากชะตากรรม พลันตวัดกระบี่ โถมแทงออกด้วยท่าลมหิมะเต็มฟ้า

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนตบมือทั้งสอง กลับรวบคว้าประกายกระบี่พร่าพรายเอาไว้ กัดใส่เส้นเลือดใหญ่บนลำคอบึ่งกองิ้ม

ปากของมันแดงราวโลหิต มีเขี้ยวแหลมคมราวสุนัข บึ่งกองิ้มพลันเบี่ยงศีรษะหลบ หักศอกใช้กระบวนท่าย้อนกลับของเกาะมหาภัยกระทุ้งใส่

กระบวนท่านี้เหนือความคาดหมายมนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนนัก ถูกกระทุ้งถอยไปสองก้าว แต่ยังปลอดภัยไร้เรื่องราว กล่าวว่า

"เจ้าเรียนรู้กว้างขวางนัก เราจะดูดโลหิตของเจ้า"

พลางส่งเสียงหอบหายใจดุจสัตว์ร้าย แผ่พุ่งหมอกโลหิตอีกกลุ่มหนึ่งใส่บึ่งกองิ้มอีกครา

พลังหมอกโลหิตนี้ลี้ลับเลือนลอย ไม่อาจหลบหลีก

ต้านทานได้ บึ่งกองิ้มพลันตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ใช้ออกด้วยท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า..... หยกศิลาล้วนแหลกลาญ

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนเห็นประกายรุ้งทองพุ่งวาบมา พลันหมุนคว้างอย่างเร่งร้อน หมอกโลหิตคละคลุ้งอบอวล กระทั่งคนยังไม่อาจเห็นชัดตา กระบวนท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญไม่ทราบจู่โจมใส่ทิศทางใดดี

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนส่งเสียงอีกว่า

"นี่เป็นวิชาฮ่วยฮ้วยคี้กง (พลังละลายโลหิต) เจ้าต้องตายแน่แล้ว....."

บึ่งกองิ้มตกอยู่ในหมอกโลหิต รู้สึกมีกลิ่นเหม็นคละคลุ้งกระทบจมูก ถึงกับศีรษะมึนงงสมองพองโต ดังนั้นปลุกปลอบสมาธิใช้ออกด้วยกระบวนท่าช้าที่สุดในหล้า..... วัวแก่ทลายรถ

บึ่งกองิ้มตระเตรียมใช้กระบานท่าวัวแก่ทลายรถสะกดสมาธิจิตใจของอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อหาโอกาสลงมือ

กระบวนท่าพอใช้ออก มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนพลันเปลื้องเสื้อโลหิตที่สวมใส่ออก ครอบลงยังศีรษะของบึ่งกองิ้ม

บึ้งกองิ้มเพิ่งใช้ท่าวัวแก่ทลายรถถึงกลางคัน ก็เห็นประกายโลหิตครอบคลุมลงดุจร่างแหปากหนึ่ง เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ยามกะทันหันมองไม่เห็นอันใด

มนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนพอเปลื้องเสื้อโลหิตออกรูปลักษณะก็กลับกลาย พลิกฝ่ามือฟาดลง ฟาดบึ้งกองิ้มกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

บึ้งกองิ้มทราบว่าหากไม่เปลื้องเสื้อโลหิตออก ต้องถูกฝ่ายหนึ่งฟาดตายคามือ ยามนั้นคำนวณทิศทางลม พุ่งทวนลมออกไป

การคำนวณนี้คำนวณถูกต้อง สามารถพุ่งผ่าออกจากรถธารเลือด

ทาสโลหิตอเวจีเอี้ยวตัวกลับ ยื่นมือตะปบปราดคิดคว้าจับบึ้งกองิ้มเอาไว้ แต่ยังชักช้าวูบหนึ่ง

มันเพียงตะปบถูกเสื้อโลหิต ไม่สามารถตะปบถูกบึ้งกองิ้ม บึ้งกองิ้มกระโดดลงจากรถ แต่เสื้อโลหิตถูกทาสโลหิตอเวจีช่วงชิงกลับไป

บึ้งกองิ้มพอตกถึงพื้น ต้องกลิ้งตัวไปหลายทอดกระอักโลหิตอีกคำหนึ่ง คราบโลหิตย้อมพื้นหิมะจนแดงฉาน

ทาสโลหิตอเวจีความจริงมีนิสัยชมชอบฆ่าฟัน เห็นบึ่งกองิ้มอายุยังเยาว์ มีระดับฝีมือถึงปานนี้ ต้องกำจัดฆ่าให้จงได้ ขณะจะติดตามซ้ำเติม กลับเห็นม้าเทียมรถทั้งแปดลากรถเปล่าแล่นตะบึงไปไกลโข

ทาสโลหิตอเวจีตกลงใจติดตามรถธารเลือดไป ค่อยกลับมาจัดการกับบึ่งกองิ้ม

ทาสโลหิตอเวจีพุ่งปราดไป บังคับรถที่แล่นตะบึงเอาไว้ เมื่อย้อนกลับมา บนพื้นหิมะมีแต่คราบโลหิตสีแดงหย่อมหนึ่ง บึ่งกองิ้มกลับหายสาบสูญไปแล้ว

.....ชายหนุ่มผู้นี้มีพลังชีวิตกล้าแข็งนัก ถูกเราฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ กลับยังไม่ตาย

คิดไปคิดไป มุมปากทาสโลหิตอเวจีปรากฏรอยยิ้มชั่วร้ายลำพองขึ้นวูบ

... .รถธารเลือดที่ชาวบู๊ล้มใฝ่ฝันปรารถนา ในที่สุดเป็นของเราแล้ว ตามคำร่ำลือ ภายในรถบันทึกยอดวิชาสุดสูง

ทาสโลหิตอเวจียื่นมือลูบคลำผนังรถ ลูบคลำอยู่ชั่วขณะ ยังไม่พบอักษรแม้สักตัวเดียว

ทันใด กลางนภาบังเกิดเสียงกู่แหลมเหล็ก เงาร่างสายหนึ่งสาดพุ่งลงจากยอดผา ดุจดาวตกจากฟ้า

ทาสโลหิตอเวจีส่งเสียงร้องดังพิกล ฟาดสองมือขึ้นไป แผ่พุ่งพลังสีแดงราวหมอกโลหิตเข้าปะทะ

เงาร่างนั้นคำรามคราหนึ่ง กดกระแทกพลังฝ่ามือสีครามสองสายลงมา

กำลังภายในทั้งสองสายพอปะทะ ทาสโลหิตอเวจีถูกกระแทกลงจากรถ เงาร่างนั้นตกลงสู่พื้น หัวไหล่เพียงส่ายโงนเงนเล็กน้อย

คนผู้นี้ผมขาวยาวสยาย ใบหน้าซูบเรียว ดวงตาคมวาวราวกระบี่ สวมใส่เสื้อผ้าเก่าขาด คำนวณอายุที่แท้จริงไม่ออก

ทาสโลหิตอเวจีร้องเสียงพิกล

"ยิ่มค้วง !"

น้ำเสียงเดือดดาลคลั่งแค้นถึงขีดสุด ทั้งระแวดระวังอย่างเปี่ยมล้น

.....คนผู้นี้เป็นคนในรถธารเลือด ซึ่งเคยประกระบวนท่ากับบึ้งกองิ้มคราหนึ่ง

.....คนผู้นี้คือกำพร้าบุ๊ลิ้มยิ่มค้วงจริง ๆ

ผมขาวยาวสยายของยิ่มค้วงพัดพลิ้วในลมราตรี กล่าวว่า

"ทาสโลหิตอเวจี เจ้าสามารถตบตาผู้อื่น ไม่อาจตบตาเราได้"

ทาสโลหิตอเวจีขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"พวกเราไม่มีข้อกินแหนงแคลงใจ เรื่องของเราท่านอย่าได้ยุ่งเกี่ยว"

ยิ่มค้วงหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ในโลกยังมีเรื่องที่เรายิ่มค้วงยุ่งเกี่ยวไม่ได้หรือ ?"

"ท่านคิดทำอย่างไร ?"

"เปิดโปงโฉมหน้าแท้จริงของเจ้า"

ทาสโลหิตอเวจีกล่าวเสียงเยียบเย็น

"ท่านเมื่อล่วงรู้ เราจะปล่อยให้ท่านมีชีวิตรอดสืบไป"

ยิ่มค้วงเปล่งเสียงหัวร่อก้องกังวาน กล่าวว่า

"ผู้อื่นกลัวเจ้า เราหากลัวไม่ ต่อให้เจ้าเป็นเซียวเซียวเทียน ก็สู้เราไม่ได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ในชีวิตเรายิ่มค้วง เพียงเกรงกลัวคนสองคน คือเซียวชิวจุ้ยเซียวไต้เฮียบ และรอยเลือดหมื่นลี้อ้วยปุยฮ้วย แต่พวกเขาล้วนตายแล้ว ในโลกไม่มีผู้ใดสร้างความกลัวเกรงแก่เราอีก"

ทาสโลหิตอเวจีแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นท่านได้รับยกย่องเป็นยอดฝีมือในแดนดิน เราไม่ยอมรับนับถือมาก่อน....."

"เราจะให้เจ้ายอมรับนับถือ"

พลันยกมือขึ้น ก็ปรากฏประกายดรรชนีห้าสายพุ่งวาบออกไป

ทาสโลหิตอเวจียกมือต้านรับไว้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

ใบหน้าของมันความจริงเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน สีหน้าพอแปรเปลี่ยนไป ก็กลับกลายเป็นสีเขียวคล้ำ ร้องโพล่งว่า

"ดรรชนีอาวุธลับ ?"

ยิ่มค้วงหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"นี่ไม่ใช่ดรรชนีนภากาศของซึงจือฮุ้น หากแต่เป็นวิชากำลังภายในขั้นสุดสูงซุ้ยซิมซออ่าย (ตามใจปรารถนา)"

เอ่ยถึงตอนนี้ สลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวย้ำทีละคำ

"เจ้าหากเป็นเซียวเซียวเทียนจริง ไหนเลยไม่ทราบว่านี่เป็นวิชากำลังภายในขั้นสุดสูงของสำนักธารเลือด?"

ทาสโลหิตอเวจีไม่ตอบคำ พลันแผ่พุ่งพลังสีแดงราวหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่ง ครอบคลุมใส่ยิ่มค้วง

ยิ่มค้วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นี่กลับเป็นพลังละลายโลหิตของเซียวเซียวเทียน"

เอ่ยถึงตอนนี้ อ้าปากพ่นลมปากออกคำหนึ่ง

ลมปากนี้กลับผนึกตัว คล้ายโซ่เงินเส้นหนึ่ง ขับหมอกโลหิตกลุ่มนั้นแตกกระจายไปสิ้น

ทาสโลหิตอเวจีพลันพลิกตัวตีลังกาหลายทอด ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปหลายวา

ลมปากคำนั้นพ่นใส่ก้อนหินก้อนหนึ่ง หินก้อนนั้นกลับแตกแยกเป็นเสี่ยง ๆ สะเก็ดหินกระเซ็นซ่าน พุ่งจู่โจมใส่ทาสโลหิตอเวจี

ทาสโลหิตอเวจีพลันยืดกายขึ้น ดูดสะเก็ดหินเกาะติดกับร่าง จากนั้นลื่นตกลงกับพื้น

ยิ้มค้วงร้องโพล่งว่า

"เป็นวิชาขิบช่วยไต้ฮวบ (วิชาดูดไขกระดูก) ของเซียวเซียวเทียนจริง ๆ"

ทาสโลหิตอเวจีร้องถามว่า

"วิชาเจ่กคี่ก้วงยิกง้วย (ลมปากกลืนจันทร์) ของท่านฝึกปรือจากที่ใด ?"

"นับว่าท่านมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง นี่เป็นไม้ตายของเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่หนึ่งเส็งเชี่ยงฮวง เราฝึกปรือจากภาพวาดบนผนังรถธารเลือด"

ทาสโลหิตอเวจีไม่รอฟังจบ พลันหมุนตัวโถมขึ้นรถธารเลือดไป

ยิ้มค้วงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ไม่ต้องตื่นเต้นไป เราเรียนรู้วิชาฝีมือที่บันทึกในรถธารเลือดจนหมดสิ้น จากนั้นทำลายทิ้ง ต่อให้เจ้าช่วงชิงไปก็ไม่มีประโยชน์"

ใบหน้าทาสโลหิตอเวจีปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย

คล้ายกังวลสนใจต่อเรื่องนี้ ยื่นมือลูบคลำผนังรถเป็นพัลวัน รู้สึกมีไอเย็นชำแรกเข้ามา บนผนังรถมีริ้วรอยที่ถูกคนใช้อาวุธมีคม หรือพลังผีมืออันแหลมคมลบทำลายไปจริง ๆ

เคล็ดวิชาและภาพวาดบนผนังรถ กลับถูกลบทำลายไปจนหมดสิ้น

ทาสโลหิตอเวจีขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ร้องว่า

"ยิ่มค้วง เราจะให้เจ้าเห็นดีสักครา"

พลันตวัดมือซัดประกายสีแดงราวโลหิตลำหนึ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า แตกเป็นรูปร่มโลหิตคันหนึ่ง

ยิ่มค้วงเห็นเช่นนั้น แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คิดเรียกระดมกำลังหนุนหรือ ?"

เสียงขาดคำ คนโถมขึ้นรถไปอีกผู้หนึ่ง

ภายในรถมีพื้นที่ประมาณเจ็ดเซี๊ยะ ทั้งสองอยู่ภายในรถ ประมือหักล้างกระบวนท่าอย่างรวดเร็ว

ทั้งสองจู่โจมด้วยกระบวนท่าอันดุดันอำมหิต ท่าร่างกลับเบากว่าใบไม้แห้งสองใบ ม้าเทียมรถทั้งแปดไม่ส่งเสียงร้องแม้สักคำเดียว

เห็นพลังสีขาวแผดจ้ากว่าเดิม หมอกโลหิตอ่อนโทรมลง ทาสโลหิตอเวจีพลันพุ่งถอยออกจากรถ ตกลงกับพื้นที่ห่างไปวาเศษ

ยิ่มค้วงหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"พลังฝีมือของเจ้า พอสู้กับสามธัมมะผนึกกำลัง แต่พลังฝีมือของเรายังเหนือว่าสี่พิสดารรวมกัน"

ทาสโลหิตอเวจีพลันกระพือปีก ลอยตัวถึงเบื้องบนศีรษะยิ่มค้วง แผ่พุ่งพลังที่ข้นเข้มดุจโลหิตก้อนหนึ่ง ครอบคลุมลงยังศีรษะยิ่มค้วง

ยิ่มค้วงพลันหยิบฉวยแส้ม้าขึ้น เสียงฉาดเมื่อเงาแส้แหวกเมฆโลหิตเข้าไป ปลายแส้วูบขึ้นดุจสายฟ้า จู่โจมใส่ทาสโลหิตอเวจี

ทาสโลหิตอเวจียืดกายโผพุ่งขึ้นฟ้า บินเฉียง ๆ ไปหลายวา พอตกถึงพื้น ต้องยกมือกุมอก ส่งเสียงหอบหายใจ

ยิ่มค้วงหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"นี่เป็นกระบวนท่าในฮ้วยฮ้อซึ้งเปียง (แส้วิเศษธารเลือด) หากแม้นเราถือแส้วิเศษธารเลือด เกรงว่าเจ้า....."

ไม่ทันขาดคำ ในบริเวณพลันเพิ่มผู้คนยี่สิบคนขึ้น

ภูเขาอิมซัวมืดมิดสนิท ผู้คนทั้งยี่สิบคนสวมชุดดำมืดมิดดุจราตรีกาล

แต่ยิ่มค้วงยังทราบว่า ผู้มามีทั้งสิ้นยี่สิบคน

เป็นยอดฝีมืออันร้ายกาจยี่สิบคน

ผู้คนทั้งยี่สิบคนยังไม่ลงมือ ก็ปรากฏรังสีการฆ่าฟันที่แตกต่างกันยี่สิบชนิด กดคุกคามใส่ยิ่มค้วง

.....มีแต่ยอดฝีมือที่รู้จักฆ่าคน จึงสามารถแผ่รังสีการฆ่าฟันเช่นนี้

.....มีแต่สุดยอดฝีมือเช่นเฒ่าประหลาดมหาภัยและหัตถ์เซียนทะเลทราย จึงมีรังสีการฆ่าฟันเช่นนี้

.....ต่อให้สามธัมมะสี่พิสดารปรากฏกายโดยพร้อมเพรียง ก็มีเพียงเจ็ดท่าน ตอนนี้กลับมีถึงยี่สิบคน

.....ผู้คนที่ไร้ชื่อไร้แซ่จำนวนยี่สิบคน !

หน้าผากยิ่มค้วงปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

ยิ่มค้วงกลับเข้าสู่ยุทธจักร เนื่องเพราะได้ยินข่าวว่ามีกลุ่มมารร้ายลึกลับจำนวนหนึ่ง ทำการกวาดล้างค่ายสำนักต่าง ๆ

ตอนนี้มารร้ายเหล่านั้นแสดงตนขึ้นแล้ว

มารร้ายเหล่านี้ที่แท้เป็นใคร ?

....

ปึงกองมกลิ้งตัวไปตามพื้นดิน พลังฝ่ามืออันแหลมคมของทาสโลหิตอเวจี สะกิดอาการบาดเจ็บที่ถูกเทียนเสียงใต้ซือกระแทกทำร้ายกำเริบขึ้น รู้สึกตาพร่าพราย คล้ายกับจะสิ้นสติไป

แต่เมื่อหวนนึกถึงซึงเซี่ยวง้อ ปึงกองมก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้น

.....เราต้องพบนางให้จงได้

.....เราต้องบอกต่อนางว่า เราจงใจกล่าวคำพูดเหล่านั้น เพราะมีความคับแค้นจำเป็น

ปึงกองมลากพาร่างกายที่เปื้อนเลือดและเกลัดหิมะเดินไปเบื้องหน้าทีละก้าว

มาตรว่าไม่มีรถธารเลือด ปึงกองมก็ต้องขึ้นเขาหิงซัวให้จงได้

.....คนผู้หนึ่งหากตั้งใจกระทำเรื่องหนึ่ง ต้องกระทำได้แน่นอน

.....แต่เจตนาของฟ้า ใช่เป็นเช่นนี้หรือไม่ ?

.....หากแม้นเขาหมดเรี่ยวแรงแต่กลางคันเล่า ?

.....หากแม้นเขาสิ้นอายุขัยไปก่อนเล่า ?

.....

ยิ่มค้วงไม่ทราบว่าผู้คนยี่สิบคนนี้เป็นใคร แต่ทราบว่ากำลังเผชิญหน้ากับขบวนศัตรูที่น่ากลัวที่สุด

.....เขาเคยหนีรอดจากการไล่ล่าของยอดฝีมือฝ่ายธัมมะอธรรม และกำลังของสำนักธารเลือด ทั้งเคยต่อสู้กับสามธัมมะสี่พิสดาร แต่ยังไม่คับขันอันตรายเท่าครั้งนี้

ทาสโลหิตอเวจีหอบหายใจชั่วขณะ พลันปรบมือเป็นเสียงดังขึ้น

ยิ่มค้วงถามว่า

"เจ้าปรบมือชมเชยเรา ?"

ทาสโลหิตอเวจีกล่าวว่า

"เรื่องราวในโลกแปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาด ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ยิ่มค้วงไม่ตอบคำ รอให้อีกฝ่ายหนึ่งกล่าวต่อ

ทาสโลหิตอเวจีกล่าวต่อจริง ๆ

"เมื่อครู่เราอาจเพลี่ยงพล้ำเสียชีวิตในเงื้อมมือท่าน แต่ตอนนี้สถานการณ์แปรเปลี่ยนกลับกลาย เราสามารถปลิดชีวิตท่านทุกเมื่อ"

ยิ่มค้วงถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ตอนนี้เรายังไม่ตาย"

ทาสโลหิตอเวจีคล้ายได้ยินเรื่องน่าขบขันอันใด พลันหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกออกมา

ยิ่มค้วงกล่าวเสียงเย็นชา

"เจ้าหัวร่ออะไร ?"

ทาสโลหิตอเวจีคล้ายหัวร่อจนหายใจไม่ออก กล่าวว่า

"ในโลกไม่มีผู้ใดรอดชีวิตจากการผนึกกำลังจู่โจมของยอดฝีมือชุดดำทั้งยี่สิบคนนี้ ต่อให้อ้วยปุยฮ้วยยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่สามารถ"

ยิ่มค้วงตาเป็นประกายในบัดดล กล่าวว่า

"เจ้าไม่ใช่เซียวเซียวเทียนจริง ๆ"

ทาสโลหิตอเวจีชะงักเสียงหัวร่อลง ถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเซียวเซียวเทียนไม่กล้าแสดงความไม่คารวะต่ออ้วยปุยฮ้วยเช่นนี้"

ทาสโลหิตอเวจีหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ไหวพริบอันยอดเยี่ยม"

หัวร่ออยู่ชั่วขณะ จึงกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นก่อนที่ท่านจะตาย เราจึงปรบมือชมเชยท่าน"

ยิ่มค้วงยิ้มออกมากล่าวว่า

"ขอบคุณ"

คำ "ขอบ" พอเปล่งจากปาก คนก็สาดพุ่งออกไปดุจเกาทัณฑ์ พุ่งถึงเบื้องหน้าทาสโลหิตอเวจี เมื่อกล่าวคำ "คุณ" ก็จู่โจมออกสิบเจ็บกระบวนท่า!

ยิ่มค้วงเห็นว่าต้องสยบทาสโลหิตอเวจีไว้ก่อน จึงมีความหวังรอดชีวิต

ผู้คนทั้งยี่สิบคนนี้ ไม่มีความสำคัญเท่าทาสโลหิตอเวจี แสดงว่าเป็นคนของทาสโลหิตอเวจี

ยิ่มค้วงไม่อาจปล่อยให้ทาสโลหิตอเวจีหนีรอดไปได้

ทาสโลหิตอเวจียังคงหนีรอดไปได้

ทาสโลหิตอเวจีคล้ายคำนวณได้แต่แรกว่า ยิ่มค้วงจะจู่โจมลงมือต่อมัน

ยิ่มค้วงแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ยังไม่สามารถฆ่าทาสโลหิตอเวจีในไม่กี่กระบวนท่า

ทาสโลหิตอเวจีขยับกายวูบก็หายลับกับม่านวิกาล

ยิ่มค้วงพอเคลื่อนไหว ยอดฝีมือชุดดำทั้งยี่สิบคนก็เคลื่อนไหว

ยอดฝีมือยี่สิบคน จู่โจมวิชาฝีมือยี่สิบชนิดออกโดยพร้อมเพรียงกัน

ยิ่มค้วงที่ลอยอยู่กลางอากาศ พลันหงายร่างสาดพุ่งกลับไปในรถธารเลือด

ในยอดฝีมือชุดดำทั้งยี่สิบคน ปรากฏคนผู้หนึ่งล้มหงายลงเสียชีวิต

คนผู้นี้ถูกลมปากกลืนจันทร์ของยิ่มค้วงพวยพุ่ง ใส่ปรากฏโลหิตฉีดพุ่งจากทรวงอกดุจน้ำพุ ล้มลงเสียชีวิต

แต่มุมปากยิ่มค้วงก็ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

เพียงกระบวนท่าเดียว ยอดฝีมือชุดดำก็ล้มตายไปคนหนึ่ง ยิ่มค้วงกลับรับบาดเจ็บ

นี่เป็นการต่อสู้ที่น่าแตกตื่นสะท้านโลกถึงเพียงไหน

ยิ่มค้วงพลันร้องดัง ๆ ว่า

"เราทราบว่าพวกเจ้าเป็นใครแล้ว"

.....ยอดฝีมือชุดดำเหล่านี้เป็นใคร ?

.....

ปึ่งกองิ้มเดินทางถึงภูเขาเห็งซัวแล้ว

เมื่อถึงเชิงเขาเห็งซัว เป็นเวลาอรุณใกล้รุ่ง แต่ท้องฟ้ายังมืดมิดสนิท มิหนำซ้ำอากาศหนาวเย็นยิ่ง

.....ก่อนอรุณจะรุ่ง ท้องฟ้าจะมืดเป็นพิเศษ เยียบเย็นเป็นพิเศษ

.....ปึ่งกองิ้มสามารถเห็นแสงอรุโณทัยหรือไม่ ?

ปึ่งกองิ้มไม่ทราบ เพียงใช้กระบี่รุ้งทองยันกายไว้ บุกบั่นขึ้นเขาทีละก้าว

.....ซึ่งเซี่ยวง้อ ท่านอยู่บนเขาลูกใด ?

ภูเขาเห็งซัวเงียบงันปานวังเวง เทือกทิวเขาทอดยาวไกลไม่สิ้นสุด

เมื่อถึงเวลาอาทิตย์อรุณ ยังไม่ปรากฏอาทิตย์อรุณ

ปึ่งกองิ้มพอผ่านศาลเจ้าเห็งซัวเบี่ย ก็มาถึงลำธาร

เชียมเล้ง ซึ่งมีต้นน้ำหนึ่งหวานหนึ่งขมจำนวนสองสาย

บึ่งกองมวักน้ำลำธารขึ้นดื่ม ละอองฝนก็โปรยปรายลงมา

อากาศที่ภูเขาเห็งซัว มีลมจะหนาวเย็น มีเมฆจะเกิดฝนตก

บึ่งกองมเงยหน้าขึ้น เห็นอาทิตย์อุทัยโผล่พ้นชั้นเมฆ เปล่งประกายเจิดจ้าชนิดหนึ่ง สาดส่องผ่านละอองฝนทอทาบกับโขดหิน ก่อเกิดเป็นแสงสีเลื่อมพรายดุจประกายรุ้ง

ที่เบื้องหน้าสายตาเป็นภูเขาสองลูกหันเข้าหากัน ลักษณะคล้ายประตูกระบี่บานหนึ่ง ในหุบเขามีสายน้ำไหลทะลักหลั่งออกมา

นี่เป็นปากทางเข้าภูเขาที่หนึ่งแห่งภาคเหนือ หุบเขานามกิมเล้ง (หุบเขามังกรทอง) เป็นกษัตริย์เต๋าบู๊ตี่ราชวงศ์ปั๋กงุ่ยทรงกะเกณฑ์ผู้คนนับหมื่นระเบิดภูเขาขุดเจาะขึ้น มีความยาวห้าร้อยกว่าลี้

บึ่งกองมเหม่อมองอย่างเคลิบเคลิ้ม มิคาดยามนั้นพลันบังเกิดเสียงสวบเบา ๆ กระบี่ในฝักพลันหลุดจากฝักมาเล็กน้อย

บึงกองิ้มใจสั่นสะท้าน ตนไม่ได้กระทบถูกกระบี่รุ้งทอง กระบี่หลุดจากฝักเอง ใช่เป็นลางบอกเหตุอันใดหรือไม่ ?

บึงกองิ้มยืดกายขึ้น สะกิดถูกอาการบาดเจ็บ ที่ถูกเทียนเสียงได้ซือและทาสโลหิตฟาดทำร้าย รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง รุ้งลายที่ขอบฟ้าคล้ายทอทาบลงมาราวกับจะกลืนตนเข้าไป

ยามนั้น พลันบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ปลดกระบี่ท่านลงมา !"

บทที่ ๒๔

ราตรีอำมหิต

"เราทราบว่าพวกเจ้าเป็นใครแล้ว"

ยิ้มค้วงพอส่งเสียงรองออกมา ยอดฝีมือชุดดำที่หลงเหลือสิบเก้าคนล้วนงงงันวูบ

ยอดฝีมือชุดดำล้วนไม่มีหน้า

คนเหล่านี้ใช้ผ้าดำคลุมหน้า ปกปิดรูปโฉมเอาไว้

หนึ่งเดียวที่ไม่ได้คลุมหน้าคือ ทาสโลหิตอเวจี

ยามนั้น ใบหน้าที่เป็นเลือดเนื้อเลอะเลือนของมันแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทราบว่าพวกเขาเป็นใครหรือ ?"

คำถามนี้มีทั้งสิ้นแปดคำ พอกล่าวจบคำ ยอดฝีมือชุดดำคลุมหน้าทั้งสิบเก้าคนพลันหายวับไป

หายลับสาบสูญโดยไร้ร่องรอย คล้ายควันสีดำจางหายไปในอากาศก็ปาน

แต่ผู้ที่หายลับสาบสูญ ยังน่ากลัวกว่าการดำรงคงอยู่

ยอดฝีมือชุดดำหายสาบสูญไปก่อนอรุณจะรุ่ง ดังนั้นสามารถสถิตอยู่ทุกที่ในรัตติกาล

ยอดฝีมือชุดดำพอหายสาบสูญ รังสีการฆ่าฟันยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม

ดวงตาของยิ่มค้วงเปลี่ยนเป็นสีเขียวปั๊ด คล้ายดวงตาของสัตว์ร้าย ที่ตกอยู่ใต้พายุฝนก็ปาน

ยิ่มค้วงตอบว่า

"เราทราบว่าพวกเขาเป็นใครแล้ว"

ท่านกล่าวทบทวนคำพูดนี้ คำพูดนี้มีทั้งสิ้นแปดคำ เมื่อกล่าวจบคำ คนก็หายวับไป

ก่อนที่จะหายสาบสูญ ทาสโลหิตอเวจีคล้ายมองเห็นยิ่มค้วงอยู่เกลื่อนฟ้า แต่แล้วยิ่มค้วงพลันหายสาบสูญไป

เหลือแต่รัตติกาลที่มืดมิด รถธารเลือดสีแดงเพลิง และซากศพบนพื้นซากหนึ่ง

การสาบสูญของยิ่มค้วง ยังน่ากลัวกว่าตอนดำรงคงอยู่

ใจกลางฝ่ามือทาสโลหิตอเวจีปรากฏเหงื่อไหลซึมออกมา

ทาสโลหิตอเวจีเชื่อมั่นว่า ยิ่มค้วงไม่อาจหลุดพ้นจากวงล้อมของยอดฝีมือทั้งสิบเก้าคน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจหนีรอดจากการล้อมจับของยอดฝีมือทั้งสิบเก้าคน ยิ่มค้วงยังอยู่ในวงล้อมนี้

แต่ยิ่มค้วงอยู่ที่ใด ?

ในที่สุด ขอบฟ้าไกลตาปรากฏแสงอรุณลำหนึ่ง

อรุณของภูเขาอิมซัว คล้ายกรายมาสายเป็นพิเศษ

ม้าเทียมรถทั้งแปดตัวพลันสลัดขนลำคอ คล้ายบังเกิดความตื่นกลัวอันใด

ยามนั้น ในความมืดปรากฏคนผู้หนึ่งถลันวูบออกมา

คนผู้นี้คล้ายแมวป่าอันประเปรียว ผีเท้าปราศจากสุ้มเสียง ร่างยังเบากว่าใบไม้แห้ง สองตาเป็นประกายวาววับ มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นมือสังหารที่สันทัดจัดเจนผู้หนึ่ง ปรากฏขึ้นในความมืดโดยไร้เสียง

แต่ทาสโลหิตอเวจียังคงพบเห็นในบัดดล

คนชุดดำชูนิ้วหัวแม่มือ ยื่นนิ้วชี้ไปเบื้องหน้า งอนิ้วอีกสามนิ้วเข้าหาใจกลางฝ่ามือ แสดงรหัสต่อทาสโลหิตอเวจี

ทาสโลหิตอเวจีผงกศีรษะรับ เข้าใจความหมายของรหัสนี้เป็นอย่างดี

.....ยอดฝีมือชุดดำทั้งสิบเก้าคน ยังไม่ได้ปะทะกับยิ่มค้วง ทั้งหมดตกลงใจบีบวงล้อมแคบเข้ากลง

มิคาดยามนั้น ประกายตาที่เจิดจ้าของคนชุดดำพลันเปลี่ยนสีไป

เปลี่ยนเป็นสีเทาซีดราวตาปลาตาย

จากนั้นผ้าคลุมหน้าของคนชุดดำร่วงหลุดลงมา เผยเห็นปลายคางที่แหลมเสี้ยม ปากที่อ้าค้าง ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

คนชุดดำล้มลง จบชีวิตไปอย่างกะทันหัน

ตำแหน่งที่คนชุดดำยืนอยู่ พอดีหันหลังให้กับรถธารเลือด

ทาสโลหิตอเวจีตวัดมือ ซัดพลังสีแดงออกกลุ่มหนึ่ง พร้อมกันนั้นปรากฏอาวุธลับเจ็ดแปดสาย ซัดจู่โจมใส่รถธารเลือด

ที่แท้ยิ่มค้วงซ่อนตัวในรถธารเลือด ลอบสังหารคนชุดดำนั้นไป

เห็นเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดออกจากภายในรถอย่างรวดเร็ว หายลับกับความมืดอีกครา

ใบหน้าเลือดเนื้อเลอะเลือนของทาสโลหิตอเวจี ไม่สามารถปกปิดแววตื่นตระหนกได้ มีแต่มันจึงทราบว่าคนชุดดำผู้ตายมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานใด แต่แล้วกลับตายในเงื้อมมือยิ่มค้วงในชั่วพริบตา

ทาสโลหิตอเวจีแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ยิ่มค้วง ท่านไม่เสียทีที่เป็นกำพร้าบู๊ลิ้มจริง ๆ"

วิกาลเงียบวังเวง ปราศจากเสียงตอบรับ ทาสโลหิตอเวจี ร่างเปล่งประกายสีแดง เป็นเป้าหมายสะดุดตายิ่ง

อาจบางทีทาสโลหิตอเวจีจงใจเปิดเผยเป้าหมาย เพื่อหลอกล่อให้ยิ่มค้วงลงมือ

ขอเพียงยิ่มค้วงลงมือ ยิ่มค้วงไม่อาจมีชีวิตรอดเกินพริบตาเดียวได้

ดังนั้นทาสโลหิตอเวจีกล่าวอีกว่า

"น่าเสียดายที่ยิ่มค้วงที่มีชื่อสะท้านแผ่นดิน กลับเป็นคนซุกหัวหดหาง"

กล่าวจบคำ ก็ปิดปากไม่กล่าวอีก

ม้าเทียมรถตัวหนึ่งพลันแผดเสียงร้องเบา ๆ

แผดเสียงร้องด้วยความไม่สบายใจ

ทาสโลหิตอเวจีพลันโบกมือวูบ ในความมืดปรากฏคนชุดดำร่างสันทัด ถือกระบองเขี้ยวสุนัขป่าคู่หนึ่งแสดงตนขึ้น

กระบองเขี้ยวสุนัขป่าคู่นี้หนักร่วมเจ็ดสิบชั่ง แต่คนผู้นี้ถืออยู่ในมือ กลับเบาราวขนนก

คนถือกระบองเขี้ยวสุนัขป่าอ้อมไปหลังม้าเทียมรถทั้งแปด โดยปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ

ขณะจะตรวจตราดูว่า ที่ลำตัวม้าหรือใต้ท้องม้ามีคนหรือไม่ "คนตาย" บนพื้นพลันดีดปราดขึ้นมา

คนถือกระบองเขี้ยวสุนัขป่าไม่ทันลงมือ ลูกกระเดือกและชายโครงของมันก็ถูกบีบแหลกละเอียดไป !

"คนตาย" ผู้นี้เป็นคนชุดดำคนแรก ที่ตายในเงื้อมมือยิ่มค้วง

ยิ่มค้วงกลับซ่อนตัวอยู่ใต้ศพของคนชุดดำ จู่โจมสังหารคนถือกระบองเขี้ยวสุนัขป่า

ทาสโลหิตอเวจีตวาดก้อง ปรากฏพลังฝ่ามือและประกายอาวุธห้าสาย จู่โจมมายังที่เกิดเหตุ

ยิ่มค้วงพลันหายวับไปอีกครา

บนพื้นปรากฏซากศพคนตายรวมสามซาก เป็นคนตายจริง ๆ

ยอดฝีมือชุดดำยี่สิบคน หลงเหลือเพียงสิบเจ็ดคนเท่านั้น

ทาสโลหิตอเวจีขุ่นแค้นแน่นอก โบกมือคราหนึ่ง ปรากฏคนชุดดำผู้หนึ่งกระโดดออกจากความมืด ตวัดมือซัดเปลวอัคคีสีเขียวยะเยือกออกสองสาย

ได้ยินเสียงพึ่บ ซากศพบนพื้นทั้งสามซากลุกไหม้ขึ้นมา เปลวอัคคีสีเขียวพวยพุ่งขึ้นสูงเชี่ยะเศษ

ชั่วพริบตา เสื้อผ้าผมเผ้า ตลอดจนเลือดเนื้อร่างกายของซากศพทั้งสามซาก ล้วนถูกเผามลายกลายเป็นจุล

ทาสโลหิตอเวจีค่อยกล่าวว่า

"ยิ่มค้วง เกราะกำบังของเจ้าถูกทำลายไปแล้ว เราจะขอดูว่า เจ้าจะซ่อนตัวอยู่ที่ใด หากเก่งกล้าก็ออกมา พวกเราจะสู้กันตัวต่อตัว"

ได้ยินยิ่มค้วงส่งเสียงจากเส้นทางคับแคบว่า

"เจ้ากล้าสู้ตัวต่อตัว เราจะ....."

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏอาวุธและวิชาฝีมือที่ผิดแผกแตกต่างสิบเจ็ดชนิด จู่โจมไปยังทิศทางต้นเสียงโดยพร้อมเพรียง

ยิ่มค้วงพลันโผพุ่งกายขึ้น ตวาดด้วยโทสะ โถมจู่โจมใส่ทาสโลหิตอเวจีอย่างเกรี้ยวกราด คนลอยอยู่กลางอากาศ ก็กระแทกพลังลมสีครามสองสายลงหา

ทาสโลหิตอเวจีฟาดพลังสีแดงสองสายขึ้นไป พลัง

ฝ่ามือทั้งสองฝ่ายพอปะทะ ก็กลับกลายเป็นหมอกสีม่วงคละคลุ้งอบอวล

ขณะเดียวกัน ปรากฏพลังลมเร่งร้อนสิบเจ็ดสายแหวกจู่โจมถึงด้านหลังยิ่มค้วง

ยิ่มค้วงตวาดก้อง กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง พลิกตัวหลบหนีออกไป

ทาสโลหิตอเวจีลอยตัวขึ้นสกัด ฟาดฝ่ามือใส่ท้ายทอยยิ่มค้วง

ยิ่มค้วงเซถลาไปเบื้องหน้าอย่างเสียหลัก เคนชุดดำแปดคนก็ทะยานเข้ามาสกัดขัดขวาง

ยิ่มค้วงผมยาวสยาย หลั่งโลหิตโทรมกาย กวาดฝ่ามือคุกคามผู้คนหกคนถอยห่างไป กลับปรากฏคนผู้หนึ่งโอบเอวยิ่มค้วงไว้

ยิ่มค้วงแผ่พุ่งพลัง กระแทกชีพจรหัวใจของคนผู้นั้นขาดสะบั้นเป็นท่อน ๆ กลับปรากฏคนชุดดำอีกผู้หนึ่งตวัดหอกรูปงูเงินเล่มหนึ่ง ปักใส่ทรวงอกยิ่มค้วง

ยิ่มค้วงถอนหอกรูปงูเงินออกมา บิดหักสะบั้นจากนั้นวิ่งต่อไป กลับตวัดเท้าเตะไปด้านหลัง เตะคนถือหอกรูปงูเงินตายคาเท้า

คนถือหอกรูปงูเงินปลิวลิ่วไปดุจว่าวขาดป่าน ยิ่มค้วงกลับกระโดดขึ้นรถธารเลือดไป

ยามนั้น คนชุดดำอีกระลอกหนึ่งจำนวนเก้าคน พากันโถมปราดมาถึง

ม้าเทียมรถแผดเสียงร้องก้อง ลากรถแล่นตะบึงออกไป ชนผู้คนสี่คนปลิวกระเด็น อีกสี่คนถูกยิ่มค้วงกวาดกระแทกร่วงหล่นลงแต่กลางคัน แต่ปรากฏคนชุดดำอีกผู้หนึ่งลอบขึ้นรถมา เสือกกระบี่สองคม ส่วนปลายเป็นรูปสามเหลี่ยมเล่มหนึ่ง แทงใส่กระดูกสันหลังของยิ่มค้วง

ยิ่มค้วงคำรามก้อง ตวัดมือไปด้านหลัง คว้าจับตัวกระบี่ไว้ สะบัดปั๊กใส่ทรวงอกคนชุดดำที่ลอบทำร้ายตนแทงทะลุอกไป

ทาสโลหิตอเวจีและคนชุดดำที่หลงเหลือคิดไล่ล่าตาม แต่รถธารเลือดลากพากลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้ง ควบตะบึงไปไกลแล้ว

คนชุดดำถือดาบพื้นขาม้าผู้หนึ่งคิดติดตามไป ทาสโลหิตอเวจีพลันกล่าวว่า

"ตามไม่ทันแล้ว"

คนชุดดำที่หลงเหลือชะงักร่างลง ทาสโลหิตอเวจีกล่าวอีกว่า

"จุดเง็กจิ๋มของเขาถูกเราฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ทั้งถูกหอกอสรพิษของกุ้ยชิ่วซิ้งปี่ (แขนวิเศษมือปีศาจ) น้ำซังอิมปั๊กใส่ ถูกกระบี่สองคมสามเหลี่ยมของกัวะซังคี้ยิ่ม (ศัสตราวุธกัวะซัง) เซี่ยวเพ้งแทงใส่ ถูกซิ้งคุ้งพั่วซัว (หมัดทลายภูเขา) จี้เซียมฮิวรอบจัดใส่ ต้องไม่มีทางรอดชีวิตเด็ดขาด"

หยุดเล็กน้อยจึงเน้นเสียงว่า

"ยิ่มค้วงต้องตายแน่นอน"

คนชุดดำที่หลงเหลือยืนแข็งทื่อไม่เคลื่อนไหว คล้ายไม่กังวลสนใจต่อเรื่องในโลกแม้แต่น้อย

.....คนเหล่านี้ที่แท้เป็นใคร ?

.....

"ปลดกระบี่ท่านลงมา"

สุ้มเสียงสดใสเย็นชาพลันดัง บึ้งกองิ้มค่อยตื่นจากภวังค์เลื่อนลอย เห็นแม่ชีชุดเทาสองนางเดินออกจากในหุบเขา

ทั้งสองหน้าเย็นชากระด้าง ปราศจากน้ำใจไมตรีแม้แต่น้อย

บึงกองมตะกุกตะกักว่า

"ชื่อเจ้าทั้งสอง....."

แม่ชีอายุอ่อนกว่าขมวดคิ้วเล็กน้อย ตวาดเบา ๆ

"ปลดกระบี่ของท่าน ไสหัวออกจากเขา"

บึงกองมงงงันวูบ อดถามมิได้

"เพราะเหตุใด ?"

แม่ชีอายุมากกว่าส่งเสียงกระด้างเย็นชาว่า

"เนื่องเพราะนี่คือภูเขาเห็งซัว พวกเราเป็นคนเฝ้าหุบเขากิมเล้งก๊ก ที่เป็นด่านแรกในสามด่านเห็งซัว ท่านปลดกระบี่ที่พกติดตัว ไสหัวลงจากเขา จะละเว้นชีวิตท่านสักครา"

บึงกองมถามว่า

"เห็งซัวเป็นสมบัติที่พวกท่านซื้อไว้หรือ ข้าพเจ้าไฉนขึ้นเขาเห็งซัวไม่ได้ ?"

แม่ชีทั้งสองคล้ายคิดไม่ถึงบึงกองมกลับกล้าย้อนถามเช่นนี้ แม่ชีอายุอ่อนกว่ากระชากเสียงว่า

"เส้นทางที่ทอดสู่ยอดเขาเทพธิดาภูเขาเห็งซัว ห้ามมิให้บุรุษขึ้นเขา หาไม่ฆ่าโดยไม่ละเว้น"

บึ้งกองมถามอีกว่า

"นี่เป็นกฎของผู้ใด ?"

"กฎของซือแป๋เรา"

"ขอถามซือแป๋ท่านคือ....."

"ซือแป๋เราเซาะฮงซิ้งนี้"

บึ้งกองมสะท้านอีกคราหนึ่ง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"เซาะฮงซิ้งนี้ ข้าพเจ้ากำลังหานาง....."

แม่ชีอายุอ่อนกว่าพลันยกมือชักกระบี่สีเงินจากกลางหลัง ตวาดว่า

"หยุดปาก"

ที่แท้เซาะฮงซิ้งนี้เป็นบุคคลในสามธัมมะสี่พิสดาร และเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวในเจ็ดสุดยอดผีมือ ครั้งกระโน้นนางถูกบุรุษหลอกลวงน้ำใจ ดังนั้นเคียดแค้นชิงชังบุรุษในโลก

ดีที่เซาะฮงซิ้งนี้มีใจเที่ยงธรรมไม่ลำเอียง สำนักเห็งซัวรับศิษย์โดยเข้มงวด กระทั่งเทียนเสียงไต้ซือแห่งเสียวลิ้ม และไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง ยังไม่กล้าขึ้นเขาเห็งซัวโดยพลการ หลายสิบปีมานี้ ยอดเขาเทพธิดาจึงกลับกลายเป็นสถานต้องห้ามของบุรุษ

บู๊ลิ้มมีสถานต้องห้ามสามแห่ง หนึ่งคือพนานิรทุกข์ หนึ่งคือหุบเขาเจ็ดเย็น อีกหนึ่งคือวัดฮุ่ยคงยี่กับยอดเขาเทพธิดาภูเขาเห็งซัว

เซาะฮงซิ้งนี้เคียดแค้นชิงชังบุรุษ ชาวยุทธจักรล้วนทราบกระจ่าง ปีงกองิ้มคิดห้ามมิให้ซึงเซี่ยวง้อปลงผมออกบวช พอได้ยินชื่อเซาะฮงซิ้งนี้ ถึงกับยินดีจนออกนอกหน้า แม่ชีทั้งสองกลับเข้าใจว่า ชายหนุ่มผู้นี้กล่าวลวนลาม พากันบันดาลโทสะ

แม่ชีอายุมากกว่าชักกระบี่สีทองเล่มหนึ่ง กระทบกับกระบี่สีเงินของแม่ชีอายุอ่อนกว่าดังเคร้ง ประกายกระบี่สั่นระริก คล้ายกับจะเหินออกไป ปากตวาดว่า

"คนเสเพลอันต่ำช้า กล้าพูดจาไม่สำรวม ลองรับ

เหลียงงี้เกี่ยมตึง (ค่ายกลกระบี่สองสัณฐาน) ของพวกเราดู"

ค่ายกลกระบี่สองสัณฐาน ความจริงเป็นค่ายกลกระบี่พิทักษ์บู๊ตึง แต่เพลงกระบี่สองสัณฐานของเห็งซัวแม้ถอดใจความจากสำนักบู๊ตึง แต่ยังบัญญัติเพิ่มเติม จนเกรี้ยวกราดรุนแรงกว่าเดิม หลายปีมานี้ ผู้ที่คิดบุกขึ้นเขาเห็งซัว น้อยครั้งจะผ่าค่ายกลกระบี่สองสัณฐานไปได้

อย่าว่าแต่แม่ชีที่เฝ้าด่านทั้งสองนี้ เป็นศิษย์อันดับสามในสังกัดเซาะฮงซิ้งนี้ ฉายาเมี้ยวอิดและหนิวอิด

บึ่งกองิ้มเห็นทั้งสองชักกระบี่ ทราบว่าไม่อาจเลิกราโดยสันติ ตนเองรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ดังนั้นอธิบายว่า

"ซือเจ๊ทั้งสองอย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้ามาหาซึงโกวเนี้ย....."

แม่ชีเมี้ยวอิดกับหนิวอิดสบตากันวูบ พากันคลี่ขยายค่ายกลกระบี่ จู่โจมใส่บึ่งกองิ้ม

"ที่แท้ศิษย์ของเซาะฮงซิ้งนี้ สนิทสนมคุ้นเคยกับซึงเซี่ยวง้อ ก่อนนี้เห็นซึงเซี่ยวง้อร่ำไห้ขึ้นเขา เพราะถูก "บุรุษโสโครก" ผู้หนึ่งรานน้ำใจ แม่ชีเมี้ยวอิดทั้งสองพอฟังทราบว่าเป็นคนผู้นี้เอง ยิ่งมีโทสะกว่าเดิม ตกลงใจฆ่าคน

ให้กับซึงเซี่ยวง้อ

บึ่งกองิ้มกล่าวอย่างรุ่มร้อน

"ซือเจ้ทั้งสอง ข้าพเจ้า....."

สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย ไม่สามารถกล่าวต่อ เห็นกระบี่เงินกระบี่ทองกระจายรายล้อมรอบ จนผู้คนตาลายพร่าพราย

บึ่งกองิ้มได้แต่ชักกระบี่รุ้งทอง รับสภาวะจู่โจมของแม่ชีทั้งสองไว้

ประกายรุ้งทองพวยพุ่ง แต่ยังถูกกักอยู่ในแวดวงสีเงินและทอง สุดที่จะทะลวงผ่าออกไป

แม่ชีเมี้ยวอิดและหนิวอิดรู้สึกกระบี่ของพวกนางคล้ายโอบรัดมังกรบินตัวหนึ่ง มาตรว่าทุ่มเทจนสุดกำลังยังไม่สามารถสะกดมังกรตัวนี้เอาไว้

อย่างแช่มช้า บึ่งกองิ้มถ่ายทอดกำลังภายในเข้าสู่ตัวกระบี่ กระบี่รุ้งทองถึงกับสั่นไหวดังอึงอล ข่มประกายกระบี่เงินและทองของแม่ชีเมี้ยวอิดทั้งสองลง

มิคาดยามนั้น ประกายรุ้งทองอันเจิดจ้าจำรัสพลันสลัวลงวูบ

ที่แท้บึ้งกองิ้มรับบาดเจ็บบอบช้ำ เมื่อเร่งเร้าพลังอวัยวะภายในพลันปวดแปลบ กำลังภายในสะดุดติดขัด อานุภาพกระบี่ต้องลดทอนลง

แม่ชีเมี้ยวอิดเห็นเป็นโอกาสฉกฉวย พากันเสือกกระบี่ปราด หนึ่งแทงใส่คอหอย หนึ่งจู่โจมใส่หัวใจบึ้งกองิ้ม

บึ้งกองิ้มรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ กำลังภายในอ่อนล้าลง ทราบว่าได้แต่ใช้กระบวนท่าเข้าเอาชัย ดังนั้นพลิกข้อมือวูบ จู่โจมกระบี่ใส่แม่ชีเมี้ยวอิด

แม่ชีเมี้ยวอิดอายุอ่อนกว่า เห็นกระบี่คดเคี้ยวดุจอสรพิษ จึงยกกระบี่เงินขึ้นปิดป้อง แม่ชีหนิวอิดที่อายุมากกว่า กริ่งเกรงแม่ชีเมี้ยวอิดต้านไม่อยู่ จึงวกกระบี่มาช่วยเหลือ

คิดไม่ถึงบึ้งกองิ้มใช้กระบี่ถึงกลางคัน พลันแปรเปลี่ยนกลับกลาย เปลี่ยนเป็นแทงปราดใส่แม่ชีหนิวอิด

แม่ชีหนิวอิดใจสั่นสะท้าน รีบประกบกระบี่กับแม่ชีเมี้ยวอิด ผนึกกำลังรับท่ากระบี่บึ้งกองิ้มไว้

เห็นเบื้องหน้าแม่ชีเมี้ยวอิดทั้งสอง เกิดวงกระบี่

สีเงินและทองวงแล้ววงเล่า ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจจู่โจมเข้าไป มิคาดสภาวะกระบี่ปึ่งกองิ้มชะงักงันวูบ กระบี่รุ้งทองแทงปราดไปในวงกระบี่แม่ชีเมี้ยวอิด

กระบวนท่าเดียวพลิกแพลงสามครานี้ เป็นท่าสามปึงพิมพ์จันทร์เอง

ค่ายกลกระบี่สองสัณฐานเพียบพร้อมทั้งรุกและรับ แม่ชีเมี้ยวอิดพอตกอยู่ในห้วงคับขัน แม่ชีหนิวอิดรีบจู่โจม กระบี่ใส่ชีพจรข้อมือปึ่งกองิ้ม คิดทิ่มแทงทำร้ายปึ่งกองิ้มก่อนที่ปึ่งกองิ้มจะฝ่าวงกระบี่ของแม่ชีเมี้ยวอิดเข้าไป

พริบตาดุจประกายไฟ ปึ่งกองิ้มพลันหมุนตัว จู่โจมออกไปสามกระบี่

แม่ชีหนิวอิดใจสั่นสะท้าน รีบรั้งกระบี่กลับมา ต้านรับสามกระบี่นี้ไว้

ปึ่งกองิ้มพลันหลอมรวมสามกระบี่เป็นกระบี่เดียว จ่อใส่คอหอยของแม่ชีหนิวอิด หยุดกระบี่ไว้ในฉับพลัน

นี่จึงเป็นท่าสามปึงพิมพ์จันทร์ ที่ซ่งจือเซาะถ่ายแก่ปึ่งกองิ้ม สามกระบี่ล้วนมิใช่กระบี่แท้จริง แท้จริงมีเพียงหนึ่งกระบี่

แม่ชีหนิวอิดตะลึงลานกับที่ แม่ชีเมี้ยวอิดรีบพุ่งตัวเข้าช่วยเหลือ

บึ่งกองิ้มพลันชัดกระบี่รุ้งทองจากมือ ประกายกระบี่คล้ายมังกรเหินฟ้า แม่ชีเมี้ยวอิดรีบถอยปราดไป ประกายกระบี่ก็หายวับ กระบี่รุ้งทองกลับไปในมือบึ่งกองิ้มอีกครา

ท่าสามบึ่งพิมพ์จันทร์ สามารถใช้ออกตามใจปรารถนา อาศัยท่ากระบี่สยบศัตรูเอาชัย บึ่งกองิ้มแม้เอาชัยแม่ชีทั้งสอง แต่ล้วนไม่ทำร้ายพวกนาง

แม่ชีเมี้ยวอิดทั้งสองล้วนแตกตื่นตะลึงลาน แม่ชีเมี้ยวอิดขยี้เท้าร้องว่า

"ท่าน.....ท่านทำลายค่ายกลกระบี่ เข้าใจว่าสามารถขึ้นเขาเห็งซัวหรือ ?"

บึ่งกองิ้มลดกระบี่ลง กล่าวอย่างจริงจัง

"ข้าพเจ้าไม่กล้าล่วงเกินเด็ดขาด ที่ขึ้นเขาเห็งซัวเพียงคิดวิงวอนเซาะฮงซิ้งนี้อย่าได้ปลงผมให้กับซึงโกวเนี้ย....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจยาว ไม่สามารถ

กล่าวต่อ

แม่ชีเมี้ยวอิดทั้งสองเห็นบึ้งกองิ้มได้ชัยไม่ลำพอง มิหนำซ้ำน้ำเสียงจริงจัง สีหน้าท่าทีค่อยแปรเปลี่ยนกลับกลาย แม่ชีเมี้ยวอิดกล่าวว่า

"เขา.....คล้ายคิดเกลี้ยกล่อมเซี่ยวง้อจริงๆ ....."

แม่ชีหนิวอิดแค่นหัวร่อ นางก็ถูกบุรุษหลอกลวงจึงขึ้นเขาเห็งซัว แต่วันนี้ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับไม่ชิงชังรังเกียจต่อชายหนุ่มถือกระบี่ผู้นี้เท่าใด เพียงกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านสามารถผ่าด่านของพวกเรา ก็ไม่สามารถผ่าด่านยี่ซือเจ้ (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง) ของพวกเราได้"

กล่าวจบ ชักชวนแม่ชีเมี้ยวอิดล่าถอยไป

.....ยี่ซือเจ้ของแม่ชีหนิวอิดฉายาโชยชิ่วเจ่กเกียม (กระบี่พันมือ) แจ๋อิดซือไถ่

.....ตามคำร่ำลือ พลังฝีมือของแจ๋อิดซือไถ่ยังเหนือล้ำกว่าทิโกยไต้ซือแห่งเสียวลิ้ม และกงจื้อไร้น้ำใจแห่งเกาะมหาภัย เพียงแต่ไม่ออกท่องเที่ยวยุทธจักร ดังนั้นไม่ได้บรรจุอยู่ในทำเนียบยอดฝีมืออายุเยาว์

บึงกองมีรู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลงอีกครา ดังนั้นใช้กระบี่ยันพื้น เดินต่อไปทีละก้าว

ไม่ว่าเป็นหรือตาย บึงกองมีต้องขึ้นเขาเห็งซัวไปพบซึงเซี่ยวง้อให้จงได้

เมื่อผ่านหุบเขากิมเล้งกัก เห็นเชิงผาตะวันตกมีสิ่งก่อสร้างแห่งหนึ่งแขวนอยู่กลางหาว นั่นคือวัดฮุ่ยคงยี่ ที่เป็นสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้ม

บึงกองมีฝืนใจอ้อมวัดฮุ่ยคงยี่ บากบั่นขึ้นสู่โฮ้วฮวงเค้า (ปากช่องเขาลมเสือ)

สถานที่นี้ทางหิมะลาดชัน ลมภูเขากระโชกแรง พึ่งดูคล้ายเสียงพยัคฆ์คำราม

บึงกองมีเรี่ยวแรงยังไม่ฟื้นฟู ถึงกับส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

ยามนี้ที่ปากช่องเขายืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง จีวรสีดำครองร่างพัดพลิ้วปลิวไสว แต่คนคล้ายตะปูตัวหนึ่ง ตอกตรึงติดกับพื้น

บึงกองิ้มใช้กระบี่ยันพื้น เพ่งตามองดู เห็นเป็นแม่ชีนางหนึ่ง

ประกายตาของนางยังสุกใสดุจหญิงสาว รูปกายยังอ่อนแอ้นดั่งสาวรุ่น แต่ใบหน้ากลับปรากฏริ้วรอยเหี่ยวย่น

บึงกองิ้มถามว่า

"ขอถาม....."

แม่ชีนางนั้นตัดบทว่า

"เราคือแจ๋อิด"

บึงกองิ้มยืนทวนลม มิเพียงพูดจายากเย็น กระทั่งลืมตายังยากลำบาก ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดขอร้องจากเจ้าสำนักเห็งซัว อย่าได้ปลงผมให้กับซึงโกวเนี้ย"

แจ๋อิดซือไถ่คล้ายไม่ได้ยิน เพียงกล่าวว่า

"ท่านบุกฝ่าค่ายกลกระบี่สองสัณฐาน คิดหวนกลับก็ทำไม่ได้ หากรู้สำนึกผิด ก็ตัดแขนข้างหนึ่ง ปลดกระบี่คู่มือทิ้ง คืบคลานลงจากเขา ตามกฎของสำนัก จะได้รับการละเว้นชีวิต"

บึ้งกองิ้มสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องขึ้นไป"

แจ๋อิดซือไถ่จับจ้องมองบึ้งกองิ้มอย่างเย็นชา จากนั้นดึงกระบี่สีทองออกมาช้า ๆ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านได้แต่ตายแล้ว !"

กล่าวจบ พลิ้วกายไปเบื้องหน้า พลิ้วเข้าหาบึ้งกองิ้ม

นางเมื่อพลิ้วเข้ามา ร่างก็บดบังแสงอาทิตย์ เกิดเป็นเงามืดเหนือศีรษะบึ้งกองิ้ม

แต่ที่น่าสะพึงกลัวมิใช่เงามืด หากแต่เป็นกระบี่

กระบี่ในมือนางเป็นสีทองแดง ไร้ประกายอันใด

กระบี่ที่ไร้ประกายยังน่ากลัวกว่ากระบี่ที่มีประกายสีสันอีก

บึ้งกองิ้มไม่สามารถจำแนกว่า นางจู่โจมกระบี่หรือไม่ คำนวณไม่ออกว่า กระบี่มาจากทิศทางใด

บึ้งกองิ้มได้แต่ชักกระบี่

ประกายรุ้งทองพอปรากฏ ก็สะกดผงคลีเอาไว้

เห็นประกายกระบี่วูบเข้าสู่คลองจักษุ แจ๋อิดซือไถ่แทงกระบี่ใส่จุดเซ้งขิบของบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มพลันหงายร่างท่อนบน ใช้ออกด้วยท่าม่านทองห้อยย้อย กระบวนท่านี้ทั้งรุกทั้งรับ จู่โจมจากแง่มุมที่พิสดาร

แจ๋อิดซือไถ่พลันตื่นตัว พลิกตัวหลบออกไป

บึ่งกองิ้มก็ดีดตัวขึ้น พอดีทิ้งตัวลงขวางหน้านางไว้

ลมยังกระโชก บึ่งกองิ้มเปลี่ยนเป็นหันหลังให้กับกระแสลม แจ๋อิดซือไถ่กลับเป็นฝ่ายยืนทวนลม

นางยกแขนเสื้อกำบังลม ร่างอ้อนแอ้นสั่นระริกเล็กน้อย หาได้เยือกเย็นเช่นตอนแรกอีก

หัวไหล่ของนางปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา กระบี่ของบึ่งกองิ้มก็จ่อกับจุดอ่อเล้งของนาง หยุดกระบี่ในระดับอันควร ไม่ได้ทิ่มแทงเข้าไป

บึ่งกองิ้มก็หลั่งโลหิต

โลหิตไหลหลั่งจากต้นแขนขวา ไหลผ่านนิ้วมือหยดหยาดลงกับพื้น

กระบี่ของแจ๋อิดซือไถ่พั่นถูกแขนขวาบึ่งกองิ้มก่อน จากนั้นค่อยแทงมายังจุดเซ้งขิบของบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มถูกพั่นใส่หนึ่งกระบี่ แต่อาศัยพลังจิตอันเข้มแข็ง แทงใส่หัวไหล่แจ๋อิดซือไถ่ ทำลายความสามารถในการจู่โจมของนางไป ค่อยสยบจุดอ่อเล้งของนางไว้

ทั้งสองประมือกันหนึ่งกระบวนท่า แต่เปรียบกับตอนผ่าด่านค่ายกลกระบี่สองสัณฐานของแม่ชีเมี้ยวอิดทั้งสอง ไม่ทราบหวาดเสียวกว่าเท่าใด คับขันอันตรายกว่าเพียงไหน

ยามนี้ ผลการต่อสู้ปรากฏชัดแจ้ง บึ่งกองิ้มแม้รับบาดเจ็บ แต่สามารถสยบแจ๋อิดซือไถ่ไว้

แจ๋อิดซือไถ่ไม่ได้หลับตารอความตาย ยังถลึงตาใส่บึ่งกองิ้ม กล่าวว่า

"ท่านฆ่าเถอะ"

บึ่งกองิ้มสั่นศีรษะอย่างเหนื่อยล้า รั้งกระบี่กลับมาอย่างเงียบงัน

แจ๋อิดซือไถ่กล่าวเสียงแหบแห้ง

"ประเสริฐ นับว่าท่านผ่านด่านของเราได้ แต่หลังจากผ่านด่านของเราจะเป็นไร ท่านผ่านด่านที่ตลาดเห็งซัวของเซ็งอิดซือเจ้ได้หรือ ?"

นางกล่าวอีกว่า

"ต่อให้ท่านผ่านไปได้ เมื่อเผชิญหน้ากับซือแป๋เราจะเป็นอย่างไร ซือแป๋เราอำมหิตไร้น้ำใจ ไม่ละเว้นชีวิตท่านเด็ดขาด"

บึ้งกองึ้มไม่แยแสตอบคำ ลากผี่เท้าอันเหนื่อยล้าผ่านปากช่องเขาโฮ้วฮวงเค้าที่ลมพัดแรงไป

บทที่ ๒๕

เซาะฮงขิ้งนี้

ตลาดเห็งซัวเป็นชุมชนเล็ก ๆ ปึ่งกองมพอเดินทางถึง เห็นในตลาดกลับจำหน่ายแตงโม

ตอนนี้เป็นเวลาประมาณเดือนสิบ ยังมีแตงโมจำหน่าย นับเป็นเรื่องประหลาดนัก

ที่แท้ตามธรรมเนียมของที่นี้ จะกว้านซื้อแตงโมในเดือนแปด ซุกซ่อนฝังเอาไว้ รอจนเดือนสิบเดือนสิบเอ็ดค่อยนำออกมาผ่าแตงรับประทาน สามารถป้องกันโรคภัยไข้เจ็บได้

ปึ่งกองมพอบรรลุถึงตลาดเห็งซัว ปรากฏสตรี

สองนางคล้ายเป็นแม่ลูกคู่หนึ่ง สะอึกเข้ามารบเร้าว่า

"กงจื้อ ซื้อแตงโมสักลูกหนึ่ง"

"แตงโมทั้งหวานทั้งเย็นฉ่ำ น่ารับประทานยิ่ง"

"โอ กงจื้อไฉนหลั่งโลหิต ?"

"กงจื้อรับบาดเจ็บหรือ ?"

บึ่งกองมีผืนยิ้ม บอกว่าไม่เป็นไร เด็กสาวยังคะยั้นคะยอให้ซื้อแตงโม บึ่งกองมีจึงกล่าว

"ตกลง เราจะซื้อไว้ก็แล้วกัน ขอถามหากคิดขึ้นเขาเทพธิดา ควรใช้เส้นทางใด ?"

สตรีนางนั้นถามว่า

"กงจื้อคิดขึ้นเขาเทพธิดา ?"

บึ่งกองมีกล่าวว่า

"เราดั้นด้นเดินทาง ออกนอกด่านผ่านอิมซัวเพื่อขึ้นเขาเทพธิดา"

เด็กสาวเห็นบึ่งกองมียอมซื้อแตงโม คล้ายปีติยินดียิ่ง อดกล่าวมิได้

"ยอดเขาเทพธิดาไม่อนุญาตให้บุรุษขึ้นไป ตอนนี้ที่พักอาศัยอยู่ที่นั่นล้วนเป็นสตรี"

บึ่งกองงิ้มทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราทราบ แต่เราต้องขึ้นไปให้จงได้"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"ท่านหากคิดขึ้นไป มีหนทางเพียงสายเดียว"

"หนทางใด ?"

"หนทางตาย !"

เสียงขาดคำ ยื่นมือข้างหนึ่งคว้าจับข้อมือซ้ายบึ่งกองงิ้ม อีกมือหนึ่งกดด้ามกระบี่บึ่งกองงิ้มไว้

บึ่งกองงิ้มสะท้านคราหนึ่ง ยามนี้เหลือแต่มือขวาที่รับบาดเจ็บเท่านั้น

ทันใด แตงโมในมือเด็กสาวพลันปริแตกแยกออก เนื้อแตงแดงสดราวโลหิต เม็ดแตงกลับดำประดุจหมึก

เม็ดแตงพลันสาดพุ่งออกมาดุจอาวุธลับ พุ่งใส่บึ่งกองงิ้มดั่งห่าฝน

บึ่งกองงิ้มส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลันเบี่ยงตัวเล็กน้อย เม็ดแตงทั้งหมดล้วนซัดใส่จุดสำคัญบนร่างซีกขวาของบึ่งกองงิ้มจนหมดสิ้น

เด็กสาวเข้าใจว่าลงมือประสบผล ต้องร้องอย่าง

ลิงโลด

"ซือเจ้....."

ไม่ทันขาดคำ บึ่งกองิ้มพลิกข้อมือขวาฟาดกลับหลัง ฟาดถูกสตรีนางนั้นฉาดหนึ่ง

สตรีนางนั้นอุทานคำหนึ่ง คลายมือจากการคร่ากุม หมวกกุ้ยเลย้ที่สวมใส่ร่วงหลุดลงมา กลับเป็นแม่ชีนางหนึ่ง

บึ่งกองิ้มเห็นเช่นนั้น ต้องกระชากเสียงว่า

"เห็งซัวเป็นสำนักมาตรฐาน ก็ใช้วิธีลอบทำร้ายหรือ?"

เด็กสาวพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ได้ยินเสียงกู่ตอบรับ แม่ชีเจ็ดแปดนางถือกระบี่ออกจากที่ซ่อน

เด็กสาวนั้นก็ปลดหมวกกุ้ยเลย้ลงมา ตวาดเสียงสดใส

"ศิษย์สำนักขนนกฟ้ากลับใช้พลังศพเปื่อยและกระบวนท่าย้อนกลับของเกาะมหาภัย ใช่เสื่อมเสียหน้าหรือไม่?"

ที่แท้เมื่อครู่บึ่งกองิ้มตกอยู่ในห้วงคับขัน ผนึกพลัง

ศพเปื้อยที่ซ่งเซาะงี้ถ่ายทอดให้ ปิดสกัดจุดครึ่งซีกร่าง รับเม็ดแดงของเด็กสาว จากนั้นใช้กระบวนท่าย้อนกลับ กระแทกสตรีนางนั้นล่าถอยไป พอพึ่งต้องนิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ

สตรีนางนั้นตวัดกระบี่ คิดโถมเข้ามาอีกครา พลันบังเกิดสุ้มเสียงสดใสเสียงหนึ่งตวาดว่า

"โหงวซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่ห้า) ฉิกซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เจ็ด) อย่าได้วู่วาม"

สตรีนางนี้เป็นศิษย์ที่ห้าของเซาะฮงซึ้งนี้ เรียกว่าเค้งอิด ฉายาจับจี้หล่อหมัง (สิบนิ้วตาข่าย) จัดเจนวิชาคว้าจับ ส่วนเด็กสาวเป็นศิษย์คนสุดท้ายของเซาะฮงซึ้งนี้ เรียกว่าเอี้ยวอิด ฉายาบ่วงเทียนฮวยโหว (บุปผาพิรุณเต็มฟ้า)

แม่ชีเค้งอิดพอฟัง ค่อยนำกำลังแม่ชีทั้งหลายล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

บึ้งกอง้มเห็นเช่นนั้นทราบว่าศิษย์คนโตของเซาะฮงซึ้งนี้ ฉายาเซ็งอิดซือไถ่มาแล้ว

เซ็งอิดซือไถ่เป็นศิษย์คนโปรดของเซาะฮงซึ้งนี้ แต่รูปโฉมโนมพรรณ ตลอดจนวิทยายุทธของนางล้วนเป็น

ปริศนา

บึ่งกองมีรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา ในบริเวณเพิ่มสตรีชุดขาวนางหนึ่ง

สตรีนางนี้กลับไว้ผมยาวสยายประบ่า เส้นผมขาวดุจไหมเงิน รูปกายอ้อนแอ้นอ่อนแอราวไม่อาจต้านแรงลม

นางกลับเป็นศิษย์คนโตของเซาะฮงซึ้งนี้..... เซ็งอิดซือไถ่

บึ่งกองมงงงันวูบ จึงประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบึ่งกองมแห่งสำนักขนนกฟ้า เสี่ยงตายมาขอพบเจ้าสำนักเห็งซัว ขออย่าได้ปลงผมให้กับซึ่งโกวเนี้ยแห่งพรรคนภากาศ"

เซ็งอิดซือไถ่กล่าวว่า

"ท่านสลัดทอดทิ้งซึ่งเซี่ยวง้อ ยังขึ้นเขามาไยกัน ?"

บึ่งกองมเลือดลมพลุ่งพล่าน ร้องว่า

"ซือเจ้ บุรุษในโลกย่อมมีคนต่ำช้าสามานย์ แต่มิใช่ชั่วร้ายไปจนหมดสิ้น เซี่ยวง้อโกวเนี้ยผิดหวังในตัวข้าพเจ้า จึงคิดปลงผมเป็นแม่ชีจริง แต่ที่ข้าพเจ้าไม่กล้า

คบหากับนาง เนื่องเพราะถูกพิษพิสดาร มีชีวิตไม่ถึงสี่สิบวัน.....เซ็งอิดซือเจ้ ขอท่านอนุญาตข้าพเจ้าขึ้นเขาไปพบเซี่ยวง้อโกวเนี้ย หลังจากนั้นท่านจะเชือดเฉือนฆ่าฟันอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย"

เอ่ยถึงตอนนี้ ถึงกับปวดแปลบปลาบจับใจ คล้ายมองเห็นเงาร่างอ้อนแอ้นแบบบางของซึงเซี่ยวง้อ ยืนหยัดอยู่ยังสุดขอบฟ้า กวักมือเรียกหาตน อดกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่งมิได้

เซ็งอิดซือไถ่หน้าแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นซีดขาวกระไรปานนั้น ตาสุกใสทั้งคู่ก็ทอแววสมเพชเวทนาชั่วครู่จึงกล่าว

"เราหากจะเชือดเฉือนฆ่าฟันท่าน ไยต้องเอ่ยปากถาม"

บึ้งกอง้มเอ่ยด้วยความยินดี

"ซือเจ้อนุญาตข้าพเจ้าขึ้นเขาไปแล้ว ?"

เซ็งอิดซือไถ่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรารับปากจะมีประโยชน์ใด ?"

ขาดคำพลันชักกระบี่ แทงปราดใส่บึ้งกอง้ม

บึ่งกองิ้มคิดไม่ถึงเซ็งอิดซือไถ่บอกลงมือก็ลงมือ รีบยกกระบี่ขึ้นต้านปะทะ

เซ็งอิดซือไถ่พลันสะอึกเข้าประชิดใกล้ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"เซี่ยวง้อยังไม่ได้ปลงผม ตอนนี้กำลังจะประกอบพิธี ท่านรีบผ่านด่านของเรา บุกขึ้นเขาสูงสุดทางทิศตะวันตก นั่นเป็นที่ตั้งยอดเขาเทพธิดา"

บึ่งกองิ้มพอฟังว่าซึ่งเซี่ยวง้อยังไม่ได้บวชเป็นแม่ชี สร้างความลิงโลดจนลืมปิดป้อง จากนั้นได้ยินว่า ซึ่งเซี่ยวง้อกำลังจะปลงผม ไม่ทราบรุดไปทันเวลาหรือไม่ ยามกะทันหันกลับลืมปิดป้องสภาวะกระบี่ของเซ็งอิดซือไถ่

ดีที่เซ็งอิดซือไถ่เพียงจู่โจมกระบี่หลอกล่อ เฉียดผ่านข้างกายบึ่งกองิ้มไป จากนั้นยกกระบี่แทงออกอีกครา ร้องเรียกว่า

"บึ่งเสียวเฮียบ"

บึ่งกองิ้มพอได้ยินเสียงร้องเรียก ค่อยมีสติแจ่มใส เห็นประกายกระบี่พวยพุ่งมา ถึงกับแตกตื่นจนเหงื่อเย็นโทรมกาย ถลันหลบไปด้านข้าง

พลันได้ยินเสียงย่ำระฆัง ดังจากยอดเขาสูงเสียดเมฆด้านทิศตะวันตก เซ็งอิดซือไถ่ต้องขมวดคิ้ว ร่ายรำกระบี่ออกอีกครา ปากกล่าวว่า

"พิธีปลงผมเริ่มแล้ว เสียวเฮียบรีบผ่าด่านของเราขึ้นสู่ยอดเขาเทพธิดา หาไม่จะไม่ทันการณ์"

บึ่งกองึ้มคล้ายตื่นจากความฝัน สะบัดกระบี่รุ้งทองต้านสองกระบี่ เซ็งอิดซือไถ่พุ่งตัวมาอีกครา กล่าวเบา ๆ

"ซือแป่เราสีหน้าเมตตาจิตใจเย็นชา ท่านมิใช่คู่มือของนางเด็ดขาด โดยเฉพาะนางจัดเจนเพลงกระบี่ อย่าได้ประลองกระบี่กับท่านผู้เฒ่า....."

บึ่งกองึ้มจิตใจเคลิบคลิ้ม กระทั่งคำตอบยังไม่ทันตอบรับ เซ็งอิดซือไถ่พลันสะดุดเสียหลัก โถมเข้ามาบึ่งกองึ้มเสือกแทงออกกระบี่หนึ่ง ปากอุทานเบา ๆ

"รีบจู่โจมต่อเรา"

บึ่งกองึ้มไม่ทันขบคิดมากความ ใช้ด้ามกระบี่กระทุ้งออก กระทุ้งคมกระบี่ของเซ็งอิดซือไถ่เบนเบือน จากนั้นวกกระบี่จู่โจมออก

เซ็งอิดซือไถ่กลับไม่รู้จักหลบหลีก ส่งเสียงอุทาน

คำหนึ่ง ถูกแทงใส่กระบี่หนึ่ง ต้องยกมือกุมปากแผลไว้ ตวาดว่า

"ท่าน.....ท่านนับว่าผ่าด่านของเราได้"

ทางหนึ่งปรายตาบอกใบ้ต่อบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มเข้าใจในบัดดล รั้งกระบี่กลับ ประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพลั้งผิดทำร้ายซือไถ่ ยังหวังให้อภัย"

คำพูดนี้กลับกล่าวจากใจจริง เมื่อกล่าวจบก็ผละจากไป

เซ็งอิดซือไถ่ยกมือกดปากแผลบนต้นแขน ใช้สายตาส่งบึ่งกองิ้มจากไป ในใจอดครุ่นคิดมิได้

.....นี่หรือคือ "ความรัก" ในหล้า?

.....หากมีสักวัน เราปลงผมบวชเป็นชี ใช่มีบุรุษเช่นนี้ควบม้าเป็นพันลี้โดยไม่เสียดายชีวิตตนเอง เร่งรุดมาขัดขวางทัดทานหรือไม่?

นางไม่ทราบได้

.....

ยอดเขาเทพธิดาสูงเสียดเมฆ บึ่งกองิ้มคล้าย

เดินอยู่บนยอดเมฆจริง ๆ

ระหว่างทางไม่มีผู้คนขัดขวางอีก บึงกอง้มขึ้นบันไดศิลาหลายร้อยขั้น มาถึงโบสถ์ใหญ่หลังหนึ่ง

ยามนี้อาทิตย์สนธยาใกล้ลับฟ้า ทุกที่ทางเริ่มรางเลือน ภายในโบสถ์อันกว้างขวาง นั่งไว้ด้วยคนชุดขาวเพียงคนเดียว

ยังมีคนผู้หนึ่งหันหลังให้กับประตู คุกเข่ากับพื้น ผมนุ่มสลวยบนศีรษะยังไม่ถูกตัดทิ้ง กลับเป็นยอดหญิงที่บึงกอง้มครุ่นคิดอยู่ทุกลมหายใจ

นางคือซึงเซี่ยวง้อ !

บึงกอง้มสมองลั่นอึงอล รู้สึกฟ้าดินยังไม่โหดร้ายต่อตน ในที่สุดตนรุดมาทันท่วงที

แม่ชีชุดขาวลุกขึ้นยืนช้า ๆ นางใบหน้าขาวสะอาดประดุจหยก แฝงเค้าเมตตาการุณย์ คำนวณอายุขัยที่แท้จริงไม่ออก

มาตรว่าเปลือกนอกนางเมตตาการุณย์ แต่ปราดแรกที่พบพาน บึงกอง้มยังอดระย่นย่อมิได้

นางพอลุกขึ้นยืน ถึงกับสูงใหญ่กว่าที่คาดคิดไว้ ยังสูงกว่าบึ่งกองมีศีรษะหนึ่ง

แม่ชีชุดขาวเอ่ยปากแล้ว นางกล่าวว่า

"นี่คือสถานที่สำคัญของเห็งซัว"

บึ่งกองมประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้เยาว์บึ่งกองมแห่งสำนักขนนกฟ้า ขอกราบพบซึ้งนี้ (แม่ชีเทพยดา)"

แม่ชีชุดขาวกล่าวอย่างแช่มช้า

"ที่นี่คือยอดเขาเทพธิดา"

บึ่งกองมย่อมทราบ

จนบัดนี้ซึ่งเซี่ยวง้อยังไม่ได้เหลียวหน้ามา กับเรื่องที่บึ่งกองมบุกรุกเข้ามา คล้ายไม่รู้สึกตัวก็ปาน

แม่ชีชุดขาวกล่าวอีกว่า

"เราคือเซาะฮงซึ้งนี้"

บึ่งกองมผงกศีรษะรับ

เซาะฮงซึ้งนี้ถามเสียงราบเรียบ

"เหล่านี้เจ้าทราบทั้งสิ้น ?"

"ผู้เยาว์ทราบ"

เซาะฮงซึ้งนี้ยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าทราบก็ประเสริฐ เมื่อทราบก็ไม่นับว่าตายอย่างงมงาย"

นางยามเผยอยิ้ม สีหนายังเย็นชาไร้ความรู้สึก กระทั่งปึงกองิ้มยังอดประหวั่นพรั่นใจมิได้

เซาะฮงซึ้งนี้กล่าวว่า

"ที่นี้มีกฎข้อหนึ่ง เจ้าคงทราบเช่นกัน"

ปึงกองิ้มผงกศีรษะรับ เซาะฮงซึ้งนี้กล่าวต่อ

"บุรุษที่บุกรุกเข้ามา ต้องเชือดคอฆ่าตัวตาย จึงจะรักษาซากศพเอาไว้"

นางยิ้มด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกอีกครา กล่าวว่า

"หากให้เราลงมือ หลังจากฆ่าทิ้ง จะโยนซากศพลงสู่หุบเหว ป้อนเป็นสุนัขอาหารป่า"

ปึงกองิ้มกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"ผู้อาวุโส ผู้เยาว์ขึ้นเขาด้วยเรื่องหนึ่ง แม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต"

เซาะฮงซึ้งนี้กล่าวเสียงเย็นชา

"เจ้าบอก"

"ผู้เยาว์เป็นคนอัปมงคล เกรงว่าไม่มีชีวิตยืนยาว เพื่อมิให้สร้างความยุ่งยากใจแก่ซึงโกวเนี้ย จึงกล่าวล่วงเกินนาง คิดไม่ถึงเป็นเหตุให้ซึงโกวเนี้ยขึ้นเขามา คิดปลงผมบวชเป็นชี ผู้เยาว์จึงบากบั่นขึ้นเขา เพื่อขัดขวางเรื่องนี้"

ซึงเซี่ยวง้อที่คุกเข่ากับพื้น พอฟังถึงตอนนี้ ร่างอ้อนแอ้นพลันสั่นสะท้าน หัวไหล่สะท้อนขึ้นลงไม่หยุดยั้ง

บึ่งกองึ้มทอดถอนใจยาว กล่าวต่อ

"ซึ้งนี้หากอนุญาตให้ซึงโกวเนี้ยเปลี่ยนใจ ผู้เยาว์แม้ตายหมื่นครั้งก็ไม่ขอบ่ายเบี่ยง"

เซาะฮงซึ้งนี้สำรวจมองบึ่งกองึ้มเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้ารับประทานยาพิษของเกาะมหาภัยเข้าไป ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว ใช่หรือไม่?"

ซึงเซี่ยวง้อรับฟังจนสะท้านขึ้นอีกครา เซาะฮงซึ้งนี้กล่าวอีกว่า

"ซึงจือฮุ้นส่งข่าวมาทางพิราบสื่อสาร บอกว่าเจ้าเพื่อช่วยเหลือเขา ถูกเงี่ยมเล่าไกว่บีบบังคับให้รับประทาน

ยาพิษเข้าไป เจ้าอายุยังเยาว์ กลับสามารถช่วยเหลือหัวหน้าพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน นับว่าไม่เลวจริง ๆ....”

ซึ่งเซี่ยวง้อพลันหมุนตัวกลับมา เห็นนางหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า ตัดพ้อว่า

“ท่าน.....ท่านไฉนไม่บอกต่อข้าพเจ้าแต่แรก ?”

บึ่งกองิ้มจิตใจพลุ่งพล่าน ไม่ทราบกล่าวกระไรดี ได้แต่ทบทวนย้ำว่า

“เซี่ยวง้อ ท่านไม่อาจปลงผม ท่านไม่อาจปลงผม”

ซึ่งเซี่ยวง้อใช้เข่าแทนเท้า คืบคลานมาหลายก้าว เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา ความคับแค้นที่ได้รับทั้งมวล ล้วนระบายออกทางเสียงร่ำไห้นี้

เซาะฮงซึ้งนี้กล่าวว่า

“พวกเจ้าสามารถปรับความเข้าใจ ความจริงเป็นเรื่องดี แต่ที่นี่เป็นยอดเขาเทพธิดา เราคือเซาะฮงซึ้งนี้ พวกเจ้าก็ทราบกฎของเราแล้ว”

บึ่งกองิ้มตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

“ผู้อาวุโส ขอเพียงท่านยอมปลดปล่อยเซี่ยวง้อลง

จากเขา ข้าพเจ้ายอมถูกสุนัขป่ากัดกินสังขาร"

เซาะฮงซิ้งนี้ส่ายหน้า บึ่งกองิ้มต้องกำหมัดแนบแน่นถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เนื่องเพราะเราคือเซาะฮงซิ้งนี้ ซึ่งเซี่ยวง้อเมื่อเลือกปลงผมออกบวชในที่นี้ ต่อให้ซึ่งจือฮุ้นมาด้วยตนเองก็ไม่อาจแก้ไขกลับกลายได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงเยียบเย็นว่า

"พวกเจ้าแม้ทราบกฎ ยังจงใจละเมิดกฎ ดังนั้นบุรุษสมควรตาย สตรีต้องปลงผมออกบวช นี่คือผลที่ควรรับ"

บึ่งกองิ้มบันดาลโทสะ กระชากเสียงว่า

"ในโลกไหนเลยมีกฎเช่นนี้ ?"

เซาะฮงซิ้งนี้แทนที่จะมีโทสะ กลับยิ้มออกมากล่าวว่า

"สิบปีมานี้ เจ้าเป็นบุรุษคนแรกที่กล้าเสียมารยาทต่อเราเช่นนี้"

บึ้งกองิ้มแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่ทราบนักสู้ผู้กล้าเมื่อสิบปีก่อนเป็นใคร ?"

เซาะฮง ซึ่งนี้คล้ายฟังน้ำเสียงแดกดันของบึ้งกองิ้มไม่ออก กล่าวอย่างเฉื่อยชาดุจเดิมว่า

"เป็นทาสโลหิตอเวจี เขาถูกเราฆ่าตายแล้ว"

บึ้งกองิ้มร้องดัง ๆ ว่า

"ผิดแล้ว ทาสโลหิตอเวจียังไม่ตาย เขาดักสกัดข้าพเจ้าบนเส้นทางเห็งซัว ปล้นชิงรถธารเลือด ฟาดใส่ข้าพเจ้าหนึ่งฝ่ามือ"

เซาะฮงซึ้งนิ่งงงงันวูบ สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้มคงอยู่เป็นเวลาชั่วขณะ เนื่องเพราะเรื่องนี้สลับซับซ้อนเกินไปจริง ๆ

.....ทาสโลหิตอเวจียังไม่ตาย ยังมีรถธารเลือดล้วนเป็นวัตถุและบุคคลที่สร้างความตระหนกแก่ผู้คนทั้งสิ้น

เซาะฮงซึ้งนี้เพ่งพิจารณาบึ้งกองิ้มโดยละเอียด ทราบว่าชายหนุ่มผู้นี้ถูกพลังละลายโลหิตฟาดทำร้ายจริง ๆ ค่อยถามว่า

"เจ้าบอกว่า..... เจ้าขับรถธารเลือดขึ้นเขาเห็งซัว ?"

บึ่งกอง้มรับคำ เซาะฮงซิ้งนี้ถามอีกว่า

"เจ้าช่วงชิงรถธารเลือดจากยิ่มค้วงได้อย่างไร ?"

"ขณะที่ข้าพเจ้าขึ้นรถธารเลือด ยิ่มค้วงไม่ได้อยู่ในรถ ระหว่างการยื้อแย่ง ซึ่งบั่งจู้ก็อยู่ด้วย ผู้อาวุโสหากไม่เชื่อ สามารถสอบถามดู"

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวอีกว่า

"ภายหลังเจ้ายังประมือกับทาสโลหิตอเวจี ?"

"ถูกต้อง"

"หมายความว่าทาสโลหิตอเวจีฟื้นคืนชีวิตแล้ว ?"

"ฟื้นคืนชีวิต ?"

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวว่า

"เมื่อสิบปีก่อน บนยอดเขาปี่กแก่ฮง เรากับเทียนเสียงไต้ซือ และไต้ฮวงเต้าเจี้ยงผนึกกำลังจู่โจมทำร้ายคนผู้นี้ กระแทกเขาลงสู่หุบเหวลึกล้ำ ตอนนั้นเราเกรงว่าเขายังตาย จึงลงจากหน้าผาไปค้นหาเป็นเวลาสามวันสามคืน ในที่สุดค้นพบซากศพของเขา ที่ทรวงอกซายโครงของเขายัง

ปักไว้ด้วยกระบี่ชมระลอกของเรา"

บึ่งกองึ้มถามว่า

"ซากศพนั้นคือเซียวเซียวเทียนหรือ ?"

เซาะฮงซึ้งนี้กล่าวอย่างครุ่นคิด

"ตอนนั้นซากศพนั้นถูกสุนัขป่ารุมแทะฟอนเฟะ กระทั่งเราก็จำแนกไม่ออก....."

พลางเพ่งตามองทรวงอกบึ่งกองึ้ม พึมพำว่า

"แต่รอยฝ่ามือนี้แสดงว่าถูกพลังละลายโลหิตทำร้ายจริง ๆ หากแม้นมารร้ายนี้ฟื้นคืนชีวิตอีกครา อาตมาจำต้องลงจากเขาแล้ว"

บึ่งกองึ้มกล่าวอย่างลิงโลด

"ซึ้งนี้ยอมลงจากเขาไปจัดการกับมารร้ายนี้ นับเป็นวาสนาของส่วนรวมจริง ๆ"

เซาะฮงซึ้งนี้ยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"ไม่ว่าเราจะกำจัดผู้ใด ต้องจัดการเจ้าเป็นบุคคลแรก"

บึ่งกองึ้มดาลเดือดสุดระงับ กระชากเสียงว่า

"ตกลง เมื่อยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ ผู้เยาว์ได้

แต่ขอรับการสั่งสอนแล้ว"

รอยยิ้มเยียบเย็นบนใบหน้าเซาะฮงซิ้งนี้พลันสลายคลาย กล่าวว่า

"เจ้าเมื่อรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ทั้งเคยรับมือทาสโลหิตอเวจี เราจะให้โอกาสแก่เจ้า หากแม้น....."

นางความจริงคิดบอกว่า "หากแม้สามารถต้านรับเราห้าสิบกระบวนท่า" แต่แล้วครุ่นคิด เด็กผู้นี้สามารถหนีรอดจากเงื้อมมือทาสโลหิตอเวจี เกรงว่าไม่อาจดูแคลนดังนั้น กล่าวว่า

"เจ้าสามารถต้านรับเราร้อยกระบวนท่า ไม่เพียงอนุญาตเจ้าลงจากเขา มิหนำซ้ำยินยอมให้เจ้านำพาซึงเซี่ยวง้อไป"

เอ่ยถึงตอนนี้ นางเองรู้สึกน่าหัวร่อยิ่ง

..... กับเด็กน้อยรุ่นหลังที่ทั้งอายุเยาว์ทั้งรับบาดเจ็บกลับต้องลงมือถึงร้อยกระบวนท่า ?

.....เราไฉนเปลี่ยนเป็นไม่เชื่อมั่นต่อตนเองปานนี้หรือถูกความหาญกล้าของเด็กหนุ่มผู้นี้สะกดข่มไว้ ?

.....นี่เป็นไปได้อย่างไร ต่อให้ซ่งจือเซาะมาด้วย

ตนเอง เราก็มีความมั่นใจเอาชัย

พลันได้ยินเสียงเช้ง ประกายรุ้งทองกระจ่างจ้า บึ่งกอง้มชักกระบี่รุ้งทองออก จ่อกระบี่ชี้ลงสู่พื้น กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"ผู้อาวุโสโปรดประทานกระบวนท่า"

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวเสียงเย็นชา

"ก่อนจะลงมือ เจ้ายังมีคำสั่งเสียใดหรือไม่ ?"

บึ่งกอง้มไม่มีคำพูดจะกล่าว ซึ่งเซี่ยวจ้อพลันร่ำไห้คร่ำครวญว่า

"ท่านไป ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า"

บึ่งกอง้มกล่าวโดยไม่ขบคิด

"ข้าพเจ้าไหนเลยไม่สนใจท่านได้ ?"

ซึ่งเซี่ยวง้ออ้งไปวูบ พลันหันหน้าหาเซาะฮงซิ้งนี้ ใช้หัวเข่าแทนเท้า คืบคลานเข้าไปโอบขาของเซาะฮงซิ้งนี้ไว้ วิงวอนว่า

"ซือแป๋ ท่านโปรดปลดปล่อยเขา ข้าพเจ้ายินยอมปลงผม....."

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวเสียงเย็นชา

"ให้เราละเมิดกฎปลดปล่อยเขา ?"

"ซือแป๋ เขา.....เขาหาตั้งใจละเมิดกฎไม่ ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี ข้าพเจ้ายอมตายแทนเขา....."

.....ยอมตายแทนเขา ?

เซาะฮงซึ้งนี้ลอบทอดถอนใจ ในโลกมีชายหญิงที่งมงายในรักเช่นนี้จริง ๆ ?

ยามนั้นเซิ่งอิดซือไถ่ติดตามเข้าโบสถ์ ประคองซึ่งเซี่ยวง้อขึ้นวิงวอนต่อเซาะฮงซึ้งนี้อีกผู้หนึ่งว่า

"ซือแป๋ ขอท่านผ่อนผันละเว้น....."

เซาะฮงซึ้งนี้ตวาดตัดบทว่า

"หยุดปาก นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า"

นางกล่าวถามซึ่งเซี่ยวง้อว่า

"เจ้ายอมตายแทนเขาจริง ๆ ?"

ซึ่งเซี่ยวง้อรับคำด้วยน้ำเสียงอันเด็ดเดี่ยว

เซิ่งอิดซือไถ่ไม่อาจทนดูคนรักคู่นี้ต้องพลัดพรากตายจาก อดกล่าวมิได้

"ซือแป๋ ก่อนนี้ซือโจ้ว (อาจารย์ของอาจารย์) มิใช่ละเมิดกฎครั้งหนึ่งหรอกหรือ ?"

เซาะฮงซิ้งนี้ตวาดว่า

"เหลวไหล"

.....เมื่อห้าสิบปีก่อน มีคนละเมิดกฎของสำนักเห็งซัวจริง คนละเมิดกฎคือเซียวชิวจุ้ย

.....เซียวชิวจุ้ยมีพลังฝีมือสุดสูง ย่อมอยู่เหนือกฎเกณฑ์ ปึ่งกองมผู้นี้ไหนเลยทัดเทียบเปรียบได้

ปึ่งกองมที่ด้านข้าง ก็บังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม

.....อย่างมากเพียงแค่ตาย เราไหนเลยปล่อยให้สตรีเพศวิงวอนขอชีวิตแทนเราได้

นึกถึงตอนนี้ ปึ่งกองมบังเกิดความฮึกหาญประดังขยับกระบี่รุ้งทอง ก่อเกิดเป็นประกายกระบี่สามวง กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเชิญ"

เซาะฮงซิ้งนี้ยืดกายหมายลงมือ ซึ่งเซี่ยวง้อพลันโถมเข้ามากอดรัดนางไว้ ร้องบอกต่อปึ่งกองมว่า

"ท่านรีบหนี"

เซาะฮงซิ้งนึกไม่ถึงซึงเซี่ยวง้อจะทำเช่นนี้ ต้องอึ้งไปวูบ บึ่งกองึ้มกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"ข้าพเจ้าไม่หนี หากหนีไปเช่นนี้จะยืนหยัดอยู่ได้อย่างไร คนถือกระบี่รุ้งทองไม่หลบหนีด้วยจิตขลาดเขลาเด็ดขาด เซี่ยวง้อ ท่านปล่อยมือ ให้ข้าพเจ้าสู้ศึกสักครา"

ซึงเซี่ยวง้อทราบว่า พลังฝีมือของเซาะฮงซิ้งนี้ยังเหนือล้ำกว่าบิดา ไหนเลยกล้าปล่อยมือ

เซาะฮงซิ้งนี้พลันประกบนิ้วจี้สกัดจุดซึงเซี่ยวง้อไว้ ซึงเซี่ยวง้อก็อ่อนระทวยลง เช็งอิดซือไถ่ได้แต่โอบอุ้มนางล่าถอยไปด้านข้าง เซาะฮงซิ้งนี้จึงกล่าว

"ประเสริฐ เจ้ากลับไม่ฉกฉวยโอกาสหลบหนี เจ้าหากรับมือเราได้ร้อยกระบวนท่า เราจะปฏิบัติตามข้อตกลง"

บึ่งกองึ้มไม่ตอบคำ เพียงถือกระบี่มั่น ตั้งท่าตระเตรียมรับมือ

บทที่ ๒๖

ร้อยท่าเป็นตาย

เซาะฮงซึ้งนี้ยืดกายสะอึกเข้ามา ยื่นนิ้วสองนิ้วจี้ออก ปากตวาดว่า

"ท่าที่หนึ่ง!"

อย่าได้ดูแคลนกระบวนท่านี้จี้ออกตามสบาย ไม่ทราบมีชาวยุทธจักรมากน้อยเท่าใดต้องสูญเสียดวงตาไป

ปึงกอง้มตวัดกระบี่พันออกด้วยม่านทองห้อยย้อย เซาะฮงซึ้งนี้พลันเร่งระดับความเร็วของดรรชนีจี้ปราดเข้ามา

บึ่งกองิ้มสลัดศีรษะหลบเลี่ยง ปอยผมด้านหน้าถูกพลังดรรชนีตัดขาดไป ต้องลอบร้อง "หวาดเสียว" ในใจ

เซาะฮงซิ้งนี้ก็หดดรรชนีกลับ รู้สึกข้อนิ้วปวดแสบปวดร้อน แทบถูกกระบี่พั่นขาดไป พลอยตื่นตัวขึ้น

เซาะฮงซิ้งนี้ยิ้มด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก กล่าวว่า

"เพลงกระบี่ขนนกฟ้าของเจ้าฝึกได้ไม่เลว"

บึ่งกองิ้มกล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้เยาว์โชคดีที่ได้รับทราบยอดวิชาของสำนักเห็งซัว"

เซาะฮงซิ้งนี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นี่เพียงเริ่มต้นเท่านั้น"

จากนั้นศวาดว่า

"ท่าที่สอง !"

เสียงขาดคำ ลอยตัวพุ่งโฉบเข้าหาดุจวิหคมหึมา

ท่าร่างเหินหาวเร่งร้อนยิ่ง แต่ปราศจากเสียงลมผิดปกติ พอลอยถึงเบื้องหน้าบึ่งกองิ้ม พลันประกบนิ้วทั้งห้า ปักใส่อย่างหักโหม

ทุกกระบวนท่าของนาง ล้วนเป็นท่าสังหารทั้งสิ้น

ปิ่งกองิ้มตวาดก้อง ยกกระบี่พื้นออกด้วยท่ากระบี่ประดับฟ้า

เซาะฮงซิ้งนี้จู่โจมกระบวนท่าถึงที่สุด พลันหมุนคว้างรอบหนึ่ง อ้อมไปด้านหลังปิ่งกองิ้ม ตวาดว่า

"ท่าที่สาม !"

กางนิ้วทั้งสิบ ตะปบใส่จุดสำคัญที่กลางหลังปิ่งกองิ้มสี่แห่ง

ปิ่งกองิ้มฟังเสียงลมจำแนกตำแหน่งทิศทาง กวาดกระบี่กลับไปด้วยท่าไม้ตายรอยเลือดหมื่นลี้

ต่อให้เซาะฮงซิ้งนี้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่กล้าลบคมกระบี่นี้ ได้แต่หดตัวกลับไป จู่โจมกระบวนท่าที่สี่จากอีกแง่มุมหนึ่ง

ทั้งสองรุกรับอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาผ่านไปยี่สิบกระบวนท่า กลับคู่คี่กันกึ่งกัน

เซาะฮงซิ้งนี้ตอนแรกประมาทศัตรู เข้าใจว่าสามารถเผด็จศึกโดยง่ายดาย เห็นผ่านไปยี่สิบกระบวนท่าค่อยพะวักพะวันขึ้นมา

... .หากปล่อยให้เด็กน้อยนี้รับมือได้ร้อยกระบวนท่า เกียรติภูมิของเราไยมิใช่เสื่อมสูญสิ้น ?

นึกถึงตอนนี้ เซาะฮงซึ้งนี้ตกลงใจใช้กระบี่

นางหมุนคว้างรอบหนึ่ง ก็ชักกระบี่สีขาวราวหิมะออกมาเล่มหนึ่ง

นี่เป็นอาวุธประจำตัวของนาง ขนานนามกวงลั้งผักเกี่ยม (กระบี่ชมระลอก)

บึ้งกอง้มเป็นโคถึกน้อยไม่กลัวพยัคฆ์ พลันยกปลายกระบี่จี้ใส่วงจรกระบี่สีขาวของนาง

เซาะฮงซึ้งนี้สะบัดมือบัดป่ายกระบี่นี้ จากนั้นจู่โจมควับ ควับ ควับ ตีโต้ไปสามกระบี่

สามกระบี่นี้รวดเร็วดุจสายฟ้าคะนองฝน บึ้งกอง้มหลบหลีกติดต่อกันสามกระบี่ หน้าผากถึงกับปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

เซาะฮงซึ้งนี้สวมชุดขาวราวหิมะ ใช้กระบี่อย่างสง่างาม ทั้งรวดเร็วทั้งเร่งร้อน ไม่อนุญาตบึ้งกอง้มพักผ่อนหอบหายใจ โหมจู่โจมออกสิบเจ็ดกระบี่

นี่เป็นเพลงกระบี่ที่นางบัญญัติคิดค้นขึ้น ขนาน

นามเลี่ยงเซี้ยจับฉิกกวก (สิบเจ็ดเคล็ดกระบี่ครองเมือง)

บึ้งกองึ้มทั้งบีดทั้งบ้อง รับสิบเจ็ดกระบี่นี้เอาไว้ ถึงกับตาลายพร่าพราย แขนขวาปวดเมื่อยชาด้าน

เซาะฮงซึ้งนี้เห็นเช่นนั้น เปลี่ยนเป็นร่ายรำเซาะฮวยเกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่เกล็ดหิมะ) ประกายกระบี่คล้ายหิมะปลิวโปรย ครอบคลุมเข้าใส่

บึ้งกองึ้มใช้ยี่สิบสี่ท่ากระบี่ขนนกพ้าเข้าหาญหัก ใช้ความเกรี้ยวกราดรุนแรง สะกดเพลงกระบี่เกล็ดหิมะที่แผ่วพลิ้วเอาไว้ แต่หากนับความช่ำชองชำนาญในเชิงกระบี่ยังสู้เซาะฮงซึ้งนี้ไม่ได้ ถูกคุกคามจนหอบหายใจออกมา

บึ้งกองึ้มค่อยทราบว่า เซาะฮงซึ้งนี้แห่งสำนักเห็งซัว มีเพลงกระบี่ลึกล้ำเพียงไหน

ทั้งสองพลิ้วไปมาภายในโบสถ์ เคลื่อนไหวกระบี่ตามจิตสำนึก หักล้างกันห้าสิบกระบวนท่าแล้ว

บึ้งกองึ้มสู้พลางถอยพลาง กลับถูกท่ากระบี่ของเซาะฮงซึ้งนี้ คุกคามถึงมุมโบสถ์

ที่ด้านหลังบึ้งกองึ้ม เป็นผนังโบสถ์อันแข็งแกร่ง

บึ่งกอง้มไม่มีหนทางถอยแล้ว

ยามนั้น เพลงกระบี่ของเซาะฮงซิ้งนี้กลับเชื่องช้าลงวูบ บึ่งกอง้มรีบดัดกระบี่ พุ่งออกด้วยท่าโน้มดัดรุ้งทอง

เซาะฮงซิ้งนี้ถลันหลบไปด้านข้าง บึ่งกอง้มใช้กระบี่ตามติดด้วยท่าเบิกฟ้าแยกพิภพ บุกฝ่าออกไปอย่างหักโหม

ที่แท้เซาะฮงซิ้งนี้ ใช้เพลงกระบี่เกล็ดหิมะจนหมดสิ้น ยังไม่ทันเปลี่ยนเป็นใช้ซู่นึ่งเกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่เทพธิดา) บึ่งกอง้มก็ฉกฉวยโอกาสฝ่าออกจากจุดอับ

เซาะฮงซิ้งนี้หน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง หมุนตัวจู่โจมท่ากระบี่ออกอีกครา

บึ่งกอง้มยังคงใช้ยี่สิบสี่ท่ากระบี่ขนนกฟ้าเข้ารับศึก แต่รู้สึกพลังกระบี่เยือกเย็น พลังกดดันยิ่งนานยิ่งหนักหน่วงแทบไม่อาจต้านทานรับได้

เพลงกระบี่ที่เซาะฮงซิ้งนี้ใช้ออกในตอนนี้ คือเพลงกระบี่เทพธิดาเอง

เพลงกระบี่เทพธิดาเป็นท่ากระบี่ที่เยือกเย็น อำมหิต

ถึงที่สุด ทุกกระบวนท่าล้วนคุกคามผู้คนเข้าสู่จุดอับ ไม่ยั้งมือไว้ไมตรีอีก

บึ้งกองิ้มพลันเปลี่ยนเป็นใช้เพลงกระบี่ของสำนักฮั้วซัว เทียนซัว เตียมซัง เซาะซัวและคุนลุ้น ทางหนึ่งใช้ท่าร่างอันแคล่วคล่อง คอยหลีกหลบสภาวะกระบี่ของเซาะฮงซิ้งนี้

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวเสียงเย็นชา

"ประเสริฐ เจ้ากลับเรียนรู้อย่างกว้างขวางนัก"

พลางเร่งเร้าท่ากระบี่ เสือกซ้ายทะลวงขวา สะกดมิให้บึ้งกองิ้มบุกผ่าออกไป

ยามนี้ เพลงกระบี่เทพธิดาของนางเปล่งอานุภาพถึงที่สุด บึ้งกองิ้มทราบว่า หากไม่ปลุกปลอบสมาธิต้านรับ เกรงว่าต้องทอดร่างเป็นซากศพ ดังนั้นตวัดเขี่ยกระบี่ขึ้นประกบกับกระบี่ชมระลอก

เซาะฮงซิ้งนี้เห็นบึ้งกองิ้มกลับประลองพลังกระบี่กับนาง ต้องลอบหัวร่อในใจ เนื่องเพราะนางมีเพลงกระบี่จัดเจน พลังการฝึกปรือบรรลุถึงขั้น "ไร้อุปสรรค" บึ้งกองิ้มใช้กระบี่ประกบกระบี่ นับว่าไม่ทราบเป็นตายร้ายดี

จริง ๆ

ในใจครุ่นคิด แผ่พุ่งพลังเข้าสู่ตัวกระบี่ กระแทกจู่โจมใส่บึ้งกองิ้ม

มิคาดกำลังภายในพอแผ่พุ่งออกจากตัวกระบี่ ก็ปะทะกับพลังกระแทกของอีกฝ่ายหนึ่ง มิหนำซ้ำพลังกระแทกจากกระบี่รุ้งทองหนุนเนื่องมาระลอกแล้วระลอกเล่ากลับฝ่าแนวป้องกันของนางเข้ามา

เซาะฮงซึ้งนี้พลันฉุกคิดว่า นี่เป็นยอดวิชาที่ซ่งจือเซาะบัญญัติขึ้น เรียกว่าพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์

พลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์แผ่พุ่งพลังติดต่อกันเก้าครั้งถ่ายทอดผ่านตัวกระบี่ กระแทกทำลายแนวป้องกันของคู่ต่อสู้ สามารถกระแทกอีกฝ่ายหนึ่งกระอักโลหิตสิ้นใจตายทั้งเป็น

เซาะฮงซึ้งนี้พอได้คิด พลันคลายมือทิ้งกระบี่ในบัดดล

นางจะอย่างไรเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง บอกทิ้งกระบี่ก็ทิ้งกระบี่ พร้อมกันนั้นดีดนิ้วใส่โกร่งกระบี่ ยืมกระบี่ทิ่มสกัดใส่บึ้งกองิ้ม

บึ่งกองึ้มขณะจะแผ่พุ่งพลังกระแทกครั้งสุดท้ายของพลังเก้ารุ้งสะท้านอาทิตย์ออก พลันรู้สึกข้อมือเบาหวิว เป้าจู่โจมอันตรธานไป กระบี่ชมระลอกกลับดีดปราดขึ้นมา

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้รวดเร็วสุดคาดคิด บึ่งกองึ้มชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบชัด ๆ แต่แล้วกลับตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย

บึ่งกองึ้มรีบงอนิ้วสองนิ้ว ใช้ท่าดัดกระบี่ด้วยพิโรธดีดพุ่งใส่กระบี่ชมระลอก

เสียงติงคราหนึ่ง กระบี่ชมระลอกพุ่งย้อนกลับเข้าหาเซาะฮงซึ้งนี้ เซาะฮงซึ้งนี้ไม่แตกตื่นลนลาน ขวางมือคว้าวูบ คว้าจับด้ามกระบี่ไว้ คลี่กระบี่ครอบคลุมใส่บึ่งกองึ้มอีกครา

บึ่งกองึ้มเห็นเซาะฮงซึ้งนี้ใช้กระบี่ลึกล้ำสุดหยั่งคาด หากสู้สืบต่อ ต้องทนทานไม่ได้แน่นอน ดังนั้นถ่ายทอดพลังใส่ตัวกระบี่ โหมฟาดฟันกระบี่ด้วยพลังเปี่ยมล้น

เซาะฮงซึ้งนี้ความจริงมีกำลังภายในลึกล้ำ แต่เห็นอีกฝ่ายหนึ่งฟาดฟันกระบี่ด้วยพลัง คล้ายมีพลังการฝึกปรือ

เหนือล้ำกว่านางอีก อดตื่นตระหนกมิได้

.....เด็กน้อยนี้อายุยังเยาว์ ไฉนมีกำลังภายในลึกล้ำกล้าแข็งปานนี้ ?

ในใจครุ่นคิด ก็ถ่ายทอดพลังเข้าสู่ตัวกระบี่ ปะทะกับกระบี่รุ้งทองอย่างหักโหม

กระบี่ทั้งสองพอปะทะ บังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว หักล้างกันเจ็ดแปดกระบี่ ทั้งสองล้วนหลั่งเหงื่อโทรมกาย เหน็ดเหนื่อยราวหักล้างเป็นพันกระบวนท่า

เซาะฮงซึ้งนี้เห็นเช่นนั้น พลันเปลี่ยนแปลงแนวทางกระบี่ ทุกกระบวนท่าแฝงเคล็ด "ชักนำ" "ลากพา" ปึ่งกองึ้มพอจู่โจมกระบี่ ล้วนถูกนางใช้เคล็ด "ประกบ" "ผลักไส" ทำลายสาบสูญสลายไปโดยสิ้นเชิง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับฝ่ายหนึ่งใช้กำลัง ฝ่ายหนึ่งยืมกำลัง ปึ่งกองึ้มใช้ออกไม่กี่กระบวนท่า ต้องส่งเสียงหอบหายใจออกมา

ยามนั้น พลันเห็นประกายกระบี่พุ่งวาบดุจสายฟ้า เซาะฮงซึ้งนี้เร่งมือตีโต้ แทงกระบี่ถึงเบื้องหน้าปึ่งกองึ้ม

ปึ่งกองึ้มพลันหวนนึกถึงซ่งเซาะงึ้เคยถ่ายทอดวิชา

อี้เอี้ยซุ้งเต่า (ย้ายเงาเร้นรอย) รีบตั้งสมาธิใช้ออก

ได้ยินเสียงสวบ กระบี่ของเซาะฮงซิ้งนี้แทงถูกเงาร่างของบึ้งกองิ้ม บึ้งกองิ้มกลับอ้อมปราดไปด้านหลังเซาะฮงซิ้งนี้อย่างไม่คาดหมาย

ยามนั้น เซ็งอิดซือไถ่พลันส่งเสียงร้องว่า

"เจ็ดสิบกระบวนท่าแล้ว !"

เซาะฮงซิ้งนี้รับฟังจนใจหายวาบ ไฉนต่อสู้ถึงเจ็ดสิบกระบวนท่าแล้ว ?

.....หากแม้นเด็กน้อยนี้รับมือได้ร้อยกระบวนท่าจริง ๆ เราจะทำอย่างไร ?

เซาะฮงซิ้งนี้ตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ไม้ตาย.....เทียนฮ้อเกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่ทางช้างเผือก) !

สิบปีมานี้ เซาะฮงซิ้งนี้คร่ำเคร่งค้นคว้า บัญญัติเพลงกระบี่ทางช้างเผือกขึ้น ความจริงคิดใช้ชิงชัยกับสามธัมมะสี่พิสดาร ตอนนี้เพื่อพิทักษ์รักษาเกียรติภูมิของนางได้แต่ใช้ต่อบึ้งกองิ้ม

บึ้งกองิ้มพลันเปลี่ยนแปลงวิธีการต่อสู้ ทางหนึ่ง

ต้านรับเพลงกระบี่ ทางหนึ่งถอยปราดออกจากโบสถ์

เซาะฮงซึ้งนี้เพียงลั่นปากว่า จะลงมือร้อยกระบวนท่า ไม่ได้กำหนดรูปแบบของการต่อสู้ ปิ่งกองิ้มสู้พลางถอยพลาง หาได้ผิดกฎแต่อย่างไร

เซ็งอิดไต้ซือเห็นเช่นนั้น รีบคลายจุดให้กับซึงเซี่ยวง้อ ชักชวนกันติดตามออกไปชมดู

เห็นปิ่งกองิ้มกับเซาะฮงซึ้งนี้ผ่ายหนึ่งหนีผ่ายหนึ่งไล่ กลับล่าลอยขึ้นสู่หน้าผาแห่งหนึ่ง

ด้านหลังของปิ่งกองิ้ม เป็นธารน้ำตกสายหนึ่งสาดเทลงมา ละอองสีขาวคละคลุ้งอบอวล กระแสน้ำตกรุนแรงยิ่ง

ปิ่งกองิ้มคิดล่าถอย ก็ไม่มีหนทางถอยได้

ยามนี้ การต่อสู้ดำเนินถึงกระบวนท่าที่แปดสิบแล้ว!

เซาะฮงซึ้งนี้พลันรั้งกระบี่กลับ จ่อจี้กระบี่ไปทางขวา กล่าวอย่างเยือกเย็น

"เจ้าไม่มีหนทางถอยแล้ว"

ปิ่งกองิ้มไม่ตอบคำ ถือกระบี่ยืนหยัดมั่น ด้วยทีท่าที่ต่อให้ภูเขาถล่มทลายลงตรงหน้า ก็ไม่แตกตื่นลนลาน

เซาะฮงซิ้งนี้ดูไม่ออกว่า ชายหนุ่มผู้นี้ยังมีความกล้าหาญอันใดหนุนส่งให้สู้ต่อไป

มาตรว่ามี นางก็ต้องทำลายให้จงได้ !

เซาะฮงซิ้งนี้ ใช้เพลงกระบี่ทางช้างเผือกออก สภาวะกระบี่คล้ายทางช้างเผือกสาดเทลงจากฟ้า สวยสดงดงามยิ่ง

บึงกองิ้มยังคิดบีดบ้อง แต่เรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ ห้ากระบวนท่าพอพ้นผ่าน กระบี่รุ้งทองก็ถูกกระแทกหลุดจากมือ

เซาะฮงซิ้งนี้จู่โจมกระบี่รุกไล่เข้ามา อีกสามกระบวนท่าก็คุกคามบึงกองิ้มถึงริมหน้าผา

เซาะฮงซิ้งนี้ตวัดกระบี่ จู่โจมออกด้วยท่าเซาะฮวยเตี่ยมเตี่ยม (เกล็ดหิมะพร่างพรม) ปากตวาดว่า

"ลงไป !"

บึงกองิ้มหงายหลังท่อนบนไปด้านหลัง ส่วนศีรษะยื่นพ้นจากหน้าผา หลบรอดจากกระบี่นี้ เซาะฮงซิ้งนี้พลิกด้ามกระบี่แทงลงอีกครา

ตามเหตุผลบึงกองิ้มไม่อาจหลบรอดจากกระบี่นี้ มิ

คาดปิ่งกองิ้มพลันประกบนิ้วจี้พุ่งดรรชนีนภากาศออกไป

เซาะฮงซิ้งนี้คิดไม่ถึงปิ่งกองิ้มตกอยู่ในสถานะเช่นนี้ ยังสามารถพลิกจากรับเป็นรุก ต้องถอยปราดไปแต่กลางคัน กระชากเสียงว่า

"เจ้า.....เจ้าที่แท้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับซึงจือฮุ้น?"

ปิ่งกองิ้มตาแดงฉานด้วยสายเลือด จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออกอีกครา

เซาะฮงซิ้งนี้พลันขวางกระบี่ ใช้ออกด้วยท่าโชยจุ่ยเจ่กลิ้ว (พันวารีหนึ่งกระแส) กลับทะลวงผ่าพลังดรรชนีเข้าไป

ปิ่งกองิ้มได้แต่เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง กระบี่นี้จึงแทงถูกต้นแขนซ้าย จมลึกถึงกระดูก

ปิ่งกองิ้มปวดแปลบจับใจ พลันหมุนตัวหักศอกกลับ ใช้ออกจากแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึง กระแทกถูกเซาะฮงซิ้งนี้

เซาะฮงซิ้งนี้ผ่านการต่อสู้อย่างโชกโชน รีบยืมกำลังพุ่งถอยไปด้านหลัง สลายพลังจู่โจมส่วนใหญ่ ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกสุดเปรียบปาน

"เจ้าไฉนรู้จักกระบวนท่าย้อนกลับของเกาะมหาภัย?"

บึ้งกอง้มไม่ตอบคำ กลับฉกฉวยโอกาสถอนกระบี่บนพื้นขึ้นมา

เซาะฮงซิ้งนี้หน้าแปรเปลี่ยนจนบึ้นยาก ร่ายรำเพลงกระบี่ทางช้างเผือกครอบคลุมใส่อีกครา

บึ้งกอง้มมือขวาถือกระบี่ ใช้ออกด้วยกระบี่ขนนกฟ้า มือซ้ายบัดเดี๋ยวใช้ดรรชนีนภากาศ บัดเดี๋ยวใช้กระบวนท่าของหัตถ์เซียนทะเลทราย สร้างความพะวักพะวนแก่เซาะฮงซิ้งนี้

ผ่านไปอีกห้ากระบวนท่า เซาะฮงซิ้งนี้พลันโบกแขนจีวร ครอบคลุมใส่ศีรษะบึ้งกอง้ม กระบี่ชมระลอกแทงปราดออก ใส่ตำแหน่งหัวใจของบึ้งกอง้ม

ในสภาพเช่นนี้ ต่อให้บึ้งกอง้มปราดเปรียวกว่านี้ก็ไม่อาจหลบหลีกรอดพ้นได้

ในห้วงความเป็นความตาย บึ้งกอง้มพลันขวางกระบี่ตั้งท่า ใช้ออกด้วยท่าตั้งรับที่ดีที่สุดในหล้า.....ขอบฟ้าเส้นเดียว !

ได้ยินเสียงติง ปลายกระบี่ของเซาะฮงซิ้งนี้ กลับจี้

ใส่ตัวกระบี่ของบึ่งกอง้ม

พร้อมกันนั้นบึ่งกอง้มสลัดศีรษะ หมายสลัดหลุดจากแขนจีวร เมื่อสลัดศีรษะ สภาวะกระบี่ก็เบนเบี่ยงจากเดิม

เซาะฮงซึ้งนี้ฉกฉวยโอกาสตวัดเขี่ยกระบี่ขึ้น เสียงฉึกเมื่อปลายกระบี่แทงใส่หัวไหล่บึ่งกอง้ม โลหิตสด ๆ สาดกระจาย

ซึ่งเซี่ยวง้อกรีดร้องด้วยความตระหนก บึ่งกอง้มไม่แค่นเสียงแม้สักคำเดียว ยังคงตั้งท่าขอบฟ้าเส้นเดียวดุจเดิม

เซาะฮงซึ้งนี้กู่ร้องด้วยโทสะ แทงกระบี่ไปทางซ้ายขวาหน้าหลังของบึ่งกอง้ม ใช้ออกด้วยท่าเซาะฮวยลักฉุก (เกล็ดหิมะหกขยาย)

กระบวนท่านี้ทั้งปิดสกัดหนทางถอยของบึ่งกอง้ม ทั้งเต็มไปด้วยท่าหลอกล่อ สุดที่บึ่งกอง้มจะคลี่คลายได้

บึ่งกอง้มไม่เคลื่อนไหว ยังคงตั้งท่าขอบฟ้าเส้นเดียวดุจเดิม

เห็นปลายกระบี่ของเซาะฮงซึ้งนี้ พอเผชิญกับท่าขอบฟ้าเส้นเดียว ต้องตกห้อยลงแต่กลางคัน

เซาะฮงซึ้งนี้หน้าแปรเปลี่ยนไป ใช้ออกด้วยท่ากระบี่ที่กราดเกรี้ยวที่สุดในเพลงกระบี่ทางช้างเผือก..... เทียนฮ้อปวยซุ้ง (เหินสู่ทางช้างเผือก)

กระบี่นี้พั่นเฉียง ๆ ขึ้นไป ตั้งใจพั่นนิ้วมือที่จับกระบี่ของบึ้งกองิ้มหลุดออกมาแล้วค่อยว่ากล่าว

บึ้งกองิ้มยังคงตั้งท่าขอบฟ้าเส้นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง !

สภาพบึ้งกองิ้มตอนนี้ คล้ายถูกมวลมารรังควาน แต่ยังคุมสติแน่วแน่ ถือจุดยืนไม่เปลี่ยนแปลง

ท่าเหินสู่ทางช้างเผือกของเซาะฮงซึ้งนี้พอจู่โจมถึงก็ปะทะกับพลังต้านทานที่ไร้สภาพชนิดหนึ่ง ไม่สามารถพั่นเข้าไปได้

เซาะฮงซึ้งนี้ไม่ลงมือสืบต่อ พลันลอยตัวขึ้นดุจเมฆขาวปุยหนึ่ง พั่นกระบี่ใส่ธารน้ำตกดังสวบใหญ่

จากนั้นนางค่อยจู่โจมกระบี่ใส่บึ้งกองิ้ม

ในสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน ประกายกระบี่ค่อยพุ่งวาบออกไป

บึ้งกองิ้มถูกสะเก็ดน้ำสาดใส่หน้า อดตาพร่าพรายมิได้ ท่าต้านรับพลอยสับสนรวนเร เซาะฮงซึ้งนี้พลันเหิน

จู่โจมเข้ามา พั่นกระบี่ใส่ชายโครงข้างขวาบึ่งกอง้มอีกกระบี่

เซาะฮงซึ้งนี้ขณะจะใช้กระบี่ที่สองปลิดชีวิตบึ่งกอง้ม บึ่งกอง้มพลันจู่โจมออกกระบี่หนึ่ง

เป็นท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า.....หยกศิลาล้วนแหลกลาญ !

เซาะฮงซึ้งนี้จู่โจมกระบี่ถึงกลางคัน พลันรู้สึกว่าท่วงท่ากระบี่อีกฝ่ายหนึ่งแปรเปลี่ยนไป

ตอนนั้นบึ่งกอง้มยังไม่จู่โจมกระบี่ บุคลิกท่วงท่าก็กร้าวแกร่งยิ่ง หากจู่โจมกระบี่ ต้องน่ากลัวกว่าเดิม

เซาะฮงซึ้งนี้เป็นชนชั้นใด มีประสบการณ์ต่อสู้ช่ำชองเพียงไหน พลันตัดสินใจในบัดดล ใช้กระบี่ถึงกลางคันก็พลิกตัวหลบออกไป

นางอาศัยความเข้าใจอันลึกซึ้งต่อเพลงกระบี่ และสัญชาตญาณที่คืนตัว ชิงหลบรอดจากท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญ

เซาะฮงซึ้งนี้พอเหินออกไป คล้ายถูกเชือกที่มองไม่เห็นเส้นหนึ่งคล้องเอาไว้ พุ่งโฉบกลับมาอีกครา จู่โจมออกกระบี่หนึ่ง

บึ้งกองึ้มพอจู่โจมท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญถูกอากาศธาตุ คิดวกกลับมาก็ไม่ทันการณ์ พริบตาดุจประกายไฟ บึ้งกองึ้มพลันพ้นกระบี่ออก

นี่เป็นกระบวนท่าที่เร็วที่สุดในหล้า..... วิชชุแลบลั่น !

กระบี่นี้ใช้ทีหลังบรรลุถึงก่อน เห็นแน่ชัดว่าสามารถพ้นถูกเซาะฮงซึ้งนี้ เซาะฮงซึ้งนี้พลันลอยคว้างไปดุจว่าวกระดาษตัวหนึ่ง จากนั้นเหินกลับมาจากอีกทิศทางหนึ่ง จู่โจมกระบี่ใส่

บึ้งกองึ้มพอพ้นกระบี่พลาดผิด ก็หมุนตัวกลับไปยังคงพ้นออกด้วยท่าวิชชุแลบลั่น

เซาะฮงซึ้งนี้หากจู่โจมกระบี่ต่อไป ก่อนที่กระบี่จะแทงถูกบึ้งกองึ้ม หว่างคิ้วต้องถูกแทงทะลุไปก่อน

เซาะฮงซึ้งนี้ใช้กระบี่ถึงกลางคัน ได้แต่ถอนตัวหลบออกไป ในใจร้อนรุ่มกระวนกระวายยิ่ง

.....ทุกครั้งที่เราจู่โจมกระบี่ กระบี่ของอีกฝ่ายล้วนบรรลุถึงก่อน

.....เช่นนี้หากสู้สืบไป จะพิชิตชัยได้อย่างไร ?

เซาะฮงซึ้งนี้พลันตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ตวัดมือซัดกระบี่ชมระลอกออก !

คราครั้งนี้คนไม่บรรลุถึง กระบี่ถึงก่อน กระบวนท่าวิชชุแลบลั่นของบึ้งกอง้มต่อให้รวดเร็วกว่านี้ เนื่องเพราะอยู่ห่างไป ไม่สามารถแทงถูกได้

ประกายกระบี่พุ่งวาบดุจดาวตก กลับแทงทะลุกระดูกสะบักของบึ้งกอง้ม โผล่พ้นออกทางกลางหลัง ซึ่งเซี่ยวง้อและเซิ่งอิดซือไถ่ที่ชมดูอยู่ด้านข้าง อดกรีดร้องออกมามิได้

บึ้งกอง้มส่ายร่างโงนเงน แต่ยังกัดฟันทรงกายไว้ เซาะฮงซึ้งนี้ชมดูทั้งตื่นตระหนก ทั้งละอายใจ

.....เด็กหนุ่มผู้นี้ถูกฝ่ามือฟาดทำร้ายอยู่ก่อน ตอนนี้รับบาดแผลกระบี่สามแห่ง ยังยืนหยัดไม่ล้มลง

.....ความทรหดอดทนของเด็กหนุ่มผู้นี้ อยู่เหนือขีดจำกัดของมนุษยชาติจริง ๆ

เซาะฮงซึ้งนี้โถมเข้าไปราวคลุ้มคลั่ง สะบัดฝ่ามือทั้งสอง ก่อเกิดเป็นเงาฝ่ามือเต็มฟ้า ฟาดใส่จุดเทียนเล้งบนขม่อมของบึ้งกอง้ม

มิคาดยามนั้น เซาะฮงซึ้งนี้พลันรู้สึกทุกประการในโลกล้วนเปลี่ยนไป

กาลเวลาคล้ายสะดุดหยุดลง กระทั่งน้ำตกที่สาดเทลงมา ก็เปลี่ยนเป็นไหลเอื่อยอื่ง

เซาะฮงซึ้งนี้ขณะเคลือบแคลงสงสัย พลันพบว่าเพลงฝ่ามือของตนเองก็เชื่องช้าลง

นี่เป็นประสิทธิผลกระบวนท่าช้าที่สุดในหล้า.....วัวแก่ทลายรถ !

บึ้งกองงึ้มบังคับเพลงฝ่ามือของเซาะฮงซึ้งนี้เชื่องช้าลง พร้อมกับพื้นกระบี่ลงอย่างแช่มช้า

เซาะฮงซึ้งนี้แม้ไม่ทราบนามกระบวนท่านี้ แต่ด้วยประสบการณ์ในหลายสิบปีมานี้ รีบขยับตัวไปทางซ้ายอย่างสุดความสามารถ

กระบี่รุ้งทองความจริงพื้นลงยังศีรษะของนาง ยามนั้นเปลี่ยนเป็นพื้นใส่กระดูกไหปลาร้าของนาง

เซาะฮงซึ้งนี้รู้สึกปวดแปลบคราหนึ่ง กลับกระตุ้นให้มีสติแจ่มใสขึ้นมา ลงมือดุจสายฟ้า ฟาดฝ่ามือถูกบึ้งกองงึ้มพร้อมกับถอนดึงกระบี่ชมระลอกออกมา

บึ่งกอง้มหมุนคว้างไปพร้อมกับโลหิตฉีดพุ่งจากปากแผลเป็นลำยาว แต่ยังปักกระบี่รุ้งทองกับพื้น ยืนหยัดทรงกายเอาไว้

ซึ่งความจริง ท่าวัวแก่ทลายรถไม่สามารถทำลายได้ แต่บึ่งกอง้มรับบาดเจ็บสาหัสเกินไป ยามใช้ออกไม่สามารถผนึกสมาธิแน่วแน่ ดังนั้นขณะที่แทงกระบี่ถูกเซาะฮงซึ้งนี้กลับกระตุ้นให้นางมีสติแจ่มใสขึ้นมา ลงมือตอบโต้ทันเวลา กลับทำร้ายถูกบึ่งกอยิ้ม

เซาะฮงซึ้งนี้ถลึงมองบึ่งกอง้ม จิตใจพลุ่งพล่านดาลเดือด ดุจน้ำที่เดือดพล่าน

.....นี่เป็นอัจฉริยะบุรุษที่ยากจะพบพาน ดังนั้นเขามิอาจไม่ตาย

.....ระหว่างการต่อสู้ นางกลับถูกฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือแทงใส่หนึ่งกระบี่ เช่นนี้จะแบกหน้าคลุกคลีกับยุทธจักรได้อย่างไร

เซาะฮงซึ้งนี้ย่อมไม่ทราบว่า แม้แต่เฒ่าประหลาดมหาภัยและเทียนเสียงไต้ซือ ยังไม่สามารถเอาชัยบึ่งกอง้มและไม่สามารถทำร้ายบึ่งกอง้มบาดเจ็บถึงขั้นนี้

พลังฝีมือของปิ่งกองิ้มตอนนี้ ด้อยกว่าสามธัมมะสี่พิสดารมากนัก แต่ความเข้มแข็งของพลังจิต ยังเหนือล้ำกว่าอีก

เซาะฮงซิ้งนี้พลันตวาดก้อง ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายของกระบี่ทางช้างเผือก นามแซเอี๊ยวเต้าฮ่วง (ดาวระยิบเดือนระยับ)

เห็นประกายกระบี่ระยิบระยับ ดุจดวงดาวเกลื่อนฟ้า จากนั้นค่อยเสือกแทงกระบี่ออก

ตอนนี้ ปิ่งกองิ้มกระทั่งเรี่ยวแรงถอนกระบี่ขึ้นมายังไม่มี ในใจบังเกิดความคิดเพียงหนึ่งเดียว

.....ปิ่งกองิ้ม เจ้าไม่อาจตาย !

.....เจ้าต้องรับมือต่อไป !

ปิ่งกองิ้มพลันอ้าปากขึ้น ใช้ฟันงับกระบี่ของเซาะฮงซิ้งนี้ไว้

ความกล้าหาญชาญชัยนี้ เซาะฮงซิ้งนี้ถึงกับชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

วิชาใช้ฟันงับกระบี่นี้ เพียงใช้กับผู้ที่มีวิทยายุทธอ่อนด้อยกว่า มิหนำซ้ำผู้ใช้ต้องมีขวัญกล้าเทียมฟ้า จึงกล้า

กระทำเช่นนี้

เซาะฮงซึ้งนั้นนับเป็นปรมาจารย์ในเชิงกระบี่ บึ่งกองึ้มกลับกล้าใช้พ่นงับกระบี่ กระทั่งเซาะฮงซึ้งนี้ก็ต้องตะลึงลานวูบ

ยามนี้ขอเพียงเซาะฮงซึ้งนี้ เสือกปลายกระบี่เข้าไป บึ่งกองึ้มก็ต้องถูกกระบี่ทะลวงคอหอยทะลุท้องเสียชีวิต

เซาะฮงซึ้งนี้มองดูบึ่งกองึ้มอีกครา ถือเป็นการมองดูครั้งสุดท้าย

เนื่องเพราะไม่ว่าอย่างไร นางต้องฆ่าบึ่งกองึ้มให้จงได้

ยามนั้น เซ็งอิดซือไถ่พลันร้องว่า

"หยุดมือ ร้อยกระบวนท่าแล้ว!"

บทที่ ๒๗

สองรักเคียงคลอ

ได้ยินเสียงระฆังดังเหง่งหง่าง เป็นระฆังวัตรค่ำของวัดฮุ่งคงยี่ที่ไกลตา

อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ แสงสีสายัณห์ส่องต้องใบหน้าที่คมสัน ร่างที่อาบเลือดของบึ้งกองงิ้ม ดูไปยิ่งแดงฉานบาดตากว่าเดิม

.....ร้อยกระบวนท่าแล้วหรือ ?

ซึ่งความจริง เซาะฮงซึ้งนี้ไม่ยอมรับก็ได้

นางสามารถเสือกปลายกระบี่ทะลุคอหอยบึ้งกองงิ้ม จากนั้นอ้างว่าเป็นสภาวะหลงเหลือของท่าที่หนึ่งร้อย

แต่เซาะฮงซิ้งนี้ทราบแน่แก่ใจว่ามิใช่ ท่าที่หนึ่งร้อยไม่มีสภาวะหลงเหลือ นางไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่ามีคนกล้าใช้ปากงับกระบี่ไว้

.....สมควรเสือกแทงกระบี่เข้าไปหรือไม่ ?

พริบตานั้น เวลาคล้ายหยุดอยู่ใต้อาทิตย์สนธยา

ความเป็นตายของบึ้งกอง้ม ขึ้นอยู่กับความคิดชั่ววูบของเซาะฮงซิ้งนี้

แขนจีวรข้างขวาของเซาะฮงซิ้งนี้เบ่งพองทั้งที่ปราศจากลมโชย พลันถอนดึงจากซอกพื้นของบึ้งกอง้ม สะบัดมือวูบ กลับโยนกระบี่ลงสู่ธารน้ำตก

สีหน้านางกลับคืนสู่รูปเค้าอันการุณย์ ประนมมือกล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ ร้อยกระบวนท่าผ่านพ้น บึ้งเสียวเฮียบสามารถนำซึงโกวเนี้ยลงจากเขาแล้ว"

ซึงเซี่ยวง้อที่แตกตื่นตะลึงลาน พลันส่งเสียงร่ำไห้

ออกมา โถมเข้าไปโอบกอดบึ่งกองิ้ม ที่กลับกลายเป็นมนุษย์โลหิตตนหนึ่งเอาไว้

บึ่งกองิ้มพลันคุกเข่าต่อเซาะฮงซิ้งนี้ กล่าวว่า

"ขอบคุณผู้อาวุโส....."

เซาะฮงซิ้งนี้กวาดตามองอาทิตย์สนธยา กล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ กุศลกรรม กุศลกรรม....."

กล่าวจบ พลิ้วกายจากไป

ในที่สุดอาทิตย์สนธยาลับฟ้า กระบี่ชมระลอกฝังอยู่ใต้ธารน้ำตกตลอดกาล

.....ซึ่งความจริง เซาะฮงซิ้งนี้สามารถคดโกงได้ แต่นางไม่ได้ทำเช่นนั้น

.....บึ่งกองิ้มรับมือครบร้อยกระบวนท่าจริง ๆ มิหนำซ้ำยังฟาดนางหนึ่งฝ่ามือ แทงใส่นางหนึ่งกระบี่

.....มาตรว่าบึ่งกองิ้มจะหลั่งโลหิตโทรมกายก็ตาม

บึ่งกองิ้มมองจนเงาหลังเซาะฮงซิ้งนี้ลับจากคลองจักษุ ค่อยล้มลงกับพื้น ปากยังกล่าวว่า

"เซี่ยวง้อ พวกเราทำสำเร็จแล้ว..... พวกเราทำสำเร็จแล้ว"

ซึงเซี่ยวง้อรับคำเสียงสั่นเครือ

"ถูกแล้ว....."

บึงกองิ้มเอื้อมมือที่เปื้อนเลือดออก วางลงบนมือนุ่มนิ่มของซึงเซี่ยวง้อ ทั้งสองเกาะกุมมือกันและกันแนบแน่น

จากนั้น บึงกองิ้มหลับตาลงอย่างสงบ สงบราวกับคนที่ตายแล้ว

แสงสีสนธยาลำสุดท้ายส่องต้องภูเขาเห็งซัว และส่องต้องร่างบึงกองิ้ม ซึงเซี่ยวง้อและเซ็งอิดซือไถ่ทั้งสาม

แสงสีสนธยาลำสุดท้ายยังส่องต้องขนคิ้วที่เรียวโค้งและเปลือกตาที่ปิดสนิทของบึงกองิ้ม

คล้ายกับเป็นปาฏิหาริย์ บึงกองิ้มกลับไม่ตาย

เซาะฮงซึ้งนี้ยอมอนุโลมให้บึ้งกองงิ้มอาศัยบนภูเขาเห็งซัว ซึ้งเซี่ยวง้อและเซ็งอิดซือใถ่ผลัดกันเฝ้าดูแลบึ้งกองงิ้มทั้งกลางวันกลางคืน คอยต้มยาหม้อเปลี่ยนยาสมานแผลให้

สามวันให้หลัง บึ้งกองงิ้มก็ฟื้นคืนสติมาราวปาฏิหาริย์

ขณะที่บึ้งกองงิ้มลืมตาฟื้นคืนสติมา คำพูดประโยคแรกที่กล่าวคือ

"ชีวิตสดสวยยิ่ง"

ยามนั้น ที่เบื้องนอกแสงอาทิตย์อบอุ่น สกุณาร้องสดใส ผีเสื้อโบยบินชมดอกไม้ สายลมโชยพัดเฉื่อยฉิว

ซึ้งเซี่ยวง้อกลับครุ่นคิด

.....ชีวิตแม้สดสวย แต่กระชั้นสั้นยิ่ง

.....อย่างนั้นความรักเล่า ?

.....ความรักคือความผูกพันอันลึกซึ้ง แม้ความตายก็ไม่อาจพลัดพรากไปได้

ซึ้งเซี่ยวง้อตั้งใจว่า บึ้งกองงิ้มหากเป็นไรไป นาง

ก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่เพียงลำพัง

เซ็งอิดซือไถ่กลับหลังน้ำตาอยู่ที่ด้านข้าง

นางยืนอยู่ริมหน้าต่าง มองดูเค้าใบหน้าอันคมสันของปิ่งกองิ้มที่นอนอยู่บนเตียง และหน้าด้านของซึงเซี่ยวง้อที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียง รู้สึกขอเพียงดูหนุ่มสาวคู่นี้ตลอดไปก็จะมีความสุขที่สุดในโลก

นางหวังว่าอย่าได้พลัดพรากจากกันอีกเลย

แต่เซ็งอิดไต้ซือกลับเป็นคนส่งหนุ่มสาวคู่นี้ลงจากเขา

อีกสองวันให้หลัง ปิ่งกองิ้มฟื้นคืนสติมาเป็นคำรบสอง พอฟังว่าที่นี่เป็นเห็งซัว ก็ยืนกรานลงจากเขา

ดังนั้นซึงเซี่ยวง้อประคับประคองอยู่ด้านข้าง คุ้มครองปิ่งกองิ้มที่ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บจากไป

เซ็งอิดซือไถ่มองดูหนุ่มสาวทั้งสอง เดินลงไปตามทางภูเขาอย่างแช่มช้า รู้สึกบุคคลในประวัติศาสตร์ทั้งสองนี้ห่างไกลจากนางทุกขณะ ตนเองยังต้องอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่ง ไม่สามารถติดตามไปได้

นึกถึงตอนนี้ เซ็งอิดซือไถ่ต้องหลั่งน้ำตาออกมาสองสาย

ปึ่งกองมีชีวิตอีกไม่ถึงยี่สิบวัน

หนุ่มสาวคู่นี้พลันสาบสูญจากยุทธจักร แต่ชาวบู๊ลิ้มทั้งหลาย ล้วนโจษจันถึงเรื่องราวของคนทั้งสอง

ซึ่งจือฮุ้นเหม่อมองฝูงห่านป่าที่บินอยู่กลางนภา อดครุ่นคิดมิได้

---พวกเขาอยู่ที่ใด ใช่มีชีวิตอย่างปรกติสุขหรือไม่ ?

หัตถ์เซียนทะเลทรายพอพบพานคน ล้วนชมเชยว่า

---เด็กร้ายกาจ กลับกล้าบุกขึ้นเขาเทพธิดา ท้าสู้กับเซาะฮงซึ้งนี้

เทียนเสียงไต้ซือก็ได้ยินข่าวคราวของปึ่งกองมี ทอดถอนใจชมเชยว่า

---เด็กผู้นี้มีชะตากล้าแข็งนัก กลับมีชีวิตรอด

ลงจากเขาเทพธิดา

เฒ่าประหลาดมหาภัยถึงกับบังเกิดความคิดชั่วร้ายเต็มอก

.....เด็กแซ่ปึงแม้ไม่ตายบนภูเขาเห็งซัว แต่ก็ไม่อาจมีชีวิตยืนยาวได้

เพียงไม่ทราบเซาะฮงซึ้งนี้ที่ประมือกับปึงกองึ้มร้อยกระบวนท่ามีความคิดอ่านอย่างไร

ในชั่วเวลานี้ ยุทธจักรกลับเกิดเรื่องครึกโครมที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินประการหนึ่ง

เพียงไม่ทราบปึงกองึ้มและซึงเซี่ยวง้อล่วงรู้หรือไม่?

"ไม่ทราบบิดาเป็นไรแล้ว ?"

ซึงเซี่ยวง้อพลันกล่าวกับปึงกองึ้ม ที่ยังไม่ทุเลาเป็นปรกติ

ยามนี้คนทั้งสองอยู่บนเส้นทาง จิ้วจิ้วเขตมณฑลกำซก

จิ้วจั้วเป็นทางโบราณที่ทอดสู่แคว้นไซฮก ฟังว่ามีน้ำแร่รสกลมกล่อมดุจสุรา ดังนั้นมีชื่อว่าจิ้วจั้ว (ธารสุรา)

ปิ่งกองิ้มย้อนถามว่า

"คิดถึงบิดาท่านหรือ ?"

ขณะกล่าว ยกมือลูบคลำปากแผลบนทรวงอก ซึ่งยังไม่ทุเลา

กระบี่ที่เซาะฮงซิ้งนี้ซัดพุ่งออก ไม่ได้ทำร้ายถูกจุดสำคัญ แต่หลังจากนั้นเซาะฮงซิ้งนี้ฟาดผ่ามือใส่ ฉวยโอกาสถอนกระบี่ไป กลับบาดทำร้ายชีพจร อาการบาดเจ็บค่อนข้างสาหัส

"มิใช่....."

ซึ่งเซี่ยวง้อปฏิเสธคำหนึ่ง ตาคู่งามทอแววเคลิ้มฝันกล่าวอีกว่า

"จำได้ว่าเมื่อวัยเด็ก บิดากลับจากเบื้องนอก ก็เล่านิทานให้ข้าพเจ้าฟัง หลังจากนั้นท่านผู้เฒ่าก่อตั้งพรรคนภากาศ มีภารกิจมากมายต้องสะสาง น้อยครั้งจะกลับ

มาอีก จวบจนมารดาข้าพเจ้าเสียชีวิต ท่านผู้เฒ่าค่อยเพิ่มการดูแลเอาใจใส่ข้าพเจ้า....."

บึ้งกองมยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดังนั้นเพาะเป็นนิสัยเจ้าอารมณ์แก่ท่าน"

ซึ่งเซี่ยวง้อทราบว่า อีกฝ่ายหนึ่งเอ่ยถึงเหตุการณ์บนเหลาสุราไคว่อี่เล้าเมืองเซียงเอี้ยง ต้องร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ท่านมาอีกแล้ว ผู้อื่นตอนนั้นไม่ทราบว่า....."

บึ้งกองมสัพยอกว่า

"ผู้อื่นเป็นใคร ?"

ซึ่งเซี่ยวง้อขยี้เท้ากล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอน

"ผู้อื่นพูดเป็นจริงเป็นจังกับท่าน"

ในที่สุดบึ้งกองมคล้อยตามนาง กล่าวว่า

"ตกลง ท่านบอก"

"บิดาเล่านิทานให้ข้าพเจ้าฟัง เคยเอ่ยถึงเมืองลั้งจิวมณฑลกำซก บอกว่าน้ำไหลลงจากฟ้า น้ำไหลผ่านเมฆา วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงที่นี้ ค่อยประจักษ์กับตา ที่แท้

หมายถึงแม่น้ำฮวงโหไหลลงจากฟ้า....."

บึ่งกอง้มผงกศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อวานพวกเราผ่านภูเขาโหงวจั้ว เห็นธารทั้งห้าไหลออกจากซอกผา คล้ายธารน้ำตกโกรกกระแทก ตามตำนานเล่าขาน แม่ทัพใหญ่คักขื่อแบ่กรีธาทัพมาปราบพวกฮวน ข้ามยอดเขาปึ่งลั้งซัว เนื่องเพราะไม่มีน้ำดื่มจึงใช้ไม้เท้ากระแทกใส่ผนังผาห้าครา ปรากฏธารน้ำไหลออกมาห้าสาย ฟังดูแม้เป็นเทพนิยาย แต่หวนนึกถึงวีรกรรมของบรรพชนรุ่นก่อน กระตุ้นให้ผู้คนบังเกิดความหาญฮึกจริง ๆ"

ซึงเซี่ยวงอ้อส่ายหน้ากล่าวว่า

"ลูกผู้ชายชาตรีทะยานยุทธจักร พิชิตศึกไปทั่วหล้าจึงไม่เสียทีที่ถือกำเนิดมา แต่ข้าพเจ้าไม่ชมชอบเรื่องเหล่านี้ เมื่อวัยเด็กข้าพเจ้าชอบเดินเท้าเปล่าไปที่ริมลำธาร แช่เท้าอยู่ในน้ำใสไหลเย็น มองดูดอกไม้ป่า ทุ่งหญ้าที่เขียวชอุ่มครวญเพลงในลำคอ....."

บึงกองมยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิน่าเล่าท่านเรียกว่าเซี่ยวง้อ (ผีเสื้อน้อย) ที่แท้ชมชอบธรรมชาติรื่นรมย์ ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันเห็นคนหน้าซีดขาวผู้หนึ่ง ควบขับม้าผ่าเกล็ดหิมะปลิวโปรย มุ่งหน้ามาทางด้านนี้

ตอนนี้ทั้งสองฝ่ายยังอยู่ห่างไกล แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ปราดแรกที่พบพาน บึงกองมรู้สึกคนผู้นี้หน้าซีดขาวยิ่ง

บึงกองมหน้าเขม็งเคร่งเครียดลง เผื่อนมือแตะกระบี่รุ้งทองอย่างลืมตัว

บึงกองมมีสัญชาตญาณชนิดหนึ่ง สามารถรู้สึกถึงภัยอันตรายล่วงหน้า

ซึ่งเซี่ยวง้อเห็นบึงกองมหน้าแปรเปลี่ยนไป พลอยเขม็งตึงเครียดขึ้นมา ถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

นางไม่ต้องการให้เรื่องราวใด ทำลายความสุขระหว่างนางกับบึงกองม

เนื่องเพราะทั้งสองมีเวลาเหลืออยู่ไม่มากนัก

เสียงฝีเท้ากุบกับ ม้าตัวนั้นควบใกล้มาทุกขณะ

ระยะห่างของคนทั้งสองฝ่ายย่นใกล้เข้า จวบจนใกล้เข้ามามากแล้ว คนบนหลังม้ายังไม่หยุดม้า

ปึงกองิ้มประคองซึงเซี่ยวง้อ ลุกขึ้นยืนตระเตรียมพร้อม ร้องถามว่า

"ผู้มาเป็นใคร?"

คนบนหลังม้าไม่ตอบคำ ม้ายังคงควบเหยาะย่างตรงมา

"หยุดไว้!"

ปึงกองิ้มตวาดก้อง พลันบังเกิดความคิดอัปมงคลวูบขึ้น พุ่งปราดตรงเข้าหา ยื่นมือตะปบใส่

คนบนหลังม้าถูกกระชากลงมาตามแรงมือ

เป็นคนตายผู้หนึ่ง!

ผู้ตายไม่มีรอยบาดแผล แต่ทวารทั้งห้าบนใบหน้ามีโลหิตไหลซึมออกมา แสดงว่าถูกพิษเสียชีวิต

ผู้ตายหน้าซีดขาว คาดว่าเสียชีวิตเป็นเวลานานแล้ว

ซึงเซี่ยวง้อออดอุทานเบา ๆ มิได้

บึ้งกอง้มยกมือลูบคลำปากแผลที่ทรวงอก ก้มกายลงตรวจดู เห็นแผ่นหลังของซากศพมีอักษรอยู่หลายแถว

เป็นอักษรโลหิต !

อักษรใช้โลหิตต่างหมึก เขียนข้อความว่า

"ขอเชิญท่านกับซึงโกวเนี้ยไปยังด่านเกียก๊กกวนเพื่อพบปะสนทนาสักครา

หัวหน้ากิมอีหวย (สมาคมเสื้อทอง)"

ซึงเซี่ยวง้อพออ่านจบ ต้องร้องโพล่งว่า

"สมาคมเสื้อทอง....."

ยามนั้น ท่ามกลางเสียงลมหิมะ แว่วเสียงฝีเท้าม้าดังมาอีกครา

เสียงฝีเท้าดังกุบกับ ควบเหยาะย่างอย่างเชื่องช้า

บนหลังม้าก็นั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ไม่ว่ากล่าวเคลื่อนไหวเช่นกัน

บึ้งกอง้มพุ่งปราดเข้าหา ยื่นมือกระชากวูบ คนผู้

นั้นก็ร่วงลงจากหลังม้า เป็นซากศพอีกซากหนึ่ง

คนผู้นี้มีสภาพการตายดุจเดียวกับซากแรก เสื้อผ้ากลางหลังก็เขียนไว้ด้วยอักษรโลหิตเช่นกัน

ผู้ตายคนที่สองพกพู่กันคู่หนึ่ง คาดว่าเป็นยอดฝีมือที่ใช้อาวุธนอกสารบบผู้หนึ่ง

บึ้งกองมเพ่งตาไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า

"เป็นศพที่สอง"

ซึ่งเซี่ยวง้อกล่าวอย่างตื่นตระหนก

"นี่เป็นสมาคมเสื้อทอง"

บึ้งกองมถามว่า

"สมาคมเสื้อทองเป็นอะไร....."

ซึ่งเซี่ยวง้อเงยหน้าขึ้น กวาดตาไปยังที่ไกลตา สีหน้าเปลี่ยนเป็นเผือดขาวกว่าเดิม พลันร้องว่า

"เกาซีเง่งบึ้ง (เก้าศพรับอาคันตุกะ) นี่เป็นเก้าศพรับอาคันตุกะ....."

ที่แท้ยามนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าดังมาอีกครา

.....

ม้าตัวที่สามบรรทุกซากศพซากที่สามมาถึง

กระทั่งปิ่งกองิ้มก็รู้จักผู้ตายนี้ ที่แท้เป็นมือตะขอแห่งมณฑลฮ่อบั๊ก นามโล้วเอี่ยปวย

ปิ่งกองิ้มถามว่า

"สมาคมเสื้อทองที่แท้เป็นอะไร เก้าศพรับอาคันตุกะเป็นเรื่องราวใด ?"

ซึ่งเซี่ยวง้อเป็นบุตรีของหัวหน้าพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ชั่วครู่ค่อยระงับสติลงเล่าว่า

"สำหรับกับบู๊ลิ้มตงง้วน ชื่อสมาคมเสื้อทองฟังดูแปลกหู แต่ตามนอกกำแพงใหญ่ แถบมณฑลกำซกแซไฮ้ ซิงเกียง สมาคมเสื้อทองมีอิทธิพลกล้าแข็งยิ่ง คนเหล่านี้สวมใส่เสื้อทอง บูชาพระเพลิง บวงสรวงด้วยเลือด ผู้อาวุโสเสื้อทองต่างมีวิทยายุทธสูงส่งลี้ลับ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากุบกับ ปรากฏหนึ่งคนหนึ่งม้ามุ่งตรงมา

บนหลังม้าเป็นซากศพซากที่สี่

ซึ่งเซี่ยวง้อจึงกล่าว

"วิธีต้อนรับศัตรูของพวกเขาแปลกพิสดารยิ่ง คู่มือยิ่งร้ายกาจ ยิ่งฆ่าคนมาก จากนั้นบรรทุกม้าควบขับมาพร้อมกับเขียนอักษรโลหิตนัดหมาย พิธีต้อนรับชั้นสูงสุดของพวกเขาเรียกว่าเก้าศพรับอาคันตุกะ แต่ยังไม่เคยจัดพิธีเช่นนั้นมาก่อน พวกเขาประกาศว่าจะเตรียมพิธีนี้สำหรับเซียวชิวจุ้ยเซียวไต้เฮียบ

พวกเขามีนิสัยทระนงถือดี ครั้งกระโน้นล่าสังหารแซเล้งเอี่ยมง๊วยตอ (ดาบมังกรเขียวหยุดจันทร์) ม่อเซี้ยงเทียน ซึ่งเป็นยอดฝีมือแคว้นเลียวเอี้ยง เพียงจัดสามศพรับอาคันตุกะเท่านั้น....."

.....ตอนนี้สมาคมเสื้อทองส่งซากศพมาถึงที่นี่แล้ว

ซึ่งเซี่ยวง้อกล่าวอีกว่า

"คนเหล่านี้ก่อกรรมทำเข็ญ อาศัยศาสนาบังหน้าทำให้ผู้คนยอมมอบทรัพย์สินเงินทอง พลีกายพลีใจให้ทั้งบุรุษสตรี เนื่องเพราะพวกเขาหยั่งรากฐานลึกล้ำอยู่ที่นี่

บิดาจึงไม่สามารถขยายขุมกำลังมาได้....."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันส่งเสียงร้องว่า

"ท่านดู มีซากศพอีกซากหนึ่ง....."

จริงดังที่ว่า ม้าตัวหนึ่งบรรทุกซากศพซากที่ห้ามาถึง

บึ้งกองิ้มยักไหล่กล่าวว่า

"ดูท่าสมาคมเสื้อทองให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคู่ควรกับการให้ซากศพถึงห้าซากหรือ ?"

ซึ่งเซี่ยวง้ออุทานเบา ๆ

"ศพที่หกมาอีกแล้ว"

เห็นซากศพอีกซากหนึ่งฟุบอยู่บนหลังม้า ผ่าลมหิมะมาถึง

บึ้งกองิ้มรวบมือกำเป็นหมัด กล่าวอย่างคลั่งแค้น

"ผู้มืออันชั่วร้ายนัก กลับฆ่าฟันคนไร้ความผิดเพียงประการนี้ก็สมควรกำจัดฆ่าทิ้ง"

ซึ่งเซี่ยวง้อยื่นมือน้อย ๆ ที่เย็นเฉียบ กุมมือบึ้งกองิ้มไว้ กล่าวว่า

"รักษากายให้ดี"

บึงกอง้มพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ศพที่เจ็ดแล้ว"

ในเสียงผีเท้าม้ากุบกับ ซากศพที่เจ็ดบรรทุกม้ามาถึง

หลังจากนั้นไม่มีซากศพมาอีก

"เป็นเจ็ดศพรับอาคันตุกะ"

ซึ่งเซี่ยวงอ้ออุทานออกมา กล่าวว่า

"พวกเขาให้เกียรติต่อท่าน เท่ากับสามธัมมะสี่พิสดาร"

---สมาคมเสื้อทองเคยลั่นปากว่า วันหน้าหากรุกรานเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน จะจัดพิธีเจ็ดศพรับอาคันตุกะประทุษสังหารสามธัมมะสี่พิสดาร

บึงกอง้มยกมือลูบคลำปากแผลที่ทรวงอก กล่าวว่า

"พวกเขาเพียงต้องการให้ข้าพเจ้าตาย หรือข้าพเจ้ายังต้องขอบคุณพวกเขาด้วย อย่าว่าแต่....."

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเยียบเย็น กล่าวว่า

กระบี่ทลายปักษีจักร

น.นพรัตน์

3

กระบี่ทลายปักษีจักร

น.นพรัตน์

กระบี่ท่องยุทธจักร เล่ม ๓

โดย น. นพรัตน์

เรื่องเยี่ยมที่ไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน

(พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๕)

พิมพ์ที่ อมรการพิมพ์ ๙๐๐/๑๕-๑๖ ถนนเจริญรัถ คลองสาน กรุงเทพฯ
นายอมร เจียระสุพัฒน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๕ โทร. ๔๖๖๐๐๘๖

เรื่องจีนกำลังภายในใหม่เอี่ยมเยี่ยมยอด

ที่ไม่เคยตีพิมพ์ที่ใดมาก่อน

กระบี่ท่องยุทธจักร

โดย

น. นพรัตน์

สำนักพิมพ์ บรรณาคาร

๒๓๖ เวิ้งนครเขษม กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๒๒๗๗๙๖

จัดพิมพ์จำหน่าย

เล่ม ๓ ราคา ๘๐ บาท

สารบัญ

บทที่ ๒๘ ศัตรูที่น่ากลัว

ภาคที่ ๓ ทางชีวิต

บทที่ ๒๙ หุบเขาเจ็ดเย็น

,, ๓๐ ผ่าดงสัตว์ร้าย

,, ๓๑ พบโดยบังเอิญ

,, ๓๒ สามธัมมะสามพิสดาร

,, ๓๓ ความลับน่าตระหนก

,, ๓๔ แผนทรมานสังขาร

,, ๓๕ ฉีกหน้าลงมือ

,, ๓๖ ขุมกำลังอันยิ่งใหญ่

,, ๓๗ บุกบั่นผ่าหุบเขา

,, ๓๘ กระบี่ช่วยนงคราญ

,, ๓๙ ปะทะขั้นแตกหัก

,, ๔๐ สตรียอดฝีมือ

"พวกเขาฆ่าคนมากมายปานนี้เพราะข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดไปดูว่าพวกเขาเป็นตัวอะไร จึงสามารถกำหนดความเป็นตายของผู้คน ?"

ซึงเซี่ยวง้อเริ่มต้นเก็บข้าวของที่ข้างกองไฟอย่างเงียบงัน

ทั้งสองก่อไฟกองหนึ่ง นั่งชมทิวทัศน์ที่ราบสูง คิดไม่ถึงร่องรอยถูกสมาคมเสื้อทองพบเห็น จัดพิธีเจ็ดศพรับอาคันตุกะ ส่งซากศพมาเจ็ดซาก

ซึงเซี่ยวง้อทางหนึ่งเก็บข้าวของ ทางหนึ่งกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"หัวหน้าสมาคมเสื้อทองอี้เกี้ยฮงฉายากิมเต็กจั้วเกียม (ขลุ่ยทองกระบี่อสรพิษ) เป็นบุคคลอันร้ายกาจผู้หนึ่ง.... ..."

พลันได้ยินเสียงเคร้ง ของสิ่งหนึ่งตกลงบนพื้น กลับเป็นกำไลหยกของซึงเซี่ยวง้อ ทำตกแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ซึงเซี่ยวง้อใจหายวาบ โถมไปในอ้อมอกบึ่งกองงิ้มร่ำไห้รำพันว่า

"เราสองอยู่ร่วมเคียงคลอ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ชีวิตเช่นนี้หลุดลอยไป....."

บึงกองิ้มผลักไสซึงเซี่ยวงอออกห่าง สองมือประคองหัวไหล่ของนาง ซึงเซี่ยวงอยังสะอึกสะอื้นเบา ๆ บึงกองิ้มปาดเช็ดคราบน้ำตาให้กับนาง กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เมื่อถึงเวลาแห่งการต่อสู้ ขอเพียงมีความจำเป็น พวกเราไม่ควรหลีกหนีมัน"

สุ้มเสียงบึงกองิ้มแม้แผ่วเบา แต่ก็เด็ดเดี่ยวยิ่ง กล่าวอีกว่า

"อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าพกพากระบี่รุ้งทอง มิหนำซ้ำเป็นสามีของท่าน....."

บึงกองิ้มเพ่งตามองซึงเซี่ยวงอ กล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าแม้มีชีวิตอีกไม่มากนัก แต่สามีของท่านหาใช่คนหวาดหวั่นขลาดเขลาไม่"

ซึงเซี่ยวงอผงกศีรษะตลอดเวลา แต่ต้องฟุบหน้ากับหัวไหล่บึงกองิ้ม ร่ำไห้ด้วยความรันทด

บึงกองิ้มตบไหล่นางเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"อย่างนั้นพวกเรา....."

ซึงเซี่ยวงอกล่าวว่า

"ไปยังด่านเกียกกวน"

น้ำเสียงเน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยวโดยไม่แปรเปลี่ยนกลับกลาย

ทั้งสองกำหนดเส้นทางเดินในลักษณะนี้

.....มีชีวิตควรหรรษา แม้นตายไม่เสียดายชีวา

.....ขอเพียงไม่มีความเสียใจอีก ความตายนับเป็นอย่างไรได้ ?

บทที่ ๒๘

ศัตรูที่น่ากลัว

บึงกองมทั้งสองใช้เส้นทางจิ้วจั้ว บรรลุถึงด่านเกียก๊กกวน

นี่เป็นด่านที่หนึ่งของกำแพงบ้วนลี่เซียงเซ้ย

เห็นขุนเขาตระหง่านง้ำ กำแพงเมืองทอดคดเคี้ยว ไม่ทราบเขียนไว้ด้วยประวัติศาสตร์มากน้อยเท่าใด ฝังกระดูกผู้คนมากมายเพียงไหน

บึงกองมและซึงเซี่ยวง้อควบม้าเหยาะย่างถึงหน้าด่านเป็นเวลาฟ้ามืดค่ำแล้ว

บึงกองมหยุดม้าที่หน้าด่าน มองดูเชิงเทินบนกำแพงเมือง กล่าวว่า

"เมื่อนัดหมายข้าพเจ้ามา ไยต้องซุ่มซ่อนปกปิดร่องรอยไว้....."

เอ่ยถึงตอนนี้ เกล็ดหิมะร่วงพร่างพรูลงมา บนกำแพงพลันเพิ่มเงาร่างสีสายขึ้น

คนทั้งสี่สวมเสื้อสีทอง ใบหน้าสวมหน้ากากเขียวสีสันลายพร้อย ยืนซึมเซาอยู่บนกำแพง

ในแสงสีสนธยา ซึ่งเซี่ยวงอชมดูจนกายสั่นสะท้านเล็กน้อย

บึงกองมตบมือลงบนหลังมือที่เย็นเฉียบของนางเบา ๆ ปากกล่าวเสียงกังวาน

"ท่านทั้งหลายเมื่อไม่มีคำพูดใดจะกล่าว ทั้งปกปิดโฉมหน้าไว้ ข้าพเจ้าก็ไม่คิดอยู่นาน ขออำลา"

พลางหันหัวม้า คล้ายคิดกลับไป

คนบนเชิงเทินทั้งสี่สบตากันวูบ แม้ไม่อาจสังเกตเห็นสีหน้าท่าที แต่คล้ายงงงันวูบ คนเสื้อทองผู้หนึ่งตวาดว่า

"หยุดไว้ !"

บึ้งกอง้มค่อยหันกายไปถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

คนเสื้อทองอีกผู้หนึ่งตวาดว่า

"สมาคมเสื้อทองเมื่อจัดพิธีเจ็ดศพรับอาคันตุกะต่อท่าน ท่านต้องทิ้งศีรษะไว้แล้วค่อยจากไป"

บึ้งกอง้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อไม่มีศีรษะ จะเดินกลับไปได้อย่างไร ?"

คนเสื้อทองคนที่สามเค้นเสียงว่า

"ลองตัดศีรษะท่านลงมา ทดลองเดินดูก็ทราบเอง"

บึ้งกอง้มกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลง ท่านพี่นเถอะ"

คนเสื้อทองคนที่สี่ตวาดว่า

"อย่างนั้นท่านตายเถอะ"

ท่ามกลางหิมะปลิวโปรย คนทั้งสี่กระโดดลงจากกำแพงเมืองโดยไร้เสียง

ซึ่งเซี่ยวงอุทานเบา ๆ ยามนี้ค่อยเห็นชัดตาว่า คนเสื้อทองทั้งสี่สวมหน้ากากหน้าลาย ดุจตัวละครบนเวทีงิ้ว

แต่กลับมีดวงตาที่เยียบเย็นกว่าหิมะคู่หนึ่ง

บึ่งกองิ้มบีบมือน้อย ๆ ของซึ่งเซี่ยวง้อ ถ่ายทอดพลังอบอุ่นสายหนึ่ง แล่นไปทั่วสรรพางค์กายของนาง

จากนั้นบึ่งกองิ้มพลิกตัวลงจากหลังม้า เดินเข้าหาคนเสื้อทองทั้งสี่ ถามว่า

"พวกท่านไฉนต้องการชีวิตข้าพเจ้า ?"

คนเสื้อทองผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ท่านหากสามารถมีชีวิตรอดกลับบู๊ลิ้มตงง้วน จะพบว่าชาวบู๊ลิ้มร่วมแนวล้วนตายแล้ว....."

"หยุดปาก !"

คนเสื้อทองอีกผู้หนึ่งตวาดสอดขึ้น ชักหอกสั้นคู่หนึ่งออกมาถือมั่น

คนเสื้อทองคนแรกคล้ายรู้สึกตัวพลั้งปากไป รีบปิดปากสนิท

คนเสื้อทองสะพายดาบอีกผู้หนึ่งตวาดว่า

"เจ้าปล่อยข่าวรั่วไหล ให้เข้าไปปลิดศีรษะเขาก่อน"

คนเสื้อทองคนแรกคลายใจลง รับคำคราหนึ่ง ดึงทวนร้อยสายโซ่ออกมาด้ามหนึ่ง ควงโซ่บังเกิดเสียงดังขึ้น

บึ้งกอง้มผ่านการต่อสู้รูปแบบต่าง ๆ พอเห็นเช่นนั้นจึงตกลงใจประการหนึ่ง

.....หากลงมือต้องเผด็จศึกโดยไว

.....พอลงมือต้องพิฆาตฆ่า มิให้เซียวง้อได้รับอันตราย

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด คนเสื้อทองอีกสามคนก็กระจายกำลังรายล้อมบึ้งกอง้มทั้งสองเอาไว้

มองปราดเดียวก็ทราบว่า คนเหล่านี้ล้วนเป็นมือสังหารที่มีประสบการณ์ช่ำชองชำนาญยิ่ง

บึ้งกอง้มไม่เหลียวแลผู้ใด เพียงจับตามองคนเสื้อทองที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่เขม็งนิ่ง

ยามนั้นคนเสื้อทองทั้งสี่มีคนลงมือ

คนลงมือมิใช่คนเสื้อทองที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่ หากแต่เป็นคนเสื้อทองที่ด้านหลังบึ้งกอง้มผู้หนึ่ง

คนเสื้อทองนั้นตวาดคำหนึ่ง ดึงพู่กันออกมาคู่หนึ่ง

บึ้งกอง้มเหลียวควับไปตามเสียง

พริบตาดุจประกายไฟ ทวนร้อยสายโซ่พุ่งวาบออกดุจสายฟ้า แทงปราดใส่ต้นคอของบึ้งกอง้ม

บึ่งกองิ้มแม้เหลียวหน้าไป แต่สติสมาธิยังอยู่ที่ทวนร้อยสายโซ่

นี่เป็นผลจากการฝึกอบรมของซ่งจือเซาะ

.....ในถ้ำศิลาไร้แสงเดือนแสงตะวัน ซ่งจือเซาะก็ไม่มีลูกตา เพียงจู่โจมกระบี่ตามจิตสำนึก

.....วิธีนี้ยังแม่นยำกว่า มีประสิทธิผลกว่าดูด้วยตาอีก

.....ความรู้สึกทางจิตสำนึก ยังประเปรียวกว่าการสัมผัสทางดวงตา มิหนำซ้ำมีขอบเขตกว้างกว่าดูด้วยตาอีก

บึ่งกองิ้มชักกระบี่รุ้งทอง สะบัดกระบี่พ้นกลับไปประกายรุ้งทองพอวูบขึ้น ก็พ้นสายโซ่ที่ร้อยทวนขาดสะบั้น

แทบเป็นเวลาเดียวกัน คนเสื้อทองอีกผู้หนึ่งชักดาบฟาดพ้นมาถึง

บึ่งกองิ้มหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้า พ้นกระบี่ออกด้วยกระบวนท่าที่เร็วที่สุดในหล้า.....วิชชุแลบลั่น !

กระบี่นี้ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน ปลายกระบี่จ่อกับคอหอยคนเสื้อทองที่ใช้ดาบ แต่ไม่ได้แทงเข้าไป

คนเสื้อทองทั้งสี่นี้ อาศัยคนใช้พู่กันคู่แบ่งแยกสมาธิบึ่งกองิ้ม จากนั้นให้คนใช้ทวนร้อยสายโซ่ลงมือลอบทำร้าย แต่เป้าจู่โจมสำคัญ อยู่ที่คนเสื้อทองที่ใช้ดาบ

บึ่งกองิ้มกลับอาศัยกลยุทธ "เร่งรีบเผด็จศึก ดำเนินแผนซ้อนแผน" ใช้วิชาฝีมือที่สูงล้ำสุดยอด โค่นคนทั้งสามพ่ายแพ้ สร้างความระย่นย่อแก่ฝ่ายตรงข้าม

มิคาดยามนั้นคนเสื้อทองที่ถือหอกสั้น พลันโถมจู่โจมใส่ซึงเซี่ยวง้อ

บึ่งกองิ้มใจหายวาบ รั้งกระบี่กลับ หมุนตัวกลับไปหมายรับมือแทนซึงเซี่ยวง้อ

คนเสื้อทองที่ใช้ดาบแม้ได้รับการละเว้นจากบึ่งกองิ้ม กลับไม่สำนึกขอบคุณ เห็นบึ่งกองิ้มหันกายไป ก็ตวัดดาบใหญ่ฟันลง

บึ่งกองิ้มได้แต่รับดาบนี้ก่อน กวาดกระบี่กลับไปด้วยท่าไม้ตายในเพลงกระบี่ขนนกฟ้า..... รอยเลือดหมื่นลี้ !

ประกายรุ้งทองสาดกระจายจ้า ดาบใหญ่ของคนเสื้อทองไม่ทันฟันลง หว่างเอวก็ถูกฟันขาดเป็นสองท่อน

ยามนั้นคนเสื้อทองที่ถือหอกสั้น ใช้หอกสั้นสะกดซึงเซี่ยวงอ้อเอาไว้ ซึงเซี่ยวงอ้อได้แต่จี้พุ่งดรรชนีนภากาศคอยต้านทานฝ่ายตรงข้ามไว้

บึ่งกองิ้มขณะจะเข้าไปช่วยเหลือ คนเสื้อทองที่ถือพู่กันก็สะอึกเข้ามาพัวพันบึ่งกองิ้มไว้ชั่วขณะ

.....ขอเพียงพัวพันบึ่งกองิ้มไว้ชั่วขณะ ปล่อยให้พวกพ้องสยบซึงเซี่ยวงอ้อ ก็สามารถข่มขู่ให้บึ่งกองิ้มยอมจำนน

บึ่งกองิ้มขบกรามกรอด พลันดัดกระบี่คู่มือ จี้พุ่งพลังกระบี่สายหนึ่งออกไป ใช้ออกด้วยท่าโน้มดัดรุ้งทอง

พลังกระบี่พุ่งผ่าอากาศ พุ่งใส่ท้ายทอยคนเสื้อทองที่ถือหอกสั้น คนเสื้อทองนั้นแผดร้องคำหนึ่ง ล้มลงนอนจมกองเลือด

คนเสื้อทองที่ถือพู่กันเห็นบึ่งกองิ้มต่อสู้กับตน ยังสามารถสังหารผู้คนแต่ไกล ต้องตวาดก้องร้องขึ้น จี้พุ่งพู่กันทั้งคู่ออก

ซึ่งความจริง คนเสื้อทองทั้งสี่นี้ผนึกกำลัง พลังฝีมือหาด้อยกว่าสุนัขบ่าเหล็กจิ้งจอกเงินไม่ แต่บึ่งกองิ้ม

ตอนนี้มีพลังการฝึกปรือถึงระดับสามธัมมะสี่พิสดาร คนเสื้อทองทั้งสิ้นไหนเลยเป็นคู่มือเปรียบติด

คนเสื้อทองที่ถือพู่กันโหมรุกเจ็ดแปดกระบวนท่าล้วนถูกบึ่งกองิ้มปัดป่ายคลี่คลายไปสิ้น คนเสื้อทองที่ไม่มีทวนร้อยสายโซ่ต่อสู้กับซึงเซี่ยวงอ ก็ยากที่จะเอาชัยได้

คนเสื้อทองที่ถือพู่กันพลันกวัดแกว่งพู่กันเป็นประกายสองกลุ่ม ร้องว่า

"ชักเท้ากลับ....."

คำ "ชักเท้ากลับ" หมายความว่าถอนตัวหลบหนี พอกล่าวจบคำ ชิงหมุนตัวหลบหนีไป

บึ่งกองิ้มก็ไม่มีเจตนาไล่ล่าตาม พอเงยหน้าขึ้นพลันเห็นบนกำแพงปรากฏนักพรตหนุ่มชุดเทาผู้หนึ่งลุกขึ้นยืนอย่างเกียจคร้าน

คนผู้นี้อยู่บนกำแพงเมืองตั้งแต่เมื่อใด บึ่งกองิ้มหารู้สึกตัวไม่

คนผู้นี้พอแสดงตน กระบี่รุ้งทองในมือบึ่งกองิ้มพลันกระดกตัวขึ้น คล้ายจะหลุดจากมือไป

บึ่งกองิ้มใจหายวูบ รีบรวบนิ้วทั้งห้ากำกระชับ

กระบี่มั่น จากนั้นสอดคืนสู่ฝัก

คนเสื้อทองที่ถือพู่กันไม่ทันสังเกตเห็น วิ่งหลบหนีถึงเชิงกำแพง ก็ย่อตัวลงวูบ คล้ายคิดกระโดดขึ้นบนกำแพงโลดแล่นหลบหนี

คนเสื้อทองนั้นกระโดดถึงกลางคัน ค่อยเห็นนักพรตหนุ่มนั้นก้มศีรษะมองลงมาอย่างเย็นชา พลันแผดเสียงร้องด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสียออกมา

บึ่งกองมไม่ได้เห็นสีหน้าของคนเสื้อทอง แต่ฟังจากเสียงแผดร้อง เป็นที่คำนวณได้ว่า คนเสื้อทองต้องแตกตื่นตระหนกถึงที่สุด

จากนั้นนักพรตหนุ่มกระโดดลงจากกำแพงเมืองดุจนกพิราบสีเทาตัวหนึ่ง

เห็นประกายกระบี่วูบขึ้นแว่บหนึ่ง เฉียดผ่านหน้าคนเสื้อทองนั้นไปอย่างหวุดหวิด

ร่างที่กระโดดขึ้นไปของคนเสื้อทอง พลันแยกออกเป็นสองเสี่ยง ห้ยาดโลหิตสาดกระจาย เสียงแผดร้องชะงักขาดหายไป

ซากศพสองเสี่ยงนั้นยังทะลึงปราดขึ้นไป พอขึ้นถึง

กลางคัน ค่อยร่วงลิ่วลงมาพร้อมกับฝนโลหิตสองกลุ่ม

พู่กันในมือคนเสื้อทองผู้ตายทั้งสองด้าม แยกย้ายปักฉึกกับพื้นดินสองแห่ง

นักพรตหนุ่มพอทิ้งตัวลงสู่พื้น ไม่เห็นขยับเท้ายกตัว ก็บรรลุถึงข้างกายคนเสื้อทองที่ไม่มีทวนร้อยสายโซ่นั้น

คนเสื้อทองนั้นแตกตื่นตระหนกถึงขีดสุด แผดเสียงร้องว่า

"ไม่ เรา....."

นักพรตหนุ่มพลันย่อตัวลงวูบ ประกายกระบี่ก็วูบขึ้นอีกครา

เสียงแผดร้องดังโหยหวน คนเสื้อทองนั้นถูกฟันหว่างเอวขาดเป็นสองท่อน ทอดซากศพอยู่ในกองเลือดอีกผู้หนึ่ง

นักพรตหนุ่มยืดตัวลุกขึ้นยืนช้า ๆ สีหน้ายังคงเยียบเย็นไร้ความรู้สึกดุจเดิม

ฝีมือฆ่าคนเช่นนี้ เป็นที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณของผู้คนจริง ๆ !

บึ่งกองิ้มพลันถามว่า

"ท่านเป็นใคร ?"

บึ่งกองิ้มบังเกิดความรู้สึกว่า นักพรตหนุ่มผู้นี้จึงเป็นคู่มือที่แท้จริง คนเสื้อทองที่ปรากฏกายในตอนแรกทั้งสี่เปรียบกับคนผู้นี้ เพียงเป็นกองหน้าสอดแนมเท่านั้น

นักพรตหนุ่มกระโดดลงจากกำแพงเมือง ฆ่าฟันคนเสื้อทองทั้งสอง ตำแหน่งที่คนผู้นี้ยืนอยู่ พอดีอยู่หว่างกลางของบึ่งกองิ้มกับซึ่งเซี่ยวง้อ

เมื่อเป็นเช่นนี้ นักพรตหนุ่มเท่ากับทำลายการผนึกกำลังของบึ่งกองิ้มทั้งสองโดยปริยาย มิหนำซ้ำสามารถอาศัยความปลอดภัยของซึ่งเซี่ยวง้อ เป็นจุดอ่อนจู่โจมต่อบึ่งกองิ้ม

ดังนั้นบึ่งกองิ้มไม่กล้าลงมือโดยพลการ อย่าว่าแต่ตอนนี้ยังไม่ทราบว่า นักพรตหนุ่มเป็นศัตรูหรือสหายกันแน่

นักพรตหนุ่มไม่ตอบคำ เพียงเชิดหน้าด้วยทีท่าทระนง

ดูจากรูปเค้าใบหน้า แสดงว่านักพรตหนุ่มเป็นชาว

ตงง้วนดุจเดียวกับบึ้งกอง้มทั้งสอง กลับมีพลังฝีมือและเพลงกระบี่สูงเยี่ยมปานนี้ มิหนำซ้ำยังเป็นนักพรตผู้ทรงศีลผู้หนึ่ง

สำนักฝ่ายพรตประกอบด้วยสำนักง่อไบ๊ คุนลุ้น แต่ต่อให้เจ้าสำนักเหล่านั้นมาด้วยตนเอง ก็ไม่แน่นักว่าจะมีระดับฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้

นักพรตหนุ่มพลันเดินเข้ามาสองก้าว กระบี่รุ้งทองที่หว่างเอวของบึ้งกอง้ม พลันหลุดจากฝักเล็กน้อย บึ้งกอง้มฉกฉวยโอกาสชักกระบี่ออกมาถือมั่น

นักพรตหนุ่มกวาดมองกระบี่รุ้งทองเล่มนั้นแว่บหนึ่ง ร้องชมเชยว่า

"กระบี่ที่ดี"

ซึงเซี่ยวง้อพลันเปิดปากน้อย ๆ กล่าวว่า

"ตัวประหลาด"

นักพรตหนุ่มหมุนตัวไปทางซึงเซี่ยวง้อ มุมปากพลันปรากฏรอยยิ้มชั่วร้ายขึ้นวูบ กล่าวว่า

"เราหากฆ่าเขา ท่านจะเป็นของเรา"

ซึงเซี่ยวง้อขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว ขยี้เท้าร้องว่า

"ท่าน....."

ไม่ทันขาดคำ นักพรตหนุ่มพลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ชักกระบี่จากฝัก แทงปราดใส่บึ่งกองิ้ม

นักพรตหนุ่มกลับลงมือในสภาพการณ์เช่นนี้ !

บึ่งกองิ้มความจริงจับตาดูและเงี่ยหูฟังการตอบโต้ระหว่างนักพรตหนุ่มกับซึ่งเซี่ยวงอ้อ หากแม้นักพรตหนุ่มลงมือต่อนาง ตนจะได้ทะยานเข้าช่วยเหลือ ไหนเลยคาดคิดนักพรตหนุ่ม จะลงมือต่อตน

พริบตาดุจประกายไฟ ปลายกระบี่ของนักพรตหนุ่มแทงถึงปกเสื้อของบึ่งกองิ้มแล้ว

บึ่งกองิ้มพลันโถมแทงออกด้วยท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า.....หยกศิลาล้วนแหลกลาญ !

เช่นนี้ต่อให้นักพรตหนุ่มสามารถฆ่าบึ่งกองิ้ม ตนเองก็ไม่มีปัญญาหลบรอดได้

นักพรตหนุ่มได้แต่ถอนกระบี่แต่กลางคัน ล่าถอยกลับไปด้านหลัง

บึ่งกองิ้มรอดชีวิตจากห้วงความตาย กลับตื่นเต้นสงสังสุดเปรียบปาน

.....หากเป็นบุคคลในสามธัมมะสี่พิสดาร มีระดับฝีมือเช่นนี้ ก็ไม่เป็นที่น่าสงสัย แต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงเป็นนักพรตหนุ่ม ที่มีอายุมากกว่าตนสี่ห้าปีเท่านั้น

.....ระดับฝีมือของนักพรตหนุ่ม บรรลุถึงขั้นพิสดารสุดคาดคิดจริง ๆ

บึ้งกอง้มตกลงใจสืบหยั่งแนววิชาฝีมือของอีกฝ่ายหนึ่ง ร่ายรำเพลงกระบี่ตีโต้กลับไป

บึ้งกอง้มฝึกปรือวิชาฝีมือทุกค่ายสำนักจากซ่งเซาะง้ยามนี้คิดสืบสาวความเป็นมาของอีกฝ่ายหนึ่ง ตามเหตุผลสมควรพิสูจน์ทราบได้ไม่ยากนัก

แต่นักพรตหนุ่มคล้ายจงใจไม่ใช้วิชาประจำตัวออกมา เพลงกระบี่ที่ใช้ล้วนเป็นกระบวนท่าอันเผ็ดร้อนชั่วร้ายน้อยครั้งจะพบพานในบู๊ลิ้มตงง้วน

ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ผู้คนยิ่งกว่าคือ ในกระบวนท่าอันชั่วร้าย กลับแฝงเค้าดั้งเดิมอันเที่ยงธรรมชนิดหนึ่ง

.....มีแต่เพลงกระบี่ของค่ายสำนักมาตรฐาน จึงมีรูปแบบเช่นนี้

บึ้งกอง้มปะทะกระบี่กับนักพรตหนุ่มสามครั้งสาม

ครา ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

.....ศิษย์ผู้หนึ่งยังมีฝีมือเช่นนี้ ผู้เป็นซือแป๋จะมีฝีมือถึงระดับใด ?

ทั้งสองกระโดดขึ้นลง ฟาดฟันกระบี่เข้าหาญหักชั่วพริบตาหักล้างกันยี่สิบเอ็ดกระบวนท่า

แววตาที่ยโสทระนงของนักพรตหนุ่มเริ่มเสื่อมคลายทอแววแตกตื่นตระหนกเล็กน้อย แต่ยังคงลงมือด้วยความอำมหิตดุจเดิม

บึ้งกองิ้มถือดีที่ขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง ดังนั้นไม่ได้ใช้สี่ท่าไม้ตายในหล้า เข้าทดสอบแนววิชาฝีมือของอีกฝ่ายหนึ่ง

บึ้งกองิ้มขณะจะเร่งฝีมือจู่โจม ปากแผลบนร่างกายสองแห่ง พลันปริแตกออก

บึ้งกองิ้มหน้าเผือดขาวลง แต่ยังขบกรามกล้ำกลืนความเจ็บปวด สะบัดกระบี่ต่อไป

นักพรตหนุ่มกลับสังเกตออก ร่ายรำใช้เพลงกระบี่ที่ละเอียดถี่ยิบ และต่อเนื่องตามกันออกมา

บึ้งกองิ้มฝืนใจต้านทานเจ็ดแปดกระบวนท่า ปาก

แผลบนร่างก็ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

นักพรตหนุ่มพลันควงกระบี่เป็นวง ชักนำวิถีกระบี่ของบึ้งกอง้มไปทางขวา จากนั้นพั่นกระบี่เป็นรูปโค้ง ใส่ข้อมือซ้ายของบึ้งกอง้ม

บึ้งกอง้มปวดแผลจนไม่สามารถถลันหลบได้ ในที่สุดกระแทกนั่งลงกับพื้น ปากร้อง

"อิมยิ้วเกียมฮวบ (เพลงกระบี่หยุ่นเยียบ) ของสำนักบู๊ตึง !"

นักพรตหนุ่มหน้าแปรเปลี่ยนไป หว่างคิ้วปรากฏประกายสีแดงวูบขึ้น บังเกิดเพลิงอำมหิตเปี่ยมล้น สะบัดมือซ้ายฟาดพลังสีม่วงออกสายหนึ่ง

บึ้งกอง้มไม่สามารถขยับหลบหลีก พลันผลักพลังศพเปื่อยของเกาะมหาภัย รับพลังฝ่ามือสายนี้ไว้ ปากร้องว่า

"โซยเทียนบ้อเสียงเจ็งขี่ (ลมปราณธาตุธรรมชาติ) ของสำนักบู๊ตึง !"

นักพรตหนุ่มมีท่าทีร้อนรุ่มลนลานขึ้นมา ไม่ทราบสืบเนื่องจากบึ้งกอง้มรับพลังฝ่ามือได้โดยไม่ได้รับอันตราย

หรือเนื่องเพราะบึ้งกอง้มส่งเสียงร้องบอกที่มาของวิชาผีมือของมันได้

ใบหน้านักพรตหนุ่มพลันเปล่งประกายสีแดงวูบหนึ่ง ฟาดพลังสีแดงจาง ๆ กลุ่มหนึ่ง กดกระแทกใส่บึ้งกอง้ม

บึ้งกอง้มตื่นตระหนก รีบใช้วิชากิมกังเจี้ย (ผ่ามือวชิระ) ของสำนักเสียวลิ้มเข้าปะทะ ทางหนึ่งร้องถามว่า

"ท่านที่แท้เป็นใคร ?"

เพิ่งขาดคำ พลังผ่ามือทั้งสองปะทะกันโครมใหญ่

บึ้งกอง้มแม้รับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน มีพลังผีมือรุดหน้า แต่เนื่องเพราะรับมืออย่างฉุกละหุก จึงถูกกระแทกปลิวลิ่วไป

ซึ่งเซี่ยวง้อได้ยินบึ้ง กอง้มบอกชื่อเพลงกระบี่หยุ่นเยียบ และลมปราณธาตุธรรมชาติ พลันฉุกคิดว่าอายุรูปลักษณะและการแต่งกายของคนผู้นี้ คล้ายคล้ายกับยอดผีมืออายุเยาว์ผู้หนึ่ง ต้องร้องว่า

"ท่านใช่ทิกุกเต้าหยิน (นักพรตกระดูกเหล็ก) หรือไม่ ?"

....ทิกุกเต้าหยินแห่งสำนักบู๊ตึง เป็นยอดผีมืออายุ

เยาว์ฝ่ายพรต

นักพรตหนุ่มพลันหันควับไปยังซึงเซี่ยวง้อ ดวงตาทอประกายอำมหิตจนแวววับ

ยามคับขันจวนเจียน บึ่งกองิ้มพลันผุดลุกขึ้น พั่นออกด้วยกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า.....วิชชุแลบลั่น !

นักพรตหนุ่มส่งเสียงกู่ราวสุนัขป่าหอนโหย ลอยตัวขึ้นดุจเหยี่ยวสีเทาตัวหนึ่ง โฉบขึ้นบนกำแพงเมือง หายลับสาบสูญไป

ด่านเกียก๊กกวนยังคงตั้งตระหง่านดุจเดิม

บึ่งกองิ้มลดกระบี่ลง ปลายกระบี่ปรากฏโลหิตหยดหยาดลงสู่พื้นทีละหยด

โลหิตไหลซึมลงสู่พสุธา ตัวกระบี่เปล่งประกายสีทองดุจเดิม

.....

บึ่งกองิ้มยังเหม่อมองทิศทางที่นักพรตหนุ่มหายลับสาบสูญ ชั่วครู่ไม่สามารถกล่าววาจาใดได้

ซึงเซี่ยวง้อเดินเข้ามา ตรวจดูอาการบาดเจ็บของบึ่งกองิ้ม จากนั้นอิงศีรษะกับหัวไหล่บึ่งกองิ้ม ถามเบา ๆ

"คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร ?"

บึ่งกองมกล่าวอย่างครุ่นคิด

"หากเป็นทิกุกเต้าหยิน อย่างนั้นได้ฮวงเต้าเจี้ยงก็ลึกล้ำสุดหยั่งคาดแล้ว....."

.....ทิกุกเต้าหยินเป็นศิษย์ของได้ฮวงเต้าเจี้ยง ได้ฮวงเต้าเจี้ยงเป็นเจ้าสำนักบู๊ตึง ทั้งเป็นบุคคลในสามธัมมะสี่พิสดาร

.....หากแม้นทิกุกเต้าหยินมีพลังฝีมือไล่เลี่ยกับบึ่งกองมม อย่างนั้น ระดับฝีมือของได้ฮวงเต้าเจี้ยง ไยมิใช่เหนือล้ำกว่าซึงจือฮุ้นและเซาะฮงซึ้งนี้แล้ว

บึ่งกองมกล่าวอย่างหมกมุ่นกังวลอีกว่า

"มิหนำซ้ำแนววิชาของคนผู้นี้....."

ซึงเซียวงอฉุกใจคิด ถามว่า

"เป็นไรหรือ ?"

บึ่งกองมปฏิเสธคำหนึ่ง ก้มกายปลดหน้ากากของคนเสื้อทองผู้ตายคนหนึ่งออกมา เห็นคนผู้นี้ตากลมโตจมูกงองุ้ม ไม่คล้ายเป็นชาวตงง้วน

บึ่งกองมตรวจดูซากศพของคนเสื้อทองที่หลงเหลือ

เที่ยวหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"สมาคมเสื้อทองนัดหมายข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องใด ?"

ซึงเซียวงอกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเขายังบอกว่า ชาวบู๊ลิ้มร่วมแนวจะถูกฆ่าล้างผลาญ ภายหลังถูกพวกเดียวกันสะกดห้ามปรามไว้...."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันอุทานดังอาออกมา

ที่แท้นางค้นพบกระดาษแผ่นหนึ่ง จากซากศพของคนเสื้อทองที่ใช้ดาบโดยไม่ตั้งใจ

บึงกอง้มสะอึกเข้าไป อาศัยประกายของไข่มุกที่ประดับบนปิ่นหยก ซึ่งเสียบนมวยผมของซึงเซียวงอ จำแนกออกว่าเป็นจดหมายโลหิตฉบับหนึ่ง

จดหมายเขียนด้วยโลหิต ตัวหนังสือโย้เย้ คล้ายเขียนอย่างรีบร้อน และขาดหายแต่กลางคัน คล้ายกับเจ้าของจดหมายประสบภัยอย่างกะทันหัน มีข้อความว่า

"*ถูก.....กัก.....ในหุบเขาเจ็ดเย็น*"

บึงกอง้มและซึงเซียวงออุทานโดยพร้อมเพรียง

"ถูกกักในหุบเขาเจ็ดเย็น ?"

ดวงตาของทั้งสองล้วนทอแววเคลือบแคลงสงสัย

กล่าวว่า

"ผู้ใดถูกกัก ?"

บึ้งกองมถามว่า

"หุบเขาเจ็ดเย็นอยู่ที่ใด ?"

ซึงเซี่ยวง้อขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าคล้ายเคยได้ยินซิงตั่วเจ่ก (อาแซ่ซิง) เอ่ยถึงชื่อนี้.....ใช่แล้ว นับเป็นหนึ่งในสามสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้ม"

.....ซิงตั่วเจ่กคือหัวหน้ากองธงขาวสังกัดพรรคนภากาศ ฉายาเจ้าปัญญาซิงชิมฮั้ง ซึงเซี่ยวง้อสนิทสนมกับเจกเจ่กผู้นี้เป็นพิเศษ ซิงชิมฮั้งก็รักถนอมหลานสาวนางนี้ราวแก้วตา

บึ้งกองมกล่าวว่า

"ยอดเขาเทพธิดาใช่เป็นหนึ่งในสามสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้มหรือไม่ ?"

ซึงเซี่ยวง้อรับคำ กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"แต่ท่านบุกขึ้นเขาเทพธิดามาแล้ว"

บึ้งกองมก้มศีรษะมองดูจดหมายโลหิตนั้นอีกครา

กล่าว

"ที่แท้ผู้ถูกกักอยู่ในหุบเขาเป็นใคร เป็นคนผู้หนึ่งหรือหลายคน ใช่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเราหรือไม่ ?"

ซึงเซี่ยวง้อทราบดีว่ามีเวลาอยู่ร่วมกับบึ่งกองิ้มไม่มากนัก ไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของผู้อื่นอีก ดังนั้นใช้สายตาที่เปี่ยมประกายความรักจับจ้องมองบึ่งกองิ้ม กล่าวว่า

"พวกเราไม่ยุ่งเกี่ยวไม่ได้หรือ ?"

บึ่งกองิ้มสบสายตากับซึงเซี่ยวง้ออย่างลึกซึ้ง ชั่วครู่จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าทำศึกทุกครั้ง ล้วนเพื่ออยู่ร่วมกับท่าน ดังนั้นลงมือคราใดล้วนประสบชัย"

ซึงเซี่ยวง้อรับฟังจนตื้นตันใจยิ่ง บึ่งกองิ้มยืดกายขึ้นช้า ๆ ยืนหยัดอยู่หน้าด่านที่หนึ่งของกำแพงบ้วนลี้เซียงเซี้ย ปล่อยให้สายลมโชยพัด ดั่งราวกับจะเหินไปตามลม ปากกล่าวอีกว่า

"บัดนี้พวกเราพบเห็นจดหมายโลหิตฉบับนี้ อาจบางทีมีผู้คนมากหลายกำลังรอความช่วยเหลือ อุตส่าห์บุกข้ามภูเขา กลับถูกผู้อื่นช่วงชิงไป แต่ด้วยเหตุบังเอิญ พอ

ดีถูกพวกเราค้นพบ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ หมุนตัวมาช้า ๆ ดวงตาทอแววระอุอุ่นอย่างลึกซึ้ง กล่าวถามว่า

"เซี่ยวง้อ ท่านเห็นว่าพวกเราไหนเลยไม่ยุ่งเกี่ยวได้ ?"

ซึ่งเซี่ยวง้อเผยอยิ้มออกมา เผยเห็นรอยลักยิ้มสองรอย กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ท่านว่าอะไร ข้าพเจ้าล้วนเชื่อฟังท่าน"

นางแอบอิงเข้ามาในอ้อมอกบึงกอง้ม กล่าวอีกว่า

"ไม่ว่าท่านไปที่ใด ข้าพเจ้าล้วนติดตามไป"

จบภาค ๒

ภาคที่ ๓ ทางชีวิต

บทที่ ๒๙

หุบเขาเจ็ดเย็น

คนมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร ?

มีคนจำนวนมากเฝ้าค้นคว้าหาความหมายของชีวิต หวังจะได้คำตอบที่แท้จริง

แต่ปิ่งกองมีชีวิตอีกเพียงสิบห้าวัน

ยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันเพิ่มพลังการฝึกปรือแก่ปิ่งกองมเท่าตัว แต่ก็จำกัดชีวิตปิ่งกองมเหลือเพียงรอยวัน

.....คนผู้หนึ่ง หากทราบว่ามีชีวิตเหลือเพียง

ร้อยวัน จะทำประการใด ?

.....ร่ำสุราเมามายตลอดทั้งวัน หรือว่าก่อกรรมทำเข็ญต่าง ๆ นานา

บึงกองิ้มไม่ได้ทำเช่นนั้น

มาตรว่าบึงกองิ้มเคยบุกขึ้นเสียวลิ้มยี่ หาญสู้เทียนเสียงไต้ซือ ถึงกับปะทะทาสโลหิตอเวจี ขึ้นสู่ยอดเขาเทพธิดา แต่ก็มิใช่สืบเนื่องจากชมชอบวิวาทต่อยตี ประพฤติเกเรชั่วร้าย หากแต่สู้ด้วยเหตุผลอันชอบธรรม และบากบั่นเพื่อรักแท้

แต่ตอนนี้บึงกองิ้มเหลือชีวิตอีกเพียงสิบห้าวัน หากเป็นต้นเดือน บึงกองิ้มอย่างมากเห็นเดือนเพ็ญครั้งหนึ่ง หากเป็นปลายเดือน บึงกองิ้มอย่างมากเห็นเดือนเสี้ยวครั้งหนึ่ง

.....ในช่วงชีวิตอันจำกัดเช่นนี้ ขณะที่ท่านแหงนหน้ามองแสงเดือนประกายดาว ท่านใช่จะหลั่งน้ำตาด้วยความรันทดหรือไม่ ?

บึงกองิ้มไม่ได้ทำเช่นนั้น

บึงกอง้มแหงนหน้ามองท้องฟ้าราตรี มองดูหมู่ดาวพราวพร่าง เพียงหวังว่าในสิบห้าวันนี้ สามารถดูแลซึงเซียวง้อ มีโอกาสพบหน้าซ่งเซาะง้ ผู้เป็นซือบ้อ (ภรรยาอาจารย์) สักครา

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บึงกอง้มค้นพบจดหมายโลหิตฉบับหนึ่ง จากซากศพของคนเสือทองผู้หนึ่ง เขียนข้อความ "ถูกกักในหุบเขาเจ็ดเย็น....."

บึงกอง้มวิตกกังวลว่า คนเขียนจดหมายฉบับนี้ไม่สามารถรอจนตนรุดไป

.....ท่านต้องมีศรัทธาจิต

.....รอจนเรารุดไป

บึงกอง้มลืมเลือนว่าตนเองกำลังใกล้ตาย เพียงหวังสามารถช่วยชีวิตผู้ถูกกักในหุบเขาเจ็ดเย็นออกมา

บึงกอง้มตั้งใจว่า ตนเองจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่เพียงสิบห้าวัน บุกป่าดงผ่าพงพี เสาะหาหุบเขาเจ็ดเย็นจนพบ

.....

"โอ ดาวตก"

ซึงเซียวง้อพลันอุทานเบา ๆ ออกมา

บึงกองิ้มก้มศีรษะลงมอง หน้าด้านข้างของซึงเซี่ยวง้อ งามขำกระไรปานนั้น บึงกองิ้มถึงกับบังเกิดความคิดใคร่ร่ำไห้ออกมา

.....เนื่องเพราะอีกไม่นาน ตนไม่อาจเห็นรูปเค้าใบหน้านี้อีกแล้ว

บึงกองิ้มไม่กลัวการดับสูญของชีวิต ในฐานะนักสู้ผู้หนึ่ง ความตายไม่มีใดน่ากลัว เพียงเกรงว่าในเส้นทางชีวิตของตน จะสูญเสียที่ยึดเหนี่ยวทางใจ

.....บุปผาโบยบินไปตามลม

.....ดาวตกร่วงลับดับสูญ

.....ชีวิตของคนเล่า ?

บึงกองิ้มอดทอดถอนใจมิได้

ซึงเซี่ยวง้อขยับตัวเล็กน้อย เผยอริมฝีปากรูปกระจับ พลันครวญเพลงออกมาว่า

"เขียนจดหมายใต้ประกายน้ำตา ปล่อยลงสู่ธารารีไหล เมื่อใดจึงพัดพาถึงมือชาย สั่นไหวจิตใจท่านสักครา...."

เสียงเพลงที่แผ่วเบา คล้ายสายธาราไหลรินผ่านโขดหิน นางกระพริบขนตางอนยาว ร้องเพลงสืบต่อ

"เราถามไถ่ท่านป้าที่คืนกลับ เมื่อใดจักส่งข่าวท่านมา กลั้นสะอื้นผืนพรรนา อย่าได้อยู่อ้างว้างเดียวดาย....."

เมื่อเอื้อนเอ่ยคำ "เรา" น้ำเสียงเต็มไปด้วยความไร้เดียงสาของครุณี เมื่อเอื้อนคำ "เมื่อใด" สุ้มเสียงเปี่ยมความมุ่งหวัง เมื่อร้องถึง "สะอื้น" น้ำเสียงระคนสะอื้นจริง ๆ เมื่อถึงคำสุดท้าย "เดียวดาย" รู้สึกตนเองเดียวดายไร้ที่พึ่งจริง ๆ

บึ่งกองิ้มเห็นซึงเซี่ยวงอ้อหลั่งน้ำตาใต้ประกายดาวถึงกับปวดแปลบปลาบใจ ที่ไม่สามารถเกาะกุมชีวิตนี้ไว้

.....เราไม่สามารถดูแลนางอีกแล้ว

นึกถึงตอนนี้ หัวใจบึ่งกองิ้มถึงกับปรากฏโลหิตหยดหยาดลงมา

"ตั้วกอ (พี่ใหญ่)"

ซึงเซี่ยวงอ้อส่งเสียงเรียกหา ทั้งสองแม้มีความสัมพันธ์อย่างสนิทสนมลึกซึ้ง แต่ยังคุ้นกับการเรียกหาบึ่งกองิ้มเช่นนี้ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านหากตายแล้ว ข้าพเจ้าไม่ขอมีชีวิตสืบไป"

บึ่งกองิ้มกล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"ไม่ได้ เซี่ยวง้อ ท่านต้องคิดถึงซึงบั่งจู้"

.....ซึงบั่งจู้คือหัวหน้าพรรคนภากาศซึงจือฮุ้น

ซึงเซี่ยวง้อยกมือปิดหน้ากล่าวว่า

"บิดาสมควรเข้าใจ....."

"ท่านหักใจทอดทิ้งให้บั่งจู้อยู่เดียวดายหรือ ?"

ซึงเซี่ยวง้อเงยหน้าขึ้น ประกายน้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด กล่าวว่า

"แต่ท่านอยู่บนเส้นทางเช่นนั้น ต้องอ้างว้างยิ่ง"

บึงกอง้มจับจ้องมองหน้าซึงเซี่ยวง้อ คล้ายกริ่งเกรงว่าไม่อาจเห็นได้อีก กล่าวว่า

"เซี่ยวง้อ ชีวิตเป็นสิ่งดีงาม เมื่อมีชีวิตอยู่ สมควรสานปณิธานให้ลุล่วง มาตรว่าตายไป วิญญาณข้าพเจ้ายังจะอยู่เคียงข้างท่าน"

ซึงเซี่ยวง้อหลั่งน้ำตาโดยไม่หยุดยั้ง ผงกศีรษะโดยไม่หยุดยั้ง ไม่สามารถกล่าวว่ากระไรอีก.

บึงกอง้มไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับหวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อแรกพบซึงเซี่ยวง้อ ตอนนั้นนางปลอมตัวเป็นบุรุษ กระโดดโลดลิ่วเข้ามาลงมือต่อตน

.....เหตุการณ์แรกพบที่ประทับใจกระไรปานนั้น

.....การต่อสู้ที่ชวนวาบหวิวกระไรปานนั้น

มิคาดยามนั้น พลันปรากฏประกายดาวเย็นวูบขึ้นสองจุด ซัดใส่จุดชีวิตที่หว่างคิ้วของบึงกองิ้มและซึงเซียวง้ออย่างเร่งร้อน

เป็นประกายอาวุธลับ !

บึงกองิ้มยื่นนิ้วสองนิ้วคีบวูบ คีบอาวุธลับเล่มหนึ่งไว้ ชักกระบี่จากฝัก กระแทกอาวุธลับที่ซัดใส่ซึงเซียวง้อร่วงหล่นลง

ใต้ประกายดาวสาดส่อง บึงกองิ้มเห็นอาวุธลับในมือเป็นรูปห้าเหลี่ยม สะท้อนประกายสีครามแวววับ

เป็นอาวุธลับอาบยาพิษ ที่พอสะกิดโลหิตก็คร่าชีวิต !

บึงกองิ้มตวาดด้วยโทสะ

"เป็นผู้ใด ?"

ได้ยินเสียงสวบสาบ ต้นท้อและต้นเห็งที่ห่างไปปรากฏคนชุดดำคลุมหน้าสามคนกระโดดลงมาโดยปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ

ทั้งสามย่อตัวต่ำลง ประกายตาเจิดจ้าแวววับ มองปราดเดียว ก็ทราบว่าเป็นมือสังหารที่ช่ำชองชำนาญยิ่ง

ที่น่าประหลาดคือ หว่างเอวของคนกึ่งกลาง ผูกไว้ด้วยวัตถุสีแดงจาง ๆ กลุ่มหนึ่ง

สถานที่นี้เป็นแดนงิ้นชวน ซึ่งอยู่ใกล้กับแถบเล้งแฮ่ มีทิวทัศน์งามตระการ เมื่อถึงยามรัตติกาล แฝงบรรยากาศชวนเคลิบเคลิ้มชนิดหนึ่ง

แต่คนชุดดำทั้งสามพอปรากฏกาย ก็ปรากฏรังสีการฆ่าฟันดุกรุ่น คล้ายเกาทัณฑ์ที่น้าวจนสุดล้า ตระเตรียมปล่อยออกฆ่าคนทุกเมื่อ

บึ้งกอง้มพลันงอนิ้วดีดออก ซัดอาวุธลับห้าเหลี่ยมพุ่งควับออกไป ปักฉึกกับลำต้นไม้ต้นหนึ่ง จมหายเข้าไปจนหมดสิ้น

คนชุดดำทั้งสามเห็นบึ้งกอง้มมีพลังดรรชนีกล้าแข็งปานนี้ ต้องสะท้านขึ้นเล็กน้อย

บึ้งกอง้มค่อยถามว่า

"เราท่านไม่มีอริบาดหมางมาก่อน พวกท่านไฉนลอบทำร้ายด้วยอำมหิตเช่นนี้ ?"

คนชุดดำที่กึ่งกลางกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"พวกท่านมาจากที่ใด คิดไปยังสารทิศใด?"

"พวกเรามาจากที่มา คิดไปยังหุบเขาเจ็ดเย็น"

คนทั้งสามสบตากันด้วยความตระหนก คนชุดดำที่กึ่งกลางตวาดว่า

"หุบเขาเจ็ดเย็นเป็นสถานต้องห้าม ท่านคิดไปไย?"

บึ่งกองิ้มย้อนถามว่า

"เมื่อเป็นสถานต้องห้าม ท่านยุ่งเกี่ยวอันใด?"

คนชุดดำที่กึ่งกลางแสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"เด็กน้อย นับว่าเจ้าขวัญกล้าบังอาจ เจ้าเคยได้ยินชื่อเทียนล้อตั้ว (ชมรมคลุมฟ้า) มาหรือไม่?"

บึ่งกองิ้มหน้าแปรเปลี่ยนไป ซึ่งเซี่ยวง้อถึงกับอุทานออกมาคำหนึ่ง

หุบเขาเจ็ดเย็น พนานิรทุกข์และยอดเขาเทพธิดาเป็นสามสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้ม

ยอดเขาเทพธิดาเพียงอนุญาตให้สตรีขึ้นเขา ห้ามมิให้บุรุษเหยียบย่างขึ้นไป หุบเขาเจ็ดเย็นกลับป่าเถื่อน

ยิ่งกว่า ไม่อนุญาตบุรุษสตรีบุกรุกล่วงล้ำ

ยอดเขาเทพธิดาเป็นถิ่นฐานที่อยู่ของเซาะฮงซึ้งนี้ เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นเรียกว่านักหงปุกฮ่วง ฟังว่าพลังฝีมือไม่ด้อยกว่าสามธัมมะสี่พิสดาร แต่เนื่องเพราะมีถิ่นฐานอยู่ที่ภูเขาฮ่อลั้งซังอันไกลโพ้น น้อยครั้งจะเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน ดังนั้นไม่ได้อยู่ในทำเนียบยอดฝีมือ

แต่ตอนนี้บึ้งกองิ้มเหยียบย่างเข้าสู่ดินแดนแถบเล้งแฮ่ เท่ากับเข้าสู่เขตอิทธิพลของชมรมคลุมฟ้า

ชมรมคลุมฟ้าครองความเป็นใหญ่แถบชักฮายื่อ สุยเอี่ยงและเล้งแฮ่ อาศัยอวิชาครอบงำจิตใจผู้คนดุจเดียวกับสมาคมเสื้อทอง หัวหน้าสมาคมถังบึ้งปึ้ง ฉายาเกาอิมจินกุน (เทพเก้ามหากาฬ) มีจิตใจป่าเถื่อนดุร้าย ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ถึงกับมีคำนิยาม "ซึ้งจิวโชยลี้ ซักงั่วเจ่กฮง" (ทั่วปฐพีแดนดิน หนึ่งทมิฬนอกกำแพงใหญ่)

บึ้งกองิ้มพอฟังว่า คนชุดดำทั้งสามเป็นคนในชมรมคลุมฟ้า อดสะท้านใจมิได้

คนชุดดำที่กึ่งกลางถลึงมองบึ้งกองิ้ม กล่าวอีกว่า

"เด็กน้อย หากคิดรักษาศีรษะบนบ่าไว้ ยังคง

ไสหัวกลับไปยังทิศทางเมื่อขามาของเจ้า"

บึ้งกอง้มสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พวกท่านไฉนไม่ยอมให้ข้าพเจ้าเข้าสู่หุบเขาเจ็ดเย็น ?"

คนชุดดำที่กึ่งกลางพลันรวบมือกำเป็นหมัด ยกหมัดค้างอยู่กลางอากาศ

บึ้งกอง้มไม่ทราบสาเหตุความนัย ดังนั้นจับจ้องมองเขม็งนิ่ง

คนชุดดำที่กึ่งกลางเหยียดนิ้วออกทีละนิ้ว เผยเห็นใจกลางฝ่ามือ ที่ใจกลางฝ่ามือมีจุดสีดำเล็ก ๆ จุดหนึ่ง

บึ้งกอง้มมองไม่ชัดตา ดังนั้นเพ่งพิจารณาเป็นพิเศษ

ทันใด คนชุดดำที่หลงเหลือทั้งสองชักสามง่ามเหล็กออกมา แทงปราดใส่กลางหลังบึ้งกอง้ม

จุดสีดำที่ใจกลางฝ่ามือคนชุดดำที่นำขบวนกลับเคลื่อนไหวได้ ซัดพุ่งใส่ใบหน้าบึ้งกอง้ม

การจู่โจมกลุ้มกระหนาบทั้งหน้าหลัง จึงเป็นการจู่โจมที่ประทุษสังหารอย่างแท้จริง !

บึ้งกองิ้มงอนิ้วดีดออก เสียงติงเมื่อดีดกระแทกจุดสีดำนั้นปลิวกระเด็นไป

จากนั้นบึ้งกองิ้มค่อยลอยตัวขึ้น หมุนคว้างกลางอากาศ พั่นกระบี่ออกด้วยท่าไม้ตายรอยเลือดหมื่นลี้

คนชุดดำทั้งสองคิดไม่ถึงบึ้งกองิ้มสามารถลอยตัวหลบรอดจากกระบวนท่าลอบสังหาร ทั้งพั่นตีโต้ออกอย่างเกรี้ยวกราด ทั้งสองมาตรว่ามีฝีมือมิใช่ชั่ว แต่ไหนเลยรับท่าไม้ตายในเพลงกระบี่ขนนกฟ้าได้

ประกายกระบี่พอพั่นผ่าน เสียงแผดร้องพลันดังคนชุดดำทั้งสองถูกกระบี่พั่นใส่หัวไหล่ หยาดโลหิตสาดกระจาย ล้มฟุบลงกับพื้น ไม่สามารถลุกขึ้นอีก

คนชุดดำที่นำขบวนลอบทำร้ายล้มเหลว กลับสูญเสียผู้ช่วยอันเข้มแข็งสองคน ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"เด็กน้อยประกาศนาม เราหัวหน้าเทียนเก้าอี่ (หน่วยสุนัขฟ้า) แห่งชมรมคลุมฟ้ายิ่มลี้ได้ ไม่ฆ่าคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม"

บึ้งกองิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเมื่อเป็นสุนัขฟ้า ยังไม่คู่ควรรับทราบ"

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าเดือดดาลกว่าเดิม ที่แท้หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าถังปิ้งปิ้งมีนิสัยประหลาดพิกล ผู้อื่นชมชอบตั้งชื่อในทางมงคล ถังปิ้งปิ้งกลับอยู่เหนือกฎเกณฑ์ ตั้งชื่อหกหน่วยในสังกัดเป็นเทียนเก้า (สุนัขฟ้า) เทียนตือ (สุกรฟ้า) เทียนโกย (ไก่ฟ้า) เทียนกู (เต่าฟ้า) เทียนถั้ง (หนอนฟ้า) และเทียนงู้ (วัวฟ้า)

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าพอถูกสัพยอก พลันปลดแหสีแดงที่สะพายอยู่หว่างเอวออกมา คลี่กวาดเข้าใส่ บังเกิดเสียงติงตังดังระรัวขึ้น

แหสีแดงปากนี้ ไม่ทราบทอจากเส้นใยใด ลักษณะประหลาดพิสดารยิ่ง มิหนำซ้ำประดับเต็มไปด้วยกระดิ่งทอง ระหว่างการต่อสู้สามารถรบกวนสมาธิผู้คน และสามารถใช้ต่างอาวุธลับ

ปิ้งกองมิยังไม่ทราบความพิสดารของอาวุธลับนี้ ได้แต่ก้มศีรษะลงหลบเลี่ยง

แหสีแดงพอกวาดพลาดผิด ก็เปลี่ยนเป็นคลี่คลุมลงหาปิ้งกองมิ

อาวุธอื่นเมื่อจู่โจมพลาดผิด ก็สูญเสียประสิทธิผลของกระบวนท่าไป แต่แหสีแดงปากนี้ เมื่อจู่โจมถูกสามารถกลืนชีวิตผู้คน แม้จู่โจมพลาดผิด ยังสามารถคลี่คลุมสยบศัตรูไว้

วิชาผีมือของชมรมคลุมฟ้า นับว่าลี้ลับพิสดารผิดแผกแตกต่างจากแนววิชาของบู๊ลิ้มตงง้วนจริง ๆ

บึ่งกอง้มยามฉุกละหุก ได้แต่ชูกระบี่ขึ้นไปด้วยท่ากระบี่เดียวชี้ฟ้า

แต่แหสีแดงปากนั้นยังคงคลี่คลุมลงมาดุจเดิม

ปลายกระบี่ยันกับกึ่งกลางร่างแห ริมขอบของร่างแหตกห้อยลงมา ขอเพียงตกห้อยคลุมลง บึ่งกอง้มจะถูกกักอยู่ภายใน

นึกถึงตอนนี้ ดวงตาหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าทอแววภาคภูมิลำพองขึ้นวูบ

พริบตาดุจประกายไฟ บึ่งกอง้มใช้กระบี่ยันแหสีแดง สะกดร่างแหชะงักงันวูบ ฉกฉวยโอกาสมุดปราดออกจากร่างแหดุจมัจฉาอันปราดเปรียว ยื่นมือซ้ายปราดออก คว้าจับชีพจรข้อมือหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าไว้

อากัปกิริยาหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าชะงักค้าง ยืนแข็งทื่อกับที่

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าคิดสยบคน มิคาดกลับถูกคนสยบไว้!

บึ้งกอง้มกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทางที่ประเสริฐอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพละการ ข้าพเจ้ามีคำพูดถามท่าน"

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยื่นมือซ้ายไปในอกเสื้อ ชักกระบี่สั้นออกมาเล่มหนึ่ง

บึ้งกอง้มรวบนิ้วทั้งห้าลง หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าถึงกับเจ็บปวดจนเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงมา แต่คนผู้นี้เป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ไม่แค่นเสียงครวญครางแม้แต่น้อย สะบัดกระบี่พั่นใส่ข้อมือที่ถูกคร่ากุมข้างนั้น

คราครั้งนี้ กระทั่งบึ้งกอง้มก็คาดคิดไม่ถึง กระบี่พอพั่นลง หยาดโลหิตสาดกระจาย หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้ายอมเสียข้อมือข้างหนึ่ง เพื่อแลกกับอิสรภาพ พลันหมุนตัววิ่งหลบหนีไป

บึงกอง้มถือมือขาดที่โชกเลือดข้างนั้น ยืนตะลึงลานกับที่ ซึงเซียวง้อคิดติดตามหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าไป บึงกอง้มทัดทานไว้กล่าวว่า

"ไม่ต้องตามแล้ว คนผู้นี้กลับเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็งคนหนึ่ง"

ซึงเซียวง้อกล่าวว่า

"ฟังว่าคนในชมรมคลุมฟ้าล้วนมีจิตใจดุดันอำมหิต วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมดังคำร่ำลือ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"พวกเราตอแยผู้คนขบวนนี้ เกรงว่าไม่มีวันอยู่สุขสงบแล้ว"

บึงกอง้มย่อมเข้าใจความรู้สึกของซึงเซียวง้อ กล่าวว่า

"ขอเพียงคลี่คลายเรื่องของหุบเขาเจ็ดเย็น ข้าพเจ้าจะชักชวนท่านถอนตัวออกจากยุทธจักร ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในบู๊ลิ้มอีก ดีหรือไม่?"

ซึงเซียวง้อยิ้มอย่างเอียงอาย รู้สึกชีวิตของหนุ่มสาวควรทะนุถนอมกระไรปานนั้น

อากัปกิริยาหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าชะงักค้าง ยืนแข็งทื่อกับที่

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าคิดสยบคน มิคาดกลับถูกคนสยบไว้!

บึ้งกอง้มกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทางที่ประเสริฐอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพละการ ข้าพเจ้ามีคำพูดถามท่าน"

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยื่นมือซ้ายไปในอกเสื้อ ชักกระบี่สั้นออกมาเล่มหนึ่ง

บึ้งกอง้มรวบนิ้วทั้งห้าลง หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าถึงกับเจ็บปวดจนเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงมา แต่คนผู้นี้เป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ไม่แค่นเสียงครวญครางแม้แต่น้อย สะบัดกระบี่พั่นใส่ข้อมือที่ถูกคร่ากุมข้างนั้น

คราครั้งนี้ กระทั่งบึ้งกอง้มก็คาดคิดไม่ถึง กระบี่พอพั่นลง หยาดโลหิตสาดกระจาย หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้ายอมเสียข้อมือข้างหนึ่ง เพื่อแลกกับอิสรภาพ พลันหมุนตัววิ่งหลบหนีไป

บึงกอง้มถือมือขาดที่โชกเลือดข้างนั้น ยืนตะลึงลานกับที่ ซึงเซียวง้อคิดติดตามหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าไป บึงกอง้มทัดทานไว้กล่าวว่า

"ไม่ต้องตามแล้ว คนผู้นี้กลับเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็งคนหนึ่ง"

ซึงเซียวง้อกล่าวว่า

"ฟังว่าคนในชมรมคลุมฟ้าล้วนมีจิตใจดุดันอำมหิต วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมดังคำร่ำลือ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"พวกเราตอแยผู้คนขบวนนี้ เกรงว่าไม่มีวันอยู่สุขสงบแล้ว"

บึงกอง้มย่อมเข้าใจความรู้สึกของซึงเซียวง้อ กล่าวว่า

"ขอเพียงคลี่คลายเรื่องของหุบเขาเจ็ดเย็น ข้าพเจ้าจะชักชวนท่านถอนตัวออกจากยุทธจักร ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในบู๊ลิ้มอีก ดีหรือไม่?"

ซึงเซียวง้อยิ้มอย่างเอียงอาย รู้สึกชีวิตของหนุ่มสาวควรทะนุถนอมกระไรปานนั้น

... .

ปึ่งกองิ้มและซึ่งเซี่ยวง้อมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตก เป้าหมายปลายทางอยู่ที่ภูเขาฮ่อลั้งซัว

ภูเขาฮ่อลั้งซัวมีอีกชื่อหนึ่งว่าอาลาฮีซัว อาศัยด้วยชาวมงโกลและชาวฮั่น ในภูเขาเต็มไปด้วยป่าสีเขียวต้นไม้ขาว มองดูคล้ายม้าที่กำลังควบขับ ชาวไซแฮ่เรียกม้าที่กำลังควบตะบึงว่าฮ่อลั้ง นี่คือที่มาของชื่อภูเขานี้

ระหว่างการเดินทาง ปึ่งกองิ้มทั้งสองเผชิญการลอบทำร้ายจากศัตรูลึกลับสองครั้ง แต่หลังจากที่ฝ่ายตรงข้ามประสบความเพลี่ยงพล้ำ ก็ไม่กล้าลงมืออีก

เมื่อแวะพักในตัวเมือง ปึ่งกองิ้มทั้งสองได้ยินผู้คนโจษจันว่า ระหว่างนี้มีชาวบู๊ลิ้มจำนวนหนึ่งเดินทางผ่านมาคล้ายติดตามหาอันใด พอเข้าสู่ภูเขาฮ่อลั้งซัว ก็สาบสูญไร้ข่าวคราว

.....คนเหล่านี้เป็นใคร ?

.....กำลังค้นหาอันใด ?

.....ใช่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจดหมายโลหิตที่เขียนข้อความ "ถูกกักในหุบเขาเจ็ดเย็น" หรือไม่ ?

บึงกอง้มและซึงเซี่ยวง้อควบม้าเคียงคู่ มองดูทุ่งราบอันไพศาลสุดสายตา สุดทางคือภูเขาฮ่อลั้งซัว ที่สูงตระหง่านเสียดฟ้า

สถานที่เช่นนี้ เหมาะกับการให้ชายชาตินักสู้ควบม้าห้อตะบึงอย่างแท้จริง

ทันใด แว่วเสียงวิหคกระพือปีกอย่างเร่งร้อนดังขึ้นที่เหนือศีรษะ

บึงกอง้มและซึงเซี่ยวง้อเงยหน้าขึ้น เห็นนกพิราบสีขาวตัวหนึ่งบินผ่านม่านฟ้าไป

ความกล้าแข็งของปีกนก ความรุนแรงของแรงบินแสดงว่าเป็นนกพิราบสื่อสารที่ผ่านการฝึกฝนตัวหนึ่ง

ทันใด วัตถุสิ่งหนึ่งยิงฝ่าอากาศ เสียงฉึกเมื่อเกาทัณฑ์สั้นดอกหนึ่งยิงทะลุร่างนกพิราบสีขาว นกพิราบตัวนั้นตกวูบลงมาแต่กลางคัน

.....นกพิราบสื่อสาร

.....เกาทัณฑ์สั้นกล้าแข็ง

แสดงแน่ชัด มีคนไม่ต้องการให้ข่าวบางประการถูกส่งออกไป

บึ่งกองิ้มกล่าวกับซึงเซี่ยวง้อว่า

"ท่านไปเก็บนกพิราบ"

ซึงเซี่ยวง้อรับคำ กระตุ้นม้าควบทะยานไป คนแนบสนิทบนลำตัวม้า ปล่อยให้ผมนุ่มสลวยพัดพลิ้วไปด้านหลัง

บึ่งกองิ้มหันหัวม้าไปยังทิศทางที่ปรากฏเกาทัณฑ์สั้นยิงออกมา พร้อมกับชักกระบี่รุ้งทองจากฝัก

จริงดังคาดหมาย ได้ยินเสียงม้าร้องก้อง ม้าเร็วสองตัวพุ่งทะยานออกจากที่ซ่อน คนบนหลังม้าถือตะขอด้ามหนึ่ง คิดสกัดซึงเซี่ยวง้อเอาไว้

บึ่งกองิ้มไสม้าเข้าหา ตวัดกระบี่กรีดเป็นประกาย กระบี่สองวงเข้าขัดขวาง ปากกล่าวว่า

"สหาย ฟังข้าพเจ้าสักคำ"

คนบนหลังม้าทั้งสองไม่แยแสสนใจ ควบม้าพุ่งตรงเข้าหา คล้ายกับจะชนบึ่งกองิ้มตกลงจากหลังม้า ปล่อยให้เกือกม้าเหยียบย่ำบึ่งกองิ้มให้แหลกเละ

บึ่งกองิ้มไหนเลยถูกชนล้มลงโดยง่ายดาย ?

เห็นม้าพ่วงพีทั้งสองตัวกำลังจะชนถูก บึ่งกองิ้มพลันกระโดดลงจากหลังม้า ยื่นเหยียดสองมือออก ก็เหนี่ยว

บังเหียนม้าเอาไว้ หยุดม้าทั้งสองตัวอย่างกะทันหัน

คนทั้งสองคิดไม่ถึงเป็นอันขาดว่า นักศึกษาอ่อนแอเช่นนี้ กลับมีกำลังภายในกล้าแข็งปานนี้ เมื่อถูกบังคับม้าหยุดนิ่งอย่างกะทันหัน คนก็พลิกตกลงจากหลังม้าอย่างเสียหลัก

คนทั้งสองก็มีฝีมือมิใช่ชั่ว พอพลัดตกลงจากหลังม้าพากันพลิกตัวคราหนึ่ง ก็ยืนหยัดอย่างมั่นคง

ยามนั้นซึงเซี่ยวงอห้อม้าไป เอี้ยวตัวบนหลังม้ายื่นมือช้อนวูบ ก็เก็บนกพิราบสื่อสารที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นกระตุ้นม้ากลับเข้าหาปึงกองิ้ม กล่าวว่า

"ตั่วกอ ข้าพเจ้าเก็บได้แล้ว....."

ชายฉกรรจ์ทั้งสองยืดกายขึ้น เห็นปกเสื้อทั้งสองล้วนปักรูปหงส์อ้วนอุ้ยอ้ายตัวหนึ่ง หนึ่งในสองชักดาบงังเล้งตอ (ดาบรูปขนนก) ออกมาถือมั่น กล่าวว่า

"พวกเจ้าเป็นใคร กลับกล้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของหุบเขาเจ็ดเย็น"

ปึงกองิ้มยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ไม่เพียงยุ่งเกี่ยว ข้าพเจ้ายังจะไปยังหุบเขาเจ็ดเย็น"

คำพูดพอกล่าว ชายฉกรรจ์ทั้งสองล้วนใจสะท้านหวั่นไหว

.....หุบเขาเจ็ดเย็นเป็นสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้มรอบร้อยปีมานี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าตอแย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าล่วงล้ำเข้าไปแม้สักก้าวเดียว

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งชักอาวุธรูปขาไก่ออกมาคู่หนึ่งตวาดว่า

"คืนนกพิราบสื่อสารมา"

บึ้งกอง้มขวางกระบี่ยืนหยัดมั่น หาแยแสสนใจไม่

ชายฉกรรจ์ทั้งสองสบตากันวูบ พลันตวาดโดยพร้อมเพรียง โถมเข้ามาจากทางซ้ายขวา

ขณะเดียวกัน บนท้องฟ้าบังเกิดเสียงเหยี่ยวร้องคราหนึ่ง คล้ายปรากฏเมฆดำกลุ่มหนึ่งครอบคลุมลงหาบึ้งกอง้ม

บึ้งกอง้มเงยหน้าขึ้น เห็นเป็นเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่งพุ่งโฉบลงมา ดังนั้นฟาดฝ่ามือซ้ายขึ้นไป

เสียงโครมคราหนึ่ง พร้อมกับเสียงเหยี่ยวร้องดังอีกครา เหยี่ยวตัวนั้นถูกฟาดทำร้ายบาดเจ็บ กระพือปีก

โบยบินขึ้นฟ้า แต่ข้อมือซ้ายบึ่งกองิ้ม ก็แทบถูกตะกุยทำร้ายบาดเจ็บ

บึ่งกองิ้มไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น พลันได้ยินซึ่งเซี่ยวง้อกรีดร้องคำหนึ่ง เงาสีดำพุ่งกระโจน กลิ่นสาบสัตว์พลุ่งกระทบจมูก กลับเป็นเสือดำตัวหนึ่ง กระโจนเข้าหาซึ่งเซี่ยวง้อ

ซึ่งเซี่ยวง้อไหนเลยเคยเผชิญกับการจู่โจมของสัตว์ร้าย บวกกับเสือดำพุ่งกระโจนอย่างดุร้าย ยามกะทันหันแทบถูกกระแสลมจู่โจม คุกคามพลัดตกลงจากหลังม้า

รู้สึกมีกลิ่นคาวฉุนเฉียวโหมหอบมาอีกครา บึ่งกองิ้มเหลียวหน้าไป เห็นเสือดำอีกสองตัววิ่งตะบึงมาสมทบ

บึ่งกองิ้มตื่นตระหนกยิ่ง รีบยืดกายพุ่งปราด ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าซึ่งเซี่ยวง้อ

ยามนั้นเสือดำตัวแรกพุ่งกระโจนลงหาแล้ว เสือดำตัวนี้มีขนาดใหญ่โต คล้ายเป็นภูเขาถล่มลงถมทับก็ปาน

บึ่งกองิ้มแทนที่จะถดถอย กลับโถมไปเบื้องหน้า กวาดฟาดพื้นกระบี่ออก

ปรากฏฝนโลหิตสาดกระจาย กรงเล็บเสือดำตะกุยใส่หัวไหล่บึงกองิ้ม แต่ลำตัวเสือดำถูกกระบี่รุ้งทองฟันขาดเป็นสองท่อน

ซึงเซี่ยวง้อกรีดร้องด้วยความตระหนก นางอยู่ด้านหลังบึงกองิ้ม เห็นเสือดำโถมลงบนร่างบึงกองิ้ม จากนั้นฝนโลหิตสาดกระจาย ยามกะทันหันไม่ทราบเป็นคนหรือสัตว์รับบาดเจ็บกันแน่

แต่บึงกองิ้มแน่ใจว่าตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ รีบผลักผ่ามือซ้าย ผลักกระแทกซากศพเสือดำปลิวไป

พอเหลียวหน้ามอง เห็นชายฉกรรจ์ทั้งสองกลับนอนจมกองเลือด เสือดำอีกสองตัวกำลังแทะกินซากศพของผู้ตาย

.....นี่เป็นเพราะเหตุใด ?

.....ใช่เป็นการฆ่าคนปิดปากหรือไม่ ?

บึงกองิ้มสะอึกกายไป เสือดำทั้งสองตัวพลันเหลียวหน้าไป ย่อขาหน้าลง แยกเขี้ยวยิงฟันคล้ายคิดกระโจนใส่

เสือดำเหล่านี้ได้รับการฝึกอบรมจากผู้ใด กลับแสนรู้กว่าผู้คนอีก ?

บึงกองึ้มแม้ขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง แต่ยินยอมต่อสู้กับผู้คน ไม่ขอตะลุมบอนกับสัตว์ร้ายเช่นนี้

พลันปรากฏเสือดำตัวหนึ่งพุ่งกระโจนใส่ซึงเซียวง้อ เสือดำอีกตัวหนึ่งยังหมอบนิ่งกับที่ คอยจับตาคุมเชิงบึงกองึ้ม

เสือดำที่พุ่งกระโจนใส่ซึงเซียวง้อ ไม่ได้จู่โจมต่อนาง แต่มุ่งเป้าหมายอยู่ที่นกพิราบสื่อสารตัวนั้น

พวกมันคล้ายได้รับการฝึกให้ล่านกพิราบสื่อสาร ต้องกลืนกินลงไปจึงยินยอมเลิกรา

บึงกองึ้มยืดกายลอยตัวขึ้น เสือดำที่จ้องจับคุมเชิงตัวนั้นพลันคำรามด้วยโทสะ พุ่งโถมเข้าหาพร้อมกับกลิ่นสาบสัตว์ฉุนเฉียวหอบหนึ่ง

เสือดำมีปฏิกิริยาประเปรียว แต่ไหนเลยมีไหวพริบเท่ามนุษย์ได้ ?

บึงกองึ้มลอยตัวถึงกลางคัน พลันหันเหเปลี่ยนทิศทาง พุ่งปราดเข้าหาเสือดำที่กระโจนใส่ซึงเซียวง้อ เสือดำที่โถมใส่บึงกองึ้ม จึงโถมจู่โจมใส่อากาศธาตุ

แทบเป็นเวลาเดียวกัน บึงกองิ้มกรีดกระบี่ใส่ท้องของเสือดำที่กระโจนใส่ซึงเซียวง้อ ผ่าท้องเสือดำแหวะแยกออก

ซึงเซียวง้อก็จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก

เบ้าจู่โจมของนาง เป็นเสือดำที่โถมจู่โจมใส่บึงกองิ้ม

นางไม่สามารถรับมือเสือดำที่กระโจนเข้าหาตนเอง แต่เนื่องเพราะห่วงใยกังวลบึงกองิ้ม กลับจี้พุ่งดรรชนีนภากาศใส่เสือดำที่พุ่งโถมใส่บึงกองิ้ม

เสือดำตัวนั้นต่อให้ฉลาดกว่านี้ ก็ไม่อาจหลบรอดจากดรรชนีนภากาศได้ ถูกพลังดรรชนีจี้ใส่ ส่งเสียงด้วยความเจ็บปวด วิ่งเตลิดหลบหนีไป

เหยี่ยวใหญ่ที่บินวนอยู่เหนือศีรษะทั้งสอง รู้ดีว่าไม่สามารถจู่โจมทำร้ายบึงกองิ้มทั้งสอง พลันกู่ร้องก้องกังวาน บินห่างหายไป

การต่อสู้ระหว่างคนและสัตว์ร้ายแม้ยุติลง แต่บึงกองิ้มทั้งสองยังอกสั่นขวัญแขวนไม่คลาย

.....สัตว์ร้ายจู่โจมทำร้ายคน นับว่าน้อยครั้งจะพบ

พาน เสือดำขบวนนี้พุ่งกระโจนออกมาด้วยจุดมุ่งหมายใด ?

.....หรือว่าคนเลี้ยงเสือดำกรึงเกรงชายฉกรรจ์ทั้งสองนั้นไม่ใช่คู่มือบึงกองิ้ม กลัวว่าถูกคร่ากุมเค้นถามความลับ จึงบงการเสือดำออกมาฆ่าปิดปากชายฉกรรจ์ทั้งสอง

.....หุบเขาเจ็ดเย็นที่แท้มีความลับอันใด ?

บึงกองิ้มร้องว่า

"รีบดูนกพิราบตัวนั้น"

"นกพิราบตัวนั้นย่อมตายแล้ว มันถูกเกาทัณฑ์สั้นดอกหนึ่งยิงทะลุคอไป

ซึงเซี่ยวง้อย่อมเจ็บปวดใจ แต่นางพอคลี่จดหมายโลหิตที่ผูกขานกออก ยิ่งแตกตื่นตระหนกกว่าเดิม

จดหมายโลหิตเป็นเศษผ้าสีเขียวชิ้นหนึ่ง บนผืนผ้าแปดเปื้อนคราบโลหิต เขียนข้อความว่า

"*ถูก.....กัก.....ในหุบเขาเจ็ดเย็น*"

บึงกองิ้มและซึงเซี่ยวง้ออุทานโดยพร้อมเพรียง หันมามองหน้ากันด้วยความตระหนก

ทั้งสองมิใช่หวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อเรื่องราวอันลี้ลับนี้ หากแต่จำแนกเศษผ้าชิ้นนี้ออก จดจำลายมือนี้ออก

..... เศษผ้าฉีกจากเสื้อผ้าบนร่างซึงจือฮุ้น !

..... ลายมือก็เป็นลายมือของซึงจือฮุ้น !

ซึงเซี่ยวง้อกล่าวราวจะร่ำไห้ว่า

"เป็นลายมือของบิดา"

บึ้งกอง้มตกลงใจในบัดดล กล่าวว่า

"รีบสะกดรอยตามเสือดำที่รับบาดเจ็บตัวนั้นไป"

บทที่ ๓๐

ผ่าดงสัตว์ร้าย

บึ่งกองมและซึ่งเซี่ยวงอ ตามรอยเสือดำที่รับบาดเจ็บตัวนั้นเข้าสู่ดงไม้

ในดงไม้เพาะปลูกเต็มไปด้วยผลเห็งสีเหลืองและผลท้อสีแดง แต่แฝงความลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก

ยิ่งล่วงลึกเข้าไป พื้นดินยิ่งอับชื้น ตามก้อนหินเกาะเต็มไปด้วยตะไคร่สีเขียว

เสือดาวที่รับบาดเจ็บตัวนั้น ล่วงหน้าหลบหนีไปจนไร้ร่องรอย แต่คาดว่าคงห่างจากหุบเขาเจ็ดเย็นไม่ไกลนัก

บึ้งกองิ้มกุมมือซึงเซียวง้อ มุ่งหน้าไปอย่างระมัดระวัง เห็นต้นไม้เรียงรายดาษดื่น คล้ายไม่มีวันสิ้นสุดก็ปาน

ซึงเซียวง้อร้อนรุ่มกังวลดั่งถูกไฟสุมอก อดร่ำไห้ออกมามิได้ กล่าวว่า

"ตั้วกอ เกรงว่าบิดาเรา....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ไม่สามารถกล่าวต่อ

บึ้งกองิ้มปลอบโยนว่า

"ซึงบั้งจู้มีพลังผีมือสุดสูง ความคิดอ่านกว้างไกล รับรองว่าไม่เป็นไร"

.....หากแม้นไม่เป็นไร ไฉนเขียนจดหมายโลหิตผูกติดกับนกพิราบสื่อสาร ?

..... ภายในภูเขาเจ็ดเย็น ที่แท้เกิดเรื่องใด ?

ยามนั้น บึ้งกองิ้มพลันรู้สึกมีเงาทะมึนชนิดหนึ่งวูบผ่านจิตใจ

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ปรากฏกลิ่นสาบสัตว์ฉุนเฉียวหอบหนึ่งกระโชกจากด้านหลัง

เป็นเสือร้ายอีก !

แต่มิใช่เสือดำ เป็นเสือดาว

บึ่งกองิ้มไม่สามารถหลบหลีก เนื่องเพราะซึ่งเซี่ยวง้ออยู่ที่ข้างกาย ตนเองหากถลันหลบ ซึ่งเซี่ยวง้อก็ต้องรับเคราะห์แทน

ดังนั้นบึ่งกองิ้มกลับสะอึกเข้าหาเสือดาวตัวนั้น กระบี่ของตนไม่ทันชักออก ได้แต่ฟาดสองมือลง จากนั้นโอบเสือดาวเอาไว้

ฝ่ามือที่ฟาดลงใช้ออกด้วยวิชาไต้ชีวอิ่น (ประทับหัตถ์ใหญ่) ของสำนักเสียวลิ้ม ฟาดทำร้ายเสือดาวตัวนั้นบาดเจ็บบอบช้ำ

เสือดาวตัวนั้นส่งเสียงคำรามคลุ้มคลั่ง สะบัดดิ้นรนอย่างไม่คิดชีวิต บึ่งกองิ้มไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ปล่อยมือ พร้อมกับเพิ่มกำลังโอบรัดใส่

เสือดาวแม้มีกำลังมหาศาล แต่ไหนเลยสู้บึ่งกองิ้มที่มีพลังการฝึกปรือกล้าแข็งได้ เพียงชั่วขณะก็ทรุดฮวบลงกับพื้น

บึ่งกองิ้มสูดลมหายใจคำหนึ่ง ขณะจะยืดกายขึ้นพลันเห็นพงหญ้าเบื้องหน้าสั่นไหววูบหนึ่ง วัตถุเรียวยาวสีงหนึ่งพุ่งวาบออกมาดุจสายฟ้า

บึ้งกองิ้มไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ งอนิ้วชี้นิ้วกลาง ดีดพุ่งใส่วัตถุนั้น

เสียงปงคราหนึ่ง วัตถุนั้นปลิวลิ่วไปวาเศษ ปะทะชนกับลำต้นไม้ กลับเป็นงูพิษสีเขียวตัวหนึ่ง หัวงูถูกพลังดรรชนีดีดแหลกละเอียดไป

ท่าดรรชนีของบึ้งกองิ้มเมื่อครู่ กลับดัดแปลงท่าดัดกระบี่ด้วยพิโรธเป็นพลังดรรชนี พร้อมกับแผ่พุ่งพลังตามวิชาดรรชนีนภากาศ จึงสามารถปลิดชีพงูพิษในดรรชนีเดียว

ดรรชนีนี้รวมปมเด่นของกระบี่ขนนกฟ้ากับดรรชนีนภากาศตามความรุนแรงของพลัง ความแม่นยำของดรรชนี กระทั่งบึ้งกองิ้มก็คาดคิดไม่ถึง

ยามนั้น บึ้งกองิ้มพลันเห็นคิงคองขนรุงรังตัวหนึ่งย่องผีเท้าถึงด้านหลังซึ่งเซี่ยวง้อ

.....สิงสาราสัตว์ทั้งหลายไฉนชุมนุมอยู่ที่นี้จนหมดสิ้น ?

บึ้งกองิ้มพลันตวาดก้อง กระโดดโลดข้ามศีรษะของซึ่งเซี่ยวง้อ และทะยานข้ามศีรษะของคิงคองตัวนั้นไป

คิงคองตัวนั้นพลันรู้สึกตัว แยกแขนขึ้นตะปบใส่บึ่งกองิ้มชิงพุ่งผ่าไป ใช้วิชากิมกังชิว (มือวชิระ) ฟาดผ่ามือใส่ท้ายทอยของคิงคองฉาดหนึ่ง

นี่พอดีเป็นจุดอ่อนของคิงคอง คิงคองตัวนั้นคำรามคราหนึ่ง ส่ายร่างโงนเงนไปมา ในที่สุดล้มครืนลง

ซึงเซียวง้อค่อยพบเห็นคิงคองตัวนั้น ต้องกรีดร้องออกมา แทบถูกร่างที่ล้มลงของคิงคองโถมทับใส่

บึ่งกองิ้มฉุดดึงมือซึงเซียวง้อ กล่าวว่า

"รีบไปจากที่นี้ นี่เป็นรังของสัตว์ร้าย....."

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงคำรามก้อง กลิ่นสาบสัตว์ฉุนเฉียว สัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งโถมจู่โจมมาถึง กลับเป็นเสือลายพาดกลอนตัวหนึ่ง

บึ่งกองิ้มรีบย่อร่างลงวูบ หมุนตัวแทงกระบี่สวนขึ้นไป

เสียงคว้ากคราหนึ่ง ผ้าโพกศีรษะบึ่งกองิ้มถูกตะปบหลุดไป เสือลายพาดกลอนตัวนั้นก็ถูกแทงใส่กระบี่หนึ่งหยาดเลือดสาดกระจาย รับบาดเจ็บเตลิดหนีไป

บึ่งกองิ้มรีบกล่าวว่า

"ตามมันไป"

... .แพะแกะสุกรล้วนมีบ้าน สัตว์ที่รับบาดเจ็บต้องกลับไปที่รังของมัน

.....สัตว์ร้ายเหล่านี้หากเป็นผู้คนเพาะเลี้ยงขึ้น ก็ต้องกลับไปยังที่อยู่อาศัยของพวกมัน

.....นี่ต้องมีผู้คนออกคำสั่งบงการ หาไม่ภูเขาฮ่อลั้งซัวจะไม่กลับกลายเป็นรังของสิงสาราสัตว์ทั้งหลาย

ปึงกองมังเกิดความเชื่อมั่นเช่นนี้

.....

ปึงกองมติดตามไปอย่างเร่งร้อน ฉุดดึงมือซึงเซี่ยวงอ้อตามไปด้วย.....

ทั้งสองพุ่งผ่านต้นไม้หินตะไคร่ กระโดดโลดข้ามกิ่งก้านที่ยื่นออกมาตลอดทาง

เสือลายพาดกลอนตัวนั้นถูกกระบี่แทงใส่ ดังนั้นหลั่งโลหิตหยดหยาดไปตามพื้นดินตลอดทาง

ปึงกองมติดตามไประยะหนึ่ง พลันเห็นเบื้องหน้ามีหินใหญ่ที่เกาะเต็มไปด้วยตะไคร่เขียว ข้างหินใหญ่หมอบซุ่มตัวด้วยผู้คนสามคน

เสือลายพาดกลอนที่รับบาดเจ็บตัวนั้น พลันพุ่ง

กระโจนใส่ คนผู้หนึ่งอ้าปากกัดใส่เส้นเลือดใหญ่ที่ข้างลำคอ

คนผู้นั้นพอรู้สึกตัวหันกายกลับมา เสือลายพาดกลอนก็โถมลงบนร่างคนผู้นั้นแล้ว

ยามคับขันจวนเจียน บึ้งกองิ้มตวาดคำ "อยู่" ซัดกระบี่รุ้งทองหลุดจากมือ

บึ้งกองิ้มไม่แน่ใจว่าคนเหล่านั้นเป็นใคร เพียงบังเกิดความรู้สึกคุ้นตา เพราะเพื่อช่วยคน ไม่เสียดายกับการซัดกระบี่รุ้งทองออกไป

กระบี่กลับกลายเป็นรุ้งทองสายยาวเหยียด ปักฉึกกับกระดูกสันหลังเสือลายพาดกลอน

เสือลายพาดกลอนส่งเสียงคำรามคราหนึ่ง คนผู้นั้นก็ตวัดสองมือชักหอกเงินออกมาคู่หนึ่ง เสียงฉึกฉึกเมื่อปักกับลำตัวของเสือลายพาดกลอนตัวนั้น

เสือลายพาดกลอนตัวนั้นขยับดิ้นรนไม่กี่คราใน ที่สุดจบชีวิตไป

คนผู้นั้นส่ายโงนเงนลุกขึ้น ผู้คนข้างเคียงทั้งสอง

แยกย้ายกันประคับประคองเอาไว้

ซึงเซี่ยวง้อเพ่งตามอง ต้องร้องโพล่งว่า

"ซิงตั่วเจ่ก (อาแซ่ซิง)"

ที่แท้ผู้ที่แทบถูกเสือลายพาดกลอนกัดตาย กลับเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของซึงจือฮุ้น ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองธงขาวสังกัดพรรคนภากาศ ฉายาเจ้าปัญญาซิงชิมฮั่ง

ซิงชิมฮั่งความจริงมีสีหน้าเหน็ดเหนื่อยอิดโรย แต่พอพบพานซึงเซี่ยวง้อ ถึงกับกระโดดปราดขึ้น ร้องเรียกด้วยความยินดี

"เสียวเจี๊ยะ"

ทางหนึ่งผงกศีรษะทักทายต่อปึงกองิ้ม

ปึงกองิ้มพอพบหน้าซิงชิมฮั่ง ก็คล้ายพบพานญาติสนิท บังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจขึ้น

ซิงชิมฮั่งกล่าวอีกว่า

"เสียวเจี๊ยะ พวกท่านไฉนมายังที่นี้ ?"

ซึงเซี่ยวง้อย้อนถามว่า

"นี่ต้องถามตั่วเจ่กแล้ว ตั่วเจ่กไฉนจากแผ่นดินตงง้วนมาถึงดินแดนภาคเหนือ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"บิดาใช่เกิดเรื่องหรือไม่ ?"

ใบหน้าซิงชิมฮั่งคล้ายเพิ่มริ้วรอยเหี่ยวย่นอีกหลายรอย กล่าวว่า

"บอกต่อเสียวเจี๊ยะตามความสัตย์ บั่งจู้หายสาบสูญไปหลายวันแล้ว"

ซึงเซี่ยวง้อแทบกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"บิดาเกิดเรื่องจริง ๆ"

ซิงชิมฮั่งฉุกใจคิด ย้อนถามว่า

"พวกท่านก็ทราบเรื่องนี้ เช่นนี้เป็นว่าเรื่องในที่นี้เป็นความจริง"

ปึงกองิ้มซักถามว่า

"ที่นี้เกิดเรื่องใด ?"

"เราก็ไม่ทราบชัด"

ปึงกองิ้มขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราจะสืบสาวได้อย่างไร ?"

ซิงชิมฮั่งขบคิดแล้วกล่าว

"พวกท่านลองบอกสาเหตุที่สืบเสาะถึงที่นี้มาฟังดูก่อน"

บึ่งกองิ้มจึงกล่าว

"พวกเราอยู่ที่ละแวกด่านเกียก๊กกวน เผชิญกับเจ็ดศพรับอาคันตุกะ....."

"อะไร เจ็ดศพรับอาคันตุกะ หมายถึงสมาคมเสื้อทองหรือ ?"

"ถูกแล้ว สมาคมเสื้อทองจัดกำลังผู้คนสี่คนลอบสังหารพวกเรา แต่ไม่เป็นผล กลับถูกนักพรตหนุ่มผู้หนึ่งฆ่าปิดปาก ข้าพเจ้าบังเอิญค้นพบจดหมายโลหิตฉบับหนึ่งจากซากศพผู้ตาย....."

ซิงซิมฮั่งขมวดคิ้ว ล้วงกระดาษยับย่นหลายแผ่นจากในแขนเสื้อ ถามว่า

"ใช่เป็นของเหล่านี้หรือไม่ ?"

บึ่งกองิ้มและซึ่งเซี่ยวง้อรับมาชมดู เห็นกระดาษเหล่านั้นเขียนคำ "ถูกกักในหุบเขาเจ็ดเย็น" จริง ๆ บางแผ่นเขียนอย่างรีบร้อน ไม่ทันเขียนคำ "หุบเขาเจ็ดเย็น" ก็ขาดหายไป มีอยู่แผ่นหนึ่งเพียงเขียนคำ "ถูกกัก" ถัดมา

ก็แปดเปื้อนโลหิตหย่อมใหญ่ คาดว่าถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตไปก่อน

บึงกอง้มกล่าวว่า

"เป็นจดหมายโลหิตเช่นนี้เอง ภายหลังระหว่างทางที่ข้าพเจ้ารุดสู่หุบเขาเจ็ดเย็น เผชิญการขัดขวางจากหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าสังกัดชมรมคลุมฟ้าและบริวารอีกสองคน ที่ละแวกเมืองงิ้นชวง....."

ซิงชิมฮั่งกล่าวอย่างตื่นตระหนก

"กระทั่งชมรมคลุมฟ้าก็เคลื่อนไหวแล้ว ?"

"นอกจากนี้พวกเรายังประมือกับคนของหุบเขาเจ็ดเย็น บนเส้นทางเมื่อขามา ทั้งเก็บได้จดหมายลายมือของซึงบั้งจู้"

"เป็นหุบเขาเจ็ดเย็นจริง ๆ ?"

บึงกอง้มล้วงเศษผ้าชิ้นนั้นออกมา กล่าวว่า

"เป็นเศษผ้านี้"

ซิงชิมฮั่งรับเศษผ้ามาอ่านดูแว่บหนึ่ง สีหน้าพลันเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"มิผิด เป็นลายมือของปั่งจู้....."

ที่แท้ซึงจือฮุ้นปรกติมีภารกิจมากหลาย น้อยครั้งจะหัดคัดลายมือ แต่ศึกษาอักษรศาสตร์ แตกฉานลายพู่กัน ลายมือของท่านตวัดงดงาม เป็นแบบฉบับของตนเอง ซิงชิมฮั่งอยู่ในสังกัดซึงจือฮุ้นมานาน มองปราดเดียวก็จดจำออก

สำหรับปึงกองิ้ม เคยรับมอบบันทึกวิชาดรรชนีนภากาศจากซึงจือฮุ้น จึงรู้จักลายมือของท่าน ดังนั้นพอเห็นเศษผ้าชิ้นนั้น ก็จดจำออก

ส่วนซึงเซี่ยวง้อเป็นบุตรีของซึงจือฮุ้น กับลายมือของบิดา ย่อมคุ้นเคยยิ่งกว่า ไม่เป็นที่เคลือบแคลงสงสัยแต่อย่างไร

ปึงกองิ้มกล่าวอีกว่า

"เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงรีบรุดเดินทางมา ไม่ทราบซิงตั่วเจ่ก....."

ซิงชิมฮั่งกล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึงและเซาะฮงซิ้งนี้แห่งเซาะซัว ชักชวนกันมาหาปั่งจู้ บอกว่ารถธารเลือด

ปรากฏขึ้นที่แถบสุยเอี้ยง เล้งแฮ่ มิหนำซ้ำคนควบขับเป็นทาสโลหิตอเวจีเซียวเซียวเทียนที่ตายแล้วฟื้นคืนชีพ เที่ยวเข่นฆ่าสังหารคนไร้ความผิดตลอดทาง

บั่งจู้พอทราบข่าว จึงชักชวนหัตถ์เซียนทะเลทรายเสนอหน้าออกมา คนทั้งสี่ร่วมทางขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ ขอให้เทียนเสียงไต้ซือลงจากเขา ระหว่างทางพอดีพบพานเฒ่าประหลาดมหาภัย และชาวยุทธจักรที่คิดครอบครองรถธารเลือด จึงรวมกำลังเป็นกลุ่มก้อน.....''

บึ่งกองิ้มฟังถึงตอนนี้ กล่าวว่า

''ในเจ็ดสุดยอดฝีมือ สามธัมมะรวมกันพร้อมหน้าสี่พิสดารก็รุดมาสามคน ตามเหตุผลต้องไม่เกิดเรื่องขึ้น.....''

ซิงชิมฮั่งทอดถอนใจ กล่าวว่า

''เราเห็นว่าชายแดนภาคเหนืออยู่เหนืออิทธิพลของพรรคนภากาศจะครอบคลุมถึง ดังนั้นจัดส่งยี่สิบยอดฝีมือไปด้วย คนเหล่านี้จัดเจนในการก่อตั้งค่ายกล กบดานซ่อนตัว สืบเสาะสะกดรอย และสื่อสารส่งข่าว แต่หลังจาก

เดินทางไป ก็สาบสูญไร้ข่าวคราว ไม่กลับมาแม้สักคนเดียว....."

บึ้งกองิ้มและซึ้งเซี่ยวงอล้วนมีสีหน้าห่วงใยกังวล ซิงซิมฮั่งกล่าวอีกว่า

"มิหนำซ้ำซึ้งบั่งจู้พอออกนอกกำแพงใหญ่ ก็สาบสูญไร้ข่าวคราว ที่น่าวิตกกังวลคือ การเดินทางครั้งนี้ เทียนเสียงไต้ซือยังนำเทียนเล้งไต้ซือและยี่สิบสี่อรหันต์ร่วมทาง หัตถ์เซียนทะเลทรายก็นำบุตรภรรยาไปด้วย เฒ่าประหลาดทะเลทรายก็นำบุตรชายและบริวารของเกาะมหาภัยร่วมทาง

คนเหล่านี้ต่างเป็นยอดฝีมือ ผ่านศึกนับครั้งไม่ถ้วน ต่อให้เผชิญอุปสรรคขัดข้องอันใด ด้วยระดับฝีมือของบั่งจู้และพวกทั้งหก ในโลกมีผู้ใดต้านทานได้ ต่อให้เป็นกำพร้าบู้ลิ้มยิ่มค้วง ก็ไม่มีความสามารถเช่นนี้....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ตอนนี้ตัวแทนของค่ายสำนักต่าง ๆ ก็เร่งรุดมาค้นหาเจ้าสำนักของตน พรรคนภากาศมีกำลังพวกมาก ผลจากการพากเพียรค้นหา ในที่สุดพบเห็นเบาะแสรำไร"

ซึงเซี่ยวง้อรีบคว้าแขนซิงชิมฮั่งไว้ กล่าวว่า

"เบาะแสอันใด ?"

"หลายวันมานี้ พวกเราค้นหาทั้งกลางวันกลางคืน สูญเสียพี่น้องไปหลายคน บ้างถูกสัตว์ร้ายซุ่มจู่โจม บ้างถูกคนลอบสังหาร โดยเฉพาะเมื่อครู่ หากมิใช่บึ่งเสียวเฮียบช่วยเหลือ ผู้แซ่ซิงคงถูก....."

บึ่งกอง้มถ่อมตนว่า

"ซิงตั่วเจ่กอย่าได้กล่าวเช่นนี้ ผู้เยาว์แม้ไม่ได้ซัดกระบี่ใส่ อาศัยหอกคู่ของท่าน ก็สุดที่เสือลายพาดกลอนตัวนั้นจะทนทานได้"

ซิงชิมฮั่งผืนยิ้ม กล่าวว่า

"บึ่งเสียวเฮียบหากไม่ซัดกระบี่เข้ามาทันท่วงที เกรงว่าคอหอยเราคงถูกตะปบเป็นรูแล้ว"

"ซิงตั่วเจ่กอย่าได้กล่าวเช่นนี้ หากแม้นมีวิทยายุทธสูงเยี่ยม สามารถกระทำทุกสิ่ง อย่างนั้นผู้ที่ถูกจารึกชื่อในประวัติศาสตร์คงเป็นชาวยุทธจักรทั้งสิ้นแล้ว ซึ่งความจริงยังมีผู้คนจำนวนมากปฏิเสธการคงอยู่ของบู๊ลิ้ม"

ซิงชิมฮั่งผงกศีรษะ เล่าว่า

"พวกเราตรวจค้นถึงละแวกนี้ เห็นนกพิราบบินหนีตายออกมาหลายตัว ยังมีศิษย์ของพรรคเราหลายคนถูกฆ่าตาย ตามร่างกายซุกซ่อนจดหมายโลหิต ดังนั้นพากเพียรสืบเสาะค้นหา เผชิญการจู่โจมจากงูพิษสัตว์ร้ายหลายสิบครั้ง ยังค้นหาที่ตั้งของหุบเขาเจ็ดเย็นไม่พบ"

บึ้งกอง้มกล่าวอย่างครุ่นคิด

"สัตว์ร้ายเหล่านี้เกรงว่ามิใช่สัตว์ป่าทั่วไป หากแต่ได้รับการฝึกอบรมจากผู้คน คอยซุ่มจู่โจมคนแปลกหน้าที่เหยียบย่างเข้าสู่สถานที่นี้"

ซิงชิมฮั่งเห็นพ้องด้วย ชี้มือไปยังก้อนหินตะไคร่เขียว กล่าวว่า

"นี่คือตัวอย่างของคนและสัตว์ผนึกจู่โจม"

บึ้งกอง้มมองตามปลายนิ้วอีกฝ่ายหนึ่ง เห็นหลังก้อนหินนอนฟุบไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง มือขวากำขวานใหญ่ด้ามหนึ่ง แต่ข้อมือถูกเกาทัณฑ์สีดำดอกหนึ่งทะลวงทะลุ ใบหน้าและทรวงอกกลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน เสื้อ

ผ้าขาดกระรุ่งกระริ่ง แสดงว่าถูกสัตว์ร้ายกัดทำร้ายถึงแก่ชีวิต

ซิงชิมฮั่งอธิบายว่า

"ศัตรูยิ่งเกาทัณฑ์ ทำลายความสามารถในการต่อสู้ของเขาไปก่อน จากนั้นบงการพยัคฆ์เสือดาวกัดทำร้าย....."

ทอนถอดใจแล้วกล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นศิษย์ฆราวาสที่เด่นล้ำของสำนักเสียวลิ้ม กลับถูกผู้คนลอบทำร้าย สุดท้ายต้องเสียชีวิตในพงไพร....."

บึ้งกองิ้มพลันกล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้และพวกมีพลังฝีมือสูงส่ง หากยังถูกกักตัวไว้ ต่อให้พวกเราหาพบ จะมีประโยชน์ใด ?"

"หากทราบว่าบั่งจู้และพวกอยู่ที่ใด เราสามารถติดต่อกับยอดฝีมือทุกสารทิศ ตลอดจนทุ่มเทกำลังของพรรคเรารุดไปช่วยเหลือ ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีกำลังกล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่สามารถต้านทานการจู่โจมของพวกเราได้"

บึ้งกองิ้มส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ซิงชิมฮั่งตาทอ

ประกายเจิดจ้า กล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ สมาคมเสื้อทอง ชมรมคลุมฟ้าบวกกับหุบเขาเจ็ดเย็นแม้ยากตอแย แต่พวกเราหากทุ่มเทกำลังทั้งรัง ยังสามารถทำศึกสักครา อย่าว่าแต่ยังมีกำลังหนุนจากสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง เห็งซัว เกาะมหาภัย ทะเลทรายและสิบสี่สำนักใหญ่ พวกเราต้องไม่ยอมแพ้แน่นอน"

บึ้งกอยิ้มกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เพียงไม่ทราบหุบเขาเจ็ดเย็นไฉนเสี่ยงกับการตกเป็นศัตรูของบู๊ลิ้มส่วนรวม ล่อลวงซึงบั่งจู้และพวกมาติดกับ"

"นี่เป็นแผนการร้ายที่คิดกวาดล้างยอดฝีมือบู๊ลิ้มตงง้วนให้สิ้นซาก หวังครองความเป็นใหญ่ในยุทธจักร"

บึ้งกอยิ้มถามอีกว่า

"แต่ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้เส้นทางเดินของซึงบั่งจู้และพวก ชักนำเข้าสู่หุบเขาเจ็ดเย็นได้อย่างไร ?"

"นี่เกรงว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการปรากฏขึ้นของรถธารเลือดแล้ว"

บึ่งกองิ้มเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ซิงตั้วเจ่กดำเนินการค้นหาอย่างไร ?"

"บึ่งเสียวเฮียบอย่าได้เห็นว่าที่นี่มีผู้คนไม่กี่คน ทั้งในและนอกของภูเขาลูกนี้ มีคนของพรรคเราคอยตรวจค้น ขอเพียงมีข่าวคราวใด จะติดต่อถึงกันในบัดดล"

"พวกเราก็แยกย้ายออกตรวจค้นดู"

ซิงชิมฮั่งวางมือลงบนไหล่กลมมนของซึงเซี่ยวง้อ ปลอบโยนว่า

"เสียวเจี๊ยะ อย่าได้กังวลไป บั่งจู้มีบุญวาสนาเทียมฟ้า คงไม่เกิดเรื่องใด อย่าว่าแต่หัวหน้ากองแซ่บ๊วยยังอยู่เป็นเพื่อนกับท่านผู้เฒ่า ...."

พลางล้วงพลุไฟสามดอก ส่งให้กับบึ่งกองิ้ม กล่าวว่า

"บึ่งเสียวเฮียบหากพบเห็นอันใด ให้ปล่อยพลุสัญญาณขึ้นฟ้า แจ้งต่อพวกเรา หากเป็นเรื่องรีบด่วน....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ล้วงกระบอกกลมสีแดงอันหนึ่งออกมายื่นส่งให้ กล่าวต่อ

"ให้โยนของนี้ลงบนพื้นหินแข็ง จากนั้นผละจากไป เหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารของพรรคเรา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"รหัสติดต่อของขบวนค้นหาในวันนี้คือ "เบื้องหน้าปรากฏประกายวูบขึ้น" ส่วนคำตอบคือ "นางพลันแสดงตน ขึ้นที่ตรงหน้า" ขอเสียวเฮียบจดจำให้ดี เราขอแยกทางไปก่อน"

กล่าวจบ นำพาบริวารทั้งสองหันกายไป

บึ้งกองิ้มมองดูเงาหลังที่งองุ้มเล็กน้อยของซิงชิมฮั่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซิงตั่วเจ่กเป็นบุคคลที่น่าเลื่อมใสยิ่ง"

ซึงเซี่ยวง้อกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เพื่อบิดาและพรรคนภากาศ ซิงตั่วเจ่กชราภาพลงไม่น้อย"

.....

บึ้งกองิ้มและซึงเซี่ยวง้อแยกย้ายไปอีกทางหนึ่ง

ระหว่างการค้นหา เห็นเบื้องหน้ามีดอกไม้เล็ก ๆ เบ่งบานเป็นพุ่มพวง ท่ามกลางดงไม้ที่มืดครึ้ม เปล่งสีสัน

อันงดงามยิ่ง

ซึงเซี่ยวง้อ แม้ห่วงใยกังวลในความปลอดภัยของบิดา พอเห็นเช่นนั้นยังอดชมเชยมิได้

"ดอกไม้ที่สวยงามนัก เบ่งบานสะพรั่งนัก"

บึ่งกอง้มกล่าวเสริมขึ้น

"สิ่งมีชีวิตทุกชีวิตล้วนสดสวย และมีพลัง"

ซึงเซี่ยวง้อหน้าหมองหม่นลง กล่าวอย่างหดหู่

"ซิงตั่วเจ่กเพื่อหนุนส่งบิดาและพรรคนภากาศ ต้องเผชิญกับปัญหาหนักอก ดังนั้นชราเร็วยิ่ง ก่อนนี้บิดาก็มีจินตนาการบรรเจิด เคยแต่งกลอน "เสียงระฆังในวัดโบราณ ใบร่วงหล่นสะท้านต้นง่อทั้ง" เป็นที่โจษจันร่ำลือ แต่ภายหลังก็ไม่อาจปลีกเวลาแต่งบทกลอนได้อีก ยังมีหลังจากที่มารดาเสียชีวิต บิดาเฝ้าครุ่นคิดถึงมารดาไม่คลาย ท่านผู้เฒ่าหามีความสุขไม่"

บึ่งกอง้มรับฟังอย่างจดจ่อ กล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้กับซิงตั่วเจ่ก ล้วนเป็นบุคคลที่น่าเลื่อมใสยิ่ง"

ทั้งสองค้นหาเป็นเวลานาน ไม่พบเห็นร่องรอย

เบาะแสใด ได้แต่นั่งพักผ่อนที่ริมหน้าผาแห่งหนึ่ง บึ่งกอง้มกล่าวอีกว่า

"บิดาท่านแม้มีชื่อเสียง แต่มีจิตใจกว้างขวาง ยอมให้การสนับสนุนอนุชนรุ่นหลัง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าท่านผู้เฒ่าไม่แก่เฒ่าตลอดกาล"

บึ่งกองี้มกล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าอิจฉาเลื่อมใสท่านที่มีบิดาเช่นนี้ยิ่ง"

ซึ่งเซี่ยวงอกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"น่าเสียดายที่มารดาเป็นสตรีอาภัพ ไม่ได้เสพย์สุขวาสนา"

นางก็นั่งลงที่ริมหน้าผา เห็นเบื้องล่างปกคลุมด้วยเมฆหมอกสีขาวเวิ้งว้าง ลึกล้ำไม่เห็นกัน ปากกล่าวอีกว่า

"บิดาเคยบอกว่า มารดาเป็นโฉมสะคราญผู้รู้ใจของท่าน....."

บึ่งกองี้มเหม่อมองทะเลเมฆใต้หน้าผา กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง มารดาท่านก็มีความสุขยิ่ง ขอเพียงมีความสุขชั่วครู่ชั่วยาม เท่ากับมีความสุขไปชั่วชีวิต"

ขณะกล่าว ริมโสตคล้ายได้ยินเสียงเพลงของ

ซ่งจือเซาะดังว่า

.....มีชีวิตควรหรรษา แม้นตายไม่เสียดายชีวา

.....ชีวิตของตนหรรษาอย่างเต็มที่หรือไม่ ?

.....ตนเองหากตายไป ใช่ไม่มีความเสียใจหรือ?

.....ตนเมื่อลาโลกไป ก็ต้องทิ้งเซี่ยวง้ออยู่เดียวดาย

ซึงเซี่ยวง้อกล่าวอีกว่า

"ซิงตั่วเจ่กน่าเวทนายิ่ง บิดายังเคยมีมารดา ทั้งมีชื่อเสียงเลื่องลือในยุทธจักร เป็นปรมาจารย์วิชาบู้ ..... ก่อนนี้ซิงตั่วเจ่กเป็นบัณฑิตนักศึกษา แต่ยอมทอดทิ้งความก้าวหน้าในวงราชการ เข้าสังกัดพรรคนภากาศ ช่วยสะสางภารกิจใหญ่น้อยให้กับบิดา มิต้องให้บิดากังวลใจให้ท่านผู้เฒ่ามีเวลาฝึกตรรชนีนภากาศอย่างเต็มที่....."

บึงกอง้มรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน กล่าวว่า

"ซิงตั่วเจ่กน่าเคารพยกย่องจริง ๆ"

ซึงเซี่ยวง้อเก็บหินเล็ก ๆ โยนลงในหุบเหว กล่าวอีกว่า

"ซิงตั๋วเจ่กยอมช่วยงานภายใน พรรคนภากาศจึงมีความสำเร็จเช่นวันนี้ เขาก็ไม่ได้รับการตอบแทนอันใด จนบัดนี้ยังคงต้องทำงานอย่างขันแข็ง....."

บึ่งกอง้มเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"*นับแต่โบราณกาลมาทุกยุคสมัย ที่ข้างกายของวีรบุรุษยิ่งใหญ่ ต้องมีผู้ช่วยที่คอยพื้นผ่าอุปสรรคขวากหนาม จึงสามารถประกอบวีรกรรมลือลั่น ซิงตั๋วเจ่กยอดเยี่ยมยิ่ง อาจบางทียังยอดเยี่ยมกว่าซิงบั่งจู้ เนื่องเพราะเขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังของความสำเร็จ เขายอมเสียสละทุกสิ่ง เพื่อแลกกับความก้าวหน้าของพรรคนภากาศ และชื่อเสียงเกียรติภูมิของซิงบั่งจู้*"

ซึงเซียวง้อรับคำว่า

"ถูกแล้ว ขณะที่พรรคนภากาศเพิ่งก่อตั้ง ต้องเผชิญกับแรงกดดันจากทางการ และจากบู๊ลิ้ม ถูกเยาะเย้ยถากถาง ถูกกระตุ้นยุแหย่ ถึงกับถูกลอบสังหารนานัปการ ผู้ที่ขาดความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว พากันหาข้ออ้างถอนตัวจากไป มีแต่ซิงตั๋วเจ่กยืนหยัดรับใช้พรรคนภากาศต่อไป"

บึงกอง้มกล่าวเสริมขึ้น

"ความตั้งใจจริงของเขา คงต้องชักนำยอดฝีมือเข้าสังกัดมากกว่าเดิม ข้าพเจ้าหากสามารถมีชีวิตสืบไปก็จะช่วยเหลือพรรคนภากาศเช่นกัน"

เอ่ยถึงตอนนี้ สูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"มีแต่คนเห็นการณ์ไกล จึงจะรั้งอยู่ต่อไป ผู้ที่ถอนตัวด้วยจิตขลาดเขลา คงต้องสำนึกเสียใจแต่แรก"

ซึงเซี่ยวง้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"มีผู้คนที่ถอนตัวออกไปไม่น้อย บังเกิดความสำนึกเสียใจจริง ตอนนี้พรรคนภากาศเจิดจ้าดุจดวงตะวัน พวกเขาสำนึกเสียใจก็สายเกินการณ์ ทั้งยังมีบางคนขอกลับเข้าพรรคนภากาศใหม่ เช่นเจ้าเล็บเหยี่ยวเขาเก๊ก หลังจากก่อตั้งสำนักเล็บเหยี่ยวฝ่ายเหนือล้มเหลว จึงขอกลับเข้าพรรคใหม่ ซิงตั่วเจ่กก็ใจกว้างยิ่ง เกลี้ยกล่อมให้บิดารับเขาไว้อีกครา"

บึงกอง้มชมเชยว่า

"จิตใจที่กว้างขวางนัก มิน่าเล่าซึงบั้งจู้ยอมถ่ายทอดคัมภีร์ชนนีนภากาศแก่ข้าพเจ้าโดยง่ายดาย ข้าพเจ้ากลับ

คาดคิดไปต่าง ๆ นานา ยังมีซิงตั่วเจ่ก เขาแม้ไม่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ก็นับเป็นยอดคนผู้หนึ่ง เนื่องเพราะผู้กล้าหาญไม่น่าครั่นคร้าม เมตตาธรรมจึงไร้ผู้ต่อต้าน....."

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"บุคคลเช่นนี้จึงสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้คน วิธีการเช่นนี้ จึงช่วยดูดซึมยอดฝีมือเข้าสังกัดพรรคนภากาศมากกว่าเดิม"

ซึงเซี่ยวง้อแย้มยิ้มพริ้มพราย กล่าวว่า

"ตั่วกอ ท่านเป็นผู้รู้ใจของบิดาเราจริง ๆ"

ปึงกองิ้มเหม่อมองซึงเซี่ยวง้ออย่างซึมเซา กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง ผู้รู้ใจของบิดาท่านคือซิงตั่วเจ่ก"

"นั่นก็ไม่ผิด บิดาเราไว้วางใจซิงตั่วเจ่กที่สุด"

"ย่อมแน่นอน เมื่อมีสหายเช่นนี้ สามารถฝากฝังชีวิตให้จริง ๆ คนโบราณมีคำกล่าวไว้ "สหายดียอมเชือดคอตายแทน" นับว่าเปรียบเปรยได้ถูกต้องจริง"

ซึงเซี่ยวง้อเห็นปึงกองิ้มเหม่อมองนางอย่างงมงาย ต้องหัวร่อคิกออกมากล่าวว่า

"ท่านเหม่อมองข้าพเจ้าทำอะไร ?"

บึ่งกองิ้มกล่าวอย่างงมงาย

ท่านตอนหัวร่อ ยังสะพรั่งกว่าบุปผาบานอีก"

เอ่ยถึงตอนนี้ อดโน้มหน้าไปจูบแก้มนางมิได้ กล่าวอีกว่า

"ถึงกับยังงดงามกว่าบุปผาบานอีก"

ซึ่งเซี่ยวง้อคิดไม่ถึงบึ่งกองิ้มที่สุภาพเรียบร้อย เปลี่ยนเป็นใกล้ชิดปานนี้ อดหน้าแดงซ่านมิได้ หินกรวดในมือร่วงพรูลงในหุบเหวจนหมดสิ้น

ซึ่งเซี่ยวง้อขณะจะอาละวาดด้วยความอับอายแง่งอน บึ่งกองิ้มพลันกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง !"

บทที่ ๓๑

พบโดยบังเอิญ

ซึงเซี่ยวง้อถามว่า

"เรื่องใดไม่ถูกต้อง ?"

บึงกองมกล่าวว่า

"หุบเหวนี้ไม่ถูกต้อง"

ตนก้มศีรษะลง กล่าวคำพูดนี้ลงในหุบเหว หุบเหวเบื้องล่างยังคงสงบเงียบ หามีเสียงสะท้อนอันใดไม่

ซึงเซี่ยวง้อชะโงกศีรษะมองลงไป มองหาชั่วขณะ กล่าวว่า

"มีอันใดไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าไฉนดูไม่ออก ?"

บึ่งกองมอธิบายว่า

"ท่านดู ตามภูมิประเทศที่นี้ ไม่ควรมีหน้าผาเช่นนี้ มาตรว่ามีหน้าผา ก็ไม่บังควรสูงชันปานนี้ ตอนที่พวกเราปีนขึ้นมา ไม่รู้สึกขึ้นสูงแม้แต่น้อย"

ขณะกล่าว ดวงตาเป็นประกายด้วยความกระตือรือร้น กล่าวอีกว่า

"ยังมี ที่เบื้องล่างมิใช่เมฆหมอก หากแต่เป็นละอองหมอก ฟังจากเสียงหินกรวดที่ร่วงหล่นจากมือท่านตกลงสู่พื้นเบื้องล่าง แสดงว่าห่างประมาณสองวา มิหนำซ้ำพื้นดินเป็นดินอันแข็งแกร่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ สรุปว่า

"ข้าพเจ้าหากคาดเดามิผิด ใต้หน้าผาไม่ใช่เหวลึก หากแต่เป็นหุบเขา ทั้งยังเป็นหุบเขาเจ็ดเย็น !"

ที่เบื้องล่างเป็นหุบเขาจริง ๆ

หุบเขาที่อยู่ใต้หน้าผา ห่างไม่ถึงสองวา

บึ่งกองมกับซึ่งเซี่ยวง้อสนทนาปราศรัย บังเอิญพบเห็นความลับนี้โดยไม่ตั้งใจ

บึงกองิ้มเก็บหินอีกก้อนหนึ่งดีดพุ่งออกไป ได้ยินเสียงสะท้อนดังทึบ ก้อนหินตกถึงพื้นโดยเร็ว

บึงกองิ้มกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"ห่างไม่ถึงสองวาจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลงไปก่อน ท่านรอซิงตั๋วเจ่กในที่นี้"

ซึงเซี่ยวงอสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ พวกเราลงไปด้วยกัน"

บึงกองิ้มจับจ้องมองนางนิ่งนาน บังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม

.....นางฝากชีวิตไว้กับเรา หรือเราจะหักใจทอดทิ้งนางอยู่ที่นี่เพียงเดียวดาย ?

.....อีกสักครู่หากเกิดอันตราย เราสมควรเสี่ยงตายคุ้มครองนาง มิให้นางประสบเหตุเภทภัย

บึงกองิ้มตกลงใจในบัดดล กล่าวว่า

"ตกลง ลงไปด้วยกัน"

ยื่นมือซ้ายประคองซึงเซี่ยวงอ มือขวาถือกระบี่รุ้งทอง ลอยตัวกระโดดลงจากหน้าผา ผ่าเมฆหมอกลงไป

.....ใต้เมฆหมอกคืออะไร ?

.....เป็นเหวลึก ? หรือเป็นจุดดับ ?

.....

ใต้เมฆหมอกเป็นหุบเขาที่สงบเงียบ แต่เยียบเย็นยิ่ง

เมฆหมอกที่ปกคลุมอยู่เบื้องบนมิใช่เมฆหมอก หากแต่เป็นไอพิษที่เกิดจากเห็ดฟาง ต้นหญ้า เถาวัลย์ ใบไม้ และพฤกษาที่เน่าเปื่อย ทับถมอยู่บนพื้นหุบเขา รวมตัวกันอยู่เบื้องบน ดูไปคล้ายเมฆหมอกที่เคลื่อนไหวก้อนหนึ่ง

ไอพิษเหล่านี้แม้ไม่เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต แต่ก็เป็นเกราะกำบังตามธรรมชาติให้กับหุบเขาเจ็ดเย็นเป็นอย่างดี

.....อาจบางที นี่เป็นที่มาของหุบเขาเจ็ดเย็น

ขณะครุ่นคิด บึ้งกองมสอดส่ายตาสำรวจมองภูมิประเทศในหุบเขา

บึ้งกองมและซึ่งเซี่ยวงอแทบพบเห็นโดยพร้อมเพรียง

บนพื้นมีคราบโลหิต !

ที่ห่างไปมีซากศพ !

พื้นหญ้าถูกเหยียบย่ำแหลกลาญ ต้นไม้โค่นล้มเสียหาย คาดว่าก่อนหน้านี้ไม่นาน สถานที่นี้เคยเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด

บนพื้นดินกระจัดกระจายด้วยซากศพมากมายหลายซาก คราบโลหิตแดงคล้ำเกรอะกรัง ผู้ตายมีทั้งหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ นักพรตสำนักบู๊ตึง คนของพรรคนภากาศ ยังมีพวกสมาคมเสื้อทอง สาวกชมรมคลุมฟ้า และบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น

ซึงเซี่ยวง้อตาทอประกายปัญญา กล่าวว่า

"ต้องเป็นที่นี้แน่นอน"

นางกล่าวอีกว่า

"พวกเขาเคยต่อสู้อาบเลือดในที่นี้"

บึ้งกอง้มกวาดตามองรอบข้าง กล่าวว่า

"พวกเราลองสืบเสาะต่อไป"

ซึงเซี่ยวง้อลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว

"สมควรส่งข่าวต่อซิงตั้วเจ่กและพวกก่อนหรือไม่"

บึ่งกองิ้มสอดคำขึ้น

"ลองสืบเสาะให้แน่ชัดแล้วค่อยว่ากล่าว"

.....

บึ่งกองิ้มและซึ่งเซี่ยวง้อสืบเสาะไปตามเส้นทางในหุบเขา

ยิ่งล่วงลึกเข้าไป ร่องรอยการต่อสู้ยิ่งมากขึ้น ซากศพบนพื้นยิ่งเพิ่มมากกว่าเดิม กลิ่นคาวโลหิตก็ยิ่งคละคลุ้ง

บึ่งกองิ้มต้องกล่าวว่า

"หุบเขาเจ็ดเย็นรวมกำลังกับสมาคมเสือทองและชมรมคลุมฟ้า ซุ่มทำร้ายสามธัมมะสี่พิสดารและสิบสี่ค่ายสำนักใหญ่ ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง เพียงไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด....."

เอ่ยถึงตอนนี้ กล้ำกลืนคำพูดไว้ ตาทอประกายวาววับ ฟุบร่างลงทาบใบหูกับพื้น สดับฟังชั่วขณะ จึงกล่าวเบา ๆ กับซึ่งเซี่ยวง้อว่า

"ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ห่างประมาณครึ่งลี้ เกิดการต่อสู้ขึ้น"

.....ศัตรูอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้เอง !

บึ้งกองิ้มและซึ้งเซี่ยวงอ้อย่อกายลัดเลาะในดงไม้เคลื่อนไปยังทิศทางต้นเสียง

ทันใด บึ้งกองิ้มเหลือบเห็นบนกิ่งไม้ท่อนหนึ่งแขวนไว้ด้วยซากศพซากหนึ่ง พอเพ่งตามอง ถึงกับแทบร้องโพล่งออกมา

.....ผู้ตายกลับเป็นเทียนอิมไต้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่

.....เป็นหัวหน้าตึกวินัยเทียนอิมไต้ซือ

เทียนอิมไต้ซือลืมตาโพลง ทวารทั้งห้าบนใบหน้าปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา สภาพการตายสยดสยองยิ่ง

คราก่อนบึ้งกองิ้มบุกเสียวลิ้มยี่ เคยประมือกับเทียนอิมไต้ซือ เห็นท่านกลับเสียชีวิตในที่นี้ ไหนเลยไม่ตื่นตระหนกได้ ?

เมื่อตรวจดูซากศพ เห็นเทียนอิมไต้ซือถูกมือที่กลางหลัง รอยฝ่ามือคล้ายพิมพ์ไว้ด้วยโลหิต ถึงกับสะท้านใจกว่าเดิม

.....หรือว่าทาสโลหิตอเวจีเซียวเซียวเทียนก็มาถึงสถานที่นี้ ?

ซึ้งเซี่ยวงอ้อเห็นบึ้งกองิ้มสะท้านคราหนึ่ง รีบถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

บึงกองมระงับสติแล้วกล่าว

"ไม่มีใด"

ซึงเซี่ยวง้อกวาดตามอง ค่อยพบเห็นซากศพเทียนอิมไต้ซือถูกแขวนบนกิ่งไม้ ถึงกับใจหายวาบ แทบร้องโพล่งออกมา พร้อมกับเข้าใจว่าบึงกองมตื่นตระหนกเพราะการนี้ ดังนั้นไม่ซักถามสืบต่อ

ยามนั้น ทั้งสองเห็นเงาคนเคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางดงไม้และโขดหินแน่นขนัด จึงสงบสุ้มเสียง คืบคลานเข้าไปอย่างเงียบงัน

เมื่อคืบคลานเข้าใกล้ บึงกองมและซึงเซี่ยวง้อล้วนใจหายวาบ

.....

บึงกองมทั้งสองแม้เตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน แต่ยังไม่อาจรับสภาพความจริงเบื้องหน้าได้

เห็นผู้คนหลายร้อยคนเรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย รายล้อมเชิงผาสูงตระหง่านแห่งหนึ่งไว้

ที่เชิงผามีถ้ำโพรงมืดทะมึนแห่งหนึ่ง ไม่ทราบภายในถ้ำมีสภาพอย่างไร

ที่ปากถ้ำนอนตายด้วยซากศพมากมายหลายซาก มีทั้งบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น ทั้งสาวกชมรมคลุมฟ้า และพวกสมาคมเสื้อทอง

ที่เชิงผานั่งขัดสมาธิด้วยคนชุดดำหน้าซีดขาว ดวงตาเบิกค้าง หน้าเย็นชาไร้ความรู้สึกจำนวนสิบห้าคน

คนเหล่านี้ไม่ว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหว แต่แฝงกลิ่นอายเยียบเย็นคุกคามคนชนิดหนึ่ง

ถัดจากนั้นเป็นบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น ที่ปกเสื้อปักรูปหงส์อ้วนจำนวนสองสามร้อยคน ทุกผู้คนถืออาวุธครบมือ ตั้งท่าเตรียมรับมือทุกเมื่อ

ถัดไปอีกแปดเก้าวา เป็นคนเสื้อทองอีกสองสามร้อยคน ตั้งขบวนพรักพร้อม เพียงดูจากเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่ ก็ทราบว่าเป็นพวกสมาคมเสื้อทอง

ถัดต่อไปอีกประมาณสิบวา ก็เป็นดงไม้แน่นขนัดที่ริมดงหมอบซุ่มด้วยสาวกชมรมคลุมฟ้า จัดแจงกางตาข่ายวางกับดักอยู่ทุกแห่งหน

.....กำลังผู้คนนับพันคนนี้ ตั้งขบวนเป็นชั้น ๆ เพียงเพื่อโอบล้อมถ้ำศิลาเบื้องหน้าหรือ ?

.... .. คนในถ้ำศิลาเป็นผู้ใดกันแน่ ?

ที่หน้าขบวนของบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น ยืนไว้ด้วยคนอ้วนฉุ ที่อ้วนจนไม่สามารถเบียดผ่านประตูบ้านคนทั่วไปคนหนึ่ง คอยออกคำสั่งบงการ

.....คนผู้นี้ใช่เป็นเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น ฉายาไท้ซัวเอียบเต้ง (ภูเขาไท้ซัวถมทับ) เด็กหงปุกฮวงหรือไม่ ?

ที่เบื้องหน้าพวกสมาคมเสื้อทอง มีคนร่างสูงใหญ่สวมเสื้อทองแพรวพราว แต่ผิวกายหยาบกระด้างขรุขระผู้หนึ่ง คอยควบคุมบงการพวกทั้งหมด

.....หรือคนผู้นี้เป็นหัวหน้าสมาคมเสื้อทอง ฉายาทิเต็กงิ่นเกียม (ขลุ่ยทองกระบี่เงิน) อี้เกียฮง

ที่หน้าตาข่ายฟ้ากับดักดิน ก็ยืนไว้ด้วยคนต่ำเตี้ยที่แคระแกรนราวคนแคระผู้หนึ่ง

.....คนผู้นี้คือหัวหน้าชมรมคลุมฟ้า ฉายาเกาฮิวจินกุน (เทพเก้ามหากาฬ) ถังปิ่งปิ่งหรือไม่ ?

บึงกองิ้มและซึงเซี่ยวงอ้หมอบซุ่มอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เห็นสภาพที่เชิงผาอย่างชัดเจน แต่ผู้คนที่เชิงผาคิดไม่ถึงว่ามีคนกระโดดลงจากหน้าผา สืบเสาะมาถึงสถานที่นี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เหลียวมองมา

บึงกองิ้มรู้สึกบรรยากาศที่เชิงผาคล้ายผนึกแข็งตัว กดดุกคามจนหน้าผากของตนปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

ซึงเซี่ยวงอ้พลันอุทานว่า

"นั่นเป็นซือเจ้สำนักเห็งซัว"

ที่แท้ซากศพที่ปากถ้ำ นอกจากบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นแล้ว มีอยู่สองซากเป็นสตรี มิหนำซ้ำยังเป็นแม่ชี

พวกนางเป็นแม่ชีที่เฝ้าด่านแรกของยอดเขาเทพธิดา ฉายาเมี้ยวอิดและหนิวอิด

ซึงเซี่ยวงอ้เห็นเช่นนั้น ถึงกับเจ็บแปลบปลาบใจ อดส่งเสียงอุทานมิได้

เสียงอุทานแม้แผ่วเบา แต่หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าที่เฝ้าอยู่ริมดงพลันเหลียวหน้ามา กวาดกราดสายตาดุจสายฟ้าคล้ายกับจะมองทะลุกึ่งใบ พวยพุ่งมาทางด้านนี้

บึ่งกองิ้มต้องใจหายวูบ ฉุกคิดว่าผิดท่า

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพลันตวัดมือ ซัดวัตถุสิ่งหนึ่งเข้ามาในดงไม้ดุจประกายไฟ

บึ่งกองิ้มและซึงเซี่ยวง้อล้วนใจหายวาบ ซึงเซี่ยวง้อคิดถลันหลบ แต่บึ่งกองิ้มชิงฉุดรั้งเอาไว้

ได้ยินเสียงฉึก ผสานกับเสียงจิ๊กเบา ๆ ที่แท้เป็นมีดบินเล่มหนึ่ง ซัดต้องกระรอกที่ข้างกายซึงเซี่ยวง้อตัวหนึ่ง ตรึงติดกับลำต้นไม้

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เป็นกระรอก"

หัวหน้าสมาคมเสือทองที่ยืนอยู่หน้าขุมกำลังขุมที่สองต้องเหลียวหน้ามาตามเสียง ชมเชยว่า

"หัวหน้าถังมีฝีมือที่ดี กำลังข้ออันยอดเยี่ยม"

ใบหน้าห่อเหี่ยวซูบกรังของหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าอดปรากฏแววภาคภูมิลำพองมิได้ กล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นกระรอกตัวหนึ่ง"

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นที่ยืนอยู่แถวหน้าสุดกล่าวว่า

"กระทั่งเสียงกระรอกไต่ต้นไม้ ยังไม่อาจหลบรอดจากหูตาของหัวหน้าถัง"

คนผู้นี้ร่างอ้วนฉุ สุ้มเสียงกลับแหลมเล็กดุจสตรี

บึ่งกองงิ้มรู้สึกมีเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมจากใจกลางฝ่ามือ กล่าวเบา ๆ กับซึงเซี่ยวง้อว่า

"ดูจากฝีมือซัดอาวุธลับของถังบึ่งปึ่ง คล้ายเป็นคนของตระกูลถังแห่งเสฉวน รอสักครู่ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ"

.....ตระกูลถังแห่งเสฉวน มีชื่อเสียงมากว่าห้าร้อยปี วิชาอาวุธลับเป็นเอกในแผ่นดิน เป็นเหตุให้เซียวชิวจุ้ยเซียวไต้เฮียบเดินทางสู่ตระกูลถัง มาตรว่าขุมกำลังตระกูลถังจะลดทอนลง แต่ยังสุดที่ตระกูลอื่นจะทัดเทียบเปรียบได้

ซึงเซี่ยวง้อกล่าวเบา ๆ

"เจ้าผู้นี้เป็นคนของตระกูลถัง แต่เป็นศิษย์ทรยศของตระกูลถัง"

นางโน้มหน้าถึงข้างหูของบึ่งกองงิ้ม กล่าวอีกว่า

"คนผู้นี้มีจิตใจชั่วร้าย ผิดศีลกาเมของตระกูลถัง

ในที่สุดถูกอัปเปหิออกจากตระกูลถัง"

บึงกองมรู้สึกมีลมหายใจหอมกรุ่นพ่นใส่รูหู รู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูก จอนผมที่ข้างหูคันยุบยิบ ถึงกับมุ่งหวังให้ซึงเซี่ยวงอกล่าวไม่จบสิ้น

ซึงเซี่ยวงอกล่าวต่อ

"เขาหลบหนีถึงนอกกำแพงใหญ่ เนื่องเพราะกริ่งเกรงตระกูลถังไล่ล่า จึงคิดค้นอาวุธที่รับอาวุธลับชนิดหนึ่ง เรียกว่าแหฟ้าตาข่ายดิน กลับสร้างชื่อเสียงให้กับเขา รอสักครู่หากประมือกัน ไม่เพียงต้องระวังอาวุธลับของเขา ทั้งยังต้องป้องกันตาข่ายของเขา"

บึงกองมพลันหันหน้าไป ใบหน้าสองหน้าแทบแนบชิดกัน ซึงเซี่ยวงอถึงกับหน้าแดงซ่าน ก้มศีรษะต่ำลง บึงกองมกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ดวงตาท่านคล้ายน้ำค้างกลางหาว....."

ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินเสียงตวาดคำหนึ่ง

บึงกองมเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นผู้คนหลายคนถลันออกจากถ้ำ แผ่พุ่งพลังกระบี่ ลมฝ่ามือ ประกายดรรชนีและเงาไม้เท้าออกโดยพร้อมเพรียง

พลังกระบี่เป็นพลังกระบี่อันเกรี้ยวกราดของเซาะฮง ซึ่งนี้ ประกายดรรชนีเป็นดรรชนีนภากาศ ที่ทำลายวิชากำลังภายในและภายนอก เงาไม้เท้าเกิดจากไม้เท้าเหล็กของเฒ่าประหลาดมหาภัย

สำหรับลมผ่ามือ ประกอบด้วยผ่ามือทะเลทรายที่เร้นลับสุดหยั่งคาด ผ่ามือปัญญาบารมีที่รุนแรงดั่งมรสุม และผ่ามือไท้เก๊กที่ลึกซึ้งหยุ่นเหยียบ

คนลงมือกลับเป็นสามธัมมะสี่พิสดาร ซึ่งหลงเหลืออยู่เพียงหกท่าน !

พลังฝีมือและอาวุธทั้งหกชนิดพอจู่โจมออก ดินทรายที่ปากถ้ำถูกม้วนตลบขึ้น คละคลุ้งอบอวลเต็มฟ้า

ภายใต้การผนึกกำลังของยอดคนทั้งหกท่าน ในแผ่นดินเกรงว่าไม่มีพลังอันใดต้านทานรับได้

แต่พลังจู่โจมครั้งนี้กลับถูกต้านทานไว้ !

คนชุดดำที่นั่งซึมเซาอยู่หน้าปากถ้ำทั้งสิบห้าคนพลันผุดลุกขึ้น ผลักผ่ามือทั้งสองออกโดยพร้อมเพรียง

ยอดคนทั้งหกท่าน ล้วนถูกคนชุดดำเหล่านั้นคุกคามล่าถอยกลับไป

.....คนเหล่านี้เป็นใคร กลับสามารถคุกคามยอดคนทั้งหกล่าถอยไปได้ ?

.....

ยอดคนทั้งหกพอปรากฏกายลงมือ ซึ่งเซี่ยวง้อร้องโพล่ง

"บิดาอยู่ที่นั้น"

ยามนั้น บังเกิดมรสุมพลังปั่นป่วน ทุกผู้คนมุ่งความสนใจไปยังปากถ้ำ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้ยินเสียงอุทานของนาง

ได้ยินเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นตวาดว่า

"ไม่ออกมาหรือ.....จุดไฟ !"

ขาดคำ บังเกิดเสียงพึ่บใหญ่ รอบบริเวณเกิดไฟลุกไหม้ขึ้น

ปึ่งกองมค่อยสังเกตพบว่า รอบถ้ำสุมเต็มไปด้วยกิ่งไม้แห้ง คาดว่าหมู่มารคิดก่อไฟครอกคนในถ้ำตายทั้งเป็น หาไม่ก็สุมรุมเร้าให้ออกจากถ้ำมา

ปึ่งกองมทราบว่าหากรีรอชักช้า คนในถ้ำต้องมีคนบาดเจ็บล้มตาย ดังนั้นกล่าวกับซึ่งเซี่ยวง้อว่า

"เซี่ยวง้อ ซึงบั่งจู้ตกอยู่ในห้วงคับขัน ข้าพเจ้าต้องรุดไปช่วยเหลือ ท่านหาทางหลบออกไป แจ้งให้ซิงตั่วเจ่กและพวกนำกำลังมายังที่นี้"

ซึงเซี่ยวง้อตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา กล่าวว่า

"ท่าน.....ท่าน....."

รู้สึกลำคอตีบตัน ไม่สามารถกล่าวกระไรได้ ต้องก้มศีรษะลงหลั่งน้ำตา

บึ่งกอง้มกุมมือนางไว้ กล่าวอย่างจริงจัง

"เซี่ยวง้อ เรื่องสำคัญมาถึงแล้ว พวกเราไม่อาจปล่อยให้น้ำใจส่วนตัวกระทบกระเทือนถึงเรื่องสำคัญ"

"เชื่อฟังวาจาเรา ท่านไปก่อน"

ซึงเซี่ยวง้อเงยหน้าขึ้น ใบหน้าที่ประดับด้วยคราบน้ำตา พลันเปล่งประกายองอาจชนิดหนึ่ง กล่าวย้ำทีละคำ

"ตกลง ข้าพเจ้าไป ท่านหากเป็นไรไป ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่"

นางยืดกายขึ้น วิ่งตะบึงกลับเส้นทางเมื่อขามา พลันเหลียวหน้ากลับมา กล่าวอีกว่า

"จดจำคำพูดข้าพเจ้าไว้ ถนอมตัวให้ดี"

.....

".....ท่านหากเป็นไรไป ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่"

บึงกองิ้มหวนทบทวนคำพูดประโยคนี้ ถึงกับปวดแปลบใจราวถูกบิดก็ปาน

บึงกองิ้มไม่กล้าครุ่นคิดต่อไป พลันสูดลมหายใจลึก ๆ ชักกระบี่รุ้งทองจากฝัก คุมกระบี่โถมออกจากหลังต้นไม้

ยามนั้น ไม้พื้นที่ปากถ้ำเผาไหม้ดังเพียะพะ ควันไฟคละคลุ้งอบอวล บึงกองิ้มพอโถมออกไป ก็ผ่าไปในควันดำหนาทึบ สะบัดกระบี่ชิงจู่โจม

คนทั้งหมดคิดไม่ถึงจะมีคนบุกจู่โจมจากด้านหลัง ประกายกระบี่พอวูบผ่าน ก็ฟาดฟันทำร้ายผู้คนหลายคน

บึงกองิ้มฟันผ่าเกราะป้องกันของสาวกนิกายคลุมฟ้าเข้าไป ทางหนึ่งร้องดัง ๆ ว่า

"กำลังหนุนมาแล้ว กำลังหนุนมาแล้ว"

เสียงร้องครั้งนี้คิดรบกวนสมาธิของผู้คน กลับสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแก่หมู่มาร

หมู่มารมีกำลังพวกมาก บึ้งกอง้มกลับมีเพียงลำพัง ยามกะทันหันคำนวณตำแหน่งของบึ้งกอง้มไม่ออก เกิดความสับสนวุ่นวายขึ้นมา

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองร้องดัง ๆ ว่า

"เยือกเย็นไว้ อย่าได้วุ่นวายไป"

แต่บึ้งกอง้มอาศัยลมปราณอึดหนึ่ง พุ่งผ่าขบวนของพวกสมาคมเสื้อทองไป

ขณะโถมถึงขบวนของหุบเขาเจ็ดเย็น พลันได้ยินเสียงหวีด คนอ้วนฉุผู้หนึ่งพุ่งโถมเข้ามาดุจอุกกาบาตจากฟ้า

เป็นเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นเอง

บึ้งกอง้มเห็นอีกฝ่ายหนึ่งโถมเข้ามาอย่างดุดัน ยากที่จะต้านทานได้ แต่ทราบว่าขอเพียงสะดุดหยุดลง ต้องเผชิญการกลุ้มรุมทำร้ายอย่างดุดัน ดังนั้นจู่โจมกระบี่โดยไม่ยั้งคิด

ท่ากระบี่ที่ใช้ เป็นท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า.....หยก

ศิลาล้วนแหลกลาญ !

เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นสามารถพุ่งชนบึ่งกอง้มล้มตายลง ตนเองก็ต้องจบชีวิตใต้คมกระบี่เช่นกัน

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นใจหายวาบ มันกระทั่งรูปโฉมใบหน้าของอีกฝ่ายหนึ่ง ยังไม่ทันเห็นชัดตา ไหนเลยยอมแลกชีวิตด้วย ดังนั้นล้มตัวลงกับพื้น กลิ้งหลบไปด้านข้าง

บึ่งกอง้มก็ไม่คิดตีโต้ ตนประมือกระบวนท่าเดียวก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือไม่ด้อยกว่าตน หากสู้กันตัวต่อตัว ภายในร้อยกระบวนท่ายากพิสูจน์ผลแพ้ชนะได้

บึ่งกอง้มพอได้คิด ไม่หยุดยั้งแม้ชั่ววูบ ฉกฉวยโอกาสที่บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นปั่นป่วนวุ่นวาย ผ่าเป็นทางสายหนึ่งไป

ยามนั้นคนชุดดำทั้งสิบห้าคนยังคงนั่งแน่วนิ่ง ไม่เหลียวหน้ากลับมา ความหนักแน่นเยือนเย็นนี้ เกรงว่ายังเหนือกว่าสามธัมมะสี่พิสดารอีก

บึ่งกอง้มพุ่งตัวดุจเกาทัณฑ์ ในใจกลับลอบร้องร่ำ

คร่ำครวญ ด้วยกำลังเพียงลำพังของตน ไหนเลยฝ่ายอดผีมือทั้งสิบห้าคนเข้าถ้ำไปได้ ?

ในใจครุ่นคิด ท่าร่างไม่หยุดยั้งชะงัก กลับฝ่าไปในวงล้อมยอดผีมือชุดดำทั้งสิบห้าคน

ยอดผีมือชุดดำทั้งสิบห้าคนเบิกตาจ้องมองมาอย่างซึมเซา จ้องมองบึ่งกอง้มใจหายวูบ ได้ยินเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นร้องว่า

"จู่โจมมัน จู่โจมมัน นี่ไม่ใช่คนของพวกเรา"

บึ่งกอง้มสงสัยใจยิ่ง หรือยอดผีมือทั้งสบห้าคนนี้ไม่สามารถจำแนกศัตรูสหายได้ ?

เห็นบริเวณปากถ้ำสุมเต็มไปด้วยเชื้อเพลิง บึ่งกอง้มรีบผลักฝ่ามือ กวาดกระแทกเชื้อเพลิงกระจาย ควันไฟค่อยอ่อนลง

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นร้องอีกว่า

"ฆ่ามัน ฆ่าคนผู้นี้....."

ยอดผีมือทั้งสิบห้าคนค่อยกลอกกลิ้งดวงตาช้า ๆ ท่ามกลางควันไฟคละคลุ้ง ดูไปน่าสะพึงกลัวยิ่ง

ยอดฝีมือเหล่านั้นขณะจะลงมือ หัวหน้าสมาคมเสือทองพลันร้องว่า

"ไม่ต้อง ให้พวกเราคร่ากุมมันเอง"

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าก็กระโดดโลดลิ่วเข้ามา ยามลอยอยู่กลางอากาศตวาดว่า

"สั่งพวกมันอย่าได้เคลื่อนไหว มิให้ทำร้ายถูกพวกเดียวกัน"

บึ้งกองิ้มยิ่งพึ่งยิ่งสงสัยใจ แต่อากัปกิริยาไม่ชักช้าผลักกระแทกพื้นไฟส่วนใหญ่ไปไกลโข

ขณะเดียวกัน หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าโถมถึงเบื้องบนศีรษะบึ้งกองิ้ม งอนิ้วทั้งห้าดุจตะขอ ตะกุยลงอย่างหักโหม

.....มีบ้างบางคนยิ่งตกอยู่ในห้วงคับขัน ความคิดต่อสู้ยิ่งรุนแรง ยิ่งเผชิญอุปสรรคขวากหนาม การแสดงออกยิ่งดี

.....บึ้งกองิ้มคือคนชนิดนี้!

บึ้งกองิ้มตวัดกระบี่ แทงปราดขึ้นไปด้วยท่าทางช้างเผือกสาดเท

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าคิดไม่ถึงผู้เยาว์รุ่นหลังผู้นี้มีเพลงกระบี่เกรี้ยวกราดปานนี้ รีบหดมือกลับ พุ่งโฉบลงสู่พื้น

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าทิ้งตัวลงที่ด้านหลังบึ่งกองิ้ม แต่ยังสะบัดมือกลับ ซัดอาวุธลับสามจุด แยกย้ายเป็นบนกลาง ล่างพุ่งใส่บึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มระมัดระวังอยู่ก่อน ดังนั้นใช้ออกด้วยท่าสามบึ่งพิมพ์จันทร์ สาดกระจายเป็นประกายกระบี่สามวง เสียง ติง ติง ติงเมื่อกระแทกอาวุธลับทั้งสามจุดร่วงหล่นลง

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าหันควับมา ตวาดถามว่า

"เจ้าหรือคือบึ่งกองิ้มเพิ่งผุดขึ้นในยุทธจักร ?"

ดูท่าบึ่งกองิ้มระหว่างนี้มีชื่อเสียงระบือ กระทั่งผู้เหี้ยมหาญนอกกำแพงใหญ่ยังได้ยินได้ฟังมา

บึ่งกองิ้มขณะจะตอบคำ พลันได้ยินเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นตวาดว่า

"นั่งลง นั่งลง เจ้าผู้นี้ปล่อยให้พวกเราจัดการเอง"

ที่แท้ยอดฝีมือชุดดำเหล่านั้นหันหน้าหาบึ่งกองิ้มทีละน้อย พอฟังค่อยทรุดนั่งลงดังเดิม

พร้อมกันนั้นปรากฏพลังกระบี่สายหนึ่งแหวกจู่โจม

ออก พอพุ่งถึงกลางคัน ค่อยแยกเป็นสองสาย จู่โจมใส่ใบหูซ้ายขวาของปึงกองิ้ม

ยอดฝีมือทั่วไปประกระบวนท่า น้อยครั้งจะจู่โจมใส่ใบหูผู้อื่น เนื่องเพราะใบหูไม่ใช่จุดสำคัญ ต่อให้ถูกทำร้ายก็ไม่ถึงตาย กระบี่นี้ไฉนมุ่งใส่ใบหูปึงกองิ้ม

ปึงกองิ้มไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ วกกระบี่กลับไปด้วยท่าจ้ออิ๋วพ้งง้วน (พบธารทั้งซ้ายขวา) ของสำนักฮั้วซัว เสียงตังตังเมื่อเปิดสกัดสภาวะกระบี่ไว้ ก่อเกิดประกายไฟแลบพุ่ง

ปึงกองิ้มค่อยเข้าใจบัดดล ที่แท้คนลงมือคือหัวหน้าสมาคมเสื้อทองอี้เกียฮง

คนผู้นี้มีฉายาขลุ่ยทองกระบี่เงิน แต่กระบี่ที่ใช้สมควรเรียกเป็นกระบี่คราม เนื่องเพราะบนตัวกระบี่เงินเคลือบประกายสีครามชนิดหนึ่ง มองปราดเดียวก็ทราบว่าฉาบพิษร้ายแรง

ปึงกองิ้มพอปิดสกัดท่ากระบี่ไว้ หัวหน้าสมาคมเสื้อทองพลันตวัดขลุ่ยทองขึ้น ปรากฏเข็มเล็กละเอียดสองเล่มพุ่งออกจากรูขลุ่ยดุจประกายไฟ

บึ่งกองิ้มดีที่ระมัดระวังอยู่ก่อน เข็มพิษพอพุ่งออก บึ่งกองิ้มก็สลับเท้าถอยปราดไป

แทบเป็นเวลาเดียวกัน หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าสะบัดมือซัดตะปูมรณะออกสองตัว

เมื่อเป็นเช่นนี้ บึ่งกองิ้มเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง ได้แต่ยืดกายโผพุ่งขึ้นไป

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าร่างเตี้ยเล็กแคระแกรน อากัปกิริยารวดเร็วเป็นพิเศษ พลันดีดตัวขึ้นดุจกระสุนที่ถูกยิง คลี่แหสีแดงปากหนึ่งครอบคลุมลงหาบึ่งกองิ้ม

แหสีแดงผูกกระดิ่งทอง บังเกิดเสียงติงตังถี่ยิบ คลี่คลุมลงอย่างรวดเร็ว

ฝีมือนี้พิสดารสุดคาดคิด ดีที่บึ่งกองิ้มเคยประมือกับหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าแห่งชมรมคลุมฟ้า ทราบความร้ายกาจของแหฟ้าตาข่ายดินนี้ ดังนั้นดีโต้กลับไป

ฝีมือทอดแหของหัวหน้าชมรมคลุมฟ้า สูงส่งกว่าหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้ามากมายหลายเท่า บึ่งกองิ้มไม่สามารถยกกระบี่ต่อต้านอีก เห็นบนร่างแหมีรู ดังนั้นจึพุ่งดรรชนีนภากาศออกไป

พลังดรรชนีพอดีทะลุรูร่างแห แหวกจู่โจมออกไป

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าคิดไม่ถึงบึ่งกองมสามารถใช้ดรรชนีนภากาศ คิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ พลันสูดลมหายใจทิ้งตัวลง ปล่อยให้พลังดรรชนีพุ่งผ่านศีรษะไป

พริบตาที่เสียสมาธิ บึ่งกองมพลันยื่นมือซ้ายช้อนวูบรวบคว้าแหสีแดงไว้ เหนี่ยวตัวขึ้นไปตามสภาวะ เสือกกระบี่แทงปราดออก

กระบี่นี้กลับเป็นกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า..... วิชชุแลบลั่น !

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าหากทิ้งร่างแห อาจยังหลบรอดไปได้ แต่มันคิดค้นแหฟ้าตาข่ายนี้ เพื่อรับอาวุธลับตระกูลถัง ดังนั้นถือร่างแหนี้เป็นโล่ป้องกันตัว กลับยึดถือร่างแหไว้แนบแน่น เปิดโอกาสให้บึ่งกองมเหนี่ยวตัวขึ้นมา จู่โจมท่าวิชชุแลบลั่นใส่ เห็นแน่ชัดว่าหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าต้องตายใต้ท่ากระบี่นี้แล้ว

พลันปรากฏเงาร่างอ้วนฉุสายหนึ่งพุ่งชนใส่บึ่งกองมกลับเป็นเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นใช้ร่างต่างอาวุธ พุ่งตัวเข้าชนใส่

เสียงโครมเมื่อร่างของเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นชนถูกด้านข้างของบึ่งกองิ้ม ชนจนบึ่งกองิ้มตาลายพร่าพรายปลิวลิ่วไปอีกทางหนึ่ง

บึ่งกองิ้มยังกวาดกระบี่ออก ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายรอยเลือดหมื่นลี้ กรีดถูกใบหน้าเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น กรีดเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นคิดไม่ถึงบึ่งกองิ้มยังสามารถตีโต้กลับมา มันย่อมไม่ทราบว่าบึ่งกองิ้มยิ่งคับขัน พลังจิตยิ่งกล้าแข็ง สมมุติเช่นตอนผ่าค่ายกลยี่สิบสี่อรหันต์ของเสียวลิ้มยี่ เมื่อตอนหาญสู้เทียนเสียงไต้ซือที่ภูเขาเซ่งเลี้ยงซัว

.....ครั้งนี้ก็เช่นกัน !

บึ่งกองิ้มถูกชนปลิวลิ่วไป แม้ถูกชนจนดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า แต่ขอเพียงเท้าแตะสัมผัสพื้น ก็สามารถสู้ต่อไป

น่าเสียดายที่ศัตรูไม่เปิดโอกาสให้บึ่งกองิ้มสู้ต่อได้

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองสะกิดเท้าคราหนึ่ง ก็สาดพุ่งเข้าหา ขลุ่ยทองกระบี่เงินจี้ปราดออก จ่อใส่คอหอยบึ่งกองิ้ม

ขอเพียงบึ่งกองิ้มชะงักร่างลง ขลุ่ยกระบี่จะจี้ถูกคอหอยบึ่งกองิ้มพอดี

ขอเพียงสะกิดผิวกายเป็นบาดแผล บึ่งกองิ้มต้องตายในบัดดล

บึ่งกองิ้มรู้สึกมีประกายสีทองและครามพุ่งวาบมาทราบว่าอาวุธบรรลุถึงเบื้องหน้า แต่ไม่มีปัญญาหลบหลีกและไม่มีปัญญาต้านทานได้

บทที่ ๓๒

สามธัมมะสามพิสดาร

ยามคับขันจวนเจียน พลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นปราดมาโดยไร้เสียง คว้าจับคอเสื้อปึงกองม ฉุดดึงเข้าถ้ำไป

ปึงกองมรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน คนเข้าไปในถ้ำศิลา ถูกควันไฟรมจนต้องหลับตาลง

ได้ยินเสียงดรรชนีแหวกผ่าอากาศดังซี่ซี่ พลังบารมีม้วนทะลักออกดุจมรสุมคลุ้มคลั่ง พลังกระบี่ของเซาะฮงซึ่งนี้แหวกจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราด ต้านทานสภาวะจู่โจมของหัวหน้าสมาคมเสื้อทองและพวกแทน

บึ่งกอง้มพอลืมตาขึ้นใหม่ เห็นคนเคราร่กครึ้มผู้หนึ่งคว้าคอเสื้อของตน กลับเป็นหัตถ์เซียนทะเลทรายเชียเจียมฮวง ดังนั้นร้องเรียกว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เชีย"

ได้ยินสุ้มเสียงคุ้นหูเสียงหนึ่ง ดังว่า

"ประเสริฐแท้ พวกเราสามธัมมะสี่พิสดารชุมนุมรวมกันแล้ว"

คนกล่าววาจาคือหัวหน้าพรรคนภากาศซึงจือฮุ้น

ท่านผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้ามีรอยขาดวิ่นและไหม้เกรียมหลายแห่ง ตามร่างกายแปดเปื้อนคราบโลหิต ดวงตาก็แดงก่ำด้วยสายเลือด แต่ยังคงปลอดโปร่งเยือกเย็นและงามสง่ากระไรปานนั้น

บึ่งกอง้มฟังเสียงเรียกหาว่า

"ซึงบั่งจู้....."

แววตาของซึงจือฮุ้นเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีกล่าวว่า

"ไม่ว่ากำลังหนุนมีมากน้อยเท่าใด เจ้ารุดมาเป็นคนแรก นับว่ามีน้ำใจนัก"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ที่นี้ไม่เพียงแต่เรา ผู้อาวุโสอื่นก็ชุมนุมอยู่โดยทั่วหน้า"

บึ้งกองมกวาดตามองรอบข้าง เห็นปากถ้ำยืนไว้ด้วยเซาะฮงซึ้งนี้ที่เสื้อผ้าแปดเปื้อนคราบโลหิต และเทียนเสียงไต้ซือที่พิโรธดาลเดือด

บึ้งกองมตอนแรกพบหนึ่งหลวงจีนหนึ่งแม่ชี รู้สึกเคร่งขรึมสูงส่งกระไรปานนั้น แต่ตอนนี้คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน จากความนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ที่ผ่านมาเกิดการต่อสู้ที่สยดสยอง

เมื่อครู่ บึ้งกองมเสี่ยงตายฝ่าเข้ามา เทียนเสียงไต้ซือและเซาะฮงซึ้งนี้ก็ฟาดฝ่ามือจู่โจมกระบี่เข้าคุ้มครอง โดยเฉพาะหัตถ์เซียนทะเลทรายกระชากดึงบึ้งกองมเข้าถ้ำมาทันเวลา คล้ายฉุดดึงจากประตูนรกก็ปาน

ซึ่งจือฮุ้นชี้มือไปยังนักพรตสูงอายุที่ยืนพิงผนังถ้ำผู้หนึ่งแนะนำว่า

"ผู้อาวุโสท่านนี้ คาดว่าเจ้าคงไม่เคยพบหน้ามาก่อน นี่คือไต้ฮวงเต้าเจียงแห่งบู๊ตึง"

นักพรตสูงอายุหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราอยู่ภายในถ้ำ ก็เห็นท่านเหินบินไปมา ต่อสู้กับมารร้ายทั้งสามอย่างอาจหาญ นับว่าวีรชนกำเนิดจากบุรุษหนุ่มจริง ๆ"

บึ่งกองิ้มเพ่งตามอง เห็นนักพรตผู้นี้สวมชุดพรตปักทอลวดลายโป๊ยข่วย (ยันต์แปดทิศ) ไว้เครายาวสามแฉกยาวจรดอก บุคลิกภาพน่าเลื่อมใสยิ่ง

ไม่ทันออกปากทักทาย รู้สึกมีกลิ่นอายเยียบเย็นชนิดหนึ่งคุกคามมาจากภายในถ้ำ บึ่งกองิ้มเหลียวหน้าไปเห็นมีคนบาดเจ็บล้มตายเกลื่อนกลาด บ้างส่งเสียงครวญครางไม่ขาดปาก กลับปรากฏคนผู้หนึ่งลืมตาค้าง ผมเผ้ายุ่งเหยิงสยาย ปากส่งเสียงพึมพำ คล้ายคนวิกลจริตก็ปาน

บึ่งกองิ้มรู้สึกคนผู้นี้คุ้นตานัก พอนึกทบทวนเล็กน้อย แทบร้องโพล่งออกมา

.....เฒ่าประหลาดมหาภัยเงี่ยมซังมั้ง !

ชายชราผมเผ้ายุ่งเหยิง ร่างแปดเปื้อนคราบโลหิตผู้นี้ กลับเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งเกาะมหาภัยทะเลตังไฮ้ ที่บีบบังคับให้ตนเองรับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน.....เฒ่า

ประหลาดมหาภัย

หัตถ์เซียนทะเลทรายเดินเข้ามา วางมือลงบนหัวไหล่บึ่งกองิ้ม กระซิบว่า

"อย่าได้ตอแยเขา บุตรชายเขาตายแล้ว"

บึ่งกองิ้มแทบกระโดดปราดขึ้น คิดไม่ถึงกระทั่งกงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั้งอู้ก็เสียชีวิตในการต่อสู้ จากความนี้เป็นที่เห็นได้ว่า การต่อสู้ครั้งนี้สยดสยองเพียงไหน

เห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยหน้าตาซูบซีดอิดโรย เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็สกปรกมอมแมม ดวงตาแดงฉานด้วยสายเลือด ปราศจากรูปเค้าอันยโสทระนงอีก

บึ่งกองิ้มอดบังเกิดเวทนาจิตมิได้ มาตรว่าคนผู้นี้ทำร้ายตนมีชีวิตเพียงร้อยวัน แต่ในบั้นปลายของชีวิต กลับสูญเสียบุตรโทนเพียงคนเดียว นับเป็นที่น่าคับแค้นรันทดนัก

ซึ่งจื้อฮุ้นถามว่า

"เจ้าไฉนสืบเสาะถึงที่นี้ได้ ?"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวเสริมขึ้น

"ใช่แล้ว พวกเราถูกกักอยู่ที่นี้หลายวัน ต่อสู้จนเหนื่อยล้าสิ้นเรี่ยวแรง เจ้าสืบเสาะถึงที่นี่ได้อย่างไร ?"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหันหลังให้กับแสงสว่าง ไม่อาจเห็นเค้าใบหน้าโดยชัดตา บึ่งกองิ้มพลันบังเกิดความรู้สึกชนิดหนึ่งขึ้น

.....เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง

.....ความรู้สึกที่ทั้งประหวั่นลนลาน ทั้งไม่สบายใจ ทั้งบังเกิดความรู้สึกคุ้นเคยชนิดหนึ่ง

ความคิดพอวูบ ก็บังเกิดความคิดหักล้างขึ้น

.....เป็นไปไม่ได้ เราไหนเลยเคยพบเห็นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงมาก่อน

.....ยังมี ด้วยศักดิ์ฐานะของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับคนผู้นั้นไม่

นึกถึงตอนนี้ บึ่งกองิ้มค่อยคลายใจลง ไม่คิดฟุ้งซ่านเหลวไหลอีก

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยิ้มพลางถามว่า

"เสียวเฮียบมีสีหน้าลังเล ไม่ทราบคิดอะไร ?"

น้ำคำเต็มไปด้วยความห่วงใยกังวล แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด บึ่งกองิ้มกลับใจสั่นสะท้าน ระงับสติแล้วกล่าว

"ไม่มีใด ผู้เยาว์รู้สึกว่าคล้ายเคยพบหน้าเต้าเจียงมาก่อน"

ไต้ฮวงเต้าเจียงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"นั่นเป็นเรื่องเมื่อใด เสียวเฮียบมีบุคลิกงามสง่าอาตมาหากเคยพบพาน ต้องจำได้แน่นอน"

บึ่งกองมตะกุกตะกักว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้าปะปนอยู่ในกลุ่มคน ผู้อาวุโสย่อมไม่ทันสังเกตเห็น....."

ซึ่งจือฮุ้นกล่าวเสริมขึ้น

"หลานแซ่บึ่ง เมื่อตอนบุกผ่าเข้ามา รับบาดเจ็บหรือไม่ ?"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความกังวลสนใจ หัตถ์เซียนทะเลทรายสัพยอกว่า

"เป็นไร พ่อตาดูบุตรเขย ยิ่งดูยิ่งชมชอบหรือ ?"

หงส์เขียวทะเลทรายก็กล่าวว่า

"ดูท่าซึ่งบั่งจู้มีทายาทสืบตระกูลแล้ว"

คำพูดพอกล่าว ซึ่งจือฮุ้นและบึ่งกองมล้วนเจ็บแปลบปลาบใจคราหนึ่ง

คนทั้งสองล้วนทราบแน่แก่ใจว่า บึงกองิ้มไม่อาจมีชีวิตยืนยาว ที่ว่าสืบตระกูล จรรโลงวิชาผีมือล้วนไม่ต้องกล่าวแล้ว

คราครั้งนี้สามธัมมะสีพิสดารถูกกักอยู่ในถ้ำศิลา ผนึกกำลังรับมือศัตรู ซึ่งจือฮุ้นก็ขอให้เฒ่าประหลาดมหาภัยมอบยาขจัดพิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันออกมา แต่ได้รับการปฏิเสธจากเฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยบอกว่า ยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันไม่มียาขจัด หาไม่มันคงรับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันส่งไป เพื่อเพิ่มพลังการฝึกปรือแก่ตนเองแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ พิษภายในกายบึงกองิ้มไม่มีความหวังขจัดรักษาได้

ยามนั้น ปากถ้ำปรากฏเงาคนถลันวูบ มีคนคิดบุกผ่าเข้ามา

เทียนเสียงไต้ซือและเซาะฮงซึ้งนี้ลงมือโดยพร้อมเพรียง แผ่พุ่งลมปราณปัญญาบารมี และใช้เพลงกระบี่ทางซ้างเผือกออกไป

คนผู้นั้นแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่เนื่องเพราะอยู่ที่

ปากถ้ำอันคับแคบ ไหนเลยรับหนึ่งลมปราณหนึ่งกระบี่นี้ได้ ถูกกระแทกลอยลิ่วกลับไปอีก

เคราใต้คางของเทียนเสียงไต้ซือลุกชี้ชัน ร้องดังๆว่า

"หากมีผู้ใดกล้าเข้ามาอีก เราจะละศีลปาณาฆ่าพั่นแล้ว"

คราครั้งนี้ท่านนำศิษย์เสียวลิ้มยี่ร่วมทางมา เก้าในสิบล้วนพลีชีวิตไป ทำให้เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่รูปนี้บังเกิดโมหะจิตถึงขีดสุด

เซาะฮงซึ้งนึกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ไต้ซือไม่ต้องร่ำร้องไป หากมีคนมาอีก ก็เชือดทิ้งเถอะ"

น้ำเสียงแม้ราบเรียบ แท้ที่จริงเคียดแค้นถึงที่สุด ขณะกล่าว แผ่พุ่งพลังเข้าสู่ตัวกระบี่ เปล่งประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้าออกมา

หัตถ์เซียนทะเลทรายวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาเดิมว่า

"บึ้งเสียวเฮียบบอกเล่ารายละเอียดที่สืบเสาะถึงที่นี้ออกมา จะได้นึกหาวิธีรับมือศัตรู"

บึ้งกองมจึงบอกเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่สมาคมเสื้อทอง

ส่งเจ็ดศพรับอาคันตุกะต่อตน ตลอดจนเรื่องที่สาวกชมรมคลุมฟ้าลงมือต่อพวกตน และเกิดการปะทะกับบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นให้ทราบ

ซึ่งจือฮุ้นพอฟังจบกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงนกพิราบสื่อสารที่พวกเราส่งออกไป มีอยู่ตัวหนึ่งตกไปในเงื้อมมือเจ้า....."

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"เมื่อมีนกพิราบสื่อสารตกไปในมือท่าน ไม่ทราบผู้อื่นได้รับนกพิราบสื่อสารด้วยหรือไม่ ?"

ทุกผู้คนย่อมมุ่งหวังเช่นนี้ แต่ก็ทราบว่าความหวังเลือนรางยิ่ง ดังนั้นไม่กล่าวมากความ

บึ้งกองึ้มเห็นสามธัมมะสี่พิสดาร นอกจากซ่งจือเซาะที่เสียชีวิตแล้ว ที่หลงเหลืออีกหกท่านล้วนอยู่ที่นี้ ยังไม่สามารถทะลวงผ่าวงล้อมออกไป สร้างความเคลือบแคลงสงสัยถึงที่สุด

บึ้งกองึ้มขณะจะถามไถ่ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงชิงแก้ความสงสัยให้กับบึ้งกองึ้ม กล่าวว่า

"บึ้งเสียวเฮียบหลังจากขึ้นเขาเห็งซัว อาตมาก็ได้

รับข่าวว่า ทาสโลหิตอเวจีที่ตายแล้วฟื้นคืนชีพ ควบขับรถธารเลือดปรากฏขึ้นที่ละแวกภูเขาฮ่อลั้งซัว ครั้งกระโน้นพวกเราสามธัมมะผนึกกำลัง ค่อยเอาชัยทาสโลหิตอเวจี บัดนี้ทาสโลหิตอเวจีปรากฏซ้ำ ทั้งยังอยู่ในรถธารเลือด ไม่แน่นักว่าฝีกยอดวิชาของสำนักธารเลือดสำเร็จ อาตมาเห็นเรื่องราวตึงมือ จึงนำศิษย์หลายคนลงจากเขา ไปเยือนเซาะฮงซิ้งนี้ พร้อมกับขอให้ซึงบั่งจู้ชักชวนเชียไต้เฮียบมา....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ซึงจือฮุ้นกล่าวเสริมขึ้น

"ระหว่างนี้เราก็ได้รับข่าวว่า ที่นอกกำแพงใหญ่มีชาวยุทธจักรลึกลับจำนวนหนึ่งเคลื่อนไหวผิดปรกติ มิหนำซ้ำสมาคมเสื้อทองและชมรมคลุมฟ้าคิดรุกรานเข้าแผ่นดินตงง้วน จึงชักชวนเชียเฮียมา พร้อมกับชักชวนเทียนเสียงไต้ซือร่วมทาง ประจวบกับเงี่ยมเฮียมา ก็.....ก็บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ จึงติดตามมา"

ซึ่งความจริง เฒ่าประหลาดมหาภัยมิใช่คิดขจัดมารพิทักษ์ธรรม ความ "กระตือรือร้นสนใจ" อยู่ที่รถธารเลือด ซึงจือฮุ้นเห็นว่าเฒ่าประหลาดมหาภัยสูญเสียบุตรชาย

จึงไม่ได้กล่าวแตกกัน เล่าสืบต่อ

"พวกเรามาถึงภูเขาฮ่อลั้งซัว ก็พบเห็นร่องรอยน่าสงสัย จึงติดตามถึงที่นี้ ได้ฮวงเต้าเจี้ยงเป็นคนพบเห็นหุบเขาเจ็ดเย็น พวกเราไม่ทันใคร่ครวญโดยละเอียด ทิ้งศิษย์หลายคนอยู่เบื้องนอก จากนั้นกระโดดลงมาสืบเสาะดู คิดไม่ถึงจะหลงกลติดกับ ศิษย์ที่เบื้องนอกถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น"

ที่แท้ยอดคนทั้งหกขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง เห็นว่าพวกตนเมื่อร่วมทางมา ต่อให้ยืมค้วงอยู่ที่นี้ ก็มิใช่คู่มือพวกท่าน ไหนเลยคาดคิดว่าจะถูกปิดสกัดหนทางถอย ตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายเช่นนี้

บึ่งกองมีร้องโพล่งว่า

"มิน่าเล่า หน้าหุบเขาทิ้งซากศพเกลื่อนกลาด บวกกับหุบเขานี้มีภูมิประเทศพิสดารล้ำ ยากที่จะหาพบจริง ๆ"

ซึ่งจือฮุ้นและหัตถ์เซียนทะเลทรายสบตากันวูบ หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวว่า

"ดูท่าต่อให้ค้นทั่วภูเขา ก็ยากที่จะค้นพบสถานที่นี้"

หงส์เขียวทะเลทรายกล่าวว่า

"แต่บึ่งเสียวเฮียบให้เซี่ยวงอ้อออกไปส่งข่าว ขอเพียงหนีรอดออกไปได้ ด้วยขุมกำลังของพรรคนภากาศ อาจบางที....."

เทียนเสียงไต้ซือกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ผู้คนเบื้องนอกมีจำนวนนับพัน ยอดฝีมือคับคั่งอย่าว่าแต่พรรคนภากาศ ต่อให้สิบสี่สำนักผนึกรวมกำลังก็ไม่สามารถบุกฝ่าเข้ามา"

เอ่ยถึงตอนนี้ ปรากฏศัตรูบุกจู่โจมมายังถ้ำศิลาอีกครา

ศัตรูระลอกนี้มีจำนวนสามคน ทยอยบุกบั่นเข้ามาอย่างหักโหม

เซาะฮงซึ้งนี้สะบัดกระบี่ดุจบุปผาพิรุณเต็มฟ้า คนแรกสุดครางหนัก ๆ ถูกกระบี่ที่หัวไหล่ ถอยปราดกลับไป

คนที่สองสอดมือเข้ามา มือหนึ่งตะปบคว้าตัวกระบี่อีกมือหนึ่งต้านพลังฝ่ามือของเทียนเสียงไต้ซือเอาไว้

แต่ซึงจือฮุ้นและหัตถ์เซียนทะเลทราย ไหนเลยปล่อยให้ศัตรูบุกเข้ามาได้ หนึ่งจี้พุ่งดรรชนีนภากาศ หนึ่งฟาดฝ่ามือทะเลทรายที่เร้นลับไร้เสียงออกไป

คนผู้นั้นพลันกระอักโลหิตคำหนึ่ง ถอยปราดไปอย่างลนลาน คนที่สามถลันเข้ามาแทนที่ กลิ้งตัวตามพื้นดินทอดหนึ่ง ฟาดไม้บรรทัดในมือออก

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยังคงนั่งขัดสมาธิกับพื้น แต่ยื่นมือคว้าวูบ ก็คว้าจับไม้บรรทัดไว้ ไม้บรรทัดพลันกลับกลายเป็นสีม่วงในบัดดล

บึ้งกองิ้มฉุกใจคิด ที่แท้ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแผ่พุ่งลมปราณธาตุธรรมชาติออก คนผู้นั้นรู้สึกไม้บรรทัดในมือร้อนราวอัคคี รีบคลายมือจากการยึดกุม

บึ้งกองิ้มพลันใช้ออกด้วยท่าโน้มดัดรุ้งทอง จี้พุ่งพลังกระบี่สายหนึ่งออก

คนผู้นั้นเห็นผิดท่า รีบกลิ้งตัวไปตามพื้นดินหลายทอดกลิ้งออกจากถ้ำ พลังกระบี่จี้พุ่งใส่พื้นหินอันแข็งแกร่งทะลวงเป็นรู ๆ หนึ่ง

ยอดฝีมือทั้งเจ็ดผนึกรวมกำลัง คุกคามศัตรูออกไปจนหมดสิ้น

เนื่องเพราะปากถ้ำคับแคบ เพียงอนุญาตคนผู้หนึ่งเข้าออก แต่ภายในถ้ำกว้างขวางยิ่ง ดังนั้นศัตรูได้แต่เข้า

มาทีละคน

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกวาดตามองบึ้งกองิ้มแว่บหนึ่ง กล่าวว่า

"ซ่งเล่าตี่นับว่ามีทายาทสืบทอดฝีมือ เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

ซึ่งจือฮุ้นติดขัดอยู่ที่มีความสัมพันธ์กับบึ้งกองิ้ม ไม่สะดวกกับการชมเชย หัตถ์เซียนทะเลทรายมีนิสัยเปิดเผยจึงกล่าว

"มิผิด ซ่งเล่าตี่เมื่อเสียชีวิต เจ้าจะได้ทดแทนตำแหน่งสามธัมมะสี่พิสดาร"

หงส์เขียวทะเลทรายกล่าวเสริมขึ้น

"ที่หายากคือเจ้าอายุยังเยาว์ ภายหน้าต้องมีความสำเร็จเหนือธรรมดาแน่นอน"

เชียเจียเจีย เชียเอี่ยงเอี้ยงที่ร่วมทางมากับหัตถ์เซียนทะเลทราย ล้วนลืมตากลมโต มองดูบึ้งกองิ้มโดยไม่กระพริบ

บึ้งกองิ้มคิดกล่าวถ่อมตน ซึ่งจือฮุ้นพลันกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

"ครั้งนี้หากเพียงอาศัยหัวหน้าสมาคมเสื้อทองอี้เกี้ย

ฮง หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าถังบิ่งปิ่งและเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นเด็กหงส์ปุกฮ่วง ยังมิใช่คู่มือของสามธัมมะ แต่ยอดฝีมือที่ปากถ้ำทั้งสิบห้าคนมีพลังฝีมือกล้าแข็ง ยากที่จะรับมือได้ ที่แท้ถูกผู้ใดควบคุมบงการ ยังไม่ทราบชัด"

บิ่งกองิ้มถามว่า

"ยอดฝีมือเหล่านี้เป็นใคร ?"

สีหน้าซึงจือฮุ้นปรากฏเงาทะมึนชั้นหนึ่ง กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ครั้งกระโน้น ฝ่ายธัมมะผนึกกำลังจู่โจมเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่สิบเอ็ดอาวเอี้ยงต๊ก เจ้าทราบบ้างหรือไม่?"

บิ่งกองิ้มสะท้านคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้ ท่านหมายความว่ายอดฝีมืออายุเยาว์ยี่สิบคนนั้นคือ....."

ซึงจือฮุ้นผงกศีรษะรับ ยามนั้น ภายในถ้ำศิลายังอบอวลด้วยควันไฟและคาวเลือด ทุกผู้คนล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียดถึงที่สุด กระทั่งคนส่งเสียงครวญครางก็หุบปากลง

ที่แท้เจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่สิบเอ็ดอาวเอี้ยงต๊ก เป็น

ผู้เหี้ยมหาญที่ยากพบพานในรอบร้อยปี เป็นเหตุให้ฝ่ายธัมมะและอธรรมเปิดฉากประหารฆ่าฟัน ก่อเกิดคาวโลหิตคละคลุ้ง

ดังนั้นสิบสองสำนักใหญ่ผีกอบรมยอดผีมืออายุเยาว์ฝ่ายละคน สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงส่งศิษย์ฝ่ายละสี่คน รวมทั้งสิ้นยี่สิบคน ซุ่มสังหารอาวเอี้ยงต๊กกลางวิกาลที่ภูเขาโพวท้อซัว

ผลจากการต่อสู้อาบเลือด อาวเอี้ยงต๊กรับบาดเจ็บสาหัส หลังจากถ่ายทอดตำแหน่งเจ้าสำนักแก่อ้วยปุยฮ้วย ก็ลาโลกไป ยอดผีมืออายุเยาว์ทั้งยี่สิบคนกลับสาบสูญไร้ข่าวคราว

.....หรือว่ายอดผีมือชุดดำที่ช่วยกระพือความชั่วร้ายให้กับเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นทั้งสิบห้าคน คือยี่สิบยอดผีมืออายุเยาว์เมื่อครั้งกระโน้น ?

.....เรื่องเช่นนี้จะให้บึ้งกองิ้มเข้าใจได้อย่างไร ?

ซึ่งจือฮุ้นก็สังเกตความเคลือบแคลงสงสัยของบึ้งกองิ้มออก

"พวกเราก็ขบคิดไม่เข้าใจว่า นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด พวกเราพอบรรลุถึงก้นหุบเขา ก็ถอนตัวล่าถอย คนเหล่านี้

พลันปรากฏกายขึ้นจู่โจมลงมือต่อพวกเรา วิจารณ์ตามพลังฝีมือ หากสู้กันตัวต่อตัว พวกเรายังสามารถเอาชัย แต่เมื่อเป็นสามต่อหนึ่ง ก็ยากที่จะรับมือได้ ดีที่คนเหล่านี้สูญเสียสติสัมปชัญญะ ไม่สามารถสำแดงฝีมือถึงที่สุด พวกเราสู้พลางถอยพลาง ล่าถอยถึงที่นี้ ดีที่แม่ชีน้อยแห่งสำนักเห็งซัว ชักนำผู้ช่วยสองคนช่วยเหลือพวกเราเข้าสู่ถ้ำศิลา....."

พลางชี้มือไปที่มุมถ้ำเป็นเชิงประกอบ

บึ่งกอง้มมองตามปลายนิ้วอีกฝ่ายหนึ่ง เห็นแม่ชีน้อยหน้าตาคมขำนางหนึ่งจับจ้องมองตนตลอดเวลา ตนพอเหลียวหน้าไป นางก็หน้าแดงระเรื่อ ประนมมือคารวะ

บึ่งกอง้มจดจำออกว่า นางเป็นแม่ชีเอี๊ยวอิด ดังนั้นประสานมือคารวะ

ยามนั้น หมู่มารยังคงบุกจู่โจมเข้ามาโดยไม่เลิกรา ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเหลียวหน้าไปยังซึงจือฮุ้น กล่าวว่า

"พวกเราเข่นฆ่าออกไป เป็นอย่างไร?"

ซึงจือฮุ้นมองดูผู้บาดเจ็บที่บ้างนั่งบ้างนอน อยู่ส่วนลึกของถ้ำศิลา ผืนยิ้มกล่าวว่า

"พวกเราออกไปเสี่ยงชีวิต พวกเขาเล่า ย่อมไม่อาจปล่อยให้พวกเขาต้องจบชีวิต"

ได้ฮวงเต้าเจี้ยงหัวร่อเฮอะเฮอะ ดวงตากลับทอประกายดุร้ายขึ้นวูบ บึ่งกองิ้มต้องสะท้านใจอีกครา

เซาะฮงซิ้งนี้มีนิสัยทระนงถือดี แต่ทราบว่าในสถานการณ์เช่นนี้ หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพรรคนภากาศไม่สามารถฝ่าออกจากวงล้อมได้ ดังนั้นถามว่า

"บุตรีท่านออกไปส่งข่าว คาดว่าสามารถติดต่อกับคนของพรรคนภากาศแล้ว ปัญหาอยู่ที่ฝ่ายตรงข้ามรวมกำลังค่ายสำนักสามสำนัก ซึ่งบึ่งจู้มีความมั่นใจเอาชัยสักกี่ส่วน ?"

ซึ่งจือฮุ้นกล่าวว่า

"ตอนนี้เราถูกกักอยู่ที่นี่ ได้แต่พึ่งพาซิงซิมฮั่งระหว่างที่เราไม่อยู่ เขามีสิทธิ์สั่งการแทน หากทุ่มเทกำลังทั่วทั้งพรรค ยังสามารถเสี่ยงสักครา....."

เอ่ยถึงตอนนี้ มีคนบุกฝ่าเข้ามาอีก

เซาะฮงซิ้งนี้แม้เป็นสตรี แต่เฝ้ารักษาอยู่แนวหน้ายกกระบี่ปัดสกัด สะกดท่าร่างคนผู้นั้นไว้

แต่คนผู้นั้นเพียงเป็นเป้าล่อ เพิ่งหยุดยั้งลง ปรากฏคนผู้หนึ่งมุดลอดหว่างขาเข้ามา กลับเป็นหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าที่ต่ำเตี้ยแคระแกรน

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพอบรรลุถึง ก็ตวัดมือซัดประกายเข็มกลุ่มหนึ่ง พุ่งออกอย่างเร่งร้อน

ถ้ำศิลานี้แม้กว้างขวาง แต่มีผู้คนมากหลาย ทั้งมีกว่าครึ่งที่รับบาดเจ็บ ไหนเลยหลบหลีกได้ตามใจนึก อย่าว่าแต่อาวุธลับกลุ่มนี้เล็กละเอียดดุจขนวัว ครอบคลุมพื้นที่กว้างขวาง ไม่มีที่ให้หลบหลีกได้

พริบตานั้น เฒ่าประหลาดมหาภัยที่ยืนโดดเดี่ยวอยู่มุมถ้ำพลันเคลื่อนไหว

เฒ่าประหลาดมหาภัยเปลื้องชุดยาวที่สวมใส่ออกโถมเข้าหาเข็มพิษอย่างเร่งร้อน คลี่คลุมเสื้อผ้าลง ก็ห่อหุ้มร่างเตี้ยเล็กของหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าไม่สามารถซัดเข็มพิษออก กลับถูกห่อหุ้มอยู่ในเสื้อผ้า

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าอันร้ายกาจ พลันตวาดคำหนึ่งทิ้งตัวลงแต่กลางคัน

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าแผ่พพุ่งพลังใส่เท้า สองเท้าล้วนจมลึกไปในดิน มันความจริงร่างเตี้ยเล็กอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยจึงโอบถูกอากาศธาตุ

แต่เข็มพิษมั่วมิ้งซึ่ง (หนามทั่วประตู) ที่หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าซัดพุ่งออก ล้วนถูกเสื้อผ้าของเฒ่าประหลาดมหาภัยห่อหุ้มเอาไว้

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพอถ่วงร่างลง ก็ยืนอยู่ระดับเอวของเฒ่าประหลาดมหาภัย มือซ้ายใช้กรงเล็บเหล็กกล้า มือขวาใช้ตะขอเหล็กจู่โจมใส่ร่างท่อนล่างของเฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยคำรามก้อง ยกเท้าถีบออก มาตรแม้นถูกกรงเล็บตะขอตะกุยโลหิตไหลซึม แต่ก็ถีบหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าปลิวกระเด็นไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยผมยุ่งเหยิงสยาย คล้ายคลุ้มคลั่งพื้นเพื่อน โถมติดตามไป ซึ่งจือฮุ้นและหัตถ์เซียนทะเลทรายต้องแยกย้ายสกัดไว้

เฒ่าประหลาดมหาภัยตวาดก้อง ดิ้นรนโดยแรง กลับผ่าออกไปสามก้าว ชะโงกศีรษะออกนอกถ้ำ

เพิ่งโผล่ศีรษะออกไป ปรากฏอาวุธและลมฝ่ามือที่ผิดแผกแตกต่างสิบห้าชนิด จู่โจมใส่หน้าโดยพร้อมเพรียง

ต่อให้เฒ่าประหลาดมหาภัยผ่านศึกอย่างโชกโชน เมื่อเผชิญกับอาวุธและลมฝ่ามือที่ครอบฟ้าคลุมดิน ต้องตะลึงลานวูบ ไม่ทราบควรปิดป้องต้านทานดี หรือหลบหลีกล่าถอยดี

ยามนั้น ซึงจือฮุ้นและหัตถ์เซียนทะเลทรายพากันฉุดดึงเฒ่าประหลาดมหาภัยอีกครา ได้ยินเสียงระเบิดติดต่อกัน อาวุธและลมฝ่ามือเหล่านั้นฟาดใส่ปากถ้ำ ฟาดจนขุนเขาสะท้านดินสะเทือนเศษหินร่วงพร่างพรู ฝุ่นละอองคละคลุ้งอบอวล

ซึงจือฮุ้น หัตถ์เซียนทะเลทรายและเฒ่าประหลาดมหาภัยฟุบร่างกับพื้น เสื้อผ้ามอมแมมด้วยฝุ่นละออง รอดชีวิตอย่างหวุดหวิด

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ซึงจือฮุ้นกุมมืออีกฝ่ายหนึ่งแนบแน่น กล่าวว่า

"เงี่ยมเฮีย อย่าได้คิดสั้น"

เฒ่าประหลาดมหาภัยสีหน้าเซื่องซึมเหม่อลอย พลันหลั่งน้ำตาออกมาสองสาย

บึ้งกอง้มที่ด้านข้างเห็นเช่นนั้น พลอยหดหู่ใจ ได้ยินหงส์เขียวทะเลทรายอธิบายว่า

"คนต่ำเตี้ยที่บุกเข้ามาเมื่อครู่ เป็นหนึ่งในศัตรูที่ฆ่าบุตรชายของเขา เงี่ยมเต้าจู้พอพบหน้า ย่อมเดือดดาลปานคลุ้มคลั่ง"

ได้ยินคนผู้หนึ่งพึมพำว่า

"พวกเขายิ่งจู่โจมยิ่งรุนแรง สภาวะจู่โจมเมื่อครู่แสดงว่าทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ประหลาดแท้....."

บึ้งกอง้มเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นเป็นหลวงจีนครองจีวรสีทอง ซึ่งแปดเปื้อนคราบโลหิตฝุ่นละออง มีสภาพทุลักทุเล กลับเป็นยอดฝีมืออันดับสองของเสียวลิ้มยี่.....เทียนเล้งไต้ซือ

บึ้งกอง้มถามว่า

"ประหลาดอันใด ?"

เทียนเล้งไต้ซือตอบว่า

"พวกเขาคล้ายทราบว่าจะมีกำลังหนุนมาช่วยเหลือพวกเรา ดังนั้นบุกจู่โจมอย่างสุดกำลัง"

บึ่งกองมพอพั่ง ต้องฉุกคิดอีกครา

ยามนั้น ปรากฏศัตรูอีกสองคนบุกจู่โจมเข้ามา

เทียนเสียงได้ซือตาสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า ผลักกระแทกพลังปัญญาบารมีใหญ่ และพลังปัญญาบารมีคชสารก่อเกิดเป็นมรสุมพลังสองสายม้วนทะลักใส่คนทั้งสอง

สถานการณ์ในถ้ำศิลา นับว่าคับขันถึงที่สุด

บทที่ ๓๓

ความลับน่าตระหนก

ซึงเซี่ยวง้อหลังจากแยกทางกับบึงกอง้ม ทราบว่าเหตุการณ์เร่งร้อนคับขัน ดังนั้นวิ่งตะบึงอย่างสุดฝีเท้า เพียงหวังสามารถเสาะพบคนของพรรคนภากาศจะได้ส่งข่าวให้ทราบ

มิคาดยามรีบร้อนลนลานไม่จำแนกเสนทาง กลับเตลิดไปในดงไม้ เสาะหาหน้าผาแห่งนั้นไม่พบ

ซึงเซี่ยวง้อวิ่งพลางหอบหายใจพลาง ฝ่าดงไม้แถบแล้วแถบเล่า ยังไม่สามารถพ้นผ่านไป

นางขบริมฝีปากแนบแน่น ขบจนริมฝีปากแตก

โลหิตไหลซึม ตั้งใจว่ายามคับขันจวนเจียนเช่นนี้ จะไม่ร่ำไห้ออกมา

ยามนั้น ได้ยินสุ้มเสียงคุ้นหูเสียงหนึ่งดังว่า

"รอสักครู่ได้ยินซือแป๋กู่ร้องสามครา ให้บุกผ่าอย่างสุดกำลัง บุกเข้าถ้ำไปเข่นฆ่าพวกเขาให้หมดสิ้น"

สุ้มเสียงนี้เยือกเย็นชั่วร้าย ซึ่งเซี่ยวง้อรับฟังจนงงงันวูบ

....."ซือแป๋" ที่คนผู้นี้เอ่ยถึงเป็นใคร ?

....."ถ้ำ" ที่ว่า ใช่เป็นถ้ำศิลาที่บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นและพวกล้อมกักบิดาและพวกหรือไม่ ?

นึกถึงตอนนี้ ซึ่งเซี่ยวง้อย่องผีเท้าถึงหลังพุ่มไม้แถบหนึ่ง ค่อยชะโงกศีรษะมองออกไป

ที่ใต้ต้นสนแดงต้นหนึ่ง ยืนไว้ด้วยผู้คนสามสี่คนหนึ่งในสี่หลงเหลือมือเดียว คือหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าสังกัดชมรมคลุมฟ้า ซึ่งเคยประมือกับบึ้งกอง้มนั่นเอง

อีกสองคนหนึ่งสวมเสื้อทอง หนึ่งสวมชุดดำ ปกเสื้อปักรูปหงส์อ้วน แสดงว่าเป็นพวกสมาคมเสื้อทอง และบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น

คนทั้งสามมีตำแหน่งไม่ต่ำทราม แต่เมื่อกวาดตาไปยังผู้คนที่ยืนพิงลำต้นสนแดงผู้หนึ่ง แววตาเปลี่ยนเป็นเคารพยำเกรงยิ่ง

คนเอ่ยปากเมื่อสักครู่ เป็นคนยืนพิงลำต้นสนแดงผู้นี้เอง

ซึงเซียวงอ้อเห็นเช่นนั้น พลันฉุกคิดคราหนึ่ง

.....นอกจากสมาคมเสื้อทอง ชมรมคลุมฟ้าและหุบเขาเจ็ดเย็นแล้ว ยังมีคณะบุคคลใดควบคุมบงการค่ายสำนักทั้งสามอีกทอดหนึ่ง ?

ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวอีกว่า

"พวกท่านเพียงวางกำลังอยู่บนเส้นทางเข้าหุบเขาเช่นนี้ หากมีศัตรูบุกเข้ามา ไยมิใช่แตกพ่ายยับเยินแล้ว ?"

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าน้อมกายกล่าวว่า

"ก๊กจู้ (เจ้าของหุบเขา) และตั้วจู้ (หัวหน้าชมรม) เห็นว่าปากหุบเขาเร้นลับยิ่ง ไม่ถูกผู้คนพบเห็น"

ไม่ทันขาดคำ บังเกิดเสียงฉาด กลับถูกตบหน้าคราหนึ่ง

คนลงมือคือคนที่ยืนพิงลำต้นสนแดงนั้นเอง

คนผู้นี้ลงมือรวดเร็วยิ่ง ไม่เพียงหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าหลบไม่พ้น กระทั่งซึงเซียวง้อเพียงเห็นเงาสีเทาเคลื่อนไหววูบหนึ่ง หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าก็ถูกตบหน้าฉาดหนึ่ง

ซึงเซียวง้อยิ่งนานยิ่งรู้สึกสุ้มเสียงนี้คุ้นหูยิ่ง คล้ายเคยได้ยินจากที่ใด ในใจทั้งยินดีทั้งหวั่นวิตก

ที่ยินดีคือ นางเข้าใกล้ปากหุบเขาแล้ว ที่หวั่นวิตกคือข่ายงาน ความทะเยอทะยานและฝีมือที่ใช้ของคณะบุคคลนี้ ยังน่ากลัวกว่าที่คาดคิดไว้มากนัก ไม่ทราบตั่วกอกับบิดาเป็นไรแล้ว ?

นึกถึงตอนนี้ ต้องหน้าแดงวูบอีกครา ตำหนิตนเองในใจ

.....เราไฉนนึกถึง "ตั่วกอ" ก่อน ค่อยนึกถึงบิดา บิดามีบุญคุณเลี้ยงดูเรายี่สิบปี เราไฉนอกตัญญูเช่นนี้ ?

จากนั้นบังเกิดความคิดหักล้างขึ้น

.....บิดาหากประสบภัยถึงแก่ชีวิต เราจะสลัดละทิ้งความสุขส่วนตัวทั้งมวล เพื่อสืบทอดปณิธานของบิดา แต่ปิ่งตั่วกอหากเป็นไรไป เราก็ไม่ขอมีชีวิตสืบต่อ

.....นี่เป็นการสืบทอดปณิธาน กับการขอตายร่วมกัน ความรู้สึกย่อมผิดแผกแตกต่าง

ได้ยินคนชุดเทาตวาดว่า

"ไม่มีคนเข้ามา ก็ไม่ต้องวางกำลังหรือ อย่างนั้นไยมิใช่เปิดโอกาสให้ศัตรูบุกเข้ามาโดยไม่ทันตั้งตัว ?"

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าและพวกทั้งสามพอฟัง พากันลดมือแนบลำตัว รับคำโดยไม่ขาดปาก

ซึงเซี่ยวง้อฟังถึงตอนนี้ คิดฉกฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันวางกำลัง หลบหนีออกไปส่งข่าวต่อซิงตั๋วเจ่ก แต่ก็กรึงเกรงว่าหากบุกฝ่าออกไป จะสร้างความแตกตื่นแก่คนเหล่านั้น

คนชุดเทากล่าวอีกว่า

"ซือแป๋ใช้ความเพียรพยายามอย่างยากเย็น ค่อยชักนำพวกเขามายังหุบเขาเจ็ดเย็น เพื่อกำจัดกวาดล้างให้สิ้นซากในคราเดียว ดังนั้นต้องเพิ่มความระวังป้องกัน อย่าได้ชะล่าใจเด็ดขาด"

.....คนผู้นี้เอ่ยถึงซือแป๋ไม่ขาดปาก "ซือแป๋" ที่ว่าที่แท้เป็นใคร ?

ซึงเซี่ยวง้อบังเกิดความสงสัยอยากรู้สุดระงับ แหวกใบไม้ช่อหนึ่ง กวาดสายตามองออกไป การมองครั้งนี้ถึงกับแทบส่งเสียงร้องออกมา

.....เป็นนักพรตชุดเทา !

.....คนผู้นี้กลับเป็นนักพรตหนุ่มที่ซุ่มจู่โจมนางกับบึงกอง้มที่หน้าด่านก๊กกวน !

ซึงเซี่ยวง้อยังจำได้ว่า นักพรตหนุ่มฆ่าปิดปากพวกสมาคมเสือทองด้วยอำมหิต ทั้งยังกล่าวกับนางประโยคหนึ่ง

.....เราหากฆ่าเขา ท่านจะเป็นของเรา

นึกถึงตอนนี้ ถึงกับแทบอุทานด้วยความตระหนก แต่ซึงเซี่ยวง้อจะอย่างไรฉลาดหลักแหลม หวนนึกถึงตนเอง เฉกเช่นเนื้อบนเขียง ไหนเลยเคลื่อนไหวได้

นักพรตหนุ่มกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"ชายโฉดหญิงแพศยาคู่นั้นมาถึงฮ่อลั้งซัวแล้ว หากจับตัวพวกเขาได้ ให้ส่งมอบต่อเรา......"

ซึงเซี่ยวง้อทราบว่า คำ "ชายโฉดหญิงแพศยา" หมายถึงตนเองกับบึงกอง้ม ต้องด่าทอในใจ

.....ท่านจึงเป็นคนโฉดชั่ว

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

.....นักพรตหนุ่มบอกว่า ซือแป๋ของเขาชักนำสามธัมมะสี่พิสดารมายังหุบเขาเจ็ดเย็น หรือว่าซือแป๋ของเขาก็ครองเพศนักพรต ?

ความคิดพอวูบ บังเกิดความตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง ต้องกดมือลงบนพุ่มไม้เบื้องหน้าอย่างลืมตัว

พุ่มไม้นี้มีหนามแหลม กลับแทงใส่ฝ่ามือของนางซึงเซี่ยวงอ้รู้สึกเจ็บแปลบปลาบ อดร้องโอยมิได้

เสียงร้องพอดัง นักพรตหนุ่มและพวกทั้งสี่หน้าแปรเปลี่ยนไป ซึงเซี่ยวงอ้เองก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยืดกายพุ่งปราดออกไป ภาวนาว่าสามารถฝ่าออกจากหุบเขา ก่อนที่จะถูกนักพรตหนุ่มและพวกพบเห็น

มิคาดเมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งเป็นการเปิดเผยร่องรอยตนเอง ได้ยินเสียงลมไล่หลัง นักพรตหนุ่มและพวกทั้งสี่ทางหนึ่งไล่ล่า ทางหนึ่งตวาดขู่ขวัญตลอดทาง

"ซัดจู่โจม !"

เสียงตวาดพลันดัง วัตถุสิ่งหนึ่งซัดพุ่งใส่ต้นคอซึงเซี่ยวงอ้

ซึงเซี่ยวงอ้ก้มศีรษะตามสัญชาตญาณ อาวุธลับนั้นพุ่งเฉียดผ่านไป ตัดปอยผมของนางหลุดไปกระจุกหนึ่ง

ได้ยินนักพรตหนุ่มกล่าวเสียงเย็นชา

"อย่าได้ทำร้ายนาง มอบนางให้กับเรา"

ซึงเซี่ยวงอ้รอนรุ่มใจกว่าเดิม คำพูดนี้เปรียบกับคำ "เราหากฆ่าเขา ท่านจะเป็นของเรา" ยังก้าวร้าวกว่าอีกขั้นหนึ่ง

คราก่อนนางยังมีปิ่งกองมอยู่ข้างกาย หาหวาดกลัวไม่ แต่ตอนนี้อยู่ในหุบเขาลี้ลับเพียงเดียวดาย ความรู้สึกย่อมผิดแผกแตกต่าง

ยามนั้น เบื้องหน้าสายตากลับกลายเป็นสีขาวเวิ้งว้าง ที่แท้ซึงเซี่ยวงอ้ยามเตลิดหลบหนี กลับย้อนกลับมายังเส้นทางเมื่อขามา

มาตรว่าจะกลับมายังเส้นทางเมื่อขามา จะโผพุ่งขึ้นไปอย่างไร ?

ได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมเร่งร้อน นักพรตหนุ่มและพวกทั้งสี่ แยกย้ายเป็นสี่ทิศ รายล้อมซึงเซี่ยวง้อไว้

ซึงเซี่ยวง้อจะอย่างไรเป็นบุตรีหัวหน้าสำนักหนึ่ง ยามคับขันจวนเจียน พลันเผยอยิ้มออกมา กล่าวว่า

"พวกท่านคิดทำอะไร ?"

นักพรตหนุ่มหยีตาลง แต่ในดวงตาปราศจากรอยยิ้มแม้แต่น้อย ย้อนถามว่า

"ท่านคาดว่าเราจะจัดการท่านอย่างไร ?"

ซึงเซี่ยวง้อผืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านอยู่ได้ลำพองไป บิดาเราอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้เอง"

"ซึงจือฮุ้นหรือ เขาหากแบ่งภาคได้ ก็มิใช่มนุษย์ แต่เป็นเซียนวิเศษแล้ว"

ซึงเซี่ยวง้อบังเกิดปฏิภาณวูบ ถามว่า

"ซือแป๋ท่านชักนำบิดาเราเข้าถ้ำไปหรือ ?"

"อืมม์ นี่เรียกว่าเชิญท่านสู่กับดัก"

"คิดไม่ถึงไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเป็นผู้นำสำนักบู๊ตึง กลับต่ำช้าปานนี้"

นักพรตหนุ่มส่งเสียงหัวร่อระคายหู กล่าวว่า

"ต่ำช้า ? รอสักครู่ท่านจะทราบว่าอันใดคือความต่ำช้า....."

เอ่ยถึงตอนนี้ค่อยได้คิด กระชากเสียงว่า

"ท่าน.....ท่านทราบได้อย่างไรว่าชื่อแป้เราคือ....."

ซึงเซี่ยวง้อหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังทราบว่าท่านเรียกว่าทิกุกเต้าหยิน"

นักพรตหนุ่มยิ้มอย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า

"ทราบก็ประเสริฐ ประกันว่าท่านจะไม่ลืมรสฝีมือของเราแน่นอน"

ซึงเซี่ยวง้อได้ยินทิกุกเต้าหยินพูดจาลวนลาม ต้องหวนนึกถึงคราก่อนกงจือไร้น้ำใจก็กล่าวคำพูดลามกบัดสีเช่นนี้ เพียงแต่คราก่อนปึงกองิ้มช่วยเหลือนาง ตอนนี้ปึงกองิ้มไม่ว่าอย่างไรไม่สามารถปลีกตัวมาได้

นึกถึงตอนนี้ ซึงเซี่ยวง้ออดร้อนรุ่มใจมิได้ ขณะจะผ่าวงล้อมออกไปอย่างหักโหม พลันได้ยินทะเลเมฆเหนือศีรษะ บังเกิดสุ้มเสียงผู้คนดังขึ้น

ซึงเซี่ยวง้อทราบว่า เหนือทะเลเมฆคือหน้าผา และเป็นปากทางออก เพียงหนึ่งเดียวของหุบเขานี้ ดังนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"ช่วยด้วย คนของหุบเขาเจ็ดเย็นอยู่ที่....."

ทิกุกเต้าหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันยื่นมือตะปบปราดใส่นาง

ซึงเซี่ยวง้อผนึกพลังดรรชนีนภากาศแต่แรก ดังนั้นจี้ปราดออกไป

ทิกุกเต้าหยินและพวกอีกสามคน ต่างบังเกิดความคิดดูแคลนต่อดรุณีสาวนางนี้ คิดไม่ถึงนางสามารถจี้พุ่งดรรชนีนภากาศ ที่เป็นไม้ตายแขนงหนึ่งของบู๊ลิ้ม หากแม้นซึงเซี่ยวง้อจี้ใส่บุคคลอื่น คงต้องประสบผลแล้ว

ทิกุกเต้าหยินแม้ไม่ทันระวัง แต่จะอย่างไรมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม พลันม้วนแขนเสื้อโบกสะบัดออก สลายพลังดรรชนีไป

ซึงเซี่ยวง้อพอจี้พุ่งดรรชนีออก ก็สูดลมหายใจกระโดดปราดขึ้นไป

เพิ่งกระโดดถึงกลางคัน ปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่สั้นเล่มหนึ่งแทงปราดใส่หว่างเอวของนาง

คนลงมือคือหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าเอง

ซึงเซี่ยวง้อพลันตวัดเท้า เตะออกด้วยวิชาเง็กฮ้วงอวงเอียโบ่ว (ท่าเท้าห่วงหยกนกเบ็ดน้ำ) เตะกระบี่ของหัวหน้าหน่วยสุนัขป่าปลิวกระเด็นไป

พลันปรากฏเงาคนถลันวูบวาบ ผู้คนสองคนติดตามขึ้นมา คว้าใส่หัวไหล่ของซึงเซี่ยวง้อ ฉุดลากนางลงไปเป็นฝีมือของพวกสมาคมเสื้อทองและบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นเอง

ความแตกตื่นของซึงเซี่ยวง้อครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก อ้าปากหมายร้องขอความช่วยเหลือ กลับปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นมาปิดปากนางไว้ ที่แท้เป็นทิกุกเต้าหยิน

ซึงเซี่ยวง้อเห็นสีหน้าที่หื่นกระหายของอีกฝ่ายหนึ่งยื่นมาถึงเบื้องหน้า ยามร้อนรุ่มพลันอ้าปากกัดใส่ กัดจนโลหิตไหลซึมจากฝ่ามือทิกุกเต้าหยิน

ทิกุกเต้าหยินตาทอประกายดุร้าย ตวัดมือตบหน้าซึงเซี่ยวง้อฉาดใหญ่

ซึงเซี่ยวง้อถูกตบจนหน้ามืดวูบวาบ ทิกุกเต้าหยินฉกฉวยโอกาสรวบรวมคว้าปกเสื้อซึงเซี่ยวง้อ ขณะที่ฉีกกระชากออกมา พลันบังเกิดสุ้มเสียงตวาดเสียงหนึ่งขึ้นที่เหนือศีรษะว่า

"โจรโฉดหยุดมือ !"

สุ้มเสียงสาดพุ่งลงจากฟ้า เมื่อกล่าวถึงคำสุดท้ายคนก็ตกถึงพื้น ซัดพุ่งมีดบินสองเล่มใส่กลางหลังทิกุกเต้าหยิน

ทิกุกเต้าหยินหงายร่างหลบมีดบิน มีดบินทั้งสองเล่มกลับพุ่งวาบใส่ซึงเซี่ยวง้อ

คนซัดมีดบินอดอุทานคำหนึ่งมิได้ ทิกุกเต้าหยินยื่นมือช้อนวูบ คีบจับมีดบินทั้งสองเล่มไว้ ตวัดมีดซัดย้อนกลับไป

เห็นเงาคนถลันวูบอีกครา กรงเล็บข้างหนึ่งยื่นปราดออก ตะกุยมีดบินทั้งสองเล่มร่วงหล่นลง กลับเป็นหนึ่งในห้าหัวหน้ากองธงสังกัดพรรคนภากาศ.....เจ้าเล็บเหยี่ยวเชาเก๊ก

คนซัดมีดบินออกย่อมเป็นเอียบซาเนี้ย ยังมีผู้คนอีกสองคนร่วมทางมา คนหนึ่งแต่งกายเป็นนักศึกษามือถือขลุ่ยเงิน ฉายามืออสนีบาตมกเอี้ยงชุน อีกผู้หนึ่งสวมชุดขาวมือถือหอกคู่ คือเจ้าปัญญาซิงซิมฮั่ง

หัวหน้ากองธงทั้งสี่ล้วนรุดมา ทิกุกเต้าหยินอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ ซึ่งเซี่ยวงอกล่าวเสียงอ่อนล้า

"ซิงตั่วเจ่ก บิดาอยู่ในหุบเขา....."

เจ้าเล็บเหยี่ยวมีอารมณ์วู่วามที่สุด พอฟังคิดลงมือซิงซิมฮั่งยื่นมือขวางไว้ กล่าวเบา ๆ

"ขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย เสียวเจี๊ยะอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม"

สุ้มเสียงแม้แผ่วเบา แต่ยังถูกทิกุกเต้าหยินได้ยินยื่นมือบีบเค้นลำคอซึ่งเซี่ยวงอไว้ หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ขอเพียงพวกท่านกล้าขยับเคลื่อนไหวเราจะบีบคอฆ่าเสียวเจี๊ยะพวกท่าน"

พลางรวบนิ้วทั้งห้าลงเล็กน้อย เอียบซาเนี้ยเป็นคนชุบเลี้ยงซึ่งเซี่ยวงอจนเติบใหญ่ ดังนั้นชมดูจนเจ็บปวดใจร้องทัดทานว่า

"อย่าได้ลงมือ มีคำพูดค่อย ๆ ว่ากล่าว"

ทิกุกเต้าหยินแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มอบเกาทัณฑ์คำสั่งและพลุไฟระดมกำลังของพรรคนภากาศต่อเรา แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

ซิงซิมฮั่งหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

ที่แท้พรรคนภากาศมีขุมกำลังกล้าแข็ง ปรกติไม่เคยเรียกระดมกำลัง หากจะระดมกำลังทั้งหมด ก็ปล่อยพลุไฟบ้วนลี้เจ่กคง (นภากาศหมื่นลี้) ออกไป พลุไฟนี้นอกจากซึงจือฮุ้นแล้ว มีแต่ซิงซิมฮั่งถือครองเท่านั้น

นี่เป็นความลับสุดยอดของพรรคนภากาศ ทิกุกเต้าหยินเป็นคนนอก ไหนเลยล่วงรู้ได้ ?

ทิกุกเต้าหยินแค่นหัวร่อไม่ตอบคำ เอี๊ยบซาเนี้ยสืบเท้าออกไป กล่าวว่า

"ตกลง เรามอบให้....."

พลางล้วงมือไปในอกเสื้อ ทิกุกเต้าหยินชิงตวาดว่า

"อย่าได้เล่นลวดลาย พลุสัญญาณมีแต่ซิงซิมฮั่งถือครอง"

ซิงซิมฮั่งงงงันอีกครา เอี๊ยบซาเนี้ยถามโพล่งว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

ทิกุกเต้าหยินหัวร่อด้วยความลำพอง กล่าวว่า

"เราล้วนทราบทั้งสิ้น"

ซิงชิมฮั่งถามว่า

"ชื่อแป่ท่านคือ....."

ทิกุกเต้าหยินกล่าวว่า

"บอกต่อท่านก็ได้ ชื่อแป่เราคือเจ้าสำนักบู๊ตึง"

ซิงชิมฮั่งพลันเปล่งเสียงออกมาคำหนึ่ง

"ฆ่า!"

.....ทิกุกเต้าหยินกล้าบอกสังกัดสำนักอาจารย์ กล้าบอกสังกัดสำนักอาจารย์ต่อตน แสดงว่าบังเกิดความคิดฆ่าพั้น ตนไม่ฆ่าทิกุกเต้าหยิน ทิกุกเต้าหยินต้องฆ่าตนแน่นอน

.....เหตุผลในยุทธจักรรวบรัดยิ่ง คือคำ "ท่านไม่ฆ่าเรา เราจะฆ่าท่าน"

ดังนั้นซิงชิมฮั่งไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

ซิงชิมฮั่งแม้มีพลังฝีมือพื้นเพธรรมดา แต่เป็นคนสนิทของซึงจือฮุ้น ขณะที่ซึงจือฮุ้นไม่อยู่ ซิงชิมฮั่งจะเป็นคนถ่ายทอดคำสั่งของพรรคนภากาศ

ชิงชิมชั่งเมื่อกล่าวคำ "ฆ่า" เท่ากับออกคำสั่งสังหาร เจ้าเล็บเหยี่ยว เอี๊ยบซาเนี้ยและมืออสนีบาตล้วนลงมือโดยพร้อมเพรียง

มืออสนีบาตกรีดขลุ่ยเงินแหวกผ่าอากาศ คล้ายกระบี่เงินเล่มหนึ่ง

เอี๊ยบซาเนี้ยชักดาบใบหลิวทั้งคู่ออก ร่ายรำเป็นประกายสีเงินกลุ่มหนึ่ง นางกริ่งเกรงทำร้ายถูกเสียวเจี๊ยะดังนั้นไม่กล้าใช้อาวุธลับอีก

เจ้าเล็บเหยี่ยวยื่นมือปราดออก คนผู้นี้สามารถบิดคอวัวหักคามือ แต่ตอนนี้เจ้าเล็บเหยี่ยวเพียงคิดหักคอนักพรตโฉดผู้นี้

จากนั้นเจ้าเล็บเหยี่ยวได้ยินเสียงกระดูกดังขึ้นที่ด้านหลัง

ขลุ่ยเงินของมืออสนีบาต กลับหวดจู่โจมใส่กระดูกสันหลังของเอี๊ยบซาเนี้ย !

อากัปกิริยาเอี๊ยบซาเนี้ยพลันชะงักค้าง ประกายดาบก็หมองมัวลง มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึม ใบหน้ากลับซีดขาวจนน่าตระหนก

นางเหลียวหน้าไปช้า ๆ ลืมตาแทบถลนออกนอกเบ้า ขยับเขยื้อนริมฝีปากคล้ายคิดกล่าววาจา มืออสนีบาตชิงพุ่งถอยไปด้านหลัง กล่าวว่า

"ไม่ต้องถามแล้ว เราคือไส้ศึกเอง!"

ยามนั้นซึงเซี่ยวง้อค่อยฟื้นคืนสติมา เห็นเอี๊ยบซาเนี้ยประสบผลบั้นปลายเช่นนี้ ต้องร่ำไห้คร่ำครวญว่า

"ซาเนี้ย....."

พลางขยับดิ้นรน คล้ายคิดบุกผ่าไป ทิกุกเต้าหยินพลันโบกมือคราหนึ่ง

พวกสมาคมเสื้อทองและบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นพากันคลายมือจากการคร่ากุมซึงเซี่ยวง้อ ซึงเซี่ยวง้อร่ำไห้พลางโถมเข้าไป แต่เอี๊ยบซาเนี้ยสิ้นใจตายแล้ว

.....

ขณะที่ทิกุกเต้าหยินปลดปล่อยซึงเซี่ยวง้อ เจ้าเล็บเหยี่ยวถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด ซิงชิมฮั่งกลับใจหายวูบ

.....ทิกุกเต้าหยินกล้าสั่งคนปลดปล่อยซึงเซี่ยวง้อ

แสดงว่าเชื่อมั่นว่าสามารถควบคุมสถานการณ์ได้

แต่เจ้าเล็บเหยี่ยวไม่ขบคิดมากความ เขาต้องฆ่ามืออสนีบาตให้จงได้

เจ้าเล็บเหยี่ยวคลั่งแค้นจนพูดไม่ออก โถมปราดเข้าไป กางเล็บทั้งสิบจู่โจมใส่มืออสนีบาตอย่างเกรี้ยวกราด

ทิกุกเต้าหยินจับจ้องมองซิงชิมฮั่งอย่างเย็นชา ซิงชิมฮั่งเป็นหัวหน้ากองธง ขอเพียงซิงชิมฮั่งลงมือ มันก็จะลงมือ

แต่ซิงชิมฮั่งไม่ได้ลงมือ

ซิงชิมฮั่งกระทั่งดวงตายังไม่กระพริบ กับการตายของเอี๊ยบซาเน้ย ซิงชิมฮั่งคล้ายมองไม่เห็นก็ปาน

เจ้าเล็บเหยี่ยวจู่โจมโหมรุก แต่ไม่อาจกระทบถูกมืออสนีบาตแม้ชายเสื้อ มืออสนีบาตพอกรีดขลุ่ยเงินตีโต้ ก็คุกคามเจ้าเล็บเหยี่ยวหอบหายใจไม่ขาดปาก

ซึงเซี่ยวง้อโอบซากศพของเอี๊ยบซาเน้ย หลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า ร้องบอกต่อซิงชิมฮั่งว่า

"ซิงตั่วเจ่ก ท่านอาเชาคับขันอันตราย....."

ซิงชิมฮั่งไม่มีปฏิกิริยาใด เพียงแต่ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มชั่วร้ายอำมหิตชนิดหนึ่งขึ้น

ซึงเซี่ยวง้อชมดูจนใจหายวูบ เพียงหวังว่านับแต่ที่พบพานซิงชิมฮั่งพร้อมกับบึ่งกองิ้ม อย่าได้พบพานคนผู้นี้อีก

ซึงเซี่ยวง้อเค้นเสียงออกมาว่า

"ที่แท้ท่านไม่เป็นเพียงคนตาบอด มิหนำซ้ำยังเป็นคนหูหนวก"

ซิงชิมฮั่งหัวร่อ แล้วหัวร่อต่อทิกุกเต้าหยิน รอยยิ้มเต็มไปด้วยแววประจบสอพลอ

ซึงเซี่ยวง้อไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"ท่านไปฆ่ามืออสนีบาต"

ทิกุกเต้าหยินสอดคำเสียงเย็นชา

"ท่านไปฆ่าเจ้าเล็บเหยี่ยว"

เสียงขาดคำ ซิงชิมฮั่งพลันลงมือ

ประกายหอกวูบขึ้นแว่บหนึ่ง หอกคู่ของซิงชิมฮั่งก็ปักใส่กระดูกสะบักที่กลางหลังเจ้าเล็บเหยี่ยว !

เจ้าเล็บเหยี่ยวเพิ่งแผดร้องโหยหวนออกมา มืออสนีบาตก็สะบัดผ้ามือฟาดใส่หน้าผากของเจ้าเล็บเหยี่ยว

ซึ่งเซี่ยวงอกรีดร้องด้วยความตระหนก ยกมือปิดหน้าชะงักร่างลงแต่กลางคัน

เจ้าเล็บเหยี่ยวเหลียวควับไป คว้าจับปกเสื้อของซิงชิมฮั่งไว้ กล่าวเสียงแหบแห้ง

"เจ้า.....เจ้านับเป็นคนหรือไม่ ?"

ซิงชิมฮั่งกระทั่งดวงตายังไม่กระพริบ กลับสั่นศีรษะคราหนึ่ง

เจ้าเล็บเหยี่ยวคำรามด้วยโทสะ สองมือตะกุยใส่ใบหน้าซิงชิมฮั่ง ซิงชิมฮั่งยังคงเฉื่อยเฉยไร้ความรู้สึกใด

เจ้าเล็บเหยี่ยวพอตะกุยกรงเล็บออก ร่างพลันบิดกระตุก ร้องเสียงแหบแห้ง

"เสียวเจี๊ยะ บอกต่อบั่งจู้ว่า.....ผู้แซ่เซากระทำเพื่อ....."

ไม่ทันกล่าวจบก็สิ้นใจตาย ลากสองมือลงมาตามใบหน้าซิงชิมฮั่ง ทิ้งเป็นรอยเลือดสิบรอย

ซึ่งเซี่ยวง้อผงกศีรษะอย่างไม่คิดชีวิต เจ้าเล็บเหยี่ยว เมื่อวัยฉกรรจ์เป็นมหาโจร ภายหลังถูกบิดาของนางกล่อมเกลาเข้าเป็นพวก กลับจงรักภักดีจวบชีวิตวาย ยังประเสริฐเลิศกว่าคนแบกป้ายยี่ห้อธัมมะจอมปลอมร้อยเท่าพันทวี

.....ท่านอาเซา ท่านตายตาหลับเถอะ เราจะให้บิดาฆ่าซิงชิมฮั่ง ล้างแค้นให้กับท่าน

บทที่ ๓๔

แผนทรมานสังขาร

หัวหน้ากองธงของพรรคนภากาศทั้งห้า ไม่ทราบอยู่ร่วมกันเป็นเวลานานเท่าใด บัดนี้เกิดเหตุเปลี่ยนแปลง ประหารฆ่ากันเอง กลับสูญเสียมือดีไปสองคน

หลายปีที่อยู่ร่วมกัน ยังไม่เข้าใจกันและกัน เมื่อถึงคราคับขัน คนข้างกายกลับกลายเป็นศัตรู นับเป็นโศกนาฏกรรมของมนุษยชาติอย่างแท้จริง

ทิกุกเต้าหยินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"โอ พรรคนภากาศ....."

ซิงชิมฮั่งก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

"บั้นปลายของพรรคนภากาศ....."

มืออสนีบาตก็กล่าวเสียงเย็นชา

"ซิงชิมฮั่ง ท่านอย่าได้เสแสร้งแสดงละคร มาตรแม้นทำเช่นนี้ ยังไม่อาจรอดจากความตาย"

ซิงชิมฮั่งส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม มืออสนีบาตรวบมือกำเป็นหมัด ร้องดัง ๆ ว่า

"ในแผนการของพวกเรา ท่านความจริงเป็นศัตรูไฉน....."

ซิงชิมฮั่งหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ท่านสามารถถามทิกุกเต้าเฮีย (พี่นักพรต) ดู"

ซึงเซี่ยวง้อเห็นซิงตั่วเจ่กที่นางเคารพรัก กลับเรียกพี่เรียกน้องกับศัตรู อดด่าทอมิได้

"หน้าด้านนัก"

ทิกุกเต้าหยินมองดูซิงชิมฮั่งด้วยความสนใจ ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ซิงชิมฮั่งกล่าวว่า

"ชือแป๋ท่านคิดยึดครองพรรคนภากาศ ไหนเลยขาดเราซิงชิมฮั่งได้ ?"

ทิกุกเต้าหยินหัวร่อฮาฮา ซิงชิมฮั่งก็หัวร่อออกมา มีแต่มืออสนีบาตหัวร่อไม่ออก ตะกุกตะกักว่า

"ท่าน.....ที่แท้ท่านก็เป็นคนของพวกเรา ?"

ซิงชิมฮั่งชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวเสียงเครียดว่า

"ท่านอวดตัวว่ามีสติปัญญาเลิศล้ำ คิดช่วงชิงตำแหน่งหัวหน้าพรรค ซึ่งบั้งจู้ล่วงรู้แต่แรก หากมิใช่เราปกปิดไว้ ท่านเข้าใจว่ามีชีวิตถึงบัดนี้หรือ ?"

มืออสนีบาตถอยกายไปด้วยความตระหนกก้าวใหญ่ ร้องโพล่งว่า

"ท่าน..... ท่านล้วนทราบทั้งสิ้น ?"

ทิกุกเต้าหยินพลันกล่าวเสียงเย็นชา

"ซือแป๋เราไม่เคยเอ่ยถึงท่านมาก่อน"

ซิงชิมฮั่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ด้วยศักดิ์ตำแหน่งของเรา ย่อมปกปิดเป็นความลับ"

ทิกุกเต้าหยินหาหัวร่อไม่ จับจ้องมองซิงชิมฮั่งโดยไม่กระพริบ กล่าวว่า

"ซือแป๋เราบอกแผนการทั้งหมดต่อเราแต่แรก หาได้พาดพิงถึงท่านไม่"

"ได้ฮวงเต้าเจี้ยงเป็นชนชั้นใด ไหนเลยบอกเรื่องราวทั้งหมดต่อท่าน พวกเราแต่ละคน เพียงเป็นหมากเม็ดหนึ่งของเขาเท่านั้น"

ทิกุกเต้าหยินยื่นมือแตะด้ามกระบี่ กล่าวเสียงเย็นชา

"แต่ซือแป๋เรายึดถือท่านเป็นหมากฝ่ายตรงข้ามเม็ดหนึ่ง"

ซึงเซี่ยวง้อปรารถนาให้คนทั้งสองประหัตประหารฆ่าฟันกัน ดังนั้นสอดคำขึ้น

"ใช่แล้ว รีบฆ่าเขา เขาเป็นบริวารที่บิดาไว้วางใจที่สุด"

เมื่อเอ่ยถึงคำ "ไว้วางใจ" ต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกร๊อด ๆ

ซิงซิมฮั่งยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซือแป๋ท่านย่อมถือท่านเป็นขุนพลอันแกล้วกล้าเพียงแต่แผนรุกรานฟ้าแผ่นดินตงง้วน มีความสำคัญเพียงไหน ไหนเลยบอกกล่าวทุกประการได้ ?"

ทิกุกเต้าหยินบังเกิดความตื่นตระหนก ร้องโพล่งว่า

"ซิง.....ซิงซิงแซ (ท่านผู้แซ่ซิง) ล้วนทราบทั้งสิ้น ?"

ซิงชิมฮั่งหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"หากมิใช่ได้ฮวงเต้าเจี้ยงบอกต่อเรา เราจะคาดเดาออกได้อย่างไร ?"

ซึงเซี่ยวง้อไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป พลันโถมเข้าไปจู่โจมลงมือ

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าไม่ทันระวัง กระบี่ในมือก็ถูกนางช่วงชิงไป

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าเข้าใจว่าซึงเซี่ยวง้อจะลงมือต่อตน รีบยกมือป้องอก พลางถอยปราดไป

แต่ซึงเซี่ยวง้อพุ่งผ่านไปดุจสายลม สะบัดกระบี่ฟันใส่ซิงชิมฮั่ง

นางลงมือยามคับแค้นเดือดดาล กระบี่นี้จึงทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

ซิงชิมฮั่งกำลังสนทนากับทิกุกเต้าหยิน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันระวัง เห็นประกายกระบี่จู่โจมถึง ทิกุกเต้าหยินพลันร้องเตือนว่า

"ระวัง"

พลางยื่นมือผลักใส่ซิงชิมฮั่ง แต่ยังสายเกินการณ์

ซึงเซี่ยวง้อไม่ได้ฟันกระบี่ใส่หว่างเอวซิงชิมฮั่ง หาก

แต่พื้นใส่เท้าขวาของเขา เสียงฉับมือพื้นเท้าของซิงชิมฮั่ง ขาดสะบั้น!

ซิงชิมฮั่งเจ็บแปลบปลาบจับใจ ขู่คำรามว่า

"นางแพศยา....."

ทิกุกเต้าหยินกรีดเกรงซิงชิมฮั่งทำร้ายหญิงงามของมัน รีบผลักมือออก ผลักกระแทกซึงเซี่ยวง้อปลิวลิ่วกลับไป ค่อยกล่าวว่า

"ซิงซิงแซยอมเสียสละสังขาร นับเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง เราจะเรียนบอกต่อซือแป๋ ปูนบำเหน็จรางวัลให้ ซิงซิงแซมีปัญญาเลิศล้ำ มีเท้าหรือไม่หามีความสำคัญไม่"

ซิงชิมฮั่งเจ็บปวดจนเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงจากใบหน้า ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ทารกหญิงนี้ลงมืออำมหิตนัก ดีที่เต้าเฮียยื่นมือช่วยเหลือ....."

ซึงเซี่ยวง้อน้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด ร้องด้วยความคับแค้น

"ซิงชิมฮั่ง ท่านทรยศเนรคุณหวังลาภยศ ต้องตายอย่างอนาถแน่นอน"

พลางล้มตัวลงโอบซากศพเอี๊ยบซาเนี้ย ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เห็นปอยผมนางถูกลมโชยพัดพลิ้ว เผยเห็นช่วงคอขาวผ่อง งามอย่างไร้ตำหนิ

ซิงซิมฮั่งไม่แยแสสนใจนาง กล่าวกับทิกุกเต้าหยินว่า

"เท่าที่เราทราบ กำลังส่วนใหญ่ของพรรคนภากาศกำลังตรวจค้นที่เบื้องบน แนวป้องกันที่ปากหุบเขาของเต้าเฮีย ไม่ทราบเพียงพอหรือไม่ ?"

ทิกุกเต้าหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่เพียงพอ พวกมันเข้าใจว่าที่นี้เร้นลับ ไม่ถูกหาพบ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"แต่เมื่อมีซิงซิงแซอยู่ด้วย สามารถสั่งการต่อพรรคนภากาศแล้ว"

ซิงซิมฮั่งกล่าวอย่างลำบากใจ

"เราสามารถสั่งการต่อพรรคนภากาศจริง แต่ผู้มายังมีคนของสิบสี่ค่ายสำนักใหญ่"

ทิกุกเต้าหยินพอฟังก็ทราบว่า เรื่องราวหนักหนา

สาหัส ขบคิดแล้วกล่าว

"ซิงซิงแซคอยดูทารกหญิงนี้ เราจะเสริมแนวป้องกันทางด้านนี้ เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"เซี่ยวมก (มกน้อย) ท่านก็อยู่ที่นี่"

มืออสนีบาตมกเอี้ยงชุนรับคำ ทิกุกเต้าหยินค่อยนำหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าและพวกทั้งสามปลีกตัวไป

ทิกุกเต้าหยินเมื่อจากไป ซึงเซี่ยวงอ้อค่อยคลายใจลง แต่ยามเผชิญหน้ากับคนต่ำช้าเช่นซิงซิมฮั่งและมืออสนีบาต อดหวั่นไหวใจมิได้

มิหนำซ้ำขณะที่ทิกุกเต้าหยินผลักกระแทกนางปลิวกลับมา ยังปิดสกัดจุดโกยฮู้ของนาง ทำร้ายนางครึ่งซีกร่างชาด้าน ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ได้ยินซิงซิมฮั่งกล่าวกับมืออสนีบาตว่า

"เซี่ยวมก ระวังซึงเสียวเจี้ยะหลบหนี"

มืออสนีบาตกล่าวเสียงเย็นชา

"ระวังตัวท่านเองประเสริฐกว่า"

ซิงซิมฮั่งงงงันวูบ กล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร ?"

"เราบอกว่าระวังชีวิตสุนัขของท่านเองประเสริฐกว่า"

"เซี่ยวมก ตอนนี้พวกเรายืนอยู่บนเส้นทางเดียวกัน ท่านไฉนกล่าวเช่นนี้ ?"

มืออสนีบาตกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ

"อยู่บนเส้นทางเดียวกันหรือไม่ ยากจะบอกได้ ท่านสามารถตบตาผู้อื่น แต่ไม่สามารถตบตาเราได้"

ซิงซิมฮั่งกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่านกล่าวเช่นนี้หมายความอย่างไร หลายปีมานี้ หากมิใช่เราคอยปกป้องท่าน ซึ่งบั่งจู้ไหนเลยสังเกตท่าทีของท่านไม่ออก ท่านคิดอย่างไรกันแน่ ?"

"ไม่มีใด เพียงแต่ตอนอยู่ในพรรคนภากาศ ท่านเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา ตอนนี้อยู่ในสังกัดไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ท่านยังอยู่เหนือเรา เราไม่อาจทนทานได้"

ซิงซิมฮั่งเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านบังเกิดจิตริษยา ?"

"เราแค้นต่างหาก"

"ตอนนี้ความสำเร็จหรือล้มเหลว ขึ้นอยู่กับปฏิบัติการเฉพาะหน้า พวกเราเมื่อทำงานใหญ่กับไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไหนเลยขัดแย้งกันเองได้ ?"

มืออสนีบาตกระชากเสียงว่า

"ปฏิบัติการอันใด เราเข้าสังกัดไต้ฮวงเต้าเจี้ยงสี่ปี เขากลับไม่แพร่งพรายต่อเราว่า ท่านก็เป็นไส้ศึก เรา....."

ยิ่งกล่าวยิ่งเดือดดาล ร้องว่า

"เราไม่ฆ่าท่าน เสียทีที่เป็นผู้คนแล้ว"

ซึงเซียวง้อเห็นทั้งสองทุ่มเถียงขึ้นมา ปรารถนาให้ทั้งสองฆ่าฟันกันเอง นางจะได้มีหนทางรอด

ซิงชิมฮั่งกล่าวเสียงแหบแห้ง

"ท่าน.....ท่านกล้าทรยศต่อไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ?"

มุมปากมืออสนีบาตปรากฏรอยยิ้มชั่วร้ายขึ้น กล่าวว่า

"ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไม่อยู่ที่นี่"

ซิงชิมฮั่งขบกรามกรอด ล้วงยาสมานแผลออกมาโรยลงบนปากแผลที่เท้าขาด มืออสนีบาตกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไม่จำเป็นต้องพอกยาแล้ว"

"ท่าน.....ท่านคิดฆ่าเรา ?"

มืออสนีบาตสืบเท้าเข้ามาทีละก้าว กล่าวว่า

"ฆ่าท่านจะเป็นไร เราฆ่านท่านก่อน จากนั้นข่มขืนสตรีนางนี้ จมูกโคทิกุกพอกลับมา เราก็รายงานว่าท่านคิดฆ่าข่มขืนนาง ถูกเราฆ่าทิ้งก่อน"

พลางชูขลุ่ยหยกขึ้นช้า ๆ กล่าวอีกว่า

"สติปัญญาของเราสู้ท่านไม่ได้ แต่มีวิทยายุทธเหนือกว่าท่าน ที่หายากยิ่งคือ ตอนนี้ท่านรับบาดเจ็บสาหัส เราไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสฆ่าท่าน?"

ขณะกล่าว ใช้สายตาที่ลามกบัดสีมองดูซึงเซี่ยวง้อ กล่าวอีกว่า

"เราจะปล่อยปละละเว้นหญิงงามนางนี้ ให้จมูกโคทิกุกเสพย์สุขแทนหรือ ?"

ซิงซิมฮั่งหน้าเผือดขาวลง เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงจากหน้าผาก ไม่ทราบปวดแผลหรือแตกตื่นตระหนก กล่าวว่า

"ท่าน.....ท่านคิดทำเช่นนี้จริง ๆ ?"

มืออสนีบาตสืบเท้าใกล้เข้ามาทุกขณะ กล่าวว่า

"ไต้ฮวงเต้าเจี๊ยงหากล่วงรู้ ต้องฆ่าท่านแน่นอน"

มืออสนีบาตหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ซิงชิมฮั่ง ท่านสามารถขู่ขวัญผู้อื่น ไม่สามารถขู่ขวัญเราได้"

ยกขลุ่ยเงินขึ้นหลอกล่อ มือซ้ายตวัดวูบ ซัดหมากรุกเหล็กสามเม็ด พุ่งใส่ซิงชิมฮั่งอย่างเร่งร้อน

ซิงชิมฮั่งเท้าขาดข้างหนึ่ง ไม่สามารถขยับหลบหลีกได้แต่ใช้หอกคู่บีดซ้ายป้องขวา เสียงติงติงเมื่อกระแทกเม็ดหมากรุกสองเม็ดปลิวกระเด็น แต่เนื่องเพราะออกกำลัง กระทบถูกอาการบาดเจ็บที่เท้า ต้องร้องโอยออกมามา ไม่สามารถปัดกระแทกเม็ดหมากรุกเม็ดที่สามได้

พลันได้ยินเสียงควับ หินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งซัดพุ่งมาพอดีสกัดเม็ดหมากรุกเม็ดนั้นไว้ กระแทกเม็ดหมากรุกเบนเบือน ตกวูบลงสู่พื้น

มืออสนีบาตหน้าแปรเปลี่ยนไป หันควับไปยังทิศทางที่ปรากฏก้อนหินซัดพุ่งมา เห็นประกายกระบี่วูบขึ้นแว่บหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่งฟาดฟันมาถึง

มืออสนีบาตรีบยกขลุ่ยขึ้นต้านปะทะ แต่ไม่อาจต้านรับได้ เสียงฉับเมื่อข้อมือขวาถูกฟันขาดสะบั้น มือ

ขาดยังกำขลุ่ยเงินเอาไว้

มืออสนีบาตยามแตกตื่นตระหนก กลับลืมอาการเจ็บปวด แผดเสียงร้องว่า

"ไม่.....ไม่....."

ประกายกระบี่วูบขึ้นอีกครา ก็พ่นศีรษะมืออสนีบาตหลุดจากบ่า!

หัวขาดหัวหนึ่งปลิวขึ้นสู่ท้องฟ้า หยาดโลหิตสาดพร่างพรมดุจห่าฝน ล้วนสาดใส่ใบหน้าซิงชิมฮั่ง หัวขาดหัวนั้นยังร้องคำ "ไม่....." สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย หัวขาดตกลงบนพื้น ดวงตายังลืมโพลง

หัวขาดพอดีตกลงที่ข้างกายซึงเซี่ยวง้อ สร้างความแตกตื่นแก่ซึงเซี่ยวง้อจนแทบกรีดร้องออกมา ยามแตกตื่นร้อนรุ่มเลือดลมโคจรเร็วขึ้น กลับทะลวงคลายจุดโกยฮู้ที่ถูกจี้สกัดไว้

ซึงเซี่ยวง้อตกอยู่ในห้วงคับขัน กลับมีสติแจ่มใสทราบว่าไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการ ดังนั้นแสร้งเป็นถูกจี้สกัดจุดดุจเดิม ฟุบกายอยู่บนพื้น

คนลงมือคือทิกุกเต้าหยินที่ไปแล้วย้อนกลับนั่นเอง

ทิกุกเต้าหยินหน้าเคร่งเครียดเย็นชา สอดกระบี่คืนฝักช้า ๆ ซิงชิมฮั่งลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง ขณะจะอธิบายทิกุกเต้าหยินชิงกล่าวว่า

"ไม่ต้องกล่าวแล้ว"

ซิงชิมฮั่งงงงันวูบ ทิกุกเต้าหยินกล่าวอีกว่า

"เราไม่เคยได้ยินชื่อแป๋เอ่ยถึงท่าน ดังนั้นแสร้งเป็นปลีกตัวไป แท้ที่จริงลอบจับตาดูท่าน มิคาดคนทรยศมิใช่ท่าน แต่เป็นมืออสนีบาต"

ยิ้มอย่างเยือกเย็นแล้วกล่าวต่อ

"สำนักบู๊ตึงคิดเป็นใหญ่ในแผ่นดิน หากไม่รอบคอบระมัดระวัง จะสำเร็จกิจการใหญ่ได้อย่างไร ?"

ซิงชิมฮั่งกล่าวด้วยความเลื่อมใส

"เสียวจู้ (นายน้อย) คิดอ่านรอบคอบจริง ๆ"

ทิกุกเต้าหยินได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งเรียกตนเป็น "เสียวจู้" แสดงว่ายอมรับนับถือทั้งปากและใจ หวนนึกถึงซิงชิมฮั่งมีฉายาเจ้าปัญญา แต่ตอนนี้สติปัญญาสู้ตนเองไม่ได้ สร้างความสบใจยิ่ง หัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านกระทำดียิ่ง วันหน้าสำเร็จกิจการ

ใหญ่ จะปูนบำเหน็จรางวัลท่านอย่างงาม"

ซิงชิมฮั่งก้มศีรษะกล่าวว่า

"ขอบคุณเสียวจู้ส่งเสริม"

ทิกุกเต้าหยินกล่าวอีกว่า

"เรื่องเพิ่มการป้องกัน ท่านไม่ต้องกังวลใจ เราใช้พวกเขาทั้งสามไปแล้ว สมาคมเสื้อทอง ชมรมคลุมฟ้าและหุบเขาเจ็ดเย็นจะจัดส่งกำลังมาโดยเร็ว"

ซิงชิมฮั่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เสียวจู้วางแผนจัดวางกำลัง เราเลื่อมใสแทบตาย"

ซิงเซี่ยวง้อยิ่งพึ่งยิ่งบันดาลโทสะ ลอบด่าในใจ

.....ท่านเมื่อคิดตาย ก็จะให้ท่านตายก่อน

นางหลังจากใคร่ครวญ ตกลงฆ่าซิงชิมฮั่งให้กับบิดา จากนั้นอัตวินิบาตกรรม รักษาพรหมจารีเอาไว้

เนื่องเพราะนางทราบดีว่า ต่อให้ลงมือโดยไม่คาดหมาย ก็ไม่อาจจู่โจมสังหารทิกุกเต้าหยินได้

ทิกุกเต้าหยินกล่าวอีกว่า

"เราดูออกแต่แรกว่า มืออสนีบาตไม่มีความจงรักภักดีอันใด เขาเมื่อขายซิงจือฮุ้น ก็สามารถขายพวกเรา

เขาซัดเม็ดหมากรุกออกมาสามเม็ด แต่ฝีมือเดินหมากยังเป็นรองขั้นหนึ่ง... ....''

คำพูดนี้จงใจกล่าวต่อซิงชิมฮั่ง เตือนสติซิงชิมฮั่งอย่าประพฤติเช่นมืออสนีบาต

มิคาดยามนั้นพลันบังเกิดสุ้มเสียงอาวุธแหวกผ่าอากาศดังขึ้น

กระบี่ยังอยู่ในมือซึงเซี่ยวง้อ ซึงเซี่ยวง้อโถมแทงกระบี่ออกอย่างสุดกำลัง

ระหว่างนี้ซึงเซี่ยวง้ออยู่ร่วมกับบึ้งกองิ้ม พลอยศึกษาเพลงกระบี่เพิ่มเติม กระบี่นี้จึงรวดเร็วดุจประกายสายฟ้าก็ปาน

ทิกุกเต้าหยินพอได้ยินเสียงลมกระบี่ ชิงกระโดดหลบไปด้านข้าง

แต่ประกายกระบี่ไม่ได้จู่โจมทิกุกเต้าหยิน กระบี่แทงปราดใส่ขั้วหัวใจซิงชิมฮั่ง

ซิงชิมฮั่งเนื่องเพราะเท้าซ้ายไม่ติดพื้น กระทั่งการโคจรพลังและการลงมือล้วนขัดข้อง เห็นแน่ชัดว่าไม่สามารถหลบรอดจากกระบี่นี้ได้

ทิกุกเต้าหยินพลันชักกระบี่ โน้มตัวเข้ามา ยื่นกระบี่บั่ดกระบี่ของซึงเซี่ยวง้อ

พริบตาดุจประกายไฟ พลันเกิดเหตุแปรเปลี่ยนประการหนึ่ง

ซิงชิมฮั่งกลับมีพลังขึ้นมา และลงมือแล้ว !

ซิงชิมฮั่งตวัดหอกคู่ แทงปราดใส่กระดูกชายโครงของทิกุกเต้าหยินดุจสายฟ้า

ทิกุกเต้าหยินครางหนัก ๆ สภาวะกระบี่ชะงักงันวูบเสียงติงเมื่อกระทบตัวกระบี่ของซึงเซี่ยวง้อเบนเบือน แต่ไม่สามารถกระแทกกระบี่ของซึงเซี่ยวง้อปลิวกระเด็น ตัวกระบี่แทงใส่แขนซ้ายซิงชิมฮั่งทะลุออกไป

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ซึงเซี่ยวง้อยิ่ง ถอนกระบี่จากแขนขาดของซิงชิมฮั่งถอยกายด้วยความตระหนกหลายก้าว

ทิกุกเต้าหยินหน้าเผือดขาว ใช้สองมือกดปากแผลแผดเสียงร้องว่า

"เจ้า.....เจ้า....."

ซิงชิมฮั่งหัวร่อด้วยความรันทด กล่าวว่า

"คือเราเอง ท่านเห็นว่าเราคล้ายเป็นคนทรยศต่อซึงปั่งจู้หรือ ?"

ทิกุกเต้าหยินพลันฉุกคิดถึงข้อเท็จจริงบางประการ

.....ซิงชิมฮั่งแม้แสดงออกซึ่งความจงรักภักดีต่อตนเอง แต่ไม่เคยเรียกชื่อซึงจือฮุ้นตรง ๆ ยังคงเรียกเป็น "ซึงปั่งจู้" ตลอดเวลา

ทิกุกเต้าหยินได้คิดตอนนี้ ก็สายเกินการณ์แล้ว

ซิงชิมฮั่งกล่าวว่า

"ซือแป๋ท่านไม่เคยมอบหมายหน้าที่แก่เรา • เราก็ไม่ทราบสาเหตุความนัย เราเพียงคล้อยตามท่าน หลอกล่อให้ท่านตายใจ จึงสามารถฆ่าท่าน และสามารถช่วยเสียวเจี๊ยะ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ปากแผลทั้งสองแห่งล้วนกำเริบเจ็บปวดจนใบหน้ากลับกลายเป็นเขียวคล้ำ ปากยังกล่าวว่า

"มืออสนีบาตชิงฆ่าเอี๊ยบซาเนี้ย เอี๊ยบซาเนี้ยเมื่อเสียชีวิต เรากับเจ้าเล็บเหยี่ยวอย่างมากสามารถสู้เสมอกับ

เขา เมื่อบวกท่านกับบริวารทั้งสามเข้าไป ยิ่งไม่มีหนทางรอด เราแม้ตายหาเป็นไรไม่ แต่เสียวเจี๊ยะต้องมีชีวิตอยู่สืบไป ความลับของปากหุบเขาต้องเผยแพร่ออกไปดังนั้น....."

ไม่ทันกล่าวจบ ปากแผลปวดแปลบปลาบ จนน้ำตาเล็ดหลั่งออกมา

ซึงเซี่ยวง้อรับฟังถึงตอนนี้ ต้องกรีดร้องว่า

"ซิงตั่วเจ่ก....."

นางมองดูกระบี่ที่เปื้อนเลือดในมือ ปรารถนาใคร่แทงกระบี่ใส่หัวใจตนเอง

ซิงซิมฮั่งฝืนใจกล่าวอีกว่า

"ทิกุกเต้าหยิน เราเป็นมันสมองของพรรคนภากาศ ท่านเพียงเป็นเด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม ไหนเลยเอาชนะเราได้?"

หัวร่อด้วยความรันทดแล้วกล่าว

"ท่านแสร้งเป็นผละจากไป แท้ที่จริงซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ จับตาดูความเคลื่อนไหวของพวกเรา เราได้คิดแต่แรก ดังนั้นกระตุ้นให้มืออสนีบาตเผยความในใจออกมาให้พวกท่านประหารฆ่ากันเอง"

ทางหนึ่งหัวร่อ ทางหนึ่งปวดแผลจนกล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก แต่ยังสรุปว่า

"เราล่อให้บริวารของท่านปลีกตัวไป ลวงให้ท่านฆ่ามืออสนีบาต จากนั้นยืมมือเสียวเจี้ยะจู่โจมต่อเรา กระตุ้นให้ท่านสอดมือเข้าช่วยเหลือ ค่อยลงมือฆ่าท่าน"

ทิกุกเต้าหยินไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป แผดร้องพลางโถมเข้าหา ยกกระบี่แทงใส่ซิงชิมฮั่ง

ซิงชิมฮั่งหลับตาลงอย่างสงบ พึมพำว่า

"เล่าเชา (คนแซ่เชา หมายถึงเจ้าเล็บเหยี่ยว) เราสมควรชดใช้ชีวิตแก่ท่าน....."

มิคาดยามนั้นสภาวะกระบี่ของทิกุกเต้าหยินพลันชะงักค้าง หยุดนิ่งแต่กลางคัน

ซิงชิมฮั่งไม่รู้สึกเจ็บปวดอันใด พอลืมตาขึ้น เห็นทรวงอกของทิกุกเต้าหยินปรากฏปลายกระบี่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา

เป็นซึงเซี่ยวง้อแทงกระบี่จากด้านหลัง ชิงปลิดชีวิตทิกุกเต้าหยิน

ทิกุกเต้าหยินตะลึงลานวูบ ในที่สุดคลายมือออก

ปล่อยให้กระบี่ร่วงหล่นลงกับพื้นดังเคร้ง คนก็ล้มตายลง

ผู้ที่ปรากฏขึ้นที่ด้านหลัง คือซึงเซี่ยวง้อที่หลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า

ซึงเซี่ยวง้อร่ำไห้เรียกหา "ซิงตั่วเจ่ก" โอบคอซิงชิมฮั่ง เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ซิงชิมฮั่งก็หลั่งน้ำตา ยกมือที่หลงเหลือเพียงข้างเดียววางลงบนไหล่กลมมนของซึงเซี่ยวง้อ กล่าวว่า

"เสียวเจี๊ยะ ขอเพียงท่านไม่ตำหนิเรา เราก็สบายใจแล้ว"

ซึงเซี่ยวง้อร่ำไห้โดยไม่หยุดยั้ง

นางยิ่งร่ำไห้ยิ่งเศร้าเสียใจ

ซิงชิมฮั่งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เสียวเจี๊ยะ เราไม่เป็นไร ท่านเศร้าเสียใจอันใด ?"

ใบหน้าซึงเซี่ยวง้อประดับด้วยคราบน้ำตา คล้ายดอกส้มถูกฝนพรม กล่าวว่า

"ซิงตั่วเจ่ก ข้าพเจ้าเข้าใจท่านผิด ข้าพเจ้าทำร้ายท่าน"

ซิงชิมฮั่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชีวิตของเราเป็นของซึงบั่งจู้ ท่านเพียงตัดขาเราข้างหนึ่ง ฟันแขนเราข้างหนึ่ง มีอันใดเศร้าเสียใจ ?"

ซึงเซี่ยวง้อส่ายหน้าไปมา พร่ำกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทำร้ายท่าน ข้าพเจ้าทำร้ายท่าน"

"โอ ซึ่งความจริง มีแต่ทำเช่นนี้ จึงสามารถไถ่บาปจากใจเราได้"

ซึงเซี่ยวง้อชะงักเสียงร่ำไห้ ลืมตากลมโตที่เอ่อคลอด้วยประกายน้ำตา ถามว่า

"ซิงตั่วเจ่กมีบาปอันใด ?"

"เพื่อหลอกให้นักพรตโฉดนั้นตายใจ เรากลับพูดจาก้าวร้าวเสียวเจี๊ยะ นับว่าสมควรตายหมื่นครั้ง.....ยังมีการตายของเล่าเชา เป็นที่เสียใจของเรายิ่ง เสียวเจี๊ยะฟันแขนขาเรา กลับช่วยลดทอนบาปทางใจของเรา....."

ซึงเซี่ยวง้อออดหลั่งน้ำตาอีกมิได้ กล่าวว่า

"ซิงตั่วเจ่กกระทำไปเพื่อช่วยข้าพเจ้า หากจะตำหนิต้องตำหนิข้าพเจ้าเข้าใจตั่วเจ่กผิดไป ตั่วเจ่กเลี้ยงดูข้าพเจ้านานปี ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจความประพฤติของตั่วเจ่ก ช่าง

ไม่คู่ควรให้ตั้วเจ่กช่วยเหลือจริง ๆ..... สำหรับท่านอาเซา ตั้วเจ่กฆ่าเขาเพราะความจำเป็น ที่กระทำไปยังคงเพื่อข้าพเจ้า.....''

พลางกวาดมองขาขาดบนพื้น และคราบโลหิตบนเสื้อผ้าซิงชิมฮั่ง กลับมุ่งหวังมีวิธีเชื่อมต่อเท้าขาด และห้ามเลือดมิให้หลั่งไหล

ซิงชิมฮั่งหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

''ขอเพียงท่านเข้าใจเรา เราก็พึงพอใจแล้ว''

ซึงเซียวง้อหวนนึกถึงซิงตั้วเจ่กครองตัวเป็นโสดตอนนี้มือเท้าล้วนพิการ นึกถึงคำพูดของบึ่งกองิ้มที่กล่าวยกย่องซิงชิมฮั่ง น้ำตาถึงกับไหลหลั่งดุจไข่มุกหลุดจากสาย กล่าวว่า

''หากแม้นบิดาอยู่ด้วย คงไม่เข้าใจดุจเดียวกับข้าพเจ้า.....''

ซิงชิมฮั่งขณะจะตอบคำ พลันขมวดคิ้วนิ่วหน้า กายสั่นระริกขึ้นมา ซึงเซียวง้อรีบผละจากร่างอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า

''ข้าพเจ้ากระทบถูกปากแผลท่านกระมัง ?''

ซิงชิมฮั่งสั่นศีรษะ ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"เราไม่เป็นไร....."

ซึงเซี่ยวง้อร่ำไห้จนตาบวมแดง ซิงชิมฮั่งกล่าวอีกว่า

"ซึ่งความจริง เสียวเจี๊ยะหากไม่แค้นเราจริงๆ ไม่ลงมือด้วยอำมหิต นักพรตโฉดยังไม่หลงเชื่อ เมื่อถึงเวลาเราสองคงย่ำแย่แล้ว"

ซึงเซี่ยวง้อยังหมองหม่นไม่คลาย ซิงชิมฮั่งแหงนหน้ามองท้องฟ้า กล่าวว่า

"เสียวเจี๊ยะ ท่านรีบแบกเราออกไป เราจะปล่อยพลุสัญญาณ เรียกระดมกำลังทั้งหมดของพรรคนภากาศมาช่วยเหลือบิดาท่าน"

นึกถึงบิดา ซึงเซี่ยวง้อต้องประหวัดนึกถึงบึ่งกองิ้มจิตใจว้าวุ่นขึ้นมา กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ตอนนี้ ใช่ทันเวลาหรือไม่....."

ไม่ทันขาดคำ ในดงไม้บังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ซิงชิมฮั่งแม้ปวดแผล แต่ยังไม่สูญเสียสติสัมปชัญญะ กล่าวว่า

"ศัตรูมาแล้ว รีบแบกเราขึ้นไป"

ซึงเซี่ยวง้อย่อกายลง แบกซิงชิมฮั่งขึ้นหลัง ทั้งคิดเก็บเท้าขาดบนพื้น แต่ก็ไม่กล้าเก็บ ซิงชิมฮั่งชิงกล่าวว่า

"ไม่ต้องสนใจแล้ว"

ซึงเซี่ยวง้อใช้ทั้งมือเท้า ปีนป่ายขึ้นบนยอดไม้ต้นหนึ่ง จากนั้นกระโดดปราด ก็กระโดดขึ้นบนหน้าผา

ซิงชิมฮั่งพลันตวัดมือ ซัดประกายสีแดงสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นฟ้า เมื่อลอยถึงกลางอากาศก็แตกระเบิดออกลากประกายเส้นสายสีขาวเส้นหนึ่งพุ่งขึ้นสู่ยอดเมฆ

ซิงชิมฮั่งปล่อยพลุสัญญาณ เรียกระดมกำลังทั้งหมดของพรรคนภากาศแล้ว

บทที่ ๓๕

ฉีกหน้าลงมือ

ขณะที่ซิงชิมฮั่งใช้แผนทรมานสังขาร หวังกู้สถานการณ์อันเลวร้าย ปึ่งกองมึ้มและยอดคนทั้งหกในถ้ำศิลา ก็เผชิญการจู่โจมจากหมู่มารร้ายโดยไม่หยุดยั้ง

ปึ่งกองมึ้มก็คอยต้านศัตรูอยู่ที่ปากถ้ำ พลันเห็นคนผู้หนึ่งสะอึกถึงข้างกาย เป็นหนึ่งในห้าหัวหน้ากองธงสังกัดพรรคนภากาศ ที่ร่วมทางมากับซึงจือฮุ้นฉายาเหินบินบนยอดหญ้าบ๊วยแช่ฮุย

เหินบินบนยอดหญ้ากล่าวว่า

"บึ้งเสียวเฮียบ ดูจากการลงมือของท่าน แสดงว่ามีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม"

บึ้งกอง้มกล่าวเบา ๆ

"บ๊วยเฮีย ข้าพเจ้ามีคำพูดประโยคหนึ่งคิดถามท่านเป็นส่วนตัว"

เหินบินบนยอดหญ้างงงันวูบ จึงกล่าว

"เสียวเฮียบโปรดบอกมา"

บึ้งกอง้มขณะจะถามไถ่ พลันปรากฏมรสุมพลังห้าหกสายม้วนทะลักเข้าถ้ำศิลา

เทียนเสียงไต้ซือลดสองมือลงวูบ กลับต้านทานมรสุมพลังเหล่านั้นเอาไว้

เทียนเล้งไต้ซือเห็นเช่นนั้น ไขว้สลับสองมือ สะอึกเข้าไปยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับเทียนเสียงไต้ซือ ปากกล่าวว่า

"ซือเฮีย เราช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง....."

เอ่ยถึงตอนนี้ มรสุมพลังทวีความกล้าแข็ง เพิ่มพลังผ่ามือเข้ามาอีกสามสาย

เทียนเสียงไต้ซือเลิกคิ้วขาวโพลง ร้องว่า

"ซือตี๋ ถอยไป"

เทียนเล้งไต้ซือกลับไม่ยอมล่าถอย ผลักกระแทกพลังปัญญาบารมีออกไป

สองซือเฮียตี๋มีกำลังภายในกล้าแข็ง รับมือศัตรูด้วยกัน กลับยันพลังฝ่ามือทั้งเจ็ดแปดสายกลับไป

เทียนเล้งไต้ซือร้องว่า

"ซือเฮีย กำลังภายในของเรายัง....."

มิคาดพอเอ่ยปาก ฝ่ายตรงข้ามเพิ่มพลังอีกสามสายผลักเข้ามาจากด้านขวาง

เทียนเล้งไต้ซือรู้สึกพลังกดดันเพิ่มพูน บวกกับอ้าปากกล่าววาจา พลังฝ่ามือเหล่านั้นทะลักเข้าทางลำคอทรวงอกร้อนวูบขึ้นมา ตลอดทั้งร่างคล้ายกับจะแตกระเบิดก็ปาน

เห็นแน่ชัดว่าเทียนเล้งไต้ซือต้องถูกพลังฝ่ามือกระแทกตายคาที่ บึ่งกองมพลันตวาดก้อง โถมเข้ามาทดแทนตำแหน่งของเทียนเล้งไต้ซือ อาศัยพลังการฝึกปรืออันกล้าแข็งต้านทานรับไว้

ซึ่งจือฮุ้นก็จี้พุ่งดรรชนีนภากาศ ตัดทำลายพลังผ่ามือ หงส์เขียวทะเลทรายฉกฉวยโอกาสเทียนเล้งไต้ซือพ้นจากห้วงอันตราย

พลังผ่ามือสิบกว่าสายนั้นไม่สามารถหักล้างเอาชัยพากันรั้งกลับไป บึ้งกอง้มรู้สึกพลังกดดันลดทอนลง ตลอดทั้งร่างกลับสั่นระริก คาดว่าในพลังผ่ามือเหล่านั้น แฝงพลังเยียบเย็นอยู่ด้วย

เทียนเสียงไต้ซือเห็นฝ่ายตรงข้ามถอนกำลังไป รีบก้มกายลงตรวจดูอาการบาดเจ็บของซือตี๋ เห็นเทียนเล้งไต้ซือหน้าเขียวคล้ำ รับบาดเจ็บสาหัสไม่น้อย

เหินบินบนยอดหญ้าก็เหลือบเห็นบึ้งกอง้มหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวซีดขาว รีบยื่นมือประคองไว้ กล่าวว่า

"บึ้งเซี่ยวเฮียบไม่เป็นไรกระมัง ?"

บึ้งกอง้มหลั่งเหงื่อออกมา ยามกะทันหันไม่สามารถตอบได้

ที่แท้บึ้งกอง้มต้านพลังกดดันเหล่านั้น กลับไม่ได้ถูกกระแทกทำร้ายอันใด เพียงแต่ที่จุดตังซั้ง คี้ไฮ้ เค็กกุก

ตงเก๊กทั้งหลายพลันปวดแปลบปลาบ คล้ายถูกเข็มแหลมทิ่มแทงก็ปาน

บึ่งกองิ้มทราบว่า ตนเองถูกพิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน หลายวันมานี้มีอาการปวดแปลบราวถูกเข็มทิ่มแทงเพียงแต่ไม่รุนแรงเช่นวันนี้เท่านั้น

ชั่วครู่ให้หลัง บึ่งกองิ้มทดลองโคจรพลัง ค่อยสะกดอาการเจ็บปวดลง ผืนยิ้มกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร"

เหินบินบนยอดหญ้าถามว่า

"เมื่อครู่เสียวเฮียบบอกว่ามีเรื่องคิดถามเรา ไม่ทราบ....."

บึ่งกองิ้มส่งเสียงดังอ้อ ถามว่า

"ปากทางเข้าหุบเขานี้ เป็นผู้ใดพบเห็น?"

"พวกเราทั้งหลายเป็นใต้ฮวงเต้าเจี้ยงนำขบวนตลอดมา"

บึ่งกองิ้มตาเป็นประกาย ถามอีกว่า

"ถ้าศิลานี้เล่า หุบเขาเจ็ดเย็นเมื่อคิดกวาดล้างพวกเรา ย่อมไม่ทิ้งหนทางถอยแก่พวกเรา"

"นี่ล้วนพึ่งพาโกวเนี้ยน้อยทั้งสองนี้"

บึ่งกองิ้มมองตามปลายนิ้วอีกฝ่ายหนึ่ง เห็นสตรีสองนางอยู่ที่มุมถ้ำ ภายใต้แสงสว่างเลือนรางภายในถ้ำ พบว่าสตรีทั้งสองมีรูปโฉมงดงาม เฉกเช่นกุลสตรีในห้องหอ แต่กลับแต่งกายเช่นหญิงรับใช้ หนึ่งในสองยังรับบาดเจ็บบนไหล่ขวาปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

บึ่งกองิ้มรู้สึกสตรีทั้งสองนี้คุ้นตาอยู่บ้าง คล้ายเคยเห็นจากที่ใด ต้องถามว่า

"พวกนางเป็นใคร ?"

เหินบินบนยอดหญ้าตอบว่า

"พวกเราถามแล้ว พวกนางล้วนไม่ยอมบอก"

เห็นแววตาบึ่งกองิ้มเต็มไปด้วยแววเคลือบแคลงสงสัย จึงกล่าว

"จะอย่างไรพวกนางเป็นสหายมิใช่ศัตรู คราก่อนตอนคับขัน แม่ชีสำนักเห็งซัวพบเห็นพวกเรา หากมิใช่พวกนางนำทาง พวกเราคงไม่ยืนหยัดถึงตอนนี้"

บึ่งกองิ้มรับคำ ล่าถอยถึงเงามืดของถ้ำศิลา เงียบงันไม่ส่งเสียง

เหินบินบนยอดหญ้าไม่ทราบสาเหตุความนัย จึงปลีกตัวไปเฝ้ารักษาที่ริมถ้ำ

ยามนั้นสภาวะจู่โจมของหมู่มารหยุดยั้งชั่วขณะ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวกับซึ่งจือฮุ้นว่า

"การเคลื่อนทหารควรฉับไว จนบัดนี้พรรคนภากาศไฉนยังไม่ส่งกำลังมาถึง ?"

ซึ่งจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เกรงว่าเซี่ยวง้อเกิดเรื่องขึ้น"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"พวกเราฝากความหวังอยู่ที่พรรคนภากาศ กำลังของพรรคนภากาศหากไม่มา ก็ไม่มีความหวังแล้ว"

"สำนักบู๊ตึงก็มีขุมกำลังกล้าแข็ง เต้าเจี้ยง....."

ไม่ทันขาดคำ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันกู่ร้องดังยาวนานขึ้น

ซึ่งจือฮุ้นกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เต้าเจี้ยงไฉน....."

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเรียกหาผู้คนมา....."

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนกลับกลาย เปลี่ยนเป็นชั่วร้ายอำมหิต โดยไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน กล่าวอีกว่า

"เรียกหาผู้คนมาฆ่าพวกท่าน!"

เสียงขาดคำ จู่โจมกระบี่ฟาดผ่ามือออก

กระบี่แทงใส่ซึ่งจือฮุ้น ผ่ามือฟาดใส่เทียนเสียงไต้ซือ

เทียนเสียงไต้ซือหันหลังให้กับไต้ฮวงเต้าเจี้ยง กำลังรักษาอาการบาดเจ็บของเทียนเล้งไต้ซือ พลังผ่ามือนี้กลับคล้ายหมอกโลหิต กดกระแทกใส่เทียนเสียงไต้ซือ

กระบี่ของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ก็แผ่พุ่งพลังสีม่วงจาง ๆ สายหนึ่ง ทั้งยังแฝงรังสีการฆ่าฟันอันเกรี้ยวกราดชนิดหนึ่ง

คราครั้งนี้กระทั่งซึ่งจือฮุ้นก็คาดคิดไม่ถึง เพิ่งร้องคำ "ท่าน... ...." กระบี่ก็แทงปราดถึงทรวงอกซึ่งจือฮุ้น

ยามคับขันเป็นตาย พลันปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งแทงเฉียง ๆ มาจากด้านข้าง เสียงดังเมื่อต้านจี่ฮือเกี่ยม (กระบี่ประกายม่วง) ของไต้ฮวงเต้าหยินไว้

คนสอดกระบี่เข้ามาคือบึ้งกองึ้มเอง!

บึ้งกองึ้มสามารถต้านกระบี่นี้ แต่คิดต้านรับผ่ามือ

ที่ฟาดใส่เทียนเสียงไต้ซือ ก็ลำบากมากแล้ว

บึ่งกองิ้มตัดใจไม่เสียดายชีวิต เกร็งกำลังแผ่พุ่งพลังฝ่ามือเข้าปะทะกับพลังสีแดงราวโลหิตนั้น

บึ่งกองิ้มหนึ่งนั้นเลือดลมพลุ่งพล่านอยู่ก่อน สองพลังฝ่ามือสู้ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไม่ได้ ผลจากการต้านปะทะแทนคนก็ลอยลิ่วไปปะทะกับผนังถ้ำอันแข็งแกร่ง กระอักโลหิตติดต่อกันสองคำ สิ้นสติสมประดีไป

เทียนเสียงไต้ซือร้องโพล่งว่า

"พลังละลายโลหิต ท่านคือ....."

ซึ่งจือฮุ้นก็อุทานด้วยความตระหนกว่า

"ทาสโลหิตอเวจี ท่านคือทาสโลหิตอเวจี!"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงลงมือลอบทำร้ายสองครา ล้วนถูกบึ่งกองิ้มขัดขวาง ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พลันเห็นเซาะฮงซึ่งนั้นและหัตถ์เซียนทะเลทรายถลันวูบวาบไปบดบังอยู่ปากถ้ำ เฒ่าประหลาดมหาภัยกลับโถมปราดเข้าหาตน

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเป็นชนชั้นใด พลันขยับกายดุจวิญญาณภูตพราย คุกคามถึงเบื้องหน้าหงส์เขียวทะเลทราย

หงส์เขียวทะเลทรายใจหายวูบ ถอยกายไปหนึ่งก้าว ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยื่นมือปราดออก ก็บีบคอเชียเอี่ยงเอี้ยงไว้

เฒ่าประหลาดมหาภัยคำรามก้อง ยกฝ่ามือฟาดลงไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหัวร่ออย่างชั่วร้าย ผลักไสเชียเอี่ยงเอี้ยงเข้ารับพลังฝ่ามือแทน

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกลับเป็นทาสโลหิตอเวจี หวนนึกถึงการตายของบุตรชายของตนล้วนสืบเนื่องจากไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ยามร้อนรุ่มเดือดดาลกลับฟาดฝ่ามือลงโดยไม่ยั้งคิด

พลันปรากฏฝ่ามือข้างหนึ่งฟาดเข้ามา เฒ่าประหลาดมหาภัยรู้สึกฝ่ามือนี้ปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ กลับสลายพลังฝ่ามือของตนไป พอเพ่งตามอง เห็นเป็นหัตถ์เซียนทะเลทราย ต้องตวาดว่า

"ท่านก็เป็นสัตว์ในครอกเดียวกับเขา ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายสั่นศีรษะ ซึ่งจือฮุ้นสะอึกเข้ากั้นกลาง กล่าวว่า

"เงียมเฮียอย่าได้ร้อนรุ่ม หลานสาวแซ่เชียตอนนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม"

เฒ่าประหลาดมหาภัย เพ่งตามอง เห็นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงใช้มือขวาคร่ากุมเชียเอี่ยงเอี้ยง จับจ้องมองตนอย่างลำพอง ตากลมโตของเชียเอี่ยงเอี้ยงกลับทอแววละห้อยหดหู่ ต่อให้เฒ่าประหลาดมหาภัยมีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตยังชมดูจนใจอ่อนลง ไม่อาจหักใจลงมือได้

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ท่านหากคิดลงมือต่อเรา ต้องต่อสู้กับหัตถ์เซียนทะเลทรายก่อน เป็นอย่างไร?"

ทุกผู้คนเห็นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงที่ปรกติเคร่งขรึมสำรวมกลับแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน มาตรว่ารูปโฉมยังคงเดิมแต่บันดาลความรู้สึกที่ผิดแผกแตกต่างแก่ผู้คน

ยามนั้น บึ่งกองมฟื้นคืนสติมา รู้สึกกำลังภายในวิ่งพลุกพล่าน ร่างบัดเดี๋ยวรุ่มร้อนบัดเดี๋ยวเย็นเฉียบ คาดว่ายาพิษออกฤทธิ์ เพียงคิดไม่ถึงจะกำเริบรุนแรงปานนี้

บึ่งกองมยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน เผ้าร่ำร้องในใจ

.....เซี่ยวง้อ เซี่ยวง้อ เราไม่ยาจตาย

.....

ขณะที่ภายในถ้ำปั่นป่วนแทบถล่มทลาย ซึงเซี่ยวง้อก็แบกซิงชิมฮั่งขึ้นสู่หน้าผา จากนั้นซิงชิมฮั่งปล่อยพลุสัญญาณ เรียกระดมกำลังทั้งหมดของพรรคนภากาศ

ซิงชิมฮั่งพอปล่อยพลุสัญญาณออก ได้ยินในหุบเขาบังเกิดเสียงร้องดังว่า

"เสียวจู้ตายแล้ว"

จากนั้น บังเกิดเสียงอุทานดังสับสนว่า

"นี่จะได้อย่างไร ?"

"ซือโจ้ว (อาจารย์ของอาจารย์) หากตำหนิมา พวกเราต้องตายแน่นอน"

"พวกท่านดู มีคนปล่อยพลุสัญญาณ พวกเราขึ้นไปดู"

คนสุดท้ายสุ้มเสียงคุ้นหูยิ่ง คือหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าสังกัดพรรคนภากาศเอง

ซิงชิมฮั่งกล่าวเบา ๆ กับซึงเซี่ยวง้อว่า

"รีบไป"

ซึงเซี่ยวง้อถามโพล่งว่า

"ท่านเล่า ?"

"หากประคองเรา ไม่อาจวิ่งอย่างเต็มที่"

ซึงเซียวง้อกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"ข้าพเจ้ายังคงแบกตัวเจ่กไป"

ขณะจะแบกซิงชิมฮั่งขึ้น กลับกระทบถูกบาดแผลอีกฝ่ายหนึ่ง ซิงชิมฮั่งต้องครางหนัก ๆ คำหนึ่ง แต่ยังเร่งรัดว่า

"รีบไป"

ได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมดังสับสน ผู้คนเจ็ดแปดคนพุ่งปราดขึ้นหน้าผา สายตากวาดมอง ก็พบเห็นซึงเซียวง้อทั้งสอง ดังนั้นโอบล้อมเข้ามา

คนเหล่านี้หนึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้า ยังมีอีกคนหนึ่งเป็นบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น ซึ่งถูกทิกุกเต้าหยินตวาดตำหนิ

เห็นหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าเหลียวหน้าไปในหุบเขาร้องว่า

"บั่งเพ้ง ท่านจัดวางกำลังต่อไป ที่นี้มีแม้แต่ทารกหญิงนางหนึ่งและคนพิการผู้หนึ่ง ปล่อยให้พวกเราจัดการเอง"

เบื้องล่างบังเกิดเสียงขานรับคำหนึ่ง จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าสับสน แสดงว่ากระจายกำลังเฝ้าหุบเขาไว้

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้า ค่อยกล่าวกับซึงเซี่ยวงอ้อว่า

"โกวเนี้ยไม่ต้องกลัว ขอเพียงยินยอมเป็นของพวกเรา จะให้ท่าน....."

มันเห็นทิกุกเต้าหยินเสียชีวิต ดังนั้นไม่มีข้อกริ่งเกรงอีก พูดจาแทะโลมนาง

ซึงเซี่ยวงอ้อไหนเลยทนรับฟังได้ ตวาดเสียงสดใส จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าหลงเหลือแขนข้างเดียว เห็นพลังดรรชนีกราดเกรี้ยวรุนแรง รีบกระโดดหลบหลีก พวกสมาคมเสื้อทองผู้หนึ่งไม่ทันหลบเลี่ยง ถูกดรรชนีจี้ใส่ล้มหงายลงเสียชีวิต

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าตวาดโทสะ ชักดาบยาวนำผู้คนห้าหกคนกลุ้มจู่โจมใส่ซึงเซี่ยวงอ้อ

ซึงเซี่ยวงอ้อ ดึงสายรัดแพรสีเขียวอ่อนออกมา ม้วนพันใส่คนผู้หนึ่ง สลัดเหวี่ยงไปปะทะกับพื้น จากนั้นกระตุกอาวุธของผู้คนของคนปลิวกระเด็น ทั้งยังรัดคอคนผู้หนึ่ง

สลบไสลไป

แต่พริบตาที่เสียสมาธิ ก็ถูกหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้ากรีดดาบใส่หัวไหล่ โลหิตไหลหลั่งเป็นทางยาว แต่ซึงเซียวง้อยังกัดฟันสู้ศึกต่อไป

หมู่มารที่ใต้หน้าผาเห็นหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าไม่สามารถเผด็จศึก ปรากฏผู้คนอีกห้าหกคนกระโดดขึ้นมาสมทบ บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นนั้นก็ชักฉมวกจี้จุดออกมาโถมเข้าประชิดใกล้ซึงเซียวง้อ

พลันปรากฏประกายหอกวูบขึ้นจากพื้น ซิงชิมฮั่งตวัดหอกขึ้น ปักใส่ท้องน้อยของบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นนั้น

หมู่มารเห็นเช่นนั้น แบ่งกำลังมากลุ้มจู่โจมใส่ซิงชิมฮั่ง ซิงชิมฮั่งรับบาดเจ็บสาหัส กระแทกนั่งกับพื้นไหนเลยต้านทานรับได้

ซึงเซียวง้อได้แต่ทะยานเข้ามาช่วยเหลือ นางเผชิญศัตรูพวกมาก มือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวันอยู่แล้ว เมื่อต้องคอยห่วงพะวงซิงชิมฮั่ง ยิ่งร่อแร่คับขันกว่าเดิม

ซิงชิมฮั่งกรึ่งเกรงสร้างความลำบากแก่เสียวเจี้ยะ พลันทอดถอนใจยาว วกหอกสั้นเข้าหาตัว คิดหมาย

อัตวินิบาตกรรม

ยามนั้นพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"คนร้ายสารทิศใด กลับข่มเหงรังแกสตรีคนพิการ?"

ในเสียงตวาด คนผู้หนึ่งก้าวยาว ๆ เข้ามา

คนผู้นี้อายุมากแล้ว แต่เค้าหน้าเหี้ยมหาญองอาจ สวมเสื้อยาวสีเหลือง หว่างเอวสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง

ซิงซิมฮั่งพอเห็นสีสันเสื้อผ้าผู้มา พลันฉุกใจคิด ร้องดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าซิงซิมฮั่งแห่งพรรคนภากาศ ท่านนี้คือเสียวเจี๊ยะเรา ขอได้เชียบชักดาบเข้าช่วยเหลือ....."

คนชุดเหลืองตัดบทว่า

"ยื่นมือช่วยด้วยคุณธรรม เป็นหน้าที่ของนักสู้"

หัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้ากระชากเสียงว่า

"ช่วยด้วยคุณธรรม ? เราเห็นว่าเจ้าไม่เห็นโลงไม่หลั่งน้ำตา"

พลางพลิกคมดาบฟันใส่

คนชุดเหลืองแทนที่จะหลบเลี่ยง กลับชักกระบี่ผ่าไปในประกายดาบ ประกายกระบี่วูบขึ้นแว่บหนึ่ง ก็แทง

ทะลุอกหัวหน้าหน่วยสุนัขฟ้าไป

หัวหน้าขบวนสังกัดสมาคมเสื้อทองบั่งเพ้งตวาดด้วยโทสะ ร่ายรำดาบนำพาผู้คนเจ็ดแปดคนกลุ้นจู่โจมใส่

คนชุดเหลืองสะบัดกระบี่ต้านศัตรู บุกซ้ายทะลวงขวา เข่นฆ่าสังหารผู้คนหลายคน ซึงเซี่ยวงอถอยร่นถึงข้างกายซิงชิมฮั่ง พอเห็นเช่นนั้นก็ร้องโพล่งว่า

"เป็นเพลงกระบี่ขนนกฟ้า !"

ที่แท้เพลงกระบี่ที่คนชุดเหลืองใช้ออก กลับเป็นเพลงกระบี่ขนนกฟ้า มาตรว่ากระบวนท่าไม่ลึกล้ำเช่นบึ้งกอง้ม แต่ก็คล่องแคล่วจัดเจนยิ่ง

หมู่มารเห็นผิดท่า จึงส่งสัญญาณให้พวกพ้องขึ้นมาสมทบ ผู้คนสิบกว่าคนกลุ้มจู่โจมคนชุดเหลือง คนชุดเหลืองรับมือถึงตอนท้าย อดคับขันมิได้

ซึงเซี่ยวงอร้อนรุ่มใจยิ่ง ถามว่า

"ซิงตั๋วเจ่ก กำลังหนุนจะรุดมาเมื่อใด ?"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏศัตรูสองคนบุกจู่โจมเข้ามา

ซึงเซี่ยวงอตวัดสายรัดสีเขียว ม้วนพันอาวุธคนผู้หนึ่ง กระตุกปลิวกระเด็น อีกผู้หนึ่งกลับสะอึกเข้ามาจาก

ด้านข้าง ดีที่ถูกซิงซิมฮั่งเกี่ยวขาล้มลง ซึ่งเซี่ยวงอจี้พุ่งดรรชนีออก ค่อยสะกดมันเอาไว้

เห็นเงาคนถลันวูบวาบ ผู้คนอีกสองคนกระโดดขึ้นสู่หน้าผา ล้วนเป็นหัวหน้าหน่วยสังกัดชมรมคลุมฟ้า

คนทั้งสองหนึ่งหดหัวห่อไหล่ ลักษณะคล้ายเต่าตัวหนึ่ง อีกผู้หนึ่งปากแหลมมืองอุ้ม ทีท่าคล้ายไก่ป่าตัวหนึ่ง

ทั้งสองพอปรากฏกาย ที่หลงเหลือล้วนหยุดยั้งชะงักมือ คนที่คล้ายไก่ป่าตวัดอาวุธรูปเล็บเหล็กขึ้นกล่าวว่า

"เราคือหัวหน้าหน่วยไก่ฟ้าชมรมคลุมฟ้าอูลุ้ยลู่"

คนที่คล้ายเต่าตัวหนึ่งมือถือป้ายเถาวัลย์และดาบยาวกล่าวเสริมขึ้น

"เราคือหัวหน้าหน่วยเต่าฟ้าชมรมคลุมฟ้ากิมเบ๊ลุ้น"

คนชุดเหลืองแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เต่าฟ้าหรือ เกรงว่าเป็นลูกเต่าต่างหาก"

หัวหน้าหน่วยเต่าฟ้า และหัวหน้าหน่วยไก่ฟ้าเดือดดาลเป็นการใหญ่ ชักชวนกันกลุ้มจู่โจมใส่คนชุดเหลือง

สถานการณ์บนหน้าผา คับขันอันตรายถึงที่สุด

บทที่ ๓๖

ขุมกำลังอันยิ่งใหญ่

พรรคนภากาศก่อตั้งเป็นเวลาสามสิบเอ็ดปี จนบัดนี้ยังไม่ได้ออกคำสั่งเรียกระดมกำลังมาก่อน

คราครั้งนี้ซึ่งจือฮุ้นและพวกเผชิญการจู่โจมจากหุบเขาเจ็ดเย็น ชมรมคลุมฟ้าและสมาคมเสื้อทอง ทั้งยังติดกบของสำนักบู๊ตึง ซิงชิมฮั่งจึงปล่อยพลุสัญญาณเรียกระดมกำลัง

พลุไฟดอกนั้นพอพวยพุ่งขึ้นสู่กลางหาว ถึงกับสะท้านสะเทือนทั่วยุทธจักร

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ได้รับผลสะท้อนจากพลุสัญญาณเรียกระดมกำลัง

หมู่บ้านชนบทละแวกภูเขาฮ่อลั้งซัว มีกระท่อมชาวนาหลังหนึ่ง ปรกติทำไร่ไถนา สามชีวิตมีความเป็นอยู่อย่างสันโดษ

ครอบครัวนี้แซ่เซ้ง ผู้เฒ่าเซ้งอายุสูงวัย เนื่องเพราะแข่เท้าทั้งคู่อยู่ในคันนาเป็นเวลาหลายสิบปี พอแก่ตัวลง จึงป่วยเป็นโรคไขข้ออักเสบ แต่ยังถือจอบเดินค้อมเอวเข้าสู่ท้องนา โดยไม่ยอมหยุดพักผ่อน

ผู้เฒ่าเซ้งมีบุตรชายเซ้งฮกกึง และบุตรสะใภ้นางเจียวสี เซ้งฮกกึงสองสามีภรรยากตัญญูกตเวทีต่อผู้เฒ่าเซ้งยิ่ง เคยขอให้ผู้เฒ่าเซงหยุดพักผ่อน แต่ผู้เฒ่าเซ้งไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยินยอม

วันนี้เซ้งฮกกึงสองสามีภรรยาออกไปไถนา นางเจียวสีความจริงตั้งครรภ์ แต่ยังทำงานต่อไป มิคาดยามนั้นปรากฏพลุไฟดอกหนึ่งยิงขึ้นสู่ท้องฟ้า ชั่วครู่ค่อยแตกระเบิดออก ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเลือนลับไป

เซ้งฮกกึงหน้าแปรเปลี่ยนไป วางจอบในมือลงเดินลุยโคลนเข้าหานางเจียวสี กล่าวว่า

"อาเง็ก เราไม่สามารถอยู่เป็นเพื่อนท่านอีกแล้ว"

นางเจียวสีมีชื่อฮุนเง็ก เซ้งฮกกึงกล่าวอีกว่า

"เราเข้าสังกัดค่ายพรรคหนึ่ง ท่านทราบหรือไม่ ก่อนนี้มีอันธพาลตงป่าเทียนคิดช่วงชิงที่นาของพวกเรา เป็นกงจื้อร่างอ้วนท่านหนึ่งขับไล่อันพาลนั้นไป กงจื้อร่างอ้วนนั้นแซ่บ๊วย เราเพื่อตอบแทนบุญคุณของเขา จึงเข้าสังกัดค่ายพรรคดังกล่าว พลุไฟหลากสีนั้นแสดงว่าค่ายพรรคนั้นเกิดเรื่องขึ้น ดังนั้นเราต้องรุดไป.....ท่านไม่เข้าใจกระมัง นี่ก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา สรุปแล้ว เราต้องไปแน่นอน"

เซ้งฮกกึงกล่าวตะกุกตะกัก ในที่สุดบอกกล่าวจนจบ ค่อยกุมมือของภรรยาไว้ กล่าวว่า

"อาเง็ก เราจะไปแล้ว ท่านดูแลบิดาด้วย"

นางเจียวสีพลันเอ่ยปากแล้ว น้ำเสียงกลับสงบเยือกเย็นยิ่ง กล่าวว่า

"หลุมฝังศพขาวราวหิมะ"

เซ้งฮกกึงงงงันวูบ ชั่วครู่จึงกล่าวอย่างยากเย็น

"เหยียบย่ำทั่วภูเขาฮ่อลั้ง"

นางเจียวสีผงกศีรษะ กล่าวเบา ๆ

"สังกัดต้นตอแกซิง"

เซ้งฮกกึงพลันคุกเข่าลงข้างหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้สังกัดต้นตอซิงไห ขอน้อมพบหัวหน้ากลุ่ม"

นางเจียวสีกล่าวอีกว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราไปด้วยกัน"

เซ้งฮกกึงกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"อาเง็ก คิดไม่ถึงท่านเป็น....."

นางเจียวสีสั่นศีรษะ เป็นความหมายมิได้กล่าวต่อ เซ้งฮกกึงจึงกล่าว

"ทราบแล้ว กฎของพรรคเข้มงวด เราเมื่ออยู่ใต้สังกัดต้องรับฟังคำสั่งท่าน"

นางเจียวสีทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพียงแต่กงกง (คำเรียกพ่อผัว) จะให้ผู้ใดดูแล ?"

"ท่านดูแล ท่านเป็นสตรี ให้เราเข่นฆ่าศัตรูเถอะ"

นางเจียวสีกลับกล่าวว่า

"ท่านรั้งอยู่ เรามีตำแหน่งสูงกว่าท่าน ทั้งมีวิทยายุทธเหนือกว่าท่าน อย่าว่าแต่เมื่อทำงานให้กับพรรคไหนเลยแบ่งแยกบุรุษ สตรี ?"

เซ้งฮกกึงงงงันวูบ พลันได้ยินสุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกเจ้าไปทั้งสิ้น"

เซ้งฮกกึงสองสามีภรรยาหันควับไป เห็นผู้เฒ่าเซ้งเดินค้อมเอว มือถือกล้องยาเส้นเดินเข้ามา ต้องร้องโพล่งว่า

"บิดา....."

ผู้เฒ่าเซ้งพลันแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ภูเขาสูง"

นางเจียวสีสะท้านคราหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ธารน้ำใส"

เซ้งฮกกึงห้อยมือแนบลำตัว กล่าวเสริมขึ้น

"ผู้รู้ใจ"

ผู้เฒ่าเซ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พวกเจ้าหนึ่งสังกัดบ๊วยตั้งจู้ (หัวหน้ากองแซ่บ๊วย หมายถึงเหินบินบนยอดหญ้า) หนึ่งสังกัดซิงตั้งจู้ (หัวหน้ากองแซ่ซิง หมายถึงซิงชิมฮั่ง)"

เซ้งฮกกึงไม่กล้าเอ่ยปาก นางเจียวสีถามว่า

"ขอถามกงกงสังกัดต้นตอใด ?"

ผู้เฒ่าเซ้งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราทราบแต่แรกว่า พวกเจ้าก็เป็นสมาชิกของพรรค แต่ตามกฎของพรรค ต่อให้เป็นพี่น้องพ่อลูก ก็ไม่อาจเปิดเผยศักดิ์ศรี นอกจากตอนทำงานให้กับพรรค..... เราได้รับการส่งเสริมจากซึงบั่งจู้"

พลางหันหน้าหาท้องนาอันไพศาล กล่าวว่า

"ท้องนานี้ตอนแรกมีเพียงไร่สองไร่ เป็นซึงบั่งจู้ประทานให้กับเราเอง"

ที่แท้ผู้เฒ่าเซ้งและพวกทั้งสามชีวิต ล้วนสังกัดพรรคนภากาศ แต่ภรรยาไม่รู้จักสามี บุตรไม่รู้จักบิดา นับตามลำดับรุ่น ผู้เฒ่าเซ้งมีตำแหน่งสูงสุด

ผู้เฒ่าเซ้งกล่าวว่า

"เมื่อมีคำสั่งเรียกระดมกำลัง พวกเราต้องรุดไป....."

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

"ถูกต้อง ไม่อาจชักช้าแม้แต่น้อย"

ผู้เฒ่าเซ้งตวาดคำ "ซัดจู่โจม" คนไม่ทันหมุนตัวก็ตวัดมือซัดประกายสีทองออกสิบสองจุด

เห็นเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดดุจนางแอ่นเหิน ยื่นสองมือออก ก็รับประกายสีทองทั้งสิบสองจุดไว้ ร้องชมเชยว่า

"ประเสริฐ สมกับเป็นซั่งอาเตียมเตี้ยม (อีกาเยียบเย็น) เซ้งมุ่งซัวจริง ๆ"

ผู้เฒ่าเซ้งทั้งสามล้วนใจหายวาบ เซ้งฮกกึงสองสามีภรรยา คิดไม่ถึงบิดากลับเป็นยอดฝีมือในเชิงอาวุธลับฉายาอีกาเยียบเย็น ผู้เฒ่าเซ้งก็คิดไม่ถึงยังมีคนรู้จักตนต้องแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านสามารถรับสิบสองดาวเย็นของเรา คงเป็นชีวลี้เคี่ยงคุน (แขนเสื้อพิสดาร) ฉือซาซิ้มแล้ว"

คนผู้นั้นเดินใกล้เข้ามา กล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าเราใช่ฉือซาซิ้มหรือ ?"

ผู้เฒ่าเซ้งทั้งสามเพ่งตามอง เห็นอีกฝ่ายหนึ่งกลับเป็นหมอตำแยที่อยู่บ้านติดกันนามลือไต้มา เซ้งฮกกึงสองสามีภรรยาต้องอุทานว่า

"ลือไต้มา"

ลือไต้มายิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ลือไต้มาคือฉือซาซิ้ม"

ผู้เฒ่าเซ้งกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ท่านเร้นกายจากบู๊ลิ้มสิบห้าปี วันนี้สอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ไยกัน ?"

ฉือซาซิ้มกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"พสุธาสุดไพศาล"

ผู้เฒ่าเซ้งกล่าวเสริมขึ้น

"มังกรร่ำพันลี้"

ฉือซาซิ้มชูนิ้วกลางขึ้น งออีกสี่นิ้วที่เหลือ ผู้เฒ่าเซ้งก็ชูนิ้วตอบดุจเดียวกัน

ที่แท้ฉือซาซิ้มก็เป็นสมาชิกพรรคนภากาศ

เหตุการณ์เช่นนี้ไม่ทราบเกิดแก่ตัวเมืองกี่แห่งและหมู่บ้านชนบทกี่หลัง

มีเมืองน้อยแห่งหนึ่ง คนในเมืองล้วนจากไปจนหมดสิ้น เหลือแต่เด็กและคนชราสี่ห้าคน ยังมีค่ายทหารแห่งหนึ่ง จากไปจนเหลือแต่ทหารนายเดียว สร้างความตระหนกแก่ทหารนายนั้นจนหลบหนีไปด้วย

.....พรรคนภากาศเป็นค่ายสำนักที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ที่แท้มีขุมกำลังมากน้อยเพียงไหน

นี่เป็นตัวอย่างอีกตัวอย่างหนึ่ง ที่ได้รับผลสะท้อนจากพลุสัญญาณเรียกระดมกำลัง

เจ้าสำนักคุนลุ้นเฮียงอิ้งจือ ครำเคร่งฝึกเกาะซิ้งกง (ลมปราณเก้าพิสดาร) ดังนั้นกักตัวเองอยู่ภายในถ้ำเป็นเวลาสามเดือน

คำสั่งนภากาศหมื่นลี้ของนภากาศส่งต่อกันเป็นทอด ๆ เมื่อส่งถึงภูเขาคุนลุ้น เป็นยามพลบค่ำของวันรุ่งขึ้น

เฮียงอิ้งจือมีซือตี่สามคน บุ้นกีจือรักษาการแทน

เจ้าสำนัก ยังมีโตวเล้งจื้อและช้วนจินจื้อ ล้วนเป็นยอดฝีมือของสำนัก ช้วนจินจื้อพอเห็นพลุสัญญาณ ต้องฉุกคิดขึ้น

.....ภายในพรรคมีชัย เราเมื่อประสบพบเห็นสมควรรุดไปหรือไม่ ?

ที่แท้เมื่อครั้งเยาว์วัย บิดามารดาของช้วนจินจื้อล้วนถูกมารร้ายนอกกำแพงใหญ่ฆ่าทิ้ง ตนเองดีที่ได้รับการช่วยเหลือจากซึงจือฮุ้น นำพามาฝากให้กับเจ้าสำนักรุ่นก่อนเทียปุยจื้อ

.....หากปราศจากซึงจือฮุ้น ตนเองไหนเลยมีวันเช่นนี้ ?

.....ตอนนี้ซึงจือฮุ้นมีภัย ตนเองจะนิ่งดูดายได้อย่างไร ?

ช้วนจินจื้อพลันตกลงใจ วิ่งตะบึงไปยังถ้ำศิลาหลังเขา ตระเตรียมโขกศีรษะอำลาเจ้าสำนักคุนลุ้นที่ปากถ้ำ จากนั้นลงจากเขาไปช่วยเหลือพรรคนภากาศ

เมื่อเร่งรุดถึงหลังเขา เห็นประตูถ้ำยังปิดสนิท ช้วนจินจื้อหวนนึกถึงซือเฮียเจ้าสำนักมีบุญคุณต่อตน ขณะ

ที่ท่านกักตัวเองคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ ตนเองกลับผละจากไป อดทอดถอนใจมิได้

เสียงทอดถอนใจพอดัง ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงถอนใจเบา ๆ อีกเสียงหนึ่งดังขึ้น

ชว้นจินจื้อใจสั่นสะท้าน กระโดดปราดไปเบื้องหน้า ค่อยบิดกายกลางอากาศ ชักกระบี่ออกถือมั่น เห็นด้านหลังที่ห่างไปยืนไว้ด้วยนักพรตไว้เคราสามแฉก สวมใส่ชุดเหลืองผู้หนึ่ง .

ชว้นจินจื้อรีบทิ้งกระบี่ หมอบกราบกับพื้น เรียกหาว่า

"ยี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง)"

ผู้มาคือบุ้นกีจื้อ ที่รักษาการแทนเจ้าสำนัก บุ้นกีจื้อกล่าวว่า

"สี่ซือตี่ (ศิษย์ผู้น้องที่สี่) ท่านเฝ้ารักษาอยู่ที่นี่ เรื่องของพรรคนภากาศให้เราไปเถอะ"

ชว้นจินจื้อกล่าวอย่างตื่นตระหนก

"ยี่ซือเฮีย ท่าน.....ทราบเรื่องแล้ว ?"

"เราก็เป็นคนของพรรคนภากาศ"

ช้วนจินจื้อตะลึงลานวูบ จึงตะกุกตะกักว่า

"ยี่ซือเฮียรักษาการแทนเจ้าสำนัก ควรรั้งอยู่ที่นี้ให้เราไปประเสริฐกว่า"

พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกท่านแก่งแย่งกันไป ล้วนเป็นศิษย์ทรยศของคุนลุ้น"

เห็นนักพรตหน้าตาเยือกเย็น สองมือซุกอยู่ในแขนเสื้อผู้หนึ่งเดินออกจากดงไม้ จับจ้องมองคนทั้งสองอย่างเย็นชา กลับเป็นโตวเล้งจื้อ

บุ้นกีจื้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซาซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้องที่สาม)....."

โตวเล้งจื้อตวาดสอดขึ้น

"หยุดปาก ท่านกินในหันใจออกนอก ยังมีหน้าเรียกเราเป็นซือตี๋ ?"

บุ้นกีจื้อสะท้านคราหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"เราช่วยเหลือพรรคนภากาศ มิใช่เรื่องเลวร้ายอันใด"

โตวเล้งจื้อกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เหลวไหล ท่านลืมคำสอนของปรมาจารย์แล้วหรือ เมื่อเป็นศิษย์ของคุนลุ้น ก็ไม่สังกัดค่ายสำนักอื่น"

บุ้นกีจื้อหันหน้าหาท้องฟ้า คุกเข่าโขกศีรษะกับพสุธา หลั่งน้ำตาอย่างเงียบงัน

ช้วนจินจื้อร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ยี่ซือเฮีย....."

โตวเล้งจื้อตวาดสอดขึ้น

"เขาไหนเลยคู่ควรรักษาการแทนเจ้าสำนักอีก ?"

พลันชักมือจากในแขนเสื้อ ซัดเข้มสีแดงสองเล่มพุ่งใส่คอหอยบุ้นกีจื้อ

บุ้นกีจื้อสะท้านคราหนึ่ง แผดเสียงร้องว่า

"ฮ่วยฮ้วยซิ้งจำ (เข็มละลายโลหิต) ท่าน....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง สิ้นใจตายไป

ช้วนจินจื้อทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล กระชากเสียงว่า

"ท่าน.....ต่อให้ยี่ซือเฮียละเมิดกฎของสำนัก ท่านก็มิไม่มีสิทธิ์ฆ่าเขา"

โตวเล้งจื้อแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ผู้ที่ใช้เข็มละลายโลหิต ยังจะคำนึงถึงกฎของสำนักคุนลุ้นหรือ ?"

ชั่วนจินจื้อหยิบฉวยกระบี่มาถือมั่น ตวาดถามว่า

"ท่านที่แท้เป็นใคร ?"

โตวเล้งจื้อหาตอบคำไม่ กล่าวราวพึมพำกับตนเองว่า

"เรารอโอกาสเช่นนี้มาสามปีแล้ว เราใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยแพร่พิษสังหารเทียปุยจื้อ จากนั้นรอจนเฮียงอิ้งจื้อกักตัวเองฝึกฝีมือ ค่อยกล่าวหาบุ้นกีจื้อละเมิดกฎสำนัก ฉกฉวยโอกาสฆ่าเขา....."

ชั่วนจินจื้อรับฟังจนขนลุกเกรียว เมื่อสามปีก่อนเทียปุยจื้อผู้เป็นซือแป๋เสียชีวิตอย่างลึกลับ ที่แท้ถูกโตวเล้งจื้อแพร่พิษสังหารเอง ต้องตวาดเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน.....ท่านไฉนทำเช่นนี้ ?"

โตวเล้งจื้อปลดกระบี่ออกมาช้า ๆ กล่าวว่า

"เราความจริงสังกัดสำนักบู๊ตึง ฉายากิมฮวง"

ชั่วงจินจื้อสะท้านด้วยความตระหนก โพล่งว่าร้อง

"ท่านคือกิมฮวง ?"

สำนักเสียวลิ้มมีสามเทียน ประกอบด้วยเทียนเสียง เทียนเล้ง และเทียนอิมไต้ซือ สำนักบู๊ตึงก็มีสามฮวง ประกอบด้วยไต้ฮวง เชี้ยงฮวงและกิมฮวงเต้าเจี้ยง บัดนี้ กิมฮวงเต้าเจี้ยงกลับปะปนเข้ามาในสำนักคุนลุ้น

กิมฮวงเต้าเจี้ยงผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราคือกิมฮวง ซือเฮียเจ้าสำนักเราทราบว่าสำนักคุนลุ้นเป็นเครื่องมือของพรรคนภากาศ จึงให้เราเข้าสังกัดสำนักคุนลุ้น เพื่อจัดการกับพวกท่าน"

ชั้วนจินจื้อร้องว่า

"เป็นไปไม่ได้ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงสูงด้วยคุณวุฒิและวัยวุฒิ ไหนเลยเป็นคนเช่นนี้ ?"

กิมฮวงเต้าเจี้ยงไม่แยแสสนใจปฏิกิริยาของอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า

"วันนี้พรรคนภากาศส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือก็ไม่มีประโยชน์ ซือเฮียเจ้าสำนักเราพอลงมือ ซึ่งจือฮุ้นต้องตายสถานเดียว"

ชั้วนจินจื้อตวาดด้วยโทสะ พอลงมือก็จู่โจมกระบี่

ด้วยท่าฮู้จื้อโต่วฮ้อ (แบกบุตรข้ามลำน้ำ)

กิมฮวงเต้าเจี้ยงชักกระบี่ ขวางกระบี่ต้านปะทะ จากนั้นจู่โจมกระบี่ตีโต้ไป

พลังฝีมือของช้วนจินจื้อเป็นรองกิมฮวงเต้าเจี้ยงอยู่แล้ว อย่าว่าแต่กิมฮวงเต้าเจี้ยงยังฝึกวิชาฝีมือสำนักบู๊ตึง เมื่อรวมกันเข้า ถึงกับไม่ด้อยกว่าเจ้าสำนักคุนลุ้นเฮียงอั้งจื้อ ช้วนจินจื้อไหนเลยเป็นคู่มือเปรียบติด ?

ช้วนจินจื้อตัดใจเสี่ยงชีวิต ใช้กระบี่ด้วยท่าเต้งจักซิ่วหงี (ยึดมั่นคุณธรรม) เค็กแก่ทงฮิว (ทางน้อยร่มรื่น) เจียเทียนยิบตี่ (ขึ้นฟ้าลงดิน) คราเดียวสามกระบวนท่า

กิมฮวงเต้าเจี้ยงได้แต่บั๊ดบ่ายคลี่คลาย จากนั้นใช้ออกด้วยท่าลักเอี้ยงยังเซาะ (หกสุริยันละลายหิมะ) แทงปราดใส่ช้วนจินจื้อ

กระบี่มีหกท่วงท่า ช้วนจินจื้อเพียงบั๊ดบ่ายสองกระบี่ ถูกแทงใส่สี่กระบี่ โลหิตไหลหลั่งโทรมกาย

กิมฮวงเต้าเจี้ยงแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ท่านยังคงยอมจำนนเถอะ สำนักบู๊ตึงจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน เราจะเสนอให้ซือเฮียเจ้าสำนักแต่งตั้งท่านเป็น

เจ้าสำนักคุนลุ้น....."

ไม่ทันขาดคำ ช้วนจินจื้อทั้งคนทั้งกระบี่โถมจู่โจมเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต

กิมฮวงเต้าเจี้ยงขมวดคิ้ว เร่งเร้าท่ากระบี่ในมือขวา ผ่ามือซ้ายเปล่งประกายสีแดง ฟาดเฉียดออกผ่ามือหนึ่ง

ช้วนจินจื้อยกมือซ้ายกันปะทะ ได้ยินเสียงกร๊อบ ข้อศอกซ้ายถูกกระแทกหลุดจากข้อ สร้างความเจ็บปวดจับใจ ต้องร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน.....ท่านกับทาสโลหิตอเวจีเป็นอะไร....."

กิมฮวงเต้าเจี้ยงหัวร่อเฮอะฮะ เสือกกระบี่ออกเสียงฉึกเมื่อแทงใส่ชายโครงข้างขวาของช้วนจินจื้อ

กิมฮวงเต้าเจี้ยงความจริงคิดจัดการกับช้วนจินจื้อดุจแมวหยอกเย้ามุสิก มิคาดช้วนจินจื้อมีนิสัยแข็งกร้าวยอมตายไม่ยอมสยบ กลับใช้ร่างหนีบกระบี่กิมฮวงเต้าเจี้ยงไว้

กิมฮวงเต้าเจี้ยงขณะจะออกกำลังถอนดึงกระบี่กลับพลันได้ยินเสียงฉึก กลางหลังปวดแปลบคราหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงดังเชียะ ปลายกระบี่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกจาก

ทรวงอก !

กิมฮวงเต้าเจี้ยงตวาดก้อง คลายมือทิ้งกระบี่ กระโดดลอยตัว โลดข้ามศีรษะช้วนจินจื้อ พาตัวหลุดพ้นจากกระบี่ที่แทงทะลุอก

กระบี่เล่มนั้นชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ตัวกระบี่แปดเปื้อนโลหิตสด ๆ จากนั้นกระบี่รั้งกลับไปช้า ๆ

เห็นหน้าถ้ำศิลาเพิ่มนักพรตชุดขาวใบหน้าซูบเซียวมือถือกระบี่ผู้หนึ่ง

ช้วนจินจื้อส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า

"ตั้วซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่หนึ่ง)"

นักพรตชุดขาวผงกศีรษะรับ ที่แท้ท่านคือเจ้าสำนักคุนลุ้นรุ่นปัจจุบันเฮียงอิ้งจื้อ

กิมฮวงเต้าเจี้ยงยกมือกุมอก ส่งเสียงไอตลอดเวลาหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเราจะพลาดพลั้งเสียทีแก่ท่าน"

เจ้าสำนักคุนลุ้นกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านคิดไม่ถึงว่า เราก็เป็นคนของพรรคนภากาศ"

กิมฮวงเต้าเจี้ยงผินยิ้ม ซ้วนจินจื้อต้องร้องโพล่งว่า

"ตั้วซือเฮีย ท่านก็เป็น....."

เจ้าสำนักคุนลุ้นผงกศีรษะอีกครา กล่าวว่า

"ไม่เพียงแต่เรา กระทั่งซือแป้ผู้ล่วงลับก็เป็นคนของพรรคนภากาศ หาไม่ไหนเลยอนุญาตพวกเราอยู่ที่คุนลุ้นได้"

กิมฮวงเต้าเจี้ยงต้องหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราหากทราบว่าท่านก็เป็นคนของพรรคนภากาศ สมควรได้คิดว่า การกักตัวฝึกฝีมือของท่านครั้งนี้ล้วนเป็นกลลวง"

"ใช่แล้ว เรากักตัวฝึกฝีมือครั้งนี้ เพื่อสืบดูว่าผู้ใดเป็นคนทรยศ.....จวบจนท่านลอบสังหารยี่ซือตี่ เราค่อยทราบได้ น่าเสียดายที่เราช่วยเหลือไม่ทันท่วงที"

กิมฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านได้แต่รอจนเราบังเกิดความเหิมเกริมที่สุดค่อยลงมือ"

"กับบุคคลเช่นท่าน นอกจากสามารถจู่โจมสังหารในคราเดียว หาไม่จะไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ"

กิมฮวงเต้าเจี้ยงพลันแหงนหน้าหัวร่อสามครั้ง กล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ ประเสริฐ"

"เมื่อหัวร่อคำหนึ่ง โลหิตก็ทะลักออกจากทรวงอกไหลซึมผ่านร่องนิ้ว แต่ยังกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้เรายังไม่ตาย ท่านคิดทำอย่างไร ?"

เจ้าสำนักคุนลุ้นกล่าวว่า

"ท่านความจริงเป็นคนของสำนักบู๊ตึง ทั้งยังบอกว่าเภทภัยของพรรคนภากาศครั้งนี้ มีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักบู๊ตึง ขอเพียงท่านบอกรายละเอียดออกมา เราจะละเว้นชีวิตท่าน ปล่อยให้ท่านแตกดับเอง"

ซ้วนจินจื้อกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"แต่เขาฆ่ายี่ซือเฮีย....."

เจ้าสำนักคุนลุ้นตวาดเบา ๆ

"ทุกประการคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่"

กิมฮวงเต้าเจี้ยงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พวกท่านไม่ต้องลำบากใจไปแล้ว....."

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย

เจ้าสำนักคุนลุ้นและช้วนจินจื้อสงสัยใจยิ่ง พอเดินเข้าใกล้ค่อยพบว่ากิมฮวงเต้าเจี้ยงใช้นิ้วมือบีบลูกกระเดือกตนเองแหลกละเอียดเสียชีวิต แต่ซากศพยังยืนหยัดไม่ล้มลง

เจ้าสำนักคุนลุ้นมองดูช้วนจินจื้อที่หลั่งโลหิตโทรมกาย ทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นศัตรูผู้หนึ่ง ก็ร้ายกาจปานนี้ พวกเราจะไปช่วยเหลือพรรคนภากาศ มิใช่ไปหาที่ตาย ดังนั้นสมควรถนอมตัวให้มากไว้"

ช้วนจินจื้อรับคำคราหนึ่ง เจ้าสำนักคุนลุ้นก็ล้วงพลุไฟดอกหนึ่งยิงขึ้นสู่ท้องฟ้า

ยามนั้น ม่านวิกาลคลี่คลุมลง พลุไฟพลันแตกระเบิดเป็นรูปคล้ายร่มอัคคีคันหนึ่ง ดุจดั่งหมื่นบุปผาบานสะพรั่งก็ปาน

จากความนี้เป็นที่เห็นได้ว่า พรรคนภากาศมีขุมกำลังกล้าแข็งเพียงไหน

หลายสิบปีมานี้ พรรคนภากาศเป็นพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน แต่จำนวนคนที่แน่นอนกลับเป็นความลับ

นอกจากซึงจือฮุ้นแล้ว มีแต่ซิงซิมฮั่งที่พอประมาณการได้

ยามนี้คำสั่งระดมกำลังพอส่งออกไป ถึงกับปั่นป่วนวุ่นวายไปทั่วทั้งยุทธจักร ผู้คนทุกอาชีพสาขา นับแต่เชื้อพระวงศ์ นายทหาร วีรบุรุษผู้กล้า ตลอดจนชาวบ้านร้านตลาด กรรมกรแบกหาม ชาวไร่ชาวนา ต่างมุ่งหน้าเดินทางสู่ภูเขาฮ่อลั้งซัว

เป้าหมายของปฏิบัติการครั้งนี้ คือหุบเขาเจ็ดเย็นสมาคมเสื้อทอง ชมรมคลุมฟ้าและสำนักบู๊ตึง ดังนั้นการศึกครั้งนี้เฉกเช่นสองประเทศทำสงครามก็ปาน

.....เพียงไม่ทราบผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ?

บทที่ ๓๗

บุกบั่นผ่าหุบเขา

ทางด้านซึงเซี่ยวง้อและซิงชิมฮั่ง ล้วนตกอยู่ในสภาพคับขันจนร่อแร่

หัวหน้าหน่วยไก่ฟ้าและหัวหน้าหน่วยเต่าฟ้าผนึกกำลังจู่โจมใส่คนชุดเหลือง ต่อสู้กันอย่างดุเดือด สาวกนิกายคลุมฟ้า พวกสมาคมเสือทองและบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นพากันสะอึกเข้าหาซึงเซี่ยวง้อและซิงชิมฮั่ง

คนชุดเหลืองร่ายรำเพลงกระบี่ขนนกฟ้าออก

อย่างเกรี้ยวกราด หัวหน้าหน่วยเต่าฟ้าทั้งสองกลับตกเป็นฝ่ายรับ ดังนั้นส่งสัญญาณให้บริวารเจ็ดแปดคนฮือเข้ามา

ท่ามกลางเงาอาวุธแปลบปลาบ พวกสมาคมเสื้อทองผู้หนึ่ง ฟันดาบจากด้านหลัง กรีดใส่กลางหลังคนเสื้อเหลือง กรีดเป็นบาดแผลยาวเชี๊ยะเศษ โลหิตไหลหลั่งออกมา

คนชุดเหลืองบันดาลโทสะ จู่โจมกระบี่กลับไปด้วยท่าพั่นงูเบิกทาง ปลิดชีวิตคนผู้นั้นตายใต้คมกระบี่

พลันปรากฏเงาแหคลี่วูบ หัวหน้าหน่วยไก่ฟ้าสะบัดแหสีแดงปากหนึ่ง ครอบคลุมใส่คนชุดเหลือง

คนชุดเหลืองกลับจู่โจมกระบี่ออกจากร่างแห โถมแทงออกด้วยท่ารุ้งยาวพุ่งหาอาทิตย์ หัวหน้าหน่วยไก่ฟ้ายามลำพองจนลืมตน คิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ ถูกกระบี่แทงทะลุอกไป

หัวหน้าหน่วยเต่าฟ้ากลิ้งตัวมาตามพื้นดิน ยกดาบฟันใส่ คนชุดเหลืองอยู่ในร่างแห ยังขวางกระบี่ต้านทานเนื่องเพราะถูกแหพันพัว เคลื่อนไหวไม่สะดวก แขนขวาถูกฟันใส่อีกดาบหนึ่ง

ยามคับขันจวนเจียน พลันบังเกิดเสียงโห่ร้องจากรอบข้าง ชายหนุ่มชุดเหลืองสิบกว่าคนโถมเข้ามา ทางหนึ่งช่วยเหลือคนชุดเหลือง ทางหนึ่งรับมือศัตรู ยังมีคนหลายคนถามว่า

"ซือแป๋ท่านเป็นไรแล้ว ?"

คนชุดเหลืองรอจนเหล่าศิษย์แก้ร่างแหให้ ก็กระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"เราไม่เป็นไร"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"เสาะพบฮุ้นยี้หรือไม่ ?"

ชายหนุ่มหลายคนตอบว่า

"ไม่พบ"

คนชุดเหลืองกวาดตามอง เห็นซึงเซี่ยวง้อและซิงชิมฮั่งตกอยู่ในห้วงคับขัน ดังนั้นฟาดพั่นกระบี่เข่นฆ่าเข้าไป

ยามนี้ชายหนุ่มชุดเหลืองมีจำนวนมากกว่า กลับชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ซิงชิมฮั่งสูดลมหายใจคำหนึ่ง ร้องถามว่า

"ใช่เป็นสำนักขนนกฟ้ามาช่วยเหลือหรือไม่ ?"

คนชุดเหลืองทางหนึ่งฆ่าฟันศัตรู ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านคือเจ้าปัญญากระมัง ?"

"คำ "เจ้าปัญญา" ละอายไม่กล้ารับ ได้ยินมานานว่ายอดฝีมือหมายเลขสามของสำนักขนนกฟ้า ฉายากระบี่ไล่ลมเซียวฮ้อ มีคุณธรรมเลิศล้ำ ทั้งอาจหาญเหนือธรรมดา นับว่าสมดังคำร่ำลือจริง ๆ"

ที่แท้คนชุดเหลืองเป็นศิษย์ผู้น้องของซ่งจือเซาะและกระบี่แดนดินจกฮิว มีศักดิ์เป็นซือเจ่กของปึ่งกองิ้ม ฉายากระบี่ไล่ลมเซียวฮ้อ

กระบี่ไล่ลมฟาดฟันกระบี่ด้วยท่าทางช้างเผือกสาดเท สังหารศัตรูคนหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"เรากระจ้อยร่อยยิ่ง ไหนเลยทัดเทียมซือเฮียเจ้าสำนักได้ ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ เหลือบเห็นซึงเซี่ยวง้อถูกศัตรูหลายคนกลุ้มรุมทำร้าย จึงถามว่า

"โกวเนี้ยนางนี้เป็นใคร ?"

เมื่อเสียสมาธิกล่าววาจา ก็ถูกไม้เท้าด้ามหนึ่งหวด

ใส่ ซิงชิมฮั่งรีบกล่าวว่า

"เป็นบุตรีของซึงบั่งจู้"

กระบี่ไล่ลมอ้าปากพ่นโลหิตคำหนึ่ง ฉีดพุ่งใส่หน้าคนถือไม้เท้า จากนั้นสะบัดกระบี่ฆ่าทิ้ง ค่อยบุกบั่นขึ้นไปช่วยเหลือซึงเซี่ยวง้อ

ที่แท้กระบี่ไล่ลมยังไม่ทราบว่าซ่งจือเซาะเสียชีวิตในถ้ำลับ ชั่วชีวิตของท่านเพียงเคารพเลื่อมใสซือเฮียเจ้าสำนักผู้นี้ ดังนั้นนำกำลังของสำนักขนนกฟ้า ออกเสาะหาซ่งจือเซาะไปทั่วทุกแห่งหน

กระบี่ไล่ลมเคยได้ยินว่า ซือเฮียเจ้าสำนักมีไมตรีคบหากับซึงจือฮุ้น พอฟังว่าซึงเซี่ยวง้อเป็นบุตรีของซึงจือฮุ้น จึงฟาดฟันกระบี่เข้าไปช่วยเหลือ

พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ บั่งเพ้งแห่งสมาคมเสือทองฟันดาบถูกท้องน้อยกระบี่ไล่ลม แต่ไม่ทันถอยไปก็ถูกกระบี่ไล่ลมฟันตอบโต้ใส่กระบี่หนึ่ง

ซิงชิมฮั่งร้องว่า

"เซียวซาเฮียบ (ผู้กล้าที่สามแซ่เซียว) ท่านไยต้องทำเช่นนี้ ?"

กระบี่ไล่ลมหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"คนแซ่เซียวก่อนนี้มีวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ย ซือเฮียเจ้าสำนักเราคือซ่งจือเซาะ เราไหนเลยขลาดเขลากลัวตายได้ ?"

หัวหน้าหน่วยเต่าฟ้าส่งสัญญาณเรียกระดมชายฉกรรจ์ขึ้นมาอีกสิบห้าสิบหกคน ฮือเข้าหาคนของสำนักขนนกฟ้า คนของสำนักขนนกฟ้าต้องตกเป็นเบี้ยล่างแล้ว

พลันได้ยินเสียงโห่ร้องดังอื้ออึง คนผู้หนึ่งร้องว่า

"หัวหน้ากองแซ่ซิง พวกเรามาแล้ว"

เห็นผู้คนสี่ห้าสิบคนเข่นฆ่าเข้ามา ซิงซิมฮั่งต้องกล่าวอย่างลิงโลด

"เป็นคนของพรรคเรา"

ขุมกำลังทั้งสองฝ่ายพอเผชิญหน้า ก็เปิดฉากตะลุมบอนกัน จากนั้นปรากฏผู้คนอีกหลายสิบคนหนุนเนื่องมาสมทบ

ซิงซิมฮั่งกวาดตามอง เห็นเป็นคนของสำนักฮั้วซัว สำนักของกระบี่บ้อเหลียง สำนักดาบซื้อปุย ทายาทตระกูลจิ้นเหล่าสำนักมาตรฐานรุดมาถึง เสริมความกล้าแข็งให้กับ

พรรคนภากาศขึ้น

ซิงชิมฮั่งบงการคนทั้งหมดบุกจู่โจม ระลอกแรกล้มลง ระลอกหลังหนุนเนื่องเข้าไป ฝ่ายหุบเขาเจ็ดเย็นเริ่มต้านไม่อยู่แล้ว

พลันเห็นปากหุบเขาปรากฏนักพรตสูงอายุ ใบหน้าดำคล้ำผู้หนึ่งขึ้น สะบัดกระบี่ฆ่าฟันคนของพรรคนภากาศกลับฆ่าฟันผู้คนหกเจ็ดคน โดยไม่มีผู้ใดกล้าลูบคมด้วย

ซิงชิมฮั่งร้องโพล่งว่า

"เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องถามจากพื้นว่า

"เซี้ยงฮวงเป็นผู้ใด ?"

คนกล่าววาจาคือกระบี่ไล่ลมเอง

กระบี่ไล่ลมหลั่งโลหิตโทรมกาย แต่ยังสู้ศึกไม่เลิกรา ในที่สุดถูกหัวหน้าหน่วยเต่าฟ้าเกี่ยวล้มลง ท่านก็เสือกกระบี่ทิ่มแทงทำร้ายฝ่ายตรงข้าม พอได้ยินเสียงอุทานของซิงชิมฮั่ง จึงเอ่ยปากถามไถ่

ซิงชิมฮั่งตอบว่า

"เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงเป็นซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้อง) ของไต้

ฮวงเต้าเจี้ยง"

กระบี่ไล่ลมกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงมิใช่บุคคลในสามธัมมะหรือ ?"

"แต่ตอนนี้เขาเป็นคนวางแผนคิดครองความเป็นใหญ่ในยุทธจักร"

กระบี่ไล่ลมเบือนหน้ามอง เห็นกระบี่ของนักพรตหน้าดำเปล่งประกายสีแดงราวโลหิต ยืนเฝ้าอยู่ที่ปากหุบเขา ไม่มีผู้ใดกล้าล่วงล้ำแม้แต่สักก้าว

หวนนึกถึงเซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงเป็นซือตี่ของไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแห่งสามธัมมะ ตนเองก็เป็นซือตี่ของซ่งจือเซาะแห่งสี่พิสดาร ฝ่ายตรงข้ามเมื่อเสนอหน้า ตนเองไหนเลยแสดงความอ่อนด้อยได้ ?

กระบี่ไล่ลมมีนิสัยหาญกล้า แม้ย่างเข้าวัยกลางคนอารมณ์ยังไม่เปลี่ยนแปร รู้สึกว่าถือกำเนิดเป็นลูกผู้ชายชาตรี หากไม่สามารถชำระบุญคุณความแค้นสมใจเช่นตั่วซือเฮีย ก็เสียทีที่เป็นผู้คนแล้ว

ดังนั้น กระบี่ไล่ลมสูดลมหายใจลึก ๆ ถือกระบี่เข้าหาเซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยง

ซิงซิมฮั่งถามโพล่งว่า

"เซียวเฮีย ท่านคิดไปที่ใด ?"

จนใจที่เคลื่อนไหวไม่สะดวก มาดรว่าทราบแน่แก่ใจ แต่ไม่อาจติดตามไปได้

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงเป็นซือตี่ของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ความสูงส่งของผีมือ ยังเหนือกว่าเทียนเล้งไต้ซือ ไหนเลยเห็นกระบี่ไล่ลมอยู่ในสายตา

ยามนั้น ชาวยุทธจักรหนุนเนื่องมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง คิดผ่าแนวต้านทานที่ปากหุบเขาให้จงได้ เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงพลันสืบเท้าออกไป ร่ายรำใช้ออกด้วยท่าไม้ตายของสำนักบู๊ตึง นามขงเซียะไคพิ้ง (นกยูงลำแพน)

เห็นประกายกระบี่กระจายจ้า ชาวยุทธจักรทั้งหลายเพียงเห็นประกายกระบี่เป็นกลุ่มก้อน ไม่อาจเห็นเงาร่างผู้คน ได้แต่ถอยห่างไป

รอจนประกายกระบี่หายวับ เห็นเซี้ยงฮวงเต้าหยินยืนตระหง่านง้ำ รอบกายกลับเพิ่มหลวงจีนสิบแปดรูป

เป็นหลวงจีนที่ครองจีวรสีทึบประดุจเหล็ก ท่วงท่าเข้มแข็งประดุจเหล็กจำนวนสิบแปดรูป

เซี้ยงฮวงเต้าหยินแก้วตาหดเล็กลง ทราบว่าหลวงจีนต้องมีฝีมือกล้าแข็งประดุจเหล็กเช่นกัน

หากแม้นบึ้งกอง้มอยู่ที่นี่ พอพบเห็นหลวงจีนทั้งสิบแปดรูป ต้องจดจำออกแน่นอน

เนื่องเพราะนี่เป็นค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำ

หลวงจีนที่นำขบวนคือทิโกยไต้ซือ ที่หลงเหลือเป็นหลวงจีนรุ่นทิของเสียวลิ้มยี่ทั้งสิ้น

ซิงซิมฮั่งโห่ร้องว่า

"สำนักเสียวลิ้มมาแล้ว"

หลวงจีนทั้งสิบแปดรูปพากันเคลื่อนไหว วิ่งวนดุจหอยทากมหึมา ผลักดันค่ายกลเคลื่อนจู่โจมใส่เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยง

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงเป็นนายด่านที่เฝ้าหุบเขาเจ็ดเย็น หากไม่กำจัดไป ไม่มีปัญญาเข้าหุบเขาเจ็ดเย็นไปช่วยคนได้

สำหรับกับสำนักเสียวลิ้ม การศึกครั้งนี้เป็นผลร้ายยิ่ง ความองอาจกล้าหาญของเซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยง อาจสู้บึ้งกอง้มไม่ได้ แต่ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตดุจเดียวกับไต้ฮวง

เต้าเจี้ยง ผลจากการปะทะ ค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำต้องมีผู้บาดเจ็บล้มตายแน่นอน

การต่อสู้ขณะจะปะทุขึ้น พลันปรากฏคนผู้หนึ่งผ่าเข้าค่ายกล จู่โจมกระบี่ใส่ทรวงอกเซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยง

เป็นกระบี่ไล่ลมเอง

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงตั้งท่าตระเตรียมจู่โจมอยู่ก่อน ดังนั้นใช้ท่าไม้ตายตีโต้ออกไป

พริบตานั้นกระบี่ไล่ลมถูกทิ่มแทงไม่ต่ำกว่าสี่สิบเก้ากระบี่ แต่กระบี่ไล่ลมรวบรวมเรี่ยวแรงโอบกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามไว้ เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงกลับไม่อาจถอนดึงกระบี่กลับได้

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันบังเกิดเสียงชายจีวรปะทะลมเร่งร้อน ค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำเคลื่อนขบวนจู่โจมใส่เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงอย่างสุดกำลัง

ได้ยินเสียงฉาดฉาด ทรวงอกและกลางหลังเซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงถูกฝ่ามือฟาดใส่ ดังนั้นตวาดก้องร้องขึ้น มือซ้ายเกร็งลมปราณธาตุธรรมชาติ มือขวาฟาดพลังละลายโลหิตออกไป

ยอดวิชาหนึ่งธัมมะหนึ่งอธรรมพอใช้ออก ก็ฟาดทิเยียกและทิลือไต้ซือในค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำตายคามือ

ทิโกยไต้ซือหน้าแปรเปลี่ยนไป นำหลวงจีนที่หลงเหลือกลุ้มจู่โจมใส่อีกครา

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงเกร็งกำลังฟาดผ่ามือ ปลิดชีวิตทิเกี้ยและทิเต็งไต้ซืออีกสองรูป แต่ตามร่างกายก็ถูกฟาดใส่อีกหกเจ็ดผ่ามือ

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง ยังยืนหยัดอยู่ได้ มันได้รับคำสั่งซือเฮียเจ้าสำนัก ให้เผ้าปากหุบเขาไว้ แม้ถูกกระแทกทำร้าย ยังไม่ยอมถดถอยแม้สักครึ่งก้าว

หลวงจีนที่หลงเหลืออีกสิบสี่รูปต้องชะงักงันวูบ ไม่บุกจู่โจมโดยพลการอีก

ยามนั้น กระบี่ไล่ลมส่ายร่างโงนเงน ในที่สุดสะดุดล้มลงกับพื้น ซิงซิมฮั่งและซึงเซียวง้อเร่งรุดมาถึง ช่วยกันประคองอีกฝ่ายหนึ่งขึ้น กระบี่ไล่ลมยังกล่าวว่า

"เรา.....เราไม่ได้สร้างความเสื่อมเสียแก่สำนักขน

นกฟ้า....."

ซิงชิมฮั่งกล่าวว่า

"เซียวเฮียเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ต่อให้ซือเฮียเจ้าสำนักท่าน ก็มีเพียงนี้เท่านั้น"

กระบี่ไล่ลมรีบกล่าวว่า

"ไม่ เราไม่กล้าเผยอขึ้นเทียมเทียบซือเฮียเจ้าสำนัก.....ลูกผู้ชายยามมีชีวิตมีอันใดน่ายินดี แม้ตายไยต้องเกรงกลัว เราเพียงล่วงหน้าไปก่อนเท่านั้น....."

ซึงเซี่ยวง้อร่ำไห้รำพันว่า

"ท่านไม่อาจตาย....."

กระบี่ไล่ลมเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"มีเรื่องประการหนึ่งคิดรบกวนซิงซิงแซและซึงโกวเนี้ย....."

ซิงชิมฮั่งกุมมือกระบี่ไล่ลมไว้ กล่าวว่า

"โปรดบอกมา"

กระบี่ไล่ลมลมหายใจติดขัด กล่าวว่า

"เรามีศิษย์ผู้หนึ่ง แซ่ซิมนามแกฮั้น เราเคี่ยวเข็ญมันฝึกฝีมือ มันจึงผละจากไป.....พวกท่านหากพบเห็น

มัน ให้บอกว่าเราไม่อาจเห็นมันแล้ว เราไม่ควรบีบบังคับมัน....."

"เซียวเฮียมีความตั้งใจลึกล้ำ พวกเราจะทุ่มเทกำลังทั่วทั้งพรรคเสาะหาเด็กผู้นั้นให้จงได้"

กระบี่ไล่ลมเจ็บปวดจนทั่วร่างสั่นกระตุก กุมมือซิงชิมฮั่ง หอบหายใจไม่หยุดยั้ง ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"เสาะหาแกฮุ้นจนพบ มัน.....มันทราบสาเหตุการตายของบึ่ง.....บึ่งเซี้ยเทียน เรื่องนี้เกี่ยว.....เกี่ยวพันถึงการล้างแค้นของบึ่งกอง้ม ยังมีเด็กผู้นั้น....."

คำพูดตอนท้ายแผ่วเบายิ่ง ในที่สุดสิ้นใจตายไป

ซิงชิมฮั่งและซึงเซี่ยวง้อมึนงงสงสัยราวตกอยู่ในหมอกควันหนาทึบ ไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด ?

ยามนั้น พลันปรากฏดอกไม้ไฟสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า สาดส่องดงไม้ที่มืดครึ้มจนสว่างไสว สีหน้าซิงชิมฮั่งค่อยปรากฏแววลิงโลดยินดีขึ้น ร้องว่า

"กำลังหนุนระลอกแรกของพรรคนภากาศมาแล้ว"

.....

ที่นอกหุบเขาเจ็ดเย็น เกิดการตะลุมบอนอย่าง

ดุเดือด ภายในหุบเขาเจ็ดเย็น ก็เผชิญหน้ากันขั้นแตกหัก

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงความจริงคิดจู่โจมสังหารซึงจือฮุ้นและเทียนเสียงไต้ซือในคราเดียว เมื่อหลงเหลือเซาะฮงซึ้งนี้ หัตถ์เซียนทะเลทรายและเฒ่าประหลาดมหาภัย ขอเพียงตนเองสั่งเคลื่อนกำลังที่ปากหุบเขาเข้ามา ก็สามารถกวาดล้างให้สิ้นซาก

คิดไม่ถึงบึ้งกอง้มสอดมือเข้าช่วยเหลือเทียนเสียงไต้ซือและซึงจือฮุ้น ตนเองต้องเผชิญศัตรูหนึ่งต่อห้า บวกกับบึ้งกองง้ม เท่ากับต้องต่อสู้กับหกยอดฝีมือ ดังนั้นชิงสยบเชียเอี๋ยงเอี้ยง ผู้เป็นบุตรีหัตถ์เซียนทะเลทรายไว้ ค่อยนึกหาวิธีเอาตัวรอด

เซาะฮงซึ้งนี้พลันถามเสียงเย็นชา

"ท่านที่แท้เป็นไต้ฮวง หรือเป็นเซียวเซียวเทียน?"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเห็นเราคล้ายไต้ฮวง หรือคล้ายเซียวเซียวเทียน หรือว่าเป็นเซาไต้ปุย ?"

หว่างคิ้วเซาะฮงซึ้งนี้ปรากฏแววอำมหิตขึ้นวูบสีบเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"ชาวยุทธจักรบอกว่าเราเปลือกนอกการุณย์จิตใจเย็นชา เราจะตัดใจฆ่าตัวประกันของท่าน ยอมผูกความแค้นกับเซียไต้เฮียบ แต่ท่านอย่าหมายมีชีวิตรอดจากถ้ำศิลาได้"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงทราบว่าเซาะฮงซิ้งนี้เมื่อลั่นปากต้องกระทำได้ กลับไม่กล้าคุกคามเกินไป กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นการศึกบนยอดเขาบีกแก่ฮง พวกเราเข้าสู่หุบเหวไปตรวจดูว่าทาสโลหิตอเวจีเสียชีวิตหรือไม่ ซากศพที่ท่านพบเห็นเป็นความจริง"

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"หมายความว่า.....เซียวเซียวเทียนตายแล้วจริงๆ เขา.....เขาใช่เชาไต้ปุยหรือไม่ ?"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า

"เซียวเซียวเทียนตายแล้ว ซากศพมันมีบันทึกเล็ก ๆ เล่มหนึ่งจดเรื่องของซิ้งนี้ไว้อย่างละเอียด"

เซาะฮงซิ้งนี้หน้าเผือดขาว ถามว่า

"ท่าน.....ท่านเห็นแล้ว ?"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหัวร่อเสียงพิกล กล่าวว่า

"อาตมาละโมบต่อวิทยายุทธของเซียวเซียวเทียน คิดไม่ถึงจะพบเห็นเรื่องของซึ้งนี้....."

ซึงจือฮุ้นมีไหวพริบปราดเปรียวปานใด พอเห็นเช่นนั้นคาดเดาเรื่องราวได้กว่าครึ่ง ไม่ต้องการให้ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเปิดโปงเรื่องของเซาะฮงซึ้งนี้ออกมา ชิงกล่าวว่า

"ทาสโลหิตอเวจีเล่าเรียนอวิชา ท่านก็คิดและเล็มด้วย ?"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหน้าแดงวูบ หาตอบคำไม่ กล่าวกับเซาะฮงซึ้งนี้ว่า

"ซึ้งนี้ ขอเพียงท่านไม่คุกคามอาตมาสู่จุดอับ อาตมาจะไม่แพร่งพรายเรื่องในบันทึกออกไปแม้สักคำเดียว"

เซาะฮงซึ้งนี้หน้าซีดสลด กลับใช้กระบี่ยันพื้น ค่อยทรงกายไว้ได้

คนในถ้ำศิลานอกจากซึงจือฮุ้นและหัตถ์เซียนทะเลทรายที่ฉลาดปราดเปรื่องแล้ว ที่หลงเหลือล้วนมึนงงสงสัยไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด

ที่แท้เซาะฮงซิ้งนี้สังกัดสำนักเห็งซัวตั้งแต่เล็ก ซือแป๋ของนางเกาเกียบซิ้งนี้ (แม่ชีเทพยดาเก้ากัลป์) มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่มีอยู่คราหนึ่ง วีรบุรุษเซียวชิวจุ้ยบุกขึ้นเขาเห็งซัว โค่นเกาเกียบซิ้งนี้พ่ายแพ้ ตอนนั้นในจิตใจของเซาะฮงซิ้งนี้ จึงประทับเงาร่างของเซียวชิวจุ้ยไว้

เกาเกียบซิ้งนี้หลังจากสู้แพ้ ในใจผูกพยาบาท ตรากฎห้ามมิให้บุรุษขึ้นเขา หลังจากที่เกาเกียบซิ้งนี้เสียชีวิต เซาะฮงซิ้งนี้รับตำแหน่งเจ้าสำนักสืบแทน ความจริงคิดยกเลิกกฎข้อห้ามดังกล่าว มิคาดกลับเกิดโศกนาฏกรรมแก่นางขึ้น

ตอนนั้นยุทธจักรปรากฏจอมโหดนามเซาไต้ปุย ก่อกรรมทำเข็ญอย่างชั่วช้า ทั้งมักมากกามคุณ กลับบุกขึ้นเขาเทพธิดา ฆ่าฟันศิษย์เจ้าสำนักเห็งซัว ทำร้ายเซาะฮงซิ้งนี้สิ้นสติไป จากนั้นข่มขืนย่ำยีนาง

เซาไต้ปุยหลังจากลิ้มรสสวาท ก็อ้างตนเป็นทาสโลหิตอเวจีเซียวเซียวเทียน จากนั้นผละจากไป ทิ้งตราบาปแก่เซาะฮงซิ้งนี้อย่างลึกล้ำ เพราะเหตุนี้จึงเคียดขึ้งชิงชังต่อบุรุษยิ่งกว่าซือแป๋ผู้ล่วงลับอีก

หลังจากนั้นเซาะฮงซิ้งนี้ค่อยมีพลังฝีมือกล้าแข็งขึ้น สามารถเบียดเสียดอยู่ในทำเนียบเจ็ดยอดฝีมือ ต่อมาผนึกกำลังกับเทียนเสียงไต้ซือกับไต้ฮวงเต้าเจี้ยง กลุ้มจู่โจมทาสโลหิตอเวจีเซียวเซียวเทียน ตอนนั้นเซาะฮงซิ้งนี้ลงมือราวคลุ้มคลั่ง หวังล้างแค้นความอัปยศส่วนตัว สุดท้ายซัดกระบี่ทะลุอกเซียวเซียวเทียน ทำร้ายมันร่วงหล่นลงจากหน้าผา

เซาะฮงซิ้งนี้ยังติดตามลงสู่หุบเหว เพื่อค้นหาซากศพเซียวเซียวเทียน สามวันให้หลังไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพบเห็นซากศพซากหนึ่ง ทรวงอกยังปักไว้ด้วยกระบี่ชมระลอกของนาง แต่ส่วนหัวแหลกละเอียด จดจำเค้าใบหน้าไม่ออก เพียงแต่คำนวณจากรูปการณ์ คาดว่าเป็นเซียวเซียวเทียน

แต่ตอนที่บึ้งกองิ้มบุกขึ้นเขาเห็งซัว แจ้งให้ทราบว่าได้ต่อสู้กับทาสโลหิตอเวจี สร้างความตื่นตระหนกแก่นางนั้น หลังจากนั้นจู่โจมลงมือต่อบึ้งกองิ้ม กลับไม่สามารถเผด็จศึกในสองร้อยกระบวนท่า จึงโยนกระบี่ชมระลอกลงสู่ลำธารน้ำตก จากนั้นลงจากเขาไป

ตลอดรายทาง ได้ยินคำร่ำลือว่า ทาสโลหิตอเวจี

กลับเข้ายุทธจักรจริง ถึงกับทั้งอับอายทั้งร้อนรุ่ม ตอนนี้ได้ยินทาสโลหิตอเวจีบอกว่าเซียวเซียวเทียนตายแล้ว ค่อยคลายใจลง พอฟังว่าไต้ฮวงเต้าเจี้ยงล่วงรู้เรื่องอัปยศของนาง สร้างความคับแค้นรันทดยิ่ง

ครั้งกระโน้นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเห็นเซาะฮงซิ้งนี้จู่โจมต่อทาสโลหิตอเวจีอย่างเกรี้ยวกราด ในใจเคลือบแคลงสงสัยอยู่ก่อน หลังจากที่ทาสโลหิตอเวจีถูกทำร้ายพลัดตกลงจากหน้าผา ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและพวกทั้งสามก็ลงจากหน้าผาไปค้นหาซากศพ

กล่าวไปประจวบเหมาะยิ่ง ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเสาะพบซากศพเซียวเซียวเทียนก่อน ค้นพบคัมภีร์วิชาฝีมือที่อยู่ในอกเสื้อผู้ตาย ดังนั้น กลับสำนักบู๊ตึง คร่ำเคร่งฝึกฝีมือของทาสโลหิตอเวจี

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงความจริงเป็นหนึ่งในสามธัมมะ เมื่อฝึกวิชาฝีมือของทาสโลหิตอเวจี ก็มีพลังฝีมือเพิ่มพูนอีกสองเท่าตัว ดังนั้นบังเกิดความทะเยอทะยาน คิดเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ลอบติดต่อกับผู้เหี้ยมหาญทุกสารทิศ เพื่อตระเตรียมก่อการร้าย

ตอนท้ายของคัมภีร์วิชาผีมือของทาสโลหิตอเวจี ยังบันทึกชื่อแซ่ของสตรีที่มันข่มขืนย่ำยีเอาไว้ ถึงกับมีจำนวนหลายร้อยนาง ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกลับไม่ได้พลิกดูโดยละเอียด แต่พอเห็นสีหน้าท่าทีของเซาะฮงซิ้งนี้ ก็คาดการณ์ได้หลายส่วน

ดังนั้นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงคิดอาศัยจุดอ่อนข้อนี้ ขู่กรรโชกเซาะฮงซิ้งนี้ ขอเพียงเซาะฮงซิ้งนี้ยอมยืนอยู่ฝ่ายตน ก็สามารถพลิกสถานการณ์อันเลวร้ายกลับคืนมาได้

เซาะฮงซิ้งนี้พลันเอ่ยปากแล้ว ร้องเรียกว่า

"เต้าเจี้ยง"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงรับคำ เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวอีกว่า

"ชาวยุทธจักรยามอยู่ลับหลัง ให้คำจำกัดความเราว่า "สีหน้าการุณย์ใจเย็นชา มือพุทธองค์กระบี่อสูร"

"นี่.....อาตมาก็ได้ยินมา เพียงแต่คำเล่าลือในยุทธจักร มักผิดเพี้ยนจากความจริง"

เซาะฮงซิ้งนี้แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เรื่องเมื่อยี่สิบปีก่อน อาตมาจนบัดนี้ยังไม่ลืมเลือน"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยิ้มอย่างชั่วร้ายกล่าวว่า

"ซึ้งนี้ย่อมลืมไม่ลง"

เซาะฮงซึ้งนี้กล่าวต่อ

"นับแต่นั้นเป็นต้นมา อาตมาก็ตระเตรียมตายทุกเมื่อ"

พลางยกกระบี่จ่อจี้ใส่ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแต่ไกล กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ไต้ฮวง ท่านหากคิดบ่าวประกาศข่าวต่อชาวโลกก็บอกออกมาเถอะ หลังจากท่านกล่าวจบ อาตมาจะจู่โจมสังหารท่าน ต่อให้ท่านฆ่าตัวประกันในมือท่าน ก็อย่าหมายหนีเอาชีวิตรอดได้ หลังจากนั้นเราจะเชือดคอฆ่าตัวตาย ขอขมาโทษต่อเซียไต้เฮียบเอง"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงคิดไม่ถึงเซาะฮงซึ้งนี้มีใจเด็ดเดี่ยวปานนี้ กลับไม่กล้าคุกคามนางอีก พลันเหลียวหน้าไปยังหัตถ์เซียนทะเลทราย กล่าวว่า

"เซียเจียมฮวง ท่านให้เทียนเสียงที่ปากถ้ำเปิดทางปล่อยให้เราออกไป เราจะปล่อยตัวบุตรีท่านเป็นอิสระ หาไม่เราจะฆ่าให้ท่านดู"

ตากลมโตของเซียเอี่ยงเอี้ยงเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ แต่ยังกล้ำกลืนน้ำตา ไม่ยอมให้ไหลหลั่งออกมา

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เราไม่อาจเปิดทาง หากเปิดทางที่ปากถ้ำ ศัตรูจะบุกจู่โจมเข้ามา เราเซียเจียมฮวงก็ไม่อาจแบกหน้าอยู่ในยุทธจักรได้"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ท่านหักใจทนดูบุตรีท่านตายใต้วิชาขิบช่วยไต้ฮวย (วิชาดูดไขกระดูก) ของเราหรือ ?"

ทุกผู้คนอดสะท้านใจมิได้ วิชาดูดไขกระดูกเป็นไม้ตายของทาสโลหิตอเวจี สามารถจู่โจมพลังเย็นเข้าสู่มันสมองผู้คน ทำลายสติสัมปชัญญะของคน กลับกลายเป็นคลุ้มคลั่งพื้นเพื่อน ทำลายแขนขาตนเอง ขบกัดพวกเดียวกัน ต่ำช้าสามานย์ยิ่งกว่าเดียรัจฉานอีก

ยามนี้ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกลับคิดใช้วิชาชั่วร้ายนี้ ต่อสตรีไร้เดียงสานางหนึ่ง สร้างความเคียดแค้นแก่ทุกผู้คนยิ่ง แต่ก็ไม่อาจขัดขวางอย่างไรได้

หัตถ์เซียนทะเลทรายตัดใจกล่าวว่า

"หากให้เราเห็นแก่ความผูกพันส่วนตัว ละเลยลืมเลือนคุณธรรม ผู้แซ่เซียทำไม่ได้เด็ดขาด"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกระชากเสียงว่า

"ท่านคำนึงถึงชื่อเสียงส่วนตัว ไม่ยึดถือบุตรีเป็นผู้คนหรือ ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกำหมัดแนบแน่น หลังมือปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน

หงส์เขียวทะเลทรายพลันร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านจะฆ่าก็ฆ่าเถอะ เอ้ยงยี้ เจ้ารับฟังไว้ บุตรีของตระกูลเซียไม่กลัวถูกเชือดเฉือนทำร้าย ไม่ว่าอย่างไรเราบิดาต้องสับสังขารของศัตรูเป็นท่อน ๆ ให้กับเจ้า"

เซียเอี๋ยงเอี้ยงถูกสยบจุด ไม่สามารถกล่าววาจา แต่ดวงตาของนางทอแววเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวยิ่ง เซียเจียเจียที่ด้านข้างกลับร่ำไห้คร่ำครวญว่า

"ม่วยม่วย..... วิงวอนท่านอย่าได้ทำร้ายม่วยม่วยเรา"

หงส์เขียวทะเลทรายทราบว่า เซียเจียเจียเปลือกนอก

เข้มแข็ง แต่จิตใจเปราะบาง เชียเอี่ยงเอี้ยงนิสัยอ่อนโยน แต่จิตใจเด็ดเดี่ยว ดังนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"เจียเจีย ดูม่วยม่วยของเจ้า ภายหน้าสมควรหาญกล้าเช่นเดียวกับนาง"

คำพูดเหล่านี้เปล่งจากปากอย่างยากเย็น หลังจากกล่าวจบ ปรากฏน้ำตาสองสายไหลรินลงอาบแก้ม

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับคำข่มขู่ ดังนั้นสะกิดสันดานชั่วร้ายขึ้น ร้องว่า

"เชียเจียมฮวง ท่านเมื่อไม่ยอมปฏิบัติตาม อย่าได้โทษว่าเราลงมือด้วยอำมหิตแล้ว"

พริบตานั้น บรรยากาศในถ้ำศิลาเขม็งตึงเครียดถึงที่สุด บึ่งกอง้มก็ถูกเสียงร้องของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ปลุกฟื้นคืนสติขึ้นมา

บึ่งกอง้มดิ้นรนหมายลุกขึ้น จนใจที่พิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันเริ่มกำเริบ กำลังภายในกายพลุกพล่านสับสน ตลอดทั้งร่างปวดแปลบปลาบ ราวถูกเชือดเฉือนก็ปาน

เมื่อครู่ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงจู่โจมทำร้ายซึ่งจือฮุ้นและ

เทียนเสียงได้ซือหนึ่งกระบี่หนึ่งผ่ามือ บึ้งกองมสามารถขัดขวางทันท่วงที เพราะสืบเนื่องจากไหวพริบชั่ววูบ

ก่อนหน้านี้ บึ้งกองมต่อสู้กับนักพรตหนุ่มทิกุกเต้าหยิน ที่หน้าด่านเกียก๊กกวน ดูออกว่าอีกฝ่ายหนึ่งใช้ออกด้วยวิชาเที่ยงธรรมของสำนักบู๊ตึง และอวิชาทาสโลหิตอเวจี ก็สะกิดความสงสัยใจอยู่แล้ว

หลังจากนั้นบึ้งกองมพบพานไต้ฮวงเต้าเจี้ยงที่ถ้ำศิลา รู้สึกรูปลักษณะของคนผู้นี้ คลับคล้ายทาสโลหิตอเวจีที่ใช้เลือดละเลงใบหน้ากลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน สร้างความตื่นเต้นตระหนกยิ่ง

ต่อมาบึ้งกองมถามไถ่เหินบินบนยอดหญ้า ทราบว่าไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเป็นคนชักนำขุมกำลังฝ่ายธัมมะเข้าสู่หุบเขาเจ็ดเย็น ยิ่งเพิ่มความสงสัยไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกว่าเดิม ดังนั้นขัดขวางการลอบทำร้ายของไต้ฮวงเต้าเจี้ยงได้ทันท่วงที

บึ้งกองมเผชิญการเคี่ยวกรำจากพิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน แต่ยังมีสติสัมปชัญญะหลงเหลือ อดห่วงใยกังวลต่อความปลอดภัยของเซียเอี๋ยงเอี๋ยงมิได้

.....เราจะช่วยเหลือเซียโกวเนี้ยอย่างไร ?

บทที่ ๓๘

กระบี่ช่วยนงคราญ

เซียงฮวงเต้าเจียงอาบเลือดจู่โจมกระบี่ ในที่สุดสังหารหลวงจีนในค่ายกลสิบแปดมนุษย์ทองคำจำนวนเก้ารูป ผ่าออกจากค่ายกลเป็นผลสำเร็จ

ยามนั้น พวกสมาคมเสื้อทอง สาวกนิกายชมรมคลุมฟ้าและบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นที่ปากหุบเขา บ้างตกตายบ้างหลบหนี เซียงฮวงเต้าเจียงยังปลุกปลอบสมาธิ นำนักพรตบู๊ตึงจำนวนหนึ่ง ต้านรับอยู่ที่ปากหุบเขา ไม่ยอมให้ศัตรูล่วงล้ำเข้าไปแม้สักครึ่งก้าว

กำลังระลอกแรกของพรรคนภากาศพอเร่งรุดมาถึง ซิงชิมฮั่งพลันตวาดว่า

"จู่โจม !"

คนของพรรคนภากาศโอบล้อมเข้าหา เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงสะบัดกระบี่ฆ่าฟัน พอลงมือก็ฆ่าคนสามคน ดังนั้นกระตุ้นให้เหล่าบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นรวมกำลังใหม่แยกย้ายต้านทานศัตรูอีกครา

กำลังระลอกแรกของพรรคนภากาศจู่โจมครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่สามารถฝ่าแนวป้องกันเข้าไป ได้แต่ล่าถอยกลับไป

ยามนั้นกำลังระลอกสองของพรรคนภากาศเดินทางมาถึง ซิงชิมฮั่งจึงสั่งให้ทั้งสองขบวนรวมกำลังบุกจู่โจมเข้าไปใหม่

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงนำกำลังเข้าต่อต้าน ฆ่าฟันผู้คนเจ็ดคน ตนเองก็ถูกอาวุธลับของผู้เฒ่าเซ้งซัดใส่ แต่ยังยืนหยัดต่อสู้ไม่ถอย กำลังทั้งสองขบวนได้แต่ถอยกลับไป

กำลังระลอกสามของพรรคนภากาศเร่งรุดมาถึง ซิงชิมฮั่งสั่งว่า

"ครั้งนี้ต้องบุกล้ำหน้า ห้ามไม่ให้ล่าถอยกลับมา"

กำลังทั้งสามขบวนรวมกำลัง ฮือเข้าต่อสู้กับพวกสมาคมเสื้อทอง สาวกชมรมคลุมฟ้าและบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น

การต่อสู้ครั้งนี้ รองหัวหน้าหุบเขาเจ็ดเย็นฮีซิ่วงี้ หัวหน้าหน่วยหนอนฟ้าชมรมคลุมฟ้าล้วนถูกฆ่าตาย แต่เซี้ยงฮวงเต้าเจียงกลับไล่ล่า พ่นศัตรูกระเจิดกระเจิง ในที่สุดขับไล่กำลังพรรคนภากาศถอยร่นกลับไปเป็นคำรบสาม

ซิงชิมฮั่งอยู่ภายใต้ประคับประคองของบริวารสองคน พอเห็นเช่นนั้นร้องถามว่า

"การจู่โจมครั้งนี้ ผู้นำขบวนเป็นใคร ?"

คนผู้หนึ่งก้าวยาว ๆ ออกมา กลับเป็นแม่ทัพสองมณฑลสกลังจง ซิงชิมฮั่งกล่าวว่า

"เราบอกแล้วว่าคราครั้งนี้ห้ามมิให้ล่าถอย.....ประหาร !"

เสียงขาดคำ คนผู้หนึ่งกระโดดปราดออกมา สะบัดขวานจามลง ก็ตัดศีรษะสกลังจงหลุดจากบ่า

ซิงซิมฮั่งเห็นกำลังระลอกสี่มาถึง ดังนั้นสั่งให้จัดรูปขบวนใหม่ บุกจู่โจมใส่เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงอีกครา

ครั้งนี้ทุกผู้คนบุกตะลุยอย่างห้าวหาญ ไม่มีผู้ใดถอยร่นแม้สักคนเดียว หัวหน้าตึกของสมาคมเสื้อทองอ๊อบ่วยอี้ถูกฆ่าก่อน ที่หลงเหลือก็แตกพ่ายไป จากนั้นสาวกชมรมคลุมฟ้าถอนกำลังไป

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง แผดด่าว่า

"เจ้าลูกเต่า บิดาจะเข่นฆ่าพวกเจ้าให้สิ้นซาก"

พลางโถมเข้าหาคนของพรรคนภากาศ ฆ่าฟันผู้คนติดต่อกันเก้าคน

แต่คราครั้งนี้คนของพรรคนภากาศตัดสินใจไม่อาลัยชีวิต ยังไม่ยอมล่าถอย เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงปลิดชีวิตเจ้าสำนักคุนลุ้น กลับถูกช้วนจินจื้อฟันมือขวาขาดสะบั้น

เซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงสูญเสียมือขวา ยังถือกระบี่ด้วยมือซ้าย ฟาดฟันสังหารช้วนจินจื้อ แต่ถูกเซ้งฮกกึงใช้ขวานจามมือซ้ายขาดสะบั้น

สำนักบู๊ตึงสูญเสียเซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยง ก็แตกพ่ายไม่เป็นขบวน มีแต่บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นเฝ้ารังตนเอง ยืน

หยัดต่อสู้ไม่ถอย กำลังระลอกที่ห้าของพรรคนภากาศพอมาถึง ค่อยฆ่าฟันบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นบาดเจ็บล้มตาย ยึดปากหุบเขาเป็นผลสำเร็จ

ซิงชิมฮั่งประกาศว่า

"ปั่งจู้มีคำสั่ง ให้ปูนบำเหน็จรางวัลแก่หัวหน้าขบวนทั้งห้า ยังมี ทั้งหมดสู้ศึกอย่างห้าวหาญ ปั่งจู้ปลาบปลื้มยินดียิ่ง"

คนของพรรคนภากาศโห่ร้องด้วยความยินดี มีบ้างบางคนกล่าวว่า

"ขอบพระคุณปั่งจู้"

ซิมชิงฮั่งสั่งการอีกว่า

"ปากหุบเขาถูกยึดครอง ศัตรูเข้มแข็งยังไม่กำจัด บัดนี้รวบรวมกำลังขึ้นใหม่ บุกเข้าหุบเขาไปช่วยเหลือสหายร่วมแนว"

คนของพรรคนภากาศรับคำดังกระหึ่ม ซิงชิมฮั่งกรึ่งเกรงทั้งหมดเกิดความระส่ำระสาย จึงไม่บอกว่าซึงจือฮุ้นก็ถูกกักอยู่ในหุบเขาเจ็ดเย็น ทั้งปูนบำเหน็จความดีความชอบในนามซึงปั่งจู้ คนทั้งหมดยามสำนึกตื้นตัน ล้วนคิดสู้อย่างถวายชีวิต"

พลันได้ยินซึงเซียวง้อกรีดร้องว่า

"ซิงตั้วเจ่ก.....ซิงตั้วเจ่ก....."

ที่แท้ซิงชิมฮั่งเสียโลหิตมากเกินไป กลับสิ้นสติสมประดี

ยามนั้น ขุมกำลังของพรรคนภากาศยังเดินทางมาโดยไม่ขาดสาย เมื่อรวมกับชาวยุทธจักรทุกสารทิศ มีจำนวนนับพันคนแล้ว

.....

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงอยู่ในถ้ำศิลา ไม่ทราบควรลงมือดีหรือไม่ลงมือดี

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงความจริงคิดใช้วิชาดูดไขกระดูกปลิดชีวิตเชียเอี๋ยงเอี้ยงกับมือ แต่แล้วฉุกคิด หากฆ่าสตรีนางนี้รั้งแต่สะกิดความคลั่งแค้นของยอดฝีมือภายในถ้ำขึ้น

ยังมี ตนเองส่งเสียงกู่แต่แรก จนบัดนี้กำลังหนุนที่นอกหุบเขายังไม่บุกเข้ามา คาดว่าเผชิญศัตรูเข้มแข็งแล้ว หลังจากครุ่นคิด ยังคงอาศัยตัวประกันในมือให้เป็นประโยชน์

ยามนั้นบึ่งกองิ้มพลันรู้สึกว่า ความเจ็บปวดทรมานอันเกิดจากพิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันทุเลาเบาบางลง ดังนั้นกระโดดปราดลุกขึ้น

บึ่งกองิ้มความจริงอยู่ใกล้กับไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยิ่ง พอกระโดดปราดขึ้น ก็เสือกแทงกระบี่ออกด้วยกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า.....วิชชุแลบลั่น !

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงความจริงเข้าใจว่า บึ่งกองิ้มสลบไสลไป พอพบว่าบึ่งกองิ้มกระโดดปราดขึ้น พลันตื่นตัวขึ้น ชิงถลันหลบไป ค่อยหลบรอดจากท่าวิชชุแลบลั่น

บึ่งกองิ้มพอลงมือ สองธัมมะสามพิสดารที่หลงเหลือก็ไม่ชักช้า เทียนเสียงไต้ซือสูดลมหายใจ ผลักมือขวาแผ่พุ่งพลังปัญญาบารมีคชสารออก

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไม่ปะทะด้วย กลับยกร่างเซียเอี่ยงเอี้ยงขึ้น ผลักไสเข้าหาพลังฝ่ามือนั้น

เทียนเสียงไต้ซือผลักพลังฝ่ามือออก ไม่มีปัญญารั้งกลับคืนมา ได้แต่ฟาดฝ่ามือซ้ายเข้าปะทะฝ่ามือขวาตนเองดังโครม ร่างถูกพลังฝ่ามือตนเองกระแทกหมุนคว้างไป

หลายรอบ ปะทะกับผนังถ้ำคราหนึ่ง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงฉกฉวยโอกาสโถมไปยังปากถ้ำ เซาะฮงซิงนี้พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา เสือกแทงกระบี่ออก

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา ปลายกระบี่ก็จู่โจมถึงหว่างคิ้ว ที่แท้กระบี่ของเซาะฮงซิงนี้กลับเร็วกว่าเสียงอีก !

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงใจหายวูบ ประกบสองมือหนีบตัวกระบี่เอาไว้ ร่างของเซียเอี่ยงเอี้ยงกลับร่วงระทวยลงจากวงแขน

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันเคลื่อนไหว โถมไปด้านหลังไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ผลักกระแทกสองมือออกอย่างสุดกำลัง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันรู้สึกตัวว่ามีกระแสลมกระโชกจากด้านหลัง ทราบว่าคนลงมือต้องเป็นเฒ่าประหลาดมหาภัย ดังนั้นตวัดเท้าซ้ายเตะออก กลับเตะร่างเซียเอี่ยงเอี้ยงเข้าหาเฒ่าประหลาดมหาภัย

เฒ่าประหลาดมหาภัยตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยังคงฟาดฝ่ามือใส่เซียเอี่ยงเอี้ยง จากนั้นจะใช้วิชาแกะซัวพะงู้ (ตีวัวข้ามภูเขา) ถ่ายทอดใส่กลางหลังไต้ฮวงเต้าเจี้ยง มาตร

ว่าต้องเสียสละสตรีนางนี้ ก็ต้องกระแทกปลิดชีวิตไต้ฮวงเต้าเจี้ยงให้จงได้

แต่หัตถ์เซียนทะเลทรายไหนเลยยินยอมให้เฒ่าประหลาดมหาภัยฟาดทำร้ายบุตรีตนเอง ดังนั้นฟาดผ่ามือออกโดยไร้เสียง รับพลังผ่ามือของเฒ่าประหลาดมหาภัยเอาไว้

ผลจากการปะทะ ทั้งสองส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง หงส์เขียวทะเลทรายรีบกระโดดปราดไป รับร่างเซียเอี่ยงเอี้ยงไว้ สะบัดเหวี่ยงให้กับเซียเจียเจีย นางเองกลับโถมใส่ไต้ฮวงเต้าหยิน

ยามนั้นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหนีบกระบี่ของเซาะฮงซึ้งนี้บุกบั่นไปยังปากถ้ำ พลันได้ยินเสียงซี่ซี่ พลังดรรชนีหลายสายแหวกจู่โจมมาถึง

เป็นซึงจือฮุ้นจี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงตวาดก้อง บิดข้อมือวูบ เสียงเปาะเมื่อบิดกระบี่ของเซาะฮงซึ้งนี้หักสะบั้น ทิ่มปลายกระบี่หักครึ่งท่อนออกไป

พลังกระบี่ที่แผ่พุ่งออก กลับเป็นสีแดงราวโลหิตทะลวงทลายพลังดรรชนีนภากาศแตกซ่านไป

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหยิบยืมพลังปะทะ ลอยตัวพุ่งถอยไปยังปากถ้ำ

หงส์เขียวทะเลทราย เหินบินบนยอดหญ้าและเทียนเล้งไต้ซือ พากันลงมือสกัดอย่างสุดกำลัง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงฟาดผ่ามือใส่เทียนเล้งไต้ซือ โบกสะบัดแขนเสื้อใส่เหินบินบนยอดหญ้า ตวัดเท้าเตะใส่หงส์เขียวทะเลทรายผ่าออกจากปากถ้ำไป

บึ้งกองิ้มและเฒ่าประหลาดมหาภัยไล่ติดตามไป แต่ไม่ทันลงมือ พลันปรากฏพลังผ่ามือสิบห้าสาย ม้วนทะลักทลายมาปะทะหน้า คล้ายกับจะกลืนทั้งสองเข้าไป

คนลงมือคือยอดผีมือชุดดำทั้งสิบห้าคนนั่นเอง

บึ้งกองิ้มและเฒ่าประหลาดมหาภัยตั้งแต่เผชิญหน้าตลอดมา ครั้งนี้ตกอยู่ในห้วงอันตราย กลับผนึกกำลังรับมือศัตรู

บึ้งกองิ้มทราบว่า พลังผ่ามือของเหล่ายอดผีมือชุดดำเกรี้ยวกราดสุดเปรียบปาน ทางหนึ่งปิดป้องต้านรับ ทางหนึ่งถอยปราดกลับไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยต้านรับฝ่ามือหนึ่ง ถูกกระแทกจนตาลายพร่าพราย ร่างดีดกระดอนกลับไปปะทะกับผนังถ้ำคราหนึ่ง

บึ่งกอง้มรีบยื่นมือประคองไว้ ถามว่า

"ท่านเป็นอย่างไร ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยตื้นตันใจยิ่ง กลับโอบคอบึ่งกอง้มไว้ ร่ำไห้เรียกหาว่า

"อู้ยี้ อู้ยี้....."

บึ่งกอง้มเห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยผมเผ้ายุ่งเหยิง สองตาบวมแดง กลับไม่อาจหักใจปฏิเสธว่าตนมิใช่กงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั้งอู้

ยามนั้น ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงออกจากปากถ้ำศิลา เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น หัวหน้าสมาคมเสื้อทองและหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพากันสะอึกเข้ามารับหน้า

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงตวาดด้วยโทสะ

"ฆ่าโดยไม่ละเว้น"

มันขณะจะสั่งให้ยอดฝีมือชุดดำทั้งสิบห้าคนบุกจู่โจม เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นพลันกล่าวเบา ๆ

"เต้าเจี้ยง ศัตรูคุกคามถึงปากหุบเขา ควรล่าถอยดี หรือต่อสู้ดี ?"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงใจหายวาบ กล่าวว่า

"กำลังของศัตรูมาแล้วหรือ ?"

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นผงกศีรษะรับ หัวหน้าชมรมคลุมฟ้ากล่าวเสริมขึ้น

"มิหนำซ้ำมีขุมกำลังกล้าแข็งยิ่ง"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เซี้ยงฮวงต้องตรึงไว้ได้แน่นอน"

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองโพล่งว่า

"เกรงว่าไม่แน่นัก"

ห่างคิ้วไต้ฮวงเต้าเจี้ยงปรากฏแววอำมหิตขึ้นวูบขณะจะกล่าวกระไร พลันได้ยินเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมาจากปากหุบเขา กลางอากาศปรากฏพลุไฟหลายหลากสีพวยพุ่งขึ้น หัวหน้าสมาคมเสื้อทองจึงกล่าว

"ใช่หรือไม่ ศัตรูเข่นฆ่าเข้ามาแล้ว"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ครั้งนี้หากไม่กำจัดกวาดล้างพวกเขา ต้องเป็น

ชนวนเภทภัยภายหลังแน่นอน"

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นร้องโพล่งว่า

"เกรงว่ารากฐานของเรานี้ ต้องถูกพวกเขาทำลายไปแล้ว"

สีหน้าไต้ฮวงเต้าเจี้ยงปรากฏแววอำมหิตขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"ก๊กจู้ (เจ้าของหุบเขา) สำนึกเสียใจแล้วหรือ?"

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นทราบว่า ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเปลือกนอกถือคุณธรรมธัมมะ แท้ที่จริงมีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ไหนเลยกล้าล่วงเกินอีกฝ่ายหนึ่ง รีบปฏิเสธคำหนึ่ง

ยามนั้น นักสู้ผู้กล้าทุกสารทิศและกำลังสำคัญของพรรคนภากาศพากันบุกเข้าหุบเขา เกิดการปะทะกับสมาคมเสื้อทอง สาวกนิกายคลุมฟ้า และบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นเห็นฝ่ายตนตกเป็นเบี้ยล่าง จึงสั่งการให้ยอดฝีมือชุดดำทั้งสิบห้าคนออกไปรับศึก คนเหล่านี้ล้วนเป็นยอดฝีมือแห่งยุค เมื่อออกไปยังแถวหน้า

ค่อยตรึงสถานการณ์ไว้ได้

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงชมดูชั่วขณะ จึงเหลียวหน้าไปถามเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นว่า

"ที่นี้มีหนทางถอยหรือไม่ ?"

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นรับคำ พลันปรากฏนักพรตผู้หนึ่งสะอึกถึงข้างกายไต้ฮวงเต้าเจี้ยง เรียกหาว่า

"ตั่วซือเฮีย....."

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเพ่งตามอง ค่อยพบว่าคนผู้นี้คือเชี้ยงฮวงเต้าเจี้ยง เห็นเชี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงสองแขนขาดสะบั้น แต่ยังหลบหนีเข้าหุบเขามาส่งข่าว

เชี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวด้วยความละอายว่า

"ตั่วซือเฮีย เรารักษาการณ์หย่อนยาน....."

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเบือนหน้ามอง เห็นมุมปากเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นปรากฏรอยยิ้มเยาะขึ้นมา ถึงกับขุ่นเคืองแน่นอก พลันยิ้มให้กับเชี้ยงฮวงเต้าเจี้ยง กล่าวว่า

"เจ้าเมื่อมีหน้าที่รักษาการณ์ ยังกลับมาทำอะไร ?"

เชี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงกล่าวด้วยความ

"ตั่วซือเฮีย เรา....."

ขณะจะคุกเข่าลง ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันฟาดฝ่ามือออก เสียงฉาดเมื่อฟาดใส่ทรวงอกเชี้ยงฮวงเต้าเจี้ยง

เชี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ฉีดพุ่งใส่ใบหน้าไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยลงกับพื้น สิ้นใจตายในบัดดล

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นชมดูจนใจหายวูบ ไม่ทราบคนผู้นี้เห็นรอยยิ้มของตนหรือไม่ หวนนึกถึงไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเปลือนนอกโอ่อ่าผ่าเผย แท้ที่จริงจิตใจคับแคบ หากผูกพยาบาทต่อตน หาใช่เรื่องล้อเล่นไม่

ยอดฝีมือชุดดำทั้งสิบห้าคนเมื่อถอนกำลังไปรับมือกำลังสำคัญของพรรคนภากาศ สองธัมมะสามพิสดารที่ตกอยู่ในถ้ำศิลาจึงบุกฝ่าออกมา

เห็นเทียนเสียงไต้ซือโลดแล่นนำหน้า ซึ่งจือฮุ้นและหัตถ์เซียนทะเลทรายอยู่ทางซ้ายขวา จี้นิ้วฟาดฝ่ามือใส่บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นและพวก โดยไม่มีมีผู้ใดต้านติด

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพุ่งปราดเข้าต่อกร ตวัดมือวูบก็ซัดตะปูมรณะเจ็ดตัว พุ่งใส่ใบหน้าเทียนเสียงไต้ซือและพวกทั้งสาม

ซึ่งจือฮุ้นยืดกายขึ้น จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก กระแทกตะปูทั้งเจ็ดตัวร่วงหล่นลง

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองมือซ้ายถือกระบี่ครามอาบยาพิษ มือขวากระชับขลุ่ยทอง ผนึกกำลังกับไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกลุ้มจู่โจมใส่เทียนเสียงไต้ซือ

เทียนเสียงไต้ซือตวาดคำหนึ่ง มือซ้ายใช้พลังปัญญาบารมีใหญ่ มือขวาผลักกระแทกพลังปัญญาบารมีคชสารออกไป

เซาะฮงซิ้งนี้พลันตวาดว่า

"เหลือให้เราคนหนึ่ง"

พลางโถมเข้าหาพวกสมาคมเสื้อทอง ช่วงชิงกระบี่มาเล่มหนึ่ง แทงกระบี่ใส่หัวหน้าสมาคมเสื้อทอง

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองไขว้ขลุ่ยกระบี่ต้านปะทะ บังเกิดเสียงดิง ประกายไฟแลบกระจาย ทั้งสองล้วนส่ายโงนเงนคราหนึ่ง

เทียนเสียงไต้ซือก็เร่งเร้าพลังฝ่ามือ ต่อสู้กับไต้ฮวงเต้าเจี้ยงอย่างดุเดือด

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าเห็นซึ่งจือฮุ้นกระแทกตะปูมรณะของตนร่วงหล่น จึงตวาดว่า

"ลองรับอาวุธลับอีกสิบสี่เล่มเป็นไร?"

พลางตวัดสองมือ ซัดพุ่งเข็มเงินออก

ซึ่งจือฮุ้นจี้พุ่งดรรชนีติดต่อกัน กระแทกเข็มเงินสิบสี่ตัวร่วงหล่นลง กลับปรากฏเข็มแหลมคมอีกเล่มหนึ่งพุ่งผ่านซอกนิ้วเข้ามา

ที่แท้หัวหน้าชมรมคลุมฟ้ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยิ่ง ปากบอกว่าสิบสี่เล่ม กลับซัดออกสบห้าเล่ม

เฒ่าประหลาดมหาภัยยังโอบคอบึ่งกองมร่ำไห้ บึ่งกองมต้องปลอบโยนว่า

"เงี่ยมแป๊ะแปะ (ลุงแซ่เงี่ยม) เงี่ยมเต้าจู้ (เจ้าของเกาะแซ่เงี่ยม)....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันเงยหน้าขึ้น ผลักไสบึ่งกองมออก ร้องว่า

"เจ้าไม่ใช่อู้ยี้ เจ้าไม่ใช่อู้ยี้....."

พลันร่ำไห้รำพันว่า

"เราเสียใจต่อเจ้า.....เราเสียใจต่อมารดาเจ้า....."

คำพูดประโยคแรกคล้ายกล่าวกับบึ่งกองม แสดง

ความเสียใจที่แพร่พิษต่อปึ่งกองิ้ม แต่คำพูดประโยคที่สองคล้ายไม่ได้กล่าวกับปึ่งกองิ้ม

ที่แท้เฒ่าประหลาดมหาภัยตกแต่งภรรยานามเจี่ยเซี่ยวซิม มีนิสัยนุ่มนวลน่ารัก น่าเสียดายที่เฒ่าประหลาดมหาภัยมักใหญ่ใฝ่สูง ปล่อยให้เจี่ยเซี่ยวซิมตรอมใจตาย เฒ่าประหลาดมหาภัยยามสำนึกเสียใจ ได้แต่ทุ่มเทความหวังทั้งมวลต่อบุตรชาย คิดไม่ถึงตอนนี้กงจื้อไร้น้ำใจก็เสียชีวิต รู้สึกความเพียรพยายามทั้งมวลล้วนสูญเปล่า

ยามนั้น เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันเห็นหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าซัดอาวุธลับต่อซึงจือฮุ้น ต้องคำรามด้วยโทสะ ตวัดไม้เท้าหวดใส่ ปากตวาดว่า

"คนผู้นี้เป็นของเรา"

ซึงจือฮุ้นรีบก้มศีรษะลงหลบเข็มพิษ เข็มแหลมคมจึงพุ่งใส่ผ้าโพกศีรษะของท่าน ต้องลอบร้อง "หวาดเสียว" ในใจ เห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยโถมจู่โจมใส่หัวหน้าชมรมคลุมฟ้า จึงถอนตัวจากมา

สายตายามกวาดมอง เหลือบเห็นเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นขยับตัวหมายหลบหนี ดังนั้นจึพุ่งตรรชนีนภากาศ

เข้าขัดขวาง พร้อมกับพุ่งตัวเข้าไป

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นเหลียวหน้ามา หัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นซึงบั่งจู้"

ซึงจือฮุ้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เรามายังสถานที่ของท่าน ได้รับน้ำใจจากก๊กจู้จัดกำลังมาต้อนรับ เราไหนเลยไม่ตอบแทนได้?"

"ไม่ต้องตอบแทนแล้ว เราเรียกว่าเด็กหงปุกฮ้วง ท่านทราบหรือไม่ว่าแปลว่าอะไร?"

"นามยิ่งใหญ่ของก๊กจู้ เราไม่กล้าแปรความหมายโดยพลการ"

ความหมายในวาจาคือ ไม่ลดตัวลงคาดเดาชื่อประหลาดของอีกฝ่ายหนึ่ง

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นกล่าวอย่างลำพอง

"บั่งจู้ไม่คาดเดา เราจะบอกเอง เราเด็กหงปุกฮ้วง (ไม่ตอบแทน) หนึ่งไม่ตอบแทนบุญคุณ สองไม่ชำระเงินทอง สามไม่ชดใช้ชีวิต มาตรว่าเราฆ่าบั่งจู้ คนของพรรคท่านคิดทวงชีวิตจากเรา เราก็ไม่ชดใช้ชีวิตเด็ดขาด"

ซึงจือฮุ้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หากแม้นก๊กจู้เพลี่ยงพล้ำเสียชีวิตในเงื้อมมือเรา เกรงว่าบริวารของท่านก็ไม่อาจล้างแค้นให้กับท่านได้"

ที่แท้บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นและพวก ไม่อาจทานการบุกจู่โจมจากกองกำลังพรรคนภากาศ เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ไม่อาจปลีกตัวไปไปสั่งการได้ พอฟังต้องตวาดว่า

"ท่านหนวกเราหนวก คล้ายหนอนตัวหนึ่ง"

ซึงจือฮุ้นจี้รับฟังจนงงงันวูบ ไม่ทราบหมายความอย่างไร เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นก็พุ่งเข้าหาอย่างเร่งร้อน

ซึงจือฮุ้นจี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น แม้ฝึกปรือวิชาพุ่งตัวชนศัตรูแต่ก็ไม่กล้าต้านปะทะวิชาดรรชนีอันกร้าวแกร่งนี้ ดังนั้นกลิ้งตัวหลบเลี่ยง

ได้ยินเสียงฉี่ฉี่ พื้นหินอันแข็งแกร่งถูกทะลวงเป็นรูหลายรู เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นร่างแปดเปื้อนดินโคลนกระโดดปราดขึ้นอย่างขุ่นเคือง

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นพอตวาดคำ "ท่านหนวกเรา

หนวก คล้ายหนอนตัวหนึ่ง" หัวหน้าสมาคมเสื้อทองและหุบเขาเจ็ดเย็นที่ต้านศัตรู พากันเร่งมือจู่โจม ส่วนสาวกนิกายคลุมฟ้ากลับถอยห่างไป ขึงแหกางตาข่ายบนลานที่ว่างแถบหนึ่ง

เซาะฮงซิ้งนี้ต่อสู้อยู่กับสมาคมเสื้อทอง ชมดูจนสงสัยใจ ร้องสั่งว่า

"เช็งอิด แจ้อิด เค้งอิด เอี้ยวอิด ก่อตั้งค่ายกลกระบี่ช่วย....."

ไม่ทันขาดคำ หัวหน้าสมาคมเสื้อทองก็จู่โจมกระบี่ใส่นางสี่กระบี่

เซาะฮงซิ้งนี้ปิดป้องสี่กระบี่ แทงสวนไปเจ็ดกระบี่ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ช่วยเซียไต้เฮียและพวกฝ่าออกจากหุบเขา....."

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองต้านรับเจ็ดกระบี่ ควงขลุ่ยกระบี่จู่โจมสิบเอ็ดกระบวนท่า เซาะฮงซิ้งนี้ปัดป่ายคลี่คลายจากนั้นจู่โจมอีกสิบสามกระบี่ ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ให้เหล่านักสู้ผู้กล้าเข้ามา....."

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองหลบหลีกสิบสามกระบี่นี้ ตี

โต้สิบเจ็ดกระบี่ เซาะฮงซิ้งนี้รับสิบเจ็ดกระบี่นี้ไว้ ค่อยจู่โจมกลับไปยี่สิบเอ็ดกระบวนท่า

"ฆ่าพวกเขาให้สิ้น"

ตอนแรกนางกล่าวยืดยาว ใช้กระบี่ไม่กี่กระบี่ เมื่อกล่าวถึงตอนท้าย เพียงกล่าวห้าคำ แต่จู่โจมออกยี่สิบเอ็ดกระบี่

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองใช้กระบี่ในแนวทางเผ็ดร้อนดุร้าย เข้าต่อสู้กับเซาะฮงซิ้งนี้ ทั้งสองยิ่งต่อสู้ยิ่งรวดเร็ว กลับถอยร่นเข้าสู่ถ้ำศิลา

เซ็งอิดซือไถ่ผู้เป็นศิษย์ของเซาะฮงซิ้งนี้ถือกระบี่ติดตามเข้าไป พบว่าเสียงปะทะกระบี่ภายในถ้ำพลันชะงักขาดหาย สร้างความตระหนกแก่นางจนร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ซือแป่....."

พลันได้ยินเซาะฮงซิ้งนี้ตวาดว่า

"อย่าได้เข้ามา"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏเงาร่างสายหนึ่งถือขลุ่ยทองแวววับ และกระบี่สีครามชั่วร้ายโถมจู่โจมเข้าหานาง ยามกะทันหันไม่ทราบต้านรับดีหรือหลบหลีกดี สร้างความ

ตระหนกจนหลับตาลง

รู้สึกมีลมหอบหนึ่งกระโชกมา เสียงเปรื่องคราหนึ่ง เงาร่างนั้นถลันหายวับ เซ็งอิดซือไถ่พอลืมตาขึ้นใหม่ เห็นบนพื้นทั้งคราบโลหิตสายหนึ่ง ซือแป๋นางหน้าเผือดขาวกุมต้นแขนซ้าย ยืนพิงผนังอยู่

เซ็งอิดซือไถ่รีบประคองเซาะฮงซิ้งนี้ไว้ ถามว่า

"ซือแป๋ ท่าน....."

เห็นต้นแขนซ้ายของซือแป๋ คล้ายถูกแมลงป่องต่อยใส่ กลับกลายเป็นสีดำไปตลอดทั้งข้าง

ที่แท้เซ็งอิดซือไถ่พอติดตามเข้าถ้ำ หัวหน้าสมาคมเสื้อทองก็โถมจู่โจมใส่นาง เซาะฮงซิ้งนี้รีบถลันช่วยเหลือ หัวหน้าสมาคมเสื้อทองจึงเปลี่ยนเป็นจู่โจมขลุ่ยกระบี่ใส่เซาะฮงซิ้งนี้ ฉกฉวยโอกาสที่นางปิดป้องปะทะ ถูกแมลงป่องต่อยใส่คำหนึ่ง แต่นางยังกระแทกแมลงป่องแหลกละเอียดใช้ท่าไม้ตายของเพลงกระบี่ทางช้างเผือก ทำร้ายหัวหน้าสมาคมเสื้อทองบาดเจ็บ ขับไล่มันเตลิดออกจากถ้ำ

ยามนั้นเซาะฮงซิ้งนี้ล้วงยาสมานแผลออกมา เซ็งอิดซือไถ่รีบรับไป เห็นเป็นขี้ผึ้งคางคกเย็นที่มีประสิทธิภาพถอนพิษ ดังนั้นพอกทาขี้ผึ้งลงบนปากแผลของซือแป๋ รอยสีดำบนต้นแขนค่อยจางเบาบางลง

เซ็งอิดซือไถ่ยังกริ่งเกรงพิษแมลงบ่องยังคั่งค้างอยู่ในเลือดเนื้อซือแป๋ รีบโน้มหน้าลง ใช้ปากดูดโลหิตจากปากแผล ตอนแรกโลหิตยังเป็นสีดำ จากนั้นค่อยคืนสู่สีเลือด จึงคลายใจลง

เซาะฮงซิ้งนี้ปวดแผลจับใจ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้ เห็นเซ็งอิดซือไถ่เสี่ยงภัยดูดพิษแมลงบ่องให้ สร้างความตื้นตันใจยิ่ง ยกมือลูบคลำผมเผ้าของนาง

เซ็งอิดซือไถ่เงยหน้าที่เนืองนองด้วยน้ำตาขึ้น กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ซือแป๋ ท่านไม่เป็นไรกระมัง ?"

พลางเผยอยิ้มออกมา น้ำตากลับทะลักจากเบ้า เป็นภาพที่งดงามยิ่ง

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวเสียงอ่อนโยน

"เราไม่เป็นไร"

เซ็งอิดซือไถ่ประนมมือกล่าวว่า

"ขอบคุณเจ้าแม่กวนอิมช่วยเหลือ....."

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า

"อุบาทว์บัดซบ"

ที่แท้หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าซัดอาวุธลับใส่เฒ่าประหลาดมหาภัยติดต่อกัน เฒ่าประหลาดมหาภัยได้แต่รับไว้ พลางสืบเท้าออกไป

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าเห็นเฒ่าประหลาดมหาภัย ตาแดงฉานด้วยสายเลือด อดประหวั่นพรั่นใจมิได้ พลันตวัดมือซัดแหสีแดงออกปากหนึ่ง

เห็นแน่ชัดว่าเฒ่าประหลาดมหาภัยไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันตวัดไม้เท้าหวดใส่ร่างแห

แหสีแดงเป็นวัตถุหยุ่นเหนียว เฒ่าประหลาดมหาภัย กลับแผ่พุ่งพลังไม้เท้า ทำลายประสิทธิภาพของร่างแห ใช้ไม้เท้าม้วนแหสีแดงเอาไว้ ครอบลงยังศีรษะของหัวหน้าชมรมคลุมฟ้า

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าขยับข้อมือ พันร่างแหกับ

ข้อมือ กระตุกมือวูบ คิดกระชากช่วงชิงไม้เท้าเหล็กมา เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันตวาดคำ "อุบาทว์บัดซบ" กลับกระชากคนเข้ามา

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าลอบลิงโลด มือซ้ายกำอาวุธลับขงเชี้ยะเล้ง (ขนนกยูง) สามดอก คิดซัดใส่กลางหลังเฒ่าประหลาดมหาภัย เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันวกกายคราหนึ่ง อ้อมไปด้านหลังหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าอย่างพิสดาร ใช้กระบวนท่าย้อนกลับ กระแทกศอกใส่กลางหลังหัวหน้าชมรมคลุมฟ้า

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าถูกกระแทกจนลมปราณแตกซ่าน เฒ่าประหลาดมหาภัยรวบนิ้วลง ก็กระชากร่างหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าลอยขึ้นจากพื้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยขณะจะฟาดอีกฝ่ายหนึ่งตายคามือ หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพลันยกเท้าถีบออก ปรากฏเข็มพิษสองกลุ่มพุ่งวาบออก

เฒ่าประหลาดมหาภัยคิดไม่ถึงกระทั่งเท้าอีกฝ่ายหนึ่งก็ติดตั้งอาวุธลับ คิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ ร้องโอยคำหนึ่ง ถูกเข็มพิษซัดใส่ คลายมือจากการคร่ากุมหัวหน้า

ชุมนุมคลุมฟ้า

หัวหน้าชุมนุมคลุมฟ้าพอได้รับอิสระ ก็ม้วนขดร่างแหใช้ต่างแส้ กวาดใส่ร่างซีกซ้ายของเฒ่าประหลาดมหาภัย

ร่างแหพอกวาดออก หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพลันพบว่าเข็มพิษทั้งสองกลุ่มล้วนปักใส่หินก้อนหนึ่ง ที่แท้เฒ่าประหลาดมหาภัยใช้วิชาเคลื่อนร่างย้ายรอยหลบหลีกรอดได้

ร่างแหพอกวาดถูกร่างซีกซ้ายของเฒ่าประหลาดมหาภัย เฒ่าประหลาดมหาภัยครางหนัก ๆ ร่างกลับยืนหยัดไม่ล้มลง พลิกข้อมือคว้าจับแหสีแดงเอาไว้

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าใจหายวูบ ทราบว่าเฒ่าประหลาดมหาภัยใช้พลังศพเปื่อย ย้ายจุดชีพจรบนร่างซีกซ้ายรับท่าจู่โจมนี้ไว้

แต่หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าได้คิดตอนนี้ก็สายเกินการณ์แล้ว !

เฒ่าประหลาดมหาภัยกระตุกมือวูบ ก็ฉุดลากหัวหน้าชุมนุมคลุมฟ้าลอยเข้ามา รวบคว้าปกเสื้อของอีกฝ่ายหนึ่งไว้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าคิดตายหรือไม่ ?"

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าสั่นศีรษะระรัว เฒ่าประหลาดมหาภัยแสยะยิ้มกล่าวว่า

"เจ้ากล่าว"

สายตายามกวาดมอง เห็นเชิงอิดซือไถ่ประคองเซาะฮงซิ้งนี้ออกมา แสงอาทิตย์พอดีส่องต้องใบหน้าเชิงอิดซือไถ่ ดูไปคล้ายดอกชาสีขาวดอกหนึ่ง ต้องตะลึงลานวูบ

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพลันร้องคำ "ไม่" อ้าปากพ่นลูกกลมสีแดงลูกหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยได้แต่เบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยงลูกกลมสีแดงซัดต้องไหล่ขวา กลับแตกระเบิดออก ระเบิดหัวไหล่กลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าหัวร่อฮาฮา คิดผละจากไป เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันกู่ร้องด้วยโทสะ ยืดกายฟาดฝ่ามือออก เสียงโครมเมื่อฟาดใส่ทรวงอกหัวหน้าชมรมคลุมฟ้า

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าเปลี่ยนเป็นแผดร้องโหยหวน ร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร

เฒ่าประหลาดมหาภัยส่ายร่างโงนเงนหลายครา ในใจบังเกิดความแค้นคลั่งสุดเปรียบปาน นี่เป็นครั้งแรกที่ตนเองละเว้นชีวิตศัตรู มิคาดกลับแลกมาซึ่งการลอบทำร้าย ถูกหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพ่นระเบิดเพลิงของตึกอสนีบาตแดนกังหนำ ซึ่งซ่อนอยู่ใต้ลิ้นยิงทำร้าย

เฒ่าประหลาดมหาภัยต้องกู่ร้องด้วยโทสะ ปักไม้เท้าเหล็กลงกับพื้น ตัวไม้เท้าจมลึกไปในดินกว่าครึ่ง

บทที่ ๓๙

ปะทะขั้นแตกหัก

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นใช้ร่างต่างอาวุธ พุ่งชนใส่ซึงจือฮุ้น ซึงจือฮุ้นรับมืออย่างปลอดโปร่ง จี้ดรรชนีนภากาศออก คุกคามให้เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นหลบหลีกตลอดเวลา

ระหว่างการต่อสู้ ซึงจือฮุ้นกวาดตามองรอบข้าง เห็นเซาะฮงซึ้งนี้รับบาดเจ็บ เฒ่าประหลาดมหาภัยพลาดท่าเสียที ส่วนหัตถ์เซียนทะเลทรายเข้าร่วมขบวนกับกองกำลังพรรคนภากาศ ต่อสู้กับยอด

ผีมือชุดดำทั้งสิบห้าคน อีกด้านหนึ่ง เทียนเสียงเทียนเล้ง ไต้ซือผนึกกำลังกับบึ้งกองมังจู่โจมใส่ไต้ฮวงเต้าเจี้ยง

ยามนั้น ซึ่งเซี่ยวง้อวิ่งตะบึงมาถึง พอเหลือบเห็นซึ่งจือฮุ้น ก็ร่ำไห้เรียกหาว่า

"บิดา ซิงตั่วเจ่ก เขา....."

พลันเหลือบเห็นบิดาต่อสู้กับตัวประหลาดอ้วนฉุหนึ่ง กรึ่งเกรงแบ่งแยกสมาธิของท่าน จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้

ซึ่งจือฮุ้นรับฟังจนใจสั่นสะท้าน บังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

.....หรือว่าซิงซิมฮั่งเกิดเรื่องขึ้น ?

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นพลันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ฉกฉวยโอกาสพุ่งชนใส่ซึ่งเซี่ยวง้อ

ซึ่งจือฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก จากนั้นพุ่งปราดไปขวางหน้าซึ่งเซี่ยวง้อไว้

ได้ยินเสียงโครม เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นชนถูกซึ่งจือฮุ้น ที่แท้ซึ่งจือฮุ้นมีท่าร่างรวดเร็ว กลับพุ่งนำหน้าดรรชนีของตนเอง ปะทะชนกับร่างเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

แต่เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นก็ถูกดรรชนีนภากาศจี้ใส่ตลอดทั้งร่างสั่นกระตุกคราหนึ่ง หมุนตัวหลบหนีไป

ซึงเซี่ยวง้อร้องเรียก "บิดา....." ซึงจือฮุ้นพลันเอ่ยปากแล้ว กล่าวว่า

"เราไม่เป็นไร"

ซึงเซี่ยวง้อคลายใจลง ซึงจือฮุ้นถามว่า

"ซิงซิงแซเป็นไรแล้ว ?"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"บั่งจู้ถนอมตัว บริวารไม่เป็นไร"

ซึงจือฮุ้นเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นซิงซิมฮั่งมือขาดเท้าด้วน อยู่ภายใต้การประคับประคองของบริวารสองคน"

ซึงจือฮุ้นสะท้านทั้งร่าง ร้องโพล่งว่า

"ท่าน.....ท่าน....."

ซิงซิมฮั่งดิ้นหลุดจากการประคองของคนทั้งสอง คิดยืนหยัดด้วยลำแข้งตนเอง กลับฟุบลงกับพื้น

ซึงจือฮุ้นรีบประคองลุกขึ้น ซิงซิมฮั่งกล่าวอย่างละอาย

"บริวารมาสาย เป็นเหตุให้บั่งจู้....."

ซึงจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ท่านเป็นน้องของเรา วันนี้ท่านกลับกลายเป็นเช่นนี้ ล้วนสืบเนื่องจากเราซึงจือฮุ้น ....."

"ชีวิตของเรานี้ความจริงเป็นของบั่งจู้ ขอเพียงบั่งจู้เห็นว่าสมองของเรายังมีประโยชน์ มาตรว่าแขนขาดขาด้วนจะเป็นไร ?"

ซึงจือฮุ้นชูนิ้วหัวแม่มือร้องว่า

"ลูกผู้ชายอันประเสริฐ"

ซึงเซี่ยวง้อที่ด้านข้างรับฟังจนร่ำไห้ออกมา รู้สึกคำ "ลูกผู้ชาย" ไม่ทราบแฝงความคับแค้นปานใด ความขมขื่นเพียงไหน หวนนึกถึงบิดาที่มีคุณธรรมล้ำฟ้า ซิงตั๋วเจ่กที่จงรักภักดี บึ่งกองิ้มที่มีชีวิตอีกเพียงสิบกว่าวัน ถึงกับบังเกิดความหดหู่จู่โจมจับใจ น้ำตาไหลหลั่งดุจไข่มุกหลุดจากสาย

อีกด้านหนึ่ง ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงอาศัยหนึ่งต่อสามหาญสู้กับเทียนเสียง เทียนเล้งไต้ซือและบึ่งกองิ้ม

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงมือหนึ่งเปล่งประกายสีม่วง มือหนึ่งแดงราวโลหิต ใช้ออกด้วยลมปราณธาตุธรรมชาติและพลังละลายโลหิต ทุกฝ่ามือที่ใช้ ล้วนแฝงกลิ่นคาวคละคลุ้ง

บึ้งกองมและพวกทั้งสามตอนแรกยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร แต่เวลาพอนานเข้า รู้สึกทรวงอกอึดอัดขัดข้องคล้ายคิดอาเจียนออกมา

เทียนเล้งไต้ซือรับบาดเจ็บบอบช้ำ ทนทานไม่ได้เป็นบุคคลแรก บึ้งกองมก็ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บบาดแผลพลันปริแตก กระบี่รุ้งทองพลอยเชื่องช้าลง

เมื่อเป็นเช่นนี้ มีแต่เทียนเสียงไต้ซือต่อสู้กับไต้ฮวงเต้าเจี้ยงโดยตรง ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันแผ่พุ่งพลังหยุ่นเยียบเข้าปะทะกับลมปราณกร้าวแกร่งของเทียนเสียงไต้ซือ

ทั้งสองปะทะกันฝ่ามือแล้วฝ่ามือเล่า หักล้างกันสิบเจ็ดสิบแปดฝ่ามือ คนหนึ่งใบหน้าม่วงคล้ำ คนหนึ่งเคราใต้คางลุกชี้ชัน เทียนเสียงไต้ซือพลันกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เทียนเสียงไต้ซืออันร้ายกาจ โลหิตคำนี้แฝงพลัง

เปียมล้น ฉีดพุ่งใส่ใบหน้าไต้ฮวงเต้าเจี้ยง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไม่ทันหลบหลีก พลันชักกระบี่ประกายม่วงออก แทงถูกเทียนเสียงไต้ซือกระบี่หนึ่ง แต่ใบหน้าก็ถูกโลหิตฉีดพุ่งใส่

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงรู้สึกใบหน้าปวดแสบปวดร้อน สองตาลืมไม่ขึ้น ดังนั้นบังเกิดความคิดล่าถอยขึ้น

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกู่ร้องดังยาวนาน ทำท่าจู่โจมใส่บึ่งกองึ้มและเทียนเล้งไต้ซือ แต่กลับถลันหลับไปทางหลังหุบเขา

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไม่กู่ร้องยังพอทำเนา เมื่อส่งเสียงกู่ร้อง เสียงกู่กลับบดบังลมผ่ามือของหงส์เขียวทะเลทรายไว้

ที่แท้หงส์เขียวทะเลทรายฟาดผ่ามือใส่กลางหลังไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ผ่ามือที่ใช้ก็เป็นผ่ามือทะเลทรายที่ไร้สุ้มไร้เสียง แต่ร้อนผ่าวถึงที่สุด

เสียงฉาดคราหนึ่ง ผ่ามือนี้ฟาดถูกกลางหลังไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงปลิวลิ่วไปชนใส่ต้นน้ำบักต้นหนึ่ง เห็นกิ่งใบร่วงพร่างพรู ต้นไม้ที่เขียวชอุ่มเปลี่ยนเป็นห่อ

เหี่ยวในบัดดล

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพอตกวูบลง ก็ลอยตัวขึ้นอีกครา พลิ้วหลบหนีไปจนไร้ร่องรอย

ยามนั้น เหล่านักสู้ผู้กล้ายิ่งจู่โจมยิ่งรุนแรง หัตถ์เซียนทะเลทรายฉกฉวยโอกาสลอบปลิดชีวิตยอดฝีมือชุดดำผู้หนึ่ง คงเหลือยอดฝีมือชุดดำสิบสี่คน

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยง เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น หัวหน้าสมาคมเสื้อทอง และหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าพากันล่าถอยไปยังหลังหุบเขา สองธัมมะสามพิสดาร ตลอดจนบึ้งกองงิ้ม พอเห็นเช่นนั้น จึงไล่ติดตามไป

หัวหน้าชมรมคลุมฟ้ารับบาดเจ็บสาหัสอยู่ก่อน แต่ยังร้องเสียงแหบแห้ง

"ท่านหนวกเราหนวก คล้ายหนอนตัวหนึ่ง แหฟ้าตาข่ายดิน ตั้งค่ายกลฆ่าให้สิ้น !"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ปรากฏสาวกนิกายคลุมฟ้าร่วมร้อยคนฮือออกมา รายล้อมซึ่งจือฮุ้นและพวกไว้อย่างแน่นหนา

คนเหล่านี้คลี่แหใหญ่สามสิบหกปากอยู่บน สานแห

เล็กสามสิบหกปากกับพื้น ก่อตั้งค่ายกลเทียนล้อตี่หมังไต้ตึง (ค่ายกลแหฟ้าตาข่ายดิน) ขึ้น

เหล่านักสู้และขุมกำลังของพรรคนภากาศ เห็นบั่งจู้ตกอยู่ในห้วงอันตราย รีบผ่าเข้ามาช่วยเหลือ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกลับสั่งให้นักพรตสำนักบู๊ตึงฮือเข้าขัดขวาง เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นก็ตวาดสั่งยอดฝีมือชุดดำทั้งสิบสี่คนเข้าสกัดฆ่าฟัน

พริบตานั้น เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังระงม เหล่านักสู้เสียงตายบุกทะลวง พลีชีวิตมากมายก่ายกอง ยังไม่สามารถผ่าแนวป้องกันของฝ่ายตรงข้ามเข้าไป

ส่วนซึงจือฮุ้น เซาะฮงซึ้งนี้ เทียนเสียงไต้ซือหัตถ์เซียนทะเลทราย เฒ่าประหลาดมหาภัยและบึ้งกองิ้มทั้งหก ล้วนถูกกักอยู่ในค่ายกลแหฟ้าตาข่ายดิน

เซาะฮงซึ้งนี้ชิงชังความชั่วร้ายดุจความแค้นส่วนตัว ดังนั้นยกกระบี่หมายฝ่าออกไป เห็นแหแดงเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ก่อเกิดเป็นเงาสีแดงพร่าพราย คล้ายกำแพงสีแดงชั้นหนึ่ง

เซาะฮงซึ้งนี้แผ่พุ่งพลังใส่ปลายกระบี่ แทงปราด

ออกไป แต่แหสีแดงเมื่อสานรวมกัน เคลื่อนวนโดยพร้อมเพรียง กลับก่อเกิดเป็นพลังพิสดารชนิดหนึ่ง เซาะฮงซิ้งนี้มิเพียงแทงไม่เข้า ทั้งยังถูกดูดกระชากเข้าไป กระบี่หลุดลอยจากมือ คนก็ถูกม้วนไปในร่างแห

บึ้งกอง้มรีบยืดกายขึ้น แขนขวายืดยาวสามเชี๊ยะ ใช้วิชาเชี้ยงจีเจาะกี (ไม้ตายแขนยาว) ของเฒ่าประหลาดมหาภัย ฉุดรั้งเซาะฮงซิ้งนี้เอาไว้

เทียนเสียงไต้ซือรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ ส่งเสียงตวาดก้อง สองมือผลักกระแทกพลังลมสีขาวสายหนึ่งใส่ล่างแหที่ถักสานขึ้น

แต่แหสีแดงทอจากใยพิเศษ เมื่อเคลื่อนวนอย่างเร่งร้อน กลับกระแทกลมปราณปัญญาบารมีใหญ่สะท้อนกลับมา เทียนเสียงไต้ซือรีบฟาดลมปราณปัญญาบารมีคชสารเข้าปะทะ

เสียงโครมครามหนึ่ง พื้นดินถูกกระแทกเป็นหลุมลึก เทียนเสียงไต้ซือซวนเซถอยไปหลายก้าว

ยามนั้น แหใหญ่น้อยทั้งเจ็ดสิบสองปากหดตัวลงบีบรัดเข้าหาคนในร่างแห ซึ่งจือฮุ้นและเฒ่าประหลาด

มหาภัยสบตากันวูบ โถมออกไปโดยพร้อมเพรียง

เฒ่าประหลาดมหาภัย คิดใช้พลังไม้เท้าทิ่มทะลวงร่างแห ซึ่งจือฮุ้นก็คิดใช้พลังดรรชนีนภากาศ ทะลุรูแหออกไป ทำร้ายคนที่ถือร่างแห

แต่รูของร่างแหลึกละเอียดยิ่ง บวกกับเคลื่อนไหวอย่างเร่งร้อน แทบไม่มีช่องโหว่ให้จู่โจม พลังดรรชนีของซึ่งจือฮุ้นคล้ายก้อนหินจมลงสู่ทะเล ร่างกลับถูกม้วนไปในทะเลร่างแห

ซึ่งจือฮุ้นพลันสูดลมหายใจ พุ่งเฉียง ๆ ไปด้านข้าง ห่างเอวกลับถูกหวดใส่กระบองหนึ่ง ที่แท้หลังร่างแหซุ่มซ่อนไว้ด้วยผู้คนสามสี่สิบคน คอยลอบทำร้ายคนในสองธัมมะสามพิสดาร

เฒ่าประหลาดมหาภัยกระแทกไม้เท้าออก ตอนแรกทะลวงร่างแหแตกเป็นช่อง แต่ปรากฏแหใหญ่น้อยเข้ามาอุดไว้ มิหนำซ้ำหมุนวนอย่างเร่งร้อน ก่อเกิดเป็นพลังมหาศาล กระแทกไม้เท้าของเฒ่าประหลาดมหาภัยหลุดจากมือ

เฒ่าประหลาดมหาภัยยังคิดปักหลักยืนหยัด แต่อาการบาดเจ็บที่ถูกระเบิดเพลิงซัดทำร้ายพลันกำเริบ หน้ามืดวูบวาบล้มลงสิ้นสติไป หากมิใช่บึ้งกอง้มเสือกกระบี่เข้ามาทันท่วงที เฒ่าประหลาดมหาภัยคงตายใต้พลั่วเหล็กด้ามหนึ่ง

แหสีแดงยิ่งรัดตัวแน่นกว่าเดิม เคลื่อนวนเร็วกว่าเดิม

ตอนนี้ผู้ที่สามารถทำศึก มีแต่หัตถ์เซียนทะเลทรายคนเดียว

หัตถ์เซียนทะเลทรายยามคับขันไม่ลนลาน ยกมือซ้ายฟาดฝ่ามือขวา ฟาดออกสองฝ่ามือ

ฝ่ามือนี้ปราศจากซุ้มเสียงสำเนียงใด แต่อากาศพลันร้อนผ่าวขึ้นมา บรรยากาศเขม็งตึงเครียดขึ้น

ได้ยินเสียงกราวใหญ่ ปากแหด้านทิศตะวันตกฉีกขาดเป็นช่องใหญ่ คล้ายถูกพายุทะเลทรายกวาดทำลายก็ปาน

นี่เป็นประสิทธิผลจากฝ่ามือทะเลทราย พอดีทำลายความพิสดารของแหฟ้าตาข่ายดินไป

หัตถ์เซียนทะเลทรายลงมือประสบผล สีหน้าปราศจากแววปีติยินดี เพียงประคองซึงจือฮุ้นที่รับบาดเจ็บขึ้น

ซึงจือฮุ้นรู้ใจอีกฝ่ายหนึ่งเป็นอย่างดี ผืนยิ้มกล่าวว่า

"พวกเราใช่เป็นสหายหรือไม่ ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายผงกศีรษะ ซึงจือฮุ้นจึงกล่าว

"อย่างนั้นท่านสั่งเราออกไปเป็นคนสุดท้าย"

หัตถ์เซียนทะเลทรายจับจ้องมองซึงจือฮุ้นอย่างลึกซึ้งในที่สุดคลายมือออก

ที่แท้เซาะฮงซึ้งนี้และพวกล้วนรับบาดเจ็บ หัตถ์เซียนทะเลทรายตกลงใจคุ้มครองส่งคนเหล่านี้ออกจากค่ายกลก่อน ท่านกับซึงจือฮุ้นคบหาฉันท์เพื่อนตาย ดังนั้นคิดส่งซึงจือฮุ้นออกไปก่อน แต่ซึงจือฮุ้นเป็นชนชั้นใด ไหนเลยยอมถอนตัวออกไปก่อน

ยามนั้น ปรากฏแหสีแดงเคลื่อนเข้ามาทดแทนช่องแตก โอบกระหนาบเข้ามาอีกครา

หัตถ์เซียนทะเลทรายฟาดฝ่ามือออก แผ่พุ่งพลังไร้สภาพ หนุนส่งร่างเฒ่าประหลาดมหาภัยที่สลบไสลลอยข้าม

ร่างแหออกไป ผ่ามืออีกข้างหนึ่งกลับฟาดค่ายกลแหฟ้าตาข่ายดินแตกเป็นช่องอีกครา

เฒ่าประหลาดมหาภัยพอตกถึงพื้น พลันฟื้นคืนสติมา กลับปรากฏบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นห้าหกคนถือเข้ามาคิดฉกฉวยโอกาสทำร้าย

เฒ่าประหลาดมหาภัยแม้เป็นเกาทัณฑ์ที่ยิงจนสุดลำแต่ไหนเลยปล่อยให้บริวารอันต้อยต่ำเข้าประชิดติดตัวได้ พลันกวาดฟาดผ่ามือออก กระแทกคนเหล่านั้นปลิวลิ่วไปดุจว่าวขาดป่าน

ได้ยินเสียงดังหวืด คนผู้หนึ่งทิ้งตัวลงที่ข้างกายเฒ่าประหลาดมหาภัย คือเซาะฮงซิ้งนี้เอง

ที่แท้หัตถ์เซียนทะเลทรายดูออกว่า เทียนเสียงไต้ซือนิสัยแข็งกร้าว ไม่ยอมถอนตัวออกจากค่ายกล จึงแผ่พุ่งพลังผ่ามือส่งเซาะฮงซิ้งนี้ออกไปเป็นคนที่สอง

ซึ่งจือฮุ้นรอจนเซาะฮงซิ้งนี้ออกไป จึงกล่าวกับเทียนเสียงไต้ซือว่า

"ไต้ซือ เรารับบาดเจ็บสาหัส สามารถส่งเราออกไปหรือไม่ ?"

เทียนเสียงได้ชื่อทราบว่า ซึงจือฮุ้นต้องการรักษาหน้าของตน จึงขอร้องให้ตนส่งเขาออกไป ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"บรรพชิตไม่มุสาวาจา ประสกแซ่ซึง ตอนนี้ผู้ใดส่งผู้ใด ไม่จำเป็นต้องกล่าวมากความแล้ว"

ขณะกล่าว หัตถ์เซียนทะเลทรายเกร็งกำลังฟาดออกอีกผ่ามือ ทลายแหสีแดงแตกออกเป็นช่อง ซึงจือฮุ้นและเทียนเสียงได้ชื่อจี้นั้วฟาดผ่ามือออกไป ได้ยินเสียงร้องโอดโอยดังระงม สาวกนิกายคลุมฟ้าที่เบื้องนอกถูกทำร้ายล้มลงห้าหกคน

ยามนั้น ในค่ายกลเพียงหลงเหลือบึ่งกอง้มกับหัตถ์เซียนทะเลทรายสองคน พลันปรากฏเงาแหอีกชั้นหนึ่งครอบคลุมลงยังศีรษะหัตถ์เซียนทะเลทราย

หัตถ์เซียนทะเลทรายรับศึกอย่างเยือกเย็น ฟาดออกหนึ่งผ่ามือ แหปากนั้นพลันจมวูบลง คิดไม่ถึงปรากฏโคกกระสุนพิษสามลูกซัดพุ่งใส่ร่างท่อนล่างของหัตถ์เซียนทะเลทรายอย่างไม่คาดหมาย

ช่วงเวลานั้นเงาแหกระจายสับสน ก่อกวนจนผู้คน

ตาลายพร่าพราย บึ้งกองิ้มกลับเห็นชัดตาว่า เป็นหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าลอบเข้าสู่ร่างแห ซัดอาวุธลับใส่หัตถ์เซียนทะเลทราย

คุณความดีนี้ต้องยกให้กับกระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะ ท่านตามืดบอดตาไม่เห็น ตกอยู่ในถ้ำศิลามืดมิด ยังสามารถจู่โจมกระบี่ตามจิตสำนึก พร้อมกับถ่ายทอดวิชานี้แก่บึ้งกองิ้ม

ยามคับขันจวนเจียน บึ้งกองิ้มพลันจู่โจมกระบี่ด้วยท่าสามบึ้งพิมพ์จันทร์ เสียงติงติงติงสามครา กลับกระแทกอาวุธลับทั้งสามเล่มปลิวกระเด็น

บึ้งกองิ้มพอช่วยชีวิตหัตถ์เซียนทะเลทราย ก็ใช้กระบี่ด้วยท่าแยกมืดแบ่งสว่าง จู่โจมติดตามออกไป เห็นหยาดโลหิตสาดกระจาย หัวหน้าชมรมคลุมฟ้าหลั่งโลหิตรับบาดเจ็บใต้คมกระบี่

หัตถ์เซียนทะเลทรายเคียดแค้นชิงชังหัวหน้าชมรมคลุมฟ้า ดังนั้นพ้นผ่ามือลง เสียงฉับเมื่อตัดศีรษะหัวหน้าชมรมคลุมฟ้าหลุดจากบ่า ปลิดชีวิตมันกับมือ

หัตถ์เซียนทะเลทรายพอลงมือประสบผล ซึ่งจือฮุ้น

เฒ่าประหลาดมหาภัยและพวกล้วนโห่ร้องชมเชยออกมา

ค่ายกลแหฟ้าตาข่ายดินเมื่อสูญเสียผู้นำ สาวกนิกายคลุมฟ้าไหนเลยมีกะใจต่อสู้ไป พากันสลายตัว หลบหนีไปคนละทิศคนละทาง

หัตถ์เซียนทะเลทรายค่อยกล่าวกับบึ่งกองมว่า

"ขอบคุณ"

บึ่งกองมกล่าวว่า

"ไม่ต้อง"

พลันได้ยินหัวหน้าสมาคมเสื้อทองตวาดว่า

"ก่อตั้งแซล้อไต้ตึง (ค่ายกลดาราราย)"

ได้ยินเสียงเซ้งเซ้ง พวกสมาคมเสื้อทองจำนวนหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดคน มือซ้ายถือขลุ่ยทอง มือขวาถือกระบี่เงินก่อตั้งค่ายกลผลักเคลื่อนเข้าแทนที่ค่ายกลแหฟ้าตาข่ายดินรายล้อมบึ่งกองมและหัตถ์เซียนทะเลทรายไว้

หัตถ์เซียนทะเลทรายฟาดออกหลายฝ่ามือ แต่พวกสมาคมเสื้อทองถืออาวุธเป็นหลัก เคลื่อนกายอย่างรวดเร็วสลายพลังฝ่ามือของหัตถ์เซียนทะเลทรายไปได้

เทียนเสียงได้ซือ เซาะฮงซิ้งนี้ เฒ่าประหลาดมหา

ภัยและซึ่งจือฮุ้นล้วนรับบาดเจ็บบอบช้ำ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทนดูหัตถ์เซียนทะเลทรายและบึ้งกองมประสบภัย

คนเหล่านี้แม้มีนิสัยผิดแผกแตกต่าง แต่ถือบุญคุณความแค้นใหญ่หลวงยิ่ง เห็นหัตถ์เซียนทะเลทรายและบึ้งกองมตกอยู่ในค่ายกล ต่างคิดสอดมือเข้าช่วยเหลือ

ทันใด การต่อสู้ที่ปากหุบเขาพลันหยุดยั้งลง จากนั้นผู้คนที่ละแวกใกล้เคียงพลันหยุดยั้งชะงักมือ ไม่ทราบผู้ใดส่งเสียงร้องขึ้นก่อนว่า

"รถธารเลือด"

พริบตานั้น เสียงร้อง "รถธารเลือด" ดังระงมไม่ขาดหู ได้ยินเสียงระเบิดกึกก้อง ต้นไม้หักโค่นล้มลง ม้าพ่วงพีแปดตัวลากรถสีแดงคันหนึ่งแล่นตะบึงตรงมา

รถธารเลือดกลับปรากฏขึ้นในเวลาและสถานที่เช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงจริง ๆ

คราครั้งนี้หุบเขาเจ็ดเย็นนับเป็นสถานที่ชุมนุมยอดฝีมือทั้งแผ่นดินจริง ๆ

หัตถ์เซียนทะเลทรายและบึ้งกองมเห็นรถธารเลือด

พุ่งตรงมา พากันถลันหลบไปทางซ้ายขวา รถธารเลือดจึงผ่าไปในค่ายกลอย่างหักโหม

รถธารเลือดพุ่งทะยานเข้าหาด้วยอานุภาพรุนแรงเพียงไหน ค่ายกลดารารายแม้แน่นหนาถี่ยิบ แต่ไหนเลยต้านทานไว้ได้ บ้างถูกรถม้าชนกระเด็น บ้างถูกคนในรถฟาดปลิวลิ่วไป เงาคนล้มระเนระนาด ชั่วพริบตาบาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง ที่หลงเหลือก็แตกพ่ายไม่เป็นขบวน

คนในรถส่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง การปรากฏขึ้นของรถธารเลือด ทำให้การต่อสู้ในหุบเขายุติลง ความดุร้ายเกรี้ยวกราดที่มีมา คล้ายเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ควบขับรถศึกลงมาจากฟ้าก็ปาน

รถธารเลือดวิ่งอ้อมเป็นวง กลับผ่าไปในกลุ่มคนที่เผชิญหน้ากัน กำลังของทั้งสองฝ่ายล้วนถูกทำร้ายล้มตายไปสิบห้าสิบหกคน

ไต้ฮวงเต้าเจี๊ยงเห็นเช่นนั้น พลันกล่าวกับเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นว่า

"สกัดไว้"

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นร้องสั่งว่า

"สกัดมันไว้"

ยอดฝีมือชุดดำที่หลงเหลือสิบสี่คนดาหน้าเข้าสกัดขัดขวาง จนใจที่รถธารเลือดควบทะยานอย่างรวดเร็ว เหล่ายอดฝีมือชุดดำไม่สามารถสกัดไว้ คนผู้หนึ่งลอยตัวขึ้น คนในรถก็ฟาดผ่ามือออก

ผ่ามือนี้ฟาดใส่ทรวงอกยอดฝีมือชุดดำนั้น กระแทกกระดูกชายโครงหลังไหล่ของมันแหลกละเอียด คนร่วงลิ่วลงเสียชีวิต

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงชมดูจนร้องสั่งว่า

"ถอยกลับมา"

ยอดฝีมือชุดดำที่หลงเหลือสิบสามคนพอฟัง ค่อยถอนตัวล่าถอยไป

รถธารเลือดบุกซ้ายทะลวงขวา ฆ่าคนมากมายสุดคณนานับ คนผู้หนึ่งยืนตระหง่านอยู่ภายในรถ ปล่อยผมขาวยาวสยาย ตาแดงฉานราวโลหิต สารรูปน่าสะพึงกลัวยิ่ง

บึ้งกองมหวนนึกถึงตนเองมีชีวิตอีกไม่กี่วัน แต่ความแค้นของบิดายังไม่ชำระล้าง ความหวังเพียงหนึ่งเดียวคือ สืบเสาะร่องรอยของฮุยซัวะจากรถธารเลือด ดัง

นั้นยืดกายโถมขึ้นไป

ขณะเดียวกัน เซาะฮงซิ้งนี้ก็หยิบฉวยกระบี่เล่มหนึ่ง จู่โจมใส่คนในรถห้ากระบี่

คนในรถหัวร่อดังยาวนาน ประกบนิ้วทีมสกัด กลับจี้สกัดกระบี่ยาวหักเป็นห้าท่อน เหลือแต่โกร่งกระบี่เท่านั้น

คนในรถยื่นมือปราดออก คว้าใส่ลำคอเซาะฮงซิ้งนี้ เห็นแน่ชัดว่าเซาะฮงซิ้งนี้ต้องเพลี่ยงพล้ำเสียชีวิตภายใต้กรงเล็บนี้แล้ว

บึ้งกอง้มยามรุ่มร้อนใจ พลันใช้ออกด้วยกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า.... ...วิชชุแลบลั่น !

กระบวนท่านี้เป็นยอดวิชาที่วีรบุรุษเซียวชิวจุ้ยตกทอดมา กลับจู่โจมทีหลังบรรลุถึงก่อน แทงใส่ข้อมือคนในรถ

คนในรถคิดปลิดชีวิตเซาะฮงซิ้งนี้ นับว่าง่ายดายกว่าหยิบส้มในรัง แต่ก็ต้องถูกบึ้งกอง้มพั่นข้อมือขาดสะบั้นในไป

คนในรถความจริงสายตาเหม่อลอยซึมเซา พอเหลือบเห็นกระบวนท่านี้ พลันร้องว่า

"เซียว.....เซียวได้เฮียบ"

คนในรถคล้ายสังเกตที่มาของกระบี่นี้ ยื่นมือตะปบปราด แทนที่จะจู่โจมใส่เซาะฮงซึ้งนี้ กลับใช้มือเปล่าคว้าจับไว้

คนในรถออกกำลังงัด ก็ดัดกระบี่รุ้งทองเป็นรูปโค้ง กลับซ้อนร่างบึ่งกองิ้มลอยเข้ามาภายในรถ

บึ่งกองิ้มพอเผชิญหน้ากับคนในรถ อดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ เห็นคนในรถหน้าบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราด สองตาแดงก่ำ คล้ายกับจะมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

.....นี่หรือคือคนบ้าคลั่งหมายเลขหนึ่งแห่งแผ่นดินยิ่มค้วง ?

บึ่งกองิ้มถึงกับคิดกระโดดหนีลงจากรถ แต่กระบี่รุ้งทองถูกยิ่มค้วงคว้าจับไว้ นี่เป็นศัสตราวุธประจำตัวของซ่งจือเซาะ บึ่งกองิ้มแม้ตายยังไม่ยอมปล่อยมือ

พริบตาที่ลังเล รถธารเลือดก็ควบตะบึงออกจากหุบเขา ยิ่มค้วงมือหนึ่งคว้าจับปลายกระบี่ มือหนึ่งฟาดพลังแหวกฝ่าอากาศ ทำร้ายผู้คนตามรายทางตลอดเวลา

จากนั้นม้าพ่วงพีส่งเสียงร้องก้อง แปดม้าโจนทะยานโดยพร้อมเพรียง กลับลากรถกระโจนขึ้นบนหน้าผาควบตะบึงจากไปอย่างเร่งร้อน

บึงกองมรู้สึกกระบี่รุ้งทองเปล่งประกายสีทองแวววับ ที่แท้ผลจากการทำศึก ม่านพลบค่ำคลี่คลุมลงอีกครากระบี่รุ้งทองจึงเปล่งประกายรุ้งทองในความมืด

แต่อีกปลายหนึ่งของกระบี่ กลับตกอยู่ในเงื้อมมือคนบ้าคลั่งอันดับหนึ่งของแผ่นดิน

ตอนนี้บึงกองมกลับโดยสารรถคันเดียวกับยอดผีมืออันดับหนึ่งของแผ่นดิน.....กำพร้าบู้ลิ้มยิ้มค้วง

บทที่ ๔๐

สตรียอดฝีมือ

เซาะฮงซึ้งนี้ได้รับการช่วยเหลือจากบึ้งกองมีม ค่อยรอดชีวิตจากเงื้อมมือยิ่มค้วง พอระงับสติ รถธารเลือดก็ควบผ่าขบวนผู้คนออกจากหุบเขา

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งไล่ล่าตามรถธารเลือดไปทางหนึ่งร้องเรียกว่า

"ตั่วกอ..... .. ตั่วกอ....."

นางคือซึงเซี่ยวง้อเอง

เซาะฮงซึ้งนี้ถอนใจเบา ๆ ขยับกายเข้าขวางหน้า ซึงเซี่ยวง้อกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"บึงตั่วกอถูกฉุดขึ้นรถ .. ...."

เซาะฮงซิ้งนี้รับคำคราหนึ่ง ซึงเซี่ยวง้อกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าจะติดตามไป"

เซาะฮงซิ้งนี้โอบร่างซึงเซี่ยวง้อไว้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าพักผ่อนเถอะ"

เสียงขาดคำ ซึงเซี่ยวง้อก็ฟุบกายลงบนหัวไหล่ของนาง

.....เซาะฮงซิ้งนี้ทราบว่า ต่อให้ซึงเซี่ยวง้อติดตามรถธารเลือดทัน ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว ดังนั้นจึจุดของนางไว้

เซ็งอิดซือไถ่และเซียเอี่ยงเอี้ยงก็วิ่งปราดมา เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวว่า

"พวกเจ้าติดตามไปก็ไม่มีประโยชน์"

ก่อนนี้เซียเอี่ยงเอี้ยงถูกไต้ฮวงเต้าเจี้ยงคร่ากุมเป็นตัวประกัน เป็นบึงกองมจู่โจมกระบี่เข้าช่วยเหลือ นางย่อมร้อนรุ่มกังวล แต่เซ็งอิดซือไถ่เป็นเพราะเหตุใด ?

เห็นเซ็งอิดซือไถ่ชะเง้อคอเหม่อมองทิศทางที่รถ

ธารเลือดควบขับจากไป ยามร้อนรุ่มใจใบหน้าซีดขาวถึงกับเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ เซาะฮงซิ้งนี้ถึงกับลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

ยามนั้นค่ายกลแหพ้าตาข่ายดินถูกหัตถ์เซียนทะเลทรายจู่โจมทำลาย ค่ายกลดาราร่ายก็ถูกรถธารเลือดชนแตกพ่าย หัตถ์เซียนทะเลทรายยังฟาดฝ่ามือสังหารยอดฝีมือชุดดำสิบสามคน ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและพวกจึงถอนกำลังล่าถอยไป

เหล่านักสู้ทราบว่าตัดหญ้าไม่ถอนราก ลมโชยจะงอกเงยใหม่ ดังนั้นกระจายกำลังไล่ล่าตามไป พลันได้ยินเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นตวาดว่า

"ฮ่วยกุกเจียวซีซั่งมิ้งฮ้วย (ไฟวิบัติเผาสังขารละลายกระดูก)..... บุก"

นี่เป็นของวิเศษสิ่งสุดท้ายของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง เห็นบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นยี่สิบกว่าคนสวมชุดกันน้ำ ถือกระบอกยาวดำมะเมื่อมอันหนึ่ง เล็งปากกระบอกเข้าหาเหล่านักสู้

หัตถ์เซียนทะเลทรายและพวกชะงักงันวูบ ไม่กล้า

บุกเข้าไปโดยพลการ เทียนเสียงไต้ซือกลับชักชวนเทียนเล้งและทิโกยไต้ซือโถมออกไป

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นโบกมือบงการว่า

"ยิง !"

บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นหลายคนยิงเปลวไฟสายหนึ่งออกจากกระบอกกลมดังพีบใหญ่ เปลวไฟที่พวยพุ่งออกมากลับเป็นสีเขียวปัดชั่วร้าย

ชาวยุทธจักรที่บุกเข้าไปพร้อมกับเทียนเสียงไต้ซือสองสามคน ถูกเปลวไฟยิงใส่ เกิดเพลิงลุกไหม้ไปทั่วร่าง ต่อให้กลิ้งตัวตบตีอย่างไรก็ไม่ดับ กลิ่นเหม็นไหม้คละคลุ้งอบอวล

เทียนเสียงและเทียนเล้งไต้ซือ รีบฟาดพลังสีขาวเข้าสะกดเปลวอัคคี พร้อมกับพาตัวล่าถอย แต่เทียนเสียงไต้ซือยังถูกไฟวิบัติเผาไปกระจุกหนึ่ง เทียนเล้งไต้ซือก็ถูกไฟลามจีวร ดีที่ซึ่งจือฮุ้นจี้พุ่งดรรชนีนภากาศดับเปลวไฟ ทิโกยไต้ซือถูกไฟเผาไหม้ผ่ามือเหม็นคละคลุ้ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เหล่านักสู้ไม่กล้ารุกคืบหน้า เหล่า

บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นถือกระบอกอัคคี กลับเป็นฝ่ายสืบเท้าเข้ามา

ซึ่งจือฮุ้นจี้พุ่งดรรชนีนภากาศ หัตถ์เซียนทะเลทราย ก็ฟาดผ่ามือทะเลทรายออกโดยพร้อมเพรียง แต่ผ่ามือทะเลทรายอันร้อนแรง กลับช่วยกระพืออัคคีลุกไหม้รุนแรงกว่าเดิม ดรรชนีนภากาศแม้จี้สกัดดับเปลวไฟ แต่พลังดรรชนีไม่กี่สาย ไหนเลยดับไฟที่ลุกฮือโหมได้ ?

เปลวอัคคีพอพวยพุ่งผ่าน ชาวยุทธจักรที่ยืนอยู่แถวหน้าสุดหลายคน ล้วนถูกไฟครอกตายอย่างอนาถ

พลันบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งตวาดว่า

"หลีกไป !"

เจ้าของสุ้มเสียงเป็นสตรี แต่แฝงอำนาจชนิดหนึ่ง เหล่านักสู้ต่างแยกย้ายกระจายออก เปิดเป็นทางสายหนึ่ง

เห็นสตรีชุดขาวเกล้าผมเป็นมวย ท่าทางสูงสง่า นางหนึ่งเดินเข้ามายังที่เกิดเหตุ ร้องสั่งว่า

"ก่อตั้งค่ายกล"

เสียงขาดคำ ปราสกฏตรีชุดเขียว แต่งกายเช่นหญิงรับใช้สามสิบเจ็ดนางฮือเข้ามาในบริเวณ ทุกนวลนาง

ถือกระบอกกลมสีทองแวววับด้ามหนึ่ง จ่อใส่บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นที่ถือกระบอกกลมสีดำเหล่านั้น

สตรีลึกลับที่รับบาดเจ็บอยู่ในถ้ำศิลาทั้งสองนาง พอเห็นสตรีชุดขาวสูงสง่านั้น พลันย่อกายลงกราบกราน กล่าวว่า

"กราบพบก่าจู้ (หัวหน้านิกาย)"

สตรีชุดขาวกล่าวว่า

"พวกเจ้าทำงานดียิ่ง ลุกขึ้น"

ซึ่งจือฮุ้นมีไหวพริบปราดเปรียว พลันเข้าใจในบัดดล

..... สตรีชุดขาวนี้คือบุคคลลึกลับหมายเลขหนึ่งแห่งยุค หัวหน้านิกายแค้นฟ้านั่นเอง

.....หัวหน้านิกายแค้นฟ้าคงสืบทราบแผนการร้ายของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ดังนั้นส่งบริวารทั้งสองล่วงหน้ามาชักนำเหล่ายอดฝีมือเข้าสู่ถ้ำศิลา

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นพลันตวาดว่า

"เจ้าเป็นใคร รีบไสหัวไป"

สตรีชุดขาวเผยอยิ้มออกมา รอยยิ้มเย็นปานจะหยด เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นต้องตะลึงลานวูบ มิคาดนางพลันชักกระบี่ลงมือ

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นรีบกระโดดหลบ ค่อยหลบรอดจากกระบี่นี้ ปากร้องว่า

"ท่านเป็นคนของสำนักบู๊ตึง ?"

ที่แท้เพลงกระบี่ที่สตรีชุดขาวใช้ออก กลับเป็นเพลงกระบี่หยุ่นเยียบของสำนักบู๊ตึง

สตรีชุดขาวไม่ตอบคำ ถือกระบี่พุ่งชนใส่เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นอย่างหักโหม

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ที่แท้ท่าพุ่งชนของสตรีชุดขาว กลับเป็นไม้ตายเสียซิงเต้าเต็ก (พุ่งตัวชนศัตรู) ของตนเอง สตรีแปลกหน้านี้เรียนรู้ได้อย่างไร ?

สตรีชุดขาวพุ่งชนไม่รุนแรงเท่าใด แต่ถือกระบี่ติดมือมา เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นรีบถลันหลบ ปากร้องว่า

"ท่านเล่าเรียนวิชานี้จากที่ใด....."

ไม่ทันขาดคำ สตรีชุดขาวคลี่กระบี่จู่โจม ใช้ออกด้วยท่ารอยเลือดหมื่นลี้

เสียงแผดร้องพลันดัง เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นถูกฟันแขนขวาขาดสะบั้นไป

สตรีชุดขาวพอลงมือประสบผล ค่อยพุ่งถอยกลับไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคือซ่งเซาะงี้ เป็นคนของกระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะ"

ทุกผู้คนพอฟังว่า สตรีชุดขาวเป็นภรรยาม่ายของซ่งจือเซาะ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันตวาดสั่งว่า

"ฟ่นไฟ !"

บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นทั้งยี่สิบกว่าคนรับคำ ยกกระบอกสีดำ ยิงเปลวอัคคีสีเขียวออกมา

ซ่งเซาะงี้พลันพุ่งถอยไปด้านหลังสตรีสาวทั้งสามสิบกว่านาง ร้องสั่งว่า

"ปล่อยน้ำ"

สตรีสาวเหล่านั้นยกกระบอกสีทองในมือ ฉีดพุ่ง

น้ำสีดำประดุจหมึก ส่งกลิ่นคาวคละคลุ้งออกมา

เปลวไฟสีเขียวเข้มพอเผชิญกับน้ำหมึกสีดำ ล้วนถูกราดรดดับไป บริวารหุบเขาเจ็ดเย็นพอถูกน้ำหมึกพ่นใส่ ปรากฏควันสีครามพวยพุ่งขึ้น เจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งไปมาบนพื้นดิน

สถานการณ์แปรเปลี่ยนกลับกลาย เหล่านักสู้คึกคักอักโข ได้ยินซ่งเซาะงึกล่าวว่า

"นี่คือเซาะซั่วฮุ่นเซียวเลาะเอ็งลิ้วจุ้ย (อุทกบุปผาร่วงหิมะละลาย) พอดีเป็นดาวข่มของพวกท่าน"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเห็นไม้ตายสิ่งสุดท้ายยังถูกทำลายทราบว่าไม่อาจดื้อดึงถือดีสืบไป ร้องสั่งว่า

"ล่าถอย!"

รถธารเลือดแล่นตะบึง ทิวทัศน์สองฟากข้างเคลื่อนถอยไปด้านหลังอย่างเร่งร้อน

ยิ่มค้วงใช้มือหนึ่งคีบจับปลายกระบี่ จับจ้องมองบึ่งกองมอย่างยะเยียบเย็นชา

บึงกองิ้มถูกจ้องมองจนขนลุกเกรียว แต่ยังยึดจับกระบี่รุ้งทองไม่ผ่อนคลาย

ยิ่มค้วงพลันหัวร่อแล้ว

ยิ่มค้วงแหงนหน้าหัวร่อ เสียงหัวร่อคล้ายเครื่องเคลือบที่แตกระเบิด สั่นสะเทือนจนผมเผ้าที่สยายประบ่าโบกกระพือขึ้น

หัวใจบึงกองิ้มก็คล้ายถูกกระแทกกระเทือนขาดสะบั้น

เสียงหัวร่อยิ่งนานยิ่งดัง ยิ่มค้วงหัวร่อพลางร้องว่า

"เราคือคนบ้าคลั่ง เราคือคนบ้าคลั่งอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

คลื่นเสียงคล้ายระลอกทลายฟากฝั่ง กระแทกกระทั้นใส่ห้วงสมองบึงกองิ้มโดยไม่หยุดยั้ง

บึงกองิ้มรับบาดเจ็บอยู่ก่อน คลื่นเสียงหัวร่อสั่นสะเทือนจนปากแผลปริแตก มิหนำซ้ำพิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันยังกำเริบ เจ็บปวดทรมานจนคิดเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

.....แต่กระบี่ในมือ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจหลุดลอยไป

ยิ่มค้วงกล่าวอีกว่า

"เราคือคนบ้าคลั่งอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน เราคือคนบ้าคลั่งอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน....."

บึ่งกองิ้มแก้วหูลั่นอื้ออึง สมองพองโตแทบระเบิด พิษภายในกายกำเริบ ปากแผลทั่วร่างปริแตก เพียงนึกหาวิธีขัดขวางให้คนบ้าคลั่งชะงักเสียงหัวร่อนี้ ดังนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านไม่ใช่ ท่านไม่ใช่"

ยิ่มค้วงพลันชะงักสุ้มเสียง ใช้สายตาที่ดุร้ายดุจสัตว์ป่าจับจ้องมองบึ่งกองิ้มอย่างเย็นชา

ยามนั้น ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน มีแต่สุ้มเสียงบึ่งกองิ้มดังว่า

"ท่านไม่ใช่ ท่านไม่ใช่....."

ร่ำร้องชั่วขณะ ยิ่มค้วงพลันถามว่า

"เราไม่ใช่ผู้ใดใช่ ทั่วพิภพจบแดนนับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน มีแต่เราคนเดียว"

เสียงร้องครานี้เปล่งจากจุดศูนย์อันลึกล้ำ กระแทกกระทั่นบึ่งกองิ้มจนร่างคล้ายจะแตกกระเบิดออก พลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง รวบรวมเรี่ยวแรงร้องว่า

"เป็นอี้ค้วงทู้ เหนือท่านยังมีอี้ค้วงทู้"

แววตายิ่มค้วงเปลี่ยนเป็นซึมเซาอีกครา พลันจิกทึ้งผมเผ้าตนเอง ส่งเสียงร้องราวสุนัขป่าว่า

"เจ้ากล่าวเหลวไหล เจ้ากล่าวเหลวไหล"

บึ่งกองิ้มงงงันวูบ ยิ่มค้วงพลันยื่นสองมือคว้าใส่หัวไหล่บึ่งกองิ้ม อ้าปากเผยเห็นเขี้ยวขาววาววับ กัดใส่ลำคอบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มรู้สึกปวดแปลบปลาบ บังเกิดความแตกตื่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด แต่ต่อให้ผลักไสอย่างไร ยังไม่อาจสลัดหลุดจากเขี้ยวเล็บของยิ่มค้วง มิหนำซ้ำลำคอยิ่งนานยิ่งเจ็บปวด

ยิ่มค้วงส่งเสียงในลำคอว่า

"เราจะดูดเลือดของเจ้า เราจะดูดเลือดของเจ้าให้หมดสิ้น"

นี่เป็นเรื่องที่บึ่งกองงิ้มคาดฝันไม่ถึงมาก่อน ตนเองกลับต้องตายใต้เขี้ยวเล็บของคนบ้าคลั่งหมายเลขหนึ่งแห่งแผ่นดินนี้

ลมกระโชกแรง ทิวทัศน์ถดถอยอย่างเร่งร้อน ม้าพ่วงพีแผดร้องก้อง ลากรถแล่นตะบึงตลอดทาง บึ่งกองงิ้มรู้สึกมีประกายโลหิตเต็มหน้า สติสัมปชัญญะเปลี่ยนเป็นเลอะเลือน

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพอออกคำสั่งล่าถอย สภาพการต่อสู้พลันแปรเปลี่ยนกลับกลาย

นับแต่ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงลงมา ไม่มีกะใจสู้สืบต่อ เพียงคิดรักษาชีวิตไว้ เพียงพึ่งพายอดฝีมือชุดดำที่หลงเหลือสิบสองคนคอยต้านศัตรูไว้

ระหว่างที่ล่าถอย ปรากฏยอดฝีมือชุดดำอีกคนหนึ่งถูกคนของพรรคนภากาศระดมยิงเกาทัณฑ์เสียชีวิต

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นแขนขาดข้างหนึ่ง เคลื่อนไหวชักช้ากว่า ดังนั้นถูกซ่งเซาะงี้ตามทัน เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นต้องกระชากเสียงว่า

"หัวหน้านิกายแค้นฟ้า เราท่านไม่มีอริบาดหมางมาก่อน ท่านไฉนคุกคามรังควานเรา ?"

ซ่งเซาะงี้ถามว่า

"ท่านรู้จักไซฮกม้อเทาะ (มารค่อมตะวันตก) และทิฮวยเบ้าแห่งมงโกลหรือไม่ ?"

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นงงงันวูบ ผงกศีรษะรับ ซ่งจือเซาะยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ครั้งกระโน้นซ่งจือเซาะสืบทราบว่าไต้ฮวงเต้าเจี้ยงมีพฤติการณ์น่าเคลือบแคลง จึงขึ้นเขาบุ๊ดึงไปสืบเสาะ พร้อมกับฝากให้ท่านบอกต่อซึ่งจือฮุ้น ท่านกลับชักชวนมารค่อมตะวันตกและทิฮวยเบ้าลอบทำร้ายเขาใช่หรือไม่ ?"

"เฮอะ ใช่แล้วจะเป็นไร ?"

ซ่งเซาะงี้แย้มยิ้มพริ้มพราย กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราจะคิดบัญชีกัน"

เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นฉกฉวยโอกาสที่นางกล่าววาจาพลันลอยตัวพุ่งชนใส่อย่างสุดกำลัง

ท่าพุ่งชนนี้รวดเร็วดุจดาวตก ซึงจือฮุ้นที่ด้านข้างคิดช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์ ได้แต่ร้องเตือนว่า

"ระวัง"

พลางพุ่งปราดเข้ามาหมายช่วยเหลือ

ซ่งเซาะงี้พลันตวัดกระบี่ ใช้ออกด้วยท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า.....หยกศิลาล้วนแหลกลาญ !

ทีแท้ซ่งเซาะงี้คำนวณแน่ว่า เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นต้องลงมือแว้งกัด ดังนั้นกระตุ้นให้มันพุ่งชนใส่ นางเองกลับใช้ท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญออกไป

ซ่งเซาะงี้ใช้กระบวนท่านี้ได้ดีกว่าบึ่งกองงิ้ม แต่หากวิจารณ์ถึงสภาวะกระบี่ ความห้าวหาญของบุคคลยังสู้บึ่งกองงิ้มไม่ได้

กระบี่นี้พอแทงออก เจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นไม่สามารถหลบรอดได้ เสียงฉึกเมื่อกระบี่แทงทะลุหลังออกไป ร่างขดงอดุจกุ้งเผา ถูกร้อยอยู่บนกระบี่

แต่ร่างของเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น ยังชนถูกซ่งเซาะงี้ ซ่งเซาะงี้กระอักโลหิตคำหนึ่ง ถอยกายไปเจ็ดแปดก้าว

ซึงจือฮุ้นพอดีสะอึกเข้ามาประคองไว้ เห็นนางรับบาดเจ็บไม่สาหัสนัก จึงกล่าวว่า

"พลังฝีมือที่ดี"

ซ่งเซาะงี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หมายถึงเรา หรือหมายถึงเขา ?"

ซึงจือฮุ้นตอบว่า

"ท่านกับเขา"

ซ่งเซาะงี้ปรกติท่องทั่วยุทธจักร ไม่ว่าบุรุษใดพบพานนาง ล้วนกล่าวประจบเอาใจ ยามนี้ได้ยินซึงจือฮุ้นชมเชยนางมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังชมเชยเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นที่ตายในเงื้อมมือนาง อดตื่นเต้นสงสัยมิได้

ซึงจือฮุ้นก็หน้าร้อนผะผ่าว หวนนึกถึงอีกฝ่ายหนึ่งเป็นภรรยาสหาย ทั้งยังเป็นหัวหน้านิกายแค้นฟ้า ตนเองไฉนพูดจาและเล็ม ดังนั้นสูดลมหายใจลึก ๆ สงบจิตระงับใจลง

ในสายตาของซ่งเซาะงี้ หัวหน้าพรรคนภากาศซึงจือฮุ้นแม้สุภาพเรียบร้อย แต่เปรียบกับซ่งจือเซาะที่พกพากระบี่ท่องยุทธจักร ยังไม่อาจทัดเทียบได้

ยามนั้น ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและหัวหน้าสมาคมเสื้อทองเสียสละยอดฝีมือชุดดำอีกสองคน นำพายอดฝีมือชุดดำ

ที่หลงเหลือสิบคน และบริวารที่หลงรอดชีวิตไม่ถึงร้อยคน หลบหนีไป ที่หลงเหลือล้วนบาดเจ็บล้มตายไปสิ้น

ซิงซิมฮั่งเนื่องเพราะเท้าขาด ไม่สะดวกกับการเคลื่อนไหว ดังนั้นให้เหินบินบนยอดหญ้านับจำนวนคนพร้อมกับสะสางหุบเขา

พลันได้ยินเสียงกู่ดังจากปากหุบเขา เงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว กลับเป็นหัตถ์เซียนทะเลทราย

ที่แท้หัตถ์เซียนทะเลทรายไล่ติดตามรถธารเลือดไปจนบัดนี้ค่อยกลับมา

เซาะฮงซิ้งนี้สะอึกเข้าไป ซิงถามว่า

"ตามทันหรือไม่ ?"

นางได้รับพระคุณช่วยชีวิตจากบึ้งกอง้ม จึงผูกพันกังวลยิ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยก็ถามว่า

"บึ้งกอง้มเล่า ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายทอดถอนใจ โบกมือคราหนึ่ง ทราบว่าไล่ติดตามรถธารเลือดไปอย่างสุดกำลัง ดังนั้น

ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมา ซับเหงื่อให้กับหัตถ์เซียนทะเลทราย

นางเป็นสตรีนอกกำแพงใหญ่ มีนิสัยเปิดเผย มาตรว่าอยู่เบื้องหน้าเหล่านักสู้ ก็ไม่กระบิดกระบวนแต่อย่างไร กล่าวว่า

"ปึ่งกองมีเป็นคนดี ฟ้าดินต้องคุ้มครองแน่นอน"

ซึ่งจือฮุ่นผืนยิ้มกล่าวว่า

"เขาถูกพิษพิสดาร มาตรว่า....."

เอ่ยถึงตอนนี้ กล้ำกลืนคำพูดไว้ เฒ่าประหลาดมหาภัยรับฟังจนกำหมัดแนบแน่น หันกายไปอีกทางหนึ่ง

ซ่งเซาะงึ้ถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

หงส์เขียวทะเลทรายกล่าวว่า

"ปึ่งเสียวเฮียบ ถูกยิ่มค้วงฉุดขึ้นรถธารเลือดไป"

ซ่งเซาะงึ้หน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า

"ไปทางทิศใด ?"

หงส์เขียวทะเลทรายสงสัยใจยิ่ง ไม่ทราบสตรีนาง

นี้ไฉนกังวลสนใจบึ่งกองิ้มปานนี้ แต่ยังชี้มือไปบนหน้าผา

ซ่งเซาะงี้ขยี้เท้าถามอีกว่า

"ไปนานเท่าใดแล้ว ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายพลันสั่นศีรษะ กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ตามไม่ทันแล้ว"

คำพูดของหัตถ์เซียนทะเลทราย มีน้ำหนักน่าเชื่อถือตลอดมา เซาะฮงซึ้งนี้รับฟังจนทอดถอนใจกล่าวว่า

"บึ่งเสียวเฮียบหากเป็นไรไป อาตมาไม่สบายใจไปชั่วชีวิต"

เทียนเสียงไต้ซือก็กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"บึ่งเสียวเฮียบหากประสบเคราะห์กรรม อาตมาจะติดตามยืมค้วงเป็นพันลี้ เสี่ยงชีวิตกับเขาให้จงได้"

ซ่งเซาะงี้อดสงสัยใจมิได้ เซาะฮงซึ้งนี้ที่เปลือกนอกการุณย์จิตใจเย็นชา และเทียนเสียงไต้ซือที่มีอารมณ์แข็งกร้าว ไฉนผูกพันน้ำใจต่อบึ่งกองิ้มปานนี้ ?

ซึ่งจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราก็ติดค้างชีวิตบึ่งเสียวเฮียบชีวิตหนึ่ง"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวว่า

"พวกเราล้วนใช่ทั้งสิ้น"

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันหัวร่อดัง ๆ สามครา หันกายจากไป เหล่านักสู้ส่งเสียงเรียกหา แต่เฒ่าประหลาดมหาภัยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"เขาสูญเสียบุตรชาย ได้รับความกระทบกระเทือนใจเกินไป อย่าได้ตอแยเขา"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวว่า

"เพียงแต่เขาลำพังคนเดียว หากพบพานไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและพวก ก็ผิดท่าแล้ว"

เซาะฮงซิ้งนี้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงรับบาดเจ็บสาหัส หัวหน้าสมาคมเสื้อทองก็มิใช่คู่มือของเขา ท่านไม่ต้องกังวลใจไป"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"พวกเราไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวคือโพวท้อยี่จับซึ้งเล้ง (ยี่สิบมังกรโพวท้อ)"

เซาะฮงซิ้งนี้ เทียนเสียงไต้ซือและพวกร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียง

"เป็นยี่สิบมังกรโพวท้อจริง ๆ ?"

"มิผิด เป็นยี่สิบมังกรโพวท้อ ซึ่งสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงและสิบสองสำนักใหญ่เมื่อครั้งกระโน้นฝึกอบรมขึ้นเพื่อต่อสู้กับอาวเอี้ยงต๊ก"

เทียนเสียงไต้ซือกล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"เหลวไหล ยี่สิบมังกรโพวท้อหลังจากฆ่าอาวเอี้ยงต๊กแล้ว มิใช่พลีชีพเพื่อบู๊ลิ้มหรอกหรือ ?"

"ที่แท้หากนับลำดับรุ่น ศิษย์สำนักเสียวลิ้มที่เข้าร่วมกลุ้มรุมอาวเอี้ยงต๊กเมื่อครั้งกระโน้น มีอยู่สองคนมีลำดับรุ่นเดียวกับเทียนเสียงไต้ซือ อีกสองคนยังมีลำดับรุ่นสูงกว่า ดังนั้นเทียนเสียงไต้ซือหายอมรับไม่

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"การศึกครั้งนั้น ชาวยุทธจักรเข้าใจว่าอาวเอี้ยงต๊กเสียชีวิตแล้ว แต่เขายังมีชีวิตสิบสามวัน หลังจากถ่ายทอดตำแหน่งแก่อ้วยปุยฮ้วยค่อยสิ้นลมปราณ ตามคำร่ำลือ ยี่สิบ

มังกรโพวท้อไม่มีคนรอดชีวิต แต่มีผู้ใดเห็นซากศพของเขาหรือไม่ ?"

ทุกผู้คนงงงันวูบ เซาะฮงซิ้งนี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

"นี่เฉกเช่นกับทาสโลหิตอเวจีตายแล้วฟื้นคืนชีพมาตรว่าเปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่ง แต่ก็น่ากลัวกว่าเดิม นี่มิใช่เรื่องเป็นไปไม่ได้"

เทียนเสียงไต้ซือกล่าว

"แต่ยี่สิบมังกรโพวท้อเมื่อครั้งกระโน้น เป็นผู้อาวุโสที่มีคุณธรรมหาญกล้า ไฉน....."

ซึงจือฮุ้นไม่ทันตอบคำ ซ่งเซาะงิ้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะพวกเขาสูญเสียสติสัมปชัญญะไป"

เซาะฮงซิ้งนี้ถามว่า

"ผู้ใดทำลายสติสัมปชัญญะของพวกเขา ?"

"เป็นพนานิรทุกข์"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป ควรทราบว่าคนทั้งหมดเพิ่งมีชีวิตรอดจากหุบเขาเจ็ดเย็น ยามนี้ได้ยินชื่อพนานิรทุกข์ อดหมกมุ่นกังวลมิได้

ซึงจือฮุ้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ที่แท้ซ่งก่าจู้ล่วงรู้เรื่องนี้ ซึ่งกระจ่างกว่าเราอีกทั้งหมดหากมีปัญหาใด ก็เรียนถามซ่งก่าจู้เถอะ"

ซ่งเซาะงึกล่าวว่า

"ที่ว่า "เรียนถาม" ไม่กล้ารับ แต่เราล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้จริง ๆ"

เซาะฮงซึ่งนี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

"หากมิใช่ซ่งก่าจู้ชักนำพวกเราไปยังถ้ำศิลา เกรงว่าพวกเราเสียชีวิตภายใต้กับดักของหุบเขาเจ็ดเย็นแล้ว"

ทุกผู้คนเห็นพ้องด้วย แต่หงส์เขียวทะเลทรายมีนิสัยเปิดเผย ดังนั้นถามว่า

"ซ่งก่าจู้เมื่อล่วงรู้แผนร้ายของหุบเขาเจ็ดเย็น ไฉนไม่ปรากฏกายออกเตือนภัยแต่แรก ?"

ซ่งเซาะงึยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ วิทยายุทธของเรา นอกจากได้รับถ่ายทอดจากซ่งจือเซาะแล้ว วิชาฝีมืออื่นล้วนได้จากการขโมยร่ำเรียน ขณะที่เราขโมยดูวิชาฝีมือของไต้ฮวงบังเอิญได้ยินคำสนทนาระหว่างเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นกับหัวหน้าสมาคมเสื้อทอง และหัวหน้าชมรมคลุมฟ้า ดังนั้น

เพ่งเล็งสงสัยสำนักบู๊ตึงขึ้นมา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่เรายังต้องสืบสาวเรื่องที่ทาสโลหิตอเวจีปรากฏกายขึ้นอีกครา ดังนั้นสะกดจิตใจรอคอย มิให้ตีป่าจนเสือตื่น"

เอ่ยถึงตอนนี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยไปแล้วย้อนกลับมา ทุกผู้คนกำลังเงี่ยหูฟังคำบอกของซ่งเซาะงี้ ดังนั้นไม่สังเกตสนใจ

ซ่งเซาะงี้กล่าวอีกว่า

"ด้านขุมกำลัง นิกาย เรายังสู้พรรคนภากาศไม่ได้ ดังนั้น การทำศึกครั้งนี้ ได้แต่พึ่งกำลังของพรรคนภากาศและนักสู้ผู้กล้าทุกสารทิศ เพียงแต่เราสืบทราบว่า หุบเขาเจ็ดเย็นมีอาวุธร้ายไฟพิบัติเผาสังขารละลายกระดูก จึงคิดค้นกระบอกอุทกบุปผาร่วงหิมะละลายเพื่อจู่โจมทำลาย"

เทียนเสียงได้ซือส่งเสียงสรรเสริญพระคุณ กล่าวว่า

"โอมมณี ตัสสะ ซ่งก่าจู้เห็นแก่หลักมุทิตาของฟ้ายื่นมือช่วยสำสัตว์ เป็นที่เลื่อมใสนัก"

"ที่ว่า "ยื่นมือช่วยส่ำสัตว์" ไม่กล้ารับ เพียงแต่สามีผู้ล่วงลับตอนมีชีวิตอยู่ ได้ระแวงสงสัยต่อสำนักบู๊ตึง เราเพียงสืบทอดปณิธานของเขาเท่านั้น"

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นซ่งเซาะงึ้นับแต่กล่าววาจาถึงบัดนี้ ไม่ชำเลืองมองตนแม้สักแว่บเดียว อดบังเกิดโทสะคุกรุ่นมิได้ สอดคำเสียงเย็นชา

"น่าเสียดายที่ซ่งเล่าตี๋ (น้องแซ่ซ่ง) เสียชีวิตไปก่อน หาไม่ก็สามารถช่วยเหลือพวกเราอีกแรงหนึ่ง"

ซ่งเซาะงึ้กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ที่ว่า "เสียชีวิตไปก่อน" เกรงว่าไม่แน่นัก"

"อะไร ซ่งเล่าตี๋ยังไม่ตาย ?"

ซ่งเซาะงึ้สั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่ยังไม่ตาย หากแต่ไม่มีผู้ใดฆ่าเขาได้ เขาเนื่องเพราะไว้เนื้อเชื่อใจเรา จึงถูกเราแพร่พิษทำร้ายเคี่ยวเข็ญจนไม่เป็นสารรูปผู้คน หลังจากถ่ายทอดวิทยายุทธแก่ศิษย์ ค่อยตรอมใจตาย"

ทุกผู้คนพอฟัง แทบไม่เชื่อหูตนเอง หัวหน้านิกายแค้นฟ้ากลับยอมรับว่าเป็นคนประทุษร้ายสามี พริบตานั้น

สายตาทุกคู่จับจ้องมองนางเป็นจุดเดียว

เซาะฮงซึ้งนี้กรึงเกรงซ่งเซาะงึ้จุดชนวนความแค้นของทั้งหมดขึ้น ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"ซ่งก่าจู้เมื่อครู่เอ่ยถึงพนานิรทุกข์ ไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด มีส่วนเกี่ยวข้องกับยี่สิบมังกรโพวท้อหรือไม่ ?"

ซ่งเซาะงึ้หานำพาต่อสายตารอบข้างไม่ กล่าวว่า

"พนานิรทุกข์เป็นหนึ่งในสามสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้ม เต็มไปด้วยความลี้ลับสุดหยั่งคาด แต่เท่าที่เราทราบเจ้าของพนานิรทุกข์ตั้งบักตู เป็นซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้อง) ของเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น"

เฒ่าประหลาดมหาภัยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ซือเฮียเป็นเช่นนี้ ซือตี๋คงไม่นับเป็นอย่างไรได้"

"พลังฝีมือไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่เรียนรู้วิชาสะกดจิต ครอบงำสติสัมปชัญญะของยี่สิบมังกรโพวท้อ ตกเป็นเครื่องมือของหุบเขาเจ็ดเย็น และเท่ากับเป็นเครื่องมือของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง"

เหินบินบนยอดหญ้าขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ยี่สิบมังกรโพวท้อเป็นยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ ไฉนถูกเจ้าของพนานิรทุกข์สะกดจิตใจ ?"

ซ่งเซาะงึกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นยี่สิบมังกรโพวท้อผนึกจู่โจมอาวเอี้ยงตัก รับบาดเจ็บสาหัส หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน หลบหนีถึงพนานิรทุกข์ ตั้งบักตู้แม้ช่วยชีวิตพวกเขา แต่ก็ฉกฉวยโอกาสใช้ตัวยาสะกดสติสัมปชัญญะของพวกเขา .....พวกท่านต่อสู้กับพวกเขา พบว่าพวกเขาเคลื่อนไหวไม่สะดวก คล้ายหุ่นที่ถูกเชิดหรือไม่ ?"

ทุกผู้คนผงกศีรษะโดยพร้อมเพรียง เฒ่าประหลาดมหาภัยอดกล่าวมิได้

"ต่อให้คนเหล่านั้นตกอยู่ใต้อำนาจฤทธิ์ยา ก็ไม่แน่นักว่าเป็นยี่สิบมังกรโพวท้อ"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เป็นยี่สิบมังกรโพวท้อ"

หัตถ์เซียนทะเลทรายปรกติน้อยครั้งจะกล่าววาจา แต่ทุกถ้อยคำหนักแน่นดุจขุนเขา กระทั่งเฒ่าประหลาดมหาภัยก็ไม่กล้าโต้แย้ง หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวอีกว่า

"เราหลังจากปลิดชีวิตพวกเขา เคยปลดผ้าคลุมหน้าคนสองคน หนึ่งคือทิมีนกิมกัง (วชิระหน้าเหล็ก) เล็กอิดเล้ง หนึ่งคือซิวล้อแขะ (อาคันตุกะอสูร) ฮั่งไช่ซึง พวกเขาไม่เพียงเป็นคนในยี่สิบมังกรโพวท้อ มิหนำซ้ำเค้าใบหน้ายังรักษารูปโฉมดังเดิมไว้"

ทุกผู้คนหวนนึกถึงยี่สิบมังกรโพวท้อมีความดีความชอบในการกำจัดฆ่าอาวเอี้ยงตึก บัดนี้กลับสูญเสียสติสัมปชัญญะ ตกเป็นเครื่องมือผู้อื่น นับว่ามีชีวิตมิสู้ตาย อดหดหู่ใจมิได้

ซึงจือฮุ้นหน้าเคร่งขรึมลง เรียกหาว่า

"ซ่งก่าจู้"

ซ่งเซาะงี้เงยหน้าขึ้น เห็นซึงจือฮุ้นเพ่งตาคมวาวราวอาวุธพวยพุ่งมาที่นาง อดสะท้านใจมิได้ กล่าวว่า

"เรื่องอันใด ?"

ซึงจือฮุ้นเห็นซ่งเซาะงี้เงยหน้าขึ้น เผยเห็นลำคอขาวผ่อง ต้องสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากแม้นซ่งเล่าตี่ถูกท่านฆ่าตายจริง เราจะรับทราบกระบวนท่าสูงส่งจากท่าน"

ซ่งเซาะงี้เงียบขรึมลง กล่าวว่า

"ท่านคิดล้างแค้นให้กับสามีผู้ล่วงลับ ?"

ซึงจือฮุ้นรับคำ ซ่งเซาะงี้ถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เรากับซ่งจือเซาะเป็นสหาย.....สหายที่สนิทสนมฉันพี่น้อง"

ซ่งเซาะงี้ถามอีกว่า

"พวกท่านพบหน้ากันกี่ครั้ง ?"

"สองครั้ง"

"พวกท่านสามธัมมะสี่พิสดารก็เคยประลองยุทธกันสองครั้ง"

ซึงจือฮุ้นเปล่งเสียงหัวร่อก้องกังวาน กล่าวว่า

"เรากับซ่งจือเซาะพบกันสองครั้งนี้เท่านั้น แต่ไม่ต่อยตีไม่รู้จัก เรานับถือเลื่อมใสในตัวเขายิ่ง"

ซ่งเซาะงี้เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ประเสริฐ"

"ประเสริฐอันใด ?"

"ผู้ที่ต่อยตีกับเขาสองครั้ง กลับยึดถือเขาเป็นผู้รู้ใจ

เขานับว่ามีชีวิตควรหรรษา แม้นตายไม่เสียดายชีวา จริง ๆ"

ซึงจือฮุ่นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หากแม้นผู้ที่ประสบภัยคือเรา ซ่งเล่าตี๋ก็จะทำเช่นนี้"

ซ่งเซาะงี้พลันเปลี่ยนสีหน้าท่าที กล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้ ข้าพเจ้ามีข้อร้องขอประการหนึ่ง"

ซึงจือฮุ่นเห็นนางกล่าวเสียงสดใสหยาดเยิ้ม อดวาบหวิวใจมิได้ ระงับสติแล้วกล่าว

"โปรดบอกมา"

"ตอนนี้ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและพวกคงต้องหลบหนีสู่พนานิรทุกข์ เพื่อรวบรวมกำลังขึ้นใหม่ เจ้าของพนานิรทุกข์ตั้งไต้ตู้ พร้อมด้วยมารค่อมตะวันตกและทิฮวยเบ้า ล้วนเป็นบุคคลอันร้ายกาจ พวกเราไม่อาจปล่อยให้พวกเขาฟื้นฟูกำลังได้"

ทุกผู้คนรู้สึกคำพูดนี้มีเหตุผล ซ่งเซาะงี้กล่าวอีกว่า

"เราเพียงขอให้ซึงบั่งจู้ผ่อนผันเวลาอีกระยะหนึ่ง

หลังจากกำจัดศัตรูเข้มแข็ง จะให้โอกาสซึ่งบั่งจู้ล้างแค้นให้กับสหาย"

ซึ่งจือฮุ้นขบคิดเล็กน้อย ในที่สุดรับคำ เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวว่า

"ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า พวกท่านยอมสลัดข้อบาดหมางส่วนตัว ผนึกกำลังรับมือศัตรู นับเป็นวาสนาของบู๊ลิ้ม"

ซึ่งจือฮุ้นมองดูบุตรีที่ฟุบหลับบนหัวไหล่เซาะฮงซิ้งนี้ ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดาย....."

ซ่งเซาะงี้ถามว่า

"น่าเสียดายอันใด ?"

เมื่อกวาดตามองตามสายตาของซึ่งจือฮุ้น เห็นใบหน้าที่ไร้เดียงสาของซึ่งเซี่ยวง้อ ก็คาดการณ์ได้หลายส่วน

เฒ่าประหลาดมหาภัย พลันกระแทกไม้เท้ากับพื้น กล่าวว่า

"มารร้ายอยู่ที่พนานิรทุกข์ ยังพร่ำพิไรอันใด ?"

ทุกผู้คนทราบว่าเฒ่าประหลาดมหาภัยสูญเสียบุตร

ชาย คับแค้นเดือดดาลปานคลุ้มคลั่ง ยามนี้ได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียงเข้มแข็งเปี่ยมล้น อดตื่นเต้นตระหนกต่อพลังการฝึกปรือของเฒ่าประหลาดมหาภัยมิได้

ซึ่งจือฮุ้นเพ่งตามอง เห็นเฒ่าประหลาดมหาภัยมีสีหน้าดึกดักแจ่มใส แต่ท่าทีผิดปรกติวิสัย พลันปรากฏเงาทะมึนวูบผ่านห้วงสมอง ฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง

บทที่ ๔๑

คนบ้าคลั่งแห่งแผ่นดิน

บึงกองมพอฟื้นคืนสติมา รู้สึกปวดแปลบไปตลอดทั้งร่าง โดยเฉพาะที่ลำคอ

ที่นอกรถหิมะปลิวโปรย ที่แท้หิมะยังตกอยู่ ตนเองยังอยู่ในรถ

แต่รถธารเลือดจอดนิ่งอยู่

บึงกองมพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง มิคาดการพลิกตัวครั้งนี้ กลับกระโดดขึ้นสูงวาเศษ สร้างความตระหนกจนรีบถ่วงลมปราณทั้งตัวลง แต่ปากแผลปวดแปลบ ผีเท้าซวนเซเสียหลักล้มลง

.....ที่แท้บึงกองิ้มมีกำลังภายในเพิ่มพูน แต่กลับรับบาดเจ็บสาหัส

.....นี่เป็นเพราะเหตุใด ?

ครั้งนี้บึงกองิ้มไม่กล้ากระโดดปราดขึ้นโดยพลการ เพียงคืบคลานลุกขึ้นนั่ง เห็นภายในรถมีคนผู้หนึ่งจับจ้องมองตนเขม็งนิ่ง

คนผู้นี้ท่าทีอ่อนระทวย ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยลึกล้ำ ผมขาวยาวสยายประบ่า แต่ดวงตาทั้งคู่ยังเป็นประกายวาววับ

คนผู้นั้นพลันเผยอยิ้มอย่างเหนื่อยล้า กล่าวว่า

"เราคือยิ่มค้วง"

คนผู้นี้พอเอ่ยปาก บึงกองิ้มค่อยจดจำออก ยกมือลูบคลำลำคอ รู้สึกยังมีโลหิตไหลซึมออกมา ต้องร้องถามด้วยความตระหนกว่า

"ท่าน.....ท่านไฉนเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ ?"

ยิ่มค้วงกล่าวว่า

"เราเป็นคนบ้าคลั่งหมายเลขหนึ่งแห่งแผ่นดิน คิดทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น เจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยว"

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า

"เจ้าบอกว่าอี้ค้วงทู้จึงเป็นคนบ้าคลั่งหมายเลขหนึ่งแห่งแผ่นดิน นั่นก็ไม่ผิด เขาเป็นผู้ริเริ่ม เราเป็นผู้ติดตาม"

บึ่งกองิ้มกลัวสนทนาถึงปัญหาข้อนี้ที่สุด กรึ่งเกรงว่าอีกฝ่ายหนึ่งบ้าคลั่งขึ้นมา จะบีบคอดูดเลือดตนเอง ยิ่มค้วงคล้ายล่วงรู้ความในใจบึ่งกองิ้ม จึงกล่าว

"เจ้าไม่ต้องกังวลใจ กำลังภายในของเจ้าตอนนี้ยังกล้าแข็งกว่าเรา เราไม่สามารถแตะต้องเจ้าได้"

บึ่งกองิ้มทดลองโคจรกำลังภายใน รู้สึกมีพลังกล้าแข็งสายหนึ่งทะลักขึ้นจากจุดตังชั้ง ความรุนแรงของพลังกระทั่งตนเองก็แทบไม่อาจควบคุมบังคับได้ ไม่ทราบไฉนเป็นเช่นนี้ ต้องตะกุกตะกักว่า

"ไฉน.....เป็นเช่นนี้ ?"

"เนื่องเพราะเราถ่ายทอดกำลังภายในทั้งหมดให้กับเจ้า!"

บึ่งกองิ้มสะท้านด้วยความตระหนก ร้องโพล่งว่า

"ว่ากระไร ?"

ยิ่มค้วงกล่าวเสียงเย็นชา

"เจ้าถูกพิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันแทรกซึม ใช่หรือไม่ ?"

ปึ่งกองมงงงนัวบจึงกล่าว

"ถูกแล้ว ผู้อาวุโสถ่ายทอดกำลังภายในแก่ผู้เยาว์พระคุณนี้ใหญ่หลวงนัก เพียงแต่ผู้เยาว์เป็นคนใกล้ตาย ผู้อาวุโสถ่ายทอดกำลังภายในเช่นนี้ ไยมิใช่น่าเสียดายยิ่ง....."

ยิ่มค้วงสอดคำขึ้น

"เจ้ามิใช่คนใกล้ตาย เราจึงเป็นคนใกล้ตาย"

สุ้มเสียงแม้อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง แต่ยังแฝงอำนาจชนิดหนึ่ง พอเอ่ยปากกล่าววาจา ปึ่งกองมต้องกล้ำกลืนคำพูดไว้ ยิ่มค้วงกล่าวอีกว่า

"พิษของยาเม็ดมังกรร้อยวัน ความจริงไม่มียาขจัดรักษา มิหนำซ้ำเปล่งประสิทธิภาพเพิ่มพลังฝีมือก่อน จากนั้นพิษค่อยกำเริบ เจ้ากลับโชคดียิ่ง ตอนแรกดูดซึม

ประสิทธิภาพเพิ่มพลังฝีมือเท่าตัว รอจนพิษร้ายกำเริบประจวบกับเราดูดเลือดพิษของเจ้าจนหมดสิ้น"

บึ้งกองมค่อยเข้าใจบัดดล บังเกิดความรู้สึกเสียใจต่อยิ่มค้วงอย่างยิ่ง กล่าวว่า

"ผู้อาวุโส มิสู้ให้ข้าพเจ้าดูดพิษกลับมาเถอะ"

"เจ้ามีจิตใจดีงามยิ่ง น่าเสียดายที่ไม่มีประโยชน์ที่เจ้ารับประทานเป็นยาเม็ด ที่เราดูดกลืนลงไปเป็นเลือดพิษ ตอนนี้พิษจู่โจมเข้าอวัยวะภายใน ต่อให้เป็นโอสถทิพย์ก็ไม่อาจเยียวยารักษาเราได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"เราคือยิ่มค้วง เจ้าสมควรเชื่อประสบการณ์รอบรู้ของเรา"

บึ้งกองมรับคำ ในใจบังเกิดความเคารพนับถือจนหมดหัวใจ ยิ่มค้วงถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นเราต่อสู้กับสี่พิสดารบนภูเขาอิ้งซัวสามวันสามคืน หลังจากถูกทำร้ายพลัดตกลงจากหน้าผา

ก็สูญเสียสติสัมปชัญญะ บัดเดี๋ยวดีบัดเดี๋ยวร้าย ก่อนหน้านี้ที่ภูเขาอิมซัว เราเผชิญหน้ากับทาสโลหิตอเวจี ถูกยี่สิบมังกรโพวท้อกล้มรุมจู่โจม ท้ายทอยถูกฟาดใส่ผ่ามือหนึ่ง เป็นเหตุให้โรคเก่ากำเริบ พบพานคนก็ฆ่าฟัน วันนี้หากมิใช่ดูดเลือดพิษของเจ้า ถูกพิษกระตุ้นสติแจ่มใสขึ้นวูบ เกรงว่าจวบจนตายยังไม่ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ"

"มิน่าเล่าตอนที่ผู้อาวุโสบุกเข้าหุบเขาเจ็ดเย็น กลับฆ่าฟันผู้คนทั้งสองฝ่าย....."

ยิ้มค้วงสอดคำขึ้น

"เราท่องทะยานทั่วยุทธจักร ต่อให้ตอนสติแจ่มใสก็จะฆ่าผู้คนทั้งสองฝ่าย เราความจริงอาศัยสติแจ่มใสชั่ววูบรุดไปหายี่สิบมังกรโพวท้อ"

"ยอดฝีมือชุดดำเหล่านั้นเป็นยี่สิบมังกรโพวท้อเมื่อครั้งกระโน้นจริง ? พวกเขาไฉน... ...."

ยิ้มค้วงสอดคำขึ้น

"พวกเขาหลังจากทำศึกกับเจ้าสำนักธารเลือดอาวเอี้ยงตึก ยังมีสภาพอเนจอนาถกว่าเรา ล้วนถูกพนานิรทุกข์ทำลายสติสัมปชัญญะ กลับกลายเป็นหุ่นเชิด ซึ่งความจริง คนบงการอยู่หลักฉากคือไต้ฮวงเต้าเจี้ยง"

"ผู้อาวุโสหมายถึงพนานิรทุกข์ ที่เป็นหนึ่งในสามสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้ม ?"

ยิ่มค้วงผงกศีรษะกล่าวอีกว่า

"จมูกโคเฒ่าไต้ฮวงขโมยคัมภีร์วิชาผีมือจากซากศพทาสโลหิตอเวจี จากนั้นสวมรอยเป็นเซียวเซียวเทียน บอกต่อเจ้า วิชาแนวทางอธรรมของเจ้าสำนักธารเลือดทุกรุ่นถูกเซียวเซียวเทียนเล่าเรียนไป ส่วนวิชาแนวทางธัมมะจารึกอยู่ในรถธารเลือด ถูกเราร่ำเรียนไปจนหมดสิ้น"

มู่งกอง้มค่อยทราบความลับของเจ้าบู๊ลิ้มรายนี้ เห็นยิ่มค้วงประกายตาแตกซ่าน แสดงว่ายังไม่ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ อดวิตกกังวลมิได้

ยิ่มค้วงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เราดูดเลือดของเจ้า พอดูดถึงกลางคัน พิษก็ออกฤทธิ์ กลับใช้พิษจู่โจมพิษ กระตุ้นให้เรามีสติแจ่มใส เราความจริงคิดฆ่าเจ้าในฝ่ามือเดียว แต่เห็นเจ้าถือกระบี่รุ้งทองไม่ปล่อย หวนนึกถึงเจ้าเป็นศิษย์ซ่งจือเซาะ คงมิใช่ชนชั้นธรรมดา เราเมื่อไม่มีทางรอด ไยไม่ถ่ายทอดพลังฝีมือแก่เจ้า เรายิ่มค้วงเมื่อตกลงใจ ก็กระทำในบัดดล"

บึ่งกอง้มทั้งตื้นตันทั้งละอาย ยิ่มค้วงถ่ายทอดพลังฝีมือแก่ตนเอง กลับถูกเลือดพิษของตนเองทำร้ายถึงแก่ชีวิต จะให้สบายใจได้อย่างไร ฟังจากปากคำยิ่มค้วงคล้ายนิยมชมชื่นในตัวซือแป๊ะ ความจริงคิดถามให้กระจ่างชัด แต่กริ่งเกรงกระตุ้นโทสะยิ่มค้วง ไม่กล้าเอ่ยปากถามไถ่

ยิ่มค้วงสายตาแหลมคมปานใด มองปราดเดียวก็ดูออก กล่าวว่า

"เรากับซ่งจือเซาะต่อสู้กันบนเขาอิ้งซัว จวบจนรู้จักกัน ตอนแรกเราเห็นว่าสามธัมมะสี่พิสดารมีแต่ชื่อจอมปลอม การศึกที่อิ้งซัว สี่พิสดารกลุ้มจู่โจมใส่เรา ซ่งจือเซาะอายุเยาว์ที่สุด แต่ไม่ยอมฉกฉวยโอกาสกลุ้มรุมมักรอจนเราขับไล่อีกสามคนล่าถอย ค่อยจู่โจมใส่เราภายหลังเราสติเลอะเลือน พลัดตกลงจากเขาอิ้งซัว เป็นเขาลงจากเขามาช่วยเหลือเราเอง"

ปึ่งกองยิ้มอุทานดังอา ร้องโพล่งว่า

"เป็นซือแป๊ะลงจากเขามาช่วยเหลือท่าน ?"

ยิ่มค้วงยิ้มออกมา รอยยิ้มเดียวดายกระไรปานนั้น กล่าวว่า

"ในชีวิตเราท่องทั่วแผ่นดิน เพียงรับพระคุณจากผู้คนสามคน ซือแป๊เจ้าคือหนึ่งในจำนวนนั้น เราพอฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ ก็ถามไถ่เขาไฉนช่วยเหลือเรา เขาบอกว่า "เราหากไม่ช่วยท่าน วันหน้าเราพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน จะประลองยุทธกับผู้ใด ?"

เราบันดาลโทสะ กระโดดปราดขึ้นร้องว่า "เรายิ่มค้วงไม่ยอมรับความเวทนาจากผู้คน เจ้าฉวยโอกาสที่เรารับบาดเจ็บ ฆ่าเราในกระบี่เดียวเถอะ"

ซ่งจือเซาะยักไหล่กล่าวว่า "พวกเราสี่พิสดารกลุ้มรุมท่าน ออกจะไม่ยุติธรรม เราหลังจากรักษาท่านทุเลาค่อยประลองกับท่านใหม่"

เราแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เจ้าหากรักษาเราทุเลาไหนเลยเป็นคู่มือของเรา ?"

ซ่งจือเซาะหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า "เรามิใช่คู่มือท่านจริง แต่ลูกผู้ชายชาตรี ไม่ประลองกับผู้ที่เหนือกว่า หรือจะข่มเหงผู้ที่อ่อนแอกว่า ?"

ซ่งจือเซาะมีวิชาแพทย์ไม่เลว รักษาอาการบาดเจ็บเราจนทุเลา ระหว่างรักษาบาดเจ็บให้กับเรา ก็รักษาให้กับตนเอง ระหว่างการรักษา สนทนาปราศรัยกัน กลับถูกอัธยาศัยใจคอ"

บึ้งกองงิ้มรับฟังจนหดหู่ใจ หวนนึกถึงซ่งจือเซาะ หลังจากถูกพิษของซ่งเซาะงี้ ต้องหมกตัวอยู่ในถ้ำลับผ่านชีวิตอย่างเดียวดาย มาตรว่ารักษาพิษรักษาบาดแผลหัวใจได้ ?

ยิ่มค้วงเล่าอีกว่า

"ระหว่างนั้นเราคิดถ่ายทอดวิทยายุทธแก่เขา ซ่งจือเซาะกลับปฏิเสธ บอกว่า "สักวันหนึ่งเราจะบัญญัติวิทยายุทธขึ้น ไม่แน่ว่ามีพลังฝีมือเหนือกว่าท่าน"

เราแม้เป็นคนบ้าคลั่งอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ยังเลื่อมใสต่อความหาญฮึกของเขา หัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า "เจ้าหากฝึกยอดวิชาไร้ผู้ต่อต้านสำเร็จ ก็มาประลองกับเราพันกระบวนท่า"

ซ่งจือเซาะแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ต่อยตีไม่มีความหมาย ต้องกระทำเรื่องที่ชาวยุทธจักรไม่กล้ากระทำ และพึงกระทำ จึงเป็นลูกผู้ชายยืนหยัดท้าฟ้าดิน"

เราสอบถามว่าเป็นเรื่องราวใด ซ่งจือเซาะจึงแพร่งพรายว่า เขาวางแผนฆ่าศัตรูเพื่อประเทศชาติ ทั้งนี้กระแวงสงสัยได้ฮวงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง

ภายหลังอาการบาดเจ็บค่อยทุเลา เราจึงควบขับรถธารเลือดไป ทั้งชักชวนเขาโดยสารรถไปด้วย แต่ซ่งจือเซาะปฏิเสธว่าจะไปอยู่ร่วมกับโฉมสะคราญผู้รู้ใจนางหนึ่ง เราตำหนิเขาไม่มีปณิธานหาญกล้า ซ่งจือเซาะหัวร่อดัง ๆ บอกว่า "เนื่องเพราะท่านไม่มีโฉมสะคราญผู้รู้ใจเช่นนี้" จากนั้นปลีกตัวจากไป....."

บึ้งกองมรับฟังจนใจสั่นสะท้าน กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"มิน่าเล่าซือแป๊ะจึงดื่มสุราพิษลงไป ที่แท้....."

"สุราพิษอันใด ?"

บึ้งกองมค่อยบอกเล่าเรื่องที่ซ่งจือเซาะทำร้ายกระบี่แดนดินจกฮิว ซ่งเซาะงี้แพร่พิษต่อซ่งจือเซาะ จวบจนตนเองพบพานซ่งจือเซาะให้ทราบ

ยิ่มค้วงรับฟังจนหลั่งน้ำตาที่แดงราวโลหิตออกมา แหงนหน้าทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซ่งจือเซาะซ่งเล่าตี๋ ในชีวิตเราไม่เคยหลั่งน้ำตา แต่ผลบั้นปลายของท่านนี้ สมควรร้องคร่ำครวญสักสามคำ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ลมหายใจเปลี่ยนเป็นร่อแร่รวยริน

บึ่งกองมยามร้อนรุ่มใจ รีบถ่ายทอดกำลังภายในเข้าสู่ชีพจรหัวใจยิ่มค้วง เพียงชั่วขณะ ใบหน้ายิ่มค้วงค่อยมีสีเลือดขึ้น

บึ่งกองมพลันฉุกคิดถึงปัญหาข้อหนึ่ง หากไม่เกาะกุมโอกาสนี้ถามไถ่ยิ่มค้วง คงไม่อาจคลี่คลายไปชั่วชีวิต ดังนั้นกล่าวว่า

"ผู้อาวุโส ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งคิดถามไถ่"

ยิ่มค้วงเหลือกตากล่าวว่า

"มีลมรีบผายออกมา"

บึงกองิ้มทราบว่า ยิ่มค้วงมีอารมณ์วู่วาม จึงรับคำว่า

"ถูกแล้ว ผู้เยาว์คิดถาม ผู้อาวุโสเคยทิ้งรถไปหรือไม่ ?"

"อาการบาดเจ็บของเรากำเริบ เคยตกรถไปสองครั้ง แต่ม้าวิเศษมักคุ้นกับเรา ไม่ยอมให้ผู้อื่นบังคับ มันหวนกลับมาหาเรา เจ้าถามไถ่ไยกัน ?"

บึงกองิ้มหวนนึกถึงยิ่มค้วงเคยทิ้งรถไป ย่อมมิใช่ศัตรูทำร้ายบิดา จึงกล่าว

"บิดาผู้ล่วงลับเสียชีวิตในเงื้อมมือผู้ที่ขับรถธารเลือด ขอผู้อาวุโสชี้แนะหนทางล้างแค้นแก่พวกเรา"

"บิดาเจ้าเป็นใคร ?"

"บิดาผู้ล่วงลับบึงเซี้ยเทียน เป็นชาวหมู่บ้านยิกง้วยซึ่ง ภูเขาล่งตงซัว"

ยิ่มค้วงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ชะตากลั่นแกล้งคน เป็นชะตากลั่นแกล้งคนจริง ๆ"

บึ้งกองมิไม่ทราบสาเหตุความนัย ยิ้มค้วงจึงกล่าว

"เมื่อครู่เราบอกว่า ในชีวิตเพียงรับพระคุณจากผู้คนสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นคือบิดาเจ้า"

บึ้งกองมิรู้สึกสมองยุ่งเหยิง ไม่มีเบาะแสใด นับว่าตัดไม่ขาด ยิ่งสางยิ่งยุ่ง ยิ้มค้วงกล่าวอีกว่า

"อีกผู้หนึ่งคือเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่สิบสอง และเป็นเจ้าสำนักรุ่นสุดท้ายอ้วยปุยฮ้วย

เราถือกำเนิดในครอบครัวยากไร้ อยู่ละแวกมณฑลโอ้วน้ำ บิดาเรียกว่าปักซึ่งจื้อ (หมอดูแซ่ปัก) มารดาทำงานครอบครัวใหญ่แซ่เกี้ย นายน้อยของตระกูลเกี้ยกลับพึงตาต้องใจมารดา คิดหมายและเล็ม จึงเรียกบิดาไปทำนายโชคชะตา จากนั้นยัดเงินไปในอกเสื้อของท่านพวงหนึ่งกล่าวหาท่านขโมยไป

บิดาปฏิเสธว่าไม่ได้ขโมย นายน้อยนั้นกลับบอกว่า "ไม่ได้ขโมย หมอดูอื่นล้วนเป็นคนตาบอด ท่านไฉนไม่บอด ?"

จากนั้นใช้ไม้ตีของบิดาทิ่มแทงดวงตาของบิดาบอดไป บิดาเจ็บปวดจนร้องว่า "เราไม่ได้ขโมย พวกท่านทำร้ายเรา เราจะไปร้องทุกข์"

นายน้อยนั้นกลับกรอกน้ำพริกผสมขิงเข้าปากบิดาทั้งยัดขี้เถ้าใส่ ทำร้ายบิดากลายเป็นใบ้ จากนั้นกลุ้มรุมทุบตีท่าน ขับไล่ออกจากบ้าน

เมื่อกลับถึงที่พัก มารดาคิดไปแจ้งความ กลับหลงกลของนายน้อยแซ่เกี้ย เสี้ยมสอนที่ปรึกษาของกรมเมืองนำพามารดาเข้าตึกในไป

ตอนนั้นเราอายุไม่ถึงสิบขวบ จึงติดตามไป กลับถูกจับมัดไว้ดุจขนมจ้างใบหนึ่ง ได้ยินมารดาร่ำไห้คร่ำครวญ

ขัดขืนดิ้นรนอยู่ภายในห้อง ผสานกับเสียงหัวร่ออันชั่วช้าลามกของนายน้อยแซ่เกี๊ย จากนั้นนิ่งเงียบงันไป

"ชั่วครู่ให้หลัง เราเห็นบนหน้าต่างปรากฏเงาร่างของมารดาคล้องเชือกเส้นหนึ่งอยู่ใต้ขื่อ กลับผูกคอตาย เราคิดดิ้นหลุดออกไปช่วยเหลือมารดา แต่ไม่อาจดิ้นรนหลุดรอด ได้แต่เบิ่งตามองถ่ายเดียว

เล่าถึงตอนนี้ สีหน้ายิ่มค้วงเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราด ดวงตาทอประกายเขียวปั๊ดดุจสัตว์ป่า กล่าวสืบต่อ

"ภายหลังบิดาโถมเข้ามา ท่านพูดไม่ได้ ส่งเสียงอ้อแอ้ในลำคอ ตรงเข้ามาแก้มัดให้กับเรา ประจวบกับนายน้อยแซ่เกี๊ยสวมใส่เสื้อผ้าออกจากห้อง จึงส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ปรากฏพนักงานกรมเมืองหลายคนโถมเข้ามาจับตัวบิดาไว้ กล่าวหาบิดามาก่อการร้ายในสถานที่ราชการ แทงใส่บิดามีดหนึ่ง คุมตัวเราสองพ่อลูกออกไป

นายอำเภอนั้นนั่งประจำโต๊ะสอบสวน สั่งให้บิดาพิมพ์ลายนิ้วมือลงในใบรับสารภาพที่จัดเตรียมอยู่ก่อน บิดากลับเขียนคำ "ปรักปรำ" นายอำเภอนั้นเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตบโต๊ะสั่งให้โบยตีห้าสิบที

เราเห็นนายน้อยแซ่เกี๊ยซ่อนตัวอยู่หลังผ้าม่าน ชูนิ้วนิ้วหนึ่ง นายอำเภอก็สั่งให้โบยตี และใช้ทัณฑ์ทรมานนานัปการ บิดาทั้งซูบผอมทั้งอ่อนแอ ไหนเลยทนทานได้ ถูกตัดลิ้นพ้นนิ้วมือ จบชีวิตอย่างอนาถ เราก็ถูกฟาดโบยสามสิบที จากนั้นถูกโยนออกมายังท้องถนนดุจลูกพลับเน่าลูกหนึ่ง"

บึ้งกอง้มรับฟังถึงตอนนี้ ต้องตบฝ่ามือลงในรถดังโครมใหญ่ แผดด่าว่า

"เจ้าลูกเต่าที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง ทารุณกรรมต่อราษฎร สมควรแบะอกควักหัวใจ"

ยามพลุ่งพล่านดาลใจ กระบี่รุ้งทองที่หว่างเอวกลับ

หลุดจากผู้กมาร่วมเชี๊ยะ

ยิ่มค้วงกวาดมองบึ่งกอ้งมแว่บหนึ่ง แววตาประหลาดพิกลยิ่ง คล้ายตกลงใจอันใด เล่าอีกว่า

"เราแม้ร่างกายซูบผอม กลับยังไม่ตาย ผ่านไปเนิ่นนานค่อยตะกายลุกขึ้น วันนั้นประจวบกับเป็นวันคัดเลือกนักสู้ยี่สิบคน เพื่อทำศึกกับอาวเอี้ยงต๊ก เราใฝ่ฝันฝึกวิชาบู๊ตั้งแต่เล็ก ดังนั้นตะเกียกตะกายไปขอความช่วยเหลือ กลับถูกชายฉกรรจ์หลายคนเตะต่อยขับไล่ เราค่อยทราบว่าชาวยุทธจักรเป็นคนอย่างไร

เราทราบว่าไม่มีความหวัง จึงขโมยดาบเล่มหนึ่งจากร้านช่างตีเหล็ก ซ่อนตัวอยู่หน้าประตูบ้านตระกูลเกี๊ยรอคอยลูกเต่านั้นออกมา

สามวันให้หลัง นายน้อยแซ่เกี๊ยนั้นปรากฏออกมา เราแม้หิวโหยจนตาลาย ยังคงโถมเข้าไป จ้วงแทงดาบใส่ เนื่องเพราะร่างเตี้ยเล็ก จึงแทงถูกข้อเท้ามัน

กระบี่ทลายจักรวาล

น.นพรัตน์

4

กระบี่ทลายจักรวาล น. นพรัตน์

กระบี่ท่องยุทธจักร เล่มจบ

โดย น. นพรัตน์

เรื่องเยี่ยมที่ไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน

(พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๕)

พิมพ์ที่ อมรการพิมพ์ ๙๐๐/๑๕-๑๖ ถนนเจริญรัถ คลองสาน กรุงเทพฯ
นายอมร เจียระสุพัฒน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๕ โทร. ๔๖๖๐๐๘๙

เรื่องจีนกำลังภายในใหม่เอี่ยมเยี่ยมยอด

ที่ไม่เคยตีพิมพ์ที่ใดมาก่อน

กระบี่ท่องยุทธจักร

โดย

น. นพรัตน์

สำนักพิมพ์ บรรณาคาร

๒๓๖ เวิ้งนครเขษม กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๒๒๗๗๙๖

จัดพิมพ์จำหน่าย

เล่มจบ ราคา ๘๐ บาท

สารบัญ

บทที่ ๔๑ คนบ้าคลั่งแห่งแผ่นดิน

,, ๔๒ สืบทอดยอดวิชา

ภาคที่ ๔ ในดินแดน

บทที่ ๔๓ มารร้ายรายทาง

,, ๔๔ หักหาญแลกชีวิต

,, ๔๕ มุ่งพนานิรทุกข์

,, ๔๖ ประกายอาวุธในพนา

,, ๔๗ อาบเลือดพิชิตชัย

,, ๔๘ ปรากฏการณ์ใต้น้ำวน

,, ๔๙ มารเฒ่าอิงฟ้า

,, ๕๐ หลั่งเลือดทำลายกฎ

,, ๕๑ ฝูงสัตว์อำมหิต

,, ๕๒ ฝีมือสะท้านฟ้า

บทส่งท้าย

นายน้อยแซ่เกี๊ยเจ็บปวดจนแผดร้องออกมา บอกว่ามีคนร้าย เราถลึงมองมัน ถือดาบล่าถอยไปทีละก้าว นักบู๊พิทักษ์ตึกกลับไล่ติดตามมา เราร่างผอมเล็ก จึงปะปนอยู่ในกลุ่มคน เหล่านักบู๊พิทักษ์ตึกมองหาไม่พบ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เราซ่อนตัวอยู่ด้านหลังชายชราขายผักผู้หนึ่ง นักบู๊พิทักษ์ตึกกลับฆ่าชายชราขายผักในดาบเดียว หยาดโลหิตฉีดพุ่งใส่ศีรษะเรา เราถึงกับแตกตื่นตะลึงลาน

เราหวนนึกถึงจะช้าเร็วต้องตาย ไยต้องสร้างความลำบากแก่ผู้อื่น เพียงหวังหลังจากตายแล้ว กลับกลายเป็นภูตร้ายมาล้างแค้น ดังนั้นยกมือกอดอก หลับตาลงรอความตาย

นักบู๊พิทักษ์ตึกคนหนึ่งยกดาบหมายฟันใส่ พลันปรากฏคนผู้หนึ่งกล่าวว่า "นายท่าน เขาเพียงเป็นเด็กผู้หนึ่ง มาตรว่ามีความผิดอุกฉกรรจ์ ก็ไม่ถึงกับต้องฆ่าทิ้ง"

เล่าถึงตอนนี้ กวาดตามองบึ้งกองิ้มแว่บหนึ่ง กล่าวว่า

"คนผู้นี้คือบิดาเจ้า ฉายาวีรบุรุษเซียงกังบึ่งเซี้ยเทียน"

บึ่งกองมีรับฟังจนปลอดโปร่งใจยิ่ง ยิ้มค้วงเล่าว่า

"นักบู๊พิทักษ์ตึกนั้นกล่าวว่า "พวกเราเป็นนักบู๊พิทักษ์ตึกสังกัดเกี้ยยั้นหงีเกี้ยกงจื้อ ผู้เป็นหลานของนายอำเภอ ท่านรับประทานดีหมีหัวใจเสือหรือไร จึงกล้าสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว ท่านล่าถอยไปด้านข้าง"

บึ่งไต้เฮียบยิ้มพลางกล่าวว่า "มาตรว่าเป็นบริวารของเกี้ยกงจื้อ ก็ไม่ควรข่มเหงคะเนงร้ายคน" จากนั้นก้มศีรษะลง สอบถามเราว่า "เจ้ามีความผิดอะไร ?"

เราเห็นบึ่งไต้เฮียบมีอายุยี่สิบเศษ แต่ท่าทีอ่อนโยนนุ่มนวล จึงร้องว่า "พี่ท่าน ข้าพเจ้าถูกปรักปรำ"

บึ่งไต้เฮียบขบคิดเล็กน้อย จึงขบกรามกล่าวว่า "ตกลง เราจะเสี่ยงเพื่อท่าน"

บอกตามความสัตย์ บิดาเจ้ามีคุณธรรมหาญกล้า แต่วิทยายุทธไม่สูงเยี่ยมนัก นักบู๊พิทักษ์ตึกสิบกว่าคนนั้นกลุ้มรุมจู่โจมบิดาเจ้า บิดาเจ้าโอบอุ้มเราสู้พลางหลบหนีพลาง กลับรับบาดเจ็บเล็กน้อย

บิดาเจ้าโอบอุ้มเราออกนอกเมือง กล่าวว่า "เจ้าหนีเอาชีวิตรอดไปเถอะ เรารับบาดเจ็บ ไม่อาจดูแลเจ้าแล้ว"

เราเรียนถามชื่อแซ่ของผู้มีพระคุณ จะได้ตอบแทนในวันหน้า บิดาเจ้ากล่าวว่า "เจ้าอายุยังเยาว์ มีปณิธานน่าชมเชย เราเรียกว่าบึ่งเซี้ยเทียน เรื่องตอบแทนไม่ต้องเอ่ยถึง ภายหน้าเจ้าหากมีความสำเร็จ ก็ไปเยี่ยมเยียนเรา"

นับแต่นั้นบิดาเจ้าโยกย้ายไปอยู่ภูเขาล่งตงซัว เพราะกริ่งเกรงนายน้อยแซ่เกี้ยรังควานล้างแค้น ฉายาวีรบุรุษเซียงกังก็ลบเลือนจากยุทธจักร หนี้บุญคุณรายนี้เรากลับไม่สามารถทดแทนได้"

บึ่งกองิ้มได้ยินบิดาประกอบวีรกรรมเช่นนี้ ในใจนิยมเลื่อมใสยิ่ง ได้ยินยิ้มค้วงกล่าวอีกว่า

"นับแต่นั้นเราสละทางหลวง เดินทางตามทางน้อย ผ่านไปวันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า สามสี่ปีให้หลังค่อยมีรูปกายสูงใหญ่ขึ้น ทั้งยังมีประสบการณ์เพิ่มพูนอีกมากนัก

มีอยู่วันหนึ่ง เราเดินทางถึงเชิงเขาโพวท้อ พบเห็นชายชราผู้หนึ่งหลั่งโลหิตโทรมกาย เดินโซซัดโซเซ

ตลอดทาง จึงเข้าไปประคอง ชายชรานั้นกล่าวกับเราว่า "ตอนนี้ทั่วทั้งบู๊ลิ้มกำลังไล่ล่าเรา สหายน้อย กล้าประคองเรากลับละแวกเล้งมึ้ง (ประตูมังกร) หรือไม่ ?"

เรากล่าวว่า "ชาวบู๊ลิ้มนับเป็นอย่างไรได้ ก่อนนี้เราก็เคยถูกคนไล่ล่ามา"

หวนนึกถึงความหลังที่เราถูกตามล่า ตั้งใจว่าไม่ว่าอย่างไรก็ต้องคุ้มครองท่านผู้เฒ่ากลับไปยังดินแดนประตูมังกร.....เจ้าลองคาดเดาดูว่าชายชราผู้นี้เป็นใคร ?"

บึ้งกองิ้มหวนทบทวนคำบอกเล่าที่แล้วมาของยิ่มค้วงพลันกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"หรือว่าเป็น....."

ยิ่มค้วงชิงกล่าวว่า

"คือเจ้าสำนักธารเลือดอาวเอี้ยงต๊ก ที่แท้ท่านผู้เฒ่าถูกยี่สิบมังกรโพวท้อกลุ้มรุมจู่โจม ผลจากการต่อสู้ยี่สิบมังกรเป็นฝ่ายแพ้ ท่านผู้เฒ่าเห็นคนเหล่านี้องอาจกล้าหาญ ไม่อาจหักใจฆ่าฟัน มิคาดยี่สิบมังกรแสร้งเป็นนิยมเลื่อมใส จากนั้นลงมือลอบทำร้ายท่านผู้เฒ่า มาตรว่า

ท่านผู้เฒ่าโค่นยี่สิบมังกรพ่ายแพ้อีกครา แต่ก็เสื่อมสูญสิ้นพลังจนหมดสิ้น

เราร่อนเร่ในโลกกว้างนานปี นับว่าเรียนรู้วิธีหนีเอาชีวิตรอด ดังนั้นใช้หนวดข้าวโพด แป้งเปียก หมึกพู่กันและเถ้าถ่าน ปลอมตัวท่านผู้เฒ่าเป็นสตรีชรานางหนึ่ง ตามรายทางผ่านภัยอันตรายนานปการ ในที่สุดค่อยคุ้มครองส่งท่านผู้เฒ่าถึงแดนประตูมังกรโดยปลอดภัย ท่านผู้เฒ่าเพื่อตอบแทนคุณความดีของเรา จึงยกรถธารเลือดแก่เรา....."

ปีงกอง้มหวนนึกถึงครั้งกระโน้น ชาวยุทธจักรไล่ล่าสังหารคนของรถธารเลือด ยิ่มค้วงอายุยังเยาว์ ทั้งไม่รู้จักวิทยายุทธ ยังคุ้มครองส่งอาวเอี้ยงตีกเป็นพันลี้ ความหาญกล้านี้ควรแก่การยกย่องจริง ๆ

บทที่ ๔๒

สืบทอดยอดวิชา

ยิ่มค้วงกล่าวอีกว่า

"ผู้คนบอกว่าสำนักธารเลือดชมชอบฆ่าฟัน แต่เราเห็นว่าไม่แน่นัก เจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่หนึ่งเส็งเชียงฮวง มีคุณความดีในการกวาดล้างนิกายอสูร ทั้งยังบัญญัติวิชาเทียนฮ้อตี่เง็ก เจี๊ยเกี๋ยมซังปวย (ทางช้างเผือกโลกันต์ กระบี่ฝ่ามือเหินคู่) ภายหลังยังถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่สำนักเหึงซัวที่เป็นสตรี เพลงกระบี่ทางช้างเผือกของสำนักเหึงซัวมีชื่อสะท้านปัฐพีตราบเท่าทุกวันนี้

หลังจากนั้นสำนักธารเลือดมีกำลังกล้าแข็งขึ้นทุกขณะ แต่คนของสำนักธารเลือดหนึ่งนั้นทระนงตน สองไม่รู้มารยาทสังคม ทุกประการหวังพึ่งตนเอง ไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้ใด ดังนั้น เป็นที่ริษยาของคนภายนอกเข้าใจว่าสำนักธารเลือดคิดเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

เมื่อถ่ายทอดถึงรุ่นที่สิบ เจ้าสำนักกุ้ยบ้ออิ้งเป็นคนติดอ่าง ทั้งมีรูปโฉมอัปลักษณ์ ดังนั้นไม่ชมชอบพบหน้าผู้คน ปฏิเสธเทียบเชิญบู๊ลิ้มสามครั้ง สะกิดความแค้นของส่วนรวม อ้างคำขวัญ "ขจัดมารพิทักษ์ธรรม" นับแต่นั้นชาวยุทธจักรกับสำนักธารเลือด จึงเกิดการปะทะกันขึ้น จวบจนถึงรุ่นของท่านผู้เฒ่า....."

ยิ่มค้วงยกย่องอาวเอี้ยงตึกเป็น "ท่านผู้เฒ่า" ทุกถ้อยคำ ที่แท้ยิ่มค้วงยึดถืออาวเอี้ยงตึก ซ่งจือเซาะและปึ่งเซี้ยเทียน ทั้งสามเป็นผู้มีพระคุณและสหายผู้รู้ใจ

ยิ่มค้วงกล่าวอีกว่า

"ท่านผู้เฒ่ามีนิสัยแข็งกร้าว หน้าตาดุร้ายจิตใจการุณย์ จึงถูกลอบทำร้ายบาดเจ็บที่ภูเขาโพวท้อ ศิษย์

คนโตของท่านอ้วยปุยฮ้วยก็เป็นคนชำระบุญคุณความแค้นสมใจ ผู้ใดดีต่อเขา เขาจะดีต่อผู้อื่นยิ่งกว่า ผู้ใดร้ายต่อเขา เขาจะร้ายต่อผู้อื่นยิ่งกว่า ทั้งยังมีสติปัญญาเลิศล้ำ ผู้ที่มารังควานสำนักธารเลือด ล้วนพ่ายแพ้ในเงื้อมมือเขา ซือตี่ของเขาเป็นพ่อบ้านสำนักธารเลือด ฉายาทาสโลหิตอเวจีเซียวเซียวเทียน"

บึ่งกองั้มฟังถึงตอนนี้ อดอุทานดังอามิได้ ตนเคยประมือกับทาสโลหิตอเวจี จนบัดนี้ยังหวาดหวั่นไม่คลาย

ยิ่มค้วงล่วงรู้ความในใจบึ่งกองั้ม กล่าวว่า

"ทาสโลหิตอเวจีผู้นี้ มิใช่ทาสโลหิตอเวจีที่เจ้าพบพาน"

บึ่งกองั้มผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่า ทาสโลหิตอเวจีตัวปลอมคือไต้ฮวงเต้าเจี้ยง"

"แต่เซียวเซียวเทียนตัวจริง ก็ไม่ใช่ทาสโลหิตอเวจี"

บึ่งกองั้มงงงันวูบ ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ยิ่มค้วงกล่าวว่า

"ทาสโลหิตอเวจีมิใช่คนมิใช่ปีศาจ ฆ่าคนวางเพลิงด้วยอำมหิต แต่เซียวเซียวเทียนฆ่าคนที่สมควรฆ่า กระทำเรื่องที่สมควรกระทำ เพียงแต่นิสัยดึงดันไปบ้าง ไม่มีความชั่วร้ายอันใด

ครั้งกระโน้นอ้วยปุยฮ้วยกับวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ยประลองยุทธตัวต่อตัว เซียวชิวจุ้ยอาศัยเพลงกระบี่สะท้านฟ้าคุกคามอ้วยปุยฮ้วยร่วงหล่นลงสู่สายน้ำอันเชี่ยวกรากของประตูมังกร จากนั้นชาวธัมมะและอธรรมฉกฉวยโอกาสฮือเข้ามา ทำลายล้างสำนักธารเลือด ทำร้ายเซียวเซียวเทียนกลับกลายเป็นมนุษย์โลหิตตนหนึ่ง เซียวเซียวเทียนหลังจากรอดตาย จึงฆ่าคนด้วยอำมหิตกว่าเดิม....."

เล่าถึงตอนนี้ ประกายตาแตกซ่าน ส่งเสียงหอบหายใจออกมา ชั่วครู่จึงสามารถกล่าวต่อ

"ภายหลังเซียวเซียวเทียนเสาะพบเซียวชิวจุ้ย จึงจู่โจมลงมือ ยังถูกเซียวชิวจุ้ยโค่นพ่ายแพ้ จากนั้นเซียวชิวจุ้ยอธิบายว่า การตายของอ้วยปุยฮ้วย เกิดจากการพลัดตกลงสู่ประตูมังกร มิได้ตายในเงื้อมมือเซียวชิวจุ้ย เซียวเซียว

เทียนเมื่อทราบข้อเท็จจริงค่อยคลายความแค้น นับแต่นั้นถอนตัวออกจากยุทธจักร"

บึ้งกองิ้มถามโพล่งว่า

"อย่างนั้นทาสโลหิตอเวจีที่ก่อมรสุมโลหิตขึ้นในยุทธจักรเป็นใคร ?"

ยิ้มคว้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"นั่นเป็นคนในสังกัดสำนักธารเลือด ฉายาฮ้วยบู่ฮุง ปวย (หมอกโลหิตปลิวโปรย) เซาไต้ปุย เซาไต้ปุยก็มีชาติตระกูลต้อยต่ำ ได้รับการเลี้ยงดูจากท่านผู้เฒ่า เขาดูแลคัมภีร์ฝีมือของสำนักธารเลือด ส่วนเราเฝ้าดูแลรถธารเลือด

หลังจากที่สำนักธารเลือดล่มสลาย เราค่อยทราบเหตุผลที่ท่านผู้เฒ่าสั่งให้เราเฝ้ารถธารเลือด ที่แท้ในรถธารเลือดจารึกเคล็ดวิชาของเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่หนึ่งถึงรุ่นที่สิบ ส่วนคัมภีร์ฝีมือที่อยู่ในความดูแลของเซาไต้ปุยเป็นบันทึกวิทยายุทธของเจ้าสำนักรุ่นที่สิบเอ็ดกุยบ้ออิ้ง ดังนั้นเคล็ดวิชากระบวนท่าผิดแผกแตกต่าง"

บึ้งกองิ้มซักถามว่า

"อย่างนั้นทาสโลหิตอเวจีที่ถูกสามธัมมะกลุ้มรุมสังหารบนยอดเขาปีกแก่ฮง....."

"นั่นเป็นเชาไต้ปุย เขาแอบอ้างชื่อทาสโลหิตอเวจีก่อการฆ่าฟัน สร้างความชั่วร้ายไม่น้อย จึงถูกสามธัมมะกลุ้มรุมฆ่าทิ้ง แต่คัมภีร์วิชาฝีมือในตัวเขา กลับถูกไต้ฮวงเต้าเจี้ยงได้ไป เราเพราะสืบสาวเรื่องนี้ จึงถูกยี่สิบมังกรโพวท้อในสังกัดไต้ฮวงเต้าเจี้ยงลอบทำร้าย ....."

เล่าถึงตอนนี้ ส่งเสียงไอออกมา ไอจนน้ำลายแตกฟอง หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

ปึงกองมีรีบกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสพักผ่อนสักครู่ โคจรพลังผ่อนลมหายใจก่อน"

ยิ่มค้วงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราหากหยุดพักผ่อน จะไม่มีโอกาสกล่าววาจาตลอดกาล"

พลางยิ้มออกมา รอยยิ้มรันทดหดหู่ยิ่ง กล่าวอีกว่า

"ตอนนี้เราจะเล่าเรื่องของบิดาเจ้า.....เราหลังจากฝึกวิทยายุทธในรถธารเลือด ก็เดินทางสู่เซียงกัง คิดล้างแค้นส่วนตัวก่อน มิคาดตระกูลเกี้ยบ้านช่องพินาศคนล้มตาย เจ้าลูกเต่าแซ่เกี้ยถูกคนฆ่าตายไปก่อน นายอำเภอโฉดนั้นตอแยเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ ถูกประหารทั้งครอบครัวเช่นกัน

เรามีแค้นไม่อาจล้าง เพียงหวังตอบแทนพระคุณ ในที่สุดสืบทราบว่าบิดาเจ้าโยกย้ายไปยังภูเขาล่งตงซัว จึงควบขับรถไป แต่บิดาเจ้าพยพบเห็นเรา ก็ตำหนิสำนักธารเลือดก่อกรรมทำเข็ญ ไม่ต้องการพบหน้าเรา

เราหวนนึกถึงชาวยุทธล้วนวิจารณ์สำนักธารเลือด และเราไปในทางเสียหาย เราแม้มีร้อยปากก็ยากโต้แย้ง เห็นบิดาเจ้าไม่พอใจ ได้แต่ล่าถอยจากมา

เมื่อสิบปีก่อน เราขึ้นเขาอิ้งซัว ต่อสู้กับสี่พิสดาร ต่อมารับบาดเจ็บ ดีที่ได้รับการช่วยเหลือจากซ่งจือเซาะ จากนั้นถูกคนของพนานิรทุกข์ลอบทำร้าย ได้แต่ขับรถหลบหนี ม้าวิเศษรู้จักทาง กลับควบขับไปหาบิดาเจ้า

บิดาเจ้ามีคุณธรรมเลิศล้ำ เห็นเราตกอยู่ในอันตราย จึงอนุญาตเราพักรักษาบาดเจ็บในห้องศิลา พร้อมกับบอกว่า "เราไม่ต้องการให้งิ้มยี้ถูกม้วนไปในวังวน ฆ่าฟันในยุทธจักร ท่านพักรักษาบาดเจ็บในที่นี้ หลังจากทุเลาก็จากไป อย่าให้ผู้ใดพบเห็น"

บึ้งกองิ้มรับฟังจนน้ำตาคลอหน่วย หวนนึกถึงบิดาเอื้ออาทรต่อตน กลับประสบภัยอย่างอนาถ ได้ยินยิ้มคว้งกล่าวว่า

"การตายของบิดาเจ้า แท้จริงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา เราหลังจากทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ต่อมาแผลเก่ากำเริบ พลัดตกลงจากรถสิ้นสติไป ประจวบกับกงจื้อมืออำมหิตฮุยซัวะและศิษย์ของมันผ่านทางมา จึงชิงรถไปคาดว่าม้าวิเศษขับรถไปยังบ้านของเจ้าอีกครา บิดาเจ้าเข้าใจว่าเป็นเรารุดไป จึงถูกฮุยซัวะจู่โจมทำร้ายถึงแก่ชีวิต ทั้งหมดนี้เป็นเราไม่ดีเอง"

พลางยกมือฟาดท้ายทอยตนเอง แทบถึงกับสิ้นสติไป

บึ้งกอง้มค่อยทราบสาเหตุการตายของบิดา เพียงไม่ทราบรถธารเลือดไฉนกลับไปในมือยิ่มค้วงอีก ยิ่มค้วงกล่าวอีกว่า

"เราสิ้นสติไปหลายวัน ก็ฟื้นคืนสติมา ดังนั้นติดตามตลอดทาง ในที่สุดชิงรถธารเลือดกลับมา ตอนนั้นเรายังไม่ทราบพวกมันทำร้ายบิดาเจ้า เพียงฟาดผ่ามือใส่เด็กหนุ่มชุดดำนั้น ถีบฮุยซัวะลงจากรถ เจ้าหากคิดเสาะหามัน ให้ไปยังพนานิรทุกข์....."

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงอ่อนล้าเลอะเลือน แต่ยังกล่าวว่า

"เรามีส่วนผูกพันกับบิดาและซือแป๊ะเจ้า ทั้งยังติดค้างบุญคุณพวกเขา ตอนนี้เจ้าเอียงหูมา เราจะถ่ายทอดวิทยายุทธทั้งหมดแก่เจ้า"

บึ้งกอง้มสะท้านคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"นี่.....นี่จะได้อย่างไร ?"

ยิ่มค้วงถลึงตาใส่ มาตรว่ามีสภาพคล้ายเกาทัณฑ์ยิงจนสุดล้า แต่ยังมีอำนาจน่าเกรงขาม กล่าวว่า

"ไฉนไม่ได้ เจ้าเป็นบุตรชายบึ่งไต้เฮียบ ทั้งเป็นศิษย์ซ่งจือเซาะ เราถ่ายทอดวิทยายุทธทั้งหมดแก่เจ้า นับว่าชอบด้วยเหตุผล"

"แต่ทว่า.....แต่ทว่า....."

ยิ่มค้วงกระชากเสียงว่า

"ไม่ต้องแต่ทว่าทั้งสิ้น ครั้งกระโน้นซ่งจือเซาะต่อสู้กับเรา เราเกลี้ยกล่อมเขาฝึกวิทยายุทธของสำนักธารเลือด เขากลับบอกว่า "รอจนเราบัญญัติเพลงกระบี่ขนนกฟ้าโค่นท่านพ่ายแพ้ ค่อยฝึกวิชาฝีมือจากท่านก็ไม่สาย วิทยายุทธของสำนักธารเลือดสูงล้ำสุดยอด ไม่ควรสาบสูญจากการถ่ายทอด"

ซ่งจือเซาะโชคร้ายเสียชีวิต หรือเจ้าไม่ต้องการสืบทอดปณิธานของซือแป๊ะผู้ล่วงลับ ในชีวิตเรายิ่มค้วงไม่

เคยขอร้องผู้คน หรือเจ้าต้องการให้เราก่อนตาย ต้องเอ่ยปากขอร้องเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายด้วย ?"

บึ้งกองมรับฟังถึงตอนนี้ ไม่อาจข่มความรู้สึกได้ ฟุบร่างหมอบกราบกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสอย่าได้กล่าวเช่นนี้ สามารถฝึกยอดวิชานับเป็นบุญวาสนาของข้าพเจ้า"

ยิ่มด้วงฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้ารับฟังไว้ วิทยายุทธของสำนักธารเลือดเกิดจากหลักการ "ฟ้าดินไร้น้ำใจ ถือสรรพสิ่งเป็นเหยื่อ" การเกิดแก่เจ็บตาย ล้วนเป็นไปตามธรรมชาติ ขึ้นอยู่กับคำ "ฆ่า" คนฆ่าคนเรียกว่าฆ่า ฟ้าพิฆาตคนเรียกว่าพิฆาต พลังที่คงอยู่ในแผ่นฟ้าแผ่นดินเรียกว่าพลังพิฆาต เมื่อใช้กับคนเรียกว่ารังสีฆ่าฟัน

พลังขุมนี้แม้รุนแรง แต่หากใช้ในทางเที่ยงธรรมก็สามารถกำจัดมารร้าย ช่วยเหลือผู้อ่อนแอ เรียกว่าพลังแห่งธรรม นี่คือหลักการขั้นพื้นฐานของวิชาลมปากกลืน

จันทร์สำนักธารเลือด หากฝึกลมปากกลืนจันทร์สำเร็จ สามารถจี้พุ่งจี้เบี่ย (ดรรชนีอาวุธ) ที่เกรี้ยวกราดกว่าอาวุธลับทั้งมวล ทั้งสามารถแผ่พุ่งลมปราณชั้งซิมซออ่าย (ตามใจปรารถนา) และวิชากำลังภายนอกเต็งฮงเจ้าเก๊ก (สูงล้ำสุดยอด) วิชาแรกใช้สะกดลมปราณธาตุธรรมชาติของสำนักบู๊ตึง วิชาหลังยังเหนือล้ำกว่าพลังปัญญาบารมีของสำนักเสียวลิ้ม พลังฝีมือของเราล้วนถ่ายทอดเข้าสู่ร่างเจ้า ขอเพียงเจ้า....."

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหายไป

บึ้งกอง้มพลันทาบฝ่ามือกับจุดจี้เอี้ยงที่กลางหลังยิ่มค้วง ถ่ายทอดพลังร้อนระอุเข้าไป ยิ่มค้วงลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นวิธีดื่มยาพิษแก้กระหาย.....เจ้ามีพลังลมปราณอยู่แล้ว วิธีใช้เพียงชักนำลมปราณขึ้นจากจุดตังชั้ง ผ่านจุดเทียนคู ไท้อิด เนี่ยมึ้ง ซิ้งฮง ซิ้งชั้ง เรื่อยมาถึงจุดเค็กตี้ ไต้เล้ง เอี้ยงฮักสู่ใจกลางฝ่ามือ หาก

จะใช้กำลังภายนอก ก็เปลี่ยนเป็นโคจรผ่านซาจับซาจิวเทียน เมื่อนานเข้าสามารถควบคุมบังคับพลังให้คุ้มครองกาย หรือผลักออกสู่ภายนอกได้ตามใจนึก สำหรับสำนักธารเลือด....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ผีนใจยันกายขึ้น กรีดวาดมือกล่าวว่า

"จึงจิวมีคำสอนไว้ "ชีพเรามีชีวิต ทั้งรู้ว่าไร้ชีวิต ใช้ชีวิตอย่างไร้ชีวิต ล่อแหลมต่อตนเอง" ชาวยุทธจักรติดตามรถธารเลือด เพียงรู้จักแต่ตามล่าโดยไม่รู้จักแสวงหา เพียงเพื่อบรรลุถึงจุดหมาย โดยไม่รู้วิธีที่ใช้ หารู้ไม่ว่าแม้บังคับแข็งขืนก็ไม่มีประโยชน์ หลักการของสำนักธารเลือด มีเพียงคำ "ตามใจนึก" ปล่อยเรื่องราวไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ จึงไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์

เพลงดาบสำนักธารเลือด เรียกว่าโก้ยงู้ตอ (ดาบเชือดวัว) วิชาเกาทัณฑ์เรียกว่าอิ้วยีมจี่ (เกาทัณฑ์ท่องนภา) เพลงแส้เรียกว่าอิ้อตี่เบี่ยง (แส้เหลือเพื่อ) น่าเสียดายที่อาวุธทั้งสามชนิด ตกอยู่ในเงื้อมมือเจ้าสำนักรุ่น

สุดท้ายอ้วยปุยฮ้วย หลังจากที่อ้วยปุยฮ้วยเสียชีวิต อาวุธเหล่านั้นก็หายสาบสูญไป"

ผีนยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"วิชาผีมือของเราได้จากรถธารเลือด ถือเป็นหลักวิชาอันเที่ยงธรรม เริ่มตั้งแต่เสิ่งเซี้ยงฮวง ยุติแค่อาวเอี้ยงต๊ก ส่วนคัมภีร์ธารเลือดบันทึกวิชาแนวทางอธรรม ส่วนใหญ่บัญญัติโดยกุยบ้ออิ้งและอ้วยปุยฮ้วย สำหรับสุดยอดวิชาของสำนักธารเลือด สาบสูญจากการถ่ายทอดพร้อมกับการตายของอ้วยปุยฮ้วย"

ยิ่มค้วงกล่าวอีกว่า

"จากความนี้เป็นที่เห็นได้ สำนักธารเลือดสมกับที่ได้รับยกย่องเป็นสำนักที่หนึ่งแห่งแผ่นดินจริง ๆ"

นี่เป็นวาจาประโยคสุดท้ายของยิ่มค้วง

"ม้าศึกทะยานกลางไฟสงคราม

วีรบุรุษกรำศึกไม่คืนกลับ

โลหิตชุ่มโชกทั้งสองหัตถ์

ยืนหยัดอยู่ริมผาเวิ้งว้าง

กำเนิดเป็นนักสู้ควรเมามาย

ชาติอาชาไนยไม่พรั่นความตาย

เมื่อเก็บดาบถอนตัวเร้นกาย

สามปีผ่านไปจะถูกลืมหาย"

บนเส้นทางที่ทอดสู่หุบเขาเจ็ดเย็น บึ้งกอง้มร้องทบทวนแต่บทเพลงเพลงนี้

บทเพลงนี้แต่งโดยบึ้งเซี้ยเทียน บึ้งกอง้มเมื่อครั้งเยาว์วัย บึ้งเซี้ยเทียนจะลากเก้าอี้ไม้ไผ่ตัวหนึ่ง นั่งอยู่หน้าประตูใต้แสงสีสนธยา จิบสุรารับประทานกับแกล้ม ร้องเพลงนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จวบจนม่านวิกาลคลี่กางลง บึ้งกอง้มก็ลากเก้าอี้ออกมาตัวหนึ่ง นั่งนับดวงดาวบนท้องฟ้า

ดวงดาวร่วงลับ ยิ่มค้วงก็ตายแล้ว

นึกถึงตอนนี้ บึ้งกอง้มอดเจ็บแปลบปลาบใจมิได้

.....รถธารเลือดก่อกวนเป็นมรสุมโลหิตคละคลุ้งในยุทธจักร เป็นเหตุให้บิดาต้องเสียชีวิต

.....บัดนี้กระทั่งยิ่มค้วงก็เสียชีวิตแล้ว

.....ใช่เป็นไปได้หรือไม่ว่า สามปีผ่านไปจะถูกลืมหายโดยสิ้นเชิง ?

ยามนั้น ฤดูหนาวใกล้สิ้นสุด ภัยชีวิตร้อยวันของปิ่งกองิ้มก็พ้นผ่านไปแล้ว

บนพื้นหิมะขาวโพลน คล้ายบังเกิดเสียงหิมะละลาย งูพิษที่จำศีลเริ่มขยับเคลื่อนไหว กระรอกบนกิ่งสนตัวหนึ่งเริ่มกระโดดโลดเต้น เม่นในหลุมน้ำแข็งตัวหนึ่งเริ่มสลัดตัว

ควรทราบว่าปิ่งกองิ้มมีกำลังภายในกล้าแข็ง ดังนั้นสรรพเสียงในแผ่นฟ้าแผ่นดิน ล้วนได้ยินอย่างชัดเจน

ปิ่งกองิ้มพลันหวนนึกถึงซิมแกฮุ้น ซึ่งเคยเคียงบ่าเคียงไหล่รับมือศัตรูเข้มแข็งที่หมู่บ้านยิกง้วยซึ่งเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนนี้ไม่ทราบอยู่ที่ใด ยังมี ซึงเซี่ยวง้อที่บริสุทธิ์ผุดผาด ที่แท้อยู่แห่งหนไหน ?

นึกถึงตอนนี้ ปิ่งกองิ้มต้องกระโดดโลดลิ่วไปยังทิศทางที่ตั้งของภูเขาฮ่อลั้งซัวอย่างรวดเร็ว

ปิ่งกองิ้มตอนนี้มีหลักการฝึกปรือลึกล้ำเพียงไหน

เมื่อเกร็งกำลังภายในขึ้นจากจุดตังซั้ง ร่างก็โลดละลิ่วไปดุจเหินบิน

เห็นบนต้นไม้สูงใหญ่เป็นสีเขียวชอุ่ม พลันได้ยินเสียงเกรียวกราว น้ำแข็งก้อนหนึ่งยุบลงสู่พื้น ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง สายน้ำสายหนึ่งไหลรินไปตามพื้นดิน

.....ที่แท้หิมะละลายแล้ว

ยังไม่ทันบรรลุถึงหุบเขาเจ็ดเย็น บึ้งกอง้มก็ได้รับข่าวว่า กองกำลังพรรคนภากาศและเหล่านักสู้ผู้กล้า ไล่ติดตามได้ฮวงเต้าเจี้ยงและหมู่มารร้ายสู่พนานิรทุกข์

พนานิรทุกข์ก็เป็นหนึ่งในสามสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้ม แต่ไม่เร้นลับดุจหุบเขาเจ็ดเย็น พนานิรทุกข์ตั้งอยู่บนที่ราบสูงแถบมณฑลซัวไซ เป็นดงไม้เขียวชอุ่มแน่นขนัด แฝงความลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก

ความลับของพนานิรทุกข์ จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดคลี่คลายได้ ถึงกับมีคำนิยาม "พอล่วงล้ำเข้าพนา หายสาบสูญตลอดกาล"

บึ้งกอง้มผ่าเมฆหมอกของหุบเขาเจ็ดเย็น มุ่งหน้าสู่ที่ราบสูงไท่ง้วน ในใจยังวิตกกังวลไม่คลาย

บึงกองมีปีติยินดีที่ซึ่งจือฮุ่นและพวกพลิกสถานะจากแพ้พ่ายเป็นประสบชัย แต่ก็ยังห่วงใยกังวลต่อความปลอดภัยของทั้งหมด เพียงหวังรุดถึงพนานิรทุกข์โดยเร็วที่สุด ให้ซึ่งเซี่ยวงอทราบว่าตนเองยังไม่ตาย

--- ----------

ที่ราบสูงไท้งว้นกอปรด้วยภูเขาสูงและแม่น้ำอยู่ในเขตมณฑลซัวไซ

วันนี้บึงกองมเดินทางถึงธารน้ำแร่ลั่งเล่าจั๊ว หลายวันนี้ตนเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ไม่ได้หลับแม้สักงีบเดียว เมื่ออยู่ท่ามกลางทิวทัศน์ธรรมชาติอันงดงาม อดง่วงเหงามิได้

ขณะจะเคลิ้มหลับไป พลันได้ยินเสียงเพลงดังที่ริมโสต เนื้อร้องบรรยายถึงชีวิตของนักสู้ ตลอดจนวันเวลาที่ผ่านเลย

บึงกองมรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม พลันได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า

"มารดาเจ้าเถอะ แสร้งแกล้งร้องเพลงอันใด ?"

บึ้งกองิ้มสะท้านตื่นขึ้น เห็นชายฉกรรจ์สามคน กระจายรายล้อมเป็นวง กลับไม่ได้รายล้อมตน

คนทั้งสามหนึ่งศีรษะเหล็กหลังไหล่หนา มือซ้ายถือโล่เถาวัลย์ มือขวากระชับดาบเบาบาง อีกผู้หนึ่งทั้งอ้วนทั้งขาว ถือกระสอบผ้าขนาดใหญ่ใบหนึ่ง คนที่สามรูปร่างหยาบใหญ่ ถือกระบองทองเหลืองด้ามหนึ่ง

คนในวงล้อมเป็นนักศึกษาชุดขาว ขวางขลุ่ยอยู่เหนือริมฝีปาก บนหัวเข่ากางหนังสือเล่มหนึ่ง สายลมโชยพัดหนังสือสั่นพลิ้ว กลับเป็นโน๊ตเพลงเล่มหนึ่ง

คนชุดขาวก้มหน้าเป่าขลุ่ย กระทั่งหนังตายังไม่เหลือบขึ้น สร้างความขุ่นเคืองแก่ชายฉกรรจ์ทั้งสามยิ่ง ชายฉกรรจ์รูปร่างหยาบคายใหญ่ตวาดว่า

"ท่านยังแสร้งเป็นหนวกใบ้อีก พวกเราหัวหน้าหน่วยวัวฟ้า เต่าฟ้า สุกรฟ้า แห่งชมรมคลุมฟ้า เมื่อเสาะหาท่าน ท่านยังคิดหนีอีกหรือ ?"

ชายฉกรรจ์ศีรษะเล็กดุจสุกรก็หรี่ตากล่าวว่า

"การศึกที่หุบเขาเจ็ดเย็น ท่านสกัดกำลังหนุนของ

พนานิรทุกข์ เข้าใจว่าพวกเราไม่ทราบหรือ พวกเราหาใช่โง่เขลาดุจสุกรไม่"

คนชุดขาวพลันลดขลุ่ยลง กล่าวกับบึงกองิ้มว่า

"ดอกบัวบานแล้ว"

จริงดังที่ว่า ผิวบึงใต้ธารน้ำแร่ลั้งเล่าจั๋ว ปรากฏบัวบานเต็มบึง บันดาลความชุ่มฉ่ำแก่ผู้พบเห็น

บึงกองิ้มพลันหวนนึกถึงตอนอยู่ในภูเขาฮ่อลั้งซัว ซึ่งเซี่ยวง้อก็เคยชมเชยดอกไม้ที่บานสะพรั่ง แต่ตอนนี้ไม่ได้ยินเสียงของนงคราญอีก อดเลื่อนลอยมิได้ เพียงรับคำคราหนึ่ง

คนชุดขาวเห็นบึงกองิ้มจิตใจไม่อยู่กับตัว ก็ไม่แยแสสนใจ - ร้องเพลงอีกครา เนื้อร้องบรรยายถึงลมโชยฝนสาดซัด คนควบขับอาชาสู่สุดขอบฟ้า

บึงกองิ้มรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม แต่หัวหน้าหน่วยชมรมคลุมฟ้าทั้งสามไม่มีความรู้ในเชิงดนตรีการ รับฟังจนขุ่นข้องรำคาญ พลันลงมือโดยพร้อมเพรียง

หัวหน้าหน่วยวัวฟ้ามังเอียมลุ้นควงกระบองทอง

เหลือง ก่อเกิดเป็นเงากระบองแน่นขนัดดุจขุนเขา หวดลงยังศีรษะคนชุดขาว

หัวหน้าหน่วยสุกรฟ้าจูอู่ชิมสะอึกปราดไปเบื้องหน้า อย่าได้เห็นว่ามันร่างอุ้ยอ้าย ท่าร่างกลับรวดเร็วดุจสายฟ้าคลี่กระสอบบ่านครอบลงยังศีรษะคนชุดขาว

หัวหน้าหน่วยเต่าฟ้ากิมเบ๊ลุ้นกลับกลิ้งตัวตามพื้นดิน ยกโล่เถาวัลย์คุ้มครองกาย พื้นดาบใส่สองเท้าคนชุดขาว

คนทั้งสามรูปกายประหลาดพิกล แต่ผสานเสริมอย่างเหมาะสม ปึ่งกองิ้มขณะจะชักกระบี่เข้าไป พลันได้ยินเสียงขลุ่ยดังสามครา คนทั้งสามล้วนยืนตะลึงลานกับที่

คนชุดขาวยังคงเป่าขลุ่ย แต่ปรากฏพลังสามสายพวยพุ่งออกจากรูขลุ่ย พุ่งใส่จุดกวนงว้นของหัวหน้าหน่วยวัวฟ้า และจุดตงเก๊กของหัวหน้าหน่วยสุกรฟ้าอย่างถนัดถนี่

มีแต่หัวหน้าหน่วยเต่าฟ้าที่ขวัญอ่อน ก่อนลงมือจู่โจม ยกโล่เถาวัลย์คุ้มครองกาย ดังนั้นพลังขลุ่ยจึงจี้ถูกตัวโล่ มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังถูกกระแทกจนมือซ้ายชาด้าน

คนชุดขาวพลันตวัดเท้า เตะหัวหน้าหน่วยเต่าฟ้าลอยลิ่วกลับไป หล่นตูมลงในสระน้ำ

คนชุดขาวพอทิ้งเท้าลง พลันปรากฏประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งวาบออก พอพุ่งถึงกลางคัน ก็แยกออกเป็นสองสาย แยกย้ายจู่โจมใส่หัวหน้าหน่วยวัวฟ้าและหัวหน้าหน่วยสุกรฟ้า

ที่แท้คนชุดขาวชักดาบกระบี่ออกคู่หนึ่ง ฟันออกดุจสายฟ้า หัวหน้าหน่วยวัวฟ้าและหัวหน้าหน่วยสุกรฟ้าแผดร้องโหยหวน บนร่างทั้งสองปรากฏโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา

หัวหน้าหน่วยเต่าฟ้าความจริงคิดตะกายขึ้นจากสระ พลันเห็นพวกพ้องทั้งสองจบชีวิตไปสิ้น ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ สายตายามกวาดมอง พอดีเห็นปิ่งกองิ้มจับตามองมา

คนผู้นี้มีความทรงจำดียิ่ง จดจำออกว่าปิ่งกองิ้มเป็นหนึ่งในศัตรูที่บุกหุบเขาเจ็ดเย็น เข้าใจว่าปิ่งกองิ้มเป็นพวกพรรคนภากาศ ดังนั้นนึกได้อุบายหนึ่ง ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านผู้นี้ฆ่าซึงบั่งจู้ ยังคิดลงมืออีก ?"

บึ่งกองิ้มพอฟัง พลันผุดลุกขึ้น ขวางหน้าคนชุดขาวเอาไว้

คนชุดขาวรู้สึกคล้ายมีภูเขาสูงลูกหนึ่งกั้นขวางหน้า ต้องชะงักงันวูบ หัวหน้าหน่วยเฒ่าฟ้าฉกฉวยโอกาสพลิกตัวดำลงใต้น้ำหลบหนีไป

คนชุดขาวกวาดตามองบึ่งกองิ้มแว่บหนึ่ง กล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าลงมือเถอะ"

บึ่งกองิ้มลังเลเล็กน้อย รู้สึกฝ่ายตรงข้ามแม้ไม่ได้เคลื่อนไหว กลับปรากฏรังสีการฆ่าพั่นคุกคามมา กระบี่รุ้งทองหลุดจากฝักเอง

บึ่งกองิ้มไม่มีทางเลือกอื่นอีก คว้าจับกระบี่ไว้ จู่โจมออกด้วยท่ากระบี่คลุ้มบุปผาคลั่ง

บึ่งกองิ้มตอนนี้มีพลังฝีมือรุดหน้า กระบี่พอเสือกส่งออก ประกายสีทองก็พวยพุ่งผ่าอากาศไป คนชุดขาวพลันโผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ร้องชมเชยว่า

"กระบี่ที่ดี บุปผาที่ดี"

บึ่งกองิ้มไม่เป็นตัวของตัวเอง ใช้กระบี่ตามติดออกด้วยท่าอรุโณทัยไขแสง

เห็นประกายสีทองเจิดจ้า ครอบคลุมคนชุดขาวอยู่ใต้ประกายกระบี่โดยสิ้นเชิง พลันปรากฏเมฆดำบดบังอาทิตย์ คนชุดขาวใช้หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่หนีบกระบี่รุ้งทองไว้

บึ่งกองิ้มรู้สึกกระบี่รุ้งทองคล้ายจะหักสะบั้น รีบฟาดฝ่ามือซ้ายออก ใช้ออกด้วยวิชาลมปากกลืนจันทร์ของสำนักธารเลือด จึงรุนแรงสุดเปรียบปาน

คนชุดขาวไม่กล้าปะทะตรง ๆ พลันถอนดาบกระบี่ลอยตัวไปด้านหลัง พอดีทิ้งตัวลงบนเรือน้อยกลางบึงลำหนึ่ง

จนบัดนี้บึ่งกองิ้มค่อยบังเกิดความนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ รีบรั้งกระบี่กลับ ประสานมือคารวะจนจรดพื้นกล่าวว่า

"ขอถามผู้อาวุโส....."

คนชุดขาวเป่าขลุ่ยอีกครา ค่อยกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกเราถอนตัวออกจากยุทธจักรหลายสิบปี อยากจะพบพานยอดฝีมืออายุเยาว์เช่นเจ้า เขาหากพานพบ ต้องนิยมชมชอบแน่นอน"

บึ่งกอง้มฉุกใจคิด ถามว่า

"ผู้อาวุโสคือ....."

คนชุดขาวไม่ตอบ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เจ้ามีนิสัยใจคอไม่เลว แต่วิชาสำนักธารเลือดเน้นที่ความไร้น้ำใจของพื้นดิน เมื่อไร้น้ำใจจะขาดคุณธรรม มรรคากระบี่ค้นพบได้โดยง่าย แต่ไม่ควรละเลยมรรคาแห่งธรรม ครั้งกระโน้นฝึกกระบี่ แสวงหาน้ำใจ ไม่ละเลยน้ำใจ ยินยอมลืมรัก ไม่ขอไร้รัก"

บึ่งกอง้มรู้สึกคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ พลันมีสติแจ่มใสขึ้น

ระหว่างนี้ตนเองลุ่มหลงงมงายต่อเคล็ดวิชาสำนัก

ธารเลือด ยามวาดมือวางเท้า มีแต่คำว่า "ฆ่า" ผิดแผกกับตอนที่เข้าสู่ยุทธจกร โดยเฉพาะเมื่อครู่แม้ถูกคนชุดขาวข่มขู่คุกคาม แต่ก็ลงมือต่อคนแปลกหน้าผู้หนึ่งด้วยอำมหิตจริง ๆ

คนชุดขาวจ้องมองบึ่งกอง้มอย่างลึกซึ้ง พลันยิ้มออกมา ใบหน้าท่านแม้ปรากฏรอยเหี่ยวย่น แต่ยามยิ้มยังมีเสน่ห์ดึงดูดใจ คนชุดขาวกล่าวว่า

"หวังให้เจ้ากระทำแต่สิ่งดีงาม หากสามารถพบพานเซียวชิวจุ้ย มีโอกาสรับคำสอนสั่ง จะเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวง"

ห้วงสมองบึ่งกอง้มปรากฏภาพเหตุการณ์เมื่อวัยเด็กขึ้น ท่ามกลางฟ้าแลบฟ้าร้อง ประกายกระบี่วูบขึ้น เซียวชิวจุ้ยใช้ท่ากระบี่สะท้านฟ้าประหารหมู่มารร้ายไปสิ้น.....

บึ่งกอง้มรีบกล่าว

"ผู้อาวุโสหากสามารถช่วยให้ข้าพเจ้าพบพานเซียวได้เยียบ....."

คนชุดขาวตัดบทว่า

"กระทั่งเราก็ไม่ได้พบกับเซียวชิวจุ้ยเป็นเวลานานแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"เจ้าหากต้องการพบเขา คืนไหว้พระจันทร์ของปีหน้า ให้ไปยังละแวกภูเขางอไบ๊ หากแม้นมีวาสนา อาจสามารถพบท่าน"

บึ้งกองมหวนทบทวนคำ "หากแม้นมีวาสนา อาจสามารถพบพาน" พลันเห็นเรือน้อยบรรทุกคนชุดขาวแล่นห่างออกไปทุกขณะ ต้องร้องถามว่า

"ผู้อาวุโส ท่านคือ....."

คนชุดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราแซ่ลิ้ม เมื่อหลายสิบปีก่อน ผู้อื่นเรียกเราเป็นลิ้มกงจื้อ แต่ตอนนี้ชราแล้ว"

กล่าวจบ ร้องเป็นเพลงออกมา เสียงเพลงกังวานยาวไกล เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

ที่แท้คนชุดขาวเป็นสหายของวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ย นามลิ้มกงจื้อนั่นเอง

บึงกองมทรุดนั่งอยู่ที่ริมบึง คล้ายเคลิบเคลิ้มงมงายไปแล้ว

จบภาค ๓

ภาคที่ ๔ ในแดนดิน

บทที่ ๔๓

มารร้ายรายทาง

ซึงจือฮุ้น หัตถ์เซียนทะเลทราย เซาะฮงซึ้งนี้ เทียนเสียงไต้ซือและศิษย์ในสังกัด รวมทั้งหัวหน้านิกายแค้นฟ้าซ่งเซาะงี้ หลังจากตามเฒ่าประหลาดมหาภัย ขุมกำลังอันกล้าแกร่งก็มุ่งหน้าเดินทางสู่สถานต้องห้ามอีกแห่งหนึ่งของยุทธจักร.....พนานิรทุกข์

กำลังคนหลายพันคนนี้ หากคิดจัดแบ่งขบวนเรียงตามลำดับ ต้องใช้ความสามารถเป็นพิเศษ ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของซึงจือฮุ้น โดยได้รับความช่วย

เหลือจากซิงชิมฮั่ง และเหินบินบนยอดหญ้าบ๊วยแช่ฮุย

ระหว่างที่เหล่านักสู้กำลังจัดรูปขบวน ซึงเซี่ยวง้อฉกฉวยโอกาสผละจากกองกำลัง ลอบหลบหนีไป

การจากมาของซึงเซี่ยวง้อ มิใช่เพราะเหตุใด หากแต่ครุ่นคิดถึงบึ่งกอง้ม

นางนับคำนวณดู พบว่าใกล้ถึงกำหนดเวลาร้อยวันของบึ่งกอง้ม มาตรว่าพิษร้ายไม่กำเริบ แต่เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือกำพร้าบู๊ลิ้มยิ่มค้วง ก็ต้องตายแน่นอน

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ซึงเซี่ยวง้อยังฝากความหวังรำไร ดังนั้นออกตามหาร่องรอยของรถธารเลือด เพื่อพิสูจน์ความเป็นตายของบึ่งกอง้ม

หากแม้นบึ่งกอง้มประสบเคราะห์กรรมจริง ๆ นางจะทำอย่างไรดี ?

ซึงเซี่ยวง้อกระทั่งคิดยังไม่กล้าคิดมากความ เพียงหวังฟ้าเวทนา สามารถพบหน้าบึ่งกอง้มสักครา

ซึงเซี่ยวง้อพกพาจิตใจที่ทั้งเศร้าสร้อยทั้งหวั่นวิตกเดินทางด้วยความอ้างว้าง วันนี้พลันเห็นพื้นหิมะละลายปักตั้งไว้ด้วยของสิ่งหนึ่ง พอเดินเข้าไปชมดู สร้างความ

สงสัยใจยิ่ง

นั่นเป็นต้นตะบองเพชรที่หลอมจากเหล็กต้นหนึ่ง สลักข้อความ "ลมทราย ทะเลทราย บุปผาเหล็กมงโกล"

สัญญลักษณ์ตะบองเพชรเป็นของสำนักธารเลือด สำนักทะเลทรายเป็นค่ายสำนักของหัตถ์เซียนทะเลทรายเชียเจียมฮวงเชียเจกเจ่ก ท่านมิใช่ติดตามบิดาบุกสู่พนานิรทุกข์หรอกหรือ สัญญลักษณ์ตะบองเพชรไฉนปรากฏในที่นี้ ?

ซึงเซียวงอ้ความจริงคิดคลี่คลายปริศนาข้อนี้ แต่ในใจยังผูกพันกังวลบึงกองึ้ม ได้แต่สะกดข่มความสงสัยอยากรู้ไว้

เดินทางต่ออีกสามสี่ลี้ มาถึงละแวกภูเขาอั้งซัว พลันเห็นต้นตะบองเพชรอีกต้นหนึ่งปักตั้งอยู่ข้างทางหลวง ทั้งยังมีซากศพอีกซากหนึ่ง

ผู้ตายไว้เคราารกครึ้ม รูปกายบึกบึน หน้าตาเหี้ยมหาญดุร้าย คาดว่าเป็นนักบู๊แถบเลียวตังหรือมงโกล

ซึงเซียวงอ้รู้สึกเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเชียเจกเจ่ก เชียเจกเจ่กกับบิดามีความสัมพันธ์อย่างสนิทสนม สำนักทะเลทรายหากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงอันใด นางไหนเลยไม่

สืบสาวคลี่คลายได้ ?

ดังนั้นซึงเซี่ยวง้อเปลี่ยนเส้นทางเดิน เร่งรุดตามรหัสบนต้นตะบองเพชร ผ่านทางคับแคบสายหนึ่ง มาถึงหน้าศาลเจ้าหลังหนึ่ง

นี่เป็นศาลเจ้าเก่าแก่โบราณ บนป้ายขวางเขียนข้อความ "บารมีปกป้องปวงชน" ซึงเซี่ยวง้ออดกราบกรานมิได้ อธิษฐานในใจ

.....ขอพุทธองค์คุ้มครอง ให้บึ่งตั๋วกอรอดจากภยันตราย ทั้งสามารถพบหน้าเขาสักครา

เพิ่งอธิษฐานจบ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เจ้าเป็นใคร มาที่นี้ทำอะไร ?"

สุ้มเสียงกลับดังขึ้นที่ด้านหลัง

ความตระหนกของซึงเซี่ยวง้อใหญ่หลวงนัก หันควับไปทางด้านหลัง ยกมือซ้ายป้องอก นับนิ้วหัวแม่มืองอนิ้วอีกสี่นิ้ว สามารถจู่โจมดรรชนีนภากาศออกทุกเมื่อ

ที่ด้านหลังเงียบสงัดงัน ไหนเลยมีคน ?

พลันได้ยินสุ้มเสียงนั้นดังอีกว่า

"ที่แท้เป็นคนของซึงจือฮุ้น ซึงจือฮุ้นรุดมาก็เป็นเช่นเดียวกัน"

ซึงเซี่ยวง้อกวาดตาไปตามเสียง เห็นบนบันไดหน้าศาลเจ้านั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง เสื้อคลุมสีเลือดหมูที่คลุมไหล่กระพือพลิ้ว คนแม้นั่งอยู่ แต่ยังสูงใหญ่กว่าคนธรรมดายืนอยู่อีก

ซึงเซี่ยวง้อย้อนถามว่า

"แล้วท่านเป็นใคร ?"

ได้ยินเสียงหัวร่อแหบห้าวปานฉีกแพรดังขึ้น ที่แท้ด้านหลังของคนคลุมเสื้อคลุม ยังยืนไว้ด้วยชายชราหลังงองุ้มผู้หนึ่ง ทางหนึ่งส่งเสียงหัวร่อพิกล ทางหนึ่งกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เราชมชอบโกวเนี้ยที่เผ็ดร้อนที่สุด"

คนผู้นี้กล่าวภาษาฮั่นที่แปร่งหู พอฟังก็ทราบว่ามิใช่ชาวตงง้วน

ซึงเซี่ยวง้อเห็นชายชราหลังค่อมมีสารรูปชั่วร้าย ยิ่งอกสั่นขวัญแขวนกว่าเดิม คนสูงใหญ่นั้นถามอีกว่า

"เซียเจียมฮวงจะมาเมื่อใด ?"

คนผู้นี้มีกำลังภายในกล้าแข็ง มาตรว่าอยู่บนบันได แต่คล้ายกล่าวที่ข้างหูซึงเซี่ยวง้อก็ปาน

ซึงเซี่ยวง้อแม้ทราบว่าเผชิญศัตรูเข้มแข็ง แต่ยังไม่

ยอมลดราวาศอก ถามอีกว่า

"ท่านเป็นใคร ไหนเลยใช้ประกาศิตตะบองเพชรของสำนักทะเลทรายได้ ?"

คนสูงใหญ่งงงันวูบ จึงกล่าว

"ทารกหญิงมีภูมิรอบรู้อยู่บ้าง เมื่อพบพานเจ้าสำนักทะเลทราย ยังไม่คุกเข่าลง ?"

ซึงเซี่ยวง้อเบิดปากน้อย ๆ กล่าวว่า

"เจ้าสำนักทะเลทราย ? ท่านเป็นเจ้าสำนักรุ่นที่ห้าหรือ ?"

คำพูดนี้กลับสะกิดแผลหัวใจของคนสูงใหญ่ ถึงกับบันดาลโทสะขึ้นมา

เจ้าสำนักทะเลทรายรุ่นปัจจุบัน หัตถ์เซียนทะเลทรายเชียเจียมฮวงเป็นเจ้าสำนักรุ่นที่สี่ ซึงเซี่ยวง้อบอกว่าคนผู้นี้เป็นรุ่นที่ห้า เท่ากับเป็นศิษย์ของหัตถ์เซียนทะเลทรายแล้ว

คนสูงใหญ่กระชากเสียงว่า

"ทารกหญิงกล่าวเหลวไหล"

ขาดคำโถมเข้ามา เสียงฉาดเมื่อตบหน้าซึงเซี่ยวง้อ

อย่างถนัดถนี่ จากนั้นเป็นเสียงเพียะพะติดต่อกันหลายครา

ซึงเซี่ยวง้อความจริงมีฝีมือไม่ต่ำทราม เห็นคนสูงใหญ่โถมเข้ามา ก็ยกมือขึ้น แต่ยังไม่สามารถปิดป้องได้ถูกตบหน้าอย่างหนักหน่วง ตาคู่งามพลันปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

คนสูงใหญ่ความจริงคิดตบหน้าคนผู้นี้สักหลายฉาด แต่เห็นใบหน้าผุดผาดของซึงเซี่ยวง้อปรากฏรอยนิ้วห้ารอย ตาคู่งามเอ่อคลอด้วยน้ำตา ต้องงงงันวูบ ฝ่ามือต่อจากนั้นไม่ได้ตบลง เพียงตบใส่อากาศธาตุ กลับบังเกิดเสียงเพียะพะ คล้ายตบใส่หน้าผู้คนจริง ๆ

คนสูงใหญ่พอตบผ่าน ก็ลอยตัวกลับไป เสื้อคลุมที่สวมใส่เบ่งพองต้านลม คล้ายก้อนเมฆเคลื่อนคล้อยลอยต่ำ ทรุดนั่งลงยังที่เดิม กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"นี่เป็นฝีมือของเจ้าสำนักทะเลทรายรุ่นปัจจุบัน"

ซึงเซี่ยวง้อขบริมฝีปากร้องว่า

"ท่านลงมา จะให้ท่านลิ้มรสชาติของดรรชนีนภากาศดู"

ชายชราหลังค่อมแสยะยิ้ม เผยเห็นฟันสีเหลืองเต็มปาก ก้าวลงบันไดมา กล่าวว่า

"ให้เรามาเป็นเพื่อนเจ้าเถอะ เขาสอนให้เรารู้รสมือ เราจะสอนให้เจ้ารู้รสชาติความสุข"

ซึงเซี่ยวง้อขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว พลันเบี่ยงตัวเล็กน้อย จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก

ชายชราหลังค่อมยื่นมือปราดออกมา ก็คว้าใส่จุดเอี้ยงคี่บนข้อมือซึงเซี่ยวง้อไว้ ไม่สามารถจู่โจมดรรชนีนภากาศออกไป

ชายชราหลังค่อมยื่นจมูกสูดดมข้อมือข้างนั้น กล่าวว่า

"หอมยิ่งนัก"

ซึงเซี่ยวง้อถึงกับคิดใคร่ตัดมือที่ถูกอีกฝ่ายหนึ่งสูดดมทิ้ง ขณะจะกัดลิ้นฆ่าตัวตาย ชายชราหลังค่อมพลันยกมือจี้ใส่จุดตงเท้งที่ทรวงอก และจุดกื่อกุกบนไหล่ซึงเซี่ยวง้อ สะกดซึงเซี่ยวง้อไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ชายชราหลังค่อมค่อยถามว่า

"วิชาเน่าเซ่าจี้ฮวบ (ดรรชนีกู่พิโรธ) เปรียบกับ

ดรรชนีนภากาศเป็นอย่างไร ?"

ซึงเซี่ยวง้อแตกตื่นจนหน้าเผือดขาว ร้องโพล่งว่า

"ท่าน.....ท่านคือ ไซ.....ฮก.....ม้อ.....เทาะ (มารค่อมตะวันตก) ?"

นางได้ยินเรื่องราวที่ชั่วช้าลามกของคนผู้นี้ไม่น้อย ดังนั้นเมื่อกล่าวชื่อฉายาของอีกฝ่ายหนึ่ง สุ้มเสียงถึงกับกระท่อนกระแท่น พั่นในปากกระทบกันกึกกัก

ชายชราหลังค่อมหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"เราคือมารค่อมตะวันตกช้วนจี่ฮิว"

ช้วนจี่ฮิวเป็นมารอันอื้อฉาว นิสัยมักมากกามคุณ ฝีมือโหดเหี้ยมทารุณ กระทำแต่ความชั่วร้าย ซึงเซี่ยวง้อหวนนึกถึงตัวเองตกอยู่ในเงื้อมมือคนผู้นี้ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

มารค่อมตะวันตกหัวร่ออย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว เมื่อกลัวก็ไม่มีความสุขแล้ว"

เพิ่งขาดคำ พลันปรากฏเงาร่างอ้วนฉุดจเมฆสีเหลืองหย่อมหนึ่งลอยลิ่วถึงเบื้องบนศีรษะมารค่อมทะเลทราย

มารค่อมตะวันตกกล้ำกลืนคำพูดไว้ ฟาดสองมือขึ้นไปเงาร่างสีเหลืองหมุนคว้างคราหนึ่ง ก็อ้อมถึงด้านข้างของซึงเซี่ยวง้อ ในมือเพิ่มกรรไกรทองอันหนึ่ง ตัดฉับใส่ข้อมือมารค่อมทะเลทราย

มารค่อมตะวันตกได้แต่หดมือกลับ แต่ก่อนจะหดมือ ก็ฟาดผ่ามือใส่หัวไหล่คนชุดเหลืองฉาดหนึ่ง

คนชุดเหลืองแค่นเสียงหนัก ๆ ประคองซึงเซี่ยวง้อถอยกายไปสองก้าว ซึงเซี่ยวง้อร้องโพล่งว่า

"บ๊วยยี่เจ่ก (อารองแซ่บ๊วย)"

คนชุดเหลืองร่างอ้วนฉุ แต่หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสที่แท้เป็นเหินบินบนยอดหญ้าบ๊วยแซ่ฮุย

มารค่อมตะวันตกกล่าวเสียงเย็นชา

"ซึงจือฮุ้นไม่ได้มาเองหรือ ?"

เหินบินบนยอดหญ้าบุกจู่โจมเข้ามาช่วยเหลือซึงเซี่ยวง้อ ถูกผ่ามือมารค่อมตะวันตกฟาดใส่คราหนึ่ง ไหล่ซ้ายปวดแปลบดุจถูกเข็มทิ่มแทง แต่ยังปั้นรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวว่า

"ซึงบั่งจู้หรือ ท่านให้เราขับไล่เจ้าก่อน"

ที่แท้ตอนที่ซึงเซี่ยวง้อผละจากขบวน ก็ถูกซิงชิมฮั่งและเหินบินบนยอดหญ้าพบเห็น เหินบินบนยอดหญ้าติดตามมาคุ้มครองซึงเซี่ยวง้อ ส่วนซิงชิมฮั่งยังรั้งอยู่ข้างซึงจือฮุ้น

เหินบินบนยอดหญ้าทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามทั้งสองคือมารค่อมตะวันตก และทิฮวยเบ้าแห่งมงโกล พลังฝีมือทั้งสองเกรงว่าไม่ด้อยกว่าสามธัมมะสี่พิสดาร สถานการณ์นับว่าคับขันอันตรายยิ่ง

มารค่อมตะวันตกกล่าวอย่างเหยียดหยาม

"เราไม่มีความกระตือรือร้นสนใจต่อบุรุษ อย่าว่าแต่เจ้าทั้งอ้วนทั้งอุ้ยอ้าย"

เหินบินบนยอดหญ้าทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ยอมปล่อยปละละเว้นตนกับเสียวเจี๊ยะเด็ดขาด ดังนั้นตวาดว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้เราได้แต่เสนอของขวัญคารวะแล้ว"

เสียงขาดคำ ด้านหลังมารค่อมตะวันตกปรากฏชายฉกรรจ์ชุดเหลืองขึ้นเจ็ดคน ทุกคนถือเกาทัณฑ์พาดสายเล็งมายังกลางหลังมารค่อมตะวันตกเป็นจุดเดียว

เหินบินบนยอดหญ้าห่อปากกู่ร้อง ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดก็ปล่อยเกาทัณฑ์ออก แต่เพิ่งน้าวคันเกาทัณฑ์ พลันบังเกิดมรสุมปั่นป่วน เมฆแดงหย่อมหนึ่งเคลื่อนคล้อยถึงตัว

ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดหากมิใช่ถูกบิดคันเกาทัณฑ์หัก ลูกเกาทัณฑ์ก็ถูกคว้าไว้ซัดย้อนกลับมา ชั่วพริบตาคนทั้งเจ็ดถูกทำร้ายบาดเจ็บล้มตายกับพื้น

คนลงมือคือทิฮวยเบ้าเอง

เหินบินบนยอดหญ้าพอส่งเสียงกู่ ก็พุ่งถอยไปด้านหลัง คิดฉกฉวยโอกาสที่มารค่อมตะวันตกแบ่งแยกสมาธิรีบหลบหนีไป

น่าเสียดายที่มารค่อมตะวันตกไม่ได้ลงมือ แต่เป็นทิฮวยเบ้าจัดการแทน เหินบินบนยอดหญ้าเพิ่งลอยตัวขึ้น มารค่อมตะวันตกก็กดกระแทกฝ่ามือลง

เหินบินบนยอดหญ้าใช้กรรไกรทองหนีบใส่ เพียงไม่กี่กระบวนท่า จุดเทียนตงที่ข้อศอกก็ถูกจี้ใส่ กรรไกรทองหลุดลอยจากมือปักฉึกกับพื้นดิน

เหินบินบนยอดหญ้าอีกมือหนึ่งประคองซึงเซียวงอ ได้แต่ใช้มือขวาข้างนั้นเข้าหาญหัก เพียงสามสี่กระบวนท่า ก็ถูกมารค่อมตะวันตกคุกคามจนคลายมือปล่อยซึงเซียวงอ ต้านรับทั้งสองมือ

เหินบินบนยอดหญ้าสู้พลางถอยพลาง ตำแหน่งที่ล่าถอยเป็นบันไดศิลาหน้าศาลเจ้า ทิฮวยเป้ายังนั่งอยู่บนบันได

เหินบินบนยอดหญ้าพลันรู้สึกตัว ขณะจะหักเห ทิศทาง ทรวงอกก็ถูกมารค่อมตะวันตกฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ต้องกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

มารค่อมตะวันตกฟาดออกอีกฝ่ามือ ฟาดเหินบินบนยอดหญ้าล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน ยกเท้าเหยียบใส่ทรวงอกอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้บริวารของซึงจือฮุ้นกลับเป็นมือชั้นสวะ"

เหินบินบนยอดหญ้าถูกทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำ ปากยังกล่าวว่า

"ท่านจะฆ่าจะฟันก็ลงมือ หากเป็นลูกผู้ชายก็ปล่อยเสียวเจี๊ยะกลับไป"

มารค่อมตะวันตกหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"เราพาลไม่ปล่อย เจ้าจะทำอย่าง....."

คำ "ไร" ไม่ทันกล่าวจากปาก พลันรู้สึกอากาศรอบข้างร้อนอบอ้าวผิดธรรมดา จากนั้นด้านหลังบังเกิดเสียงโครมครามหนึ่ง

มารค่อมตะวันตกใจหายวาบ รีบกระโดดหลบเห็นด้านหลังที่ห่างไปเพิ่มคนสองคน เพิ่งปะทะกันฝ่ามือหนึ่ง

คนทั้งสองหนึ่งคือทิฮวยเป้า ซึ่งเมื่อครู่นั่งอยู่บนบันได อีกผู้หนึ่งคิ้วดำตาโต ไว้หนวดเคราครึ้ม เค้าหน้าเปี่ยมแววเข้มแข็งทระนง

มารค่อมตะวันตกลอบร้องคำ "ละอาย" ในใจทราบว่าเมื่อครู่คนเคราครึ้มฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังตนเองโดยไร้เสียง หากมิใช่ทิฮวยเป้าโถมเข้ามารับมือแทน ตน

เองคงเสียชีวิตแต่แรกแล้ว

ทั้งสองพอปะทะฝ่ามือกัน คนเคารกครึ้มก็กล่าวว่า

"ท่านรุดหน้ากว่าเดิม"

ทิฮวยเบ้าแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านก็ไม่เสื่อมถอย"

จากนั้นต่างปิดปากสนิทไม่กล่าววาจาอีก มารค่อมตะวันตกกลับคาดการณ์ได้หลายส่วน

สำนักทะเลทรายสืบทอดมาสามรุ่น ผู้ก่อตั้งฉายาไต้เมาะปวยซัว (ทรายบินทะเลทราย) ที่กุนซัว สำนักรุ่นที่สองขิบคอคี้ เจ้าสำนักรุ่นที่สามตังฮึงบ้อจ้อ บัดนี้สำนักทะเลทรายตกทอดถึงรุ่นที่สี่

ตังฮึงบ้อจ้อรับศิษย์สามคน ศิษย์คนโตทิฮวยเบ้า ศิษย์ที่สองเซียเจียมฮวง ศิษย์ที่สามเป็นสตรีนามก้วงเซียงเฮีย ทั้งทิฮวยเบ้าและเซียเจียมฮวงต่างรักชอบต่อเซี่ยวซือม่วยผู้นี้

ภายหลังทิฮวยเบ้าคบสหายโดยไม่ระวัง มั่วสุมกับเจ้าของพนานิรทุกข์ตั้งบักตูและมารค่อมตะวันตก สร้างความพิโรธแก่ตังฮึงบ้อจื้อ อัปเปหิออกจากสำนัก

ทิฮวยเบ้ายามอับอายคลั่งแค้น ฉกฉวยโอกาสที่ยี่ซือตี๋และซาซือม่วยเดินทางเข้าแผ่นดินตงง้วน กลับขู่เข็ญให้ตังฮึงบ้อจื้อมอบตำแหน่งเจ้าสำนักแก่ตน ตังฮึงบ้อจื้อถึงกับตวาดขับไล่ ทิฮวยเบ้าจึงชักชวนเจ้าของพนานิรทุกข์และมารค่อมตะวันตก กลุ้มรุมอาจารย์ผู้ทรงคุณ ประหารฆ่าตังฮึงบ้อจื้อกับมือ

เชียเจียมฮวงเมื่อกลับถึงทะเลทราย รับทราบข่าวร้าย จึงนำพาซาซือม่วยไล่ล่าเป็นระยะทางสามพันลี้ เสาะหาทิฮวยเบ้าจนพบ ท้าสู้กันตัวต่อตัว

ทิฮวยเบ้าแม้มีศักดิ์เป็นตั๋วซือเฮีย แต่เนื่องเพราะประพฤติเหลวแหลก กลับสู้เชียเจียมฮวงไม่ได้ หากมิใช่เจ้าของพนานิรทุกข์ใช้ค่ายกลกักเชียเจียมฮวงและซาซือม่วยไว้ ทิฮวยเบ้าคงเสียชีวิตไปแล้ว

จากนั้นทิฮวยเบ้าคร่ำเคร่งผีกผีมือ หวังเอาชนะศิษย์ผู้น้องให้จงได้ แต่เซียเจียมฮวงกลับสร้างชื่อในยุทธจักร ได้รับขนานฉายาหัตถ์เซียนทะเลทราย ก้วงเซียงเฮี้ยก็มีฉายาหงส์เขียวทะเลทราย

คราครั้งนี้ทิฮวยเบ้าวางแผนล่อหัตถ์เซียนทะเลทรายออกมา จึงปักตั้งประกาศิตตะบองเพชรอยู่ตามรายทาง มิคาดซึ่งเซี่ยวง้อสืบเสาะมาก่อน แทบถูกมารค่อมตะวันตกย่ำยี เหินบินบนยอดหญ้าคิดช่วยเหลือ กลับถูกทำร้ายบาดเจ็บ ยามร่อแร่คับขัน หัตถ์เซียนทะเลทรายพอดีรุดถึง ความจริงคิดฟาดมารค่อมตะวันตกตายในฝ่ามือเดียว กลับถูกทิฮวยเบ้าต้านรับไว้

คนทั้งสองแม้เป็นซือเฮียตี๋ แต่คล้ายคู่แค้นเผชิญหน้า มองหาจุดอ่อนของกันและกัน หมายจู่โจมลงมือ

มารค่อมทะเลทรายเห็นเช่นนั้น จงใจหัวร่อเสียงพิกลกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เซียไต้เฮียบมาคนเดียวหรือ ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายแค่นเสียงอย่างเย็นชา หาตอบคำไม่

คนผู้นี้นิสัยเงียบขรึม ทั้งยังไว้ตัว พอเห็นประกาศิตตะบองเพชร และซากศพของศิษย์สำนักทะเลทรายก็ทราบว่าเป็นฝีมือของทิฮวยเบ้า ดังนั้นลอบทำลายสัญญลักษณ์ของสำนักทิ้ง ตั้งใจจัดการเรื่องนี้ด้วยตนเองโดยมิให้ซึงจือฮุ้นรู้เห็น

การมาของหัตถ์เซียนทะเลทรายครั้งนี้ เหล่านักสู้ไม่ทราบระแคะระคายจริง ๆ เพียงแต่ซึงเซี่ยวง้อลอบออกจากขบวนก่อน บังเอิญพบเห็นประกาศิตตะบองเพชรที่ไม่ถูกหัตถ์เซียนทะเลทรายทำลายไป กลับมาถึงศาลเจ้านี้ก่อน

มารค่อมตะวันตกกวาดตามองรอบข้าง ไม่เห็นหัตถ์เซียนทะเลทรายนำกำลังติดตามมา ค่อยคลายใจลงกล่าวอีกว่า

"เซียไต้เฮียบขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็งจริง ๆ เรื่องของสำนักทะเลทราย มิต้องให้คนนอกยุ่งเกี่ยว"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านก็อย่าได้ยุ่งเกี่ยว"

"เรามิใช่คนนอก เราเป็นที่ปรึกษาของสำนักทะเลทรายท่าน"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ

"ผู้ใดให้ท่านเป็น ?"

มารค่อมตะวันตกร้องว่า

"ย่อมเป็นเจ้าสำนักทะเลทรายรุ่นปัจจุบัน"

พลางชี้มือไปยังทิฮวยเป้า กล่าวอีกว่า

"และเป็นตั๋วซือเฮียของท่าน"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกวาดกราดสายตาไปยังทิฮวยเป้า ตวาดว่า

"ตั๋วซือเฮีย ท่านทรยศต่อสำนัก พิฆาตฆ่าอาจารย์ ตอนนี้ยังแอบอ้างเป็นเจ้าสำนัก ในสายตายังมีคำ "สำนักทะเลทราย" อีกหรือ ?"

ทิฮวยเป้ามีนิสัยป่าเถื่อน ไม่จัดเจนการโต้ตอบ พอถูกคาดคั้นไต่ถาม ได้แต่ร่ำร้องในใจ

.....ล้วนเป็นเจ้าทำร้ายคน ทั้งพรากชื่อม่วยไปจากเรา และแย่งความรักของอาจารย์ไป เจ้าทำร้ายเราต้องถูกอัปเปหิจากสำนัก ยังคาดคั้นไต่ถามเราอีก ?

นึกถึงตอนคับแค้น ทิฮวยเบ้าต้องแหงนหน้าคู่ร้องดังยาวนานออกมา

มารค่อมตะวันตกกลับกลอกกลิ้งยิ่ง เห็นทิฮวยเบ้าอับจนถ้อยคำ จึงสอดคำขึ้น

"ทิเฮียเป็นตัวซือเฮียท่าน เขาไม่เป็นเจ้าสำนัก ผู้ใดเป็นเจ้าสำนัก ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายถลึงมองมารค่อมตะวันตกครา หนึ่ง คร้านที่จะต่อปากต่อคำ เพียงตวาดว่า

"ปล่อยมัน"

"มัน" ที่ว่าหมายถึงเหินบินบนยอดหญ้า

มารค่อมตะวันตกงงงันวูบจึงกล่าว

"ปล่อยมันง่ายดายยิ่ง เชียไต้เฮียบขอเพียง....."

หัตถ์เซียนทะเลทรายตวาดสำทับว่า

"ปล่อยมัน"

มารค่อมตะวันตกเหยียบอกเหินบินบนยอดหญ้าหนักหน่วงกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

"ปล่อยมันก็ได้ เพียงแต่....."

ไม่ทันขาดคำ อากาศเปลี่ยนเป็นระอุอบอ้าว คุกคามผู้คนแทบขาดใจตาย

ที่แท้หัตถ์เซียนทะเลทรายพั่นสันมือออก ใช้ออกด้วยวิชาฝ่ามือทะเลทราย

มารค่อมตะวันตกคิดไม่ถึงหัตถ์เซียนทะเลทรายลงมือโดยไม่บอกกล่าว ได้แต่ใช้วิชาซงแซเจี้ยฮวบ (ฝ่ามือดาวกระจาย) เข้าปะทะ บังเกิดเสียงฉาดฉาดสองคราร่างส่ายโงนเงนไปมา

หัตถ์เซียนทะเลทรายฟาดฝ่ามือตามติด มารค่อมตะวันตกรับไว้เป็นคำรบสอง บังเกิดเสียงฉาดฉาดสี่ครั้งรู้สึกทรวงอกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก

หัตถ์เซียนทะเลทรายฟาดพั่นฝ่ามือออกอีกครา มารค่อมตะวันตกกัดฟันรับมือ เสียงฉาดฉาดฉาดดังหกครั้งซ้อน ๆ รู้สึกผะอืดผะอมจนแทบอาเจียนออกมา!

มารค่อมตะวันตกพลันพบว่า ระยะห่างระหว่างตนกับหัตถ์เซียนทะเลทรายยืดยาวออกไปเกือบสองวา ที่แท้ตนพอต้านรับหนึ่งฝ่ามือ ก็ถอยกายไปหนึ่งก่อน ทั้งก่อนหลังต้านรับทั้งสิ้นสิบสองฝ่ามือ ดังนั้นถอยห่างไปเกือบสองวา

เหินบินบนยอดหญ้าตะเกียกตะกายลุกขึ้น หัตถ์เซียนทะเลทรายพลันพลิ้วถอยไปที่เดิม ก้มกายลงตบคลายจุดให้กับซึงเซี่ยวง้อ

ผีมือฟาดฝ่ามือช่วยคน ล่าถอยไปคลายจุด จากนั้นเผชิญหน้ากับทิฮวยเบ้า ล้วนปฏิบัติต่อเนื่องตามกัน เยือกเย็นมิลนลาน สมกับเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่งจริง ๆ

ทิฮวยเบ้าตาทอประกายพิสดาร ส่งเสียงคำรามปานพยัคฆ์ร้าย พลันลอยตัวขึ้นดุจเมฆแดงหย่อมหนึ่ง พลิ้วถอยขึ้นไปบนบันไดศิลาของศาลเจ้าโบราณ

ทิฮวยเบ้าแม้ล่าถอย หัตถ์เซียนทะเลทรายกลับเขม็งเกร็งเครียดขึ้น คล้ายเกาทัณฑ์ที่น้าวสายจนสุดล้าคันหนึ่ง

ทิฮวยเบ้าบนบันได กลับคล้ายเสือดาวตัวหนึ่ง เสือดาวที่อยู่เบื้องสูง เตรียมจ้องตะปบใส่ตัวหนึ่ง

.....ที่แท้เกาทัณฑ์แหลมคมกว่า หรือว่าเสือดาวน่าครั่นคร้ามกว่า

ทิฮวยเบ้าพุ่งถอยขึ้นบันไดไปหลายสิบขั้น พลันกระโจนลงมาอย่างกะทันหัน

หัตถ์เซียนทะเลทรายก็โถมขึ้นบันไดไปสองสามขั้น ฟาดพั่นสองมือออก

คนทั้งสองหนึ่งอยู่บนหนึ่งอยู่ล่าง สภาพประหลาดพิกลยิ่ง ฝ่ามือทั้งสองฝ่ายพอปะทะ ได้ยินเสียงดังหวีด ทิฮวยเบ้าลอยตัวกลับขึ้นไปใหม่

มารค่อมตะวันตกไม่ทราบสาเหตุความนัย พลันเห็นบันไดศิลาด้านหลังหัตถ์เซียนทะเลทรายทั้งสามขั้น ปริแตกแยกออก พังยุบลงไป

ที่แท้หัตถ์เซียนทะเลทรายเกร็งกำลังแต่แรก พอโถมขึ้นไป กำลังภายในก็กดกระแทกบันไดศิลาปริแตก แหลกละเอียดไปสิ้น

ทิฮวยเบ้าผีกวิชาโถมจู่โจมจากเบื้องบน แต่คราครั้งนี้ยังไม่สามารถโค่นหัตถ์เซียนทะเลทรายได้

หัตถ์เซียนทะเลทรายโถมขึ้นบันไดไปอีกหลายขั้น ทิฮวยเบ้าก็พุ่งกระโจนลงมาอีก

ฝ่ามือทั้งสี่ข้างพอสัมผัส ก็ประกบแนบแน่น ชั่วครู่ค่อยบังเกิดเสียงดังหวีด ทิฮวยเบ้าลอยกลับขึ้นไปบนบันไดส่างร่างโงนเงนคราหนึ่ง

คราครั้งนี้เห็นเด่นชัดยิ่ง หัตถ์เซียนทะเลทรายชิงขึ้นบันไดไปเจ็ดแปดชั้น ย่นระยะห่างสั้นเข้า สภาวะโถมจู่โจมของทิฮวยเบ้าไม่รุนแรงเช่นครั้งแรก อานุภาพฝ่ามือลดทอนลง

หัตถ์เซียนทะเลทรายเร่งฝีเท้าบุกขึ้นไปอีกหลายก้าว

ทิฮวยเบ้าก็พุ่งกระโจนลงมาเป็นคำรบสาม

ทั้งสองปะทะฝ่ามือแล้วแยกจากกัน ทิฮวยเบ้าพอตกลงบนบันได ฝีเท้าก็ซวนเซเสียหลัก

หัตถ์เซียนทะเลทรายฉวยโอกาสวิ่งขึ้นบันไดไปอีกหลายขั้น แต่บันไดศิลาที่เบื้องล่าง ล้วนถูกเหยียบแหลกละเอียดไปสิ้น

ที่แท้ทิฮวยเบ้าผีกวิชาฮั้วซิมพกเค็กฮวบ (เผ่นโผนโถมจู่โจม) พลังฝ่ามือเกรี้ยวกราดรุนแรงสุดเปรียบปาน ทุกครั้งที่หัตถ์เซียนทะเลทรายรับไว้ จะถ่ายเทพลังฝ่ามือมายังใต้เท้า เหยียบบันไดศิลาแหลกละเอียด ค่อยต้านรับไว้ได้

ทิฮวยเบ้าเห็นตนเองถอยขึ้นบนบันไดขั้นสุดท้ายแล้ว ไม่มีที่หยั่งเท้าจู่โจมอีก พลันทะยานขึ้นดุจเหยี่ยวใหญ่โฉบขึ้นบนชายคาศาลเจ้า หมายหาโอกาสจู่โจมลงหา

เพิ่งบรรลุถึงบนหลังคา ได้ยินเสียงตึก คนผู้หนึ่งหยั่งเท้าลงบนหลังคาศาลเจ้า เหยียบกระเบื้องแหลกไปแถบหนึ่ง

คนคือหัตถ์เซียนทะเลทราย

ทิฮวยเบ้าใจหายวาบ พุ่งกระโจนลงจากหลังคา หัตถ์เซียนทะเลทรายกลับตามติดอยู่ด้านหลัง ฟาดฟันมือซ้ายออก

เห็นแน่ชัดว่าจะฟาดฟันถูก มารค่อมตะวันตกพลันสะอึกเข้ามาจากด้านข้าง ใช้พลังฝ่ามือดาวกระจาย รับฝ่ามือนี้เอาไว้

คนทั้งสามพอตกถึงพื้น หัตถ์เซียนทะเลทรายส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง มารค่อมตะวันตกกลับถูกกระแทกถอยไปสองก้าว

ทิฮวยเบ้ากู่ร้องเบา ๆ ย่อกายลงวูบ ผลักกระแทกสองมือใส่หัตถ์เซียนทะเลทราย

หัตถ์เซียนทะเลทรายฟาดฝ่ามือเข้าปะทะ ได้ยินเสียงกระดูกลั่นดังกร๊อบ กระดูกข้อมือซ้ายของหัตถ์เซียนทะเลทรายแทบถูกกระแทกหักไป

ที่แท้พลังฝ่ามือซ้ายของหัตถ์เซียนทะเลทราย ถูกมารค่อมตะวันตกรับไว้ เมื่อเผชิญการจู่โจมจากทิฮวยเบ้าถึงกับแทบถูกกระแทกกระดูกข้อมือหักไป

มารค่อมตะวันตกฉกฉวยโอกาสจี้พุ่งดรรชนีกู่พิโรธออก หัตถ์เซียนทะเลทรายถลันหลบหนึ่งก้าว พลังดรรชนีทะลวงทะลุแขนเสื้อเป็นรูหนึ่ง

ยามนั้นทิฮวยเบ้าโคจรพลังคราหนึ่ง ฟาดฝ่ามือเข้ามาใหม่

หัตถ์เซียนทะเลทรายหากอาศัยหนึ่งต้านรับสอง ต้องพ่ายแพ้แน่นอน !

หัตถ์เซียนทะเลทรายแม้ตกอยู่ในห้วงคับขัน สีหน้ายังเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร ใช้มือขวาข้างเดียวรับสองมือของทิฮวยเป้าไว้

มารค่อมตะวันตกพลันหมุนตัวคราหนึ่ง ใช้หลงค่อมที่โหนกนูนพุ่งชนใส่หัตถ์เซียนทะเลทราย

หัตถ์เซียนทะเลทรายไม่ทราบรับมืออย่างไร พลันบังเกิดเสียงตวาดดังเจื้อยแจ้ว กระบี่ยาวที่ผั่งมุกมณีสิบเจ็ดลูกเล่มหนึ่ง แทงปราดใส่หลังค่อมที่โหนกนูนนั้น

มารค่อมตะวันตกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สีหน้ากลับปราศจากแววเจ็บปวด ได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่แท้กระดองเต่าของท่านหลอมจากเหล็ก ทั้งยังติดตะขอ"

มารค่อมตะวันตกมีนิสัยต่ำช้า บนหลังค่อมคลุมแผ่นเหล็กและติดตั้งตะขอ เมื่อถึงคราจำเป็นสามารถป้องกันตัว สามารถใช้ต่างอาวุธ คราครั้งนี้คิดชนหัตถ์เซียนทะเลทราย กลับถูกแทงใส่กระบี่หนึ่ง เสื้อผ้ากลางหลังขาดวิ่น เผยเห็นแผ่นเหล็กและขอเกี่ยวอย่างชัดเจน

มารค่อมตะวันตกเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นในบริเวณเพิ่มสตรีกลางคนงามเฉิดฉายนางหนึ่ง นางยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคือก้วงเซียงเฮี้ย ฉายาหงส์เขียวทะเลทราย ท่านลอบทำร้ายสามีเรา เราลอบทำร้ายท่าน หาเกินเลยไม่ น่าเสียดายที่ฆ่าท่านไม่สำเร็จ"

บทที่ ๔๔

หักหาญแลกชีวิต

หงส์เขียวทะเลทรายพอปรากฏกาย ทิฮวยเบ้า และหัตถ์เซียนทะเลทรายก็ผละจากกัน หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวว่า

"ท่านมาแล้ว ?"

น้ำเสียงสงบราบเรียบ แต่สีหน้าเปี่ยมแววปลาบปลื้มประโลมใจ

หงส์เขียวทะเลทรายประคองสามีไว้ ถามเสียงนุ่มนวล

"ท่านรับบาดเจ็บ ?"

"เราไม่เป็นไร"

หงส์เขียวทะเลทรายเม้มริมฝีปาก กล่าวว่า

"ครั้งนี้ไม่อาจปล่อยเสือคืนป่าอีก"

หัตถ์เซียนทะเลทรายผงกศีรษะ ถามว่า

"เจียยี่และเอี้ยงยี่เล่า ?"

"เราเห็นท่านลอบออกมา คาดว่าต้องรุดสู่อันตราย จึงฝากพวกนางต่อซ่งก่าจู้ (หัวหน้านิกายแซ่ซ่ง) จากนั้นเรียกระดมสิบสองอาชาไล่ลมติดตามมา"

หัตถ์เซียนทะเลทรายกล่าวเสียงราบเรียบ แต่แววตากลับนุ่มนวลยิ่ง

"มาได้ประเสริฐ"

หงส์เขียวทะเลทรายยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไหนเลยเคยไม่ดีมาก่อน ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันบังเกิดเสียงกู่ที่กราดเกรี้ยวรันทดดังขึ้น

คนกู่ก้องคือทิฮวยเป้าเอง

ทิฮวยเบ้าหลงรักเซี่ยวซือม่วยผู้นี้ตั้งแต่เล็ก แต่นางกลับชมชอบยี่ซือตี๋ที่เงียบขรึมมิพูดจา ยามนี้เซี่ยวซือม่วยรุดมา แต่คล้ายมองไม่เห็นตนเองก็ปาน ต้องแหงนหน้ากู่ร้องด้วยความคับแค้น กระชากเสื้อคลุมสีแดงออกมาฉีกเป็นสองส่วน

หงส์เขียวทะเลทรายกล่าวว่า

"ตั๋วซือเฮีย ท่านทรยศเนรคุณอาจารย์ มิใช่ "ตั๋วซือเฮีย" ของพวกเราอีก"

ทิฮวยเบ้ากล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน.....ท่านวิเศษมาก"

หงส์เขียวทะเลทรายกล่าวว่า

"กระทั่งอาจารย์ผู้มีพระคุณยังกล้าทำร้าย ท่านอำมหิตนัก"

ทิฮวยเบ้าแผดเสียงร้องว่า

"เราอำมหิต.....เราอำมหิต....."

พลันต่อยหมัดใส่หัตถ์เซียนทะเลทรายอย่างดุดัน

หัตถ์เซียนทะเลทรายใช้มือขวาข้างเดียวรับไว้ หงส์

เขียวทะเลทรายก็วกกระบี่พั่นใส่ มารค่อมตะวันตกสะอึกเข้ามา จี้พุ่งดรรชนีกู่พิโรธออก จี้ตัวกระบี่เบนเบือน

หงส์เขียวทะเลทรายกล่าวว่า

"พลังดรรชนีที่กล้าแกร่ง แต่ยังสู้ดรรชนีนภากาศไม่ได้"

มารค่อมตะวันตกคิดเผยอขึ้นเคียงบ่าเคียงไหล่กับสามธัมมะสี่พิสดารตลอดมา พอฟังส่งเสียงร้องด้วยโทสะใช้ดรรชนีกู่พิโรธและผ่ามือดาวกระจาย จู่โจมโหมใส่หงส์เขียวทะเลทราย

ทิฮวยเป้าก็จู่โจมลงมือต่อหัตถ์เซียนทะเลทราย ยามเดือดดาลคลั่งแค้น กลับถูกหัตถ์เซียนทะเลทรายกระแทกแขนหักข้างหนึ่ง ตกเป็นเบี้ยล่างแล้ว

ซึงเซี่ยวง้อก็ประคองเหินบินบนยอดหญ้าขึ้น ขณะเดียวกัน สิบสองอาชาไล่ลมเร่งรุดมาถึง กระจายรายล้อมหน้าศาลเจ้าเอาไว้

มารค่อมตะวันตกเห็นเช่นนั้น พลันร้องว่า

"ทิเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่ทิ) รีบแสดงของวิเศษ"

หงส์เขียวทะเลทรายไม่ทราบอีกฝ่ายหนึ่งร่ำร้องอันใด จึงกล่าว

"ท่านร้องไปก็ไม่มีประโยชน์....."

ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินสามีอุทานคำหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงฉาดเมื่อถูกฟาดใส่อย่างถนัดถนี่

หงส์เขียวทะเลทรายเหลียวควับไป เห็นสามีคุกเข่ากับพื้น ยอมถูกฟาดทำร้ายหนึ่งฝ่ามือ กระทั่งสิบสองอาชาก็คุกเข่าลงโดยพร้อมเพรียง

.....หัตถ์เซียนทะเลทรายกร้าวแกร่งทระนง ไม่เคยก้มหัวต่อผู้ใด ไฉนจึงคุกเข่าลง ?

.....สิบสองอาชาไล่ลมจงรักภักดี เพรียบพร้อมด้วยคุณธรรมความกล้าหาญ ไฉนคุกเข่าลงด้วย ?

ความแตกตื่นของหงส์เขียวทะเลทรายครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก พอเพ่งตามองเห็นทิฮวยเบ้ามือขวาชูของสิ่งหนึ่งกลับเป็นฝ่ามือที่หลอมจากเหล็กข้างหนึ่ง สลักคำ "ลมทรายหมื่นลี้"

หงส์เขียวทะเลทรายหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ประ.....กา.....ศิต.....มือ.....วิเศษ"

มารค่อมตะวันตกแสยะยิ้มกล่าวว่า

"มิผิด ท่านกล้าขัดขืนคำสั่งหรือ ?"

ที่แท้ประกาศิตมือวิเศษพอปรากฏ เท่ากับปรมาจารย์สำนักทะเลทรายแสดงตน ไม่ว่าเป็นเรื่องราวใด ไม่อาจขัดขืนเด็ดขาด

หัตถ์เซียนทะเลทรายลืมตาแทบฉีกขาด กล่าวว่า

"ประกาศิตนี้ท่านได้จากที่ใด ?"

ครั้งกระโน้นพวกตนกลับถึงทะเล ตังฮึงบ้อจื้อผู้เป็นซือแป๋ก็เสียชีวิต ไม่ได้ทิ้งสัญญลักษณ์เจ้าสำนักสิ่งนี้ไว้

ทิฮวยเบ้ากล่าวว่า

"เป็น.....เป็น....."

มารค่อมตะวันตกกริ่งเกรงทิฮวยเบ้าบอกความจริงออกมา ชิงกล่าวว่า

"เป็นซือแป๋บีศาจเฒ่าของท่าน ถ่ายทอดมอบต่อตั่วซือเฮียท่าน"

หัตถ์เซียนทะเลทรายสะท้านคราหนึ่ง หลายปีมานี้ตนเองตั้งตัวเป็นเจ้าสำนัก คิดไม่ถึงซือแป๋จะถ่ายทอด

ประกาศิตมือวิเศษแก่ตัวซือเฮีย ตนเองกลับเป็นคนช่วงชิงตำแหน่งแล้ว ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ซือเป่ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอด....."

ทิฮวยเป้าบังเกิดความคิดชั่วร้ายเต็มอก ตวาดว่า

"ประกาศิตมือวิเศษอยู่ที่นี้ เจ้ากล้าขัดขืนคำสั่ง ?"

หัตถ์เซียนทะเลทรายหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ไม่กล้า"

ทิฮวยเป้าฟาดฝ่ามือลง หัตถ์เซียนทะเลทรายขยับตัวเล็กน้อย ในที่สุดไม่ได้หลบหลีก ได้ยินเสียงเกรียวกราว ฝ่ามือนี้ฟาดกระดูกซี่โครงข้างซ้ายของท่านหักไปหลายซี่ !

หงส์เขียวทะเลทรายน้ำตาทะลักจากเบ้า อรีดร้องว่า

"เจียมฮวง ประกาศิตนี้เป็นเจ้าคนทรยศพิฆาตอาจารย์ขโมยมา....."

หัตถ์เซียนทะเลทรายค่อยได้คิด มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ประกาศิตมือวิเศษเมื่อปรากฏ ไหนเลยขัดขืนได้ ?

ทิฮวยเป้าจู่โจมซ้ำเติม ฟาดฝ่ามือลง เสียงเกรียวกราวดังอีกครา เมื่อฟาดกระดูกซี่โครงข้างขวาหัตถ์เซียนทะเลทรายหักแทบหมดสิ้น

หงส์เขียวทะเลทรายเห็นสามีถูกกระแทกทำร้ายเช่นนี้ ถึงกับใจว้าวุ่นสับสน มารค่อมตะวันตกฉกฉวยโอกาสจี้ดรรชนีใส่จุดเอี้ยงแป๊ะ เนี้ยมจั้ว ฮวงฮู้ของนาง หงส์เขียวทะเลทรายกรีดร้องพลางล้มฟุบลง

สิบสองอาชาไล่ลมแม้หยามเหยียดชิงชังทิฮวยเป้า แต่กฎของสำนักเข้มงวด ไม่กล้าขัดขืนแม้แต่น้อย จึงสะกดกลั้นใจไม่เคลื่อนไหว พอเห็นมารค่อมตะวันตกจี้ทำร้ายหงส์เขียวทะเลทรายล้มลง สุดที่จะทานทนต่อไป ชักกระบี่ฮือเข้ามา

ทิฮวยเป้าตวาดว่า

"ถอยไป !"

สิบสองอาชาไล่ลมไม่กล้าขัดคำสั่ง พากันชะงักร่างลง มารค่อมตะวันตกหัวร่อเฮอะฮะ ยื่นมือปราดออกเสียงคว้ากเมื่อฉีกกระชากเสื้อผ้าของหงส์เขียวทะเลทรายขาดวิ่น เผยเห็นช่วงไหล่อันขาวผ่อง

คนในสิบสองอาชาไล่ลมผู้หนึ่งไม่อาจทนดูสืบไป ร้องว่า

"พี่น้องทั้งหลาย หากไม่รับฟังประกาศิตมือวิเศษ

ต้องหลั่งโลหิตพลีชีวิต อย่างนั้นหลั่งโลหิตเราพลีชีวิตเราเถอะ"

ขาดคำ ยกกระบี่เชือดคอตนเอง โลหิตฉีดพุ่งออกมา ย้อมกระบี่จนแดงฉาน ปากยังร้องว่า

"ลงมือ....."

สุ้มเสียงพลันขาดหายแต่กลางคัน คนล้มลงทอดร่างเป็นซากศพ

สิบเอ็ดอาชาไล่ลมตาแดงฉานด้วยสายเลือดปรารถนาใคร่ถลกหนังกัดกินเลือดเนื้อของคนโฉดทั้งสอง พากันตวาดก้อง โถมจู่โจมใส่ทิฮวยเบ้าและมารค่อมตะวันตก

เหินบินบนยอดหญ้าและซึงเซี่ยวงอไม่ใช่คนของสำนักทะเลทราย ไม่ต้องรับฟังคำสั่งของประกาศิตมือวิเศษ ดังนั้นเหินบินบนยอดหญ้าโถมใส่ทิฮวยเบ้า ซึงเซี่ยวงอก็โถมเข้าหามารค่อมตะวันตก

สิบเอ็ดอาชาไล่ลมแบ่งกำลังห้าคนกลุ้มจู่โจมทิฮวยเบ้า อีกห้าคนรายล้อมเข้าหามารค่อมตะวันตก ที่หลงเหลืออีกคนหนึ่งคิดช่วยเหลือหัตถ์เซียนทะเลทรายสองสามีภรรยา

มารค่อมตะวันตกเห็นเช่นนั้น พลันนึกได้อุบาย

หนึ่ง จี้พุ่งดรรชนีกู่พิโรธห้าสาย คุกคามห้าอาชาไล่ลมถลันหลบ จากนั้นยื่นมือข้างหนึ่งตะปบใส่หัวไหล่ซึ่งเซี่ยวงอ้อ

ห้าอาชาไล่ลมคิดเข้ามาช่วยเหลือนาง มารค่อมตะวันตกหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

"วางใจ เรายังไม่อาจหักใจฆ่าหญิงงามนางนี้"

พลางพุ่งปราดไปด้านข้าง ห้าอาชาไล่ลมคิดช่วยคนกลับลืมโอบล้อมมารค่อมตะวันตก ถูกมันพุ่งผ่าวงล้อมออกไป

มารค่อมตะวันตกถลันวูบไปหลังวงต่อสู้ของทิฮวยเบ้า จี้นิ้วใส่จุดซึ้งเต๋าที่กลางหลังของอาชาหนึ่ง ปลิดชีวิตคนผู้นั้นไป มารค่อมตะวันตกสอดแทรกเข้าไปภายในวงยื่นมือชิงประกาศิตมือวิเศษจากทิฮวยเบ้ามา ตวาดว่า

"ประกาศิตมือวิเศษอยู่ที่นี้ ผู้ใดกล้าขัดคำสั่ง ?"

คนในสิบสองอาชาไล่ลมชะงักงันวูบ มารค่อมตะวันตกและทิฮวยเบ้าฉกฉวยโอกาสจี้นิ้วฟาดผ่ามือ ทำร้ายคนในสิบสองอาชาไล่ลมอีกสองคนเสียชีวิต

ยามนี้ สิบสองอาชาไล่ลมหลงเหลือเพียงแปดคน มารค่อมตะวันตกเห็นควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ จึงส่ง

สัญญาณให้ทิฮวยเบ้าเผด็จสวาทต่อหงส์เขียวทะเลทราย ตนเองหันหน้าหาซึงเซี่ยวง้อ

เพิ่งหันกายไป ซึงเซี่ยวง้อจี้พุ่งดรรชนีนภากาศออกมารค่อมตะวันตกยกมือซ้ายต้านไว้ ยามชะล่าใจ ชีพจรข้อมือแทบถูกกระแทกขาดสะบั้นไป

มารค่อมตะวันตกอับอายกลายเป็นโทสะ ยกสองมือจี้พุ่งดรรชนีเจ็ดสาย แหวกจู่โจมใส่ซึงเซี่ยวง้อ

พลังดรรชนีเจ็ดสายนี้ หกสายเป็นดรรชนีสังหาร อีกสายหนึ่งคอยต้านพลังตอบโต้จากฝ่ายตรงข้าม ซึงเซี่ยวง้อไหนเลยรับไว้ได้

ทันใด พลังดรรชนีสี่สายแหวกฝ่าอากาศมา ปะทะกับพลังดรรชนีทั้งหกสายของมารค่อมตะวันตกแทน

มารค่อมตะวันตกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ข้อนิ้วข้อแรกของนิ้วมือข้างซ้ายทั้งห้านิ้ว ถูกกระแทกหักไป!

เห็นชายเสื้อสีขาวพลิ้ววูบ คนคิ้วเรียวตากระจ่างใบหน้างามสง่าผู้หนึ่ง ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าซึงเซี่ยวง้อ

มารค่อมตะวันตกเห็นพลังดรรชนีของผู้มาแกร่งกร้าวบริสุทธิ์อย่างที่ไม่เคยพบพานมาก่อน ต้องร้องโพล่งว่า

"ซึงจือฮุ่น"

คนผู้นั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เราหากเป็นซึงปั่งจู้ กระบวนท่าสี่ได้ไกคง (สี่ความว่างเปล่า) นี้ ก็ไม่ขัดขืนปานนี้แล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ซึงเซี่ยวง้อพลันโถมไปในอ้อมอกชายหนุ่มชุดขาวร่ำร้องว่า

"ท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าแค้นเคืองท่านนัก ข้าพเจ้ายินดีนัก"

นางบัดเดี๋ยวกล่าวคำ "แค้นเคืองท่านนัก" บัดเดี๋ยวกล่าวคำ "ยินดีนัก" ทำให้ผู้คนจับต้นชนปลายไม่ถูก พลันส่งเสียงร้องอีกว่า

"ท่านรีบคลายจุดของเซียซิ่มซิ้ม (อาสาว) เซียเจ่กเจกก็....."

ที่แท้ชายหนุ่มชุดขาวคือบึ่งกอง้มเอง

บึ่งกอง้มเมื่อถูกยิ่มค้วงกัดใส่จุดกวนง้วน พิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวัน กลับถูกยิ่มค้วงดูดไป ยิ่มค้วงก่อนตายทราบว่าบึ่งกอง้มเป็นศิษย์ของซ่งจือเซาะ และเป็นบุตรโทนของบึ่งเซี้ยเทียน จึงถ่ายทอดวิทยายุทธให้

ระหว่างที่บึ้งกองิ้มเดินทางสู่พนานิรทุกข์ ได้ประมือกับลิ้มกงจื้อ ค่อยทราบว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน หลังจากนั้นล่วงรู้ถึงหลักการของวิชากระบี่อีกมากหลาย

วันนี้บึ้งกองิ้มเดินทางถึงละแวกไท่งว้น จึงคิดแวะมายังศาลเจ้าจิ่นซื้อ จุดธูปรำลึกถึงบิดาผู้ล่วงลับ ดลบันดาลให้การเดินทางไปยังพนานิรทุกข์ครานี้ สามารถเสาะพบฮุยซัวะ ล้างแค้นให้กับบิดา

พอเดินทางถึงศาลเจ้าโบราณ กลับเห็นซึ้งเซี่ยวง้อเผชิญศัตรูเข้มแข็ง บึ้งกองิ้มจึงใช้ท่าสี่ความว่างเปล่าในดรรชนีนภากาศ คลี่คลายสถานการณ์ให้กับนาง

บึ้งกองิ้มตอนนี้ ร่ำเรียนวิชาฝีมือจากซ่งจือเซาะซ่งเซาะงิ้และซึ้งจือฮุ้น ทั้งได้รับการถ่ายทอดพลังฝีมือจากยิ่มค้วง ย่อมลึกล้ำรุนแรงยิ่ง พอจี้พุ่งดรรชนีออก ก็หักนิ้วมารค่อมตะวันตกไปห้านิ้ว

บึ้งกองิ้มพอพบหน้าซึ้งเซี่ยวง้อ สร้างความปลาบปลื้มยินดีสุดเปรียบปาน พอได้ยินเสียงร้องของซึ้งเซี่ยวง้อ ค่อยเห็นหัตถ์เซียนทะเลทรายนอนจมกองเลือด หงส์เขียวทะเลทรายก็ถูกจี้จุดล้มหงายกับพื้น

บึ่งกองิ้มกระโดดโลดลิ่วไป มือหนึ่งจัดแจงเสื้อผ้าให้กับหงส์เขียวทะเลทราย อีกมือหนึ่งแผ่พุ่งพลังเข้าสู่จุดจี่เอี้ยงที่กลางหลังนาง หงส์เขียวทะเลทรายพอได้รับการคลายจุด พลันกระโดดปราดขึ้น กรีดร้องว่า

"คืนชีวิตสามีเรามา"

ทิฮวยเบ้าพลันพุ่งถอยไป ทะยานขึ้นบนยอดไม้ จากนั้นโถมจู่โจมลงหาหงส์เขียวทะเลทราย

ทิฮวยเบ้าเห็นอีกฝ่ายหนึ่งมีกำลังหนุนมาถึง ตกลงใจสยบหงส์เขียวทะเลทราย ฉุดคร่านางไปเผด็จสวาท ดังนั้นมุ่งเป้าหมายต่อหงส์เขียวทะเลทรายโดยเฉพาะ

บึ่งกองิ้มเห็นหงส์เขียวทะเลทรายยังโถมออกไปดุจเดิม ฉุกคิดว่าผิดท่า พลันสะอึกสอดแทรกเข้าไป ฟาดฝ่ามือออกทั้งซ้ายขวา

สองฝ่ามือนี้ดูไปราบเรียบธรรมดา แท้ที่จริงแฝงลมปราณตามใจปรารถนาของสำนักธารเลือด ฝ่ามือซ้ายใช้พลังเบาบางดุจขนนก ส่งหงส์เขียวทะเลทรายไปกว่าสามเชี๊ยะ ฝ่ามือขวากลับใช้พลังกระแทกทำลาย รับพลังฝ่ามือของทิฮวยเบ้าเอาไว้

ทิฮวยเบ้าตวาดก้อง พลิกตัวกลับไปบนต้นไม้ พลันได้ยินเสียงเกรียวกราว ทิฮวยเบ้าทั้งคนทั้งคบไม้หักร่วงลงมา ร่วงฟาดกับพื้นดังป้าบใหญ่

ที่แท้วิชาเผ่นโผนโถมจู่โจมของทิฮวยเบ้า เมื่อจู่โจมออกไปต้องพุ่งตัวกลับสู่ที่เดิม แต่พลังกระแทกของฝ่ายตรงข้ามครั้งนี้รุนแรงยิ่ง ทิฮวยเบ้าพอเหินกลับคาคบไม้ยังกดกระแทกยอดไม้หักโค่นล้มลง ทั้งคนทั้งคบไม้ร่วงลงสู่พื้น

ทิฮวยเบ้าแม้รับบอบช้ำภายใน แต่มันมีกำลังภายในกล้าแข็ง ยังพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง รู้สึกในชีวิตไม่เคยรับความอัปยศเช่นนี้ ขณะจะลงมือ พลันได้ยินเสียงตวาดดังขึ้นที่ข้างกาย หัตถ์เซียนทะเลทรายก็ลุกขึ้นนั่ง ลงมืออย่างไม่คาดหมาย

ได้ยินเสียงโครมโครม ฝ่ามือทั้งสองของหัตถ์เซียนทะเลทรายฟาดใส่ทรวงอกทิฮวยเบ้าอย่างถนัดถนี่

ทิฮวยเบ้ายกสองมือขึ้น ในที่สุดตกห้อยลง หัวร่อด้วยความรันทด กล่าวว่า

"ยัง.....คง.....เป็น.....เจ้า.....อำมหิต....."

เมื่อกล่าวคำหนึ่ง ก็กระอักโลหิตคำหนึ่ง กล่าวถึงตอนท้ายหลั่งโลหิตโทรมกาย เป็นที่น่าสะพึงกลัวยิ่ง

หัตถ์เซียนทะเลทรายไม่ตอบคำ กดประทับสองมือลง ทิฮวยเป้ารู้สึกคล้ายมีเม็ดทรายอันร้อนระอุยัดใส่ทรวงอก ลมหายใจชะงักขาดหายไป

หัตถ์เซียนทะเลทรายกระดูกซี่โครงแหลกละเอียดสิ้นที่ยืนหยัดถึงตอนนี้ เพียงเพื่อต้องการฆ่าทิฮวยเป้า ล้างแค้นให้กับสำนักอาจารย์ ทิฮวยเป้าพอสิ้นใจตาย ก็คลายมือปล่อยของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงดังตัง กลับเป็นประกาศิตมือวิเศษ

หัตถ์เซียนทะเลทรายเก็บประกาศิตมือวิเศษขึ้น หัวร่อด้วยความรันทด หงส์เขียวทะเลทรายพอวิ่งตะบึงถึงคนก็สิ้นลมปราณไปแล้ว

หงส์เขียวทะเลทรายโอบศีรษะของสามีซุกกับอ้มอก เรียกหาเบา ๆ

"ฮูกุน (สามี)....."

แต่หัตถ์เซียนทะเลทรายไม่สามารถขานตอบตลอดกาล ผู้ได้ยินได้เห็นกลับบังเกิดความหดหู่จับใจ

มารค่อมตะวันตกเห็นผิดท่า ชิงหลบลี้หนีหน้าไปแต่แรกแล้ว

หงส์เขียวทะเลทรายพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวกับบึ่งกอง้มว่า

"ไม่พบกันระยะหนึ่ง บึ่งเสียวเฮียบคล้ายได้รับประสบการณ์ปาฏิหาริย์ เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร ตอนนี้มีเรื่องหนึ่งคิดไหว้วานต่อท่าน"

บึ่งกอง้มรีบกล่าวว่า

"เชียซีมซ้มอย่าได้เกรงใจไป"

สีหน้าหงส์เขียวทะเลทรายสงบเยือกเย็นยิ่ง กล่าวว่า

"สำนักเราเกิดศิษย์ทรยศ ล้วนเป็นผลจากการยุยงของเจ้าของพนานิรทุกข์ และมารค่อมตะวันตกเมื่อครู่ตอนนี้สามีเราล้างแค้นให้กับอาจารย์ ที่หลงเหลือสองคนขอให้เสียวเฮียบจัดการแทน"

"ชนชาวเรามีหน้าที่ขจัดมารพิทักษ์ธรรมอยู่แล้ว ซึมซึ้มเมื่อไหว้วาน ผู้เยาว์ย่อมกระทำอย่างสุดความสามารถ"

หงส์เขียวทะเลทรายผงกศีรษะกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เสียวเฮียบโปรดรับการกราบกราน จากเรา"

กล่าวจบ คุกเข่าโขกศีรษะต่อบึ่งกองึ้มสามครา

บึ่งกองึ้มมือไม้ปั่นป่วน จะประคองนางก็ใช่ที่ ได้แต่คุกเข่าโขกศีรษะตอบ พลางร้องว่า

"ทำไม่ได้ ซึมซึ้มไหนเลยแสดงความเคารพเช่นนี้ได้?"

"นี่เป็นเราสองสามีภรรยาคารวะขอบคุณ หลังจากนี้เจียเจียและเอี่ยงเอี้ยง ต้องขอให้เสียวเฮียบและซึงโกวเนี้ยคอยเกื้อกูลดูแลแล้ว"

บึ่งกองึ้มและซึงเซียวง้อรู้สึกน้ำเสียงนางไม่ใคร่ถูกต้อง พากันกล่าวเป็นเสียงเดียวว่า

"นั่นย่อมแน่นอน"

หงส์เขียวทะเลทรายประคองส่งประกาศิตมือวิเศษต่อบึ่งกองิ้ม บึ่งกองิ้มไม่ทราบความนัย จึงยื่นสองมือรับมา หงส์เขียวทะเลทรายค่อยกล่าวว่า

"นี่เป็นสัญญลักษณ์ของเจ้าสำนักทะเลทราย"

บึ่งกองิ้มอุทานดังอา ไม่ทราบวางลงดี หรือคืนแก่หงส์เขียวทะเลทรายดี หงส์เขียวทะเลทรายกล่าวอีกว่า

"ของสิ่งนี้ตกไปในมือคนชั่วร้าย จึงมีสภาพเช่นนี้ บัดนี้เสียวเฮียบเป็นเจ้าสำนักทะเลทรายรุ่นที่ห้า ควรจรรโลงชื่อเสียงของสำนักให้ระบือไกล เกี่ยวกับรายละเอียดของสำนักทะเลทราย ให้สอบถามจากแปดอาชาไล่ลม พวกเขาความจริงจงรักภักดี น่าเสียดาย....."

เอ่ยถึงตอนนี้ แปดอาชาไล่ลมพากันคุกเข่าลง ต่อให้คนเหล่านี้เป็นชายชาติอาชาไนยกลางทะเลทราย ก็อดหลั่งน้ำตามิได้

หงส์เขียวทะเลทรายพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เสียวเฮียบยังจำเหตุการณ์ที่ท่านขึ้นเขาเห็งซัวไปหาซึงโกวเนี้ย เราเลี้ยงเหล้าเผาดาบต่อท่านได้หรือไม่?"

บึ่งกองงิ้มรับคำว่า

"จำได้"

หงส์เขียวทะเลทรายปลดถุงหนังจากหว่างเอว ดึงจุกบีบถุงหนัง ก็ปรากฏสุราสายหนึ่งฉีดพุ่งเข้าปากนาง ใบหน้านางพลันแดงระเรื่อขึ้นมา ส่งสุราอีกครึ่งหนึ่งต่อบึ่งกองงิ้ม กล่าวว่า

"นี่เป็นสุรามงคลที่ซึมซิ้มดื่มสำหรับพวกท่านทั้งสอง"

ซึงเซี่ยวงอร้องเรียก "ซึมซิ้ม" บึ่งกองงิ้มร้องกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เซียซึมซิ้ม โปรดกล้ำกลืนความเศร้าโศกไว้ สำนักทะเลทรายยังหวังพึ่งท่าน จึงสามารถคงอยู่สืบไป"

หงส์เขียวทะเลทรายแย้มยิ้มพริ้มพราย กล่าวว่า

"กล้ำกลืนความเศร้าโศก? เราจึงไม่ทุกข์โศก สามีเราล่วงหน้าลงสู่ปรภพแล้ว เราสมควรติดตามไปเป็นเพื่อนเขา....."

สุ้มเสียงแผ่วล้าลงทุกขณะ ในที่สุดหงายร่างไปด้านหลัง ตายในอ้อมอกของหัตถ์เซียนทะเลทราย

ที่แท้ขณะที่นางฉีดพุ่งเหล้าเผาดาบเข้าสู่ลำคอ ได้แฝงพลังอยู่ในสุรา กระแทกใส่อวัยวะภายใน สะบั้นชีพจรหัวใจตนเอง ตายตามสามีไป

ซึงเซี่ยวง้อร้องคร่ำครวญว่า

"เซียซิ่มซิ้ม.....เซียซิ่มซิ้ม....."

มุมปากหงส์เขียวทะเลทรายปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา คนตายไหนเลยขานตอบได้?

.....

บึ่งกอ้งิ้ม ซึงเซี่ยวง้อ และแปดอาชาไล่ลมร่วมกันกลบฝังศพหัตถ์เซียนทะเลทรายสองสามีภรรยาที่หลังศาลเจ้า

ทั้งสองแม้เศร้าเสียใจต่อการตายของหัตถ์เซียนทะเลทรายสองสามีภรรยา แต่ก็ปีติยินดีที่ได้พบหน้า ดังนั้นให้แปดอาชาไล่ลมล่วงหน้าไปก่อน ทั้งสองควบม้าเคียงคู่อยู่ด้านหลัง

ซึงเซี่ยวง้อพอทราบว่า พิษของยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันภายในกายบึงกอง้มได้รับการขจัด ย่อมปีติยินดียิ่ง

บึงกอง้มเห็นตากลมโตของซึงเซี่ยวง้อเป็นประกายเปี่ยมสุข สองข้างแก้มปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น อดกล่าวมิได้

"เซี่ยวง้อ วันเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้าคิดถึงท่านนัก"

ซึงเซี่ยวง้อหน้าแดงสดใส ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"มาอีกแล้ว ยามกลางวันแสก ๆ กล่าวคำพูดเหล่านี้ไม่กลัวผู้คนหัวร่อเยาะหรือ ?"

บึงกอง้มแหงนมองดูฟ้า ก้มมองดูดิน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดถึงท่าน มิใช่คำพูดที่บอกไม่ได้ ข้าพเจ้ายังจะกล่าวอีก"

ซึงเซี่ยวง้อหน้าแดงเข้มกว่าเดิม ร้องว่า

"ท่านหากพูดอีก ข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่านแล้ว"

บึงกอง้มค่อยสงบปากคำไว้ ได้ยินเสียงนกร้องกังวาน ห่านป่าสองตัวแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังบินสู่

ทิศตะวันตก อดครุ่นคิดถึงหัตถ์เซียนทะเลทรายสองสามีภรรยามิได้ กล่าวอย่างหดหู่

"สองเจ้ม่วยตระกูลเซีย ยังไม่ทราบว่าบิดามารดาของนางประสบภัย"

ซึงเซี่ยวง้อไม่ตอบคำ บึ่งกองึ้มกล่าวอีกว่า

"หากพบพานพวกนาง สมควรดูแลให้ดี การบุกพนานิรทุกข์เปี่ยมอันตราย พวกเราอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่เซียซึ่มซึ้ม"

ซึงเซี่ยวง้อยังคงไม่ตอบคำ กลับเร่งฝีเท้าม้าเร็วขึ้น บึ่งกองึ้มไสม้าติดตามไป ถามว่า

"เป็นไรหรือ ?"

ซึงเซี่ยวง้อกล่าวโดยไม่เบือนหน้ามาว่า

"ไม่มีใด"

บึ่งกองึ้มเห็นนางเปลี่ยนเป็นชาเย็น อดใจเต้นระทึกมิได้ ทั้งสองควบม้าอีกระยะทางหนึ่ง ซึงเซี่ยวง้อพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดถามท่านเรื่องหนึ่ง"

บึงกองิ้มเห็นนางยอมเอ่ยปาก สร้างความลิงโลดยิ่ง รีบกล่าวว่า

"ท่านถาม"

ซึงเซี่ยวง้อค้อนบึงกองิ้มแว่บหนึ่ง กล่าวว่า

"ระหว่างเจียเจียกับเอี่ยงเอี้ยง ท่านชมชอบผู้ใด?"

บึงกองิ้มตอบโพล่งว่า

"ชมชอบทั้งสองนาง....."

ซึงเซี่ยวง้อพลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา ลงแส้เร่งม้าควบขับล่วงหน้าไป เมื่อตามซึงเซี่ยวง้อไป ท้องฟ้าก็มืดค่ำลงแล้ว

ซึงเซี่ยวง้อไม่ยอมหยุดม้าพักผ่อน บึงกองิ้มก็ไม่กล้าออกปาก เมื่อชำเลืองมอง เห็นซึงเซี่ยวง้อหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง ไม่ทราบจะชวนสนทนาอย่างไรดี

บึงกองิ้มเฝ้าครุ่นคิด ตนเองล่วงเกินนางตั้งแต่เมื่อใด พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ อุทานดังอาออกมา

ซึงเซี่ยวง้อเบือนหน้ามาแว่บหนึ่ง ถามว่า

"เป็นไรหรือ ?"

บึงกองึ้มถามโพล่งว่า

"ท่านขุ่นข้องใจต่อเรื่องของเจ้ม่วยตระกูลเซียหรือ?"

ซึงเซี่ยวง้อสะบัดหน้าไป หาตอบคำไม่ ผมนุ่มสลวยดำขลับยามสะบัดพลิ้ว ในม่านวิกาลดูไปนุ่มละมุนอย่างบอกไม่ถูก

บึงกองึ้มพลันไสม้าไปขวางอยู่เบื้องหน้าซึงเซี่ยวง้อถามอย่างร้อนรุ่ม

"เป็นอย่างไร ?"

ซึงเซี่ยวง้อตวัดแส้ม้าขึ้น ร้องว่า

"หลีกไป"

บึงกองึ้มรีบชักม้าหลบไปด้านข้าง ซึงเซี่ยวง้อกลับหัวร่อคิกออกมา

นางพอหัวร่อ บึงกองึ้มค่อยคลายใจลง กระตุ้นม้าเข้าไป กุมมือนุ่มนิ่มของซึงเซี่ยวง้อไว้ กล่าวอย่างจริงจัง

"เซี่ยวง้อ เซียซิ่มซิ้มก่อนตายฝากฝั่งกำพร้าให้ข้าพเจ้าย่อมต้องรับปาก กับเจ้ม่วยตระกูลเซีย ข้าพเจ้าไหนเลยกล้ามีความคิดอื่นได้ ?"

ซึงเซี่ยวง้อก้มศีรษะด้วยความเอียงอาย ปากยังคุว่า

"ท่านบอกว่าไม่กล้า หมายความว่าคิดแต่ไม่กล้าหรือ ?"

บึ่งกองิ้มกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้าทั้งไม่คิดและไม่กล้า"

ซึงเซี่ยวง้อเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านคิดจัดการกับพวกนางอย่างไร ?"

"นี่.....นี่....."

ซึงเซี่ยวง้อกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"เมื่อตัดไม่ขาด ก็รับไว้เถอะ"

บึ่งกองิ้มกริ่งเกรงนางอาละวาดอีกครา จึงว่า

"ท่านเมื่อไม่ชมชอบ ข้าพเจ้าจะขอให้ซึงบั่งจู้ดูแลพวกนางแทน"

ซึงเซี่ยวง้อ ยิ้มออกมากล่าวว่า

"ในที่สุดยกบิดาเราออกมา"

"ซึงบั่งจู้มีวาสนาเทียมฟ้า ไม่ว่าเรื่องใดล้วนรับไว้ได้"

ซึงเซี่ยวง้อเงียบงันชั่วขณะ พลันเรียกหาว่า

"บึ่งนิ้ง (คำเรียกชายคนรักแซ่บึ่ง)"

บึ่งกองิ้มรีบรับคำว่า

"เรื่องอันใด ?"

ซึงเซี่ยวง้อก้มศีรษะต่ำ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ทราบท่านดีต่อข้าพเจ้า เหตุการณ์เมื่อครู่ ข้าพเจ้าไร้เหตุผลจริง ๆ"

บึ่งกองิ้มรู้สึกมีลมหายใจหอมกรุ่นพวยพุ่งมาปะทะหน้า อดวาบหวามดื่มด่ำมิได้ ซึงเซี่ยวง้อกล่าวว่า

"ตระกูลเชียดีต่อข้าพเจ้า เชียซิ่มซิ้มให้ความรักต่อข้าพเจ้าดุจมารดา เจ้ม่วยตระกูลเชียก็สนิทสนมกลมเกลียวกับข้าพเจ้า ท่าน.....ท่านไม่ต้องกริ่งเกรงต่อข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่า ท่านดีต่อข้าพเจ้าก็พอแล้ว....."

บึ่งกองิ้มเห็นซึงเซียวง้อนุ่มละมุนดั่งสายน้ำ สองไหล่แบบบาง ต้องกระตุ้นม้าเข้าไป วางมือลงบนไหล่นาง

ซึงเซียวง้อเงยหน้าช้า ๆ ดวงตาทั้งคู่กระจ่างดั่งดวงดาว ริมฝีปากเผยอเล็กน้อย บึ่งกองิ้มถึงกับไหวหวั่นรัญจวน โน้มหน้าเข้าไป

บทที่ ๔๕

มุ่งพนานิรทุกข์

ทันใด ม้าคู่ขาของทั้งสองส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกยกขาขึ้น

ได้ยินเสียงกิ่งไม้สั่นไหวเกรียวกราว ชายฉกรรจ์สี่คนดาหน้าออกมา ลงมือโดยไม่บอกกล่าว กวาดพลั่วพันขาม้าทั้งสี่ข้างขาดสะบั้น ม้าทั้งสองตัวล้มฮวบลง

บึ้งกองมและซึ้งเซี่ยวง้อดิ้นดิ้นในห้วงรัก ดังนั้นไม่รู้สึกตัวว่าตกอยู่ในวงล้อมศัตรู บึ้งกองมพลันยื่นมือซ้ายฉุดดึงซึ้งเซี่ยวง้อลงมา ยกมือขวาฟาดออก พลัง

ฝ่ามือทะลักถึงกลางคัน ก็แยกออกเป็นสองสาย ฟาดใส่หัวม้าทั้งสองตัวแหลกเละ มิให้ม้าทั้งสองตัวทนทุกข์ทรมานไป

สายตายามกวาดมอง เห็นบนพื้นกระจัดกระจายด้วยซากศพ ดูจากอาภรณ์การแต่งกาย มีทั้งศิษย์พรรคนภากาศ สาวกนิกายแค้นฟ้า และบริวารหุบเขาเจ็ดเย็น ทั้งยังมีคนสวมชุดดำรัดรูปเช่นชายฉกรรจ์ทั้งสี่เบื้องหน้านี้

ที่แท้บึ้งกอง้มทั้งสองใกล้เข้าพนานิรทุกข์ เหล่านักสู้เกิดการปะทะกับกองหน้าของพนานิรทุกข์ในที่นี้ เพียงไม่ทราบเหินบินบนยอดหญ้าและแปดอาชาไล่ลมที่ล่วงหน้ามาก่อน เป็นตายร้ายดีอย่างไร ?

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ชายฉกรรจ์ทั้งสี่รายล้อมเข้าหาบึ้งกอง้มและซึ่งเซี่ยวง้อ กวาดพลั่วทั้งแปดด้ามจู่โจมใส่

คนเหล่านี้สายตาซึมเซา สีหน้าปราศจากความรู้สึก บึ้งกอง้มทุ่มเททำเท้าหลบหลีก กล่าวว่า

"เรียกหัวหน้าพวกเจ้าออกมา อย่าได้ตายเปล่า"

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่สูญเสียสติสัมปชัญญะแต่แรก ไหนเลยยอมรับฟัง กลุ้มรุมเข้ามาอีกครา

บึ่งกองึ้มทอดถอนใจยาว ฟาดผ่ามือออก เพียงผ่ามือเดียวก็ม้วนกระแทกชายฉกรรจ์ทั้งสี่ปลิวลิ่วไป

ยามนั้น อีกด้านหนึ่งของดงไม้บังเกิดเสียงปะทะอาวุธดังขึ้น ทั้งยังแว่วเสียงตวาดดังมากระทบโสต

ซึ่งเซี่ยวงอ้ออุทานว่า

"บ๊วยยี่เจ่กอยู่ทางด้านนั้น"

บึ่งกองึ้มก็พึ่งออกว่า นั่นเป็นเสียงของเหินบินบนยอดหญ้าบ๊วยแซ่ฮุย ขณะจะรุดไปตามเสียง ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ก็ควงพัดโถมเข้ามา

บึ่งกองึ้มตวาดก้อง กางเล็บทั้งห้าตะปบใส่ก้อนหินอันแข็งแกร่ง กลับตะกุยก้อนหินกลายเป็นผุยผง สะบัดมือซัดออกไป

ได้ยินเสียงแผดร้องดังระงม ชายฉกรรจ์ทั้งสี่บ้างถูกเศษหินพุ่งใส่หน้าผาก บ้างถูกเศษหินพุ่งทะลุร่างไป ล้มลงทอดร่างเป็นซากศพกับพื้น

บึ่งกองึ้มใจหายวาบ คิดไม่ถึงตนมีพลังฝีมือเกรี้ยวกราดรุนแรงปานนี้ ซึ่งความจริงบึ่งกองึ้มฝึกวิชาลมปากกลืนจันทร์ของสำนักธารเลือด ยามยกมือวางเท้า สามารถ

ปั่นศิลาทลายภูผา บริวารพนานิรทุกข์ทั้งสี่ไหนเลยต้านทานได้

บึ่งกองิ้มลอบลำบากใจ พลันโผพุ่งขึ้นบนยอดไม้ หยั่งเท้าลงบนคาคบ ดีดตัวลอยสูงขึ้นไป สายตายามกวาดมอง เห็นด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ มีผู้คนขบวนหนึ่งกำลังพันตูกัน

บึ่งกองิ้มพอล่วงรู้ทิศทาง ก็สาดพุ่งร่างลง ยื่นแขนโอบเอวซึ่งเซี่ยวง้อ ลอยตัวโลดข้ามดงไม้ ทิ้งร่างลงยังที่เกิดเหตุ

ได้ยินแปดอาชาไล่ลมร้องเรียกโดยพร้อมเพรียง

"เจ้าสำนักน้อย"

ที่แท้คนทั้งแปดและเหินบินบนยอดหญ้ากำลังต่อสู้กับศัตรูสองคน พอเห็นบึ่งกองิ้มเหินลงจากฟ้า รีบผละจากวงต่อสู้แสดงความคารวะ

ศัตรูทั้งสองมีจำนวนน้อยกว่า แต่ยังชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ พอเหลียวหน้ามาพบเห็นบึ่งกองิ้ม ต้องงงงันวูบ

บุรุษนั้นส่งเสียงหัวร่อดังพิกล กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเด็กโสโครกเจ้า"

สตรีนั้นก็ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เด็กน้อยเป็นเจ้าสำนักทะเลทราย ไม่ต้องการตำแหน่งเจ้าสำนักขนนกฟ้าแล้ว ?"

บุรุษสตรีคู่นี้กลับเป็นสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินสองสามีภรรยา

ครั้งกระโน้นบึ้งกองมีฝีกฝีมือจากกระบี่แดนดินจกฮิว พลังฝีมือยังอ่อนด้อย เคยถูกสุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินไล่ล่าฆ่า เป็นเหตุให้พบพานซือแป๊ะเจ้าสำนักซ่งจือเซาะ หลังจากร่ำเรียนเพลงกระบี่ขนนกฟ้า ต่อสู้กับคนทั้งสองใหม่ค่อยชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินล้วนมีใจคับแคบ พอพบหน้าบึ้งกองมี ปรารถนาใคร่บดขยี้คนผู้นี้กับมือ สุนัขป่าเหล็กคำรามคราหนึ่ง งอนิ้วทั้งสิบตะปบใส่อย่างหักโหม

บึ้งกองมียกมือขึ้น ก็จี้พุ่งดรรชนีนภากาศออก สุนัข

ป่าเหล็กเคยพลาดท่าเสียทีแก่ซึงจือฮุ้น พอเห็นเช่นนั้นต้องร้องโพล่งว่า

"ดรรชนีนภากาศ....."

บึ่งกองมยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังมีอีกมากนัก"

พลางฟาดผ่ามือย้อนกลับ เสียงโครมเมื่อฟาดใส่ทรวงอกสุนัขป่าเหล็กอย่างไม่คาดหมาย

สุนัขป่าเหล็กกระอักโลหิตคำหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"กระบวนท่าย้อนกลับ"

บึ่งกองมถามว่า

"พวกท่านทั้งสองเข้าสังกัดพนานิรทุกข์หรือ ?"

สุนัขป่าเหล็กกระชากเสียงว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับมารดาเจ้า....."

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงฉาด ถูกบึ่งกองมตบหน้าฉาดหนึ่ง

ฝีมือนี้รวดเร็วยิ่ง บึ่งกองมสืบเท้าก้าวปราด ก็ประ

ชิดถึงตัวสุนัขป่าเงิน สุนัขป่าเงินรู้สึกละลานตาวูบ ไม่ทันยกมือปิดป้องก็ถูกตบหน้าฉาดหนึ่ง

จิ้งจอกเงินที่ด้านข้างพุ่งมือหมายขัดขวาง ยังไม่ทันท่วงที ต้องกระชากเสียงว่า

"เจ้าลูกเต่าคิดหนี....."

ไม่ทันขาดคำ บังเกิดเสียงฉาด ถูกปิ่งกองิ้มตบหน้าอีกผู้หนึ่ง

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินรู้สึกเป็นความอัปยศอย่างใหญ่หลวง ส่งเสียงร้องชักชวนคราหนึ่ง สุนัขป่าเหล็กอยู่บน จิ้งจอกเงินอยู่ล่าง ตระเตรียมใช้วิชาพิฆาตฟ้าดับดินแล้ว

ปิ่งกองิ้มหาแตกตื่นตระหนกไม่ เพียงถามว่า

"ซึงปั่งจู้และพวกใช่มาถึงพนานิรทุกข์หรือไม่ พนานิรทุกข์อยู่ที่ใด ?"

สุนัขป่าเหล็กแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เมื่อมาถึงพนานิรทุกข์ ย่อมต้องตายแล้ว"

จิ้งจอกเงินแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ไม่ต้องหาพนานิรทุกข์แล้ว พวกเราจะส่งพวกเจ้าลงนรกไปเอง"

เสียงขาดค้า ทุ่มเทใช้วิชาพิฆาตฟ้าดับดินออก

วิชาพิฆาตฟ้าดับดินพอใช้ออก อานุภาพการจู่โจมเพิ่มเป็นสี่เท่าตัว คนทั้งสองฝึกวิชาฝีมือนี้ ความจริงคิดใช้ต่อสู้กับสามธัมมะสี่พิสดารโดยเฉพาะ

บึ้งกองิ้มเผชิญกับวิชาพิฆาตฟ้าดับดิน ยังยืนหยัดกับที่ ผลักฝ่ามือทั้งสอง แผ่พุ่งพลังสีขาวชนิดหนึ่งออกวิชาที่ใช้กลับเป็นลมปราณตามใจปรารถนาของสำนักธารเลือด

สุนัขป่าเหล็กจิ้งจอกเงินรู้สึกคล้ายเผชิญกับระลอกคลื่นอันคลุ้มคลั่ง ถูกกระแทกแยกจากกัน จิ้งจอกเงินเนื่องเพราะอยู่บน ดังนั้นลอยลิ่วไปชนกับต้นพุทราต้นหนึ่งกระดูกสันหลังแหลกละเอียด แผดร้องพลางร่วงระทวยลงดุจดินเหลวกองหนึ่ง

สุนัขป่าเหล็กก็กลิ้งกระเด็นไปดุจลูกหนังใบหนึ่ง ศีรษะกระแทกกับรากไม้ท่อนหนึ่ง หยาดโลหิตและมันสมองสาดกระจายตายโดยไม่แผดร้องครวญครางแม้สักคำเดียว

บึ้งกอง้มปลิดชีวิตสุนัขป่าเหล็กจึงจอกเงินกับมือ อดตะลึงลานมิได้ คนในแปดอาชาไล่ลมผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เจ้าสำนักน้อยฆ่าได้ประเสริฐ"

บึ้งกอง้มระงับสติแล้วกล่าว

"เกรงว่าซึ่งบั่งจู้มีภัย พวกเรารีบรุดสู่พนานิรทุกข์เถอะ"

แปดอาชาไล่ลมยึดถือบึ้งกอง้มเป็นเจ้าสำนักทะเลทรายคนใหม่ ดังนั้นรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

บึ้งกอง้ม ลอบร้องคำ "ละอาย" ในใจ ตนเองโค่นสุนัขป่าเหล็กจึงจอกเงิน แต่ไม่ได้ใช้วิชาฝีมือของสำนักขนนกฟ้าและสำนักทะเลทรายแม้แต่น้อย ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่า ตนเองไม่คล้ายเจ้าสำนักทั้งสองเลย

แต่บึงกองมิคิดปฏิเสธตำแหน่งเจ้าสำนักทั้งสอง ไหนเลยกระทำได้ ?

คนทั้งหมดค้นหาต่อไป แต่ไม่พบปากทางเข้าพนานิรทุกข์ หวนนึกถึงเหล่านักสู้ปะทะกับบริวารพนานิรทุกข์แล้ว สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง

ซึงเซียวง้อพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"บึงนี้ ในสำนักขนนกฟ้าของท่าน ใช่มีผู้อาวุโสนามกระบี่ไล่ลมเซียวฮ้อหรือไม่ ?"

บึงกองมีรีบกล่าวว่า

"นั่นเป็นเซียวซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์แซ่เซียว) ท่านพบพานท่านผู้เฒ่าหรือ ?"

ครั้งกระโน้นกระบี่แดนดินและกระบี่ไล่ลมผนึกกำลังจู่โจมมารร้ายสามสี ช่วยชีวิตบึงเซี้ยเทียนสองพ่อลูก จากนั้นบึงกองมีกราบกระบี่แดนดินเป็นอาจารย์ แต่ไม่พบพานกระบี่ไล่ลมอีก

ซึงเซียวง้อค่อยบอกเล่าเหตุการณ์ที่กระบี่ไล่ลมหาญ

ฆ่าศัตรู สุดท้ายยอมพลีชีวิต เพื่อกำจัดเซี้ยงฮวงเต้าเจี้ยงออกไป

บึ้งกอง้มรับฟังจนคุกเข่าลง คร่ำครวญว่า

"เซียวซือเจ่ก ผู้เยาว์ไม่ได้ปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้างกายท่าน นับว่าชั่วช้ากว่าเดียรัจฉาน ข้าพเจ้าต้องเสาะหาซิมกอกอพบ ขอท่านผู้เฒ่านอนตาหลับเถอะ"

ซึ่งเซี่ยวง้อปลอบโยนว่า

"ซือเจ่กท่านตายอย่างอาจหาญ สร้างชื่อสำนักขนนกฟ้าระบือไกล ท่านสมควรจรรโลงสำนักขนนกฟ้าขจรขจายออกไป จึงไม่เสียทีที่กำเนิดมา"

บึ้งกอง้มรับคำว่า

"ถูกต้อง ข้าพเจ้าสมควรเจริญรอยตามเซียวไต้เฮียบ เผยแพร่วิชาบู๊ออกไป"

"ท่านเคยพบพานเซียวไต้เฮียบหรือ ?"

บึ้งกอง้มบอกเล่าตำนานเรื่องราวที่เซียวชิวจุ้ยประหารมารที่หมู่บ้านยิกง้วยซึ่ง ตลอดจนประสบการณ์ที่ประ

มือกับลิ้มกงจื้อที่ธารน้ำแร่ลั่งเล่าจั๊วออกไป สุดท้ายกล่าวว่า

"พึ่งจากปากคำเหล่าหัวหน้าหน่วยชมรมคลุมฟ้า ลิ้มกงจื้อ ยังคอยสกัดกำลังหนุนของพนานิรทุกข์ ที่รุดสู่หุบเขาเจ็ดเย็น ช่วยพวกเราคราหนึ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันบังเกิดความรู้สึกหนาวสั่นสะท้านชนิดหนึ่ง

ความรู้สึกนี้ คลับคล้ายกับตอนที่ประมือกับไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ซึ่งปลอมเป็นทาสโลหิตอเวจียิ่ง

บึ่งกองิ้มเงยหน้าขึ้น เห็นเบื้องหน้าเป็นมุมโค้งแห่งหนึ่ง ด้วยสัญชาตญาณพิเศษของบึ่งกองิ้ม รู้สึกว่าที่มุมโค้งซุ่มซ่อนด้วยมังกรพยัคฆ์ แฝงภยันตรายอย่างใหญ่หลวง

บึ่งกองิ้มขวัญกล้าผีมือเข้มแข็ง ทั้งกรึงเกรงซึงเซียวงอและพวกได้รับอันตราย ดังนั้นเร่งฝีเท้าก้าวยาว ๆ ไป

เมื่อบรรลุถึงมุมโค้ง บึ่งกองิ้มก็ก้าวเท้าออกไป

... .การก้าวเท้าครั้งนี้จะเป็นหรือตาย ?

.....ในชีวิตของคน บางครั้งการก้าวย่างคล้ายเดินหมากรุก อาจพลิกจากความตายเป็นความเป็น อาจกลับกลายจากความเป็นเป็นความตาย

.....ปึงกองมก้าวเท้าออกไปครั้งนี้ ใช่เดินถูกหรือไม่ ?

.....

เหล่านักสู้ยกกำลังอันเกรียงไกรมายังที่ราบสูงไท่ง้วน กลับไม่ทราบว่าพนานิรทุกข์อยู่ที่ใด

ขณะจะเคลื่อนกำลัง พลันพบว่าหัตถ์เซียนทะเลทรายสองสามีภรรยาสาบสูญไป ดังนั้นฉุกคิดว่าผิดท่า

เฒ่าประหลาดมหาภัยกลับกล่าวว่า

"ผู้ที่ถอนตัวด้วยจิตขลาดเขลา มีมาแต่โบราณกาล ไม่มีใดน่าประหลาดใจ"

เทียนเสียงได้ชื่อสวนคำว่า

"เงี่ยมเล่าไกว่ (เฒ่าประหลาดแซ่เงี่ยม) อย่าได้ใช้จิตใจคนต่ำช้าคำนวณความคิดวิญญูชน"

เฒ่าประหลาดมหาภัยพึมพำว่า

"เราเป็นคนต่ำช้า เขาเป็นวิญญูชนหรือ ?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"อย่างนั้นวิญญูชนเสียวลิ้มท่านไม่กลับไปสวดมนต์ไหว้พระ มาฆ่าคนวางเพลิงในที่นี้ไยกัน ?"

เทียนเสียงไต้ซือหน้าแปรเปลี่ยนไป เลิกคิ้วขาวโพลง ผลักผ่ามือออก เฒ่าประหลาดมหาภัยก็ฟาดผ่ามือเข้าปะทะ

เสียงโครมคราหนึ่ง เทียนเสียงไต้ซือถอยกายไปสามก้าว เฒ่าประหลาดมหาภัยเพียงส่ายโงนเงนคราหนึ่ง

เทียนเสียงไต้ซือความจริงมีกำลังภายในลึกล้ำ ตามเหตุผล เฒ่าประหลาดมหาภัยไม่อาจต้านติด คราครั้งนี้พอปะทะผ่ามือ เทียนเสียงไต้ซือรู้สึกกำลังภายในของอีกฝ่ายหนึ่งโถมทะลักมาดุจขุนเขา กลับกล้าแข็งกว่าตนเองอีก

เทียนเสียงไต้ซือไม่ยินยอมพร้อมใจ คิดลงมือใหม่เซาะฮงซึ้งนั้พ ลันทัดทานว่า

"ไต้ซือ... ...."

เทียนเสียงไต้ซือชะงักงันวูบ จากนั้นค่อยฉุกใจได้คิด ร้องโพล่งว่า

"หรือท่าน....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยสงบปากคำ สีหน้าปรากฏแววคับแค้นเดือดดาล ซึงจือฮุ้นเดินถึงข้างกายเฒ่าประหลาดมหาภัย กระซิบถามที่ข้างหูคำหนึ่ง

เฒ่าประหลาดมหาภัยผงกศีรษะรับ ขณะที่ผงกศีรษะ แววคับแค้นในดวงตายิ่งเข้มข้นกว่าเดิม

ซึงจือฮุ้นหน้าเผือดขาวลง กล่าวว่า

"เงี่ยมเล่าไกว่ ท่านไยต้องทำเช่นนี้?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มขื่นขมอย่างบอกไม่ถูก กล่าวว่า

"เราคิดล้างแค้นให้กับอู้ยี้ มิอาจไม่เพิ่มพลังฝีมือ บัดนี้จะมีผลบั้นปลายดุจเดียวกับบึ่งกอง้ม ไม่ติดค้างกันและกันอีก"

ที่แท้ก่อนหน้านี้เฒ่าประหลาดมหาภัยผละจากกลุ่มคนลอบรับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันลงไป

เฒ่าประหลาดมหาภัยคับแค้นต่อการตายของบุตรชาย หวนนึกถึงด้วยพลังฝีมือของตน ไม่อาจฆ่าได้ฮวงเต้าเจี้ยง ล้างแค้นให้กับบุตรชายได้ ดังนั้นตัดใจรับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันลงไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ เฒ่าประหลาดมหาภัยมีพลังการฝึกปรือเพิ่มพูนอีกเท่าตัว กระทั่งเทียนเสียงไต้ซือก็ไม่อาจต้านทิด แต่ขณะเดียวกัน ตนเองจะมีชีวิตอีกเพียงร้อยวันเท่านั้น

ซึ่งจือฮุ้นยังคิดกล่าวกระไร มิคาดยามนั้น เหล่านักสู้พลันเผชิญการจู่โจมจากบริวารพนานิรทุกข์

บริวารพนานิรทุกข์ส่วนใหญ่เป็นชาวยุทธจักรที่ถูกทำลายสติสัมปชัญญะ ลงมืออย่างไม่คิดชีวิต ตอนแรกเหล่านักสู้ประสบการสูญเสีย จากนั้นค่อยพลิกสถานการณ์เอาชนะ ไล่ล่าบริวารที่หลงรอดชีวิตเข้าสู่ดงไม้แถบหนึ่ง

มิคาดพอล่วงล้ำเข้าดงไม้ ก็ถูกกลืนอยู่ในเมฆหมอก ตกหลุมพรางกับดักของพนานิรทุกข์ ถูกศัตรูซุ่มซ่อนทำร้าย บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก

ตีที่ซึ่งจือฮุ้นและซ่งเซาะงึ้กอปรด้วยคุณสมบัติของผู้นำ สามารถควบคุมสถานการณ์ รวบรวมกำลังเป็นกลุ่มก้อน แต่ก็ถูกกักอยู่ในค่ายกล ไม่สามารถบุกฝ่าออกไป

ซึ่งจือฮุ้นหวนนึกถึงบุตรีและเหินบินบนยอดหญ้าสาบสูญไร้ข่าวคราว อดร้อนรุ่มใจมิได้ กล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนี้ต่อไปมิใช่วิธีที่ดี ควรหาทางฝ่าออกไป"

เซาะฮงซึ้งนึกล่าวว่า

"ตั้งบักตูจัดเจนวิชาค่ายกล และอวิชาสะกดจิต คิดฝ่าออกจากพนานิรทุกข์ เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

ซ่งเซาะงึ้ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตั้งบักตูและเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็นต่างเป็นศิษย์ของอีเทียนโซ่ว (เฒ่าอิงฟ้า) ฮั้วงุ่ยเล้า ฮั้วงุ่ยเล้าอยู่ห่างจาก

สำนักท่านไม่ไกลนัก"

เซาะฮงซึ้งนี้อุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"ก่าจู้หมายถึงวัดฮุ่ยคงยี่ ?"

ซ่งเซาะงี้รับคำ บู๊ลิ้มมีสามสถานต้องห้าม ประกอบด้วยหุบเขาเจ็ดเย็น พนานิรทุกข์และยอดเขาเทพธิดา วัดฮุ่ยคงยี่กลับเป็นสถานต้องห้ามในสถานต้องห้าม

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันกล่าวว่า

"สงบเสียงไว้"

จากนั้นเทียนเสียงไต้ซือ ซึงจือฮุ้นและพวกก็ได้ยินว่ามีคนย่องมาทางด้านนี้ มิหนำซ้ำคนนำหน้าแทบปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ ลมหายใจสม่ำเสมอ แสดงว่ามีกำลังภายในลึกล้ำ

เทียนเสียงไต้ซือ เฒ่าประหลาดมหาภัย ซึงจือฮุ้น เซาะฮงซึ้งนี้และซ่งเซาะงี้สบตากันวูบ เกร็งกำลังใส่ฝ่ามือตระเตรียมปลิดชีวิตอีกฝ่ายหนึ่งในคราเดียว

ที่มุมโค้งปรากฏหมอกภูเขาอบอวล เทียนเสียงไต้

ซือและพวกตกลงใจว่า ขอเพียงพบเห็นร่องรอยศัตรู จะจู่โจมลงมืออย่างสุดกำลัง

คนทั้งห้าคาดคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาด ผู้ปรากฏกายกลับเป็นบึ่งกองิ้ม !

.....บึ่งกองิ้มที่คนทั้งหมดเข้าใจว่าเสียชีวิตไปแล้ว

ขณะที่คนทั้งห้าเห็นเงาคนเลี้ยวโค้งมา ฝ่ามือทั้งสิบข้างก็ผลักกระแทกออกไปแล้ว

บึ่งกองิ้มไม่เคยเผชิญกับพลังฝ่ามือที่ครอบฟ้าคลุมดินเช่นนี้มาก่อน อดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ เกร็งกำลังตามเคล็ดวิชาลมปากกลืนจันทร์ มือซ้ายใช้พลังสูงล้ำสุดยอด มือขวาแผ่พุ่งลมปราณตามใจปรารถนา ต้านพลังฝ่ามือนี้ไว้อย่างสุดกำลัง

เสียงโครมคราหนึ่ง บึ่งกองิ้มถอยกายไปเจ็ดก้าว กลางหลังปะทะกับต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้หักโค่นล้มลง ร่างบึ่งกองิ้มยังไม่หยุดยั้งลง ถอยกายต่อไป ปะทะกับต้นแปะอีกต้นหนึ่ง ค่อยทรงกายไว้ได้

บึงกองมรู้สึกเลือดลมในอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน ชั่วครู่ค่อยสงบลง กลับไม่ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำใด แต่ต้นแป๊ะต้นนั้นต้องหักโค่นล้มลงอีกต้นหนึ่ง

เทียนเสียงไต้ซือและพวกก็เผชิญกับพลังกระแทกสะท้อน ถอยกายไปคนละหนึ่งก้าว ต้องหันมามองหน้ากันด้วยความตระหนก

.....ต่อให้เป็นไต้ฮวงเต้าเจียง ก็ไม่แน่นักว่า รับพลังการจู่โจมครั้งนี้ได้ บึงกองมกลับต้านทานรับได้ ออกจะประหลาดพิสดารจนเหลือเชื่อไปแล้ว

เซาะฮงซึ้งนึกล่าวขึ้นก่อนว่า

"บึงเสียวเฮียบได้รับประสบการณ์ปาฏิหาริย์ มีพลังฝีมือเพิ่มพูน เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

ซึงจือฮุ้นและซ่งเซาะงึ้ก็ปีติยินดี ได้ยินเสียงร้องเรียก "บิดา" ซึงเซี่ยวง้อโถมไปในอ้อมอกของซึงจือฮุ้น

บึงกองมก็คุกเข่าต่อซ่งเซาะงึ้ เรียกหาว่า

"ซือบ้อ"

ซ่งเซาะงึ้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลุกขึ้นเถอะ"

นางกับบึ่งกองิ้มแยกจากกันไม่กี่เดือน บึ่งกองิ้มมีพลังฝีมือรุดหน้าก้าวไกล ในใจก็ปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

ซึ่งจือฮุ้นเห็นเหินบินบนยอดหญ้าหน้าเผือดขาว แสดงว่ารับบาดเจ็บบอบช้ำ สิบสองอาชาไล่ลมหลงเหลือเพียงแปดคน ทราบว่าเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง รีบถามไถ่รายละเอียด

เหินบินบนยอดหญ้าจึงแจ้งเหตุร้ายที่ศาลเจ้าโบราณหัตถ์เซียนทะเลทรายสองสามีภรรยาล้วนเสียชีวิตให้ทราบ

ทุกผู้คนรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน เทียนเสียงได้ซือถึงกับประทับฝ่ามือใส่ก้อนหินข้างเคียง ทิ้งรอยฝ่ามือรอยหนึ่ง ตวาดว่า

"คนเหล่านี้สมควรตกนรกอเวจี"

เซาะฮงซึ้งนึกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราตามล่ามารค่ายตะวันตก แล่เนื้อมันเป็นชิ้น ๆ"

ซึ่งจือฮุ้นกับหัตถ์เซียนทะเลทรายมีไมตรีคบหาอย่างสนิทสนม พอฟังว่าหัตถ์เซียนทะเลทรายสองสามีภรรยา

ล้วนเสียชีวิต ต้องเศร้าเสียใจอย่างที่สุด

ได้ยินเสียงร่ำไห้ดังขึ้น เซียเจียเจียและเซียเอี่ยงเอี้ยงที่ร่วมทางมา ต่างคร่ำครวญหวนไห้ ปิ้มว่าจะตายตามบิดามารดาไป ซึ่งจือฮุ้นสองพ่อลูกได้แต่เข้าไปปลอบโยน

เฒ่าประหลาดมหาภัยทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล แผดด่าว่า

"เหล่าสวะเอาแต่ซุกหัวหดหาง ใช้ค่ายกลกักผู้คนไม่กล้าออกมาประมือกับบิดา"

ยามเดือดดาลไม่มีที่ระบาย ฟาดฝ่ามือใส่ต้นเห็งต้นหนึ่งหักโค่นล้มลง

พอลดมือลง รู้สึกมีสายตาที่สมเพชเห็นใจคู่หนึ่งจับจ้องมองมา กลับเป็นศิษย์คนโตของเซาะฮงซึ้งนี้ ฉายาเซ็งอิด

เฒ่าประหลาดมหาภัยรู้สึกโทสะผ่อนคลาย บังเกิดความหดหู่จู่โจมแทนที่ ที่แท้แม่ชีรูปนี้มีเค้าใบหน้าคล้ายคล้ายภรรยาผู้ล่วงลับ ดังนั้นตั้งใจว่าต้องคุ้มครองแม่ชีเยาว์วัยผู้นี้ออกจากพนานิรทุกข์ให้จงได้

ในใจครุ่นคิด ฟาดฝ่ามือโค่นต้นไม้อีกสองต้น ซิง

ชิมฮั่งพลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ค่ายกลนี้อาศัยต้นไม้บังหน้า มิสู้ตัดโค่นทิ้ง"

เหล่านักสู้ค่อยได้คิด ชักอาวุธฟาดฝ่ามือ โค่นต้นไม้ล้มระเนระนาด

ท่ามกลางต้นไม้ล้มเกลื่อนกลาด พลันได้ยินเสียงเกาทัณฑ์เร่งร้อน ตามคาคบไม้ปรากฏเกาทัณฑ์ยิงจู่โจมลงมา

เกาทัณฑ์เหล่านี้ฉาบพิษร้ายแรง ปรากฏนักสู้ห้าหกคนถูกเกาทัณฑ์ล้มตายลง สังเวยชีวิตภายใต้กลไกกับดักนี้

ที่หลงเหลืออดระย่นย่อมิได้ ไม่กล้าโค่นต้นไม้โดยพลการ เทียนเสียงไต้ซือกลับนำหลวงจีนเสียวลิ้มยี่เจ็ดแปดรูปบุกโค่นต้นไม้ต่อไป

บึ้งกอง้มและเฒ่าประหลาดมหาภัยก็ลงมือสนับสนุน มิคาดพอโค่นต้นฉำฉาลงแถบหนึ่ง ได้ยินเสียงอึงอล ผึ้งพิษนับร้อย ๆ พัน ๆ ตัวบินออกมาต่อยใส่ทุกผู้คน

เหล่านักสู้พากันฟาดฝ่ามือสร้างกำแพงพลัง ขับไล่ผึ้งพิษแตกฮือออกไป แต่ก็ปรากฏหลวงจีนเสียวลิ้มยี่หลาย

รูปถูกผึ้งต่อยทำร้าย บางรูปถึงกับเสียชีวิตไป

ซึ่งจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ทำไม่ได้ หากตัดโค่นต่อไป ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง ทั้งไม่ทราบเบื้องหน้ามีกับดักอันใด"

ขณะกล่าว หมอกขาวยิ่งอบอวลกว่าเดิม เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"อู้ย อู้ย....."

มันก็ถูกผึ้งต่อยใส่จมูกคราหนึ่ง ดวงตาก็แดงฉานด้วยสายเลือด สารรูปน่าสะพึงกลัวยิ่ง พอร้องขาดคำ พลันโถมไปยังเบื้องหน้าราวคลุ้มคลั่ง

เหล่านักสู้กวาดตามองตาม เห็นท่ามกลางหมอกภูเขา ปรากฏชุดขาวผู้หนึ่งถลันวูบผ่านไป ไหนเลยเป็นกงจื้อไร้น้ำใจเงี่ยมลั่งอู้อันใด

บึ่งกอง้มเร่งฝีเท้าตามไป วางมือลงบนหัวไหล่เฒ่าประหลาดมหาภัย ทัดทานว่า

"อย่าได้ไป"

เฒ่าประหลาดมหาภัยคำรามก้อง พุ่งมือย้อนกลับ

มายังด้านหลัง บึงกองิ้มพลิกมือปิดป้อง ผลจากการปะทะต่างรู้สึกข้อแขนชาวูบ ถอยกายไปคนละหนึ่งก้าว

ยามนั้น ส่วนลึกในดงไม้บังเกิดเสียงครวญคร่ำดังว่า

"บิดา.....บิดา....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยไม่นำพาทุกสิ่ง โถมปราดไปยังทิศทางต้นเสียง บึงกองิ้มขณะจะขัดขวางอีกครา พลันได้ยินสุ้มเสียงผู้คนร้องว่า

"รถธารเลือด รถธารเลือด....."

บึงกองิ้มก่อนที่จะเดินทางสู่พนานิรทุกข์ ก็ทิ้งรถธารเลือดอยู่ละแวกศาลเจ้าโบราณ ด้วยเห็นว่ารถธารเลือดสะดุดตาเกินไป รถธารเลือดไฉนปรากฏขึ้นในที่นี้ ?

ได้ยินเสียงม้าร้องสับสน เหล่านักสู้ต่างต้องการของวิเศษในรถธารเลือด พากันยื้อแย่งกันไป กลายเป็นชุลมุนวุ่นวายขึ้นมา

บึงกองิ้มลอบร้อนรุ่มใจ เกร็งลมปราณจากจุดศูนย์ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านทั้งหลาย นี่เป็นมายาภาพของพนานิรทุกข์ ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ทั้งหมดควรตัดความละโมบ หารือแผนรับมือศัตรู"

ตนมีกำลังภายในลึกล้ำยาวนาน ทุกถ้อยคำคล้ายอสนีบาตยามแล้ง ปลุกผู้คนไม่น้อยตื่นจากความงมงาย

บึ้งกองิ้มพอกล่าวจบ ค่อยโถมปราดไปยังดงไม้เบื้องหน้า ซึ่งเฒ่าประหลาดมหาภัยหายลับเข้าไป

พอโถมเข้าดงไม้ พลันได้ยินเสียงม้าร้องพร้อมเพรียง ม้าดำแปดตัวลากรถสีแดงคันหนึ่งมาถึง

ที่แท้รถธารเลือดควบทะยานทั่วยุทธจักร ม้าเทียมรถทั้งแปดตัวไหนเลยยอมสงบอยู่ที่ศาลเจ้าโบราณ หลังจากที่ยิ่มค้วงเสียชีวิต ม้าวิเศษก็ยึดถือบึ้งกองิ้มเป็นนาย ดังนั้นติดตามหลังมา

บึ้งกองิ้มเห็นเช่นนั้น พลันลอยตัวขึ้น ทิ้งตัวลงภายในรถ

การปรากฏของรถธารเลือด สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแก่พนานิรทุกข์ขึ้นมา ไต้ฮวงเต้าเจี้ยง หัวหน้า

สมาคมเสื้อทองและมารค่อมตะวันตกพากันปรากฏกายขึ้น คิดหมายช่วงชิงรถธารเลือด

มารค่อมตะวันตกพอปรากฏกาย ซึ่งเซี่ยวง้อพลันกรีดร้องว่า

"มารค่อมตะวันตก"

ซึ่งจือฮุ้นเงียบงันไม่ส่งเสียง ลอยตัวขึ้นสกัดมารค่อมตะวันตกไว้

ซึ่งจือฮุ้นสนิทสนมกลมเกลียวกับหัตถ์เซียนทะเลทรายที่สุด หัตถ์เซียนทะเลทรายถูกคนโฉดนี้ทำร้าย ซึ่งจือฮุ้นพลุ่งพล่านดาลใจถึงที่สุด สาบานต้องฆ่ามารค่อมตะวันตกให้จงได้

เซาะฮงซึ้งนี้ก็สกัดหัวหน้าสมาคมเสื้อทองไว้ ได้ฮวงเต้าเจี้ยงกลับกระโดดขึ้นรถ มือซ้ายใช้พลังละลายโลหิต มือขวาแผ่พุ่งลมปราณธาตุธรรมชาติ คิดปลิดชีวิตบึ้งกองิ้มชิงรถธารเลือดไป

บึ้งกองิ้มยกสองมือขึ้น มือขวาใช้ลมปราณตามใจปรารถนา หมัดซ้ายต่อยออกด้วยพลังสูงล้ำสุดยอด รับ

สภาวะจู่โจมของไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเอาไว้

ได้ยินเสียงโครมครามสองครา ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงถอยกายไปหนึ่งก้าว อ้าปากหมายกล่าววาจา แต่ต้องถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว ค่อยกล่าวว่า

"เจ้าผีกวิชาสำนักธารเลือดแล้ว ?"

สุ้มเสียงกลับเปลี่ยนเป็นแหบห้าว ที่แท้ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพอปะทะกับบึ้งกองิ้ม ก็ถูกพลังลมปากกลืนจันทร์ชำแรกเข้าสู่ร่าง กระทั่งสุ้มเสียงก็แปรเปลี่ยนไป

เทียนเสียงไต้ซือพอเห็นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงปรากฏกายก็ลอยตัวเข้ามา พลันได้ยินเสียงตวาดโดยพร้อมเพรียงเงาร่างสิบสายดาหน้าเข้าสกัดเทียนเสียงไต้ซือ

คนทั้งสิบคือบุคคลในยี่สิบมังกรโพวท้อ มาตรแม้นสูญเสียสติสัมปชัญญะ แต่คนทั้งสองลงมือโดยพร้อมเพรียงมีอานุภาพรุนแรงสุดเปรียบปาน

เทียนเสียงไต้ซืออันยอดเยี่ยม มือซ้ายใช้พลังปัญญาบารมีคชสาร มือขวาใช้พลังปัญญาบารมีใหญ่ อาศัยกำลัง

เพียงลำพัง รับมือศัตรูทั้งสิบไว้

เสียงระเบิดกึกก้อง เทียนเสียงไต้ซือโซซัดโซเซถอยไปเจ็ดแปดก้าวค่อยทรงกายมั่น

สิบมังกรโพวท้อก็ชะงักงันวูบ จากนั้นยกมือขึ้นฟาดพลังออกเป็นคำรบสอง

เทียนเล้งไต้ซือและทิโกยไต้ซือพากันสะอึกถึงข้างกายเทียนเสียงไต้ซือ คนทั้งสามผลักฝ่ามือทั้งหกข้างออกโดยพร้อมเพรียง

ผลจากการปะทะ ทิโกยไต้ซือกระอักโลหิตจากปากอ่อนระทวยล้มลง ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร เทียนเล้งไต้ซือก็รับบาดเจ็บบอบช้ำ แต่ยังยืนหยัดไม่ล้มลง

ยามนั้น บริวารพนานิรทุกข์นำศิษย์สำนักบู๊ตึง สาวกนิกายคลุมฟ้า สมาชิกสมาคมเสื้อทองและบริวารหุบเขาเจ็ดเย็นที่หลงเหลือกระจายกำลังออกมา เหล่านักสู้ได้แต่รับมืออย่างสุดกำลัง ไม่อาจปลีกตัวไปช่วยเหลือเทียนเสียงไต้ซือได้

ศิษย์สำนักเสียวลิ้มในบริเวณพากันรุดถึงเบื้องหน้าเทียนเสียงไต้ซือ รับสภาวะจู่โจมระลอกสามของสิบมังกรโพวท้อ หลังจากการปะทะ ปรากฏหลวงจีนสองรูปถูกกระแทกเสียชีวิต

พลันได้ยินเสียงร้องคำ "หลีกไป" เงาร่างอ้อนแอ้นสีขาวถลันวูบ สตรีงามนางหนึ่งสอดแทรกเข้ามา ในมือเพิ่มกระบอกสีทองอันหนึ่ง กดปุ่มยิงน้ำพิษสีขาวออกสายหนึ่ง

นางคือหัวหน้านิกายแค้นฟ้าซ่งเซาะงิ้เอง

สิบมังกรโพวท้อหน้าตาซึมเซา กลับไม่รู้จักหลบหลีก ในดงไม้พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"หลีกไป"

แต่ก็สายเกินการณ์ ปรากฏยอดฝีมือชุดดำผู้หนึ่งถูกน้ำพิษฉีดพุ่งใส่ แผดร้องพลางล้มลง ตลอดทั้งร่างเน่าเปื่อยเสียชีวิต

ซิงชิมฮั่งก็กระโดดเข้ามาสมทบ ในมือถือกระบอก

สีดำอันหนึ่ง กดนิ้วหัวแม่มือลงบนปุ่มกลไก ได้ยินเสียงพึบ ในกระบอกปรากฏเปลวไฟสีเขียวเข้มพวยพุ่งออกมา

นี่เป็นไฟพิษของหุบเขาเจ็ดเย็น ซิงซิมฮั่งเห็นอาวุธนี้ร้ายกาจยิ่ง จึงช่วงชิงมากระบอกหนึ่ง พอยงออกไปก็เผาผลาญยอดฝีมือชุดดำผู้หนึ่งเสียชีวิต

คนในสิบมังกรโพวท้อที่หลงเหลือคล้ายกรีงเกรงต่อเปลวอัคคียิ่ง พากันแตกฮือล่าถอยออกไป

เทียนเสียงไต้ซือพลันคำรามก้อง นำหลวงจีนที่หลงเหลือ ผลักผ่ามือออกโดยพร้อมเพรียง

คนในสิบมังกรโพวท้อที่หลงเหลืออยู่ในระหว่างล่าถอยไม่มีกะใจต้านศัตรู ยอดฝีมือชุดดำผู้หนึ่งถูกมรสุมพลังกระแทกตายคามือ

ในดงไม้พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"แยกย้ายจู่โจมศัตรู น้าซังอิมและโค้วอิ๋วเกียบจัดการกับหัวหน้านิกายแค้นฟ้า จี่เซียมฮิวและซออีเคี้ยงจัดการกับหลวงจีนเฒ่า ที่หลงเหลือจัดการกับหลวงจีนเสียวลิ้ม"

รายชื่อเหล่านี้ล้วนเป็นบุคคลในเจ็ดมังกรโพวท้อ พอฟังแยกย้ายจู่โจมศัตรู เปิดฉากต่อสู้กันอย่างดุเดือด

เมื่อเป็นเช่นนี้ ซิงชิมยั่งคิดพ่นไฟพิษออกอีก ก็บังเกิดความกริ่งเกรงทำร้ายถูกพวกเดียวกัน ไม่กล้าใช้โดยพลการ

บทที่ ๔๖

ประกายอาวุธในพนา

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงปะทะผ่ามือกับปึงกองิ้ม ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ต้องชะงักงันวูบ

ปึงกองิ้มชิงชังต่อความประพฤติของไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยิ่ง ดังนั้นชักกระบี่รุ้งทอง ใช้ออกด้วยท่าจี่เชียะเทียนไง้ (อยู่คนละขอบฟ้า)

นี่เป็นกระบวนท่าในยี่สิบท่ากระบี่ขนนกฟ้า แต่ปึงกองิ้มน้อยครั้งจะใช้ออก ก่อนนี้ยังเข้าใจว่าท่าอยู่คนละขอบฟ้าราบเรียบธรรมดา ยามนี้พอใช้ออกค่อยทราบว่าลึกล้ำพิสดารยิ่ง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงก็เป็นยอดฝีมือในเชิงกระบี่ พอเห็นเช่นนั้นอดมีสีหน้านิยมเลื่อมใสมิได้ ตวัดกระบี่ขึ้น เสียงติง เมื่อจี้ปลายกระบี่ใส่ตัวกระบี่บึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มรู้สึกมีพลังสายหนึ่งแล่นปราดมาตามตัวกระบี่ จู่โจมใส่จุดไท่เอียงที่ข้อมือของตน อดสยิวกายเฮือกหนึ่งมิได้ รีบสูดลมหายใจคราหนึ่ง ใช้ท่าตามติดของท่าอยู่คนละขอบฟ้าออกไป

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงใจหายวาบ แผ่พุ่งพลังละลายโลหิตออกเห็นตัวกระบี่แดงราวโลหิต ดูดกระบี่รุ้งทองของบึ่งกองิ้มเอาไว้

บึ่งกองิ้มก็โคจรลมปราณตาม เคล็ดวิชาลมปากกลืนจันทร์ ประกายรุ้งทองกระจ่างจ้า คุกคามไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหลั่งเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ออกมา

ยามนั้น กระบวนท่าอยู่คนละขอบฟ้ายังไม่สิ้นสุด บึ่งกองิ้มแทงกระบี่ออกช้า ๆ แทงใส่จุดเค็กเซียงที่ท้องน้อยไต้ฮวงเต้าเจี้ยง

ใบหน้าไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันเปล่งประกายสีม่วง หว่าง

คิ้วปรากฏแววสีแดงจุดหนึ่ง กลับใช้วิชาดูดไขกระดูกออกแล้ว

บึ้งกอง้มรู้สึกพลังที่ถ่ายทอดเข้าสู่ตัวกระบี่คล้ายเผชิญกับแม่เหล็ก ถูกดึงดูดไปอย่างรวดเร็ว รีบเกร็งลมปราณตามใจปรารถนา แผ่พุ่งออกจากนิ้วทั้งห้าดุจสายฟ้า

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงขณะจะดูดพลังของบึ้งกอง้มมา พลันรู้สึกมีพลังลมห้าสายชำแรกเข้าสู่จุดฮุ้นมั้ง ตงฮู้ เทียนฮู้ เฮียบแป๊ะ และเชี่ยะเจ่กของตนห้าแห่ง สีหน้าถึงกับแปรเปลี่ยนไป คำรามว่า

"วิชาดรรชนีอาวุธ"

ไม่ทันขาดคำ บึ้งกอง้มก็แทงกระบี่เข้ามา ยังคงเป็นท่าอยู่คนละขอบฟ้าดุจเดิม

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกับบึ้งกอง้ม หนึ่งฝึกคัมภีร์ธารเลือด หนึ่งรับถ่ายทอดจากยิ่มค้วง เมื่อเปรียบเทียบกัน พลังฝีมือไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ยังด้อยกว่าบึ้งกอง้มขั้นหนึ่ง

ยอดฝีมือชิงชัย ตัดสินด้วยพลังการฝึกปรือ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงชะล่าใจอยู่ก่อน จึงถูกดรรชนีอาวุธของบึ้งกอง้มจี้ทำร้าย รับบอบช้ำภายใน

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงตวาดก้อง สะบั้นกระบี่ประกายม่วงในมือเอง บังคับเศษกระบี่พุ่งใส่บึ่งกองิ้มอย่างไม่คาดหมาย

บึ่งกองิ้มเห็นฝนกระบี่พวยพุ่งมา คิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ พลันอ้าปากตวาดก้อง พวยพุ่งพลังจากปากกลับพ่นฝนกระบี่เหล่านั้นแตกซ่านไป

กล่าวไปประจวบเหมาะยิ่ง ฝนกระบี่กลับพุ่งใส่หน้าน้าซังอิมที่ต่อสู้กับซ่งเซาะงี้ สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนแผดร้องออกมา

ซ่งเซาะงี้ฉกฉวยโอกาสใช้กระบี่ด้วยท่าวิชชุแลบลั่นแทงใส่ตำแหน่งหัวใจน้าซังอิม ทะลุออกทางกลางหลัง

ไม่ทันถอนกระบี่ออก โค้วอีวเกียบก็ต่อยหมัดใส่กลางหลังนาง ซ่งเซาะงี้ ได้แต่ใช้มือเปล่าหมัดเปลือยรับมือศัตรูไว้

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเห็นบึ่งกองิ้มใช้พลังลมปากกลืนจันทร์พ่นเศษกระบี่ออก พลันอ้าปากกัดใส่จุดเทียนจับบนศีรษะบึ่งกองิ้ม

บึ่งกองิ้มเบี่ยงศีรษะวูบ พ้นแหลมคมของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง จึงกัดใส่หัวไหล่บึ่งกองิ้มเป็นรูสองรู

บึ่งกองิ้มพ้นมือซ้ายออกด้วยวิชาฮ้วยเอี่ยมตอ (ดาบเปลวอัคคี) ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงชิงลอยตัวพุ่งถอยไป คล้ายกับมีบึ่กโลหิตคู่หนึ่งงอกเงยออกจากซอกแขน เหินเข้าสู่ดงไม้

บึ่งกองิ้มรู้สึกหัวไหล่ปวดชา ไม่ทราบมีพิษหรือไม่ รีบผนึกพลังลมปราณกลืนจันทร์ บีดสกัดปากแผลเอาไว้ ขับรถธารเลือดไล่ติดตามเข้าดงไม้ไป

บึ่งกองิ้มคิดฉกฉวยชัยชนะตะลุยไล่ กำจัดฆ่าไต้ฮวงเจี้ยงให้กับชาวยุทธจักรทั้งแผ่นดิน !

เฒ่าประหลาดมหาภัยเห็นเงาหลังคนชุดขาวรำไร เข้าใจว่าเป็นกงจื้อไร้น้ำใจผู้เป็นบุตรชาย ดังนั้นโถมเข้าดงไม้ไป ปากร้องเรียกว่า

"อู้ย อย่าได้หนี..... ก่อนนี้บิดาเคี่ยวเข็ญเจ้าฝึกฝีมือ

มิให้เจ้ามั่วโลกีย์ เพราะเกรงว่าจะกระทบกระเทือนถึงสุขภาพร่างกาย"

เงาร่างสีขาวนั้นตัดพ้อว่า

"บิดาปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ จะว่ากล่าวกับมารดาได้อย่างไร....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันร่ำไห้ออกมา คร่ำครวญว่า

"ใช่แล้ว เราเสียใจต่อเจ้า.....นางแต่งงานกับเรา เราเอาแต่ผีกผีมือ คิดแก่งแย่งชิงดี ไม่ได้เหลียวแลนาง เป็นเหตุให้เซี่ยวซิมต้องตรอมใจตาย....."

เงาร่างสีขาวนั้นพลันตัดสุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นสตรี กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านเสียใจต่อเรา ตอนนี้ยังปล่อยให้อู้ยี้ต้องตาย ท่านจะรั้งเราไว้ได้อย่างไร ?"

เฒ่าประหลาดมหาภัยสะท้านคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"เซี่ยวซิม เป็นท่าน ....เป็นไปไม่ได้ เป็นท่านได้อย่างไร ?"

คนชุดขาวกล่าวอย่างหดหู่

"ท่านเสียใจต่อเรา เสียใจต่ออู้ยี้ เราต้องไปแล้ว"

เฒ่าประหลาดมหาภัยโถมกายไปสองก้าว ร้องว่า

"เซี่ยวซิม ท่านอย่าได้ไป เราคิดถึงท่านยี่สิบปี ท่านเพิ่งปรากฏกาย ไฉนคิดไปแล้ว ?"

คนชุดขาวถามว่า

"ท่านไม่ต้องการให้เราไปจริง ๆ ?"

ห้วงสมองเฒ่าประหลาดมหาภัย ปรากฏภาพความหลังเมื่อยี่สิบปีก่อนขึ้น ตนเองกับเจี่ยเซี่ยวซิมคลอเคลียใกล้ชิดกัน พริบตานั้นไม่มุ่งหวังชื่อเสียงลาภยศใด ๆ เพียงหวังได้ยินเสียงของเจี่ยเซี่ยวซิมเท่านั้น ดังนั้นรับคำครา หนึ่ง

คนชุดขาวกล่าวเสียงแผ่วเบา

"เราไม่ไปก็ได้ แต่ท่านต้องรับปากเราประการหนึ่ง"

"ท่านบอก อย่าว่าแต่เรื่องหนึ่ง ต่อให้เป็นร้อยเรื่องพันเรื่อง เราก็รับปากท่าน"

คนชุดขาวกล่าวอย่างหดหู่

"ท่านต้องฆ่าบึ่งกองิ้ม ชิงรถธารเลือดมาให้กับเรา"

เฒ่าประหลาดมหาภัยแววตาเลื่อนลอย รับคำว่า

"ตกลง....."

รู้สึกในแผ่นฟ้าแผ่นดิน ไม่มีวัตถุและเรื่องราวใดสามารถทดแทนเจี่ยเซี่ยวซิมได้ ขอเพียงสามารถอยู่ร่วมกับเจี่ยเซี่ยวซิม ไม่ว่าทำอะไรก็ได้

บึ่งกองิ้มขับรถธารเลือด ติดตามไต้ฮวงเต้าเจี่ยงเข้าสู่พนานิรทุกข์ เห็นไต้ฮวงเต้าเจี่ยงอาศัยบึกโลหิต โบยบินเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้

บึ่งกองิ้มร้อนรุ่มใจยิ่ง ขับรถติดตามไป รถธารเลือดพอแล่นผ่าน หมอกขาวในดงไม้แตกกระจายไป มิคาดยามนั้นได้ยินเสียงคร่ำครวญหวนไห้ดังมา

บึ่งกองิ้มสอดส่ายสายตามอง เห็นที่เบื้องหน้ายืน

ไว้ด้วยคนชุดขาวหลั่งโลหิตโทรมกาย กลับคล้ายเป็นปึ่งเซี้ยเทียน ต้องร้องโพล่งว่า

"บิดา"

คนชุดขาวกล่าวอย่างเศร้าสร้อย

"งิ้มยี้ บิดาตายอย่างคับแค้นนัก"

ปึ่งกองิ้มบังเกิดความหดหู่จู่โจมจับใจ ร้องว่า

"บิดา ผู้ใดทำร้ายท่าน บุตรจะล้างแค้นให้กับท่าน"

ร้องเรียกหลายครา คนชุดขาวหาตอบคำไม่ ปึ่งกองิ้มจึงกล่าว

"ใช่สี่มารหฤโหดหรือไม่ ใช่ฮุยซัวะหรือไม่ ?"

คนชุดขาวคล้ายสะท้านเล็กน้อย รับคำว่า

"ใช่แล้ว....."

เห็นเงาร่างสองสายวูบผ่านมา กลับเป็นฮุยซัวะและชายหนุ่มชุดดำผู้เป็นศิษย์ ปึ่งกองิ้มต้องคำรามว่า

"หนีไปที่ใด ?"

ขณะจะโถมออกไป ภายในรถพลันปรากฏความเย็นชนิดหนึ่งแล่นปลาบเข้าสู่ร่าง ต้องสยิวกายเฮือกหนึ่งมีสติแจ่มใสขึ้น

ที่แท้รถธารเลือดประกอบจากเหล็กเย็น สามารถปลุกสติบึ้งกอง้มตื่นจากความงมงาย พอสงบจิตสำรวมสมาธิ เพ่งตามองอีกครา ไหนเลยมีร่องรอยของบิดา ?

เห็นคนชุดขาวผู้หนึ่งยืนอยู่ที่ห่างไป ยังมีอีกคนหนึ่งหน้าเหม่อลอยซึมเซา กลับเป็นเฒ่าประหลาดมหาภัย

.....หรือเฒ่าประหลาดมหาภัยก็ถูกเจ้าของพนานิรทุกข์สะกดจิตใจไว้ ?

ได้ยินคนชุดขาวส่งเสียงคล้ายสะอื้นว่า

"งิ้มยี้ เราตายอย่างคับแค้นนัก"

บึ้งกอง้มความจริงสามารถฉกฉวยโอกาสจู่โจมสังหารอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เห็นว่าลงมือในตอนนี้ มิใช่การลงมือของลูกผู้ชาย ทั้งยังต้องการทราบร่องรอยของฮุยซัวะ ดังนั้นส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้องว่า

"ไม่ต้องแสร้งมารยาต่อไปแล้ว"

คนชุดขาวใจหายวาบ ตะกุกตะกักว่า

"เจ้า.....เจ้า....."

มันใช้วิชาเนียบฮุ้นมี้ซิมกง (สะกดจิตครอบงำใจ) สะกดทุกผู้คน คิดไม่ถึงวันนี้ใช้ต่อผู้เยาว์รุ่นหลังคนหนึ่ง กลับใช้ไม่ได้ผล

บึ้งกองงิ้มกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ฮุยซัวะใช่อยู่ในพนานิรทุกข์หรือไม่ ?"

คนชุดขาวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พนานิรทุกข์ชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง เจ้าเพียงเสาะหามันทำอะไร ?"

"มันเป็นศัตรูสังหารบิดาเรา"

คนชุดขาวดูจากสีหน้าท่าที ทราบว่าบึ้งกองงิ้มไม่ถูกสะกดจิตครอบงำใจ ดังนั้นกล่าวอย่างแช่มช้า

"เวรควรระงับด้วยการไม่จองเวร เจ้ามิสู้เข้าสังกัดพนานิรทุกข์เรา วันหน้าเราเป็นใหญ่ในแผ่นดิน จะไม่ทอดทิ้งเจ้า"

"ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด ?"

คนชุดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคือเจ้าของพนานิรทุกข์ตั้งบักตู วันนี้เป็นเจ้าของพนาวันหน้าจะเป็นประมุขบู๊ลิ้ม"

"ท่านละเมอเพ้อฝันไปแล้ว"

เจ้าของพนานิรทุกข์หัวร่อดังพิกล กล่าวว่า

"เจ้าไม่เชื่อหรือ นักสู้ผู้กล้าในต่ำใต้ ต่อให้พลังฝีมือสูงกว่านี้ จิตใจกล้าแข็งกว่านี้ ภายใต้วิชาสะกดจิตครอบงำใจของเรา ล้วนกลับกลายเป็นข้าทาสของเรา นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน เราเป็นหนึ่งเดียวที่มีสติแจ่มใสเป็นผู้พลิกประวัติศาสตร์ของบู๊ลิ้ม ร้อยพันปีให้หลัง อนุชนรุ่นหลังต่างต้องเคารพยกย่องเราตั้งบักตู"

บึ้งกอง้มเหลียวมองเฒ่าประหลาดมหาภัยที่ยืนซึมเซาอยู่ด้านข้างแว่บหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านหากยุติการใช้วิชาสะกดจิตครอบงำใจ ทำร้ายชาวบู๊ลิ้มร่วมแนว จะไม่มีผู้ใดคุกคามรังควานเจ้า....."

"เหลวไหล เราช่วยลบความรู้สึกให้กับชนชาวโลกผู้อื่นมีแต่สำนึกขอบคุณ นับแต่โบราณกาลมา คำ "ความ

รู้สึก" ไม่ทราบทำร้ายผู้คนมากน้อยเท่าใด มีแต่เราช่วยให้พวกเขาคลายทุกข์ลืมโศก มิใช่ประเสริฐเลิศหรอกหรือ ?"

บึ้งกองมีรู้สึกคนผู้นี้คิดอ่านพิกลพิการ หากประณามด่าทอ คงถูกย้อนว่าริษยามัน มิสู้ลงมือจัดการ ดังนั้นตวาดว่า

"ท่านพิรี้พิไรไม่รู้จักจบสิ้น ข้าพเจ้าได้แต่ล่วงเกินแล้ว"

ขาดคำยืดกายฟาดผ่ามือออกไป

ผ่ามือนี้แฝงพลังสูงล้ำสุดยอด อันเป็นวิชากำลังภายนอกของสำนักธารเลือด เจ้าของพนานิรทุกข์ยกสองมือต้านไว้ ถึงกับถูกกระแทกจนสองแขนชาด้าน

บึ้งกองมีฟาดออกอีกผ่ามือ ใช้ออกด้วยลมปราณตามใจปรารถนา เจ้าของพนานิรทุกข์ไม่กล้าต้านปะทะอีก ได้แต่หมุนคว้างหลบเลี่ยง

เจ้าของพนานิรทุกข์และเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น ล้วนเป็นศิษย์ของเฒ่าอิงฟ้าฮั่วง่ยเล้า เจ้าของพนานิรทุกข์ฝึก

วิชาสะกดจิต มีความสำเร็จเหนือล้ำกว่า แต่ด้านพลังฝีมือกลับเป็นรองเจ้าของหุบเขาเจ็ดเย็น

บึ้งกอง้มลงมือตามติด กระบวนท่าที่สามกลับใช้ออกด้วยวิชาฮุดซิมกง (พลังพุทธองค์)

นี่เป็นวิชาอันเที่ยงธรรมของสำนักเสียวลิ้ม สุดที่วิชาสะกดจิตครอบงำใจจะกรายกล้ำได้ เจ้าของพนานิรทุกข์ได้แต่ถอยปราดไปด้านหลัง

พลันปรากฏเงาร่างสีเทาสายหนึ่งโถมเข้ามาแทนที่เสียงโครมเมื่อปะทะฝ่ามือกับบึ้งกอง้มคราหนึ่ง หลังการปะทะ ต่างส่ายร่างโงนเงนเล็กน้อย

เจ้าของพนานิรทุกข์ที่ด้านข้างร้องว่า

"ฆ่ามัน รีบฆ่ามัน....."

เงาร่างสีเทานี้กลับเป็นเฒ่าประหลาดมหาภัยเงียบขังมั้ง เฒ่าประหลาดมหาภัยพอปะทะกับบึ้งกอง้ม ดวงตาก็กระจ่างแจ่มใสเล็กน้อย จากนั้นกลับคืนสู่ความเลอะเลือนอีกครา

บึ้งกอง้มร้องว่า

"เงี่ยมเต้าจู้ (เจ้าของเกาะแซ่เงี่ยม) ท่านฟื้นตื่น....."

กล้ามเนื้อใบหน้าของเฒ่าประหลาดมหาภัยสั่นกระตุก จากนั้นกลับคืนสู่ความซึมเซา พึมพำว่า

"เราไม่ตื่น เราตื่นขึ้นมาจะไม่เห็นเซี่ยวซิมแล้ว....."

เจ้าของพนานิรทุกข์ดัดสุ้มเสียงเป็นสตรี ร้องว่า

"ชังมั้ง รีบฆ่าเด็กน้อยนี้ให้กับเรา"

เฒ่าประหลาดมหาภัยฟาดฝ่ามือออก บึ้งกอง้มได้แต่พลิกฝ่ามือต้านรับไว้

บึ้งกอง้มได้รับถ่ายทอดพลังฝีมือจากยิ่มค้วง เฒ่าประหลาดมหาภัยก็รับประทานยาเม็ดสิบมังกรร้อยวันเข้าไป ต่างมีกำลังภายในเพิ่มพูน ผลจากการปะทะ กลับคู่คี่ก้ำกึ่งกัน

เฒ่าประหลาดมหาภัยฟาดออกอีกฝ่ามือ บึ้งกอง้มทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งถูกสะกดจิตครอบงำใจ ไม่ต้องการปะทะด้วย ดังนั้นใช้ท่าร่างหลบหลีกจากฝ่ามือนี้

เฒ่าประหลาดมหาภัยเร่งมือจู่โจม บึ่งกองิ้มได้แต่ใช้ดรรชนีนภากาศ บางครั้งใช้ผ่ามือทะเลทราย นับว่าสะกดสภาวะจู่โจมของเฒ่าประหลาดมหาภัยไว้

ทั้งสองต่อสู้กันภายในรถ ด้วยระดับฝีมือของทั้งสองความคับแคบของสถานที่ ไม่กระทบกระเทือนต่อการลงมือแต่อย่างไร

ระหว่างการต่อสู้ เฒ่าประหลาดมหาภัยกระแทกไม้เท้าลง บึ่งกองิ้มพลันใช้ออกด้วยวิชาเคลื่อนร่างย้ายรอยของเกาะมหาภัย หลบหลีกรอดได้ จากนั้นประกบนิ้วจี้ใส่จุดอุ้ยตงของอีกฝ่ายหนึ่ง

นับแต่กงจื้อไร้น้ำใจเสียชีวิต บึ่งกองิ้มก็ไม่ผูกพยาบาทต่อเฒ่าประหลาดมหาภัย มีแต่ความสมเพชเห็นใจ ครั้งนี้เพียงคิดสยบเฒ่าประหลาดมหาภัยไว้ ค่อยหาทางแก้ไขให้ฟื้นคืนสติมา

เห็นบึ่งกองิ้มขณะจะจี้ถูก พลันรู้สึกมีกลิ่นคาวหอบหนึ่งโหมหอบจากด้านหลัง คนผู้หนึ่งโถมขึ้นรถ ลอบจู่โจมใส่จากทางด้านหลัง

บึ้งกองึ้มไม่ทันจี้ใส่เฒ่าประหลาดมหาภัย ทางหนึ่งใช้กระบวนท่าย้อนกลับ พุ่งมือกลับไป ทางหนึ่งพุ่งตัวไปเบื้องหน้า

ได้ยินเสียงโครม บึ้งกองึ้มยังถูกพลังฝ่ามือกวาดใส่เซถลาไปฟุบลงบนหลังม้าตัวหนึ่ง รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง คล้ายกับจะอาเจียนออกมา

คนลอบทำร้ายทางด้านหลัง กลับเป็นไต้ฮวงเต้าเจี้ยง มันใช้พลังละลายโลหิตทำร้ายบึ้งกองึ้ม หากมิใช่บึ้งกองึ้มเพาะพลังลมปากกลืนจันทร์ คุ้มครองชีพจรหัวใจไว้ คงถูกทำร้ายเสียชีวิตไปแล้ว

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหัวร่อเสียงพิกล กล่าวว่า

"ผู้คล้อยตามเรายัง ผู้ขัดขวางเราตาย เจ้าทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับเรา สุดท้ายต้อง... ...."

เจ้าของพนานิรทุกข์ที่ด้านข้างกล่าวเสริมขึ้น

"เต้าเจี้ยง ท่านที่ลงมือประสบผล เนื่องเพราะเด็กน้อยนี้ต่อสู้กับเฒ่าประหลาดมหาภัย เฒ่าประหลาดมหาภัยที่ต่อสู้กับเด็กน้อยนี้ เพราะได้รับคำสั่งจากเรา....."

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงถลึงตาใส่ ขณะจะกล่าวกระไร บึ้ง

กองิ้มพลันตวาดก้องร้องขึ้น

ม้าเทียมรถทั้งแปดตัวสนิทคุ้นเคยกับบึ่งกองิ้ม พอได้ยินเสียงตวาด พากันส่งเสียงร้องก้อง รถธารเลือดถึงกับแทบพลิกคว่ำลง

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน เฒ่าประหลาดมหาภัยถูกสะกดจิตครอบงำใจอยู่ก่อน ดังนั้นพลัดตกลงจากรถ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงมีปฏิกิริยาว่องไว พลันขยับปีกโลหิตเหินออกนอกรถไป

เมื่อเป็นเช่นนี้สบอารมณ์บึ่งกองิ้มพอดี พลันตวาดอีกครามาเทียมรถทั้งแปดก็ลากรถโลหิตแล่นตะบึงออกไป

บึ่งกองิ้มทราบดีว่า ตนเพียงลำพังมิใช่คู่มือของไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและพวกทั้งสาม ดังนั้นตกลงใจขับรถหลบหนีไป

บึ่งกองิ้มมิใช่กลัวตาย เพียงกริ่งเกรงถูกเจ้าของพนานิรทุกข์สะกดจิตครอบงำใจ กระทำเรื่องชั่วร้ายออกมา เมื่อถึงเวลานั้น แม้นตายก็ไม่อาจถ่ายถอนโทษทัณฑ์ได้

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงตวาดก้อง กระพือปีกโลหิตไล่ติดตาม เจ้าของพนานิรทุกข์ก็ดัดสุ้มเสียงเป็นสตรี กล่าวว่า

"ซังมั้ง รีบตามรถธารเลือดกลับมา สยบเด็กน้อยนั้นเอาไว้....."

เฒ่าประหลาดมหาภัยสีหน้าเหม่อลอยซึมเซา ติดตามรถธารเลือดออกไป

หากนับจำนวนคน เหล่านักสู้มีจำนวนมากกว่าฝ่ายพนานิรทุกข์หลายเท่าตัว แต่เนื่องเพราะไม่คุ้นกับภูมิประเทศ จึงตกเป็นฝ่ายสูญเสีย

เซาะฮงซึ้งนั้สกัดหัวหน้าสมาคมเสื้อทองไว้ พอลงมือก็เร่งจู่โจม หัวหน้าสมาคมเสื้อทองมือซ้ายถือขลุ่ยมือขวาถือกระบี่เป็นฝ่ายรับมากกว่ารุก

เห็นสีหน้าเซาะฮงซึ้งนี้ปรากฏแววอำมหิตวูบ พลันใช้เพลงกระบี่ทางช้างเผือก ที่เป็นไม้ตายของสำนักเห็งซัวออกไป

เพลงกระบี่ทางช้างเผือกพอใช้ออก ความเคลื่อนไหวของหัวหน้าสมาคมเสื้อทองก็ถูกจำกัดไว้ เพียงชั่วขณะก็ถูกกระบี่กรีดใส่ชายโครงข้างซ้าย โลหิตไหลหลั่งออกมา

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองพลันตวัดขลุ่ยในมือซ้าย ยิงตะปูทะลุกระดูกออกสิบแปดตัว

เซาะฮงซึ้งนี้เคยพลาดท่าเสียทีอีกฝ่ายหนึ่งมาแล้ว ดังนั้นระวังป้องกันแต่แรก กวาดกระบี่กระแทกตะปูร่วงหล่น มิหนำซ้ำตบใส่ขลุ่ยทองฉาดหนึ่ง

กระบี่นี้ตบขลุ่ยทองแหลกละเอียดไป มิคาดกระบี่สีเงินฉาบพิษร้ายในมือขวาหัวหน้าสมาคมเสื้อทองพลันยืดยาวออก คล้ายอสรพิษอันปราดเปรียว ฉกใส่เซาะฮงซึ้งนี้

เซาะฮงซึ้งนี้รีบควงกระบี่คุ้มครองกาย ไม่หวังทำร้ายศัตรู เพียงคิดป้องกันตัวก่อน

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองพลันผละจากเซาะฮงซึ้งนี้ โถมปราดไปด้านข้าง กลับโถมเข้าหาซึงเซี่ยวง้อ ซึ่งชมดูอยู่ด้านข้าง

ฝีมือนี้ชั่วร้ายยิ่ง ซึงเซี่ยวง้อไม่ทันหลบหลีก ก็ถูกกระบี่จ่อใส่ลำคอ

เซาะฮงซึ้งนี้คิดติดตามมา หัวหน้าสมาคมเสื้อทองตวาดว่า

"ช้าก่อน"

เซาะฮงซึ้งนี้ได้แต่ชะงักร่างไว้ หัวหน้าสมาคมเสื้อทองแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่าเรา ยังไม่ง่ายนัก....."

ไม่ทันขาดคำ เปลี่ยนเป็นแผดร้องออกมา

เห็นซึงเซี่ยวง้อกระแทกนั่งลงกับพื้น จากนั้นมุดปราดออกมา หลุดพ้นจากการคุกคามของหัวหน้าสมาคมเสื้อทอง ทรวงอกหัวหน้าสมาคมเสื้อทองกลับปรากฏโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา

ซึงเซี่ยวง้อขยับแขนเสื้อ ปล่อยของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงมา ตกลงบนพื้นดังตัง กลับเป็นกล่องเหล็กใบหนึ่ง บนฝากล่องปรากฏมีดปลายแหลมท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา

กล่องมีดนี้ความจริงผูกอยู่ที่หลังศอกของซึงเซี่ยวง้อ หัวหน้าสมาคมเสื้อทองพอโถมเข้ามาสยบนาง ซึงเซี่ยวง้อ

ก็แทงมีดปลายแหลมบนกล่องเหล็กใส่จุดชีวิตที่ทรวงอกหัวหน้าสมาคมเสื้อทอง

ซึงเซี่ยวง้อกล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว

"พวกท่านหมู่มารร้ายเพียงคิดข่มเหงคนอ่อนแอเข้าใจว่าเราซึงเซี่ยวง้อรังแกได้หรือ บอกต่อท่าน บ๊วยยี่เจ่กพอเห็นมารค่อมตะวันตกติดตั้งขอเกี่ยวบนหลังค่อมที่โหนกนูน ก็บังเกิดปฏิภาณวูบ ติดตั้งมีดกล่องสปริงที่ข้อศอกข้าพเจ้า เพื่อใช้จัดการกับพวกท่านที่ชอบข่มเหงคนอ่อนแอโดยเฉพาะ"

หัวหน้าสมาคมเสื้อทองคำรามคราหนึ่ง ล้มลงสิ้นใจตาย

ก่อนนี้ที่หุบเขาเจ็ดเย็น หัวหน้าสมาคมเสื้อทองลอบทำร้ายแม่ชีเซ็งอิด ครั้งนี้ยังคิดสยบซึงเซี่ยวง้อ มิคาดกลับตายในเงื้อมมือนาง

เซาะฮงซึ้งนี้เพิ่งชมเชยคำ "ฝีมืออันยอดเยี่ยม" ก็ได้ยินเทียนเสียงไต้ซือกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด รีบหมุนตัวเร่งรุดไป

ซ่งเซาะงี้ได้รับการช่วยเหลือจากปิ่งกองิ้ม กำจัดน้ำซังอิมไปคนหนึ่ง เพียงหลงเหลือโค้วอิ่วเกียบคนเดียว ดังนั้นสามารถกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ

เทียนเสียงไต้ซือรับมือจี่เซียมฮิวและซออีเคี้ยง กำลังภายในของท่าน คล้ายใช้ไม่มีวันหมดสิ้น ต่อสู้เป็นเวลานาน ยังไม่มีท่าทีร่อยหรอแต่อย่างไร

มิคาดยามนั้นพลันได้ยินเสียงคำรามคราหนึ่ง และเสียงแผดร้องคราหนึ่ง

คนแผดร้องคือหนึ่งในสามมังกรโพวท้อ ที่กลุ้มจู่โจมใส่เทียนเล้งไต้ซือและพวก ถูกกระบองหนามแหลมของเทียนเล้งไต้ซือทะลวงทะลุอกไป

พร้อมกันนั้น เทียนเล้งไต้ซือก็ถูกอีกฝ่ายหนึ่งจี้นิ้วใส่จุดตงฮู้ โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ ส่งเสียงคำรามแล้วล้มตายลง

เทียนเสียงไต้ซือเห็นซือตี๋เสียชีวิต ต้องกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ฟาดฝ่ามือม้วนจู่โจมใส่ซออีเคี้ยง

เซาะฮงซึ้งนี้ก็รุดมาตามเสียง ใช้กระบี่พัวพันจีเซียมฮิวเอาไว้

สองมังกรโพวท้อที่หลงเหลือ แยกย้ายจู่โจมใส่เหล่าหลวงจีนสำนักเสียวลิ้ม หลวงจีนสำนักเสียวลิ้มแม้มีพวกมาก ยังไม่สามารถกำจัดศัตรูทั้งสองได้

บทที่ ๔๗

อาบเลือดพิชิตชัย

อีกด้านหนึ่ง ซึงจือฮุ้นต่อสู้กับมารค่อมตะวันตกตัวต่อตัว

มารค่อมตะวันตกกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด จี้พุ่งดรรชนีออก วิชาที่ใช้คือดรรชนีกู่พิโรธ

ซึงจือฮุ้นยืนเด่นเป็นสง่า จี้พุ่งดรรชนีนภากาศเข้าปะทะ

เห็นมารค่อมตะวันตกผมเผ้ายุ่งสยาย พอกู่ร้องคำหนึ่ง ก็จี้ออกดรรชนีหนึ่ง ในเสียงกู่ติดต่อกัน จี้ออกหลายสิบดรรชนี

ซึงจือฮุ้นใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ จี้พุ่งดรรชนีนภากาศ ทำลายพลังดรรชนีของฝ่ายตรงข้ามได้ทุกครา

เสียงกู่ของมารค่อมตะวันตกยิ่งนานยิ่งดัง ซึงจือฮุ้นกลับยิ่งมายิ่งปลอดโปร่ง เมื่อหักล้างถึงตอนท้าย มารค่อมตะวันตกวิ่งวนอยู่รอบกายซึงจือฮุ้น ก่อกวนจนผงคลีคละคลุ้งอบอวล

มารค่อมตะวันตกยิ่งลงมือยิ่งหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่แท้มันเฉกเช่นขี่อยู่บนหลังเสือ ซึงจือฮุ้นใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ตนเองหากหยุดยั้งชะงัก ต้องเผชิญการตอบโต้จากอีกฝ่ายหนึ่งแน่นอน

เมื่อวิ่งถึงตอนท้าย มารค่อมตะวันตกกำลังภายในไม่ปะติดปะต่อ เสียงกู่ก็แหบแห้งลงทีละน้อย

ซึงจือฮุ้นเป็นชนชั้นใด ไหนเลยพึ่งไม่ออก พลันกู่ร้องเสียงสดใส จี้พุ่งดรรชนีนภากาศตีโต้ไป

มารค่อมตะวันตกหน้าแปรเปลี่ยนไป ได้แต่ฟาดฝ่ามือดาวกระจาย ต้านรับพลังดรรชนีไว้

ได้ยินเสียงฉี่ ใจกลางฝ่ามือของมารค่อมตะวันตกถูกทะลวงเป็นรูโลหิตรูหนึ่ง สร้างความตระหนกแก่มารค่อมตะวันตกจนร้องโพล่งว่า

"ทั้งปี่ตั้งเซีย (ขาจิ๊กจั่นต้านกงล้อ)"

นี่เป็นวิชาดรรชนีขั้นสุดยอด เพียงนิ้วเดียวสามารถหยุดรถที่กำลังแล่นตะบึง มารค่อมตะวันตกแม้เคยได้ยินแต่เพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก อดประหวั่นลนลานมิได้

ซึงจือฮุ้นทิ่มสกัดอีกดรรชนีหนึ่ง จี้ใส่จุดเทียนตี้ที่ใต้ราวนมของมารค่อมตะวันตก มารค่อมตะวันตกยามร้อนรุ่มลนลาน ได้แต่ยกแขนกันไว้

ได้ยินเสียงฉึก นิ้วมือของซึงจือฮุ้นกลับปักไปในท่อนแขนมารค่อมตะวันตก สร้างความเจ็บปวดแก่มารค่อมตะวันตกจนแผดร้องออกมา

ซึงจือฮุ้นหน้าเผือดขาวดุจกระดาษ ผนึกพลังดรรชนีนภากาศ จี้ใส่จุดไล่เท้งของมารค่อมตะวันตก

มารค่อมตะวันตกจี้นิ้วข้างซ้ายออก พลังดรรชนี

สองสายพอปะทะ บังเกิดเสียงเชียะ นิ้วชี้ของมารค่อมตะวันตกถูกกระแทกหัก ข้อนิ้วข้อแรกหลุดกระเด็นไป

ซึงจือฮุ่นคิดล้างแค้นให้กับสหาย ดังนั้นไม่ยั้งมือไว้ไมตรี หมุนตัวอ้อมไปด้านหลังมารค่อมตะวันตก ทิ่มดรรชนีใส่จุดจี่กังที่กลางหลังอีกฝ่ายหนึ่ง

มารค่อมตะวันตกยืดกายไปเบื้องหน้า ดรรชนีนี้ยังคงทิ่มใส่จุดอี่เซียที่ข้างม้ามกระเพาะ สร้างความเจ็บปวดแก่มารค่อมตะวันตกจนแผดร้องออกมา

ซึงจือฮุ่นเปลี่ยนจากทิ่มเป็นปาด เห็นแน่ชัดว่าจะปวดถูกกระดูกวันหลัง พลันรู้สึกปลายนิ้วชาวูบ คล้ายทิ่มถูกเหล็กแหลมคมก็ปาน

ที่แท้หลังค่อมที่โหนกนูนของมารค่อมตะวันตกติดขอเกี่ยว ซึงจือฮุ่นกลับปาดถูกขอเกี่ยวอันแหลมคม มารค่อมตะวันตกฉกฉวยโอกาสพุ่งถอยชนใส่

ซึงจือฮุ่นได้แต่ถอยปราดไป มารค่อมตะวันตกยังไล่ชนโดยไม่เลิกรา

มารค่อมตะวันตกสำนึกตัวว่าตนเองรับบาดเจ็บบอบ

ซ้ำ หากไม่พิฆาตฆ่าซึงจือฮุ้น เกรงว่ายากรอดจากชะตากรรม ดังนั้นคิดใช้เกราะเหล็กขอเกี่ยว ชนซึงจือฮุ้นให้ตกตาย

ซึงจือฮุ้นสายตาสอดส่ายสี่ทิศ เงี่ยหูสดับแปดทาง ตอนที่ล่าถอยยังคำนวณตำแหน่งทิศทาง ถอยไปวงต่อสู้ระหว่างเทียนเสียงไต้ซือกับซออีเคี้ยง ร้องเรียกว่า

"ไต้ซือ"

เทียนเสียงไต้ซือเห็นซึงจือฮุ้นพุ่งผ่านไป จากนั้นปรากฏคนหลังค่อมผู้หนึ่งพุ่งถอยมาชนใส่ จึงผลักกระแทกสองมือออก

ซออีเคี้ยงที่ต่อสู้กับเทียนเสียงไต้ซือ พลันตวัดอาวุธรูปเหล็กเหลี่ยม แทงใส่จุดฮุ่ยคูที่กลางหลังเทียนเสียงไต้ซือ

มิคาดยามนั้นซึงจือฮุ้นหมุนตัวโถมไปในอ้อมอกซออีเคี้ยง ปาดนิ้วทั้งห้าใส่ต้นแขนมัน อาวุธเหล็กเหลี่ยมด้ามนั้นจึงตกห้อยลง

ซึงจือฮุ้นประกบนิ้วอีกข้างหนึ่งจี้ใส่จุดเอียงเอ็กเทียนจั่วที่ใต้ซอกแขนซออีเคี้ยง พลังดรรนีชำแรกเข้า

สู่ร่าง สะบั้นชีพจรหัวใจซออีเคี้ยง ซออีเคี้ยงคำรามครึ่งคำก็ล้มตายลง

ขณะเดียวกัน ผ่ามือเทียนเสียงไต้ซือประทับใส่กลางหลังมารค่อมตะวันตก เกราะเหล็กขอเกี่ยวบนหลังค่อมโหนกนูนล้วนแทงใส่ใจกลางผ่ามือเทียนเสียงไต้ซือ

เทียนเสียงไต้ซือรู้สึกใจกลางผ่ามือปวดแปลบแสบร้อน แต่ยังไม่เป็นไร มารค่อมตะวันตกกลับแผดร้องคำหนึ่ง ทรวงอกปรากฏโลหิตหลายสิบจุดสาดพุ่งออกมา !

ที่แท้สองมือของเทียนเสียงไต้ซือแม้ฟาดถูกขอเกี่ยวบนเกราะเหล็ก แต่ลมปราณปัญญาบารมีคชสารกระแทกขอเกี่ยวเหล่านั้นจมหายไปในร่างมารค่อมตะวันตก แทบทะลุออกทางทรวงอก

มารค่อมตะวันตกที่ก่อกรรมทำเข็ญมาชั่วชีวิต กลับตายใต้ขอเกี่ยวที่ติดตั้งบนหลังค่อมโหนกนูนของตนเอง

ซึ่งความจริง ขณะที่ซึงจือฮุ่นล่าถอย ก็คำนวณถึงข้อนี้ ทราบว่าด้วยพลังดรรชนีของตน ยังไม่สามารถกระแทกขอเกี่ยวฝังไปในร่างมารค่อมตะวันตก ดังนั้นพา

ตัวเสียงอันตราย ยืมมือเทียนเสียงไต้ซือกำจัดศัตรูผู้นี้

เทียนเสียงไต้ซือพอปลิดชีวิตมารค่อมตะวันตกกลับงงงันวูบ ซึ่งจือฮุ้นพลันกล่าวว่า

"ขอบคุณไต้ซือ"

กล่าวจบขยับกายวูบ พลิ้วไปยังวงต่อสู้ระหว่างซ่งเซาะงึ้กับโค้วอิ่วเกียบ

เทียนเสียงไต้ซือเหลียวหน้ามอง เห็นเซาะฮงซึ้งนี้กำลังต่อสู้อยู่กับจี่เซียมฮิว ดังนั้นตวาดก้อง ยืดกายพุ่งปราดไป

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ปึ่งกองิ้มขับรถธารเลือดออกมา

เหนือรถธารเลือด ปรากฏคนผู้หนึ่งเหินหาวดุจวิหคมหึมา ที่หลังรถยังตามติดด้วยอีกคนหนึ่ง คือเฒ่าประหลาดมหาภัยนั่นเอง

ปึ่งกองิ้มเห็นรถธารเลือดพุ่งใส่วงต่อสู้ระหว่างเหล่านักสู้กับบริวารพนานิรทุกข์ กรึ่งเกรงชนถูกพวกเดียวกันรีบหยุดรถเอาไว้

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงฉกฉวยโอกาสทิ้งตัวลงในรถ ฟาด

ฝ่ามือลงหา บึ่งกองิ้มยกมือขึ้นต้านรับ อดเลือดลมพลุ่งพล่านมิได้

เฒ่าประหลาดมหาภัยก็โถมขึ้นรถ กระแทกไม้เท้าลง บึ่งกองิ้มได้แต่ใช้ท่าขอบฟ้าเส้นเดียว สะกดสภาวะไม้เท้าเอาไว้

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงบุกจู่โจมเข้ามาอีกครา บึ่งกองิ้มรับบาดเจ็บบอบช้ำ อาศัยหนึ่งต้านรับสอง สถานการณ์ร่อแร่คับขันยิ่ง

เซาะฮงซิ้งนี้และเทียนเสียงไต้ซือพอดีผนึกกำลังปลิดชีวิตจี่เซียมฮิว เร่งรุดมาช่วยเหลือ รับมือเฒ่าประหลาดมหาภัยแทน

เซาะฮงซิ้งนี้ตวาดเสียงแหลมเล็ก

"เงี่ยมเล่าไกว่ (เฒ่าประหลาดแซ่เงี่ยม) ท่านฟื้นตื่น"

เฒ่าประหลาดมหาภัยสูญเสียสติสัมปชัญญะแต่แรก ไหนเลยฟื้นตื่นได้ กวาดไม้เท้าใส่เทียนเสียงไต้ซือและเซาะฮงซิ้งนี้

เทียนเสียงไต้ซือสืบเท้าไป เกร็งลมปราณปัญญาบารมีคชสาร รับพลังไม้เท้าเอาไว้

เสียงระเบิดกึกก้อง เทียนเสียงไต้ซือถูกกระแทกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง ส่ายโงนเงนแทบล้มลง

เฒ่าประหลาดมหาภัยกระแทกไม้เท้าออกอีกครา เซาะฮงซึ้งนี้ยื่นมือปิดป้อง เฒ่าประหลาดมหาภัยพลันพลิกข้อมือ จี้ปลายไม้เท้าใส่จุดอิมเลงที่ข้อพับเท้าขวาของนาง เซาะฮงซึ้งนี้ต้องล้มฟุบลงในบัดดล

เฒ่าประหลาดมหาภัยตวาดก้อง ยกมือซ้ายฟาดลง เทียนเสียงไต้ซือรีบยกมือขวารับฝ่ามือไว้ มือซ้ายฟาดออกอย่างสุดกำลัง

ยามคับขันจวนเจียน พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งกรีดร้องว่า

"อย่าได้ทำร้ายซือแป๋เรา....."

ในเสียงร้อง เงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งโถมปราดเข้ามา กลับเป็นแม่ชีเซ็งอิด

เฒ่าประหลาดมหาภัยพอเห็นนาง พลันสะท้านครา

หนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"เซี่ยวซิม เป็นท่าน"

ที่แท้แม่ชีเซ็งอิดมีเค้าใบหน้าคล้ายเจี่ยเซี่ยวซิม เฒ่าประหลาดมหาภัยพอประสบพบนาง กลับหลุดพ้นจากวิชาสะกดจิตครอบงำใจของเจ้าของพนานิรทุกข์

เห็นสีหน้าแม่ชีเซ็งอิดเปี่ยมแววร้อนรุ่มลนลาน เฒ่าประหลาดมหาภัยถึงกับใจอ่อนลง ลืมใช้กำลังออกไป

เสียงกร๊อบคราหนึ่ง มือขวาของเทียนเสียงไต้ซือกระแทกกระดูกข้อมือซ้ายของเฒ่าประหลาดมหาภัยหักไป จากนั้นเป็นเสียงโครม ฝ่ามือซ้ายของเทียนเสียงไต้ซือฟาดใส่ทรวงอกเฒ่าประหลาดมหาภัยอย่างถนัดถนี่ !

เฒ่าประหลาดมหาภัยทรวงอกยุบหายเข้าไป เซถอยไปสามก้าว กระอักโลหิตคำหนึ่ง สายตายังมองดูแม่ชีเซ็งอิด ผืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านมาแล้ว.....เรามีความสุขยิ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ ถอยกายไปอีกสามก้าว หัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราจะติดตามท่านไป.....เรามีความสุขนัก"

เอ่ยถึงตอนนี้ ชีพจรทุกเส้นขาดสะบั้น อวัยวะภายในแหลกละเอียดสิ้น สิ้นใจตายไป

แม่ชีเชิงอิดไม่ทราบเฒ่าประหลาดมหาภัยไฉนกล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อนาง สร้างความประหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังเซาะฮงซิ้งนี้ เซาะฮงซิ้งนี้โอบไหล่ของนางผืนยิ้มออกมา

เทียนเสียงไต้ซือพลั้งมือฆ่าเฒ่าประหลาดมหาภัยทั้งเศร้าสลดทั้งสำนึกเสียใจ ยืนตะลึงลานกับที่

บึ่งกอง้มต่อสู้กับไต้ฮวงเต้าเจี้ยง เหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจพลันประกฏเงาคนถลันวูบ คนผู้หนึ่งขึ้นรถธารเลือด ขับรถแล่นตะบึงออกไป

คนผู้นี้กลับเป็นเจ้าของพนานิรทุกข์ตั้งบักตู

บึ่งกอง้มแม้แลเห็น จนใจที่ถูกไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพัวพันไว้ ไม่สามารถบังคับรถได้

รถธารเลือดแล่นตะบึงด้วยระดับความเร็วถึงที่สุด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขวางหน้า ชั่วพริบตาแล่นห่างหายไป

ยามนั้น ซ่งเซาะงี้และซึงจือฮุ้นยังต่อสู้กับโค้วอิ่วเกียบ โค้วอิ่วเกียบใช้พลั่วเหล็กเป็นอาวุธ กระบวนท่าหนักหน่วงรุนแรง ซึงจือฮุ้นแม้สอดมือเข้ามา ยังไม่สามารถเผด็จศึกได้

ซ่งเซาะงี้พลันล้วงกระบอกน้ำพิษออกมา ขณะจะยิงน้ำพิษออก โค้วอิ่วเกียบกลับซัดพลั่วเหล็กออกจากมือ กระแทกกระบอกน้ำพิษหักเป็นสองท่อน น้ำพิษสาดกระจายออก

เห็นแน่ชัดว่าซ่งเซาะงี้ต้องถูกน้ำพิษพุ่งใส่ ซึงจือฮุ้นพลันโถมเข้ามา โอบอุ้มซ่งเซาะงี้กลิ้งตัวไปตามพื้นดิน ตนเองทับอยู่เหนือร่างนาง ยินยอมถูกน้ำพิษกระเซ็นใส่ตายแทนนาง

ซ่งเซาะงี้รู้สึกมีกลิ่นอายบุรุษพลุ่งมาปะทะหน้า ตอนแรกบันดาลโทสะ แต่เห็นซึงจือฮุ้นยอมสละชีวิตช่วยเหลือนาง อดหวั่นไหวใจมิได้

ซึงจือฮุ้นก็รู้สึกทับอยู่บนร่างอบอุ่นนุ่มนิ่ม ถึงกับปั่นป่วนรัญจวนใจ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเสื้อขาวตัวหนึ่งคลุมใส่กระบอกน้ำพิษ น้ำพิษกัดกร่อนเสื้อผ้าเปื่อยขาดไปสิ้น

คนเปลื้องเสื้อยาวคลี่คลุมใส่กระบอกน้ำพิษ คือซิงชิมฮั่งที่เป็นเพื่อนคู่ใจของท่านเอง

ซึงจือฮุ้นรู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว เห็นซ่งเซาะงี้พริ้มตาลง ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับหลั่งน้ำตาออกมาสองสาย เข้าใจว่าตนเองลวนลามโฉมสะคราญ รีบผุดลุกขึ้น

ยามนั้น รถธารเลือดแล่นล่วงหน้าไปลิบลับ ตั้งบักตูพลันกู่ร้องเสียงประหลาดสามครา สามมังกรโพวท้อที่หลงเหลือพากันพุ่งผ่าวงล้อมศัตรู ไล่ติดตามรถธารเลือดไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ หมู่มารร้ายระส่ำระสาย ไม่มีกะใจสู้สืบไป พลอยถอยร่นไปเช่นกัน

ซิงชิมฮั่งพลันออกคำสั่งว่า

"จุดไฟเผา"

เหินบินบนยอดหญ้างงงันวูบ กล่าวว่า

"จุดไฟง่ายดาย คิดดับไฟยากยิ่ง"

ซิงซิมฮั่งกล่าวว่า

"พวกเราจุดไฟเผาตอนนี้ สามารถเผาทำลายศัตรูที่หลงเหลือ มิให้หลบซ่อนตัวได้"

เหินบินบนยอดหญ้าค่อยได้คิด ถ่ายทอดคำสั่งว่า

"จุดไฟเผาพนานิรทุกข์ให้สิ้นซาก !"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ศิษย์ของพรรคนภากาศล้วนปฏิบัติตาม เพียงชั่วขณะ พนานิรทุกข์ก็ถูกเผาทำลายกลายเป็นทะเลเพลิงแถบหนึ่ง

หมู่มารที่หลงเหลือยิ่งแตกตื่นลนลานกว่าเดิม แยกย้ายหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต หนึ่งในจำนวนนั้นกลับเป็นพี่ใหญ่ของสี่มารหฤโหด ฉายาท่องโดดเดี่ยวพันลี้เงียมเจ่กเต้ง

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ขณะล่าถอย พลันรู้สึกละลานตาวูบ ซึ่งจือฮุ้นถลันเข้ามาขวางหน้าไว้

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้พุ่งสองมือโดยพร้อมเพรียง มือซ้ายใช้วิชาคว้าจับ มือขวาใช้มือสุริยัน คว้าใส่จุดตงฮู้ที่แขนซ้าย และจุดเค็กตี้ที่ศอกขวาของซึงจือฮุ้น

เพิ่งตะปบถูกจุดทั้งสองแห่ง ซึงจือฮุ้นพลันงอนิ้วชี้นิ้วหัวแม่มือทั้งสองข้าง ดีดพุ่งดรรชนีนภากาศออก

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ตื่นตระหนกยิ่ง มือสุริยันข้างขวาเปลี่ยนเป็นผลักออก ยืมกำลังพุ่งถอยไปวาเศษ

รู้สึกละลานตาวูบ เงาร่างอ้อนแอ้นสีขาวสายหนึ่งติดตามเข้ามา ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ยามร้อนรุ่ม มือซ้ายใช้วิชาคว้าจับด้วยท่าชุนโช้ยซีจิ้ง (ตัวไหมใยสิ้น) มือขวาใช้มือสุริยันด้วยท่าโหงวกุ้ยอุ่งใช้ (ห้าปีศาจถ่ายสมบัติ) จู่โจมใส่สตรีชุดขาวนั้น

สตรีชุดขาวแค่นเสียงอย่างเย็นชา มือซ้ายใช้วิชาคว้าจับด้วยท่าเจ่กกือหลุยกัง (เทียนมลายน้ำตาแห้ง) มือขวาใช้มือสุริยันด้วยท่าลักเต็งไคซัว (หกตะปูเบิกภูผา) พั่นมือถูกข้อมือซ้ายอีกฝ่ายหนึ่ง

พร้อมกันนั้น ซึงจือฮุ้นสะอึกมาถึง คว้าจับหัวไหล่อีกฝ่ายหนึ่ง สะบัดเหวี่ยงท่องโดดเดี่ยวพันลี้ล้มฟาดกับพื้นสนั่นหวั่นไหว ชั่วครู่ยังไม่อาจตะกายลุกขึ้น

ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"เราไม่ฆ่าท่าน แต่ท่านต้องบอกต่อเรา ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและพวกถอนกำลังไปที่ใด ?"

หน้าผากท่องโดดเดี่ยวพันลี้ปรากฏเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงมา ซึงจือฮุ้นกล่าวอีกว่า

"ท่านหากต้องการมีชีวิต ต้องบอกต่อเรา"

.....คุณธรรมแม้สำคัญ แต่สำหรับกับท่องโดดเดี่ยวพันลี้ การอยู่รอดมีความสำคัญกว่า

ดังนั้นท่องโดดเดี่ยวพันลี้กล่าวว่า

"คงต้องขึ้นเขาเห็งซัว"

เซาะฮงซึ้งนี้รับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป เห็งซัวเป็นที่ตั้งสำนักนาง นางย่อมกังวลสนใจยิ่งกว่าทุกผู้คน รีบถามว่า

"ไฉนขึ้นเขาเห็งซัว ?"

"เนื่องเพราะซือแป๋ของตั้งลิ้มจู้ (เจ้าของพนาแซ่ตั้ง) อยู่บนเขาเห็งซัว อยู่ที่วัดฮุ่ยคงยี่ภูเขาเห็งซัว"

ซึ่งจือฮุ้นและเซาะฮงซึ้งนั้สบตากันวูบ สีหน้าล้วนปรากฏแววหมกมุ่นกังวล เทียนเสียงได้ซือถามว่า

"ซือแป๋ของตั้งบักตูเป็นใคร ?"

"เป็นเฒ่าอิงฟ้าฮั้วงุ่ยเล้า เฒ่าอิงฟ้าเป็นซือแป๋ตั้งลิ้มจู้ ทั้งเป็นบิดาบุญธรรมของไต้ฮวงเต้าเจี้ยง หากไม่มีเฒ่าอิงฟ้าหนุนหลัง เพียงอาศัยหุบเขาเจ็ดเย็นและพนานิรทุกข์ อาจยังไม่กล้า... ...."

ซ่งเซาะงึ้สอดคำเสียงเย็นชา

"ยังไม่กล้าคิดเป็นใหญ่ในยุทธจักร"

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้บังเกิดความกริ่งเกรงต่อสตรีชุดขาว ที่ใช้วิชาฝีมือของเขาสยบเขายิ่ง รับคำว่า

"ถูกแล้ว.... ...."

ซึ่งจือฮุ้นกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เอาเถอะ ท่านไปได้แล้ว"

คำพูดนี้พอกระทบโสตท่องโดดเดี่ยวพันลี้ คล้ายได้รับนิรโทษกรรมจากฮ่องเต้ กริ่งเกรงซึ่งจือฮุ้นเปลี่ยนความตั้งใจ รีบดิ้นรนลุกขึ้นยืน

แต่ซึ่งจือฮุ้นและพวกหันไปปรึกษาหารือกัน แสดงว่าไม่เห็นท่องโดดเดี่ยวพันลี้อยู่ในสายตา กระทั่งเหลือบแลยังไม่แยแสเหลือบแลท่องโดดเดี่ยวพันลี้

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ ความจริงเข้าใจว่าตนเองเป็นจอมมารร้ายที่สั่นสะท้านยุทธจักร แต่การศึกในวันนี้ค่อยทราบว่า ตนเองไม่มีคุณค่าความสำคัญแต่อย่างไร

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ลุกขึ้นอย่างท้อแท้ ลากผีเท้าหมายจากไป กลับสะดุดถูกซากศพซากหนึ่ง แทบเสียหลักล้มลง

เซียเจียเจียเห็นเช่นนั้น อดหัวร่อคิกมิได้ เสียงหัวร่อครั้งนี้กลับสะกิดเพลิงอำมหิตของท่องโดดเดี่ยวพันลี้ขึ้น โถมเข้าหานางอย่างไม่คิดชีวิต

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ยื่นมือซ้ายตะปบคว้าเชียเจียเจีย เชียเจียเจียเพิ่งกรีดร้องคำหนึ่ง ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ก็ฟาดฝ่ามือขวาลง พอดีฟาดใส่จุดซึ้งเต๋าที่กลางหลังนาง ฟาดนางตายคามือ

เชียเอี่ยงเอี้ยงส่งเสียงร้องด้วยความคับแค้น โถมเข้าหาท่องโดดเดี่ยวพันลี้ หมายแลกชีวิตกับอีกฝ่ายหนึ่ง

ซึ่งจือฮุ้นทั้งอับอายทั้งเสียใจ ตนเองเป็นคนปล่อยปละละเว้นท่องโดดเดี่ยวพันลี้ ท่องโดดเดี่ยวพันลี้กลับฆ่าบุตรีของสหายรัก ดังนั้นกู่ร้องด้วยโทสะ จี้พุ่งพลังดรรชนีหลายสิบสายใส่ท่องโดดเดี่ยวพันลี้

เทียนเสียงไต้ซือก็คำรามคราหนึ่ง ผลักกระแทกพลังปัญญาบารมีใส่ท่องโดดเดี่ยวพันลี้

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้แม้หลบหลีกพลังดรรชนี แต่ยังไม่อาจหลบรอดสิ้น ถูกพลังดรรชนีสี่ห้าสายจี้ใส่ โลหิตฉีดพุ่งจากร่าง ทั้งยังยกมือรับพลังฝ่ามือของเทียนเสียงไต้ซือไว้

เสียงระเบิดหนัก ๆ ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ถูกฟาดปลิวลิวไปด้านหลังดุจว่าวขาดบ่าน

เซาะฮงซิ้งนี้ชักกระบี่ไล่ล่าตามไป ท่องโดดเดี่ยวพันลี้ไม่ทันตกถึงพื้น เซาะฮงซิ้งนี้ก็กวาดกระบี่ฟันออก ฟันร่างมันขาดเป็นสองท่อน !

ท่องโดดเดี่ยวพันลี้คนถูกฟันขาดเป็นสองท่อน แต่ยังไม่ตายสนิท เศษสังขารทั้งสองส่วนยังสั่นกระตุก ชั่วครู่ค่อยนิ่งเงียบงันไป

เซาะฮงซิ้งนี้กวาดตามอง เห็นซากศพเกลื่อนกลาดทั่วพสุธา เสียงครวญครางไม่ขาดหู บ้างสูญเสียแขนขา แต่ยังไม่เสียชีวิตกระเสือกกระสนดิ้นรนอยู่บนพื้น

เซาะฮงซิ้งนี้ชมดูจนน้ำตาคลอหน่วย พลันเหลียวหน้าไปยังเทียนเสียงไต้ซือ กล่าวว่า

"ไต้ซือ คนเหล่านี้ล้วนมีบุตรภรรยา มีครอบครัว มีชื่อเสียงและมีหน้าที่การงาน บทสวดในคัมภีร์มหายานให้บัดเป่าความทุกข์เข็ญของสัตว์ พวกเราเป็นคนในสถาบันสงฆ์ ได้กระทำอันใดบ้าง ?"

เทียนเสียงได้ซึองงงงันวูบ ไม่สามารถตอบได้ ท่านพลั้งมือฆ่าเฒ่าประหลาดมหาภัย ยังสำนึกเสียใจจนถึงบัดนี้

เห็นพนานิรทุกข์ตกอยู่ในทะเลเพลิง หมู่มารที่หลงเหลือก็ถูกไล่ล่าฆ่าจนหมดสิ้น พนานิรทุกข์นับว่าถูกลบชื่อจากยุทธจักรแล้ว

ซ่งเซาะงั้พลันประกาศต่อสาวกนิกายแค้นฟ้าในสังกัดว่า

"พวกเราจะไล่ล่าหมู่มารถึงภูเขาเห็งซัว !"

บทที่ ๔๘

ปรากฏการณ์ใต้น้ำวน

บึงกองมอยู่ในรถธารเลือด ยังต่อสู้กับไต้ฮวงเต้าเจียงอย่างสุดชีวิต

บึงกองมมีพลังฝีมือรุดหน้า แต่ถูกลอบทำร้ายบาดเจ็บ ดังนั้นตกเป็นฝ่ายตั้งรับ มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ไต้ฮวงเต้าเจียงคิดฆ่าบึงกองมยังไม่ง่ายนัก

ตั้งบักตูทำหน้าที่ขับรถธารเลือด เร่งม้าควบตะบึงไปโดยไม่รู้สึกตัว มาถึงริมหน้าผาขาด เบื้องล่างเป็นกระแสน้ำเล่งมึ้ง (ประตูมังกร) อันเชี่ยวกรากแล้ว

ทันใด ม้าดำทั้งแปดส่งเสียงร้องก้อง พุ่งกระโจนใส่กระแสน้ำเล่งมึ้งโดยไม่อาจควบคุมบังคับได้

ตั้งบักตูใจหายวาบ รีบดึงบังเหียนหยุดม้า แต่ม้าดำทั้งแปดส่งเสียร้องราวคลุ้มคลั่ง โถมเข้าหาวังน้ำวนเบื้องล่างโดยพร้อมเพรียง

ตั้งบักตูร้องเสียงพิกลว่า

"แย่แล้ว"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันฟาดผ่ามือใส่บึ้งกองึ้มฉาดหนึ่ง ร้องบอกต่อตั้งบักตูว่า

"สละรถ"

ในเสียงร้อง ใช้เท้าสะกิดขอบรถ โถมขึ้นไปบนฝั่ง ตั้งบักตูเห็นผิดท่า ก็กระโจนติดตามไป

บึ้งกองึ้มถูกฟาดอีกผ่ามือ รู้สึกอวัยวะภายในบิ้นบ่วน กำลังภายในแตกซ่าน ไม่มีเรี่ยวแรงกระโดดตามไป ทั้งรถทั้งคนล้วนร่วงลิ่วลงสู่วังน้ำวนเบื้องล่าง

ได้ยินไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและตั้งบักตูส่งเสียงร้องสับสนว่า

"ฉุดไม่ทันแล้ว"

"ทั้งคนทั้งม้าต้องตายแน่นอน....."

จากนั้นเป็นเสียงโครมกึกก้อง และเสียงน้ำเกรียวกราว รถธารเลือดถูกม้วนเข้าสู่วังน้ำวนระลอกแล้วระลอกเล่า

กระแสน้ำช่วงนี้ปะทะกับแก่งหิน เกิดแรงหมุนวนอย่างรุนแรง บึงกอง้มรู้สึกมีน้ำทะลักเข้าปาก คิดฝืนใจเกร็งลมปราณขึ้น แต่ไม่อาจต่อต้านกับอำนาจของธรรมชาติได้ ร่างถูกม้วนไปในวังน้ำวนอย่างรวดเร็ว

บึงกอง้มเห็นกับตาว่า รถธารเลือดถูกแรงดันของน้ำกดกระแทกแหลกสลายไป จากนั้นตนเองสิ้นสติสมประดีไม่รับรู้เรื่องราวใดอีก

ในรอบร้อยวันที่ผ่านมา บึงกอง้มสิ้นสติไปสองครา เมื่อฟื้นคืนสติมา กลับรอดจากห้วงอันตรายได้

แต่ภัยพิบัติครั้งนี้ มิใช่การกระทำของมนุษย์ หากแต่เป็นอำนาจของธรรมชาติ บึงกอง้มสามารถฟื้นคืนสติมาหรือ ?

.....สามารถ

ขณะที่บึ่งกองมีฟื้นคืนสติมา ต้องประหวัดนึกถึงซึ่งเซี่ยวงอ้อก่อน

รอยยิ้มที่พริ้มพราย ใบหน้ารูปไข่นั้น ในชีวิตนี้สามารถพบพานหรือไม่ ชาติหน้าสามารถพบพานอีกหรือไม่ ?

นึกถึงตอนนี้ บึ่งกองมีอดเจ็บแปลบปลาบใจมิได้ หลังความรู้สึกปวดร้าว ค่อยฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง

.....ตนเองเมื่อมีความรู้สึกรักโลภโกรธหลง แสดงว่าตนเองยังไม่ตาย

..... ตนยังไม่ตาย อย่างนั้นคนอยู่ที่ใด ?

บึ่งกองมีอดนึกถึงบทกวีเลื่องชื่อบทหนึ่งมิได้

.....*คืนนี้สร่างเมาอยู่หนใด ริมเขื่อนหลิว ลมอรุณเฉื่อยฉิว จันทร์ใกล้ลาลับ*

บึ่งกองมีไม่ได้เมามาย ทั้งไม่มีลมโชยเฉื่อยฉิว ปราศจากแสงจันทร์ลูบไล้ มีแต่คนเท่านั้น

คนชุดขาวราวหิมะผู้หนึ่งนั่งแน่วนิ่งบนก้อนหิน ข้างก้อนหินยังแขวนภาพตัวหนังสือสองใบ

บึงกองมพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง เห็นคนชุดขาวแววตาแฝงความหมองหม่น หว่างคิ้วกลับปกคลุมด้วยแววเด็ดเดี่ยวทระนง

บึงกองมพอลุกขึ้นนั่ง รู้สึกกระดูกทั่วทั้งร่างปวดแปลบราวกับจะหลุดสลาย อดส่งเสียงครางมิได้ จากนั้นร้องเรียกว่า

"ผู้อาวุโส....."

รอคอยชั่วขณะ คนชุดขาวยังไม่มีปฏิกิริยาใด

ได้ยินเสียงน้ำไหลครืนครั่น ก้องระงมอยู่ทั้งสองหู บึงกองมรู้สึกตนเองคล้ายเรือน้อยลำหนึ่ง เผชิญกับลมฝนโหมสาดซัดอยู่ชั่วนาตาปี

ทันใด บึงกองมเหลือบเห็นเบื้องหน้ามีของกองหนึ่ง กลับเป็นรถธารเลือดที่แหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยและม้าดำทั้งแปด ที่ตายในสภาพแตกต่างกัน !

ความตระหนกของบึงกองมครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก รีบกระโดดปราดขึ้น ค่อยพบว่าร่างท่อนล่างของตนเปียกชุ่มโชก ที่แท้แช่อยู่ในน้ำตลอดเวลา

เห็นสายน้ำกระแทกกระทั้นใส่แอ่งหินที่เว้าลึกเข้ามา ก่อเกิดสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน พอกระแทกถูกโขดหิน บังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง

บึ้งกองมค่อยเข้าใจสภาพความเป็นอยู่ของตัวเอง ที่แท้สายน้ำเล่งมังเกิดกระแสน้ำวนม้วนพัดขึ้นไป ตนเอง และรถธารเลือดพอร่วงหล่นลงในวังน้ำวน ก็ถูกม้วนเข้าสู่ใจกลางวังน้ำวน รถธารเลือดและม้าเนื่องเพราะมีขนาดใหญ่ จึงถูกบดกระแทกแหลกสลาย ตนเองพอสิ้นสติไป ก็ลอยกระเพื่อมไปตามกระแสน้ำ ถูกพัดพามาถึงสถานที่อันปลอดภัย

สถานที่นี้เป็นแอ่งหินที่เว้าลึกเข้าไป ที่ซึ่งนั่งอยู่ แสดงว่าเป็นพื้นใต้น้ำ เบื้องบนมีกระแสเชี่ยว เบื้องล่างมีวังน้ำวนไม่สามารถกลับขึ้นไปได้

บึ้งกองมร้อนรุ่มใจยิ่ง หวนนึกถึงคนชุดขาว คาดว่าพลัดตกลงสู่สายน้ำเชี่ยว ถูกกักอยู่ที่นี้ ดังนั้นร้องเรียกอีกว่า

"ผู้อาวุโส ผู้อาวุโส....."

ตนความจริงคิดเรียนถามทางออกจากคนชุดขาว แต่คนชุดขาวหาตอบรับไม่

บึงกองึ้มพลันฉุกคิดขึ้น หากมีวิธีออกไป คนชุดขาวคงออกไปแต่แรกแล้ว ไยต้องรั้งอยู่ที่นี้ ปัญหาอยู่ที่ท่านไฉนพลัดตกลงมา ?

ยังมี ม้าเทียมรถทั้งแปดแสนรู้เพียงไหน ไฉนพุ่งโถมลงสู่กระแสน้ำเล้งมึ้ง เป็นเหตุให้รถแหลกลาญม้าล้มตาย ?

บึงกองึ้มขบคิดไม่เข้าใจ ได้แต่นั่งขัดสมาธิสงบจิตระงับใจ โคจรพลังรักษาอาการบาดเจ็บ

การรักษาตัวเองครั้งนี้ ใช้เวลาหลายชั่วยาม เมื่อลืมตาผุดลุกขึ้น อาการบาดเจ็บก็ทุเลาแทบเป็นปรกติ ลมหายใจสะดวกปลอดโปร่งกว่าเดิม

เหลียวดูคนชุดขาว ยังคงนั่งแน่วนิ่งดุจเดิม

ยามนี้คล้ายเป็นยามวิภาล ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง

ผิวน้ำเป็นประกายระยิบระยับจับตา ความคิดคำนึงปิ้งกองิ้มก็ลอยล่องไปยังเบื้องบน

.....ซึ่งบั่งจู้และพวกบุกพนานิรทุกข์ ไม่ทราบผลเป็นอย่างไร ?

.....การศึกที่หุบเขาเจ็ดเย็น กระทั่งการต่อสู้ที่พนานิรทุกข์ ตนเองล้วนถูกรถธารเลือดชักนำออกมาแต่กลางคัน ไม่สามารถสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเหล่านักสู้ถึงที่สุด

นึกไปนึกไป รู้สึกอ้างว้างสุดบรรยาย ปิ้งกองิ้มต้องเหลียวหน้าไปยังคนชุดขาวอีกครา การเหลียวมองครั้งนี้ ต้องอุทานดังอาออกมา

ที่แท้ประกายน้ำสะท้อนต้องใบหน้าคนชุดขาว คนชุดขาวยังคงลืมตาดุจเดิม สีหน้าปราศจากการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างไร

ปิ้งกองิ้มรู้สึกมีความเย็นชนิดหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นจากส้นเท้า ต้องปลุกปลอบกำลังขวัญเดินเข้าไป ยกมือแกว่งไกวที่เบื้องหน้าคนชุดขาวคราหนึ่ง

คนชุดขาวลืมตาโดยไม่กระพริบ กระทั่งกล้ามเนื้อใบหน้า ก็ไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

ที่แท้คนชุดขาวเป็นคนตายผู้หนึ่ง !

แต่คนชุดขาวตายนานเท่าใด ตายอย่างไร ไฉนยังคล้ายมีชีวิตดุจเดิม ?

บึ้งกอง้มยื่นมือรออยู่ที่ริมจมูกคนชุดขาว ค่อยแน่ใจว่าคนผู้นี้เสียชีวิตเป็นเวลานานแล้ว

เห็นคนชุดขาวนั่งขัดสมาธิบนก้อนหิน สองมือวางอยู่เหนือท้อง แต่นิ้วก้อยข้างซ้ายกลับชี้เฉียงไปยังผนังขวามือ

บึ้งกอง้มมองตามปลายนิ้วคนชุดขาว เห็นบนผนังสลักข้อความสองแถว "จูซี้อิดฝากสำเนียงเสียงใส เพื่อประโลมจิตใจอ้างว้าง" ด้านล่างวาดรูปพิณโบราณสีแดงตัวหนึ่ง นอกจากนั้นไม่มีของอื่นอีก

บึ้งกอง้มดูไปดูไป พลอยบังเกิดความอ้างว้างเดียวดาย พลันเห็นคนชุดขาวยกนิ้วชี้ข้างขวาชี้ไปยังผนังซ้ายมือ บนผนังซ้ายมือก็จารึกข้อความว่า

"ต้องการไม้ตายสำนักธารเลือด ให้บรรจุศพเราก่อน ค่อยขุดสถานที่นี้..... จากอ้วยปุยฮ้วย"

ข้อความเหล่านี้กลับใช้พลังดรรชนีแกะสลักลงบนผนังศิลาอันแข็งแกร่ง พลังการฝึกปรือของผู้สลักข้อความนับเป็นที่เห็นได้แล้ว

.....หรือคนชุดขาวผู้นี้ กลับเป็นเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นสุดท้ายอ้วยปุยฮ้วย ?

.....แต่คนผู้นี้สวมชุดยาวสีขาว คล้ายนักศึกษาคงแก่เรียน ไหนเลยมีรูปเค้าของมารร้ายอำมหิต ?

บึงกองิ้มตะลึงลานชั่วขณะ หวนนึกถึงอ้วยปุยฮ้วยท่องทะยานทั่วยุทธจักร เมื่อทิ้งซากศพอยู่ที่นี้ ย่อมสมควรฝังศพให้กับท่าน ดังนั้นลงมือขุดพื้นเบื้องหน้าเป็นหลุมลึกห้าเชี๊ยะ ยาวประมาณเจ็ดเชี๊ยะแห่งหนึ่ง

เมื่อขุดหลุมเสร็จ เห็นใต้หลุมมีไม้ยาวสองเส้นคล้ายกับเป็นรากไม้ เกรงว่าไม่สะดวกกับการจัดวางศพอ้วยปุยฮ้วย บึงกองิ้มจึงชักกระบี่รุ้งทองฟันใส่

ได้ยินเสียง ตัง ตัง ไม้ยาวทั้งสองเส้นถูกตัดทิ้งไป รู้สึกเสียงไม้หักประหลาดพิกลยิ่ง แต่ก็ไม่เฉลียวใจ

บึ่งกองิ้มเดินถึงหน้าซากศพ เห็นอ้วยปุยฮ้วยสองตาเป็นประกาย ใบหน้าแดงระเรื่อ ตลอดทั้งร่างเปล่งประกายสีทองจาง ๆ ชนิดหนึ่ง ต้องลังเลเล็กน้อย

เมื่อเพ่งพิจารณา ค่อยแน่ใจว่าอ้วยปุยฮ้วยเสียชีวิตแล้วจริง ๆ บึ่งกองิ้มค่อยคุกเข่าลงโขกศีรษะอย่างนอบน้อมสามครั้ง อธิษฐานว่า

"ผู้อาวุโสแซ่อ้วย พวกเรามีวาสนาพบกัน ข้าพเจ้าจะฝังศพให้กับท่าน สำหรับวิทยายุทธ เราท่านไม่รู้จักมักคุ้น ไม่มีเหตุผลที่ต้องถ่ายทอดแก่ข้าพเจ้า เพียงหวังวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของท่าน ดลบันดาลให้เซี่ยวง้อและพวกพิชิตชัยที่พนานิรทุกข์ อยู่รอดปลอดภัยทุกคนก็พอแล้ว"

พลางยื่นสองมือประคองซากศพอ้วยปุยฮ้วย คิดจัดวางลงในหลุม แต่นิ้วมือพอกระทบถูกผิวกายอ้วยปุยฮ้วยคล้ายถูกสายฟ้าจี้ใส่ คิดชักมือกลับก็ชักกลับไม่ได้

บึ่งกองิ้มคิดไม่ถึงร่างที่ไร้ชีวิตนี้ กลับสามารถดูดมือของตนเองไว้ รู้สึกมีพลังรุ่มร้อนราวเปลวอัคคี ชำแรกผ่านนิ้วมือ จู่โจมใส่ชีพจรอิมเคี้ยวและเอี้ยงเคี้ยวของตน ยามตื่นตระหนกรีบเกร็งลมปราณขึ้นต่อต้าน

แต่กำลังภายในของอ้วยปุยฮ้วย ยังเหนือล้ำกว่าบึ่งกองิ้ม โถมทะลักเข้ามาดุจระลอกคลื่น สุดที่จะสกัดยับยั้งไว้ได้

บึ่งกองิ้มตอนแรกรู้สึกกำลังภายในสุมอัดอก ชีพจรเสียวเอี้ยง เอี้ยงเม้ง ไท้เอี้ยง เอี้ยงหวยปรากฏเลือดลมพลุ่งพล่าน ตามชีพจร เสียวอิม เคียกอิม ไท้อิม อิมไฮ้ว ก็ปรากฏพลังลมวิ่งพลุกพล่าน ในที่สุดพลังทั้งสี่สายรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ทะลวงผ่านจุดชีพจรหยิมและตั๊กไป !

ยามนั้น ซากศพของอ้วยปุยฮ้วยกลับห่อเหี่ยวลง กำลังภายในร่อยหรอทีละน้อย สุดท้ายล้มระทวยลง ได้ยินเสียงพึบ ซากศพที่ห่อเหี่ยวปรากฏม้วนภาพใบหนึ่งร่วงหล่นลงมา

บึงกอง้มระงับขวัญอันแตกตื่นลง รู้สึกกำลังภายในกายโคจรสะดวกปลอดโปร่งอย่างไม่เคยมีมาก่อน ไม่มีอาการสะดุดติดขัดแม้แต่น้อย ทราบว่าได้รับการถ่ายทอดพลังจากอ้วยปุยฮ้วย สร้างความสำนึกตื้นตันยิ่ง แต่ยังไม่ทราบต้นสายปลายเหตุใด

บึงกอง้มเก็บม้วนภาพใบนั้นขึ้นมาคลี่ออก เห็นวาดรูปสตรีในชุดลำลอง ปกเสื้อเสียบดอกไม้มุก ด้านข้างยังกำกับข้อความว่า "มวยผมดุจก้อนเมฆบังจันทร์ ยามเยื้องกรายดั่งหิมะโชยพลิ้ว"

ม้วนภาพพอคลี่ออก ก็ปรากฏกระดาษแผ่นหนึ่งตกลงมา บึงกอง้มรีบคว้าไว้ เห็นบนกระดาษเขียนอักษรตวัดองอาจว่า

"เราอ้วยปุยฮ้วย เป็นเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่สิบสอง ได้รับบาดเจ็บสาหัส พุ่งตัวลงสู่สายน้ำเชี่ยว สำนึกตัวว่าไม่มีหนทางรอด จึงจัดทำคัมภีร์วิทยายุทธ มอบต่อผู้มีวาสนา ทั้งผนึกพลังหลายสิบปีอยู่ในร่าง ถ่ายทอดแก่ผู้ที่คิดผึ่งซากศพเรา

หากเห็นข้อความบนผนัง รีบร้อนคิดขุดหาวิทยายุทธ ต้องตายใต้กลไกกับดัก หาไม่หากกระทบถูกร่างเราโดยไม่ทันขุดหลุม ก็ต้องถูกอาวุธลับเหนือศีรษะยิงสังหาร ....."

เมื่อเงยหน้าขึ้น เห็นบนเพดานถ้ำมีเกาทัณฑ์เงินแวววับสองดอกจ่อมาที่ตนจริง ๆ ตนเองกลับไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย

บึ้งกอง้มรู้สึกมีเหงื่อชุ่มไปทั้งฝ่ามือ ดีที่ตนเองปราศจากจิตละโมบ หาไม่คงต้องทอดร่างเป็นซากศพในที่นี้ ดังนั้นสงบจิตใจอ่านต่อไป

"*.....เราชิงชังคนขาดความจริงใจที่สุด ดังนั้นยินยอมทำลายซากศพ ลบล้างพลังฝีมือ ไม่ยอมถ่ายทอดวิทยายุทธแก่คนด่ำช้า ในชีวิตเราฆ่าคนมากมายสุดคณนานับ ไล่ล่าล้างแค้นตามใจปรารถนา มีผลบั้นปลายเช่นนี้ ควรถือเป็นกรรมตามสนอง หญิงคนรักเราเห็นเราชื่อเสียงเหลวแหลก ก็ผละจากอ้อมอกเรา บัดนี้เราทิ้งคัมภีร์ฝีมือ และสามวิเศษธารเลือดไว้ ผู้ใดครอบครองถือเป็นเจ้าสำนักธารเลือดรุ่นที่สิบสาม*

ในชีวิตเราไม่เคยสู้แพ้มาก่อน บัดนี้รับบาดเจ็บในเงื้อมมือเซียวชิวจุ้ย ก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ มาตรว่าเราไม่ได้ประกอบวีรกรรมใด แต่ก็ท่องไปตามอำเภอใจ กลับสุขสราญบานใจนัก ฮา ฮา ฮา

อ้วยปุยฮ้วยเขียน ณ กระแสเล้งมั้ง"

บึ้งกอง้มพออ่านจบ จิตใจบังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก ยามกะทันหันหาได้สนใจไยดีคัมภีร์ผีมือและสามวิเศษธารเลือดที่ว่าไม่

บึ้งกอง้มเริ่มบรรจุศพของอ้วยปุยฮ้วย ยามนี้ซากศพอ้วยปุยฮ้วยห่อเหี่ยวซูบกรัง พอกระทบถูกเสื้อผ้าก็เปื่อยขาด ที่แท้ซากศพนี้อาศัยพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำค้ำจุนไว้ พอถ่ายทอดพลังให้กับบึ้งกอง้ม ซากศพก็เน่าเปื่อยมลาย

รอจนจัดบรรจุซากศพอ้วยปุยฮ้วยลงในหลุม กอบดินกลบปากหลุมไว้ หวนนึกถึงผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค บัดนี้

ฝังร่างกับธุลีดิน สร้างความสะทกสะท้อนแก่บึ่งกองิ้ม คุกเข่าโขกศีรษะเก้าครั้ง

การโขกศีรษะครั้งนี้ รู้สึกหน้าผากคล้ายกระทบถูกโลหะ แต่บึ่งกองิ้มเห็นว่า หากยุติการโขกศีรษะแต่กลางคัน ออกจะไม่คารวะต่อผู้ตาย ดังนั้นโขกศีรษะต่อไปจนครบเก้าครั้ง

พลันได้ยินเสียงครืนครันดังจากก้อนหินที่อ้วยปุยฮ้วยนั่งอยู่ บึ่งกองิ้มชะโงกศีรษะมอง เห็นก้อนหินแยกออกช้า ๆ กึ่งกลางก้อนหินจัดวางของสองสิ่ง หนึ่งเป็นแส้เงินยาวกว่าสองวาเส้นหนึ่ง อีกหนึ่งเป็นดาบสั้นสีทองแวววับเล่มหนึ่ง

บนก้อนหินที่แยกออก สลักอักษรที่เข้มแข็งเปี่ยมพลัง มีข้อความว่า

"สามวิเศษธารเลือดประกอบด้วยดาบเชือดวัว แส้เหลือเพื่อและเกาทัณฑ์ท่องนภา เกาทัณฑ์อยู่บนเพดานถ้ำ

ขณะที่เจ้าโขกศีรษะเก้าครั้ง ก็ตัดทำลายกลไกทิ้ง หากคิดออกจากถ้ำ ต้องฝึกยอดวิชาในคัมภีร์ก่อน ที่ซึ่งเจ้าโขกศีรษะ เมื่อขุดลึกลงไปหนึ่งเชี๊ยะ จะได้รับคัมภีร์วิชาฝีมือ"

บึ้งกอง้มอ่านถึงตอนนี้ มีอาจไม่เลื่อมใสต่อความคิดอ่านอันลึกซึ้งของอ้วยปุยฮ้วย ด้วยกรึ่งเกรงมรดกฝีมือตกไปในเงื้อมมือคนต่ำช้า กลับวางกับดักไว้หลายชั้นคนแม้ตายแล้ว แต่ยังควบคุมสถานการณ์ได้ยิ่งกว่าคนเป็นอีก

บึ้งกอง้มฟังว่ามีวิธีออกจากจุดอับ ถึงกับคึกคักอักโข ขุดดินลึกลงไปร่วมเชี๊ยะ ก็ขุดพบกล่องเหล็กใบหนึ่ง พอเปิดฝากล่องออก เห็นมีคัมภีร์ทั้งสิ้นห้าเล่ม

คัมภีร์เล่มที่หนึ่งเป็นวิธีฝึกดาบเชือดวัว เล่มที่สองอธิบายวิธีใช้แส้เหลือเฟือ เล่มที่สามอธิบายวิธียิงเกาทัณฑ์ท่องนภา เล่มที่สี่บันทึกเคล็ดวิชาโคจรกำลังภายใน เล่ม

ที่ห้าแนะนำวิธีผ่าขึ้นจากวังน้ำวน ทั้งหมดนี้ต้องฝึกตามลำดับขั้น ไม่อาจรีบร้อนวู่วามเด็ดขาด

จนบัดนี้บึ่งกองิ้มเพิ่งทราบว่าม้าเทียมรถเมื่อควบขับผ่านกระแสน้ำเล่งมึ้ง ไฉนกระโจนลงสู่วังน้ำวน ที่แท้นายของมันเสียชีวิตที่นี่ ม้าวิเศษแสนรู้จึงพลีชีพตายตามกลับส่งเสริมตนเองได้รับวาสนาปาฏิหาริย์

บึ่งกองิ้มเหลียวหน้ามอง เห็นรถธารเลือดที่ชาวบู๊ลิ้มมุ่งมาดปรารถนา ถูกทำลายเหลือแต่ซาก อดสะทกสะท้อนมิได้

จากนั้นหวนนึกถึงตนเองหากคิดขึ้นจากจุดอับ ต้องฝึกยอดวิชาในคัมภีร์ธารเลือด เริ่มฝึกวิชาต่าง ๆ ในคัมภีร์

ยามนั้น เหล่านักสู้ผู้กล้ากลับยกขบวนติดตามไต้ฮวงเต้าเจี๋ยงถึงภูเขาเห็งซัว

ไต้ฮวงเต้าเจี๋ยงรวบรวมไพร่พลที่หลงเหลือของสำนักบู๊ตึง สมาคมเสื้อทอง ชมรมคลุมฟ้า หุบเขาเจ็ดเย็นและพนานิรทุกข์ร่วมสามร้อยคน บากบั่นถึงภูเขาเห็งซัว

ศิษย์สำนักเห็งซัวพากันสกัดขัดขวาง แต่ไหนเลยต้านหมู่มารเดนตายที่โหดเหี้ยมดุร้ายได้ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงบุกฝ่าตลอดทาง ในที่สุดขึ้นสู่วัดฮุ่ยคงยี่ สมทบกับเฒ่าอิงฟ้าฮั้วงุ่ยเล้า

ขณะเดียวกัน เซาะฮงซิ้งนี้ เทียนเสียงไต้ซือ ซึงจือฮุ้น ซ่งจือเซาะก็ติดตามถึงเชิงเขาเห็งซัว

เทียนเสียงไต้ซือมองดูภูเขาเห็งซัวที่สูงเสียดเมฆกล่าวขึ้นก่อนว่า

"นี่คือเห็งซัว พวกเราล้วนขึ้นไปไม่ได้"

ตามกฎของยอดเขาเทพธิดา ห้ามมิให้บุรุษขึ้นเขาโดยพลการ หาไม่ฆ่าได้โดยไม่ละเว้น ดังนั้นเหล่านักสู้ต่างชะงักเท้า ไม่กล้าบุกรุกขึ้นเขา

ซ่งเซาะงี้เป็นสตรี สะดวกกับการเกลี้ยกล่อม ดังนั้นกล่าวกับเซาะฮงซิ้งนี้ว่า

"ซือไถ่ ตอนนี้ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและพวกล้วนบุกขึ้นเขาเห็งซัว เหล่าเจ้ม่วยบนยอดเขาเทพธิดามีสภาพร่อแร่คับ

ขัน เพื่อรักษารากฐานสำนักท่าน ซือไถ่ควรยกเลิกกฎสักครา"

เซาะฮงซิ้งนี้ตะลึงลานวูบ จึงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"หากให้สำนักเห็งซัวยกเลิกกฎข้อห้าม มิเห็นจะไม่ได้....."

เหล่านักสู้เห็นเซาะฮงซิ้งนี้รีรอลังเล อดร้องมิได้

"สำนักเห็งซัวอันใด ไหนเลยตรากฎโสโครกที่สตรีขึ้นไปได้ บุรุษขึ้นไปไม่ได้"

"พวกเราขึ้นไปช่วยเหลือสำนักเห็งซัว หรือพวกนางยังจะตอบแทนบุญคุณด้วยความแค้น พวกเราเหล่าลูกผู้ชายชาตรี วันนี้ต้องขึ้นเขาเห็งซัวไป"

ที่หลงเหลือสนับสนุนเป็นเสียงเดียว สภาพการณ์เปลี่ยนเป็นสับสนวุ่นวาย

เซาะฮงซิ้งนี้พลันทอดถอนใจ ชูมือขึ้นกล่าวว่า

"พวกเราขึ้นไปเถอะ"

เหล่านักสู้กลับงงงันวูบ สงบปากคำไว้ เทียนเสียงได้ซือตะกุกตะกกว่า

"ซือไถ่ นี่ไยมิใช่ละเมิดกฎ ?"

ใบหน้าเย็นชาดุจน้ำแข็งของเซาะฮงซิ้งนี้กลับปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ กล่าวว่า

"ไม่ว่าเรื่องราวใด เราสามารถรับผิดชอบ"

ซึ่งจือฮุ้นพอฟัง จึงถ่ายทอดคำสั่งให้ทั้งหมดขึ้นเขาไป

เมื่อขึ้นถึงโฮ้วฮวงเค้า ลมกระโชกดั่งพยัคฆ์คำรามในหุบเขาปรากฏโขดหินระเกะกะ เห็นซากศพทอดเกลื่อนกลาด ผู้ตายส่วนใหญ่เป็นศิษย์สตรีสำนักเห็งซัว

เซาะฮงซิ้งนี้ชมดูจนเจ็บปวดใจ ถือกระบี่วิ่งตะบึงไปก่อน เทียนเสียงไต้ซือกริ่งเกรงเซาะฮงซิ้งนี้พลาดท่าเสียที รีบติดตามไป

ซึ่งจือฮุ้นและซ่งเซาะงี้กำลังวุ่นวายกับการจัดรูปขบวน ไม่ทันติดตามมา คนทั้งสองจึงล่วงหน้าถึงตลาดเห็งซัวก่อน

เพิ่งบรรลุถึง พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกท่านทั้งสองความจริงผูกสมัครรักกัน ไยไม่คืนสู่เพศฆราวาส สมรักสมปรารถนาสักครา ?"

ยามนี้ อากาศที่เห็งซัวปกคลุมด้วยเมฆหมอก เซาะฮงซิ้งนี้และเทียนเสียงไต้ซือรู้สึกเหน็บหนาว อดยืนแนบชิดกันมิได้

ครั้งกระโน้นเก้าเกียบซิ้งนี้เคยนำเซาะฮงซิ้งนี้ลงจากเขาไปนมัสการพ่อชั้งไต้ซือแห่งสำนักเสียวลิ้ม เทียนเสียงไต้ซือจึงมีโอกาสพบหน้าเซาะฮงซิ้งนี้ นับแต่นั้นในจิตใจเทียนเสียงไต้ซือ จึงประทับเงาร่างเซาะฮงซิ้งนี้ไว้อย่างลึกซึ้ง

คนผู้นั้นกล่าวอีกว่า

"ชีวิตคนลำบากตรากตรำ เมื่อใดจึงสิ้นทุกข์ลืมโศก พวกท่านยังคงหาความสุขอย่างเต็มที่"

เซาะฮงซิ้งนี้และเทียนเสียงไต้ซือผงกศีรษะอย่างลืมตัว ขยับเคลื่อนกายเข้าแอบอิงแนบชิดกัน ร่างของทั้งสองพอสัมผัสต้องกัน เทียนเสียงไต้ซืออดสะท้านใจมิได้

ท่านจะอย่างไรเป็นบรรพชิตสูงศักดิ์ จนบัดนี้ยังรักษาความบริสุทธิ์ไว้ พอมีสติแจ่มใส ก็ลอบสวดคำ "โอมมณีตัสสะ" ในใจ

เซาะฮงซิ้งนี้เคยเสียความบริสุทธิ์แก่เชาไต้ปุย ไม่มีขันติธรรมหนักแน่นเท่าเทียนเสียงไต้ซือ พริบตานั้นจิตใจเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน พึมพำว่า

"พวกเราหนีไปให้ไกลแสนไกล ท่านอย่าได้กลับเสียวลิ้ม เราก็ไม่ขึ้นเขาเห็งซัว....."

เทียนเสียงไต้ซือรับฟังจนเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ผุดพราย ไม่ทราบฝันนี้ควรฝันต่อไป หรือตื่นจากความฝันดี ?

คนผู้นั้นกล่าวอีกว่า

"พวกท่านไยต้องกระดากกระเดือง ยังคงคืนสู่เพศฆราวาส เกี่ยวก้อยสู่พนานิรทุกข์เถอะ"

ที่แท้คนผู้นี้คือเจ้าของพนานิรทุกข์ตั้งบักตู วิชาที่ใช้คืออวิชาสะกดจิตครอบงำใจ

เซาะฮงซิ้งนี้แอบอิงอยู่ข้างกายเทียนเสียงไต้ซือ รับคำว่า

"ถูกแล้ว....."

ตั้งบักตูกล่าวอีกว่า

"ข้อห้ามงดเว้นกาเมอันใด มิสู้ทำลาย....."

เทียนเสียงไต้ซือตวาดว่า

"ทำลาย !"

ตั้งบักตูร้องโอยคำหนึ่ง กระอักโลหิตจากปาก ยกมือกุมอก ถอยกายไปด้านหลัง

เซาะฮงซิ้งนี้คล้ายตื่นจากความฝัน ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง เทียนเสียงไต้ซือรีบประคองไว้ ไม่ทันไล่ล่าฆ่าตั้งบักตูที่บาดเจ็บบอบช้ำ

ที่แท้ตั้งบักตูใช้วิชาสะกดจิตครอบงำใจ เพียงสะกดสติสัมปชัญญะของเซาะฮงซิ้งนี้ เทียนเสียงไต้ซือกลับเกร็งกำลังภายในหมายตอบโต้ พอได้ยินตั้งบักตูกล่าวคำ "ทำลาย" ก็ใช้วิชาราชสีห์คำรามของสถาบันสงฆ์ กระแทกทำร้ายอวัยวะภายในตั้งบักตู พร้อมกับปลุกเซาะฮงซิ้งนี้ตื่นจากความงมงาย

เซาะฮงซิ้งนี้หลั่งเหงื่อโทรมกาย สั่นสะท้านในวงแขนเทียนเสียงไต้ซือชั่วขณะ ค่อยมีสติแจ่มใส พลันอุทาน

ดังอา กระโดดปราดขึ้น แต่ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำไปแล้ว

ทั้งสองท่านไม่กล้ามองเรา เราไม่กล้ามองท่าน ชั่วครู่ให้หลัง เซาะฮงซิ้งนี้ค่อยสูดลมหายใจลึก ๆ กล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน"

เทียนเสียงไต้ซือไม่ทราบตอบอย่างไรดี เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวว่า

"พวกเรากลับไปสมทบกับทั้งหมดเถอะ"

บทที่ ๔๙

มารเฒ่าอิงฟ้า

ยามนั้น ซึงจือฮุ้น ซ่งเซาะงี้และพวกก็เผชิญการลอบทำร้ายจิตใจทุกผู้คน จากนั้นเป็นเสียงตงตงติดต่อกัน คล้ายย่ำใส่ห้วงสมองทุกผู้คน ผู้ที่พลังการฝึกปรืออ่อนด้อย ถึงกับยกมือกุมขมับ ส่งเสียงครางออกมา

ซึงจือฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป อุทานว่า

"กลองสะท้านฟ้า"

ซ่งเซาะงี้ก็ร้องโพล่งว่า

"เฒ่าอิงฟ้า"

ที่แท้เฒ่าอิงฟ้ามีกลองสะท้านฟ้า ทวนทะลุฟ้า หมัดทลายฟ้ารวมเป็นสามสุดยอดอิงฟ้า ครั้งกระโน้นเสียงมารของกลองสะท้านฟ้า สะเทือนทั่วปุ้ลิ้มตงง้วน ภายหลังค่อยถูกเซียวชิวจุ้ยขับไล่จากแผ่นดินตงง้วน แต่ยังกบดานที่วัดฮุ่ยคงยี่ กลายเป็นสถานต้องห้ามในสถานต้องห้าม

ได้ยินเสียงกลองตงตง ก่อกวนจนเลือดลมผู้คนพลุ่งพล่าน ซึ่งจือฮุ้นและซ่งเซาะงี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำกว่า ยังสามารถทนทานได้ แต่เสียงกลองนี้แฝงพลังทำลายหากยืดเยื้อนานไป ต้องก่อเกิดเป็นเภทภัยแน่นอน

มิหนำซ้ำศัตรูไม่ปรากฏร่องรอง เสียงกลองคล้ายลอยข้ามขุนเขาบรรพตมา ไม่อาจหยั่งคำนวณได้

เสียงกลองทวีความเร่งร้อนขึ้น สะเทือนเลื่อนลั่นดุจทัพม้าห้อทะยาน นักสู้ที่พลังฝีมืออ่อนด้อยผู้หนึ่งไม่อาจคุมสติมั่น กลับพลาดพลั้งพลัดตกลงจากหน้าผา ลากหางเสียงแผดร้องยาวเหยียด เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

พลันได้ยินเสียงติงดังสดใส ทุกผู้คนค่อยปลอดโปร่งโล่งใจ เห็นสตรีชุดขาวนางหนึ่งดีดจะเข้ กรีดนิ้วทั้งสิบลงบนสายจะเข้ บังเกิดเป็นเสียงไพเราะเพราะพริ้งดังขึ้น

ซึ่งจือฮุ้นรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ห้วงสมองคล้ายปรากฏภาพสตรีชุดสีน้ำตาลนางหนึ่ง กำลังดีดพิณขับกล่อมตนเอง ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เป็นนาง... ....เป็นนาง....."

ยามนั้น ที่หลังเขาก็ปรากฏชายชราปากแดงเขี้ยวขาวในชุดสีดำผู้หนึ่ง ยืนอยู่หน้ากลองหนังใบหนึ่ง สองมือถือไม้ตี ย่ำลงบนหนังกลองที่เก่าคร่ำคร่า ทางหนึ่งย่ำกลองทางหนึ่งนึกฝันถึงภาพที่ฝ่ายตรงข้ามต้องกระเสือกกระสนดิ้นรนด้วยความทรมาน

แต่แล้วพลันได้ยินเสียงจะเข้กระทบโสต ชายชราชุดดำพลันสะท้านคราหนึ่ง ไม้ตียกค้างอยู่กลางอากาศ ไม้ย่ำลงอีก ปากกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"มิใช่นาง.....มิใช่นาง....."

พลันบังเกิดเสียงปง ไม้ตีในมือกลับถูกบีบแหลกละเอียดไป

ชายชรานี้มิใช่ใครอื่น คือเฒ่าอิงฟ้าฮั่วงุ่ยเล้าเอง

ซึ่งจือฮุ้นร้องว่า "เป็นนาง" เฒ่าอิงฟ้ากลับร่ำร้องคำ "มิใช่นาง" แต่ใจจริงส่วนลึกยังมุ่งหวังว่าเป็นนาง

เฒ่าอิงฟ้าแตกหักกับทาสโลหิตอเวจีเซียวเซียวเทียนเพราะนาง แต่นางหาแยแสเหลือบแลทั้งสองไม่ เฒ่าอิงฟ้าจึงคิดฉุดคร่านาง ใช้พละกำลังยึดครองนาง แต่นางกลับเป็นน้องสาวบุญธรรมของวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ย กระตุ้นให้เซียวชิวจุ้ยลงมือ ขับไล่เฒ่าอิงฟ้าออกจากแผ่นดินตงง้วน นางก็แต่งงานกับผู้อื่น หลายสิบปีมานี้ ไม่ทราบอยู่ที่ใด

แต่ตอนนี้คนดีดจะเข้ไฉนละม้ายคล้ายนางกระไรปานนั้น ?

ได้ยินเสียงเพลงสดใสกังวานดังว่า

"ห่านป่าโบยบินสู่อุดร บุษบงเบ่งบานทั่วธานินทร์ ธารน้ำแข็งละลายหายสิ้น ต้นหลิวแตกกิ่งแรกแย้ม....."

เสียงเพลงคล้ายสายน้ำอันชุ่มฉ่ำ สะกดเพลิงอำมหิตของเฒ่าอิงฟ้าลง

ซึงจือฮุ้นพอได้ยินเสียงเพลง พลันมีสติแจ่มใส จดจำออกว่าเป็นเสียงของซึงเซี่ยวงอ้

ก่อนนี้ท่านกับภรรยาเคยดีดพิณร้องเพลงใต้แสงจันทร์ แต่แล้วนางก็ไปจากตน จำได้ว่าก่อนตายนางรำพันคำ "กังหนำ.....กังหนำ....." จากนั้นสิ้นลมปราณ

ตอนนั้นท่านถึงกับคิดตายตาม พอได้ยินเสียงเพลงของบุตรี ค่อยมีสติแจ่มใส ตั้งปณิธานว่าจะมีชีวิตสืบไป พิทักษ์รักษาพรรคนภากาศ เลี้ยงดูบุตรีจนเติบใหญ่

ซึงจือฮุ้นลอบปาดคราบน้ำตา ทราบว่าคนดีดจะเข้ตอนนี้ไม่ใช่ภรรยา หากแต่เป็นซ่งเซาะงี้ จากนั้นซึงเซี่ยวงอ้ร้องเพลงคลอรับ

เหล่านักสู้ได้ยินเสียงจะเข้พอดัง เสียงเพลงคลอรับเสียงกลองที่น่ากลัวก็ชะงักขาดหาย อดโห่ร้องออกมามิได้ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"อีเซี่ยวชิม อีเซี่ยวชิม"

พลางกู่ร้องดังยาวนานออกมา เสียงกู่ยังไม่อาจกลบความคับแค้นเดียวดายได้

ซึงจือฮุ้นรับฟังจนสะท้านคราหนึ่ง โถมปราดไปตามเสียง ซ่งเซาะงึ้กรึ่งเกรงซึงจือฮุ้นเพลี่ยงพล้ำเสียที ดังนั้นทุ่มเทวิชาตัวเบาติดตามไป

ซิงชิมฮั่งและเหินบินบนยอดหญ้าเห็นสองธัมมะล่วงหน้าไป บั่งจู้และหัวหน้านิกายแค้นฟ้าก็ไม่อยู่ มิสู้เฝ้ารักษาเส้นทาง ไม่ให้ศัตรูฉกฉวยโอกาสทำร้าย

ซึงจือฮุ้นฟังเสียงคำนวณตำแหน่ง อ้อมไปยังหลังเขา เห็นชายชราชุดดำผู้หนึ่งยืนตระหง่านอยู่ข้างหินใหญ่ก้อนหนึ่ง เพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าจ้องมองมา

ซึงจือฮุ้นใจหายวูบ ถามว่า

"เฒ่าอิงฟ้า ?"

ชายชราชุดดำจับจ้องมองซึงจือฮุ้นโดยไม่กระพริบย้อนถามว่า

"ซึงจือฮุ้น ?"

ซึงจือฮุ้นข่มความพลุ่งพล่านใจ ถามอีกว่า

"ท่านรู้จักชื่อภรรยาเราได้อย่างไร ?"

เฒ่าอิงฟ้าสะท้านคราหนึ่ง ร้องถามว่า

"ท่าน.....ท่านว่าอะไร ?"

พลางต่อยหมัดใส่หินใหญ่ข้างกายก้อนนั้น เสียงโครมเมื่อต่อยหินใหญ่แหลกละเอียดเป็นผุยผง

ต่อให้เป็นเทียนเสียงไต้ซือ อย่างมากเพียงฟาดหินใหญ่แยกเป็นสี่ห้าเสี่ยง คนผู้นี้สามารถต่อยหินใหญ่เป็นผุยผงในหมัดเดียว ความกล้าแข็งของพลังการฝึกปรือเป็นที่คำนวณได้

ซึงจือฮุ้นแม้ทราบแน่แก่ใจ แต่สีหน้ายังเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร ถามอีกว่า

"ท่านรู้จักชื่อภรรยาเราได้อย่างไร ?"

ที่แท้อีเซี่ยวชิมตอนแต่งงานกับซึงจือฮุ้น เคยบอกว่ามีมารร้ายสองคนรังควานนาง ขอซึงจือฮุ้นอย่าได้บอกชื่อเล่นของนางต่อผู้ใด ซึงจือฮุ้นถามไถ่ต้นสายปลายเหตุอีเซี่ยวชิมไม่ยอมแพร่งพรายอันใด เพียงบอกว่านี่เป็นอดีต

ที่แล้วมา ตอนนี้นางเพียงรักมั่นต่อเขา ขออีกฝ่ายหนึ่งอย่าได้สืบสาว

ซึงจือฮุ้นมีจิตใจเปิดเผย จึงไม่ถามไถ่มากความ เพียงทราบว่าอีเซี่ยวชิมเป็นน้องสาวบุญธรรมของเซียวชิวจุ้ย เคยอยู่ที่สำนักธารเลือดระยะหนึ่ง ภายหลังถอนตัวออกมา ได้รู้จักกับซึงจือฮุ้น ซึงจือฮุ้นทุ่มเทความรักต่อนางด้วยความสำนึกตื้นตัน นางจึงแต่งงานอยู่กินกับซึงจือฮุ้น

เฒ่าอิงฟ้าตวาดถามว่า

"อีเซี่ยวชิมแต่งงานกับท่าน ?"

ซึงจือฮุ้นคาดการณ์ได้หลายส่วน ดังนั้นยืดอกเล็กน้อย รับคำว่า

"ถูกแล้ว"

เฒ่าอิงฟ้ากล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"นางเล่า?"

"ตายแล้ว"

ขณะกล่าว ดวงตาทอแววเศร้าสร้อยวูบหนึ่ง

ยามนั้น ซ่งเซาะงั้ดติดตามมาถึง พอฟังยืนสงบอยู่ด้านข้าง

เฒ่าอิงฟ้าพึมพำว่า

"ตายแล้ว.....ตายแล้ว ?"

ซึงจือฮุ้นผงกศีรษะรับ เฒ่าอิงฟ้าพลันตะเบ็งเสียงร้องว่า

"เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อ"

ซึงจือฮุ้นจับจ้องมองอีกฝ่ายหนึ่งอย่างลึกซึ้ง เห็นเฒ่าอิงฟ้าร่ำร้องกลางสายลม ยกมือทุบอก ดวงตาซึงจือฮุ้นค่อยทอแววเข้าใจแล้ว

เฒ่าอิงฟ้าร่ำร้องชั่วขณะ พลันชะงักสุ้มเสียง ตวาดถามว่า

"ท่านเป็นสามีของอีเซียวชิม อีเซียวชิมมอบของรักต่อท่านหรือไม่ ?"

ซึงจือฮุ้นกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ของรักอันใด ?"

เฒ่าอิงฟ้าพลันแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ชี้หน้าซึงจือฮุ้น กล่าวว่า

"ที่นางรักไม่ใช่ท่าน คนที่นางรักไม่ใช่ท่าน....."

เสียงหัวร่อเปลี่ยนเป็นคับแค้นรันทด ร่ำร้องว่า

"นาง.....นางไหนเลยเคยรักเรา ?"

ซึงจือฮุ้นตกอยู่ในห้วงมึนงงสงสัย พลันรู้สึกมีคนใช้ศอกกระทบร่างคราหนึ่ง ได้ยินซ่งเซาะงึกล่าวเบา ๆ

"มารร้ายนี้มีพลังฝีมือร้ายกาจ ฉกฉวยโอกาสที่เขาว้าวุ่นใจ ชิงลงมือขจัดเภทภัยแก่ส่วนรวม"

ซึงจือฮุ้นรู้สึกมีกลิ่นหอมรวยรินโชยกระทบจมูก ทราบว่าซ่งเซาะงึมาถึงข้างกาย ดังนั้นระงับจิตใจ ผงกศีรษะเล็กน้อย แต่รู้สึกนี่มิใช่ความประพฤติของลูกผู้ชาย ต้องลังเลเล็กน้อย

เฒ่าอิงฟ้าเป็นชนชั้นใด เห็นซ่งเซาะงึกระซิบที่ข้างหูซึงจือฮุ้น พลันมีสติแจ่มใสขึ้น ตวาดว่า

"ประเสริฐ เราจะฆ่าเด็กน้อยเจ้าก่อน เป็นการล้างแค้นที่ไม่ได้พบพานอีเซียวชิมยี่สิบปี"

ขาดคำต่อยหมัดออก หมัดนี้รุนแรงดั่งอสนีบาตมาตรแม้นอยู่ห่างเจ็ดเชี๊ยะ แต่ก็บังเกิดพลังหนักหน่วงชนิดหนึ่งกระแทกมาปะทะหน้า

ซึงจือฮุ้นปาดนิ้วทั้งห้า จี้พุ่งพลังดรรชนีห้าสายใส่ลมหมัด พลังทั้งสองสายพอปะทะ บังเกิดเสียงดังเกรียวกราว ผงทรายคละคลุ้งอบอวล

เฒ่าอิงฟ้าสูดลมหายใจคำหนึ่ง ต่อยหมัดที่สองออกจากนั้นสูดลมหายใจอีกคำหนึ่ง ต่อยหมัดที่สามออก

ซึงจือฮุ้นจี้พุ่งดรรชนีนภากาศ คอยตัดทำลายพลังหมัด แต่หมัดทลายฟ้าของเฒ่าอิงฟ้า หมัดแรกเพิ่งสิ้นสุดหมัดที่สองก็ติดตามถึง คล้ายกับกำลังภายในใช้ไม่มีวันหมดสิ้น

ได้ยินเสียงโครมครามดังไม่ขาดหู ซึงจือฮุ้นพลิ้วกายอยู่ไปมา แต่ยังไม่อาจหลุดพ้นจากเงาหมัดที่แน่นขนัดดุจขุนเขาได้

ซ่งเซาะงี้เห็นซึงจือฮุ้นตกอยู่ในห้วงคับขัน ก็ชักกระบี่หยกขาว สอดแทรกไปในวงต่อสู้

ซ่งเซาะงี้เล่าเรียนอย่างกว้างขวาง ผสานกับซึงจือฮุ้นอย่างสอดคล้อง สามารถกอบกู้สถานการณ์อันเลวร้ายได้

เฒ่าอิงฟ้าพลันต่อยหมัดใส่อากาศสามหมัด กลับปราศจากสุ้มเสียงผิดปกติใด ซึงจือฮุ้นและซ่งเซาะงี้ลอบสงสัยใจ แต่ด้วยไหวพริบอันปราดเปรียว ดังนั้นเพิ่มความระมัดระวังขึ้น

เฒ่าอิงฟ้าพลันโถมจู่โจมเข้ามา ซ่งเซาะงี้ถูกคุกคามถอยไปสองก้าว พลันได้ยินเสียงโครม กลางหลังถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง แทบกระอักโลหิตออกมา

ที่แท้หมัดทลายฟ้าของเฒ่าอิงฟ้าฝึกถึงขั้นสุดยอด แต่ละหมัดไม่เพียงสามารถบ่นศิลาทลายภูเขา ยังสามารถผนึกพลังอยู่กลางอากาศโดยไม่ใช้ออก รอจนฝ่ายตรงข้ามพาตัวเข้ามา ค่อยแผ่พุ่งพลังหมัดออก

ซึงจือฮุ้นเห็นซ่งเซาะงี้ถูกต่อยทำร้าย รีบสะอึกเข้าคุ้มครองนาง แต่หมัดทลายฟ้าของเฒ่าอิงฟ้าซุกซ่อนอยู่

ทุกแห่งหน คล้ายมือที่ไร้สภาพข้างหนึ่งคอยคักรอทำร้าย ซึ่งจือฮุ้นพอบุกบั่นเข้ามา ก็ถูกหมัดไร้สภาพต่อยใส่ทรวงอกท้องน้อยคราหนึ่ง

ซึ่งจือฮุ้นเซถลาไปด้านข้างสามก้าว เฒ่าอิงฟ้าพุ่งหมัดเข้ามาใหม่ ซ่งเซาะงี้เสือกแทงกระบี่เข้าคุ้มครอง ใช้ออกด้วยท่าจู่โจมที่ดีที่สุดในหล้า..... หยกศิลาล้วนแหลกลาญ

เฒ่าอิงฟ้าต่อให้มีขวัญกล้ากว่านี้ ก็ไม่กล้าลูบคมของกระบวนท่านี้ ได้แต่ถอยห่างไป

ซึ่งจือฮุ้นและซ่งเซาะงี้แม้บุกซ้ายทะลวงขวา แต่ยังฝืนใจช่วยเหลือกันและกัน เมื่อถึงตอนท้าย กลับรู้สึกชีวิตตนเองไม่มีความสำคัญเท่ากับให้ความคุ้มครองอีกฝ่ายหนึ่ง

เฒ่าอิงฟ้านิสัยจืดจาง ในชีวิตเพียงหลงรักอีเซี่ยวชิม กลับไม่สามารถพิชิตจิตใจนาง ยามนี้เห็นทั้งสองเกื้อกูลดูแลกันและกันปานนี้ ถึงกับบังเกิดความริษยาจับใจ ลงมือโดยไม่ยั้งมือไว้ไมตรีอีก

พลันได้ยินเสียงกู่เกรี้ยวกราด เงาร่างสองสายโถมปราดเข้ามา กลับกลายเป็นเทียนเสียงไต้ซือและเซาะฮงซิ้งนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ สถานการณ์พลิกแพลกกลับกลาย ซิงจือฮุ้นและพวกทั้งสี่ จู่โจมดรรชนี ผ่ามือและกระบี่ ผนึกเป็นร่างแหผืนหนึ่ง ครอบคลุมใส่เฒ่าอิงฟ้า

มิคาดยามนั้นปรากฏเงาร่างสายหนึ่งขยับปีกดุจวิหคมหึมาบินวนลงสู่พื้น ที่แท้เป็นไต้ฮวงเต้าเจี้ยง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพอรุดถึง สถานการณ์ก็กลับกลายอีกครา เฒ่าอิงฟ้าจู่โจมใส่ซิงจือฮุ้นและซ่งเซาะงี้ใหม่ ใช้หมัดทลายฟ้าเร่งร้อนกว่าเดิม

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงต่อสู้กับเทียนเสียงไต้ซือและเซาะฮงซิ้งนี้ คนทั้งสามต่างจัดอยู่ในสามธัมมะ แต่ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงฝึกปรืออวิชาของสำนักธารเลือด ต่อให้เซาะฮงซิ้งนี้และเทียนเสียงไต้ซือผนึกกำลัง ก็มิใช่คู่มือเปรียบติด

เทียนเสียงไต้ซือเห็นสถานการณ์ยืดเยื้อ อดประหวัด

นึกถึงเฒ่าประหลาดมหาภัยมิได้ ตนเองกลับพลั้งมือทำร้ายเฒ่าประหลาดมหาภัยถึงแก่ชีวิต นับเป็นบาปหนาสาหัส แม้ตายก็ไม่อาจถอนโทษทัณฑ์ได้

เซาะฮงซึ้งนึกถึงปึ่งกองิ้ม นางเคยประมือกับปึ่งกองิ้ม ตอนอยู่ที่หุบเขาเจ็ดเย็น ปึ่งกองิ้มกลับช่วยเหลือนาง ตอนนี้ไม่ทราบเป็นอย่างไร นับว่าพ้ำริษยาอัจฉริยะจริง ๆ

ซ่งเซาะงี้ทางหนึ่งรับมือเฒ่าอิงพ้ำ ทางหนึ่งครุ่นคิดถึงซ่งจือเซาะ หากแม้นซ่งจือเซาะยังมีชีวิต ด้วยนิสัยอันดื้อรั้นเด็ดเดี่ยวของเขา ทั้งสามผนึกกำลัง ต้องรับมือซึ่งจือฮุ้นได้แน่นอน

ขณะเดียวกัน ซึ่งจือฮุ้นก็ประหวัดนึกถึงหัตถ์เซียนทะเลทราย ฝ่ามือทะเลทรายมีพลังซ่อนเร้นลึกล้ำ สามารถต้านพลังหมัดทลายฟ้าได้ แต่หัตถ์เซียนทะเลทรายสองสามีภรรยากลับตายในเงื้อมมือคนชั่วช้า กระทั่งบุตรีทั้งสองก็เสียชีวิตไปคนหนึ่ง

ที่แท้คนทั้งหมดคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล จะมากจะน้อยล้วนได้รับผลสะท้อนจากวิชาสะกดจิตครอบงำใจของเฒ่าอิงฟ้า

เฒ่าอิงฟ้าฝึกปรือวิชาสะกดจิตครอบงำจิตถึงขั้นสุดยอด ไม่ต้องส่งเสียงประกอบ เพียงใช้สายตากระบวนท่าก็สามารถชักนำฝ่ายตรงข้ามคิดเตลิดเปิดเปิง

ซึ่งจือฮุ้นและพวกทั้งสี่ขณะเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนเห็นแน่ชัดว่าเฒ่าอิงฟ้าทั้งสองจะลงมือประสบผล พลันได้ยินเสียงกู่ยาวนานดังขึ้น

เสียงกู่ดังขึ้นที่เชิงเขา ชั่วพริบตาก็โถมขึ้นถึงยอดเขา กลับเป็นคนผอมสูง มีอำนาจน่าเกรงขาม คำนวณอายุขัยแท้จริงไม่ออก

คนผู้นี้ถือกระบองสีแดงราวโลหิตด้ามหนึ่ง พอขึ้นสู่ยอดเขา ก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ฮั่วเหลา (เฒ่าแซ่ฮั่ว) พวกเราพบกันอีกแล้ว"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังคนผอมสูงโดยไม่บอกกล่าว ที่แท้ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงทราบว่าคนผู้นี้มีฝีมือสูงล้ำ มิสู้จัดการแต่เนิ่น ๆ

เทียนไต้ซือพลันร้องเตือนว่า

"ระวัง"

คนผอมสูงพลันหมุนตัวไป ฟาดฝ่ามือเข้าปะทะ ฝ่ามือกลับกลายเป็นแดงราวโลหิต

เสียงโครมเมื่อคนทั้งสองปะทะกันฝ่ามือหนึ่ง คนผอมสูงกล่าวว่า

"จมูกโคเล่าเรียนวิทยายุทธของเรา แอบอ้างปลอมเป็นเรา ตอนนี้ยังลอบทำร้ายเราอีก"

ขาดคำลอยตัวขึ้น ที่ซอกแขนก็ประดับปีกเบาบางคู่หนึ่ง เหินเข้าหาไต้ฮวงเต้าเจี๊ยง

ไต้ฮวงเต้าเจี๊ยงตื่นตระหนกยิ่ง ไม่กล้าปะทะด้วยขยับปีกหมายบินหนี แต่ปีกโลหิตของคนผอมสูงยังรวดเร็วกว่าไต้ฮวงเต้าเจี๊ยง สกัดอีกฝ่ายหนึ่งเอาไว้ ปะทะกันอีกฝ่ามือ

ไต้ฮวงเต้าเจี๊ยงกระแทกตกวูบลง คนผอมสูงขณะจะจู่โจมตามติด พลันได้ยินเสียงครืนครั่นดังขึ้นที่ด้านหลัง รีบหมุนตัวไป ผลักฝ่ามือออก เสียงโครมพอพ้นผ่าน ตนเองก็ตกวูบลง

คนลอบจู่โจมทางด้านหลัง คือเฒ่าอิงฟ้าฮั่วงุ่ยเล้าเอง

คนผอมสูงหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ฮั่วเหลา หมัดทลายฟ้าของท่านมีความรุดหน้า"

เฒ่าอิงฟ้าบึ้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"เล่าเซียว (คนแซ่เซียว) ปวยฮ้วยเจี้ย (ผ่ามือโลหิตบิน) ของท่านก็มิใช่ชั่ว"

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันอุทานดัง ร้องโพล่งว่า

"ท่าน.....ท่านคือเซียวเซียวเทียน ?"

คนผอมสูงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เราคือเซียวเซียวเทียน"

เฒ่าอิงฟ้าขู่คำรามว่า

"เซียวเซียวเทียน ครั้งกระโน้นพวกเราต่อสู้กันคราหนึ่ง วันนี้จะพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกัน"

เซียวเซียวเทียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านยังผูกใจต่อเรื่องเมื่อครั้งกระโน้นหรือ ?"

เฒ่าอิงฟ้ากระชากเสียงว่า

"หากมิใช่ท่านคอยขัดขวาง อีเซี่ยวซิมก็ไม่ติดตามผู้อื่นไป"

เซียวเซียวเทียนไม่ตอบคำ แหงนหน้าทอดถอนใจยาว ซึ่งจือฮุ้นที่ด้านข้างอดถามมิได้

"พวกท่านรู้จักนางได้อย่างไร ?"

เซียวเซียวเทียนย้อนถามว่า

"ท่านถามไถ่ไยกัน ?"

เฒ่าอิงฟ้าร้องสอดขึ้น

"อีเซี่ยวซิมแต่งงานกับคนผู้นี้เอง"

เซียวเซียวเทียนสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ถอยกายไปสามก้าว ชั่วครู่ค่อยระงับสติไว้ รำพึงว่า

"เวรกรรม เวรกรรม"

เฒ่าอิงฟ้าพลันต่อยหมัดใส่หน้าซึ่งจือฮุ้น ปากตวาดว่า

"เมื่อเป็นเวรกรรม ก็ฆ่าชายชู้ผู้นี้เป็นการระบายโทสะก่อน"

เซียวเซียวเทียนพลันม้วนตวัดแขนเสื้อ พันพัวพลังหมัดนี้ไว้ พร้อมกับตวาดว่า

"อย่าได้ก่อกรรมทำเข็ญอีก"

เฒ่าอิงฟ้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พลังละลายโลหิตอันยอดเยี่ยม"

ขาดคำต่อยออกอีกหมัดหนึ่ง ครั้งนี้ต่อยใส่ทรวงอกเซียวเซียวเทียนอย่างหักโหม

ซึงจือฮุ้นชมดูจนงงงันวูบ พลันได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติดังขึ้นที่ข้างกาย ที่แท้ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงคิดฉกฉวยโอกาสหลบหนี ซ่งเซาะงี้ เทียนเสียงไต้ซือและเซาะฮงซึ้งนี้พากันสกัดขัดขวางไว้ ซึงจือฮุ้นระงับสติแล้วสอดมือเข้าไป

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงอาศัยหนึ่งต้านรับสี่ จึงตกเป็นเบี้ยล่างแล้ว

เฒ่าอิงฟ้ากับเซียวเซียวเทียนความจริงเป็นสหาย แต่เนื่องเพราะชิงรักหักสวาท กลับกลายเป็นศัตรู ดังนั้นเฒ่าอิงฟ้าเคียดแค้นเซียวเซียวเทียนจับใจ ทุกหมัดที่ใช้ล้วนหนักหน่วงปานภูเขาทลาย

แต่เซียวเซียวเทียนฟาดฝ่ามือแผ่พุ่งพลังสีแดงจางๆ ใช้พลังละลายโลหิตคอยขับสลายพลังหมัดทลายฟ้า เฒ่าอิงฟ้าโหมรุกอยู่เนิ่นนาน ยังไม่อาจมีเปรียบได้

เฒ่าอิงฟ้าพลันล้วงท่อนเหล็กสิบกว่าท่อนจากอกเสื้อ ประกบต่อกันอย่างรวดเร็ว แปรสภาพกลายเป็นทวนยาวสีดำสนิท ยาวหนึ่งวาแปดเชี๊ยะด้ามหนึ่ง

นี่คือทวนทะลุฟ้าของเฒ่าอิงฟ้า

เซียวเซียวเทียนเห็นเช่นนั้น ไม่กล้าชะล่าใจ กวัดแกว่งกระบองยาวในมือออก

เห็นอาวุธทั้งสองชนิด ใช้ออกอย่างแคล่วคล่องว่องไว คล้ายกับเป็นแขนขาส่วนหนึ่ง คนทั้งสองพบกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า ชั่วพริบตาประมือกันหลายสิบท่า

เฒ่าอิงฟ้าพลันเสือกแทงทวนออก เซียวเซียวเทียนต้องถอยกายไปสามก้าว เฒ่าอิงฟ้าพลันวกทวนวูบหนึ่ง โถมแทงใส่วงต่อสู้ของไต้ฮวงเต้าเจี๊ยง

ทวนนี้ปลายทวนแทงใส่เซาะฮงซิ้งนี้ คมทวนบาดใส่ซ่งเซาะงี้ คันทวนกวาดใส่เทียนเสียงไต้ซือ พู่ทวนจี้พุ่งใส่ซึงจือฮุ้น เซาะฮงซิ้งนี้ทั้งสี่ได้แต่รับกระบวนท่านี้ไว้

เฒ่าอิงฟ้าพลันตวาดคำ "ไป" โผพุ่งกายขึ้น ได้ฮวงเต้าเจี้ยงก็กระพือปีกโลหิตบินตามติดไป

เทียนเสียงไต้ซือและพวกยังคิดติดตามไป เซียวเซียวเทียนพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน"

เทียนเสียงไต้ซือไม่เห็นด้วยกล่าวว่า

"หากปล่อยให้มารร้ายหลบหนีไป เมื่อใดจึงตามจับได้ ?"

เซียวเซียวเทียนกล่าวว่า

"พวกท่านจัดกำลังอยู่ที่เชิงเขา พวกเขาไม่มีที่หลบหนี ต้องกลับวัดฮุ่ยคงยี่ไป พวกเราหากติดตามไปโดยผลีผลาม คงต้องเพลี่ยงพล้ำติดกับ มิสู้กลับไปรวบรวมกำลังล้อมวัดฮุยคงยี่ไว้ จึงจะรอบคอบรัดกุมกว่า"

ซึงจือฮุ้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เซียวกล่าวถูกต้อง"

เซียวเซียวเทียนกล่าวว่า

"อย่าได้เรียกเราเป็นผู้อาวุโส เราเมื่อวัยฉกรรจ์ก่อ

กรรมทำเข็ญ ไม่มีคุณสมบัติเป็นผู้อาวุโสของท่าน"

เซาะฮงซิ้งนี้หน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก ลังเลเล็กน้อยจึงถามว่า

"ครั้งกระโน้นทาสโลหิตอเวจีที่ถูกพวกเราฆ่าบนยอดเขาบีกแก่ฮง มิ.....มิใช่ท่านหรือ ?"

เซียวเซียวเทียนกล่าวว่า

"ย่อมมิใช่เรา แต่เป็นซือตี่เราเซาไต้ปุย เขาแอบอ้างชื่อเรา ไม่ทราบกระทำความชั่วร้ายมากน้อยเท่าใด เรานับแต่พบพานเซียวชิวจุ้ยเซียวไต้เฮียบ ได้รับการเกลี้ยกล่อมกลับกลายด้วยคุณธรรม ค่อยกลับตัวกลับใจใหม่ ครั้งนี้ทราบว่าเฒ่าอิงฟ้าซ่องสุมกำลังบนเห็งซัว คิดหมายก่อการร้าย จึงรุดมาขัดขวาง"

เซาะฮงซิ้งนี้ยังพึมพำว่า

"ท่านคือเซียวเซียวเทียน มิใช่เซาไต้ปุย เซาไต้ปุยเป็นทาสโลหิตอเวจี ทาสโลหิตอเวจีมิใช่ท่าน....."

ซึงจือฮุ้นทราบว่าเซาะฮงซิ้งนี้มีความหลังที่ฝังใจดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเรารีบขึ้นเขาไปช่วยคน ไม่อาจเนิ่นช้าแม้ชั่วครู่ชั่วยาม"

เซาะฮงซึ้งนี้ค่อยคลายตื่นจากความฝัน ส่งเสียงรับคำ

คนทั้งห้าหวนกลับไปยังโฮ้วฮวงเค้า ซิงชิมฮั่งและพวกเห็นบั่งจู้กลับมาโดยปลอดภัย ย่อมปีติยินดียิ่ง ซึ่งจือฮุ้นก็จัดรูปขบวนขึ้นสู่ยอดเขาเทพธิดาไปช่วยคน

บทที่ ๕๐
หลั่งเลือดทำลายกฎ

เหล่านักสู้พอบรรลุถึงยอดเขาเทพธิดา เห็นเชิงเขาปรากฏซากศพแม่ชีย่สิบสามสิบซากนอนเกลื่อนกลาด สภาพการตายอเนจอนาถสุดทนดู

เซาะฮงซึ้งนี้เห็นศิษย์สำนักเห็นซัวประสบเหตุเภทภัยเช่นนี้ ถึงกับพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริก โถมขึ้นยอดเขาเทพธิดาไป

บนยอดเขาเทพธิดาปลูกสร้างอารามแม่ชีหลายสิบหลัง อารามกึ่งกลางเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของสำนักเห็งซัว

เซาะฮงซิ้งนี้เห็นอารามทั้งหลายยังคงสภาพเดิมไว้ ค่อยคลายใจลง ถือกระบี่พุ่งปราดไปยังอารามกึ่งกลาง ศิษย์สำนักเห็งซัวที่ร่วมทางมาก็ตามติดโดยกระชั้นชิด

ซิงชิมฮั่งร้องทัดทานว่า

"ทำไม่ได้"

เซาะฮงซิ้งนี้ต้องการทราบข้อเท็จจริง ดังนั้นไม่แยแสสนใจ ยังคงเร่งรุดต่อไป

เห็นห่างจากอารามกึ่งกลางยี่สิบสามสิบวา พลันได้ยินเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน ศัตรูหลายสิบคนฮือออกจากหลังโขดหินรอบข้าง ยิงเกาทัณฑ์ใส่ดุจห่าฝน

เซาะฮงซิ้งนี้ทางหนึ่งปัดป่ายเกาทัณฑ์ ทางหนึ่งสูดได้กลิ่นฉุนเฉียว พอก้มศีรษะลง พบว่าพื้นใต้เท้าราดเต็มไปด้วยน้ำมันสีดำชนิดหนึ่ง

เซาะฮงซิ้งนี้เพิ่งร้องคำ "ผิดท่า" เหล่าศิษย์เห็งซัวที่ร่วมทางมา ก็ลื่นล้มลงไปหลายคน ศัตรูคนหนึ่ง ล้วงชุดไฟกวัดแกว่งจุดหนึ่ง โยนใส่พื้นดิน

เซาะฮงซิ้งนี้ทราบว่าพวกตนหลงพลัดเข้ามาติดกับ ต้องลอบเสียใจที่ไม่เชื่อฟังคำทัดทานของซิงซิมฮั่ง รีบพุ่งเลียดดินไป ยื่นมือช้อนรับชุดไฟอันนั้นไว้ มิให้ตกลงบนพื้นน้ำมัน

ฝ่ายศัตรูเห็นเช่นนั้น เปลี่ยนเป็นยิงเกาทัณฑ์อัคคีมา เสียงพึ่บเมื่อเกาทัณฑ์อัคคียิงใส่พื้นน้ำมัน เกิดเปลวไฟลุกไหม้ขึ้นมา

ศิษย์สำนักเห็งซัวที่ร่วมทางมา ถูกกักอยู่ในทะเลเพลิง ส่งเสียงกรีดร้องดังระงม สร้างความร้อนรุ่มขุ่นแค้นแก่เซาะฮงซิ้งนี้แทบคลุ้มคลั่ง บุกบั่นฝ่าทะเลเพลิงออกไป

เพิ่งฝ่าออกจากทะเลเพลิง ฝ่ายศัตรูก็ยิงเกาทัณฑ์ทำร้าย เซาะฮงซิ้งนี้ทางหนึ่งปัดป่ายเกาทัณฑ์ ทางหนึ่งฟาดฟันกระบี่ใส่ศัตรูอย่างไม่คิดชีวิต

เทียนเสียงไต้ซือเห็นเซาะฮงซิ้งนี้ติดกับ ก็โถมตามติดมา เห็นเซาะฮงซิ้งนี้แววตาสับสน ฆ่าฟันศัตรูวุ่นวาย รีบคว้าแขนนางไว้

ซิงซิมฮั่งก็สั่งเหินบินบนยอดหญ้านำกำลังบุกเข้าไปช่วยเหลือ พร้อมกับจัดกำลังอีกสองขบวน โอบล้อมวงต่อสู้ไว้

ผลจากการตะลุมบอนหมู่ ในที่สุดเซาะฮงซิ้งนี้นำศิษย์ที่หลงเหลือครึ่งหนึ่ง บุกเข้าอารามกึ่งกลางเป็นผลสำเร็จ

ศิษย์ที่เฝ้าอารามกึ่งกลางเห็นเจ้าสำนักกลับมา รีบออกมาต้อนรับทั้งน้ำตา

แม่ชีเหล่านี้จีวรขาดวิ่นสกปรก แสดงว่ากรำศึกเป็นเวลานาน เซาะฮงซิ้งนี้ถามโพล่งว่า

"เต็งฮงเล่า ฮิวฮงเล่า ยังมีเทียนฮง....."

แม่ชีชรานางหนึ่งส่ายหน้ากล่าวว่า

"พวกนางล้วนพลีชีพอย่างอาจหาญ"

แม่ชีอายุอ่อนกว่านางหนึ่งร่ำไห้รำพันว่า

"ซือเจ้เจ้าสำนัก เหล่าโจรล้อมพวกเราเป็นเวลาสิบเอ็ดวัน พวกเราไม่ได้รับประทานอาหารมาสี่วันแล้ว....."

แม่ชีหน้าตาเย็นชานางหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านกลับมาก็ประเสริฐ....."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ กวาดกราดสายตามองมา ที่แท้เทียนเสียงไต้ซือยังจับมือเซาะฮงซิ้งนี้ไม่ปล่อย สร้างความชิงชังรังเกียจขึ้น

แม่ชีนางนี้เป็นหัวหน้าเกาทัณฑ์ของสำนักเห็งซัวฉายาซิ่วฮง ศิษย์สำนักเห็งซัวปรกติรักษากฎโดยเคร่งครัด ชิงชังรังเกียจบุรุษทุกรูปนาม คิดไม่ถึงเจ้าสำนักกลับปล่อยตัวปานนี้ แม่ชีซิ่วฮงจึงบังเกิดปฏิกิริยาขึ้นอย่างรุนแรง

เซาะฮงซิ้งนี้คล้ายไม่รู้สึกตัว ถามว่า

"โจรร้ายบุกทำลายตำหนักในหรือไม่ ?"

ควรทราบว่าตำหนักในเป็นที่ตั้งศพของปรมาจารย์ทุกรุ่น ไม่อาจกระทบกระทั่งเสียหายได้

แม่ชีอายุอ่อนกว่าฉายางว้ยฮง พอฟังกล่าวว่า

"ดีที่รักษาตำหนักในไว้ได้ เก้าฮงซือเจ้ก็เสียชีวิตที่นั่น"

พลางชำเลืองไปทางเทียนเสียงไต้ซือ

เซาะฮงซิ้งนี้พลันดิ้นหลุดจากการยึดกุมของเทียนเสียงไต้ซือ กล่าวว่า

"ท่านนี้เป็นเจ้าสำนักเสียวลิ้ม ฉายาเทียนเสียงไต้ซือ"

เทียนเสียงไต้ซือประนมมือคำนับ แม่ชีบางรูปคำนับตอบ แต่ส่วนใหญ่บึ้นหน้าเคร่งเครียด ยืนหยัดกับที่ดุจเดิม

แม่ชีซีวฮงกล่าวเสียงเย็นชา

"ต่อให้เป็นเจ้าสำนักเสียวลิ้ม ก็ต้องเคารพกฎ นี่เป็นสำนักเห็งซัว ไหนเลยอนุญาตบุรุษเข้าออกได้ ?"

เทียนเสียงไต้ซือกระอักกระอ่วนยิ่ง ไม่ทราบตอบอย่างไรดี เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวว่า

"ตอนนี้สำนักเห็งซัวมีภัย ได้แต่ผ่อนผันยกเว้นเหล่านักสู้ผู้กล้าจากทุกสารทิศ ล้วนรุดมาช่วยด้วยคุณธรรม พวกเราไหนเลยปฏิเสธได้ ?"

แม่ชีซีวฮงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"กฎของปรมาจารย์ ไม่อาจลบเลือนได้ หากกระทำโดยพลการ ไม่ได้รับความเห็นชอบจากเหล่าซือเจ้ถือว่าทรยศต่อสำนัก"

แม่ชีเซ็งอิดเห็นซือแป๋ถูกรุกเร้า ได้แต่เสนอหน้าออกไป กล่าวว่า

"ซือแป๋อยู่ที่เชิงเขา ตั้งใจยกกำลังขึ้นมาช่วยคนไหนเลยหารือกับซือเจ่กทั้งหลายได้ ?"

แม่ชีซิ่วฮงกล่าวอย่างยืนกราน

"เมื่อละเมิดกฎของปรมาจารย์ ต้องถูกห้าดาบทะลวงร่าง ตัดนิ้วทั้งสิบทิ้ง....."

เอ่ยถึงตอนนี้ เซาะฮงซิ้งนี้ยื่นมือตบไหล่ของนาง นางจะอย่างไรตกอยู่ใต้อำนาจของซือเจ้เจ้าสำนักมานาน ต้องกล้ำกลืนคำพูดไว้

เซาะฮงซิ้งนี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"สี่ซือม่วย แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ เรื่องนี้เราย่อมมีคำว่ากล่าวเอง"

ยามนั้น กำลังซุ่มซ่อนของฝ่ายศัตรู ถูกพรรคนภากาศและนิกายแค้นฟ้ากำจัดฆ่าทิ้ง ซึงจือฮุ้น ซ่งเซาะงี้และพวกพากันติดตามถึงหน้าประตูอาราม

เซาะฮงซึ้งนี้ถลันเข้าอาราม เหลียวหน้ามายังคนทั้งหมด ชี้มือไปกล่าวว่า

"นั่นคือวัดฮุยคงยี่"

เห็นผึ้งตรงข้ามกับยอดเขาเทพธิดา ห่างประมาณสามสิบกว่าวา ปรากฏวัดวาหลังหนึ่งปลูกสร้างอยู่ริมผาใต้แสงสีสนธยา เป็นที่น่าหดหู่นัก

เซาะฮงซึ้งนี้กล่าวอีกว่า

"นี่ความจริงเป็นวัดวาอันร่มรื่น กลับถูกโจรร้ายยึดครอง ไม่ทราบเมื่อใดจึงคืนสู่ความผ่องผุดอีกครา ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายเชิญ"

เทียนเสียงไต้ซือยืนตะลึงลานอยู่ด้านข้าง ไม่ทราบติดตามเข้าไปดี หรือไม่ติดตามเข้าไปดี พอฟังค่อยสาวเท้าเข้าไปก่อน

ซึ่งเซี่ยวง้อขึ้นเขาเห็งซัวเป็นครั้งที่สาม ครั้งแรกเป็นเมื่อเยาว์วัย มารดานำพานางมาคำนับเกาเกียบซึ้งนี้

ตอนนั้นมารดานางก็คิดบวชเป็นชี แต่เนื่องเพราะไม่อาจตัดใจทอดทิ้งนาง จึงไม่ได้รั้งอยู่ แต่ความคิดปลงผมบวชเป็นชี กลับฝังรากอยู่ในดวงใจน้อย ๆ ของนาง

ดังนั้นนางเมื่อถูกปฏิเสธรัก จึงร่ำไห้ขึ้นเขาเห็งซัว ขอให้เซาะฮงซึ้งนี้ปลงผมให้กับนาง แต่บึ่งกองมดั้นดั้นเป็นพันลี้ เสี่ยงชีวิตขึ้นเขามาขัดขวาง

บัดนี้ นางขึ้นเขาเห็งซัวเป็นคำรบสาม แต่บึ่งกองมไม่ได้อยู่ข้างกาย ยิ่งไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด

เหล่านักสู้พอเข้าสู่อารามเห็งซัว ซิงชิมฮั่งและเหินบินบนยอดหญ้า ก็วางแผนบุกวัดฮุยคงยี่ เซียวเซียวเทียนกลับสอบถามถึงเรื่องของอีเซี่ยวชิมจากซึงจือฮุ้น

ซึงจือฮุ้นบอกเล่าตามความสัตย์ ท่านก็ไม่ล่วงรู้พื้นเพดั้งเดิมของนาง เพียงทราบว่านางมีเรื่องราวความหลัง แต่นางไม่บ่งบอก ท่านก็ไม่ซักถามมากความ ภายหลังอีเซี่ยวชิมคลอดทารกานางหนึ่ง ซึ่งคือซึงเซี่ยวง้อ

ต่อมาซึงจือฮุ้นเข้าร่วมล้มล้างสำนักธารเลือด พิชิตชัยกลับมา อีเซี่ยวชิมโดยสารม้าออกมาต้อนรับ สอบถามถึงผลการต่อสู้ ซึงจือฮุ้นบอกว่าสำนักธารเลือดถูกล้มล้าง อีเซี่ยวชิมกลับถามถึงอ้วยปุยฮ้วย ซึงเซี่ยวง้อบอกว่าถูกเซียวชิวจุ้ยฟาดร่วงหล่นลงสู่กระแสน้ำเล่งมึ้ง อีเซี่ยวชิมรับฟังจนพลัดตกลงจากหลังม้า

นับแต่นั้นอีเซี่ยวชิมล้มป่วยลง เสียชีวิตโดยไม่อาจรักษา ก่อนตายร่ำร้องต่อซึงจือฮุ้นว่า "เราเสียใจต่อท่าน" จากนั้นพร่ำพรรณนาถึง "กังหนำ" แล้วค่อยสิ้นใจตาย

เซียวเซียวเทียนพอฟังจบ ต้องทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เซียวบั่งจู้ยังไม่ทราบ เซี่ยวชิมเป็นธิดากำพร้าเซียวไต้เฮียบจึงรับเป็นน้องสาวบุญธรรม มีอยู่คราหนึ่งคนของสำนักฮั้วซัวซุ่มจู่โจมเซี่ยวชิม ได้รับการช่วยเหลือจากอ้วยปุยฮ้วยซือเฮีย นำพากลับมายังสำนักธารเลือด

ตอนนั้น เรากับเฒ่าอิงฟ้าต่างรักชอบเซี่ยวชิม ถึงกับลงมือต่อสู้กัน ภายหลังค่อยทราบว่าเซี่ยวชิมนิยมชมชอบอ้วยซือเฮีย แต่ตอนนั้นอ้วยซือเฮียเป็นเป้าหมายกำจัดของชาวยุทธจักร ดังนั้นไม่กล้าอยู่ร่วมกับนาง น่าหัวร่อพวกเราทั้งสองยังไม่รู้ความ ติดพันนางโดยไม่เลิกรา

ภายหลังเซี่ยวชิมไม่ต้องการให้พวกเราถลำลึกเกินไป ดังนั้นบอกว่านางมีของรักสามสิ่ง หากชมชอบผู้ใดจะมอบต่อผู้นั้น แต่ของทั้งสามสิ่ง พวกเราไม่ได้รับของทั้งสามสิ่งนั้น จุดมุ่งหมายของนางต้องการให้พวกเราถอนตัวไป แต่พวกเรายังคงไม่อาจไถ่ถอนตัวเองได้"

ซึ่งจือฮุ้นความจริงคิดถามว่า ของทั้งสามสิ่งเป็นอะไร แต่กริ่งเกรงว่าเป็นของที่ตนเองไม่มี ดังนั้นไม่กล้าเผชิญกับคำตอบนี้ เซียวเซียวเทียนกล่าวสืบต่อ

"อ้วยซือเฮียมีชื่อสะท้านยุทธจักร ในชีวิตรักชอบเจ็ดอย่าง ประกอบด้วยชมชอบชื่อเสียง ชมชอบความสำเร็จ

ชมชอบบุ๋น ชมชอบบู๊ ชมชอบต่อสู้ ชมชอบความงาม และชมชอบคบหานักสู้ผู้กล้า เพียงแต่เป็นที่ริษยาของส่วนรวม น้อยคนที่ยอมคบหาด้วย

บอกต่อซึงบั้งจู้ตามความสัตย์ อ้วยซือเฮียกับเซี่ยวชิมนับเป็นคู่อันเหมาะสม เพียงแต่เขาประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย นิสัยคึกคะนองขาดความสำรวม ไปมาหาสู่กับสตรีจำนวนมาก อีเซี่ยวชิมสุดที่จะทานทน จึงถอนตัวจากเขา จากไปจนไร้ร่องรอย

เซี่ยวชิมเมื่อจากไป อ้วยซือเฮียก็มาหาเรา ชักชวนให้ดื่มสุราเป็นเพื่อน นั่นเป็นค่ำคืนก่อนที่จะประลองยุทธกับเซียวไต้เฮียบ เมื่อดื่มจนเมามาย เขากลับเลิกปกเสื้อออก เห็นที่ทรวงอกเต็มไปด้วยรอยแผลดาบลึกล้ำ

ที่แท้ในชีวิตอ้วยซือเฮีย เพียงรักเซี่ยวชิมแต่ผู้เดียว นับแต่เซี่ยวชิมจากไป เขาเฝ้าครุ่นคิดคะนึงหา ดังนั้นใช้ดาบกรีดใส่ร่างตนเอง ด้วยสำนึกตัวว่าเซี่ยวชิมไม่ให้อภัยเขา เพียงคิดแสวงหาความตาย

ตอนนั้นอ้วยซือเฮียมีกำหนดนัดประลองยุทธกับเซียวได้เฮียบ กลับท้อแท้ทอดอาลัย ดังนั้นเราฉุกคิดว่าผิดท่า จริงดังคาดหมาย อ้วยซือเฮียไปแล้วไม่หวนกลับ ฟังว่าถูกเซียวได้เฮียบฟาดร่วงหล่นลงสู่กระแสเชี่ยว เราพลอยสะทกสะท้อนรันทด นับแต่นั้นถอนตัวจากยุทธจักร"

ซึงจือฮุ้นไม่ทราบว่า อีเซียวชิมมีความรักความหลังเช่นนี้ ยามนี้พอฟัง บังเกิดความเวิ้งว้างเลื่อนลอย คล้ายทำของรักตกแตกเสียหายก็ปาน

ซึงจือฮุ้นเมื่อปลีกตัวมาสนทนากับเซียวเซียวเทียนกลับไม่ทันสังเกตว่า เซาะฮงซึ้งนี้กระทำเรื่องราวใด

เซาะฮงซึ้งนี้เข้าสู่ตำหนักใน เห็นควันธูปลอยเด่นอ้อยอิ่ง ประดิษฐานป้ายสถิตวิญญาณจำนวนมาก ในตู้ไม้ข้างเคียงจัดเรียงรายเอกสารเก่าแก่ ร่มกาสาวพัสตร์และเครื่องมือต่าง ๆ ที่สะดุดตาที่สุดกลับเป็นมีดสั้นแวววับห้าเล่ม และกระบี่สั้นสีทองเล่มหนึ่ง

เซาะฮงซิ้งนี้คุกเข่าลงที่หน้าป้ายสถิตวิญญาณ ปากส่งเสียงพึมพำ กราบเรียนเรื่องราวต่อปรมาจารย์ทุกรุ่น จากนั้นยืดกายขึ้น ถ่ายทอดคำว่า

"เรียกชุมนุมศิษย์ทั่วทั้งสำนัก"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ศิษย์สำนักเห็งซัวทยอยเข้าสู่ตำหนักใน ยืนเรียงรายตามลำดับ กลับปรากฏช่องว่องมากหลาย ที่แท้พลีชีวิตไปเพราะการศึกครั้งนี้

เซาะฮงซิ้งนี้ลอบหดหู่ใจ ระงับความรู้สึกแล้วกล่าว

"ซีวฮง"

แม่ชีซีวฮงงงงันวูบ ได้แต่รับคำว่า

"เราอยู่"

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวว่า

"ตอนนี้ยุทธจักรเผชิญภัยคุกคาม วันนี้เรานำเหล่านักสู้ขึ้นเขา เพียงเพื่อร่วมแรงร่วมใจ ต่อต้านศัตรูเข้มแข็งเท่านั้น"

แม่ชีซีวฮงไม่ทราบความนัย ได้แต่รับคำ เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวต่อ

"เพียงแต่เมื่อฝ่าฝืนกฎของสำนัก นำพาบุรุษขึ้นเขา ควรลงโทษสถานใด ?"

"นี่....."

"ท่านบอกเถอะ"

แม่ชีซีวฮงได้แต่กล่าวว่า

"ต้องถูกห้าดาบล่าวิญญาณ สิบนิ้วหลุดพ้นจากร่าง"

"อันใดเรียกว่าห้าดาบล่าวิญญาณ สิบนิ้วหลุดพ้นจากร่าง ?"

"ห้าดาบล่าวิญญาณคือใช้มีดลงทัณฑ์ทะลวงใจ ตับ ปอด ลำไส้ กระเพาะ สิบนิ้วหลุดพ้นสังขาร คือใช้กระบี่วิเศษพ้นข้อมือทั้งสองทั้ง"

เซาะฮงซิ้งนี้ผงกศีรษะ กล่าวเสียงกังวาน

"เชื้อพระวงศ์กระทำผิด รับโทษดุจเดียวกับราษฎร เจ้าสำนักก็เช่นเดียวกัน กฎของสำนักเห็งซัว ต้องใช้โลหิตของเจ้าสำนักเข้าชะล้าง จึงแก้ไขใหม่ได้"

เอ่ยถึงตอนนี้ ร้องดังๆ ว่า

"ซิ่วฮง เสนอมีด"

แม่ชีซิ่วฮงงงงันวูบ เซาะฮงซิ้งนี้ยื่นมือปราดออกชิงมีดสั้นมาเล่มหนึ่ง พลิกข้อมือวูบ ปักมีดใส่ทรวงอกตนเองดังฉึกใหญ่ !

ทุกผู้คนอุทานอย่างแตกตื่น เซาะฮงซิ้งนี้พลิกข้อมืออีกครา ก็ปักมีดอีกเล่มหนึ่งใส่ชายโครงข้างซ้าย

เทียนเสียงได้ซือสะอึกเข้าไป ตวาดว่า

"ทำไม่ได้....."

เซาะฮงซิ้งนี้เงยหน้าขึ้นร้องว่า

"ท่านอย่าได้ขัดขวางทางมรรคผลของเรา"

สุ้มเสียงนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สะกดเทียนเสียง

ได้ชื่อตะลึงลานกับที่ เซาะฮงซิ้งนี้พลิกข้อมืออีกครา ปักมีดเล่มที่สามใส่ร่างตนเอง

ยามนั้น ซึงจือฮุ้น ซ่งเซาะงี้ และเซียวเซียวเทียนล้วนรุดมา แต่เซาะฮงซิ้งนี้ปักมีดที่สี่ใส่ร่างตนเองแล้ว ซึงจือฮุ้นคิดขัดขวาง ซึงจือฮุ้นเหนี่ยวรั้งไว้ กล่าวเบา ๆ

"ไม่มีทางรอดแล้ว"

ซึงจือฮุ้นค่อยได้คิด เซาะฮงซิ้งนี้เมื่อไม่มีทางรอดชีวิต มิสู้ส่งเสริมความต้องการของนาง อย่างนั้นการตายของนางค่อยมีคุณค่าแล้ว

เซาะฮงซิ้งนี้พลิกมีดสั้นเล่มที่ห้า ปักใส่ตำแหน่งหัวใจตนเอง เหล่าแม่ชีเห็นเช่นนั้น พากันคุกเข่าลงโดยพร้อมเพรียง

เซาะฮงซิ้งนี้หลั่งโลหิตโทรมกาย แต่สีหน้ายังสงบเยือกเย็นยิ่ง กล่าวว่า

"กฎที่ว่าห้ามไม่ให้บุรุษขึ้นเขาเทพธิดา ได้รับการลบล้างด้วยโลหิตของอาตมา ตำแหน่งเจ้าสำนัก ขอถ่ายทอดแก่เซ็งอิด"

ได้ยินเสียงร้องเรียก "ซือแป๋" แม่ชีเซ็งอิดโถมเข้าไป เซาะฮงซิ้งนี้ยกมือข้างเดียวโอบไหล่นางไว้

ที่แท้ตามกฎสำนักเห็งซัว ตำแหน่งเจ้าสำนักล้วนถ่ายทอดแก่ศิษย์คนโต แม่ชีเซ็งอิดแม้อายุยังเยาว์ แต่ได้รับความเคารพจากผู้คน กลับไม่มีผู้ใดไม่ยอมรับนับถือ

เซาะฮงซิ้งนี้กล่าวว่า

"เด็กเอย อย่าได้ร้องไห้แล้ว"

แม่ชีเซ็งอิดร่ำไห้รำพันว่า

"ซือแป๋ ท่านไม่อาจตาย"

เซาะฮงซิ้งนี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเจ้าสำนักที่คร่ำครวญหวนไห้ ?"

แม่ชีเซ็งอิดสะอึกสะอื้นพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นเจ้าสำนัก ข้าพเจ้าเพียงต้องการซือแป๋"

เซาะฮงซิ้งนี้กวาดตาไปยังแม่ชีซิ่วฮง แม่ชีซิ่วฮงเข้าใจเจตนาของซือเจ้เจ้าสำนัก เดินเข้ามาประคองแม่ชีเซ็งอิด กล่าวเบา ๆ

"หลานศิษย์เจ้าสำนัก รีบลุกขึ้น"

แม่ชีเซ็งอิดยังยึดชายจีวรของเซาะฮงซิ้งนี้ไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอลุกขึ้น ซือแป๋ก็ต้องตายแล้ว"

เซาะฮงซิ้งนี้ถอนใจเบา ๆ จี้สกัดจุดแม่ชีเซ็งอิดไว้ แม่ชีซึ่งฮงก็กระซิบที่ข้างหูแม่ชีเซ็งอิดว่า

"ให้ซือแป๋เจ้าบรรลุถึงปณิธานเถอะ"

กล่าวถึงตอนท้าย สุ้มเสียงพลอยสั่นเครือ นางเป็นหัวหน้าลงทัณฑ์สำนักเห็งซัว กลับมีส่วนผูกพันกับซือเจ้าเจ้าสำนักอย่างลึกซึ้ง

แต่ตอนนี้ซือเจ้เจ้าสำนักกลับล่วงหน้าไปก่อนนาง มิหนำซ้ำก่อนตายยังกล่าวก้าวร้าวซือเจ้เจ้าสำนัก

เซาะฮงซิ้งนี้มีสีหน้าเป็นปรกติ ถือกระบี่สั้นสีทองด้วยมือขวา สะบัดกระบี่พั่นลง ก็พั่นนิ้วมือซ้ายทั้งห้านิ้วขาดสะบั้น จากนั้นใช้ปากคาบด้ามกระบี่ พอกรีดวูบหนึ่งก็พั่นมือขวาขาดสะบั้นเสมอข้อ

ทุกผู้คนอุทานด้วยความตระหนก ได้ยินเสียงดัง เมื่อกระบี่สั้นสีทองร่วงจากปากเซาะฮงซิ้งนี้ตกลงบนพื้น

เซาะฮงซิ้งนี้กวาดตาไปยังเทียนเสียงได้ซือ กล่าวว่า

"ได้ซือ อาตมาขอล่วงหน้าไปก่อน"

กระดูกทั่วร่างเทียนเสียงได้ซือลั่นเกรียวกราว คล้ายรวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมด ค่อยประนมมือคารวะต่อเซาะฮงซิ้งนี้

เซาะฮงซิ้งนี้ไม่ได้คารวะตอบ เพียงยิ้มเล็กน้อย หลับตาลงช้า ๆ

แม่ชีเต็งฮงเดินเข้าไปตรวจดู จากนั้นกล่าวว่า

"ซิ้งนี้มรณภาพแล้ว"

เหล่าแม่ชีคุกเข่าหมอบกราบโดยพร้อมเพรียง นักสู้บางส่วนก็เลื่อมใสในความหาญกล้าของเซาะฮงซิ้งนี้ พากันคุกเข่าลงกราบกราน

ซึงจือฮุ้นทั้งเศร้าสลด ทั้งสำนึกเสียใจ หากมิใช่ตนเองสนทนาถึงเรื่องราวความหลังกับเซียวเซียวเทียน คงมิถึงกับไม่ทันขัดขวางเซาะฮงซิ้งนี้

เทียนเสียงไต้ซือไม่ว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหว มุมปากกลับปรากฏไหลซึมออกมา ยามกระทบกระเทือนใจ เป็นเหตุให้อาการบาดเจ็บบอบช้ำในหลายวันนี้กำเริบขึ้น

เซียวเซียวเทียนที่ด้านข้างปลอบโยนว่า

"ในบทสวดสถาบันสงฆ์ ให้สละตนป่อนเสือร้ายเพื่อช่วยเหลือมวลสัตว์จากขุมนรก ไต้ซือโปรดกลั้ำกลืนความเศร้าโศกไว้"

ซึงเซี่ยวงอกลับเผชิญกับความอ้างว้างเดียวดาย อีกคราร่ำร้องในใจ

.....*บึ่งนั้ง (ชายคนรักแซ่บึ่ง) ท่านอยู่ที่ใด ?*

.....

บึ่งกองมีฝีกคัมภีร์ทุกเล่มเที่ยวหนึ่ง จากนั้นเตรียมการผ่าออกจากกระแสน้ำวน

บึ่งกองมีซุกซ่อนดาบเชือดวัวอยู่ในอกเสื้อ สะพายเกาทัณฑ์ท่องนภาและคันเกาทัณฑ์อยู่บนหลัง ม้วนพันแส้เหลือเพื่อกับหว่างเอว จากนั้นโคจรพลังเที่ยวหนึ่ง คิดบุกผ่าขึ้นสู่ผิวน้ำ

พอพาตัวลงในน้ำ กระแสน้ำเชี่ยวก็ม้วนทะลักมาจากทางซ้ายขวา บึ่งกอง้มเกร็งกำลังต่อต้าน คิดโผล่ขึ้นบนผิวน้ำโดยเร็ว กลับปรากฏกระแสน้ำอีกสายหนึ่งหนุนเนื่องมาถึง

บึ่งกอง้มสำลักน้ำเข้าไปหลายคำ เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกกระแสน้ำพัดพาไป รีบเกร็งลมปราณประตูมังกรของสำนักธารเลือดขึ้น ค่อยบังเกิดความปลอดโปร่งสบาย อาศัยแรงน้ำไหลพัดกลับมาที่เดิม หอบหายใจเป็นการใหญ่

บึ่งกอง้มค่อยทราบว่า ต้องฝึกลมปราณประตูมังกรจึงสามารถไปจากที่นี้ หาไม่ต้องถูกวังน้ำวนม้วนพัดไปสุดท้ายเสียชีวิตแน่นอน

บึ่งกอง้มทดสอบครั้งแล้วครั้งเล่า หาทราบไม่ว่าตนกำลังต่อสู้กับพลังธรรมชาติ หล่อนหลอมเข้ากับธรรมชาติทีละน้อย

ในที่สุด บึ่งกอง้มเรียนรู้ถึงการหลอมตัวเองเข้ากับพลังมหาศาลในน้ำ มีอยู่หลายครั้งแทบสามารถทะลวงขึ้น

จากผิวน้ำ แต่เนื่องเพราะไม่คุ้นกับการไหลของกระแสน้ำ จึงถูกม้วนเข้าสู่วังน้ำวน

ผลจากการทดสอบโดยไม่หยุดยั้ง ปิ่งกองมรู้สึกกำลังภายในกายสมบูรณ์เปี่ยมล้น ที่แท้พลังฝีมือเพิ่มพูนโดยไม่รู้ตัว กลับฝึกลมปราณประตูมังกรจากกระแสน้ำเล้งมิ่งเป็นผลสำเร็จ

กลางดึกคืนนี้ ปิ่งกองมพาตัวลงน้ำอีกครา บิดพลิกตัวต่อต้านกับกระแสน้ำเชี่ยว พลันรู้สึกจุดคี่ไฮ้ตีบตัน กระแสน้ำม้วนตัวมาจากหลายทิศทาง ถึงกับแทบกดกระแทกร่างระเบิดแหลกลาญไป

ปิ่งกองมรีบเร่งเร้ากำลังภายใน แต่ลำคอคล้ายมีก้างปลาติดคอ โคจรพลังไม่สะดวก ยามร้อนรุ่มรีบใช้พลังลมปากกลืนจันทร์ของยิ่มค้วง แผ่กระจายไปตามแขนขา

พริบตานั้นกำลังภายในกรุยผ่านจุดเนี่ยมจั้วที่ลำคอ ผ่านชีพจรหยิมและตีกโดยปรุโปร่ง จุดศูนย์ที่ท้องน้อยก็ก่อเกิดพลังมหาศาลทะลักขึ้นมา เสียงเกรียวกราวเมื่อร่างทะลวงขึ้นจากผิวน้ำ กลับทะยานขึ้นสูงสิบห้าวา

ยามนี้หากมีคนมองลงจากหน้าผา จะเห็นคนผู้หนึ่งโผพุ่งขึ้นจากใต้น้ำในสภาพเปียกชุ่มโชก จากนั้นกรีดมือวาดเท้า ร่วงหล่นลงไปอีกครา

ที่แท้บึ้งกอง้มไม่ทราบว่าตนเองมีกำลังภายในสมบูรณ์ปานนี้ กลับพุ่งพ้นผิวน้ำกว่าสิบวา ยามกะทันหันไม่ทันยั้งสภาวะ ร่วงลงในวังวนอีกครา

แต่บึ้งกอง้มผึกลมปราณประตูมังกรสำเร็จ แม้ตกน้ำไปอีกครา ยังรับสถานการณ์ได้ เสียเวลาครึ่งค่อนคืนในที่สุดบังคับร่างพ้นจากกระแสน้ำเชี่ยว ยามฟ้าสางสว่างก็ทวนน้ำขึ้นฝั่งเป็นผลสำเร็จ

บึ้งกอง้มพอลุกขึ้นยืน เรื่องแรกที่กระทำคือ คุกเข่าโขกศีรษะต่อกระแสน้ำวนเก้าครั้ง อธิษฐานในใจ

"ผู้อาวุโสแซ่อ้วย ผู้เยาว์ได้รับพลังฝีมือของท่านขอจารึกซึ้งใจ เพียงหวังสามารถฟื้นฟูเกียรติภูมิของสำนักธารเลือด มิให้วิชาฝีมือของสำนักธารเลือดได้รับความมัวหมอง จึงจะตอบแทนบุญคุณของผู้อาวุโส"

ตนรำลึกถึงบุญคุณของกระบี่แดนดินผู้เป็นอาจารย์

ดังนั้นไม่ว่ากับซือแป๊ะซ่งจือเซาะ กำพร้าบู๊ลิ้มยิ่มค้วงและอ้วยปุยฮ้วย ล้วนไม่ยอมเรียกเป็นซือแป๋

บึ่งกองิ้มเมื่อเร่งรุดถึงพนานิรทุกข์ พนานิรทุกข์ก็ถูกเผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน ผลจากการติดตามข่าว ค่อยทราบว่าเหล่านักสู้มุ่งหน้าสู้วัดฮุ่ยคงยี่ภูเขาเห็งซัว

บึ่งกองิ้มถึงกับคิดใคร่ติดปีก โบยบินสู่ภูเขาเห็งซัวในบัดดล

บทที่ ๕๑

ฝูงสัตว์อำมหิต

วิกาลที่ภูเขาเห็งซัว เคลือบคลุมด้วยเมฆหมอกรันทด

เซาะฮงซึ้งนี้ฆ่าตวทำลายกฎ สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่เทียนเสียงไต้ซือและซึ้งจือฮุ้นอย่างใหญ่หลวง

แม่ชีเซ็งอิดยังคงเฝ้าอยู่ข้างซากศพเซาะฮงซึ้งนี้ เซียเอี๋ยงเอี๋ยงหลั่งน้ำตาอยู่ข้างเปลวเทียน คล้ายหวนนึกถึงบุพการีที่ตายจาก เจ้เจ๊ที่ประสบภัย

ซึงเซี่ยวง้อยืนอยู่หน้าอาราม มองดูหมู่ดาวพราวฟ้า จันทร์กระจ่างอยู่กลางหาว ความคิดคำนึงเผ้านึกถึงแต่บึ่งกองิ้ม

ลมเย็นหอบหนึ่งกระโชกวูบ เมฆดำเคลื่อนคล้อยเข้าบดบังจันทร์ เหลือแต่ดวงดาวกระพริบแสง คล้ายเด็กซุกซนจำนวนมากกำลังกระพริบตา

ซึงเซี่ยวง้อยืนอยู่ใต้ต้นเอี้ยงต้นหนึ่ง แหงนหน้ามองหมู่ดาวกระพริบแสง เมื่อกวาดตาไปที่เชิงเขาโดยไม่ตั้งใจ รู้สึกขนทั่วร่างตั้งชันขึ้นมา

ที่แท้ที่เขาเชิงเขาก็ปรากฏ "ดวงดาว" พัน ๆ หมื่น ๆ จุด โอบล้อมขึ้นมาโดยปราศจากสุ้มเสียง

ความตื่นตระหนกของซึงเซี่ยวง้อครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ได้ยินวัดฮุยคงยี่ที่ไกลตา บังเกิดเสียงกลองหนักหน่วงดังมา พอย่ำกลองคราหนึ่ง ประกายดาวที่น่าสะพึงกลัวเหล่านั้นก็คืบหน้ามาอีกเล็กน้อย

ซึงเซี่ยวง้อพลันยกมือปิดหน้า ส่งเสียงกรีดร้องออกมา

ยามวิกาลวังเวง เสียงกรีดร้องนี้แหลมเล็กยิ่ง พริบตานั้น หน่วยยามที่เฝ้ารักษาการณ์ และยอดฝีมือในอาราม ล้วนเร่งรุดออกมา

ยามนั้น หน่วยยามที่เฝ้ารักษาการณ์ก็เห็นประกายเย็นเยียบนับพัน ๆ หมื่น ๆ จุดที่เชิงเขา ทุกผู้คนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ร้องดัง ๆ ว่า

"สัตว์ร้าย สัตว์ร้ายบุกขึ้นเขามา !"

เทียนเสียงไต้ซือพลันถลันออกจากอาราม ตวาดถามว่า

"สัตว์ร้ายอันใด ไยต้องตื่นตระหนกไป ?"

ที่ข้างกายของท่าน ตามติดด้วยคนชุดเขียวที่ปลอดโปร่งเยือกเย็น คือซึงจือฮุ้นเอง

ทั้งสองพอปรากฏกายขึ้น เสียงกลองที่หน้าผาตรงข้ามพลันเร่งรัวสนั่นหวั่นไหว คล้ายลมคลุ้มฝนคลั่งก็ปาน

พลันได้ยินเสียงพยัคฆ์คำราม จากนั้นเสียงสุนัขป่าหอนโหยดังระงม สิงสาราสัตว์ทั้งหลาย ประกอบด้วยพยัคฆ์ เสือดาว ราชสีห์ สุนัขป่า อสรพิษพากันเร่งความเร็ว

ขึ้น บ้างกระโจนบ้างคืบคลาน ฮือขึ้นเขามา

เหล่านักสู้หันมามองหน้ากันด้วยความตระหนก ยามนั้นหน่วยยามที่เฝ้าบริเวณไหล่เขา ไม่ทันถอนกำลังขึ้นมา ถูกสิงสาราสัตว์ที่มืดฟ้ามัวดินกลืนกินไปจนหมดสิ้น

ทุกผู้คนบนเขามองลงไป เห็นหน่วยยามสิบกว่าคนนั้นอ้าปากแผดเสียงร้องออกมา เสียงร้องถูกเสียงพยัคฆ์คำรามกลบบดบังไป ผู้คนถูกตะปบล้มลง ถูกกัดกินเป็นอาหารอย่างรวดเร็ว

คนทั้งหมดรู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ เทียนเสียงไต้ซือเลิกคิ้วกล่าวว่า

"นี่คงเป็นลวดลายของเสียงกลองนั้น"

ซึงจือฮุ้นก็ถ่ายทอดคำสั่ง ให้หน่วยยามล่าถอยกลับขึ้นเขา จะได้ไม่ต้องเสียชีวิตสูญเปล่า

ยามนั้น เสียงค่างกู่พยัคฆ์คำรามเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"พวกเราบีบวงแคบเล็กลง ตั้งขบวนเฝ้าที่มั่นไว้"

จากนั้นสั่งให้เฝ้าอยู่ที่ริมหน้าผา หากปรากฏสัตว์

ร้ายบุกขึ้นมา ให้จู่โจมสังหาร พร้อมกับจัดกำลังรักษาการณ์อีกสองชั้น

เมื่อจัดตั้งแนวป้องกันขึ้น ก็เฝ้ารักษาง่ายกว่าเดิม เห็นอสรพิษสัตว์ร้ายคุกคามเข้าใกล้หน้าผา ซึ่งจือฮุ้นถ่ายทอดคำสั่งคำหนึ่ง ห่าเกาทัณฑ์ก็ยิงพร้อมเพรียง สัตว์ร้ายแถวหน้าสุดถูกเกาทัณฑ์ล้มตาย ส่งเสียงร้องหวนโหยออกมาสัตว์ร้ายที่ตามหลังก็ร้องคำรามโดยพร้อมเพรียง

เมื่อเป็นเช่นนี้ สิงสาราสัตว์นับพันแผดเสียงคำรามสะท้านขุนเขาบรรพต สร้างความประหวั่นลนลานแก่เหล่านักสู้กว่าเดิม

บรรดาสัตว์ร้ายพอสูดได้คาวเลือด ก็กัดกินสัตว์ที่รับบาดเจ็บ แทะจนไม่เหลือแม้กระดูก ทุกผู้คนชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน ยอมทำศึกกับกองทัพนับร้อยพัน ไม่ขอตั้งประจันกับสัตว์ร้ายเหล่านี้

ฝูงสัตว์หนุนเนื่องขึ้นมาอีก ซึ่งจือฮุ้นไม่ทันถ่ายทอดคำสั่ง มือเกาทัณฑ์ของพรรคนภากาศก็ยิงเกาทัณฑ์ใส่ ยิงทำร้ายสัตว์ป่าล้มตายนับร้อยตัว แต่เกาทัณฑ์ของพรรค

นภากาศก็ใช้แทบหมดสิ้น

การศึกระหว่างเหล่านักสู้กับหมู่มาร ต่อสู้ตะลุมบอนกันตลอดมา ดังนั้นไม่ได้จัดเตรียมเกาทัณฑ์มากนัก ซึงจือฮุ้นเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว

"เกาทัณฑ์ใช้หมดสิ้น ผู้ที่มีอาวุธลับเตรียมพร้อม"

ทุกผู้คนทราบว่า นี่เป็นยามคับขันเป็นตาย ดังนั้นสับเปลี่ยนกำลังกัน ชาวยุทธจักรที่พกพาอาวุธลับหลายสิบคน พากันกำอาวุธลับนานาชนิด ตระเตรียมซัดจู่โจมออก

ชาวยุทธจักรที่ใช้อาวุธลับ ความจริงไม่เป็นที่ต้อนรับในบู๊ลิ้ม ถือว่าเป็นฝีมืออันต่ำช้า แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ ยอดฝีมืออาวุธลับกลับได้รับการยกย่องเป็นพิเศษ

ซึงจือฮุ้นกล่าวอีกว่า

"พวกเราเผ้าถึงยามฟ้าสาง สถานการณ์อาจดีขึ้น"

ยามนั้นเพิ่งผ่านยามสอง (สี่ทุ่ม) จันทราพ้นจากม่านเมฆอีกครา เห็นสิงสาราสัตว์แน่นขนัด ชุมนุมอยู่ที่ไหล่เขา ต่อให้ฆ่าก็ฆ่าไม่หมดสิ้น สร้างความประหวั่นพรั่นพรึง ไม่มีกะใจต่อสู้ พอฟังวาจาซึงจือฮุ้น ค่อยคึก

คักอักโข หวังว่ารอจนฟ้าสางสว่าง สัตว์ร้ายอาจแตกกระจายไป

เสียงกลองที่ผาด้านตรงข้ามอ่อนล้าลงเล็กน้อย จากนั้นเร่งรัวขึ้นอีกครา ฝูงสัตว์พอได้ยินเสียงกลอง ก็บุกผ่าขึ้นมาใหม่

ยอดฝีมือบนหน้าผาซัดอาวุธลับออกโดยพร้อมเพรียง อาวุธลับเหล่านี้ซัดจากมือยอดฝีมือในเชิงอาวุธลับ กำลังข้อ ระดับความเร็วและความแม่นยำย่อมสูงเยี่ยมยิ่ง ฝูงสัตว์ล้มตายคราเดียวหลายสิบตัว

แต่สัตว์ร้ายยังคงหนุนเนื่องเข้ามา อาวุธลับของเหล่านักสู้ใช้แทบหมดสิ้น เหลือแต่ศิษย์ตระกูลถังสี่ห้าคนที่สามารถซัดอาวุธลับออก

เห็นแน่ชัดว่า ฝูงสัตว์จะผ่าแนวป้องกันเข้ามา ซิงชิมฮั่งและซ่งเซาะงี้พลันร้องโดยพร้อมเพรียง

"ลงมือ"

เห็นน้ำสีดำและเปลวไฟสีเขียวพวยพุ่งออกโดยพร้อมเพรียง สัตว์ร้ายบ้างถูกไฟครอกตาย บ้างถูกน้ำพิษ

กระเซ็นใส่ ล้มลงกระเสือกกระสนบนพื้น ที่หลงเหลือถอยร่นกลับไป

ยามนั้น เสียงกลองก็ผ่อนช้าลงเล็กน้อย ซึงจือฮุ้นคึกคักอักโข กล่าวกับซิงชิมฮั่งว่า

"น้องเรา ยากนักที่ท่านนำอาวุธอัคคีนี้มา"

ซิงชิมฮั่งกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"น่าเสียดายที่เหลืออยู่ไม่มากนัก อย่างมากพ่นเปลวอัคคีอีกเจ็ดแปดสายเท่านั้น"

เหินบินบนยอดหญ้ากล่าวเสริมขึ้น

"หลังจากนี้ต้องพึ่งพาน้ำพิษของซ่งก่าจู้แล้ว"

ซ่งเซาะงี้ส่ายหน้ากล่าวว่า

"น้ำพิษในกระบอกเกรงว่าเหลือน้อยกว่าไฟพิษอีก"

ทุกผู้คนมีท่าทีท้อแท้ ยามนั้นไฟพิษยังเผาไหม้ซากสัตว์ สัตว์ร้ายที่หลงเหลือไม่กล้าแตะต้องซากสัตว์ที่ถูกเปลวอัคคีและน้ำพิษฉีดพ่นใส่แม้แต่น้อย ภายใต้เปลวไฟเต้นระริก เห็นใบหน้าทุกผู้คนปรากฏเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลหลั่งลงมา

ได้ยินเสียงกลองเร่งเร็วขึ้น ฝูงสัตว์ถาโถมขึ้นมาใหม่ ซิงชิมฮั่งและซ่งเซาะงี้พากันยิงไฟพิษและน้ำพิษสะกดไว้ชั่วคราว

กระทั่งซึงจือฮุ้นก็อับจนปัญญา กล่าวว่า

"หากเผ้าต่อไป ได้แต่สู้ตะลุมบอนแล้ว พวกเราอยู่เบื้องสูงสามารถใช้อาวุธฟาดฟัน ผลักพลังฝ่ามือใส่ แต่หากปล่อยให้ฝูงสัตว์บุกขึ้นมา กระทั่งเซียนวิเศษก็ต้านไม่อยู่

ซิงชิมฮั่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่ทราบเฒ่าอิงฟ้าระดมสัตว์ร้ายมากมายปานนี้จากที่ใดจริง ๆ"

ยามนั้นไฟพิษใช้หมดสิ้น ฝูงสัตว์จึงหนุนเนื่องขึ้นมา เพียงอาศัยน้ำพิษสะกดเอาไว้

เซียวเซียวเทียนพลันกล่าวว่า

"ซึงบั้งจู้"

ซึงจือฮุ้นทราบว่าเซียวเซียวเทียนเป็นจอมยุทธผู้อาวุโส ย่อมมีความคิดอ่านแยบยล ดังนั้นรับคำว่า

"เซียวเฮียมีเรื่องใด ?"

"เรามีวิธีหนึ่ง คิดใคร่ทดสอบดู"

"ขอทราบรายละเอียด"

"ซึ่งความจริงไม่ใช่ไม้ตายอันใด เพียงเป็นวิธีอันโง่เขลาเท่านั้น"

ซึงจือฮุ้นกล่าวด้วยความกระตือรือร้น

"เซียวเฮียลองบอกมาฟังดู"

"เรากับเขาได้ปุยต่างมีปีกขนนกคู่หนึ่ง สามารถเหาะเหินตามลม หากใช้ลมปราณควบคุมบังคับ อย่างน้อยเหินไปได้สี่ห้าสิบวา เราคิดบินข้ามหน้าผาไป สยบเฒ่าอิงฟ้าไว้ เมื่อปราศจากเสียงกลองเร่งเร้า ฝูงสัตว์ย่อมล่าถอยไปเอง เมื่อถึงเวลา พวกท่านค่อยบุกผ่าไปสมทบ"

ซึงจือฮุ้นกล่าวอย่างลังเล

"เซียวเฮียมีพลังฝีมือสูงสุดยอด เป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่จะสยบเฒ่าอิงฟ้า เพียงแต่วิธีนี้เสี่ยงอันตรายไป เซียวเฮียเป็นผู้นำขบวน ไม่ควรเสี่ยงภัยด้วยตนเอง"

เซียวเซียวเทียนตบไหล่ซึงจือฮุ้นกล่าวว่า

"ผู้นำขบวนคือซึงปั่งจู้ หาใช่เราไม่ วิธีนี้แม้เสี่ยงภัย แต่ยังดีกว่างอมือรอความตายอยู่ที่นี้ เราคิดอาศัยความมืดบินข้ามหน้าผาไป คาดว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ทันตั้งตัว ขอเพียงพัวพันเฝ่าอิงฟ้าไว้ เขาก็ไม่สามารถย่ำกลองได้"

ซึงจือฮุ้นถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"เซียวเฮียมีคุณธรรมเทียมฟ้า ผู้แซ่ซึงขอเป็นตัวแทนเหล่านักสู้ กราบขอบคุณต่อเซียวเฮีย"

พลางงอเข่าคุกลง เซียวเซียวเทียนรีบประคองไว้

เหล่านักสู้พอได้ยินแผนการนี้ พากันใช้สายตาที่เคารพยกย่อง และมุ่งหวังรอคอย มองดูเซียวเซียวเทียนเป็นจุดเดียว

เซียวเซียวเทียนหันกายถึงริมหน้าผา ซึงจือฮุ้นติดตามส่ง กล่าวว่า

"หวังว่าเซียวเฮียสามารถทำงานใหญ่สำเร็จ ฝากชื่อเป็นที่แซ่สร้องสรรเสริญ"

เซียวเซียวเทียนหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ผู้แซ่เซียวถูกผู้คนแอบอ้างชื่อ กระทำความชั่วร้าย

หลายสิบปี คิดไม่ถึงวันนี้จะเป็นที่เข้าใจของทั้งหมด เช่นนี้ก็เพียงพอแก่การปลอบประโลมใจแล้ว"

กล่าวจบ หัวร่อฮาฮาฮาสามครั้ง กระพือปีกทั้งสองข้าง พาตัวบินสู่ฝั่งตรงข้าม

วัดฮุ่ยคงยี่ปลูกสร้างบนผนังผาด้านตรงข้ามกับอาราม เห็งซัว ห่างประมาณสามสี่สิบวา เบื้องล่างเป็นโขดหินระเกะระกะ หากพลัดตกลงไป ต้องร่างแหลกลาญเป็นผุยผง

หากคิดโลดลิ่วจากผนังด้านนี้ ไปยังผาด้านตรงข้าม ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถทะยานคราเดียวไปไกลหลายสิบวา หากคิดลงจากเขา บุกขึ้นผาด้านตรงข้าม ก็ต้องฝ่าฝูงสัตว์ไป นับว่ายากลำบากกว่าปีนป่ายขึ้นสู่สรวงสวรรค์อีก

เซียวเซียวเทียนมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมอยู่แล้ว พลิ้วคราเดียวไปไกลสิบวา บวกกับใช้กำลังภายในบังคับร่างเหินไปอีกห้าวา จากนั้นกระพือปีกทั้งสองข้าง เหินตามกระแสลม โถมไปยังฝั่งตรงข้าม

เห็นเซียวเซียวเทียนเหินบินไปไกลสิบวา ห่างจากหน้าผาที่ตั้งวัดฮุยคงยี่เพียงสิบกว่าวา พลันปรากฏแสงไฟสว่างไสว ชอนไชใส่ดวงตาเซียวเซียวเทียนจนลืมตาไม่ขึ้น

เหล่านักสู้ผู้กล้าที่หน้าผาด้านนี้ พลันอุทานด้วยความตระหนก เห็นหน้าผาฝั่งตรงข้ามซุ่มเต็มไปด้วยผู้คน พอปรากฏกายขึ้น ก็จุดคบไฟ ชูโคมตะเกียง ยกอาวุธขึ้นโดยพร้อมเพรียง

เซียวเซียวเทียนค่อยทราบว่าติดกับ แต่ไม่สามารถวกกลับไป เนื่องเพราะปีกขนนกคู่นี้ได้แต่พัดพลิ้วตามลม ไม่สามารถบินทวนลมกลับไป ได้แต่ตัดใจบุกฝ่าต่อไป

ยามนั้นบนหน้าผาพลันบังเกิดเสียงกลองดังตง เซียวเซียวเทียนรับฟังจนใจเขม็งเกร็ง จากนั้นได้ยินเสียงกลองตงตงอีกหลายครา

เซียวเซียวเทียนลอยตัวอยู่กลางอากาศ กระพือปีกโบยบิน ไม่สามารถเกร็งลมปราณต่อต้าน ถูกกระแทก

กระทั่นจนโลหิตไหลซึมจากจมูกปาก แต่ยังรวบรวมเรี่ยวแรงโบยบินเข้าหาฝั่ง

พลันได้ยินเสียงเกาทัณฑ์ดังเร่งร้อน หมู่มารบนหน้าผาปลดคันเกาทัณฑ์ พาดลูกเกาทัณฑ์น้าวสาย ยิงเกาทัณฑ์ใส่เซียวเซียวเทียนเป็นจุดเดียว

หากเป็นยามปรกติ เซียวเซียวเทียนมีพลังฝีมือสุดสูง ย่อมไม่กริ่งเกรงต่อเกาทัณฑ์เหล่านี้ แต่ตอนนี้ลอยอยู่กลางอากาศ ไม่มีที่ให้ยืมกำลัง ไม่ว่าหลีกหลบอย่างไร ยังคงถูกเกาทัณฑ์ยิงทำร้ายเจ็ดแปดดอก !

ในจำนวนนี้มีอยู่ดอกหนึ่งยิงทะลุชายโครงข้างซ้าย ดีที่เซียวเซียวเทียนใช้กำลังภายในกระแทกหักไปก่อน อีกสองดอกยิงทะลุแขนซ้าย ดอกหนึ่งปักใส่หัวไหล่ ที่หลงเหลือเพียงยิงถากไป กลับบังเกิดอาการชา ไม่รู้สึกเจ็บปวด คาดว่าหัวเกาทัณฑ์ฉาบพิษไว้

ยามนั้น เซียวเซียวเทียนเหินต่อไปอีกห้าวา ห่างจากหน้าผาไม่ถึงสิบวา มิคาดได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ซัดจู่โจม !"

ครั้งนี้ที่ซัดจู่โจมออกมิใช่เกาทัณฑ์ หากแต่เป็นอาวุธลับ จำนวนอาวุธลับยังแน่นหนากว่า ชั่วร้ายกว่าเกาทัณฑ์อีก

เซียวเซียวเทียนใช้สองมือปัดป่ายกวาดกราด บังคับร่างหักเหเลี้ยวลด บินเข้าหาหน้าผาอีกห้าวา แต่ก็ถูกอาวุธลับสิบกว่าชนิดซัดใส่

เซียวเซียวเทียนกู่ร้องดังยาวนาน ขณะจะกระโดดเข้าหาฝั่ง พลันเห็นเงาร่างสีแดงราวโลหิตสายหนึ่งถลันออกจากหลังก้อนหิน โผบินขึ้นสกัดเซียวเซียวเทียนไว้

คนผู้นี้คือไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ซึ่งประดับปีกขนนกคู่หนึ่งเช่นกัน

เซียวเซียวเทียนกับไต้ฮวงเต้าเจี้ยงประกันกลางอากาศหลายกระบวนท่า ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงทางหนึ่งฟาดพลังผ่ามือเกรี้ยวกราด ทางหนึ่งกล่าวอย่างลำพอง

"งี่แป๋ (บิดาบุญธรรม หมายถึงเฒ่าอิงฟ้า) เคยประมือกับท่านหลายครั้ง คำนวณแต่แรกว่าท่านต้องบิน

ข้ามหน้าผามา ดังนั้นวางกำลังกับดักอยู่ที่นี้ ท่านยอมรับชะตากรรมเถอะ''

เซียวเซียวเทียนถูกลอบทำร้ายอย่างกะทันหัน เพิ่งด่าคำ "โจรอุบาทว์....." กำลังภายในก็แตกซ่านไม่รวมตัว

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันถลันไปด้านหลังเซียวเซียวเทียน เซียวเซียวเทียนรับบาดเจ็บหลายแห่ง ทั้งยังถูกพิษ เคลื่อนไหวไม่สะดวก กลับถูกไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกระชากปีกขนนกขาดไปข้างหนึ่ง

แสดงแน่ชัด ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงคิดทำลายปีกของเซียวเซียวเทียน ทำร้ายเซียวเซียวเทียนล่วงลงจากหน้าผา วิธีนี้ยังโหดเหี้ยมกว่าฆ่าเซียวเซียวเทียนกับมืออีก

เซียวเซียวเทียนสูญเสียปีกข้างหนึ่ง ไม่กล้าสู้พัวพันสืบต่อ บินโฉบเข้าหาฝั่ง ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงก็กระพือปีกติดตามไป

เซียวเซียวเทียนพุ่งโถมอย่างสุดกำลัง ยังห่างจากหน้าผาวาเศษ พลันดึงสายรัดเอวออกมา ซัดพุ่งออกดัง

หวีด ม้วนพันก้อนหินที่ริมหน้าผาก้อนหนึ่งเอาไว้ ฉุดดึงร่างขึ้นสู่หน้าผา

ยามนั้น พลันปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมา เสือกแทงกระบี่สามเหลี่ยมเล่มหนึ่งออกโดยไม่บอกกล่าว กลับเป็นบุคคลในสามมังกรโพวท้อนามฮุงเซี่ยวเพ้ง

เซียวเซียนเทียนเบี่ยงตัวอย่างสุดความสามารถ แต่ปลายกระบี่ยังแทงใส่ทรวงอกด้านขวา ฮุงเซี่ยวเพ้งบิดกระบี่วูบใช้ปลายสามเหลี่ยมของกระบี่บาดเชือดเฉือนอวัยวะภายในเซียวเซียวเทียน

เซียวเซียวเทียนปวดแปลบอย่างรุนแรง พลันผนึกวิชาดูดไขกระดูกที่ไม่ใช้มานานปี ดูดรั้งฮุงเซี่ยวเพ้งเอาไว้

ขณะเดียวกัน ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงบินถึงเบื้องบนศีรษะเซียวเซียวเทียน เหยียดเท้าเตะออก เสียงโครมเมื่อเตะเซียวเซียวเทียนปลิวลิ่วออกไป

แต่เซียวเซียวเทียนดูดร่างฮุงเซี่ยวเพ้งเอาไว้ ดังนั้นคนทั้งสองพันพัวเป็นก้อนกลม ปากแผดเสียงร้องยาวเหยียดพากันร่วงลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแผดหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งลำพอง เสียงกลองในวัดฮุยคงยี่ก็ย่ำดังสนั่นหวั่นไหว แสดงว่าคนย่ำกลองเบิกบานสำราญใจถึงที่สุด

พร้อมกับร่างที่ร่วงลิ่วลงของเซียวเซียวเทียน หัวใจของเหล่านักสู้บนหน้าผาด้านนี้ก็ตกวูบลง

เซียวเซียวเทียนพลัดตกลงจากหน้าผา ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของเหล่านักสู้พลอยขาดสะบั้นไปด้วย

เทียนเสียงไต้ซือพึมพำว่า

"เขาไต้ปุยตกหน้าผาตาย เซียวเซียวเทียนก็ร่วงลงจากหน้าผา ไต้ฮวง ท่านในคราบทาสโลหิตอเวจี ก็ไม่มีผลบั้นปลายที่ดีแน่นอน"

ผู้คนที่หลงเหลือล้วนสงบปากคำไว้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจปลุกปลอบจิตใจกล่าววาจา

ยามนั้น แสงจันทร์โผล่พ้นเมฆา สาดแสงอำไพทั่วพสุธา พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องว่า

"พวกท่านดู"

ทุกผู้คนก้มศีรษะลงมอง เห็นฝูงสัตว์กลับบังเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย วัตถุสิ่งหนึ่งบัดเดี๋ยวโลดสูงบัดเดี๋ยวหมอบต่ำ พุ่งปราดขึ้นมาอย่างเร่งร้อน

คนทั้งหมดยามกะทันหันดูไม่ออกว่าเป็นอะไร รอจนวัตถุนั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาอีก เทียนเสียงไต้ซือพลันร้องว่า

"เป็นคน"

ท่านสายตาคมกล้าเหนือผู้ใด จึงส่งเสียงร้องออกมาก่อน เหล่านักสู้พอฟัง กลับไม่เชื่อถือ

.....หากแม้นเป็นคน ไหนเลยมีความสามารถยอดเยี่ยมปานนี้ ?

.....มาตรแม้นเป็นคน เป็นศัตรูหรือสหายกันแน่ ?

ชั่วครู่ให้หลัง คนผู้นั้นใกล้เข้ามากว่าเดิม เห็นคนผู้นั้นถือกระบี่เล่มหนึ่ง ประกายกระบี่แปลบปลาบดุจสายฟ้าคะนองฝน เข่นฆ่าสัตว์ร้ายตลอดทาง กระบี่เปล่งประกายสีทองกลุ่มหนึ่ง คุ้มครองอยู่รอบกายคนผู้นั้น

ซ่งเซาะงี้อุทานดังอา ร้องโพล่งว่า

"กระบี่รุ้งทอง"

ยามกะทันหันแทบเข้าใจว่าผู้มาคือซ่งจือเซาะผู้ทระนงองอาจเสียอีก

ซึ่งจือฮุ้นพลันฉุกใจคิด ร้องโพล่งว่า

"บึ่งกองงิ้ม"

สุ้มเสียงพอดัง ซึ่งเซี่ยวง้อก็ร้องเรียก "ตั่วกอ" พุ่งปราดลงจากเขา เหล่านักสู้คิดทัดทานก็ไม่ทันการณ์

ได้ยินพยัคฆ์ราชสีห์คำรามโดยพร้อมเพรียง สัตว์ร้ายเจ็ดแปดตัวพุ่งกระโจนเข้าหาซึ่งเซี่ยวง้อ ในสายตาซึ่งเซี่ยวง้อเพียงเห็นแต่บึ่งกองงิ้ม ยังคงวิ่งต่อไป

ซึ่งจือฮุ้นจี้พุ่งดรรชนีผ่าอากาศ ทำร้ายสัตว์ร้ายสองสามตัว เห็นแน่ชัดว่าซึ่งเซี่ยวง้อยังคงต้องบาดเจ็บใต้กรงเล็บของสัตว์ร้ายที่หลงเหลือ พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ

รุ้งทองกระจายจ้า สัตว์ร้ายที่หลงเหลือห้าตัว ล้วนถูกกระบี่สังหารสิ้น

เจ้าของกระบี่เป็นชายหนุ่มสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ หน้าตาหล่อเหลาคมคาย แขนซ้ายโอบซึงเซี่ยวง้อไว้ คือบึงกองิ้มจริง ๆ

ทั้งสองประสบพบหน้า ย่อมปลาบปลื้มยินดีสุดเปรียบปาน สบสายตานิ่งนาน กลับลืมเลือนว่าตกอยู่ในวงล้อมฝูงสัตว์

ปรากฏสัตว์ร้ายอีกสี่ห้าตัวพุ่งกระโจนใส่ทั้งสอง เทียนเสียงไต้ซือรีบรุดลงไป ฟาดพลังหนักหน่วงสองสาย กระแทกสัตว์ร้ายเหล่านั้นตกตาย จากนั้นเปล่งเสียงราชสีห์คำรามของสถาบันสงฆ์ว่า

"ขึ้นไปเถอะ"

บึงกองิ้มและซึงเซี่ยวง้อคล้ายตื่นจากความฝัน ค่อยรู้สึกตัวว่าตกอยู่ในวงล้อมสัตว์ร้าย รีบพุ่งปราดขึ้นบนหน้าผา

ได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมเร่งร้อน เทียนเสียงไต้ซือโลดแล่นติดตามขึ้นมา ที่แท้บึ่งกองิ้มแม้โอบเอวซึงเซียวงอท่าร่างยังรวดเร็วกว่าเทียนเสียงไต้ซืออีก

บึ่งกองิ้มพอขึ้นสู่หน้าผา เห็นซือบ้อและซึงบั่งจู้ล้วนปลอดภัย ต้องคุกเข่าลงหมอบกราบกรานด้วยความปีติยินดี

ซึงจือฮุ้นเห็นเด็กผู้นี้รอดจากภัยพิบัติครั้งแล้วครั้งเล่า ล้วนมีพลังผีมือรุดหน้าขึ้นทุกครา ครั้งนี้ขึ้นเขามาสมทบไม่แน่ว่าจะกอบกู้ชะตากรรมอันเลวร้ายได้

บึ่งกองิ้มพอบุกขึ้นเขา เสียงกลองบนหน้าผาด้านตรงข้ามเปลี่ยนเป็นเร่งร้อน คล้ายสายฝนสาดซัดใส่หนังกลอง ซึงจือฮุ้นรีบสั่งให้ซิงชิมฮั่งบอกเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดต่อบึ่งกองิ้ม ตนเองสะอึกกายไปบัญชาการรบ

ฝูงสัตว์บุกหนุนเนื่องขึ้นมา เหล่านักสู้อาศัยชัยภูมิที่เหนือกว่า เข่นฆ่าสังหารสัตว์ร้ายไม่น้อย แต่เวลาพอนานเข้า ก็มีคนบาดเจ็บล้มตายใต้เขี้ยวเล็บสัตว์ร้ายเช่นกัน

ซึงจือฮุ้นจี้พุ่งพลังดรรชนี เทียนเสียงไต้ซือแผ่พุ่งพลังสีขาว ฆ่าสัตว์ร้ายที่บุกผ่าขึ้นมา ซ่งเซาะงี้คอยตรวจตราสถานการณ์ หากพบพานช่องว่างรอยโหว่ใด ก็ส่งกำลังเสริมเข้าไป

บึ้งกอง้มรับฟังคำบรรยายจากซิงชิมฮั่งเสร็จสิ้น รีบสะอึกไปยังแนวหนึ่ง สะบัดกระบี่รุ้งทองฆ่าฟันสัตว์ร้าย

ตอนนี้ บึ้งกอง้มมีพลังฝีมือเหนือกว่าเซียวเซียวเทียนมากนัก คอยกอบกู้สถานการณ์ตามจุดต่าง ๆ ฆ่าฟันสัตว์ร้ายล้มตายไปมากหลาย

ยามนั้นขอบฟ้าบูรพาขาวโพลงรำไร เป็นเวลาใกล้รุ่งแล้ว

นักสู้ผู้กล้าส่วนใหญ่ ล้วนเหน็ดเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด มีแต่ซึงจือฮุ้นและเทียนเสียงไต้ซือ ยังคงจี้พุ่งดรรชนีฟาดพลังฝ่ามือ คอยต้านสัตว์ร้ายไว้

คนย่ำกลองคล้ายบังเกิดความเหน็ดเหนื่อย เสียงกลองค่อยแผ่วเบาลง สภาวะจู่โจมของฝูงสัตว์ก็ผ่อนช้าลง

เหล่านักสู้ค่อยมีเวลาพักผ่อนหอบหายใจ แต่ยังขมวดคิ้วนิ่วหน้าไม่คลาย

คนทั้งหมดทราบว่า อีกชั่วครู่เสียงกลองจะดังขึ้นใหม่ ฝูงสัตว์ก็จะบุกขึ้นมาระลอกแล้วระลอกเล่า ในที่สุดเกราะป้องกันต้องถูกทำลาย เมื่อถึงเวลาต้องถูกสัตว์ร้ายตะปบกลืนกินไป

พลันได้ยินเสียงซี่ซี่ ซึงจือฮุ้นจี้พุ่งพลังดรรชนี จี้ใส่งูพิษที่เลื้อยมาตามพื้นดินสามตัว เพียงแต่พลังดรรชนีของซึงจือฮุ้น ไม่กร้าวแกร่งเช่นตอนแรกอีกแล้ว

บึ่งกองิ้มพลันกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เซียวเหินจากที่นี้ไปยังหน้าผาด้านตรงข้าม เป็นเหตุให้ประสบภัยหรือ ?"

ซิงชิมฮั่งรับคำ กล่าวเสริมว่า

"เพียงแต่หน้าผาทั้งสองด้านห่างประมาณสามสิบห้าวา หากปราศจากปีกขนนก ผู้อาวุโสแซ่เซียวก็ไม่สามารถกระโดดข้ามไป"

จิตเจตนาของซิงชิมฮั่ง คิดทัดทานมิให้บึ่งกองิ้มละเมอเพ้อฝันไป บึ่งกองิ้มทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้เฝ้าอยู่ที่นี่ จะช้าเร็วต้องถูกสัตว์ร้ายบุกขึ้นมา หากให้นั่งงอมือรอความตาย มิสู้....."

เหินบินบนยอดหญ้าสอดคล้ำขึ้น

"กระทั่งผู้อาวุโสแซ่เซียวก็ข้ามไปไม่ได้ พวกเราไยต้องหาที่ตาย ?"

บึ่งกองิ้มไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เซียวที่เพลี่ยงพล้ำเสียชีวิต เนื่องเพราะเฒ่าอิงฟ้าคาดการณ์ได้แต่แรก วางกับดักอยู่ก่อน ผู้อาวุโสแซ่เซียวเมื่อเสียชีวิต พวกเขาต้องคิดไม่ถึงว่า จะมีคนใช้เส้นทางนี้อีก คาดว่าการป้องกันหย่อนยาน สามารถจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว"

"ทำไม่ได้ แผนการนี้แม้แยบยล แต่หน้าผาทั้งสองด้านห่างกันหลายสิบวา ไม่ว่าผู้ใดก็กระโดดข้ามไปไม่ได้"

บึงกองึ้มกล่าวว่า

"สำนักธารเลือดมีวิชาตัวเบาเซียวเยี้ยงไล้ขื่อ (เหินไปมาโดยพลัน) ข้าพเจ้าคิดทดสอบเสี่ยงดูสักครา"

คำพูดพอกล่าว เหล่านักสู้ล้วนเหลียวหน้ามองมาเป็นจุดเดียว

คนทั้งหมดเห็นว่า เมื่อไม่มีหนทางอื่นอีก ให้บึงกองึ้มทดลองดูก็ประเสริฐ

ซึงจือฮุ้นถามอย่างระมัดระวัง

"เจ้าสามารถพุ่งคราเดียวกี่วา ?"

บึงกองึ้มตอบว่า

"สามารถพุ่งปราดคราเดียวสิบกว่าวา หากได้รับลมหนุนเสริมสามารถไปไกลอีกห้าวา จากนั้นใช้ตัวเบาเหินไปมาโดยพลัน จะโลดแล่นไปได้อีกเจ็ดแปดวา บวกกับโชคช่วย อาจบางทีข้ามไปได้"

ซึงจือฮุ้นแยกแยะโดยละเอียดแล้วกล่าว

"ทำไม่ได้ อย่างมากเจ้าเพียงกระโดดโลดแล่นไปยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดวา ยังห่างจากหน้าผาด้านตรงข้ามอีกเจ็ดแปดวา"

เหล่านักสู้รับพึ่งจนลอบตื่นเต้นสงสัย ต่อให้ได้รับลมหนุนเสริม ทอดตาทั่วยุทธจักร ก็ไม่มีผู้ใดกระโดดโลดลิ่วคราเดียวยี่สิบวา

หาทราบไม่ว่า บึ่งกองมีร่ำเรียนวิชาฝีมือหลายสำนัก มีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่ากำพร้าบุ้ลิ้ม ด้านวิชาตัวเบาบรรลุถึงขั้น "เหินบินดุจกระเรียนเหินฟ้า" จริง ๆ

แต่ซ่งเซาะงี้ไม่เชื่อว่าบึ่งกองมีวิชาตัวเบาเช่นนี้ ยิ่งไม่ต้องการให้บึ่งกองมีเสี่ยงอันตราย กล่าวว่า

"ต่อให้เหินข้ามไปได้จะเป็นไร เจ้ามิใช่คู่มือของคนเหล่านั้น รังแต่ไปหาที่ตายเท่านั้น"

ขณะสนทนา เสียงกลองดังขึ้นอีกครา ฝูงสัตว์บุกจู่โจมขึ้นมาอีก

เหล่านักสู้ต้านทานชั่วขณะ ปรากฏแนวป้องกันสี่ห้าจุดถูกทำลาย ผู้คนยี่สิบสามสิบคนถูกสัตว์กัดทำร้าย ซ่งเซาะงี้และบึ่งกองมีเสี่ยงตายเข้าขับไล่ เพิ่งเข่นฆ่าสัตว์ร้ายที่พลัดเข้ามาจนหมดสิ้น ก็ปรากฏแนวป้องกันอีกสามสี่จุดถูกผ่าทำลาย

ได้ยินเสียงแค่นเบา ๆ ซึ่งจือฮุ้นถูกหมีขาวตัวหนึ่งตะปบทำร้าย มาตรว่าจี้พุ่งดรรชนีนภากาศถูกหมีใหญ่ แต่หมีใหญ่ยังยืนหยัดได้ไม่ล้มลง

กลับเป็นเทียนเสียงไต้ซือ ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ พลันตวาดด้วยโทสะ ใช้ประทับหัตถ์ใหญ่ฟาดลง ฟาดหมีใหญ่ตัวนี้มันสมองสาดกระจาย

เทียนเสียงไต้ซือตวาดไม่ขาดปาก ผลักกระแทกพลังสีขาวออกโดยไม่หยุดยั้ง ฟาดงูพิษสิบเจ็ดสิบแปดตัวปลิวลิ่วไป ทั้งกดกระแทกพื้นดินเป็นหลุมลึกแห่งหนึ่ง

เห็นเทียนเสียงไต้ซือเลิกคิ้วขาวโพลง เคราสีเงินใต้คางลุกชี้ชันปานเส้นลวด ผลักกระแทกคิงคองตัวหนึ่งร่วงลิ่วลงจากเขา จากนั้นเร่งเร้ากำลังภายใน กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราว ยกผ่ามือฟาดลง ฟาดราชสีห์ตัวหนึ่งหัวแหลกเละไป

ซึ่งจือฮุ้นเห็นเทียนเสียงไต้ซือทุ่มเทใช้กำลังโดยไม่อดออมรั้งยั้ง เกรงว่ามิใช่วาสนาของส่วนรวม รีบสะอึกเข้าไปกล่าวเบา ๆ

"ไต้ซือโปรดพักผ่อนก่อน....."

เทียนเสียงไต้ซือไม่แยแสสนใจ ตวัดสองมือฟาดซ้ายกระหน่ำขวา ฆ่าฟันสัตว์ร้ายอีกสิบกว่าตัว

ยามนี้มีแต่เทียนเสียงไต้ซือกับบึงกองมจู่โจมโหมรุก นับว่าสะกดฝูงสัตว์เอาไว้ แต่ซึ่งจือฮุ้นเห็นเทียนเสียงไต้ซือลงมือราวคลุ้มคลั่ง ต้องถลันเข้าไปอีกครา เรียกหาว่า

"ไต้ซือ....."

พลางยื่นมือแตะใส่ต้นแขนของท่าน เทียนเสียงไต้ซือเกร็งกำลังดิ้นรน ซึ่งจือฮุ้นยามเหนื่อยล้าสิ้นเรี่ยวแรงกลับถูกเทียนเสียงไต้ซือดิ้นหลุดไป

เทียนเสียงไต้ซือโถมไปหลายก้าว พลันเหลียวหน้ากลับมา ยามนี้แสงอุทัยส่องต้องศีรษะล้านเลี่ยนของท่านเห็นเคราใต้คางของท่านโชยพัดพลิ้ว ปากกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ประสกแซ่ซึง อาตมาทั้งมิใช่ต้นโพธิ์ และมิใช่กระจกกระจ่าง ทั้งไม่ได้ปาดเช็ด และสะกิดธุลีดิน มิสู้สละชีพบ่อนเสือร้ายจะประเสริฐกว่า"

.....เมื่อรัชสมัยถังไท้จงฮ่องเต้ โหงวโจ้วสั่งให้เหล่าศิษย์ท่องหลักธรรมเท่าที่ค้นคว้าได้ออกมา ซึ่งซิวจึงท่องว่า "กายประดุจต้นโพธิ์ ใจดั่งกระจกกระจ่าง หมั่นเช็ดถูอยู่เสมอ มิให้เปื้อนธุลีดิน"

.....หุยเล้งที่ไม่รู้จักหนังสือกลับท่องว่า "โพธิ์มิใช่ต้นไม้ คันฉายมิใช่แท่น ความจริงไร้วัตถุธาตุ ไฉนเปื้อนธุลีดิน" หลังจากนั้นโหงวโจ้วรับหุยเล้งเป็นศิษย์โดยตรง นับเป็นทายาทรุ่นที่หกของลัทธิเซี้ยงจง

ซึ่งจือฮุ้นได้ยินเทียนเสียงไต้ซือกล่าวเช่นนี้ ต้องงงงันวูบ เทียนเสียงไต้ซือพลันใช้วิชาราชสีห์คำรามของสถาบันสงฆ์ เปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาฮาสามครา บุกเข้าหาฝูงสัตว์อย่างหักโหม โดยมีหลวงจีนสวมรองเท้าหญ้าสี่รูปติดตามไป

เทียนเสียงไต้ซือตวัดฟาดสองมือตลอดทาง ฆ่าฟันสิงสาราสัตว์หลายสิบตัว แต่ในที่สุดเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรงกระแทกนั่งลงกับพื้น ฝูงสัตว์จึงฮือเข้าไปโดยพร้อมเพรียง

เทียนเสียงไต้ซือกลับสละชีพป้อนเสือร้าย ไม่หลงเหลือแม้กระดูก !

อาทิตย์อุทัยไขแสง ลมยามเช้ากลับแฝงกลิ่นสาบสัตว์ ทุกผู้คนชมดูจนอกสั่นขวัญผวา ทราบดีว่าไม่มีทางรอดชีวิตไปได้

บึ่งกองิ้ม ซึ่งจือฮุ้น และซ่งเซาะงิ้กลับชมดูจนน้ำตาไหลหลั่ง จิตใจพลุ่งพล่านสับสน ยากที่จะสงบลงได้

บึ่งกองิ้มรู้สึกการศึกครั้งนี้เกี่ยวพันถึงชะตากรรมของบู๊ลิ้ม สุดที่จะนิ่งดูดายต่อไป ถือกระบี่กระโดดปราดขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอทดลองสักครา"

ซึ่งจือฮุ้นตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"เจ้าไปเถอะ เราจะเฝ้าที่มั่นเอง"

บึ่งกองิ้มวิ่งตะบึงไปยังริมผา ซิงซิมฮั่งขมวดคิ้วครุ่นคิดพลันเรียกรั้งว่า

"รอสักครู่"

บึ่งกองิ้มผินยิ้มกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของซิงตั่วเจ่ก (อาแซ่ซิง) ข้าพเจ้าขอรับด้วยใจ ขอตัวเจ่กอย่าได้ขัดขวางข้าพเจ้า หาไม่รอจนฟ้าสางสว่าง ร่องรอยถูกพบเห็น ก็ไม่อาจเคลื่อนไหวได้แล้ว"

ซิงชิมฮั่งกล่าวว่า

"เราไม่ได้ขัดขวาง เพียงแต่มีข้อเสนอเพิ่มเติม"

บึ่งกอง้มส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ซิงชิมฮั่งชี้มือไปที่ริมผา กล่าวว่า

"เราคิดยืมกำลังของมัน"

บึ่งกอง้มมองตามปลายนิ้วอีกฝ่ายหนึ่ง เห็นหน้ายารามเห็งซัวปลูกต้นเอี้ยงเก่าแก่ต้นหนึ่ง คาดว่ามีอายุร่วมร้อยปี แผ่กิ่งก้านสาขารกครึ้ม

บึ่งกอง้มยังไม่เข้าใจความนัย ซิงชิมฮั่งจึงกล่าว

"พวกเราสามารถรวบรวมกำลังดัดต้นเอี้ยงงอโค้ง เมื่อดีดขึ้นไป สามารถส่งเสียวเฮียบพุ่งไปเจ็ดแปดวา"

บึ่งกอง้มค่อยเข้าใจในบัดดล ซึงจือฮุ้นเห็นสภาวะจู่โจมของฝูงสัตว์ผ่อนช้าลงชั่วขณะ จึงกล่าว

"หากคิดไป ก็ไปในบัดดล"

ดังนั้นผู้คนหลายคนรวบรวมกำลังดัดต้นเอี้ยง ต้นเอี้ยงนี้หยาบเท่าคนโอบ ยากที่จะดัดงอได้ ซึงจือฮุ้นต้องเข้าไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

รู้สึกลำต้นไม้มีแรงดีดรุนแรง แทบยึดไว้ไม่อยู่ ซึ่งจือฮุ้นต้องครุ่นคิด

.....หากแม้นเทียนเสียงไต้ซืออยู่ด้วยก็ประเสริฐ

จากนั้นฉุกคิด ตอนนี้นอกจากนักพรตโฉดไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแล้ว สามธัมมะสี่พิสดารเพียงหลงเหลือตนเองเท่านั้น ซึ่งจือฮุ้นถึงกับอ้างว้างเลื่อนลอย แทบกดลำต้นไม้ไม่อยู่

ซ่งเซาะงี้สอบถามซิงชิมฮั่งเบา ๆ

"ท่านมีความมั่นใจกี่ส่วน ?"

ซิงชิมฮั่งไม่ตอบคำ ซ่งเซาะงี้กล่าวว่า

"ที่แท้มีกี่ส่วน ซิงซิงแซโปรดบอกตามความสัตย์"

ซิงชิมฮั่งส่ายหน้าช้า ๆ ทอดถอนใจคำหนึ่ง ซ่งเซาะงี้ถามโพล่งว่า

"ไม่มีแม้สักส่วนเดียวหรือ ?"

ซิงชิมฮั่งเงยหน้าช้าๆ กล่าวด้วยความหมกมุ่นกังวล

"มีเพียงส่วนเดียว"

ยามนั้น บึ้งกองมก้าวขึ้นบนกิ่งไม้ ตนถือกระบี่รุ้งทองด้วยมือขวา มือซ้ายลูบคลำเกาทัณฑ์ที่กลางหลังและ

แล้ที่หว่างเอว พบว่าล้วนอยู่ครบถ้วน ค่อยคลายใจลง

พอก้มศีรษะลง เห็นซึงเซี่ยวง้อเงยหน้ามองมา แสงอุทัยส่องต้องลำคอขาวผ่อง และประกายน้ำตาแวววับของนาง นางเม้มริมฝีปากมิให้ร้องไห้ สองแก้มยังปรากฏรอยลักยิ้มลึกล้ำสองรอย

บึ่งกองิ้มยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี เพียงหวังฟ้าเวทนา สามารถอยู่ร่วมกับซึงเซี่ยวง้อ อย่างนั้นก็จะเป็นบุญวาสนาอันล้นเหลือแล้ว

ซึงเซี่ยวง้อพลันถามว่า

"ท่านมีคำพูดใดคิดกล่าว ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ แต่ยังกลั้นเสียงร้องไห้ไว้

ระหว่างนางกับบึ่งกองิ้ม นับว่าอยู่ร่วมแสนเข็ญพรากจากยาวนาน ทุกครั้งต้องจำพรากจากกัน นึกดูเป็นที่คับแค้นใจจริง ๆ

บึ่งกองิ้มกลับยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านกระทั่งตอนร้องไห้ ยังมีรอยลักยิ้ม"

ซึงเซี่ยวง้อเห็นบึ่งกองิ้มกำลังจะพาตัวเสี่ยงภัย ยัง

มีกะใจชมเชยนาง อดหัวร่อมิได้ แต่รอยยิ้มเพียงปรากฏ ก็กริ่งเกรงบึ่งกองิ้มเกิดเรื่อง ต้องร้องไห้ออกมา

บึ่งกองิ้มสัพยอกว่า

"ทั้งหัวร่อทั้งร้องไห้ ช่างน่าไม่อาย"

ยามนั้น เสียงกลองดังขึ้นอีกครา ฝูงสัตว์เกิดความปั่นป่วนขึ้นใหม่ บึ่งกองิ้มรีบกล่าวว่า

"เซี่ยวงอ้อ ข้าพเจ้าไปแล้ว"

พลางผงกศีรษะต่อทุกผู้คน ค่อยเหลียวหน้ามายังซึ่งเซี่ยวงอ้ออีกครา เห็นปอยผมของนางพัดพลิ้วไปด้านหลัง ลำคอขาวผ่องดุจดอกลั่นทมสีขาว บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรักเวทนาจับใจ

ซิงชิมฮั่งพลันกล่าวว่า

"อาทิตย์อุทัยลอยขึ้นมาแล้ว"

เห็นอาทิตย์อุทัยโผล่พ้นขุนเขาตะวันออกเล็กน้อย บึ่งกองิ้มทราบว่าหากรอเนิ่นช้ากว่านี้ ร่องรอยของตนเองจะปรากฏแก่สายตาฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าไปแล้ว"

เหล่านักสู้ประสานมือคารวะตอบ กล่าวว่า

"เสียวเฮียบถนอมตัว"

"บึ้งไต้เฮียบระวัง"

เมื่อเปรียบเทียบกัน คำ "ไต้เฮียบ" มีมากกว่า ทุกผู้คนเห็นบึ้งกอง้มเสี่ยงภัย ต่างยกย่องอย่างจริงใจ

ซิงชิมฮั่งลดมือลง ทุกผู้คนก็คลายมือจากการยึดจับต้นเอี้ยง ลำต้นเอี้ยงดีดควับโดยแรง ส่งร่างบึ้งกอง้มพุ่งวาบไปดุจกระสุนที่ถูกยิง

เหล่านักสู้ที่ริมผา ต่างจับจ้องมองบึ้งกอง้มเป็นจุดเดียว หัวใจคล้ายลอยล่องตามไปด้วย

.....บึ้งกอง้มสามารถเหินบินถึงฝั่งตรงข้ามจริงหรือไม่ ?

บทที่ ๕๒

ผีมือสะท้านฟ้า

บึ้งกอง้มตอนแรกเพียงผนึกลมปราณ ปล่อยให้ร่างดีดพุ่งไปตามแรงส่งของลำต้นไม้ สาดพุ่งไปไกลแปดวา รอจนแรงดีดของต้นไม้ค่อยเสื่อมคลาย พลันดีดตัวขึ้น หมายตาไปยังหน้าผาด้านตรงข้าม พุ่งปราดไปดุจเกาทัณฑ์

เหล่านักสู้เห็นบึ้งกอง้มมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมปานนี้ อดโห่ร้องชมเชยมิได้ ซิงชิมฮั่งรีบตวาดว่า

"สงบเสียงไว้"

แต่เสียงของซิงชิมฮั่ง ไหนเลยกลบคลื่นเสียง

ที่โห่ร้องชมเชยได้ กระทั่งผู้คนที่หน้าผาด้านตรงข้ามก็ได้ยิน ปรากฏหน่วยยามหลายคนเหลียวมองมา เหินบินบนยอดหญ้าถึงกับกระทืบเท้า ลอบร้อง "ผิดท่า" ในใจ

บึ้งกอง้มอาศัยลมปราณอึดหนึ่ง โลดแล่นคราเดียวสิบวา กำลังภายในเมื่อใกล้เสื่อมสูญ พลันเปลี่ยนเป็นใช้ตัวเบาเหินไปมาโดยพลันของสำนักธารเลือด พัดพลิ้วไปกุจสายลม

บึ้งกอง้มลอยตัวเหินลมด้วยท่วงท่าอ่อนช้อยงดงาม แต่สภาวะผ่อนช้าลง เมื่อพัดพลิ้วไปอีกเจ็ดวา ค่อยอาศัยแรงลมลอยพลิ้วต่อไปยังหน้าผาด้านตรงข้าม

หมู่มารบนหน้าผาประสบพบเหตุ ทางหนึ่งรุดไปรายงานต่อเบื้องบน ทางหนึ่งชักอาวุธลับใส่ ล้วนถูกบึ้งกอง้มรับเอาไว้ได้

เห็นระยะห่างจากหน้าผาด้านตรงข้ามย่นใกล้เข้าไป

ห่างเพียงห้าวาเศษ พลันบังเกิดเสียงกลองดังขึ้น ทุกเสียงคล้ายอสนีบาตฟาดทลาย ย่ำใส่จิตใจบึ่งกอง้ม

ยามนี้ พลังการฝึกปรือของบึ่งกอง้มยังเหนือล้ำกว่ายิ่มค้วงและเซียวเซียวเทียน ดังนั้นเสียงกลองของเฒ่าอิงฟ้าไม่อาจกระแทกบึ่งกอง้มร่วงหล่น แต่บึ่งกอง้มไม่สามารถเกร็งลมปราณก้าวข้ามไป ร่างตกวูบลงแต่กลางคัน

บึ่งกอง้มมีไหวพริบปราดเปรียว ยจมคับขันเป็นตาย บึ่งกอง้มพลันปลดเกาทัณฑ์เงินจากกลางหลัง ผูกปลายเกาทัณฑ์กับสายรัดเอว ซัดเกาทัณฑ์ออกไป เสียงฉึกเมื่อเกาทัณฑ์อันแหลมคมปักฉึกกับผนังอันแข็งแกร่ง

บึ่งกอง้มใช้มือหนึ่งรวบจับสายรัดเอว เหนี่ยวตัวเข้าใกล้ไปอีกสองวา เห็นแน่ชัดว่าสามารถขึ้นบนหน้าผา พลันปรากฏเงาสีแดงถลันวูบ คนผู้หนึ่งพั่นกระบี่ใส่เกาทัณฑ์เงินดุจสายฟ้า !

คนลงมือคือไต้ฮวงเต้าเจี้ยง

เสียงติงคราหนึ่ง เกาทัณฑ์เงินดอกนั้นกลับไม่ถูกพื้นหัก แต่คมกระบี่ของไต้ฮวงเต้าเจี้ยงปรากฏรอยบิ่นจุดหนึ่ง

บึ้งกอง้มฉกฉวยโอกาสพลิ้วเข้าใกล้ไปอีกวาเศษ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพลันวกกระบี่วูบ เสียงฉับเมื่อพื้นสายรัดเอวเส้นนั้นขาดสะบั้น

ยามนี้บึ้งกอง้มห่างจากหน้าผาไม่ถึงสามวา คิดไม่ถึงความเพียรพยายามจะสูญเปล่า ประสบความล้มเหลวในวินาทีสุดท้าย

ร่างบึ้งกอง้มพอร่วงลิ่วลงไป ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงต้องหัวร่อฮาฮาออกมา พลันได้ยินเสียงเกรียวกราว ประกายสีเงินพุ่งวาบ แส้เงินยาวกว่าสองวาเส้นหนึ่งม้วนพันกับก้อนหินริมผา บึ้งกอง้มอาศัยแส้เงินดีดตัวขึ้นมาอย่างไม่คาดหมาย

คราครั้งนี้เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติติดต่อตามกัน บึ่งกอง้มสามารถพลิกสถานการณ์ ขึ้นสู่หน้าผาเป็นผลสำเร็จ

บึ่งกองิ้มพอหยั่งเท้าบนหน้าผา ก็คุมกระบี่โถมแทงใส่ไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ด้วยกระบวนท่าเร็วที่สุดในหล้า..... วิชชุแลบลั่น !

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแตกตื่นจนขวัญสะท้าน มันประมือกับบึ่งกองิ้มสี่ครั้ง พลังฝีมือของบึ่งกองิ้มกลับรุดหน้ากว่าเดิมทุกครั้ง เมื่อถึงบัดนี้ กระทั่งมันก็ไม่กล้าปะทะด้วย

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงรีบถอยปราดไป ดีที่บึ่งกองิ้มยังอยู่ห่างไกล หาไม่เกรงว่าไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไม่อาจรอดพ้นจากกระบี่นี้

ได้ยินเสียงฉึก กระบี่รุ้งทองจมลึกกับก้อนหินก้อนหนึ่ง บึ่งกองิ้มถนอมกระบี่เล่มนี้ยิ่งชีวิต ดังนั้นรวบรวมเรี่ยวแรงถอนดึง

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงฉกฉวยโอกาสถลันเข้ามาจากทางด้านหลัง เกร็งพลังละลายโลหิต ฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มทางหนึ่งถอนดึงกระบี่ ทางหนึ่งกวาดแส้สีเงินในมือซ้ายกลับไป แส้เงินคล้ายอสรพิษยาวเหยียดพุ่งออกดังกราวใหญ่

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงโถมจู่โจมถึงกลางคัน ได้แต่หดมือกลับ ขยับปีกขนนกทั้งคู่ เหินหลบจากแส้นั้น

ยามนั้นหมู่มารที่วัดฮุ่ยคงยี่กวัดแกว่งอาวุธฆ่าฟันเข้ามา บึ่งกอง้มเหินร่างข้ามหน้าผาสามสิบกว่าวา ไม่ทันพักผ่อนหอบหายใจ ได้แต่พลิ้วหลบไปมา

เห็นบึ่งกอง้มกระโดดโลดลิ่วอยู่ที่ริมผาอย่างคล่องแคล่ว หมู่มารกลับไม่อาจกระทบถูกบึ่งกอง้มแม้ชายเสื้อ มีอยู่สองคนปะทะชนกัน ร่วงลงจากหน้าผาไป

บึ่งกอง้มพอพักผ่อนเล็กน้อย ก็ฟื้นฟูเรี่ยวแรงใหม่

พลันปลดคันเกาทัณฑ์ลงมา ยิงเกาทัณฑ์สีเงินออกไป

เสียงควับเคว้ยวติดต่อกัน หมู่มารถูกเกาทัณฑ์ล้มตายดุจใบไม้ร่วง เกาทัณฑ์บางดอก ถึงกับยิงทะลุร่างผู้คนสองถึงสามคน

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงวิ่งวนรอบหนึ่ง พลันลอยตัวขึ้น จู่โจมลงจากเบื้องบนโดยไม่บอกกล่าว

บึ่งกอง้มรู้สึกแสงอุทัยสลัวลงวูบ ดังนั้นทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ผลักกระแทกสองมือขึ้นไป แผ่พุ่งพลังสูงล้ำสุดยอดออก

พลังลมนี้หนักหน่วงดุจขุนเขา ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแม้อยู่เบื้องบน พอปะทะฝ่ามือกัน ก็ถูกกระแทกกระดอนขึ้นไป

บึ่งกอง้มทราบว่าคนผู้นี้มีความผิดสมควรตาย ดังนั้นไม่ยั้งมือไว้ไมตรีอีก ดังนั้นโถมตามติดไป จี้พุ่งพลังครรชนีออกทั้งซ้ายขวา

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงยื่นมือตะปบปราด ใช้วิชาดูดไขกระดูก คิดสลายดรรชนีนภากาศของบึ่งกอง้มไป กลับสะท้านคราหนึ่ง อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง

ที่แท้ดรรชนีนภากาศของบึ่งกอง้มครั้งนี้ แฝงดรรชนีอาวุธเข้าไป ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแม้ใช้วชาดูดไขกระดูก ยังไม่สามารถขับสลายได้ ถูกพลังดรรชนีจู่โจมใส่ร่าง รับบาดเจ็บบอบช้ำ

บึ่งกอง้มสะอึกตามติด ฟาดผ่ามือออกด้วยลมปราณตามใจปรารถนา ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเกร็งพลังละลายโลหิต ยกสองมือต้านรับ ก็ถูกกระแทกพ้นจากหน้าผา หากมิใช่ติดปีกขนนกคู่หนึ่ง คงพลัดตกลงจากหน้าผาไปแล้ว

หมู่มารเห็นเช่นนั้น พากันกลุ้มจู่โจมเข้ามา บึ่งกอง้มใช้มือซ้ายต่อสู้กับไต้ฮวงเต้าเจี้ยง มือขวาควงแส้เหล็กเพื่อเป็นวง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถล่วงล้ำเข้ามาในรัศมีสามวา

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"เด็กโสโครกบังอาจนัก"

ในเสียงตวาด ชายชราปากแดงเขี้ยวขาวผู้หนึ่ง คิดผ่าเข้ามาในเงาแส้อย่างหักโหม คือเฒ่าอิงฟ้าฮั่วงุ่ยเล้าเอง

เฒ่าอิงฟ้าบุกจู่โจมครั้งแล้วครั้งเล่า ยังไม่สามารถผ่าเงาแส้เข้าไป สร้างความขุ่นแค้นจนร้องเสียงพิกล เปลี่ยนแปลงท่าร่างตลอดเวลา คิดบุกผ่าเข้าไปให้จงได้

บึ่งกอง้มยังคงใช้มือเดียวต้านศัตรู แต่ทุ่มเทสมาธิกว่าครึ่งไปยังเฒ่าอิงฟ้า ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเห็นเป็นโอกาสเหมาะ คิดลอยตัวพ้นห่างไป

บึ่งกอง้มพลันผลักฝ่ามือซ้าย ใช้ออกด้วยลมปราณประตูมังกร ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงรู้สึกร่างคล้ายเรือน้อยลอยกระเพื่อมอยู่กลางระลอกคลื่น กระทั่งลมหายใจยังอึดอัดขัดข้อง ไหนเลยดิ้นหลุดไปได้

เฒ่าอิงฟ้าบุกฝ่าฟ้าไปไม่เป็นผล พลันตวาดด้วยโทสะ ล้วงวัตถุมากมายหลายท่อนจากอกเสื้อ ประกบต่อ

อย่างรวดเร็ว กลายเป็นทวนยาวด้ามหนึ่ง ร่ายรำทวนเป็นวง จากนั้นถือทวนผ่าไปในแส้สีเงินอย่างหักโหม

ได้ยินเสียงเกรียวกราว แส้ยาวม้วนพันทวนทะลุฟ้าเอาไว้ เฒ่าอิงฟ้ากระชากทวนเข้าหาตัว บึ่งกองิ้มก็ออกกำลังกระตุกดึงแส้ ผลจากการใช้กำลัง หินดินที่ริมหน้าผายุบทลายไปไม่น้อย

บึ่งกองิ้มอาศัยหนึ่งต้านรับสอง ยังคุกคามได้ฮวงเต้าเจี้ยงมือไม้ปั่นป่วน หมู่มารที่หลงเหลือเพียงรายล้อมบึ่งกองิ้มเอาไว้ ส่งเสียงโห่ร้องหนุนเนื่อง แต่ไม่กล้าบุกเข้าไป

เฒ่าอิงฟ้าเมื่อปลีกตัวมาจัดการกับบึ่งกองิ้ม ก็ไม่มีคนย่ำกลองสะท้านฟ้า เสียงกลองพอขาดหาย ฝูงสัตว์ก็เสียขบวน กลับขบกัดกันเอง

ซึ่งจือฮุ้นและพวกฉกฉวยโอกาสบุกลงจากเขา ทุกผู้คนล้วนห้าวหาญชาญศึก สัตว์ร้ายที่ไร้เจ้าของควบคุม

ไหนเลยต้านทานไว้ได้ ถูกเหล่านักสู้ขับไล่กระเจิดกระเจิง หนีเตลิดเปิดเปิงไปสิ้น

เหล่านักสู้ก็มุ่งเป้าหมายอยู่ที่วัดฮุ่ยคงยี่ พอบุกผ่ามาถึงเชิงเขา พากันโถมขึ้นวัดฮุ่ยคงยี่โดยพร้อมเพรียง

.....

ปึงกองิ้มยังหักหาญกับเฒ่าอิงฟ้าและไต้ฮวงเต้าเจี้ยงโดยไม่เลิกรา

มิคาดยามนั้นพลันปรากฏคนผู้หนึ่งอ้อมปราดไปยังด้านหลังปึงกองิ้ม ฟาดสองมือใส่จุดจี่ตั้ง จิกตงที่ชายโครงด้านหลัง ยกเท้าซ้ายเตะใส่จุดเอี้ยงเกาที่ด้านหลังปึงกองิ้ม

กระบวนท่านี้มีสามพิฆาต ปึงกองิ้มเผชิญศัตรูทางซ้ายขวา ทั้งยังถูกลอบทำร้ายทางด้านหลัง สถานการณ์ร่อแร่คับขันยิ่ง

พลันได้ยินเสียงดังกระหึ่ม กระบี่รุ้งทองหลุดจากฝักเอง พุ่งตรงเข้าหาคนที่ด้านหลัง

คนที่ด้านหลังคือเจ้าของพนานิรทุกข์ตั้งบักตู มันเข้าใจว่าสามารถลอบทำร้ายประสบผล คิดไม่ถึงกระบี่บึ่งกอง้มกลับหลุดจากฝักเอง สร้างความแตกตื่นจนชักมือกลับล่าถอยไป

ตั้งบักตูถดถอยถึงกลางคัน ฉุกคิดว่าด้านหลังเป็นหน้าผา รีบหยุดร่างไว้ เห็นประกายรุ้งทองพุ่งติดตามมา ตั้งบักตูเบี่ยงกายวูบ เสียงเชียะเมื่อกระบี่ปักใส่กระดูกสะบักของมัน สร้างความเจ็บปวดแก่ตั้งบักตูจนคำรามออกมา

ที่แท้บึ่งกอง้มยามคับขัน กลับผนึกลมปราณประตูมังกรขึ้น ถ่ายทอดพลังผ่านฝักกระบี่ บังคับกระบี่พุ่งออกมา กระบี่รุ้งทองก็เป็นศัสตราวุธวิเศษ สามารถพุ่งจู่โจมใส่ตั้งบักตู

บึ่งกอง้มเมื่อแบ่งแยกสมาธิไปจัดการกับตั้งบักตู ได้ฮวงเต้าเจี้ยงก็ฉกฉวยโอกาสดิ้นรน กระพือปีกขนนกบินห่างออกไป หลุดพ้นจากรัศมีลมปราณประตูมังกรของบึ่งกอง้ม

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงพอเป็นอิสระ ก็จู่โจมกระบี่ด้วยท่าเกี่ยมจี้เทียนน้ำ (กระบี่ชี้ฟ้าทักษิณ) แทงปราดใส่บึ้งกองงิ้ม

นี่เป็นเพลงกระบี่บู๊ตึงอันเที่ยงแท้มาตรฐาน บึ้งกองงิ้มกลับไม่กล้าชะล่าใจ เนื่องเพราะกระบี่รุ้งทองบั๊กอยู่บนร่างตั้งบักตู ยามร้อนรุ่มล้วงดาบเชือดวัวจากอกเสื้อสะบัดบั๊ดป่ายคราหนึ่ง

เสียงติงดังสดใส กระบี่ของไต้ฮวงเต้าเจี้ยงถูกดาบเชือดวัวพั่นหักสะบั้น สร้างความตระหนกแก่ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงจนอุทานดังอาออกมา

ตั้งบักตูก็ถูกกระบี่ของบึ้งกองงิ้ม ข่มขู่จนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่กล้ารั้งอยู่สืบต่อ พกพากระบี่วิ่งหลบหนีไป

บึ้งกองงิ้มยึดถือกระบี่รุ้งทองมีความสำคัญยิ่งชีวิต ก่อนนี้ยังไม่ยอมให้ยิ่มค้วงช่วงชิงไป ไหนเลยปล่อยให้ตั้งบักตูพกพากระบี่ไปได้ ดังนั้นไล่ติดตามไปอย่างสุดฝีเท้า

เฒ่าอิงฟ้ารู้สึกด้ามทวนเบาวูบ ที่แท้บึ้งกองงิ้มดึงแส้เหลือเพื่อกลับไป หวดแส้ใส่อากาศดังฉาดใหญ่ แส้ยาว

พุ่งวาบดุจงูเงินสายยาวเหยียด ม้วนพันข้อเท้าขวาตั้งบักตู ไว้ พอกระตุกวูบ ตั้งบักตูก็ถลาล้มลง

บึ่งกอง้มคิดเข้าไปถอนดึงกระบี่รุ้งทองกลับมา พลัน รู้สึกมีกระแสลมสายหนึ่งจู่โจมถึงท้ายทอย รีบก้มศีรษะพุ่ง ตัวไปเบื้องหน้า รู้สึกปวดแปลบที่ชายโครงด้านหลัง กลับ ถูกพั่นใส่กระบี่หนึ่ง

คนลงมือคือไต้ฮวงเต้าเจี้ยง ในมือมันเพิ่มกระบี่ ไม้ลายมังกร ซึ่งเป็นของวิเศษประจำสำนักบู๊ตึง ฉกฉวย โอกาสที่บึ่งกอง้มไล่ล่าตามตั้งบักตูไป พั่นกระบี่ลอบทำร้าย บึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มยังคงถือแส้เหล็กเพื่อไว้ ไม่ยอมให้ตั้งบัก ตูดิ้นหลุดไป อีกมือหนึ่งถือดาบเชือดวัว หาญสู้กับทวน ทลายฟ้าของเฒ่าอิงฟ้า และกระบี่ไม้ลายมังกรของไต้ฮวง เต้าเจี้ยง

ตั้งบักตูพลันห่อปากกู่ร้อง เรียกระดมโค้วอิ๋วเกียบ และแป๊ะท้งกิม ซึ่งเป็นสองมังกรโพวท้อที่หลงเหลือเข้ามา

แม้แต่ฮุยซัวะและศิษย์นามเจ็งโซ่วเหลิง ก็กลุ้มรุมใส่บึ่งกอง้ม

ด้วยพลังฝีมือของบึ่งกองิ้ม มาตรว่าเพิ่มฮุยซัวะและพวกทั้งสี่ ก็ไม่เป็นผลคุกคามอันใด เพียงแต่บึ่งกองิ้มกรึ่งเกรงสูญเสียกระบี่รุ้งทอง ต้องแบ่งแยกสมาธิไปฉุดดึงตั้งบักตู ดังนั้นไม่อาจทุ่มเทใช้พลังฝีมืออย่างเต็มที่

ฮุยซัวะทางหนึ่งลงมือทางหนึ่งกวาดตามอง ค่อยพบว่าฝ่ายศัตรูโถมขึ้นเขามา คนผู้นี้ความจริงกลัวตาย พอเห็นเช่นนั้นต้องร้องโพล่งว่า

"ผิดท่าแล้ว"

เฒ่าอิงฟ้าร่ายรำทวนทลายฟ้า โถมแทงใส่บึ่งกองิ้มดุจมังกรอันปราดเปรียว บึ่งกองิ้มถือดาบเชือดวัวยาวไม่ถึงหนึ่งเซี๊ยะ ยังรุกรับอย่างคล่องแคล่ว เฒ่าอิงฟ้ายามขุ่นข้องใจ ต้องกระชากเสียงว่า

"แตกตื่นลนลานอันใด ?"

ฮุยซัวะกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"พวกเขาบุกขึ้นมาแล้ว"

เฒ่าอิงฟ้าเหลียวหน้ามอง เห็นซึงจือฮุ้นและพวกบุกขึ้นมาจริง ๆ รีบชักทวนกลับ หมุนตัวหมายจากไป

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงใจหายวูบ ร้องถามว่า

"งี่แป๋ (บิดาบุญธรรม) ท่านคิดไปที่ใด ?"

มันกรึ่งเกรงเฒ่าอิงฟ้าเมื่อจากไป หลงเหลือมันคนเดียว ไม่สามารถสยบบึ่งกองึ้มได้

เฒ่าอิงฟ้าร้องว่า

"บึศาจขวัญอ่อน เราจะไปย่ำกลอง ระดมฝูงสัตว์วกกลับมาจู่โจมพวกมัน พวกเราบนหน้าผาจะคอยซุ่มทำร้าย กลุ้มกระหนาบทั้งหน้าหลัง ไม่ให้เหลือแม้สักคนเดียว"

บึ่งกองึ้มรับฟังจนใจหายวาบ ตัดใจถอนดึงแส้เหลือเพื่อจากข้อเท้าตั้งบักตู ม้วนจู่โจมใส่เฒ่าอิงฟ้า มิให้อีกฝ่ายหนึ่งปลีกตัวไปย่ำกลองได้

คราครั้งนี้บึ่งกองึ้มใช้ทั้งสองมือ หาญสู้ยอดฝีมือหลายคน อาศัยคนน้อยสู้พวกมาก ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ ไม่

มีทีท่าเพลี่ยงพล้ำแต่อย่างไร

ฮุยซัวะเห็นผิดท่า คิดถอนตัวหลบหนี บึ่งกอง้ม หวนนึกถึงการตายของบิดา บังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ไม่แยแสสนใจคมทวนเงากระบี่ของศัตรู พุ่งผ่าไปยื่นมือคว้าใส่จุดกวนง้วนของฮุยซัวะ

แต่กระบวนท่านี้ละเมิดข้อห้ามของการต่อสู้ เมื่อขาดการป้องกัน เฒ่าอิงฟ้าก็แทงทวนออกดังสวบใส่ แทงถูกชายโครงบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มปวดแปลบที่ชายโครง แต่ยังใช้ดาบเชือดวัวออกด้วยท่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญ คุกคามเฒ่าอิงฟ้ารั้งทวนถอยกลับไป

ฮุยซัวะถูกบึ่งกอง้มคว้าใส่จุดกวนง้วน เลือดลมในร่างตีบตัน ต้องล้มลงสิ้นสติไป เจ็งโซ่วเหล็งผู้เป็นศิษย์กลับไม่แยแสความเป็นตายของซือแป๋ พุ่งถอยจากวงต่อสู้

บึ่งกอง้มจี้พุ่งตรรชนีนภากาศ ปิดสกัดจุดข้วยพุ้งบนหัวไหล่ เทียนคูที่ท้องน้อย และจุดฮกโท่วที่น่องของเจ็ง

โซ่วเหลิง เจ็งโซ่วเหลิงถึงกับร่วงฟาดลงกับพื้น

แต่บึ่งกองงิ้มตั้งใจทำร้ายศัตรู ไม่คำนึงถึงคู่มือเข้มแข็งรายล้อมรอบ เฒ่าอิงฟ้าพลันต่อยหมัดทะลุฟ้า กระแทกใส่กลางหลังบึ่งกองงิ้มดังโครมใหญ่

บึ่งกองงิ้มรับบาดเจ็บสามครั้งสามครา ท่าร่างไม่ประเปรียวเช่นตอนแรกอีก เฒ่าอิงฟ้ากับไต้ฮวงเต้าเจี้ยงเห็นเป็นโอกาสเหมาะ พากันเร่งมือจู่โจม คิดฆ่าบึ่งกองงิ้มกับมือ

ยามคับขันจวนเจียน พลันปรากฏประกายดาบกระบี่วูบพร้อมเพรียง คนชุดขาวผู้หนึ่งถือดาบด้วยมือซ้าย กระชับกระบี่ด้วยมือขวา พุ่นใส่เฒ่าอิงฟ้าดุจสายฟ้า

เฒ่าอิงฟ้าขวางทวนต้านปะทะดังตังใหญ่ ปรากฏประกายไฟแลบกระจาย ขณะจะส่งเสียงแผดด่า พลันเห็นโฉมหน้าคนชุดขาวชัดตา ฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา ต้องร้องโพล่งว่า

"ลิ้มกงจื้อ !"

ผู้มาเป็นสหายรักของวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ย เคยประมือกับปึงกองมที่ธารลั่งเล่าจั๊ว นามลิ้มกงจื้อจริง ๆ

ได้ยินสุ้มเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ยังมีเรา"

ในเสียงร้อง ปรากฏหลวงจีนศีรษะล้านเลี่ยนเป็นมัน ส่วนท้องนูนออกรูปหนึ่งถลันเข้ามา กลับแอ่นท้องชนใส่เฒ่าอิงฟ้าอย่างหักโหม

เฒ่าอิงฟ้าทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล หมุนตัวต่อยหมัดทลายฟ้าออก เพิ่งต่อยถึงกลางคัน ได้ยินสุ้มเสียงหยาบกร้านเสียงหนึ่งร้องว่า

"มารดาท่านเถอะ ใช้หมัดหรือ ?"

เสียงหวีดเมื่อหมัดข้างหนึ่งต่อยเข้ามา หมัดนี้ไม่มีใดพิสดาร เพียงแต่รวดเร็วกว่าและหนักหน่วงกว่าทุกผู้คน

เสียงโครมหนัก ๆ ทั้งสองปะทะกันหมัดหนึ่ง เฒ่าอิงฟ้าถูกกระแทกถอยไปหนึ่งก้าว พอเพ่งตามอง เห็นอีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนศีรษะเล็ก ดวงตาเล็กหยีผู้หนึ่ง

ความแตกตื่นของเฒ่าอิงฟ้าครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ฉุกคิดถึงบุคคลสองคน ซึ่งเคยท่องยุทธจักรกับเซียวชิวจุ้ยขึ้นมา

หลวงจีนศีรษะล้านเลี่ยนคือหลวงจีนท้องใหญ่ คนศีรษะเล็กตาเล็กหยีกลับเป็นจอมผายลมทิแชงว้วย

คราก่อนล้มกงจื้อเคยขัดขวางมิให้กำลังของพนานิรทุกข์รุดสู่หุบเขาเจ็ดเย็น ครั้งนี้กลับชักชวนหลวงจีนท้องใหญ่และทิแชงว้วยขึ้นวัดฮุยคงยี่ พอเห็นบึ่งกองงิ้มตกอยู่ในห้วงคับขัน พลันยื่นมือเข้าช่วยเหลือทันเวลา

ตั้งบักตูเห็นเฒ่าอิงฟ้าถูกล้มกงจื้อและพวกทั้งสามพัวพันไว้ ยิ่งอกสั่นขวัญหายกว่าเดิม พลันกลิ้งตัวตามพื้นดินทอดหนึ่ง จากนั้นยันกายลุกขึ้นหมายหลบหนี

บึ่งกองงิ้มเห็นกระบี่รุ้งทองยังปักอยู่บนร่างอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นผละจากไต้ฮวงเต้าเจี้ยงและพวก ทุ่มเทตัวเบาโป๊ยโบ่วกั๊วเซี้ยง (แปดก้าวไล่จั๊กจั่น) ไล่ติดตามไป

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงค่อยมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ มัน

ยืนอยู่ริมหน้าผา ลมภูเขารุนแรงดุจมีดกรีด พลันรู้สึกต่ำใต้แม้ไพศาล แต่ไม่มีที่ให้ยืนหยัดทรงกาย

หวนนึกถึงตนเองบวชเป็นนักพรตตั้งแต่เล็ก คร่ำเคร่งฝึกปรือวิชาเที่ยงแท้มาตรฐาน จากนั้นใช้วิธีสอพลอลอบสังหาร ชิงตำแหน่งเจ้าสำนักมา แสร้งเป็นช่วยเหลือคนอ่อนแอ สร้างชื่อเสียงจอมปลอมขึ้น เข้าร่วมกลุ่มรุมเชาไต้ปุย ขโมยคัมภีร์ฝีมือสำนักธารเลือดมา พร้อมกันนั้นได้รับการหนุนหลังจากเฒ่าอิงฟ้า ถึงกับซ่องสุมกำลังของสมาคมเสื้อทอง ชมรมคลุมฟ้า หุบเขาเจ็ดเย็นและพนานิรทุกข์ คิดเป็นใหญ่ในยุทธจักร

แต่แผนการที่ตนเองกำหนดขึ้น ถูกทำลายไปครั้งแล้วครั้งเล่า หน้ากากจอมปลอมก็ถูกเปิดโปง แทนที่จะได้รับความเคารพยกย่องจากผู้คน กลับถูกด่าประณามจากทุกสารทิศ ถูกตามล่าจากนักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดิน

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงไม่อาจทนทานรับสภาพที่เป็นอยู่สืบไป พลันคำรามก้อง กระพือปีกขนนก โถมจู่โจมใส่ด้าน

หลังบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มเพิ่งสกัดตั้งบักตูไว้ ตั้งบักตูผลักมือใส่ บึ่งกอง้มชิงฟาดผ่ามือออก ฟาดถูกทรวงอกตั้งบักตูคราหนึ่ง

ตั้งบักตูงงงันวูบ เสียงฉาดเมื่อถูกฟาดใส่อีกผ่ามือ รู้สึกอวัยวะภายในพลุ่งพล่านปั่นป่วน รีบใช้วิชาทิฉ่วงกง (วิชากลอนเหล็ก) ยกมือขึ้นปิดป้อง แต่ยังถูกฟาดใส่อีกฉาดหนึ่ง

กระบวนท่าของบึ่งกอง้มนี้ เรียกว่าเล้งมึ้งซาเตียบ (สามทะยานประตูมังกร) ฟาดติดต่อกันสามผ่ามือ ตั้งบักตูไหนเลยทนทานได้ ถอยกายไปเจ็ดแปดก้าว กระดูกทั่วร่างคล้ายจะหลุดสลายจากกัน

ยามนั้นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงลอยลิ่วเข้ามาดุจเหยี่ยวร้ายเล็งเป้าหมายเป็นมั่นเหมาะ เสือกแทงกระบี่ไม้ลายมังกรใส่กลางหลังบึ่งกอง้ม

บึ่งกอง้มพลันตวาดก้อง ตวัดดาบเชือดวัวกลับไป เสียงติงเมื่อยันปลายกระบี่เอาไว้ จากนั้นยื่นมือซ้ายคว้าจับ

กระบี่รุ้งทอง ถอนดึงกระบี่จากร่างตั้งบักตู ปาดกระบี่ครา หนึ่ง เสียงฉับเมื่อกระบี่ไม้ลายมังกรถูกพื้นหักเป็นสองท่อน

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงประสบความพ่ายแพ้ซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ พาลตัดใจไม่อาลัยชีวิต กัดปลายลิ้นตนเอง กลับพ่นโลหิต คำหนึ่ง ครอบคลุมใส่หน้าบึ่งกองิ้ม

นี่เป็นไม้ตายของพลังละลายโลหิต แต่ผู้ที่ใช้วิชานี้ ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง กัดลิ้นพ่นโลหิตออก ไปเป็นจำนวนมาก หลังจากใช้ออก ร่างกายเหนื่อยล้าทรุด โทรม ยากที่จะรับประทานอาหารได้หลายวัน

บึ่งกองิ้มยามฉุกละหุกไม่ทันหลบหลีก ถูกโลหิตพ่น ใส่ศีรษะ รู้สึกร่างเย็นวะวาบ แต่ตนฝึกลมปราณประตู มังกร เมื่อเผชิญการคุกคามจากภายนอก จะเกิดพลังคุ้ม ครองกายขึ้นเอง จุดชีพจรไม่ถูกทำร้ายแต่อย่างไร

แต่โลหิตคำนี้พุ่งใส่ดวงตาบึ่งกองิ้ม กลับปวดแปลบ จับใจ ยามกะทันหันลืมตาไม่ขึ้น ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงฉกฉวย โอกาสฟาดสองมือใส่จุดไท้เอี้ยงที่ขมับซ้ายขวาบึ่งกองิ้ม

ฝ่ามือนี้ใช้ออกด้วยวิชาดูดไขกระดูก ไม่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งฝึกลมปราณคุ้มครองกายใด ขอเพียงฟาดถูก บึ้งกองิ้มต้องสูญเสียสติสัมปชัญญะ กลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อน

บึ้งกองิ้มได้ยินเสียงลมฝ่าอากาศ พลันใช้ออกด้วยท่าตั้งรับที่ดีที่สุดในหล้า.....ขอบฟ้าเส้นเดียว.....

ท่าขอบฟ้าเส้นเดียวที่ใช้ออก เบื้องหน้าบึ้งกองิ้มคล้ายก่อกำแพงขึ้นชั้นหนึ่ง ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงหากฟาดฝ่ามือลง เท่ากับยื่นมือเข้าหาปลายกระบี่ ได้แต่หดมือรั้งกระบวนท่ากลับไป

บึ้งกองิ้มตามองไม่เห็น พลันจู่โจมกระบี่ด้วยกระบวนท่าในยี่สิบสี่ขนนกฟ้า นามอยู่คนละขอบฟ้า

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงรับกระบวนท่านี้ไว้ ทราบว่ากระบวนท่านี้แฝงท่าตามติดไม่มีที่สิ้นสุด พลันขยับปีกขนนกบินพ้นจากหน้าผา

เพิ่งลอยพ้นจากหน้าผา พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"มารร้าย อย่าหนี"

ได้ยินเสียงซี่ซี่ พลังดรรชนีหลายสายแหวกผ่าอากาศมาถึง

บึ่งกองึ้มพอได้ยินเสียงดรรชนี ทราบว่าเป็นซึงจือฮุ้น ในที่สุดเหล่านักสู้บุกขึ้นเขามาแล้ว

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงความจริง พุ่งถอยหลบหลีกท่ากระบี่บึ่งกองึ้ม ยังไม่มีความคิดหลบหนี พอได้ยินเสียงตวาดของซึงจือฮุ้น ทราบว่าเหล่านักสู้ขึ้นเขามาแล้ว ถึงกับแตกตื่นลนลาน ขยับปีกโลหิต คิดโบยบินไปยังหน้าผาด้านตรงข้าม

แต่ยามถอยหนีอย่างลนลาน ปรากฏพลังดรรชนีห้าสาย พุ่งถูกปีกซ้ายไต้ฮวงเต้าเจี้ยง กลับถูกยิงทะลุเป็นรูเล็ก ๆ ห้ารู

ยามนั้น ซ่งเซาะงึ้กติดตามขึ้นเขา เห็นบึ่งกองึ้มลืมตาไม่ขึ้น ทราบว่าถูกผ่ายตรงข้ามทำร้าย ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงกลับลอยตัวอยู่ที่ด้านหลัง นางยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบร้องบอกว่า

"งั้มยี้ ศัตรูอยู่ที่ตำแหน่งทั้งยี้น"

บึ้งกองั้มผีกเพลงกระบี่จากซ่งจือเซาะในถ้ำลับมืดมิด สามารถคำนวณตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะ ดังนั้นหวดแส้เหลือเฟือออก เงาแส้หวดใส่อากาศดังฉาดฉาน แยกย้ายหวดใส่ตำแหน่งฮงทางซ้าย และตำแหน่งจัก ตำแหน่งซุ่งทางขวา

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงบังคับร่างหลบหลีกไปมา ได้ยินเสียงเกรียวกราว ปีกขนนกข้างขวาถูกพลังแส้หวดแหลกละเอียดไป!

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงก็สาหัสมากแล้ว ปีกข้างซ้ายของมันถูกทะลวงทะลุ ปีกข้างขวาแหลกละเอียด ลมภูเขากระโชกวูบ ก็โชยพัดมันร่วงลงจากหน้าผา

ไต้ฮวงเต้าเจี้ยงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบเกร็งลมปราณ คิดพุ่งตัวกลับขึ้นหน้าผา แต่ใต้เท้าว่างเปล่าไหนเลยมีที่ให้ยืมกำลัง ในที่สุดแผดเสียงร้องโหยหวนร่างร่วงลิ่วลงไปดุจดาวตก

ยามนั้นบึ่งกองิ้มสามารถฝืนใจลืมตาขึ้นเล็กน้อย เห็นไต้ฮวงเต้าเจี้ยงตะกุยตะกายสองมือ ร่างพลิกตีลังกาทอดแล้วทอดเล่า เสียงแผดร้องเลือนห่างไปทุกขณะ จวบจนไม่ได้ยินอีก

ซึ่งจือฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ทาสโลหิตอเวจีคนดั้งเดิม คนแอบอ้างและตัวปลอมทั้งสามคน ล้วนตกหน้าผาตายจนหมดสิ้น"

ยามนั้นตั้งบักตูยกมือกุมอก ส่ายโงนเงนลุกขึ้นยืน เหินบินบนยอดหญ้านำกำลังโถมเข้าไป บึ่งกองิ้มไม่อาจหักใจลงมือได้ กล่าวว่า

"อภัยมันเถอะ คนผู้นี้รับบาดเจ็บสาหัส ยากที่จะรักษาทุเลาได้"

เหินบินบนยอดหญ้าขมวดคิ้วกล่าวว่า

"คนผู้นี้นับเป็นตัวการร้าย หากปราศจากเขา การศึกที่พนานิรทุกข์ก็ไม่เกิดความสูญเสียใหญ่หลวงปานนี้ ไม่อาจอภัยให้ได้"

ตั้งบักตูกุมอกหอบหายใจ ใช้สายตาอาฆาตแค้นกวาดมองไปรอบข้าง เห็นเหล่านักสู้บุกขึ้นเขาด้วยความดาลเดือด หมู่มารบ้างบาดเจ็บล้มตาย บ้างหลบลี้หนีหน้า บ้างยอมจำนน เหลือแต่เฒ่าอิงฟ้าอาศัยหนึ่งต้านรับสามต่อสู้กันอย่างดุเดือด

ซึ่งจือฮุ้นและซ่งเซาะงี้ทราบว่า เฒ่าอิงฟ้ามีฝีมืออันร้ายกาจ ดังนั้นชักชวนกันเข้าสู่วงต่อสู้

เฒ่าอิงเห็นศัตรูยิ่งนานยิ่งมาก ฉุกคิดว่าผิดท่าพลันต่อยหมัดทลายฟ้าดังครืนครั่น กวาดทวนทะลุฟ้าเป็นวงกว้าง คุกคามศัตรูรอบข้างถอยห่างไป ฉกฉวยโอกาสถอยปราดถึงหน้าวัดฮุ่ยคงยี่

เฒ่าอิงฟ้ากลับมาที่หน้ากลองสะท้านฟ้า หยิบไม้ตีกระหน่ำลงบนหลังกลอง เสียงตงตงพอดัง ทุกผู้คนล้วนยืนแข็งทื่อไม่อาจเคลื่อนไหว

มิหนำซ้ำได้ยินเสียงราชสีห์ร้อง พยัคฆ์คำรามดังมาแต่ไกล ดูท่าทีฝูงสัตว์จะรวมกำลัง บุกขึ้นเขามาอีกครา

ซึงจือฮุ้นพอได้คิด ผืนใจสืบเท้าออกไป แต่เสียงกลองสะท้านฟ้าคล้ายอสนิบาตฟาดทลาย ซึงจือฮุ้นเพิ่งก้าวเท้าออก รู้สึกตาลายสมองหมุน แทบเสียหลักล้มลง

ที่แท้หลายวันมานี้ ซึงจือฮุ้นรับบาดเจ็บติดต่อกัน ใช้เรี่ยวแรงแทบหมดสิ้น ดีที่ซ่งเซาะงี้ยื่นมือประคองไว้ มิให้ซึงจือฮุ้นล้มลง

คนทั้งสองทางหนึ่งเกร็งกำลังคุ้มครองชีพจรหัวใจ ทางหนึ่งต้องระวังป้องกันผู้อื่น คิดบุกจู่โจมเฒ่าอิงฟ้า ย่อมทำไม่ได้

เหินบินบนยอดหญ้าและพวกพลังฝีมือยิ่งอ่อนด้อยกว่า ภายใต้เสียงกลองสะท้อนสะท้าน กระทั่งขยับเขยื้อนกาย ยังไม่อาจขยับเคลื่อนกายไว้ อย่าว่าแต่คิดลงมือ

หนึ่งเดียวที่จะกอบกู้สถานการณ์ได้ คือบึ่งกองิ้มเท่านั้น

บึ่งกองิ้มรับบาดแผลสองแห่ง โลหิตไหลหลั่งออกมา พลังฝ่ามือลดทอนลง ยามนั้นผืนใจสืบเท้าออกไปหลาย

ก้าว ก็ถูกเสียงกลองกระแทกกระทั่นเลือดลมพลุ่งพล่าน ไม่อาจลงมือเช่นกัน

ซ่งเซาะงี้เห็นเช่นนั้น พลันนึกได้อุบายหนึ่ง ร้องว่า

"ฮั้วเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ฮั้ว) ท่านย่ำกลองชั่วชีวิต อวดโอ่ว่ามีอานุภาพสะท้านฟ้า ทลายฟ้า ทะลุฟ้า อิงฟ้าอันใด สุดท้ายยังไม่ได้ครอบครองอีเซี่ยวชิม"

ซึงจือฮุ้นรับฟังจนหน้าร้อนผะผ่าว คิดทัดทานมิให้ซ่งเซาะงี้กล่าวต่อ ซ่งเซาะงี้กลับยื่นมือนุ่มออก กดลงบนหลังมือของอีกฝ่ายหนึ่งเบา ๆ

เฒ่าอิงฟ้าเดือดดาลคลั่งแค้นจนผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชัน ซ่งเซาะงี้ยังกล่าวว่า

"ท่านหากเป็นผู้ยิ่งใหญ่จริง ๆ ไฉนปล่อยให้หญิงคนรักไปแต่งงานกับซึงปั่งจู้ ?"

จิตเจตนาของนาง คิดกระตุ้นโทสะของเฒ่าอิงฟ้าขึ้น โถมจู่โจมต่อซึงจือฮุ้น พวกนางทั้งสองขอเพียงรับมือ

ได้ชั่วขณะ บึ่งกองั้มจะทำลายกลองสะท้านฟ้า เมื่อถึงเวลาก็ไม่กลัวอีกแล้ว

เฒ่าอิงฟ้าพอฟัง หยุดเสียงกลองเล็กน้อย ปากกลับแผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"นางโจร ชายโฉดแซ่ซึงแม้ตกแต่งอีเซี่ยวชิมไป แต่ยังไม่สามารถพิชิตใจนาง ของรักทั้งสามสิ่งของนางไม่ได้มอบแก่เขาแม้สักสิ่งเดียว"

ซ่งเซาะงั้ถามว่า

"ของรักทั้งสามสิ่งอันใด ?"

นางคิดกระตุ้นให้เฒ่าอิงฟ้ากล่าววาจา ฉกฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายหนึ่งพลุ่งพล่านใจ ลงมือจู่โจมทำร้าย แต่เมื่อเบือนหน้าไป กลับเห็นซึงจือฮุ้นสีหน้าเศร้าสลด แสดงว่าถามผิดไป

เฒ่าอิงฟ้าหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

"กระทั่งของรักทั้งสามสิ่งยังไม่ทราบได้ อีเซี่ยวชิมไหนเลยรักเขา คนที่นางรักคือเรา นางไม่ได้มอบกระดาษ

ข้อความ พิณโบราณ ภาพวาดแก่เรา ของทั้งสามสิ่งคงฝากฝังกับพสุธาพร้อมกับร่างของนางแล้ว"

ซึงจือฮุ้นพลุ่งพล่านดาลเดือดจนร่างสั่นระริก กระทั่งซ่งเซาะงี้ก็ไม่เคยเห็นท่านเดือดดาลปานนี้มาก่อน แสดงว่าท่านรักอาดูรต่อภรรยาผู้ล่วงลับอย่างลึกล้ำ

เฒ่าอิงฟ้าย่ำกลองอีกหลายครา ซึงจือฮุ้นยังรวบรวมเรี่ยวแรงสืบเท้าต่อไป คิดสู้กับเฒ่าอิงฟ้าสักครา กลับถูกเสียงกลองกระแทกกระเทือนจนโลหิตไหลซึมจากปาก สร้างความตระหนกแก่ซ่งเซาะงี้ จนรีบประคองไว้

บึ่งกอง้มพอฟังคำ "กระดาษข้อความ พิณโบราณ ภาพวาด" พลันฉุกใจได้คิด ร้องถามว่า

"ภาพวาดนั้นใช่เป็นรูปสตรีในชุดลำลอง ปกเสื้อเสียบดอกไม้มุกหรือไม่ ?"

ได้ยินเสียงปง เฒ่าอิงฟ้าต่อยหมัดลงบนหนังกลอง เสียงกลองนี้สำหรับกับผู้อื่น ไม่นับเป็นอย่างไร มุมปากเฒ่าอิงฟ้ากลับปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

เฒ่าอิงฟ้าถามเสียงสั่นสะท้าน

"เจ้า.....เจ้าทราบได้อย่างไร ม้วนภาพนั้น ยัง.....ยังเขียนว่าอะไร ?"

บึ่งกองิ้มทบทวนความทรงจำแล้วกล่าว

"ข้างภาพวาดยังเขียนข้อความ "มวยผมดุจก้อนเมฆบังจันทร์ ยามเยื้องกรายดั่งหิมะโชยพลิ้ว" "

เฒ่าอิงฟ้าแหงนหน้าหัวร่อด้วยความรันทด กล่าวว่า

"เป็นนาง เป็นนางจริง ๆ"

ขณะกล่าว โลหิตไหลหลั่งจากมุมปากไม่ขาดสาย ถามอีกว่า

"เจ้า.....เจ้ายังเห็นอะไร ?"

บึ่งกองิ้มกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ยังมีพิณโบราณตัวหนึ่ง"

"เป็นสีอะไร ?"

"สีแดง"

เฒ่าอิงฟ้าหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อเต็มไปด้วยความคับแค้นขมขื่น กล่าวว่า

"นาง.....นางมอบแก่ผู้คน ในที่สุดนางมอบของรักแก่ผู้คน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตาปรากฏความหวังรำไรขึ้นวูบซักถามว่า

"เจ้าพบพานของเหล่านี้ที่ใด ?"

บึ่งกองมีเห็นอีกฝ่ายหนึ่งเศร้าเสียใจปานนี้ ไม่อาจหักใจปฏิเสธ ตอบตามความสัตย์ว่า

"ที่ใต้กระแสน้ำเชี่ยวของเล้งมึ้ง ข้างซากศพของเจ้าสำนักแซ่อ้วย"

เฒ่าอิงฟ้าพอฟัง พลันต่อยหมัดลงบนกลองหนังบังเกิดเสียงสับสนปานขว้างก้อนหินใส่แผ่นกระเบื้อง ถลึงตาโปนโต หอบหายใจอย่างหนักหน่วง กล่าวอย่างยากเย็น

"เป็นอ้วยซือเฮีย นาง.....ที่นางชมชอบคืออ้วยซือเฮีย เรา.....เรากลับเพ้อฝันไปเอง....."

พลางต่อยหมัดใส่กลางหนังราวคลุ้มคลั่ง ปากร้องถามว่า

"กระดาษข้อความนั้น .....เขียนว่าอะไร ?"

บึ้งกอง้มเห็นคนผู้นี้คล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ได้แต่ตอบว่า

"จูฮี้อิดผ่ากสำเนียงเสียงใส เพื่อประโลมจิตใจอ้างว้าง"

บึ้งกอง้มพอกล่าวคำหนึ่ง เฒ่าอิงฟ้าก็ต่อยใส่กลองหนังหมัดหนึ่ง ทางหนึ่งต่อยทางหนึ่งหัวร่อด้วยความกราดเกรี้ยวรันทด เมื่อต่อยถึงครั้งที่สิบห้า เสียงหัวร่อพลันขาดหาย คนก็ล้มหงายลง มุมปากปรากฏโลหิตไหลทะลักออกมาไม่ขาดสาย

ที่แท้ผู้ที่ใช้วิชาสะกดจิตผู้คน หากเผชิญศัตรูเข้มแข็งถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกสะท้อนกลับมา ตนเองกลับประสบ

ภัย เจ้าของพนานิรทุกข์ตั้งบักตูเคยใช้วิชาสะกดจิตครอบงำใจต่อเทียนเสียงได้ซือ กลับถูกเทียนเสียงได้ซือใช้วิชาราชสีห์คำรามของสถาบันสงฆ์จู่โจมทำลาย ดังนั้นถูกกระแทกทำร้ายบาดเจ็บ

ยามนี้เฒ่าอิงฟ้าพอทราบว่า ความฝันในหลายสิบปีมานี้สลายเป็นอากาศธาตุ อีเซี่ยวชิมที่ตนเองเฝ้าหลงรักกลับชมชอบอ้วยปุยฮ้วยซือเฮีย สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่อ้วยปุยฮ้วยสุดทนทาน กลับใช้เสียงกลองกระแทกทำร้ายตนเอง สะบั้นชีพจรหัวใจเสียชีวิต

เฒ่าอิงฟ้าพอเสียชีวิต บริวารในสังกัดพากันยอมจำนน แต่ซิงจือฮุ้นยังยืนตะลึงลาน ไม่ว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหว ซ่งเซาะงี้ก็ก้มศีรษะเล็กน้อย คล้ายครุ่นคิดอันใด

ทันใด เงาคนถลันวูบหนึ่ง ตั้งบักตูมือซ้ายถือกระบี่ไม้ มือขวาถือกระบี่เหล็กกล้า โถมจู่โจมใส่ซ่งเซาะงี้อย่างไม่คาดหมาย

กระบี่ทั้งสองเล่มนี้เป็นได้ฮวงเต้าเจี้ยงทิ้งไว้ มาตรแม้นถูกพื้นหัก แต่ยังคมกล้ายิ่ง ตั้งบักตูสำนึกตัวว่าไม่มีความหวังหนีเอาชีวิตรอด จึงจู่โจมใส่ซ่งเซาะงี้ คิดสยบนางไว้ บีบบังคับให้เหล่านักสู้ปลดปล่อยตนไป

ซ่งเซาะงี้ความจริงมีไหวพริบปราดเปรียว หากมีคนคิดลอบทำร้ายนาง อย่าหมายประสบผล แต่ตอนนี้นางจิตใจเลื่อนลอย สมาธิไม่อยู่กับตัว เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกทำร้ายได้คมกระบี่ของตั้งบักตูแล้ว

ทันใด ประกายกระบี่สามสายวูบพร้อมเพรียงแยกย้ายทิ่มแทงจากสามทิศทาง ล้วนทิ่มแทงทะลุร่างตั้งบักตู ตั้งบักตูแผดร้องครึ่งคำก็เสียชีวิต !

คนจู่โจมกระบี่ทั้งสามเล่มนี้ กลับเป็นซึงเซี่ยวงอ้อเซียเอี่ยงเอี้ยงและแม่ชีเซ็งฮิด

สตรีทั้งสามนี้ล้วนมีใจละเอียดอ่อน ทั้งก่อนและหลังเคยถูกผู้คนลอบทำร้าย ตกเป็นเครื่องมือขู่กรรโชก

ดังนั้นตื่นตัวเป็นพิเศษ พอเห็นตั้งบักตูลงมือลอบทำร้าย ต่างพากันเก็บกระบี่ที่ตกอยู่บนพื้นคนละเล่ม แยกย้ายแทงใส่ตั้งบักตู ตั้งบักตูบาดเจ็บสาหัสอยู่แล้ว จึงถูกทิ่มแทงสังหารในคราเดียว

ซ่งเซาะงี้ค่อยเงยหน้าขึ้น ยิ้มให้กับซึงเซี่ยวงอและพวก กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ขอบใจพวกเจ้ามากแล้ว"

ซึงเซี่ยวงอยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซ่งอาอี้ (น้าสาวแซ่ซ่ง) ไม่ต้องเกรงใจ"

ซ่งเซาะงี้ขอบตาแดงก่ำ กวักมือเรียกหาบึ่งกองิ้มว่า

"งิ้มยี้ เจ้าเข้ามา"

บึ่งกองิ้มละอายที่ละเลยการคุ้มครองป้องกันซือบ้อ ดังนั้นเดินเข้าไปคุกเข่าลง ซ่งเซาะงี้ทราบความในใจของอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า

"เราเรียกเจ้าเข้ามา มิใช่ตำหนิเจ้า ซึ่งโกวเนี้ยดีต่อเจ้ายิ่ง เจ้าอย่าได้รานน้ำใจนาง"

บึ้งกองมงงงนวูบ บังเกิดความกระดากเล็กน้อย ได้แต่รับคำ ซึ่งเซี่ยวงอคิดไม่ถึงซ่งเซาะงึจะกล่าวคำพูดเช่นนี้ต่อหน้าทุกผู้คน สองข้างแก้มถึงกับแดงซ่าน

ซ่งเซาะงึทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรากล่าวเป็นจริงเป็นจัง พวกเจ้าอย่าได้เป็นเช่นเรากับจือเซาะ.....

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"มอบกระบี่รุ้งทองแก่เรา"

บึ้งกองมประคองส่งกระบี่รุ้งทองให้ ซ่งเซาะงึรับไปลูบไล้อย่างแผ่วเบา คล้ายรักถนอมยิ่ง พลันเงยหน้าขึ้นเผยอยิ้มให้กับซึ่งจือฮุ้น รอยยิ้มนี้คล้ายหิมะละลาย กล่าวว่า

"ซึ่งบั้งจู้ เมื่อไร้วาสนาผูกพัน ความรักสามารถทำร้ายจิตใจคน บั้งจู้เป็นผู้นำของฝ่ายธัมมะ ต้องปลง

ให้ตก"

ซึงจือฮุ้นงงงันวูบ ไม่ทราบหมายถึงอะไร รู้สึกซ่งเซาะงี้มีท่าทีประหลาดพิสดาร แต่ก็ไม่กล้าไต่ถาม

ซ่งเซาะงี้เผยอยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"จือฮุ้น ท่านเห็นว่าเราน่าดูหรือไม่ ?"

ซึงจือฮุ้นคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาดว่า นางกลับถามคำถามนี้ต่อหน้านักสู้ทั้งแผ่นดิน ยามนี้ลมภูเขาโชยพัด แสงอาทิตย์กระจ่างจ้า ซ่งเซาะงี้ที่ใต้สายลมแสงแดด งามรัดรึงสุดเปรียบปาน ซึงจือฮุ้นความจริงมีนิสัยเปิดเผย ดังนั้นกล่าวตามความสัตย์

"น่าดู น่าดูยิ่ง"

ซ่งเซาะงี้ยิ้มอีกครา รอยยิ้มหยาดเยิ้มสุดเปรียบปาน ได้ยินนางกล่าวว่า

"เมื่อลงสู่ปรภาพ เราจะบอกคำพูดนี้ต่อเขา"

กล่าวจบ พลิกข้อมือวูบ หันปลายกระบี่แทงฉึกใส่ตำแหน่งหัวใจตนเอง !

พริบตานั้น กระบี่รุ้งทองถูกย้อมจนแดงฉาน โลหิตหยดลงจากโกร่งกระบี่ ไหลซึมออกจากร่องนิ้วของซ่งเซาะงี้

ผู้คนหลายคนอุทานอย่างแตกตื่น เงาคนพลุกพล่านสับสน คิดเข้ามาช่วยเหลือ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่กล้าแตะต้องถูกโกร่งกระบี่ กริ่งเกรงว่าหากชักกระบี่ จะเร่งรัดความตายมาสู่นาง

ซ่งเซาะงี้งอตัวลงเล็กน้อย เมื่อจับโกร่งกระบี่ของกระบี่รุ้งทองแนบแน่น กวาดตาไปยังบึ่งกองงี้ม กล่าวว่า

"นับแต่นี้สำนักขนนกฟ้าต้องพึ่งพาพวกเจ้าแล้ว"

บึ่งกองงี้มลำคอตีบตัน ไม่ทราบกล่าวกระไรดี ซ่งเซาะงี้ยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"งี้มย้.....เรามีข้อขอร้องประการหนึ่ง ให้ฝั่งกระบี่เล่มนี้พร้อมกับเรา....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องแค่นเสียงเบา ๆ รำพึงว่า

"มีชีวิต.....ควรหรรษา แม้นตาย....."

เอ่ยถึงตอนนี้ ก็สิ้นใจตายไป

"ซือบ้อ....."

บึ่งกอง้มแผดเสียงร้องเรียก ปากแผลพลันปริแตกออก ยามร้อนรุ่มกลับสิ้นสติไป

ทุกผู้คนไม่ทราบหัวหน้านิกายแค้นฟ้าไฉนฆ่าตัวตาย มีแต่ซึงจือฮุ้น กลับร่ำร้องในใจ

.....นางเพราะเพื่อเขา นางฆ่าตัวตายเพราะเพื่อเขา

... .เขาที่ว่าคือกระบี่ขนนกฟ้าซ่งจือเซาะ

ซึงจือฮุ้นหาทราบไม่ว่า การฆ่าตัวตายของซ่งเซาะงี้ แม้สืบเนื่องจากซ่งจือเซาะ แต่ก็มีส่วนเนื่องมาจากซึงจือฮุ้น

นับแต่ซ่งเซาะงี้แพร่พิษสังหารซ่งจือเซาะ เจ็ดปีมานี้นางไม่ได้ข้องแวะกับผู้ใด ในจิตใจของนางมีแต่ซ่งจือเซาะ เมื่อพบพานซึงจือฮุ้น กำแพงหัวใจของนางเริ่มสั่นคลอน ตอนแรกนางยังเย็นชากระด้างดั่งน้ำแข็ง แต่ซึงจือฮุ้นมีคุณ

ธรรมน้ำใจ ลึกล้ำกว่าที่นางคาดคิดไว้ ดังนั้นถ่านไฟรักของนางเริ่มคุกรุ่นขึ้นมา

ไม่ว่าอย่างไร ซ่งเซาะงี้เป็นยอดหญิงที่แข็งกร้าวตัดสินใจทำลายตัวเอง ก่อนที่ตัวเองจะเปลี่ยนใจ มิให้เหตุการณ์ดำเนินต่อไป นางมีแต่ทำเช่นนี้ จึงสามารถแบกหน้าไปพบพานซ่งจือเซาะที่ถูกนางแพร่พิษทำร้ายในปรภพได้

ซ่งเซาะงี้ได้แต่ใช้ความตายยุติปัญหาชีวิตของตนเอง !

บึ่งกอง้มเมื่อฟื้นคืนสติมา นักสู้ส่วนใหญ่แยกย้ายจากไป ฮุยซัวะและเจ็งโซ่วเหล็งสองอาจารย์กับศิษย์ ก็ฉกฉวยโอกาสที่ชุลมุนหลบหนีไป

บึ่งกอง้มไม่สามารถล้างแค้นให้กับบิดา ย่อมเจ็บปวดใจ ซิงซิมฮั่งสังเกตออก สอบถามว่าเป็นเรื่องราวใด บึ่งกอง้มจึงบอกเล่าให้ทราบ

ซิงชิมฮั่งแสดงความเสียใจที่ไม่ได้คร่ากุมฮุยซัวะสองอาจารย์กับศิษย์ไว้ บึ่งกอง้มย่อมไม่โทษว่าตำหนิซิงชิมฮั่ง

คนของพรรคนภากาศแยกย้ายกันจัดการเรื่องหลังตรวจนับจำนวนคน บึ่งกอง้มพลันฉุกคิดว่า ลิ้มกงจื้อทั้งสามยื่นมือช่วยด้วยธัมมะ คิดเข้าไปคารวะขอบคุณ แต่ลิ้มกงจื้อและพวกปลีกตัวจากไปแต่แรกแล้ว

บึ่งกอง้มขอบคุณร่ำลาทุกผู้คน เห็นซึงจือฮุ้นหน้าตาหม่นหมองรันทด ซึงเซี่ยวง้อเฝ้าอยู่ข้างกายโดยไม่คลาดคลา จึงเดินเข้าไปยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง

ซึงเซี่ยวง้อค่อยพันบาดแผลให้กับบึ่งกอง้ม บึ่งกอง้มสูดได้กลิ่นหอมจากเรือนผมและซอกคอของนาง นับแต่รู้จักกับซึงเซี่ยวง้อ ตนเองบุกไปทุกทิศา น้อยครั้งจะชิดใกล้ปานนี้

ยามนี้ลมภูเขาพัดแรง โชยพัดชายเสื้อผู้คนพัดพลิ้ว ซึงจือฮุ้นพลันกล่าวว่า

"เราไม่เป็นไรหรอก เจ้าไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อน"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มกระไรปานนั้น บึ่งกอง้มรู้สึกวันคืนคล้ายล่วงลับเร็วกว่าเดิม ซึ่งจือฮุ้นชราภาพลงมากนัก

บึ่งกอง้มย่อมไม่ยอมจากไป ซึ่งเซี่ยวง้อต้องการปลอบใจบิดา จึงกล่าว

"บิดา พวกเราเมื่อสางสิ้นเรื่องราว มิสู้ไปพักผ่อนหย่อนใจสักครา"

ซึ่งจือฮุ้นยิ้มเล็กน้อย หาตอบคำไม่ ครั้งกระโน้นท่านเห็นอีเซี่ยวชิมหมองหม่นตรมตรอม ก็กล่าวคำพูดเช่นนี้ต่อนาง คิดไม่ถึง.....

จากอีเซี่ยวชิม ต้องประหวัดนึกถึงซ่งเซาะงี้ที่ฆ่าตัวตายบูชารัก อดหดหู่ใจมิได้

ซึ่งเซี่ยวง้อเห็นบึ่งกอง้มยืนซึมเซาไม่กล่าวว่ากระไรต้องขยี้เท้าร้องว่า

"ตั๋วกอ ท่านเห็นควรไปท่องเที่ยวที่ใดดี ?"

พลางปรายตาบอกใบ้ต่อบึงกองิ้ม บึงกองิ้มย่อมเข้าใจเจตนาของนาง แต่ยามกะทันหันไม่อาจถอนตัวจากห้วงทุกข์โศก กล่าวอย่างเลื่อนลอย

"ไปยังง่อไบ๊....."

คำพูดพอกล่าว ฉุกคิดว่าลิ้มกงจื้อเคยบอกว่า คืนไหว้พระจันทร์ของปีนี้ วีรบุรุษเซียวชิวจุ้ยจะขึ้นเขาง่อไบ๊ หวังว่าตนเองมีวาสนาพบพาน

ซึงจือฮุ้นพลันได้คิด ท่านเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง ปรกติเกื้อกูลดูแลผู้อื่น รู้ใจผู้คนที่สุด ดังนั้นฉุกคิดขึ้น

.....เราไม่อาจแพร่ความเศร้าสร้อยของตนเอง ระบาดใส่หนุ่มสาวทั้งคู่

ยามนั้น ซิงชิมฮั่งเดินกะโผลกกะเผลกเข้ามาอย่างยากเย็น เรียกเบา ๆ

"บั้งจู้"

ซึงจือฮุ้นกุมมืออีกฝ่ายหนึ่งไว้ มือของซิงชิมฮั่งอบอุ่นราวน้ำตาที่อุ่นระอุ ซิงชิมฮั่งกล่าวว่า

"บั่งจู้วุ่นวายมากแล้ว ควรพักผ่อนหย่อนใจสักครา เรื่องในที่นี้ ปล่อยให้เป็นภาระของเรากับบ๊วยเล่ายี่ (อันดับสองแซ่บ๊วย) เอง"

ซึงจือฮุ้นกุมมือซิงชิมฮั่งแนบแน่น กล่าวว่า

"ท่านก็ควรพักผ่อนแล้ว"

ซิงชิมฮั่งขณะจะสั่นศีรษะ เหินบินบนยอดหญ้าบ๊วยแซ่ฮุยชิงร้องดัง ๆ ว่า

"ใช่แล้ว บั่งจู้กับหัวหน้ากองควรพักผ่อนสักครา"

หยุดเล็กน้อยจึงเหลียวหน้าไปยังศิษย์พรรคนภากาศทั้งหมด ร้องถามว่า

"บั่งจู้กับหัวหน้ากองลำบากมาระยะเวลาหนึ่ง พวกท่านจะออกท่องเที่ยวกับบึ่งไต้เฮียบ ให้พวกเราดูแลเหตุการณ์แทน พวกเจ้าเห็นสมควรหรือไม่ ?"

ศิษย์พรรคนภากาศล้วนเคารพรักต่อซึงจือฮุ้น ดังนั้นโห่ร้องว่า

"สมควร"

"วิเศษแท้"

ซิงชิมฮั่งในวงแขนซึงจือฮุ้น หัวไหล่สั่นสะท้านเล็กน้อย ซึงจือฮุ้นผงกศีรษะรับ กล่าวกับบึ่งกองิ้มและซึงเซี่ยวง้อว่า

"ตกลง ไปยังง่อไบ๊สักครา"

ครั้นแล้ว คนทั้งหมดจัดขบวนลงจากเขา แม่ชีเซ็งอิดในฐานะเจ้าสำนักเห็งซัวคนใหม่ ได้แต่ส่งด้วยน้ำตาคลอหน่วย พริบตานั้นภูเขาเห็งซัวกลับคืนสู่ความเงียบงันวังเวง

บึ่งกองิ้มก็จัดการฝังศพซ่งเซาะงี้อยู่บนยอดเขาเห็งซัว พร้อมกับกระบี่รุ้งทอง ระหว่างที่บรรจุศพ อดหลั่งน้ำตาด้วยความรันทดมิได้

บึ่งกองิ้มลำพังคนเดียว กลับรักษาการตำแหน่งเจ้าสำนักขนนกฟ้า ทะเลทรายและธารเลือดถึงสามสำนัก

สำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึงหลังจากผ่านภัยพิบัติครั้งนี้ ถึงกับทรุดโทรมเป็นเวลาหลายสิบปี ภายหลังค่อยก่อเกิดมหาสมณะและนักพรตสูงศักดิ์ สร้างชื่อสะท้านยุทธจักรอีกครา

พรรคนภากาศและนิกายแค้นฟ้า ร่วมมือกันกวาดล้างหมู่มาร ดังนั้นรวมเป็นค่ายสำนักเดียว ส่วนเกาะมหาภัยทะเลตังไฮ้ กลับถูกลบนามออกจากยุทธจักร พร้อมกับการตายของเฒ่าประหลาดมหาภัย

ส่วนสามสถานต้องห้ามของบู๊ลิ้ม รถธารเลือด สามธัมมะสี่พิสดาร ยี่สิบสี่มังกรโพวท้อ ล้วนสูญสลายไปดุจหมอกควัน พ้องกับคำกลอน "สามปีผ่านไปจะถูกลืมหาย" อย่างแท้จริง

บทส่งท้าย

ปึงกองิ้ม ซึงเซี่ยวง้อ พร้อมซึงจือฮุ้น ซิงชิมฮั่ง เชียเอี๋ยงเอี๋ยงทั้งหลายเดินทางถึงภูเขาง่อไบ๊ พักค้างแรมที่วัดบ้วนนี่ย์ (หมื่นปี)

วัดบ้วนนี่ย์สร้างเมื่อสมัยราชวงศ์จิ้น ตามคำร่ำลือ เซียนกวีลี้ไท้แป๊ะเคยมาฟังเสียงพิณในที่นี้ ละแวกใกล้เคียงยังมีเนินเจี๊ยงเล่าเพี้ย (เนินผู้อาวุโส) อยู่ท่ามกลางภูเขาสูงชัน ดินฟ้าอากาศแปรปรวนไม่แน่นอน

เมื่อถึงยามค่ำคืน บึงกองิ้มและซึงเซี่ยวง้อออกมาเดินเล่นเห็นจันทร์กระจ่างอยู่กลางหาว บึงกองิ้มพลันฉุกใจคิด อุทานว่า

"คืนพรุ่งนี้เป็นคืนไหว้พระจันทร์แล้ว"

ขณะกล่าว อดประหวัดนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืนไหว้พระจันทร์ในวัยเด็กมิได้

พลันได้ยินเสียงท่องตำรากังวาน ดังมาจากโบสถ์โพวเฮี้ยงเต่ย บึงกองิ้มทราบว่า นักศึกษาที่เตรียมสอบไล่ บัณฑิตผู้คงแก่เรียนต่างมาท่องตำรับตำราในที่นี้ หวนนึกถึงหลายปีมานี้ ตอนนี้ฝึกวิชาบู๊มากกว่าเล่าเรียนวิชาบุ๋น ปล่อยให้เวลาสูญเปล่าไปกับการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร ตอนนี้ได้ยินเสียงท่องตำรา อดสะทกสะท้านมิได้

ได้ยินเสียงแอ๊ด นักศึกษาชุดสีน้ำตาลผู้หนึ่ง ผลักประตูโบสถ์เดินออกมา โคลงศีรษะเอื้อนว่า

"ฝูงชนพินอบพิเทา ใจเราเผ้าผั่นใฝ่ ยกตนเองเป็นใหญ่ ตราบชั่วฟ้าดินสลาย"

บึ้งกองงิ้มเคยฝึกวิชาทั้งบุ๋นและบู๊กับกระบี่แดนดินจกฮิว ทราบว่านี่เป็นบทกลอนต้อกอเกี๊ย ซึ่งแต่งโดยโจโฉ จำได้ว่ากระบี่แดนดิน เคยอธิบายว่า

"ตอนที่โจโฉแต่งกลอนบทนี้ เต็มไปด้วยความภาคภูมิลำพอง เข้าใจว่าสามารถบังคับเหี้ยนเต้ บัญชาเหล่าขุนนาง กระทำการตามใจปรารถนา คิดไม่ถึงหลังจากนั้นกลับปราชัยที่เชียะเบียะ ทัพเรืออันเกรียงไกรต้องแตกพ่าย ซึ่งความจริง จอมทรราชในแดนดิน สุดท้ายเพียงได้พสุธาเท่ากับร่าง

นักศึกษานั้นพอเอื้อนจบ ก็เดินผ่านข้างกายบึ้งกองงิ้ม พลันอุทานดังเอ๊ะออกมา บึ้งกองงิ้มมีสายตาแหลมคมสามารถเห็นภาพในความมืด พบว่าคนผู้นี้คุ้นหน้านัก ไม่ทราบเคยเห็นจากที่ใด

ทั้งสองล้วนบังเกิดความรู้สึกคุ้นหน้า แต่ยามกะทันหันนึกไม่ออก ดังนั้นไม่สะดวกกับการทักทาย

มิคาดยามนั้น พลันปรากฏเงาร่างสองสายพุ่งผ่านไปอย่างเร่งร้อน คล้ายถูกคนไล่ล่าตามก็ปาน

บึ่งกอง้มสายตาแหลมคม มองปราดเดียวก็จดจำออกว่าเป็นฮุยซัวะและเจ็งโซ่วเหล็งสองอาจารย์กับศิษย์ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า

"ฮุยซัวะ อย่าหนี"

คนตวาดกลับเป็นนักศึกษานั้น

บึ่งกอง้มค่อยได้คิด กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"ท่านคือซิมกอกอ (พีแซ่ซิม)"

นักศึกษานั้นงงงันวูบ จากนั้นร้องเรียกด้วยความยินดี

"ท่าน.....ท่านคือง้มตี่....."

พริบตาที่ทักทายปราศรัยกัน ฮุยซัวะสองอาจารย์กับศิษย์ ล่วงหน้าหลบหนีไปไกลโขแล้ว

บึ่งกอง้มไม่ทันทักทายปราศรัยกับนักศึกษานั้น สาด

พุ่งร่างติดตามไป ชั่วพริบตาก็ไล่ติดตามถึงด้านหลังเจ็งโซ่วเหล็ง

ที่แท้ซิงซิมฮั่งพอทราบว่า ฮุยซัวะสองอาจารย์กับศิษย์เป็นศัตรูสังหารบิดาปึ่งกองิ้ม ก็กำชับให้เหินบินบนยอดหญ้าสั่งศิษย์พรรคนภากาศตามล่าคนทั้งสอง ฮุยซัวะสองอาจารย์กับศิษย์ถูกไล่ล่าจนหมดหนทาง ได้แต่หลบหนีขึ้นเขาง่อไบ๊ คิดไม่ถึงคู่แค้นทางคับแคบ กลับพบพานปึ่งกองิ้มในที่นี้

ปึ่งกองิ้มพอติดตามทันก็เกร็งลมปราณประตูมังกรกราดฟาดผ่ามือออก เจ็งโซ่วเหล็งเหลียวหน้ามา ยกมือหมายต้านปะทะ แต่ไหนเลยต้านรับได้ ถูกกระแทกปลิวลิ่วไปดุจว่าวขาดบ่าน กระดูกซี่โครงหักสะบั้น อวัยวะภายในแหลกละเอียดสิ้น

ฮุยซัวะแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พุ่งตัวหลบหนีอย่างสุดฝีเท้า ปึ่งกองิ้มถลันวูบหนึ่ง ก็สกัดขวางหน้าไว้ ฮุยซัวะยามแตกตื่นลนลาน พลันผลักกระแทกสองมือออก

บึงกองิ้มผนึกลมปราณประคุมังกรคุ้มครองกาย ฮุยซัวะพอฟาดผ่ามือถึง คล้ายปะทะชนกับกำแพงไร้สภาพชั้นหนึ่ง ในเสียงร้องโอย ร่างกระเด็นกระดอนกลับไป

บึงกองิ้มตวัดผ่ามือฟาดออก ฟาดใส่ร่างฮุยซัวะอย่างถนัดถนี่ ฮุยซัวะพอร่วงลิ่วลงสู่พื้น ก็กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือนก้อนหนึ่ง

คนผู้นี้เพราะเพื่อรักษาเท้าที่ถูกเซียวชิวจุ้ยตัดเอ็นชีพจร จึงสืบเสาะขึ้นรถธารเลือด อาศัยไอเย็นของตัวรถรักษาตนเอง แต่ถูกบึงเซี้ยเทียนพบเห็น จึงลงมือฆ่าด้วยอำมหิต มาตรแม้นรักษาเท้าได้ ในที่สุดก็ต้องจบชีวิตบนภูเขาง่อไบ๊

บึงกองิ้มพลันคุกเข่าลง แหงนหน้ามองท้องฟ้าอธิษฐานว่า

"บิดา ข้าพเจ้าล้างแค้นให้กับท่านแล้ว"

เพิ่งขาดคำ ซึ่งเซี่ยวง้อและซิมแกฮุ้นค่อยเร่งรุดมาถึง

ซึงเซียวง้อทราบว่า บึงกองิ้มกับซิมแกฮุ้นเป็นเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็ก ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกท่านสนทนากัน ข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนบิดาพร้อมกับปรุงอาหารให้พวกท่านรับประทาน"

ซิมแกฮุ้นยิ้มพลางถามว่า

"นี่คงเป็นตี๋หู (น้องสะใภ้) แล้ว ?"

ซึงเซียวง้อหน้าแดงวูบ หมุนตัวโลดแล่นกลับเข้าวัดบ้วนนี้ย่ บึงกองิ้มกับซิมแกฮุ้นกุมมือกัน ยืนอยู่ใต้แสงจันทร์ เนิ่นนานยังไม่อาจกล่าววาจาใดได้

บึงกองิ้มกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ซิมกอกอยังจำเหตุการณ์ที่หมู่บ้านยิกง้วยซึงภูเขาล่งตงซัวได้หรือไม่ ?"

ซิมแกฮุ้นรับคำว่า

"ย่อมได้ จันทร์ในคืนนั้นก็เต็มดวงดุจเดียวกับคืนนี้"

บึงกองิ้มกล่าวเสริมว่า

"ภายหลังยังเกิดฝนตก"

ซิมแกฮุ้นแหงนหน้ามองท้องฟ้า เห็นเมฆเบาบางอยู่ที่ขอบฟ้าไกลตา จึงกล่าว

"แต่คืนนี้ไม่มี"

"อาจบางทีคืนพรุ่งนี้มี"

ซิมแกฮุ้นกล่าวอย่างนึกได้

"ใช่แล้ว คืนพรุ่งนี้เป็นคืนไหว้พระจันทร์"

ทั้งสองเงียบงันชั่วขณะ บึ้งกอง้มกล่าวอีกว่า

"หลายปีมานี้ ข้าพเจ้าคิดถึงซิมกอกอนัก ไม่ทราบท่านอยู่หนใด ?"

"เราก็เช่นกัน หากมิใช่พบพานฮุยซัวะ ยังไม่กล้าร้องทักท่าน"

ที่แท้ครั้งกระโน้นตอนที่ทั้งสองผนึกกำลังรับมือศัตรู

เข้มแข็ง ยังเป็นเด็กอายุเยาว์ สิบปีมานี้โฉมหน้าแปรเปลี่ยนไป แต่ฮุยซัวะเปลี่ยนไปไม่มากนัก ทั้งสองกลับจดจำออก

บึ้งกอง้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซิมกอกอมีอารมณ์สุนทรีย์นัก ท่านขึ้นเขามาท่องตำราหรือ ?"

ซิมแกฮุ้นไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า

"ง้มตี๋ หลายปีมานี้ ท่านยังไม่ทอดทิ้งชีวิตกลางดงศัสตราวุธหรือ ?"

บึ้งกอง้มงงงันวูบ ควรทราบว่าซิมแกฮุ้นเมื่อวัยเด็กชมชอบจับดาบควงกระบอง ยามนี้พึ่งจากปากคำอีกฝ่ายหนึ่ง คล้ายกับนิสัยใจคอแปรเปลี่ยนไป จึงกล่าว

"ซิมกอกอมิใช่สังกัดสำนักขนนกฟ้าหรือ ?"

ซิมแกฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"งั้มตี้ เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง"

ทั้งสองเลือกต้นบั่งตนหนึ่งทรุดนั่งลง ซิมแกฮุ้นค่อยกล่าวว่า

"เราเมื่อวัยเด็กชมชอบบู๊ห่างเหินบุ๋น บิดาท่านกลับตักเตือนท่านหมั่นศึกษาหาความรู้ ภายหลังเรากราบกระบี่ไล่ลมเซียวฮ้อเป็นอาจารย์ ก็เล่าเรียนด้วยความกระตือรือร้น

มีอยู่วันหนึ่ง เราติดตามซือเฮียตี้ในสำนักขนนกฟ้าออกเที่ยวท่อง ภายหลังกลับหลงทาง พวกเราทั้งสามนอนขดตัวในโพรงไม้ ทั้งหิวทั้งเหน็ดเหนื่อย พลันสูดได้กลิ่นหอมชนิดหนึ่ง ดังนั้นชักชวนกันสืบเสาะไป"

บึ้งกอง้มไม่ทราบซิมแกฮุ้นไฉนเล่าถึงเรื่องนี้ แต่ทราบว่าต้องมีสาเหตุ ดังนั้นเงี่ยหูฟังอย่างจดจ่อ ซิมแกฮุ้นกล่าวสืบต่อ

"กลิ่นหอมนั้นโชยมาจากกระท่อมชาวนาหลังหนึ่ง ที่แท้เป็นสามีภรรยาคู่หนึ่ง และเด็กคนหนึ่งกำลังปิ้งย่างไก่ เด็กผู้นั้นร่ำร้องต้องการรับประทานไก่ ชายฉกรรจ์นั้นกลับตบศีรษะเด็กผู้นั้น ด่าว่า "ไก่ตัวนี้ไหนเลยให้เจ้ารับประทานได้"

สตรีนางนั้นร้องโอยครางหนึ่ง รีบพลิกหมุนไก่ย่างบนเตา ร้องว่า "รอสักครู่หากย่างจนไหม้ พวกท่านต้องได้เห็นดีแน่นอน"

ชายฉกรรจ์นั้นร้องสวนว่า "พวกเราอันใด ท่านก็ต้องรับเคราะห์กรรมเช่นกัน"

ตอนนั้นพวกเราหิวจนตาลาย กอปรกับอายุเยาว์ไม่รู้ความ ไม่แยกแยะคำสนทนาเหล่านั้นโดยละเอียด บากหน้าไปเคาะประตู คิดขอแบ่งไก่รับประทาน

สามีภรรยาคู่นั้นพอได้ยินเสียงเคาะประตู ตอนแรก

ตื่นตระหนกยิ่ง คนผู้หนึ่งอุทานว่า "พวกเขามาแล้ว" แต่อีกผู้หนึ่งบอกว่า "ไก่ยังย่างไม่เสร็จ ไหนเลยมาเร็วปานนี้"

เราไม่ทราบพวกเขาหมายถึงผู้ใด เพียงออกปากขอรับประทานไก่ ชายฉกรรจ์นั้นพอเห็นพวกเรา ถึงกับออกปากขับไล่ กระชากเสียงว่า "รับประทานไก่อันใด พวกเจ้าต้องการชีวิตของเราหรือ ?"

เราหิวจนตาลาย จึงสวนคำว่า "ท่านดุร้ายอันใด หากไม่ให้ พวกเราจะช่วงชิง"

ชายฉกรรจ์นั้นบันดาลโทสะ คว้าพลั่วเหล็กหวดใส่พวกเรา เราไหนเลยยอมอ่อนข้อ ต่อยหมัดสวนไป ชายฉกรรจ์นั้นมีแต่พละกำลัง ไม่มีวิทยายุทธ ดังนั้นถูกเราต่อยล้มลง ซือตี๋ทั้งสองของเราก็เข้าไปเตะซ้ำ

ชายฉกรรจ์นั้นนอนทอดกายอยู่บนพื้น ปากยังแผดด่าว่า "เดียรัจฉานน้อย พวกเจ้าเป็นสัตว์ในครอกเดียวกับ

คนแซ่ลก....."

พวกเราพอฟังคำ "คนแซ่ลก" ต้องงงงันวูบ แต่ได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งด่าทอพวกเราเป็นเดียรัจฉานน้อย ล้วนเดือดดาลสุดระงับ กลุ้มรุมทุบตีชายฉกรรจ์นั้นสิ้นสติไป โลหิตไหลทะลักจากปาก

สตรีนางนั้นร่ำไห้ร้องขอความช่วยเหลือ เด็กผู้นั้นก็ร้องไห้จ้า พวกเราค่อยทราบว่าก่อเรื่องขึ้น ไม่กล้าหยิบฉวยไก่ย่าง ลนลานออกจากกระท่อม ยามหนีกระเจิดกระเจิง กลับเสาะพบทางเดิม กลับไปหาซือแป๋ แต่ไม่กล้าบอกเรื่องราวออกไป เนื่องเพราะกระทำเรื่องผิดมโนธรรม ดังนั้นนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน....."

บึ้งกอง้มฟังถึงตอนนี้ อดถามมิได้

"ชายฉกรรจ์นั้นเป็นอย่างไร รับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

ซิมแกฮุ้นผีนยิ้มกล่าวว่า

"เมื่อถึงวันที่สอง พวกเราละอายแก่ใจ ลอบสืบเสาะไปยังที่เดิม กลับเห็นกระท่อมชาวนาถูกปิดตาย ข้าวของในบ้านถูกทุบทำลาย บนพื้นยังมีคราบโลหิตกองหนึ่ง

พวกเราสงสัยใจยิ่ง ไม่ทราบเกิดเรื่องใด สอบถามคนบ้านใกล้เรือนเคียง ทุกผู้คนล้วนไม่กล้าบอก สุดท้ายเป็นชายชราผมหงอกขาวผู้หนึ่งบอกเล่าเรื่องราวให้ทราบกล่าวว่า "หมู่บ้านก้วงน่ำเฮงของพวกเรานี้ มีคนแซ่ลกผู้หนึ่ง มีเงินมีอำนาจ นิสัยมักมากราคะ เห็นนางโง้วน้ำสีมีรูปโฉมหมดจด จึงคิดและเล็ม สั่งให้โง้วอาฮั่นย่างไก่ให้กับมัน

เราสอบถามว่าย่างไก่อันใด ผู้เฒ่านั้นบอกว่า "โง้วอาฮั่นเป็นนักย่างไก่ของที่นี้ ก่อนที่จะมีไร่นาของตัวเอง ก็อาศัยผีมือนี้เลี้ยงครอบครัว ครั้งนี้คนแซ่ลกสั่งให้

โง้วอาฮั่นย่างไก่ เพื่อภาวนาให้โง้วอาฮั่นย่างไก่จนไหม้ จะได้หาเหตุอาละวาด ยึดครองนางโง้วน้ำสี เมื่อวานขณะที่โง้วอาฮั่นปิ้งย่างไก่ กลับปรากฏสุนัขน้อยหลายตัวเข้ามาขออาหาร ทั้งบอกว่าจะช่วงชิง ระหว่างนี้หมู่บ้านเราเกิดโรคห่า นอกจากสัตว์เลี้ยงในหมู่บ้านตระกูลลกแล้ว ไม่มีไก่แม้สักตัว โง้วอาฮั่นย่อมไม่ยอมให้ จึงถูกสุนัขน้อยเหล่านั้นทุบตีทำร้าย มิหนำซ้ำไก่ที่ปิ้งย่างพลอยไหม้ไป ค่ำคืนนั้นบ่าวไพร่ตระกูลลกมาทวงถามไก่ เมื่อไม่ได้ไก่ ก็ร่ำร้องให้ชดใช้ ให้นางโง้วน้ำสีไปนอนกับคนแซ่ลกคืนหนึ่ง โง้วอาฮั่นจึงตวาดขับไล่บ่าวไพร่เหล่านั้น กลับถูกบ่าวไพร่กลุ้มรุมทุบตี โง้วอาฮั่นรับบาดเจ็บอยู่แล้ว ไหนเลยทนทานได้ ในที่สุดเสียชีวิตไป....."

บึงกองมรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน คิดไม่ถึงอีกซีกหนึ่งของโลก ยังมีเหตุการณ์อันป่าเถื่อนที่ผู้เข้มแข็งกลืน

ผู้อ่อนแอเช่นนี้ ซิมแกยุ้นเล่าสืบต่อ

"ตอนนั้นเรารับฟังจนทั้งแตกตื่นเดือดดาลทั้งละอายใจ ซักถามเหตุการณ์ต่อไป ผู้เฒ่านั้นเล่าว่า "บ่าวไพร่เหล่านั้นยังไม่ยอมเลิกรา คิดฉุดคร่านางโง้วน้ำสีไป นางโง้วน้ำสีกลับหยิบฉวยง่ามเหล็กที่เสียบไก่เข้าต่อสู้ เด็กผู้นั้นย่อมแตกตื่นจนร้องไห้จ้า บ่าวไพร่ผู้หนึ่งจับฟาดกับพื้นเสียชีวิต นางโง้วน้ำสียามคับแค้นเดือดดาล จึงใช้ง่ามเหล็กเชือดคอตนเองตายตาม....."

เราพอฟังจบ ถึงกับละอายแทบตาย ภายหลังตกลงใจล้างแค้นให้กับตระกูลโง้ว สืบเสาะถึงที่อยู่ของคนแซ่ลก บุกเข้าไปฆ่ามันในดาบเดียว จากนั้นจุดไฟเผาบ้านตระกูลลก

มิคาดเมื่อวันที่สอง กลับได้ยินคำร่ำลือว่า อัคคีครั้งนี้ลุกไหม้เป็นเวลาวันหนึ่ง เผาตึกไปทั้งหลัง ครอก

ผู้คนเจ็ดแปดสิบคนเสียชีวิต ในจำนวนนี้มีเด็กทารกเจ็ดแปดคน พวกเราพอฟัง ค่อยทราบว่ากระทำผิดซ้ำสอง.....

บึ้งกอง้มพอฟัง พลอยหดหู่ใจ ซิมแกฮุ้นกล่าวอีกว่า

"เราเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เรียนบอกต่อซือแป๋ ซือแป๋ตอนแรกมีโทสะ จากนั้นเห็นเราท้อแท้รันทดกลับปลอบโยนว่า "ลูกผู้ชายท่องยุทธจักร ฆ่าคนผิดไปหลายคน นับเป็นเรื่องยากหลีกเลี่ยงได้ ไม่ต้องปลงไม่ตกไป"

แต่เราครุ่นคิด ฆ่าคนผิดคนสองคน หาเป็นไรไม่ แต่คนที่ฆ่าผิดหากเป็นญาติพี่น้องของเรา จะเป็นอย่างไร ย่อมต้องไล่ล่าล้างแค้น จองเวรไม่สิ้นสุด คนผู้หนึ่งหากสามารถฆ่าคนผิดสักคนสองคน ผู้คนหลายหมื่นคนไยมิใช่ฆ่าคนผิดเป็นหมื่น ๆ คน เช่นนี้เปรียบกับมหาโจรที่ฆ่าคนโดยไม่กระพริบตายังมีข้อแตกต่างอันใด ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ เพ่งสายตาจ้องมองปิ่งกอง้มแน่วนิ่ง กล่าวต่อ

"ตอนแรกเรายังเข้าใจว่า ไก่ตัวหนึ่งเป็นเหตุให้พวกเราต้องเปื้อนเลือด แต่เมื่อทบทวนหวนนึก พบว่ามิใช่ พวกเราที่หลงทาง เนื่องเพราะท่องเที่ยวด้วยถือดีในฝีมือ ที่กล้าบุกรุกบ้านช่องผู้อื่น ด้วยถือดีที่มีฝีมือติดตัว ที่ต่อยตีกับผู้คน เพราะฝึกวิทยายุทธ ยังมีการจุดไฟเผาบ้านตระกูลลก ชักนำเภทภัยแก่คนไร้ความผิด เพราะสืบเนื่องจากคิดประกอบวีรกรรม พิทักษ์ความยุติธรรม ทั้งหมดนี้เป็นผลจากการฝึกฝีมือทั้งสิ้น

ทอดตาทั่วยุทธจักร เต็มไปด้วยจอมยุทธที่คอยบรรเทาความเดือดร้อนผู้คน มีเงินทองที่จับจ่ายใช้สอยไม่หมดสิ้น แต่เบื้องหลังมีเหตุการณ์เช่นโง้วอาฮั้นมากน้อยเท่าใด ได้เงินทองจากที่ไหน มาตรว่าอ้างคำขวัญ "ปล้น

คนร่ำรวยช่วยคนยากไร้" แต่ผู้อื่นหาเลี้ยงชีพอย่างยากเย็น ค่อยมีเงินเก็บสะสม พวกเราอาศัยอะไรช่วงชิงมา

ยังมีนักสู้ผู้กล้าที่มีชื่อเลื่องลือ ล้วนฆ่าคนมากมายสุดคณนานับ ใช้โลหิตย้อมคมศัสตราวุธ สร้างชื่อบนกองกระดูกของผู้คน ชื่อเสียงในยุทธจักร เย้ายวนใจดุจเดียวกับยศถาบรรดาศักดิ์ ในต่ำใต้ บุญคุณความแค้นในบู๊ลิ้มมรสุมความวุ่นวายในยุทธจักร ไม่มีวันสุดสิ้นจริง ๆ"

บึ้งกองมรับฟังจนจิตใจเลื่อนลอย ซิมแกฮุ้นกล่าวว่า

"เราเมื่อได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้ ก็ไม่ต้องการฝึกวิทยายุทธอีก ดังนั้นลอบปลีกตัวจากอาจารย์ผู้มีพระคุณ เพียงเล่าเรียนตำรับตำรา หัดแต่งกลอนต่อประโยค ศึกษาหาความรู้ เพื่อใช้ในระหว่างรับราชการ วันนี้สามารถพบพานท่าน ขอน้อมเตือนท่านสละบู๊ฝึกวิชาบุ๋น อย่าได้

จมอยู่ในมรสุมโลหิตอีก"

บึ่งกอง้มเงียบงันเนิ่นนาน จึงกล่าว

"ซิมเฮียมีวิชาความรู้สูงส่ง สมกับเป็นสุภาพชน วันนี้แนะนำสั่งสอน ผู้น้องย่อมต้องน้อมรับฟัง วันเวลาที่ผ่านมา ผู้น้องผ่านเคราะห์กรรมครั้งแล้วครั้งเล่า ยามนี้ประหวัดหวนนึก เคยเข่นฆ่าสังหารผู้คน หลั่งเลือดชโลมท้องถนน ไล่ล่าฆ่าเป็นหมื่นล้ำ นับเป็นบาปหนาสาหัส เพียงแต่เรื่องราวในยุทธจักร ยึดหลักการ "สัตยธรรม" มุ่งยุติการฆ่าฟัน ไม่แน่ว่าต้องใช้เลือดล้างเลือด ฆ่าเพื่อระงับฆ่า

ซิมกอกอเล่าเรียนตำรับตำรา เพื่ออบรมบ่มนิสัย เป็นตัวอย่างอันดีงามแก่ส่วนรวม เพียงแต่นักศึกษาคงแก่เรียน หากขาดความประพฤติเช่นผู้กล้า ไยมิใช่คร่ำครึงมงาย บัดนี้บ้านเมืองฟอนเฟะ ผืนแผ่นดินเปลี่ยนสี ท่าน

เข้ารับราชการ อาจมีส่วนช่วยชาติบ้านเมือง พวกเราบุกบั่นท่องยุทธจักร กระทำเรื่องที่ควรกระทำ สามารถประสานสอดคล้องกัน มุ่งสู่จุดหมายเดียวกัน มีอันใดไม่ดี ?"

ซิมแกฮุ้นเห็นบึ่งกอง้มยกเหตุผลมาหักล้าง กลับไม่อาจนึกหาคำพูดโต้แย้งได้ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นเรารักสนุก ท่านรักการเล่าเรียน วันนี้ประสบพบพาน กลับกลายเป็นตรงกันข้าม"

บึ่งกอง้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ภายหลังซิมกอกอติดตามเซียวซือเจ่ก ข้าพเจ้าติดตามซือแป๋ ซือแป๋ชอบบุ๋น ซือเจ่กชอบบู๊ ความจริงถูกกับนิสัยใจคอพวกเรา คิดไม่ถึงวันนี้พบหน้ากัน กลับบังเกิดผลเป็นตรงกันข้าม"

ตอนนั้นซิมแกฮุ้น เริ่มมีชื่อเสียงในวงนักศึกษา

เพียงแต่บึ่งกองิ้มห่างเหินไปนาน ดังนั้นไม่ทราบบทบาทของอีกฝ่ายหนึ่ง สำหรับบึ่งกองิ้ม ตอนนี้เป็นวีรบุรุษเลื่องชื่อ ชาวยุทธจักรไม่ว่าผู้ใดก็นับถือเลื่อมใส

ทั้งสองบังเกิดความรู้สึกความเห็นไม่ใคร่ตรงกัน แต่ความเป็นมิตรยังสนิทแนบแน่นดุจเดิม ยามนั้นซิมแกฮุ้นผุดลุกขึ้น ตบฝุ่นละอองตามร่างกาย ขอตัวว่า

"เรายังต้องกลับไปท่องหนังสือ เรื่องในวันนี้ขอให้ต่างจดจำขึ้นใจ

บึ่งกองิ้มลุกตาม ทั้งสองสัมผัสมือกันคราหนึ่ง ซิมแกฮุ้นหันกายกลับวัดไปเพียงลำพัง

บึ่งกองิ้มใช้สายตาติดตามส่ง ตนขึ้นเขาง่อไบ๊ครั้งนี้ตั้งใจพบพานวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ย มาตรว่าไม่มีวาสนาพบพาน แต่สามารถพบหน้าซิมแกฮุ้น นับว่าไม่เสียเที่ยวเปล่าแล้ว

พลันรู้สึกมีกลิ่นหอมซาบซ่านโชยกระทบนาสิก ซึ่ง

เซียวง้อกลับมาถึงข้างกายบึ่งกองิ้ม กุมมือของชายในดวงใจไว้

หนุ่มสาวทั้งสองเดินเคียงคู่ไปด้วยกัน ท่องไปทุกแห่งหนในยุทธจักร ทำหน้าที่ขจัดมารพิทักษ์ธรรม ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์บู๊ลิ้ม

จบบริบูรณ์